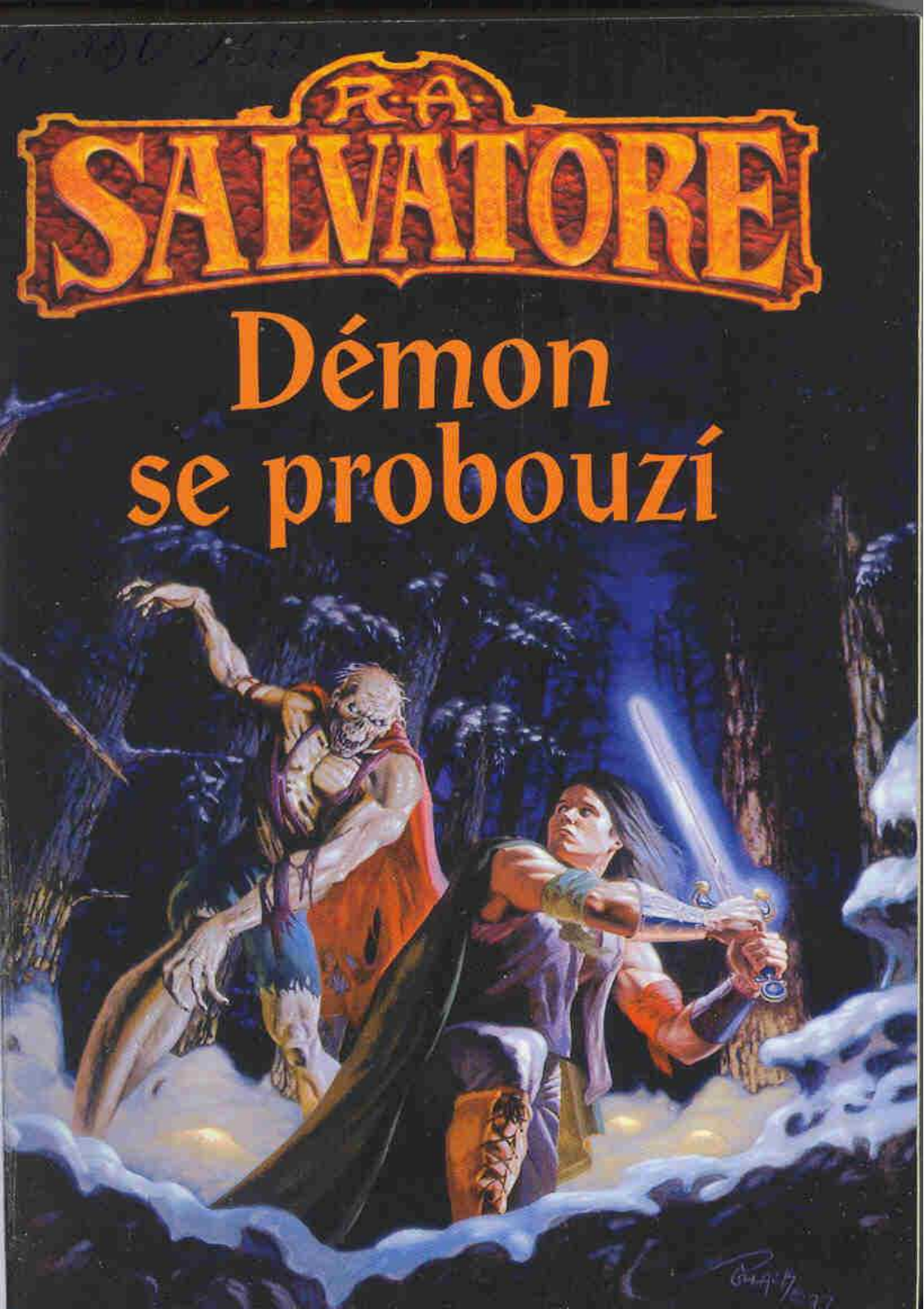
R. A.

SALVATORE

Démon se probouzí

Démon se probouzí

R. A. Salvatore

NÁVRAT

THE DEMON AWAKENS

© Copyright by R. A. Salvátore – 1997
This translation published by arrangement with
Ballantine Publishing Group, a division of Random House, Inc.
© Cover art by Alan Pollack – 2004
© Translations by Kateřina Němcová, Tomáš Suchánek – 2003
© for the Czech edition by Radomír Suchánek – 2004

ISBN 80-7174-580-4

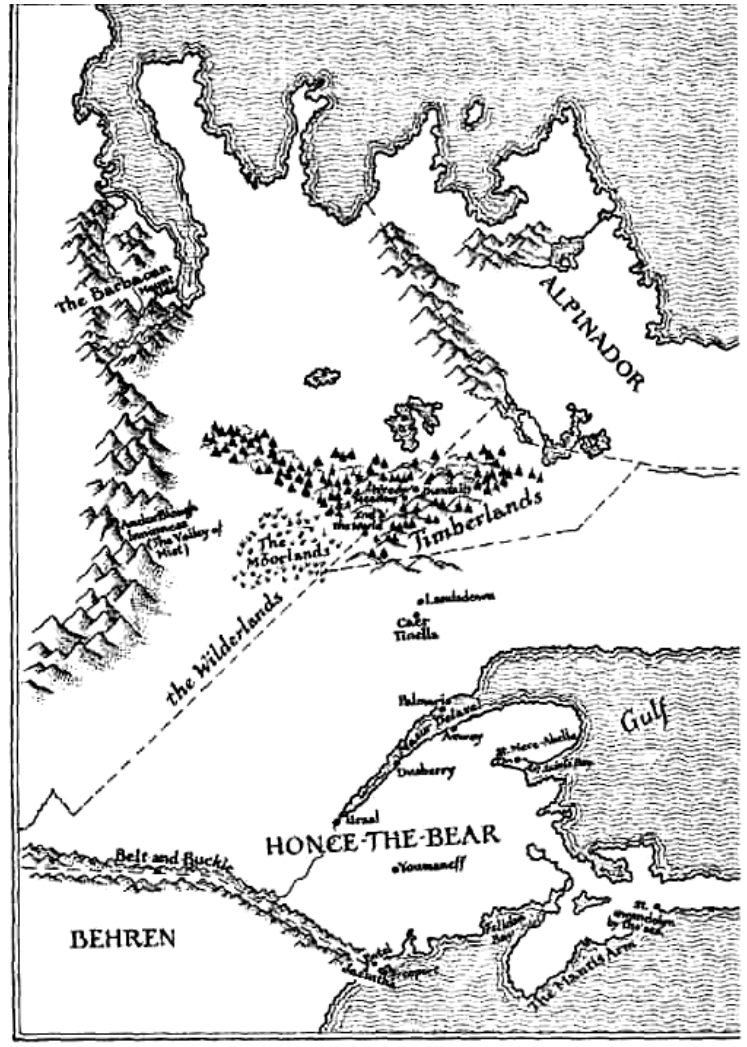
Owenu Lockovi za to, že měl ve mne víru a připomínal mi, že mám mít víru sám v sebe.

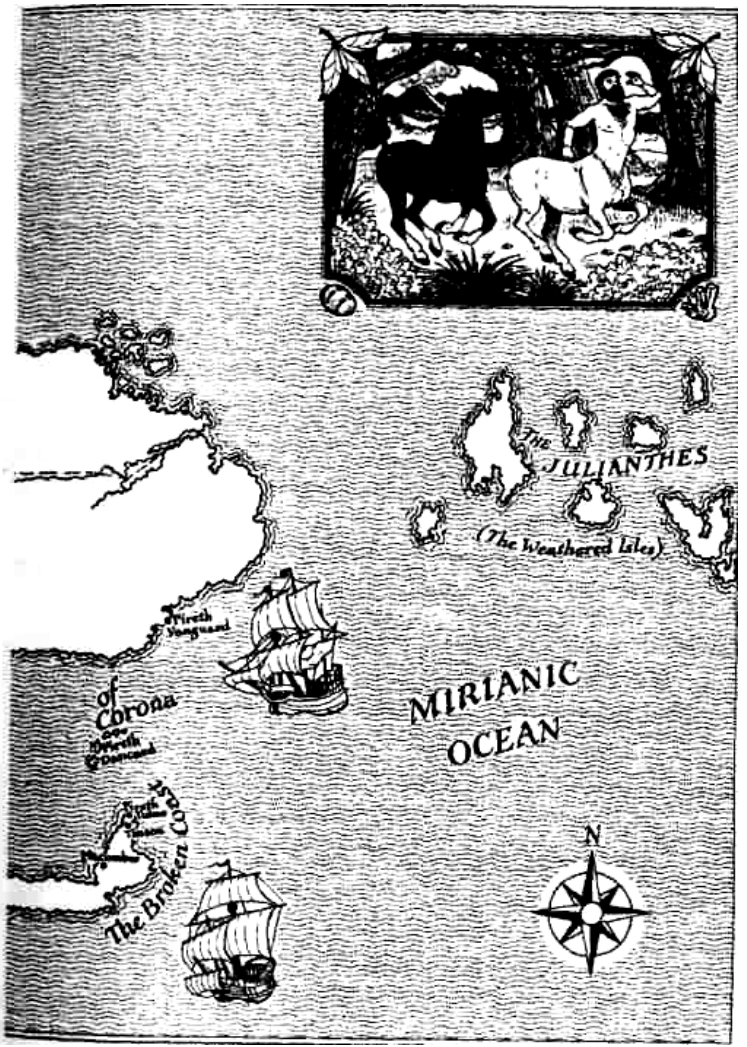
Veronice Chapmanové za její otevřenou mysl a sokolí oko.

Kuo-yu Liang – energie je nakažlivá.

A ještě jednomu dalšímu člověku, jenž mě našel na temném místě v temném čase a zapálil svíčku.

A samozřejmě jako ve všem, co dělám, Dianě a dětem.

The Barbacan Hills
ALPINADOR
The Valley of Mist
The Moorlands
Timberlands
the Wilderlands
Landsdown
Tirella
Gulf
Dunberry
HONCE-THE-BEAR
Belt and Buckle
BEHREN
The Haunted Arm

The JULIANTHES
(The Weathered Isles)
MIRIANIC OCEAN
of Corona
The Broken Coast
N

Vysvětlivky k mapě

The Barbacan – Barbacan; *Mount Aida* – hora Aida; *Andur'Blough Inninness (The Valley of Mist)* – Andur'Blough Inniness (Mlžné údolí); *The Moorlands* – Slatiny; *End o'the World* – Konec světa; *Weedy Meadow* – Plevelná; *Dundalis* – Dundalis; *The Wilderlands* – Divočina; *Timberlands* – Lesní země; *Landsdown* – Padov; *Caer Tinella* – Caer Tinella; *Belt and Buckle* – Pás se sponou; *Behren* – Behren; *Honce-The-Bear* – Honcké království; *Youmaneff* – Youmaneff; *Ursal* – Ursal; *Dusberry* – Dusberry; *Aravoy* – Amvoy; *Masur Delaval* – Masur Delaval; *Palmaris* – Palmaris; *Entel* – Entel; *Freeport* – Svobodný přístav; *Jacintha* – Jacinta; *Felidan Bay* – Felidský záliv; *The Mantis Arm* – Kudlaní paže; *St. Gwendolyn by the sea* – Sv. Gwendolyn při moři; *All Saints'Bay* – záliv Všech svatých; *St. Mere-Abelle* – Sv. Mere-Abelle; *Gulf of Corona* – Coronský záliv; *Pireth Dancard* – Pireth Dancard; *The Broken Coast* – Zlomené pobřeží; *Pireth Tulme* – Pireth Tulme; *Tinson* – Tinson; *Macomber* – Macomber; *Pireth Vanguard* – Pireth Vanguard; *Alpinador* – Alpinador; *Mirianic ocean* – Mirianský oceán; *The Juliantes (The Weathered Isles)* – Julianty (Návětrné ostrovy)

Úvod

Démon daktyl se probudil. Nebyla to věc chvilky, byl to narůstající pohyb v hluboké jeskyni ve vzdálené prázdné hoře. Nepozorovaná událost, jež neměla žádných svědků, kromě jeskynních červů a pár nespavců z hejna unavených netopýrů visících z vysokého stropu.

Avšak duch démona se probudil. Vzbudil se z dlouhého spánku a vyšel z něj ve formě jakési sochy, kterou za sebou zanechal po své poslední návštěvě světa nazývaného Corona. Toulající se duch se ve hmotném těle cítil dobře. Daktyl cítil svou krev, horkou krev, jak proudí jeho křídly a silnýma nohama. Cítil cukání v mohutných svalech. Otevřel oči, ale uviděl jen tmu, protože jeho forma, která stála v magické strnulosti v hluboké jeskyni, se sehnutou hlavou a křídly těsně ovinutými kolem těla, byla pokrytá magmou. Většina ohnivé hmoty už před dlouhou dobou vybublala a odtekla pryč z jeskyně, ale zbylo jí ještě dost na to, aby zatvrdla okolo hmotné formy daktyla. Duch se do Corony vrátil zabalený v obsidiánu!

Duch démona se ponořil sám do sebe. Shromažďoval svoje fyzické a magické síly. S obrovskou vůlí a brutální silou ohnul daktyl křídla. Středem obsidiánového sarkofágu se rozběhla tenká prasklina. Daktyl znovu ohnul křídla a prasklina se rozšířila, a potom s náhlým, mocným škubnutím tvor roztrhl obsidián a natáhl křídla daleko do strany. Jejich drápovité konce zachytávaly vzduch. Daktyl hodil hlavou dozadu a široce otevřel ústa, jak zavřeštěl radostí z návratu a z myšlenky, jaký chaos to opět přinese do klidných lidských království Corony.

Jeho torzo připomínalo vysokého, štíhlého muže zformovaného provazy napjatých svalů. Měl pár obrovských netopýřích křídel, která, když byla rozevřena, měřila dvacet stop a měla dost síly na to, aby v letu zvedla dospělého býka. I jeho hlava byla jakoby lidská.

Jenom byla poněkud hranatá, s úzkou čelistí a špičatou bradou. Daktylovy uši byly také špičaté a vylézaly nad tenký chomáč černých chlupů. Jeho chlupy nezakrývaly ani rohy o velikosti palce, které se nad démonovým čelem stáčely směrem k sobě.

Struktura jeho kůže byla drsná a tlustá, opancéřovaná kůže, načervenalá pleť, která zářila, jako kdyby byla osvětlena svým vnitřním světlem. Démonovy oči také zářily. Většinou vypadaly jako jezírka černé tekutiny, ale měnily se v ohnivě rudá slunce, kdykoliv se démon rozzlobil, a planuly absolutní nenávistí.

Démon se protáhl, roztáhl křídla do celé své krásy a natáhl se do vzduchu svýma humanoidníma rukama. Poté vytáhl své nehty, transformoval je do zahnutých drápů a nechal si narůst zuby – dva ostré špičáky, které přesahovaly jeho spodní ret. Všechny části démona byly zbraněmi, byly devastující a smrtelné. Přes to, jak mocně vypadal, jeho opravdová síla spočívala v jeho mysli a v jeho účelu – byl to pokušitel duší, překrucovač srdcí a vymýšleč lží. Teologové Corony se dohadovali, zdali je démon daktyl zdrojem anebo výsledkem ďábla. Přináší daktyl slabost a nemorálnost lidství? Je daktyl původcem smrtelných hříchů, nebo se ukazuje a kráčí po světě, když se hříchy nakupí do neúnosné míry?

Ďábelské stvoření v jeskyni se takovými otázkami nezabývalo. Jak dlouho to bylo? zamýšlel se daktyl. Kolik uběhlo dekád, či dokonce století, od mé poslední návštěvy Corony?

Pamatoval si, jak kdysi dávno krev tekla proudem, jak se armáda za armádou připojovala k té nádherné a strašné bitvě. Nahlas proklel jméno Terranena Dinoniela, který sjednotil lidi a elfy a pronásledoval daktylovu armádu zpět k úpatí této hory, Aidy. Sám Dinoniel přišel za daktylem do této jeskyně a zabodl ho…

Démon s černými křídly se podíval dolů na tmavší rudou slzu, jež hyzdila jeho jinak hladkou pleť. S praskáním kostí, ze kterého se vám udělá špatně, zcela otočil hlavu a sklonil ji, aby prozkoumal druhé zhyzdění svého těla. Byla to jizva pod lopatkou jeho levého ramena. Ty dvě jizvy tvořily dokonalou přímku s jeho srdcem. Tím jedním zoufalým bodnutím Dinoniel porazil démonovo tělo. Ale i ve svém smrtelném zápasu daktyl ten den vyhrál. Použil svou vůli a

vynesl magma z nitra Aidy. Dinoniel a většina jeho armády byli stráveni a zničeni, ale daktyl…

Daktyl byl nesmrtelný. Dinoniel byl pryč, byl jen vzdálenou vzpomínkou, ale duch démona se vrátil a jeho fyzické rány se uzdravily. „Který muž, který elf zaujme Dinonielovo místo?“ zeptal se daktyl nahlas svým hlubokým, zvučným hlasem, který se vždy zdál být na pokraji burácivého řevu. Oblak netopýrů se probudil k životu a odletěl jedním z tunelů, které vznikly, když se odtud valila láva. Daktyl se zachechtal a pomyslel si, jak je děsivý, když může zahnat takové tvory – jakékoliv tvory – pouhým zvukem. A jakou odvahu mohou lidé a elfové – jestli tedy elfové ještě vůbec existovali, protože i za časů Dinoniela jich ubývalo – prokázat nyní?

Jeho myšlenky se obrátily od jeho nepřátel k jeho spojencům. Jaká stvoření se k daktylovi v této válce připojí? Zlomyslní goblinové, plní zuřivosti a chamtivosti, kteří mají takové zalíbení ve vraždění a válce, určitě. Fomoriánští obři z hor, kterých je málo, avšak každý z nich má sílu tuctu mužů a kůži tak tlustou a tuhou, že se nedá dýkou probodnout. A powriové, ano, powriové, bojechtiví trpaslíci z Juliantů, Návětrných ostrovů, kteří nenávidí lidi nade vše. Před staletími powriové dominovali moři na svých pevných zavalitých válcovitých lodích, jejichž trupy byly z tvrdšího materiálu než větší lodě lidí, tak jako malinkatí powriové byli tvrdší než větší lidé.

Když uvažoval nad svými bývalými a budoucími spojenci, nad svou armádou zla, padaly mu od úst sliny. Sežene je dohromady, kmen za kmenem, rasu za rasou, a jeho vojsko poroste, jako roste noc, když se slunce dotkne západního horizontu. Soumrak Corony byl na dosah.

Daktyl se probudil.

Část první

OSUD

Co je to za píseň, jež se nese mezi stromy
A zvedá zlomené muže z kolenou?
A uzdraví srdce z všeobjímající lítosti,
Aby nabídla slib zítřka?
Jaká píseň
Jaká sladká hudba?
Teplý šepot úsvitu.

Horká krev je jako závan páry v chladném nočním vzduchu
Jaké doufání v poklad, jaký hlad po zlatě
Přivedl toto zvíře z hluboké jeskyně
Aby se postavilo Nočnímu ptáku a poznalo věčný spánek?
Přišli pro lakotu,
Přišli krvácet
Dojemných rukou elfího rodu.

Blýskavý meč, koně běh
Záhuba všech monster
Do jejich středu se hraničář Noční pták pustí
S hněvnou září Bouře, bez bázně
Bude řezat a bodat!
Rvát a sekat!
Odežene noční můry.

Rychle utíkejte, goblinové, hraničář luk zvedá
Aby nechal vaší krví potřísnit bílý sníh
Šíp a šíp, řeka rudá
Zlo brzy padá, všichni jsou mrtví.

Vztek Jestřábího křídla
Pohřbi gobliny
V chladném království červů.

Utíkejte, goblinové!
Tanečníkovi neutečete.
Pod jeho kopyty se chmury tříští
Noční pták přijíždí, poznejte svou zkázu!
S úderem Bouře
Vy všichni
Padnete do temnoty.

Hudba se ztrácí, Tanečníka provází.
Noční pták odchází pozdravit les
V jarním slunci, ni stopy po zlu,
Přes kvítí a milence, rozvážným krokem
Slyšte všichni
Noční pták volá
A tiší milenci spí v bezpečí.

KAPITOLA PRVNÍ

Neočekávaný úlovek

Elbryan Wyndon se probudil před úsvitem. Rychle se oblékl, nemotorně se potýkaje se šaty v červené záři žhnoucích uhlíků, linoucí se z krbu. Prohrábl si rukou rovné rozcuchané světle hnědé vlasy, nahoře vybledlé od letního slunce. Vzal svůj opasek a dýku, které si předtím uctivě položil vedle postele. Elbryan se cítil silně, když si obřadně připnul zbraň kolem pasu.

Popadl nejtěžší pokrývku, kterou našel, a spěchal ven do tmy a chladu. Byl tak netrpělivý, že málem zapomněl zavřít za sebou dveře srubu. Malá pohraniční vesnice Dundalis byla tichá a zaslouženě vyspávala únavu, která následovala každodenní tvrdou práci. Elbryan také včera tvrdě pracoval – pracoval tvrději než obvykle, protože několik mužů a žen bylo venku v lese a několik chlapců a dívek, kteří se tak jako Elbryan blížili dospělosti, bylo požádáno, aby na všechno dohlédli. To znamená sbírání dřeva, udržování ohňů, opravování srubů (které, jak se zdálo, potřebovaly opravovat pořád) a chození po obvodu krytého údolí, v němž vesnice ležela, a pozorování, jestli se náhodou neobjeví medvěd, velká kočka nebo smečka vlků na lovu.

Elbryan byl nejstarší z těchto dětí a byl jejich vůdcem. Cítil se důležitě, jako by byl mužem. Tentokrát to bylo naposled, co nešel s lovci na poslední a nejdůležitější výpravu sezóny. Příští jaro mu přinese třinácté narozeniny – přechod z dětství do tvrdé země, kterou byla severní divočina. Příští jaro bude Elbryan lovit s dospělými a zanechá za sebou hry svého mládí.

Přestože byl unavený z práce předchozího dne, byl tak vzrušený, že nemohl spát. Počasí se měnilo v zimu. Muži byli očekáváni každým dnem a Elbryan na ně chtěl počkat a dovést jejich procesí do vesnice. Mladší chlapci a děvčata ho pak uvidí a nabídnou

mu respekt, který si zaslouží, a starší muži uvidí, že vesnice, pod jeho dohledem, prosperovala v jejich nepřítomnosti dobře.

Zamířil pryč z Dundalis, přes svou únavu lehce našlapuje. Prošel tmavšími stíny malých jednopatrových srubů.

„Jilly!“ Zvolání nebylo hlasité, ale v tichém ranním vzduchu tak znělo. Elbryan, usmívaje se své chytrosti, se přesunul k rohu vedlejšího domu a vykoukl kolem něj.

„Mohlo by to být dnes!“ protestovala mladá dívka Jilseponie, Elbryanův nejbližší přítel.

„Ale to nevíš, Jilly,“ hádala se s ní její matka, která stála v otevřených dveřích srubu. Elbryan se marně snažil potlačit zachichotání. Dívka nenáviděla svou přezdívku Jilly, ačkoliv ji skoro všichni ve městě tak nazývali. Měla radši jednoduché Jill. Ale mezi ní a Elbryanem bylo její jméno Pony, jejich tajné jméno, které Jilseponie měla nejradši.

Chichotání bylo pryč, avšak úsměv zůstal a rozšířil se. Elbryan nevěděl proč, ale vždycky byl šťastný, když viděl Pony, i když ještě před několika lety ji a ostatní dívky škádlil a honil. Jednou udělal Elbryan chybu. Chytil Jilseponie bez svých kamarádů a tahal ji silně za vlasy, aby prokázal své vítězství. Nikdy neviděl, jak se ta rána blíží, viděl jen, jak se mu modrá obloha najednou zdá široká, když leží na zádech.

Teď se tomu ponížení smál, soukromě nebo i s Pony. Cítil, že jí může říct cokoliv a že ho za to nebude soudit a dělat si legraci z jeho citů.

Na cestu se vylilo světlo ze svíček a měkce dívku osvítilo. Elbryanovi se ten obraz líbil. Každým dnem zjišťoval, že se mu Pony líbí víc a víc. Byla o pět měsíců mladší než Elbryan, ale byla vyšší. Měřila pět stop a tři palce, zatímco Elbryan, ke svému zděšení, ještě nedosáhl výšky pěti stop. Jeho otec ho ujišťoval, že chlapci Wyndonů jsou v růstu zpoždění. Přes všechnu žárlivost shledával, že se na vyšší Pony dívá se zalíbením. Stála zpříma, ale ne ztuhle, a mohla předběhnout a přeprat kteréhokoliv chlapce v Dundalis, včetně Elbryana. Měla kolem sebe jemnou auru, hebkost, kterou mladší Elbryan považoval za slabost, ale starší Elbryan ji viděl jako podivně znepokojující. Její vlasy, které vypadaly, jako kdyby si je neustále

česala, byly zlaté, hedvábné a tak husté, že by se v nich ruka snadno ztratila. Létaly jí na ramenech se svádivou divokostí. Její obrovské oči měly tu nejsytější a nejjasnější modrou barvu, jakou kdy Elbryan viděl. Byly jako velké houby nasávající krásy širého světa a odrážející každou její náladu. Když se Pony v očích zračil smutek, Elbryan jej cítil ve svém srdci. Když zářily radostí, Elbryanovy nohy se bezděky hýbaly v tanci.

Její rty byly také velké a plné. Chlapci ji často kvůli nim škádlili a říkali, že kdyby je přisála k oknu, držely by ji tam pevně až na věky! Nyní Elbryan necítil žádnou chuť ji škádlit, když hleděl na její rty. Cítil jejich měkkost, tak vyzývavou…

„Vrátím se včas na ranní jidlo," ujistila Pony matku.

„Noční lesy jsou hodně nebezpečné," odpověděla její podrážděná matka.

„Budu opatrná!" odvětila Pony přezíravě, než starší žena vůbec stačila dopovědět.

Elbryan zadržel dech a pomyslel si, že jí její většinou přísná matka hrubě vyhubuje. Ta si však jenom rezignovaně povzdechla a zavřela dveře.

Pony si také povzdechla a zavrtěla hlavou, jako by chtěla dát najevo svou nekonečnou frustraci dospělými. Potom se otočila a odhopsala. Když před ni v příštím okamžiku vyskočil Elbryan, polekala se.

Reflexivně zatnula pěst a Elbryan moudře uskočil zpět.

„Jdeš pozdě," řekl.

„Jdu brzo," nedala se Pony, „příliš brzo. A jsem unavená."

Elbryan pokrčil rameny a pokývl směrem k cestě. Pak po ní dívku vedl rychlým krokem směrem na sever. Pony, i přes její protesty týkající se času, nejenomže s ním držela krok, ale poskakovala vedle něho, zjevně stejně vzrušená jako on. Vzrušení se proměnilo v čistou radost, když vyšli z města a začali výstup na hřeben. Pony se náhodou podívala zpátky k jihu, zastavila se a ohromena, usmívajíc se, ukázala na noční oblohu. „Halo," řekla bez dechu.

Elbryan se otočil a sledoval její pohled, a ani on se neubránil úsměvu.

Přes jižní oblohu, více než polovinu cesty k horizontu, bylo Halo Corony, nebeský pás – jemný pás barev, červené a zelené, modré a purpurové, plující měkkost, jako živá duha. Halo bylo občas vidět na letní obloze, ale jen v nejhlubších částech kratších nocí, kdy děti a dokonce i dospělí tvrdě spali. Elbryan a Pony to párkrát viděli, ale nikdy tak jasně jako teď a nikdy tak pulsující.

Pak uslyšeli vzdálenou hru na dudy, měkkou hudbu s dokonalou melodií. Vznášela se chladným vzduchem téměř nezachytitelně.

„Duch lesa," zašeptala Pony, ale zdálo se, že Elbryan neslyší. Pony to řekla znovu. Lesní duch byl v Lesní zemi legendou. Napůl kůň a napůl člověk. Staral se o stromy a byl přítelem zvířat, obzvláště divokých koní, kteří běhali údolími vedoucími na sever. Pomyšlení na takové stvoření v takové blízkosti Pony na chvíli vyděsilo, ale pak byl její strach odplaven krásou Halo a melodií okouzlující hudby. Jak by mohl kdokoliv, či cokoliv, co tak krásně hraje na dudy, být nebezpečné?

Pár stál na úbočí hřebene po dlouhou dobu. Nemluvili, nedívali se na sebe a ani si neuvědomovali, že ten druhý tam vůbec je. Elbryan se cítil úplně sám, jenom s vesmírem. Cítil se jako malá, ale věčná část nekonečna. Jeho mysl vzlétla z hřebene, z pevné země, ze smyslových zkušeností jeho bytí do neznámé, vyčerpávající radosti spirituálna. Napadlo ho jméno Mather, ale nevěděl proč. Zdálo se, že v tu chvíli neví nic, ale věděl všechno – tajemství světa, míru a věčnosti – všechno to bylo před ním, tak jednoduché a pravdivé. V srdci cítil píseň, přestože neměla žádná slova. Cítil teplo v celém svém těle, přestože on sám nebyl v tu chvíli částí hmoty.

Ten pocit ho příliš rychle přešel. Elbryan se otočil k Pony. Chtěl něco říct, ale pak se zarazil, když uviděl, že i ona je ponořena v něčem mimo jazyk. Najednou se jí cítil blíž, jako by oni dva sdíleli něco zvláštního a soukromého. Kolik jiných by se mohlo dívat na Halo a porozumět té kráse? přemýšlel. Nikdo dospělý v Dundalis, s tím jejich bručením, a žádné z dětí, rozhodl se. Děti byly příliš hloupé na to, aby se zabývaly něčím takovým.

Ne, byl to zážitek jeho a Pony – jenom jich dvou. Pozoroval ji, jak pomalu vplouvá zpátky do reality – hřeben, noc a její společník.

Skoro mohl vidět, jak její duch do ní vchází zpět, do toho těla, které se tak krásně tvarovalo.

Elbryan se ubránil náhlé potřebě jít k ní a líbat ji.

„Co?“ zeptala se, když i přes tmu uviděla zmatek, až zděšení, které se mu objevily ve tváři.

Chlapec se odvrátil a byl na sebe rozzlobený, že si dovolil takové pocity. Pony přece jenom byla dívka, a přestože Elbryan otevřeně přiznával, že je jeho přítel, takové hluboké city byly nepřípustné.

„Elbryane, byla to píseň lesního ducha?“ zeptala se.

„Nikdy jsem ji neslyšel,“ odsekl Elbryan, ale když o tom zapřemýšlel, uvědomil si, že takovou vzdálenou melodii už slyšel.

„Tak co to bylo?“ naléhala.

„Nic,“ odpověděl nevrle. „Pojď. Brzo přijde úsvit.“

Vydal se na hřeben rychlými kroky. Občas lezl po všech čtyřech a s šustěním se brodil tlustým kobercem spadeného listí. Pony se zastavila a dívala se na něho, zpočátku zmatená. Postupně se však na její tvář vrátil úsměv a dolíčky se lehce začervenaly. Měla dojem, že ví, s jakými pocity Elbryan bojuje, protože se stejnými pocity již dříve toho roku bojovala sama.

Pony tuto bitvu vyhrála tím, že se s těmito soukromými pocity, tím teplem, které ji polilo, kdykoliv se na Elbryana jen podívala, smířila. Doufala, že Elbryan bude bojovat galantní válku, která skončí stejně jako ta její.

Dohnala svého přítele na vrcholku hřebenu. Za nimi bylo tmavé a tiché Dundalis. Celý svět se zdál nehybný. Pták nezazpíval a ani vítr nezašeptal. Seděli spolu, a přece zvlášť; dělilo je od sebe pár stop a zeď Elbryanova zmatku. Chlapec se nehýbal, skoro ani nemrkal, a jenom seděl a zíral před sebe na široké údolí, i přestože byla příliš velká tma na to, aby mohl něco vidět.

Pony byla živější. Spočinula zrakem na Elbryanovi, dokud nezačal být znatelně nervózní. Poté se slušně odvrátila a podívala se na vesnici – v jednom domě osamoceně svítila svíčka – a zpátky na Halo, které se rychle vytrácelo z jižní oblohy. Pořád byly vidět jasnější barvy, ale ten zvláštní moment krásy, té vnitřní reflexe, byl pryč. Teď už byla zase Jilseponie, jen Jilseponie, která sedí na

hřebeni se svým přítelem a čeká na návrat svého otce a ostatních lovců. A úsvit se blíží. Pony si uvědomila, že vesnice začíná být lépe vidět, že už rozezná jednotlivé domy a dokonce jednotlivé kůly na ohradě Bunkera Crawyera.

„Dnes," řekl Elbryan neočekávaně, a jeho hlas ji donutil se na něho podívat. Už byl zase uvolněný – nepříjemné pocity zmizely s tmou noci. „Vrátí se dnes," oznámil s pokývnutím.

Pony se vřele usmála a doufala, že má pravdu.

Den přicházel a oni tam docela tiše seděli. V širokém údolí temnota ustupovala. Jenom některá místa zůstala tmavší – řady starých, stále zelených stromů – nejstarších vojáků Corony – hrdě stojících, i když většina z nich nedosahovala ani dvojnásobku Elbryanovy výšky. Čirost scény z tohoto místa, v tomto světle, oba společníky ohromovala. Země kolem stromů zachytila ranní světlo a držela je, poněvadž podrost nebyl tmavý, ale bílý a hustý – tvořila jej pokrývka mechu. Elbryan to miloval, tak jako všechny děti. Vždycky, když se na ten bílý koberec podíval, chtěl si sundat boty a kalhoty a bosý tím probíhat, aby cítil tu měkkost mezi svými prsty a na holeních. Na mnoha místech mu mech sahal až nad kolena!

Chtěl to udělat, tak jako mnohokrát dříve, chtěl odhodit boty a kalhoty…

Vzpomněl si na svou společnici, na své předchozí pocity a odvrátil se od ní s ohnivým začervenáním.

„Jestli se vrátí dřív, než slunce vystoupí moc vysoko, tak je uvidíme aspoň na míli daleko," poznamenala Pony. Dívka se však nedívala před sebe, ale na hřeben ležící na jihu. Podzim probíhal a všechny opadavé stromy, obzvláště javory, jasně zářily barvami – červenou, žlutou a oranžovou – a malovaly hřeben.

Elbryan byl rád, že dívka si nevšimla jeho vlastního odstínu červené. „Půjdou támhle po boku údolí," vyhrkl souhlasně a získal pozornost Pony. Ukázal na široký svah na severovýchodní straně údolí a dodal: „To je asi míli daleko."

Jejich odhad se ukázal být příliš optimistickým, poněvadž čirost scenerie zmátla jejich smysl pro vzdálenost. Opravdu zahlédli vracející se lovce, jenže ne, dokud se skupina nepohybovala po dně

miskovitého údolí, viditelná jako zástup maličkých postav daleko pod nimi.

Pozorovali je a rozrušeně švitořili. Zkoušeli je počítat a hádali, kdo je vede. Mátlo je to, jak se části skupiny chvílemi ztrácely ve stínech stromů.

„Závěsná tyč!“ vykřikl Elbryan, když zahlédl něco, co spojovalo dva z mužů.

„A další!“ přidala se šťastně Pony a zatleskala, když bylo vidět ještě víc. Lovci se vrátili s masem – losem, karibu nebo s bíloocasým jelenem – zavěšeným na tyčích. Vypadalo to, že lov byl velmi úspěšný! Trpělivost jim dlouho nevydržela. Společně vyskočili a rychle se rozběhli po strmém úbočí lovcům naproti.

Z vršku hřebene se údolí zdálo být dost široké a otevřené, ale jak do něho sestupovali, uvědomili si, jak to místo může být matoucí a skličující. Dole mezi zakrnělými, nicméně rozložitými borovicemi a smrky, které jim po pár stopách zakrývaly výhled do všech stran, byli společníci rozděleni a mnoho minut strávili jen tím, že se hledali po hlase a pak se hádali, kterým směrem se dostanou ke svým otcům.

„Slunce je na jihovýchodě,“ připomenul Elbryan Pony a narovnal ramena, když převzal velení nad situací. Slunce ještě nevystoupilo dost vysoko na to, aby se překulilo přes okraj údolí, ale jeho pozici určili docela snadno. „Lovci se blíží ze severovýchodu, takže si musíme držet slunce za pravým ramenem.“

Pony se to zdálo dost logické, a tak pokrčila rameny a nechala Elbryana vést. Nezmínila se mu o tom, že kdyby prostě hlasitě zavolali, jejich otcové by je uslyšeli a nasměrovali.

Elbryan se odhodlaně vydal na cestu a prodíral se mezi keřovitými jehličnany. Ani se neohlédl, aby se ujistil, že mu Pony stačí. Když uslyšel hlasy lovců, ještě zrychlil. Rozbušilo se mu srdce, když poznal hluboký hlas svého otce, třebaže nerozuměl, co říká.

Pony ho dohnala, předešla ho a vedla je mezi dvěmi borovicemi, odhrnujíc pichlavé větve. Vyšla přímo před vracející se skupinou.

Vyděšená až divoká reakce lovců zmrazila Elbryana na místě a Pony se skrčila, hledajíc úkryt. Elbryan skoro ani neslyšel, jak ho

jeho otec ostře hubuje. Radostně přelétal očima od masa karibu k jelenu, řadě králíků, k…

Elbryan a Pony stáli jako přikovaní. Jejich otcové, kteří vykročili vpřed, aby se setkali se svými zbrklými dětmi, aby jim znovu vyhubovali, že jsou tak daleko od Dundalis, nechali tuto příležitost být. Uvědomili si, že ta věc na čtvrté tyči jim kázaní ušetří.

Slunce bylo vysoko na obloze, den byl jasný a vesnice probuzená – tou dobou, kdy Elbryan a Pony dovedli skupinu lovců zpátky do Dundalis. Výrazy vesničanů, kteří brali maso z tyčí, se lišily, od vzrušení přes rozpačitý strach až k ohromení, obzvláště když došlo na poslední tyč držící malé humanoidní stvoření.

„Goblin?“ zeptala se jedna žena a sklonila se, aby se podívala na hrozivé rysy stvoření – zkosené čelo a dlouhý úzký nos, malé, ale dokonale kulaté oči, nyní zakalené a nemocně žluté. Zašpičatělé uši s plandavými tlustými lalůčky mu odstávaly několik palců od hlavy. Když prozkoumávala jeho ústa, žena se otřásla. Uviděla změť zelenožlutých tesáků, křivých a zahnutých dovnitř. Jeho brada byla úzká, ale čelist široká a svalnatá. Nebylo moc těžké si představit sílu kousance toho stvoření nebo bolest z vytrhnutí se z těchto ošklivých zubisek.

„Mají opravdu tuhle barvu?“ zeptala se další žena a odvážila se sáhnout na kůži stvoření. „Nebo se tak změnila, když to umřelo?“

„Žlutá a zelená,“ odpověděl s jistotou starší muž, přestože ani nebyl na lovu. Elbryan pozoroval vrásčitého a ohnutého starce Brodyho Galanta. Děti mu většinou v hrané hrůze říkaly Kostlivec, škádlily ho a pak utíkaly pryč. Starý Brody byl bručoun, naštvaný na celý svět a na své nemoci. Představoval pro děti snadný cíl – vždy je honil a nikdy nebyl dost rychlý na to, aby je chytil. Elbryan se poprvé zamyslel nad jeho pravým jménem a málem se nahlas rozesmál nad rozporem mezi Brodyho mrzoutským chováním a jeho příjmením.

„Jistěže je to goblin,“ pokračoval Brody, zjevně si užívaje pozornost. „Velký, zelený a žlutý,“ zodpověděl druhou otázku, „živý nebo mrtvý, i když tenhle rychle šedne.“ Když skončil, usmál se – byl to zvuk spokojenosti nad tím, jak velkou znalost o goblinech má.

Gobliny nebylo příliš vidět a mnoho lidí si myslelo, že jsou jenom mýtem, a ne pravdou. Ani v Dundalis a dalších pohraničních vesnicích, ležících v Lesní zemi na hranici s rozlehlou Divočinou, nebylo potvrzeno spatření goblina déle, než si vesničané vůbec mohli pamatovat – s výjimkou Brodyho Galanta zřejmě.

„Ty už jsi gobliny viděl?“ zeptal se Olwan Wyndon, Elbryanův otec, a z jeho tónu a toho, jak si založil paže přes prsa, bylo patrné, že má mnoho pochybností.

Brody Galant na něho štěkl: „Ne, vykládal jsem vám pohádky!“

Olwan Wyndon přikývl, neboť nechtěl Brodyho přivést do jednoho z jeho legendárních záchvatů vzteku. Sedě u krbu jednoho z domů, Brody mnohokrát vyprávěl nekonečné příběhy svého mládí o válčení s gobliny a fomoriánskými obry v prvních dnech existence Dundalis, kdy si obyvatelé vydobývali právo na život. Většina ho zdvořile poslouchala, ale obracela oči v sloup a kroutila hlavou, kdykoliv se nedíval.

„Máme slovo na to, že byl goblin viděn v Plevelné,“ pronesl další muž a mluvil o vesnici ležící asi dvacet mil na západ.

„Slovo dítěte,“ připomenul jim rychle Olwan Wyndon a utišil tak nervózní šepot dřív, než mohl nabrat na síle.

„No, máme hodně práce a ty máš co vyprávět,“ přerušila ho matka Pony. „Lépe se nám bude poslouchat v jídelně po porci dušené zvěřiny k večeři.“

Olwan přikývl a dav se postupně rozešel. Jeden člověk se znovu dlouze podíval na goblina, který opravdu rychle šedl. Elbryan a Pony se u těla zdrželi a studovali je. Pony neušlo posměšné frknutí jejího společníka.

„Malý jako osmiletý kluk,“ vysvětlil chlapec a pohrdavě nad goblinem mávl. Bylo to trochu přehnané, avšak goblin opravdu neměřil víc jak čtyři stopy a nemohl vážit víc než devadesát liber, které vážil Elbryan. „Možná je to dítě,“ řekla Pony.

„Slyšela jsi Kostlivce,“ bránil se Elbryan. Zkroutil obličej; ta trapná přezdívka mu zněla hloupě. „Řekl, že je dospělý.“ Opět následovalo odfrknutí.

„Vypadá divoce," trvala na svém Pony a sehnula se, aby mohla stvoření prozkoumat zblízka. Neušlo jí Elbryanovo třetí odfrknutí. „Pamatuješ si na toho jezevce?" optala se potichu a zarazila tak hochovo vychloubání. „Nebyl ani z jedné třetiny velký jako goblin."

Elbryan se odvrátil. Letos, na počátku léta, mladší děti chytily do oka jezevce. Když přišly zpátky do vesnice, Elbryan, jejich vůdce, je vedl zpátky na to místo.

Když se tam dostali, naivně se ke zvířeti přiblížil, jen aby zjistil, že jezevec prokousal kožené řemínky, když se snažil osvobodit. Když se na něj vrhl s vyceněnými zuby, Elbryan (jak pravila legenda, a že to mezi dětmi byla legenda) pronesl: „Utíkejte!" Utíkal tak rychle, že si ani nevšiml, že běží po stromě a ani nepoužívá ruce, aby se zachytil větví.

Zbytek dětí utíkal, ale ne tak daleko, aby nebyly svědky Elbryanova totálního ponížení. Jezevec – mstivý nepřítel – čekal u paty stromu a držel na něm Elbryana po více než hodinu.

Stupidní jezevec, pomyslel si Elbryan, a stupidní Pony, která to znovu připomněla. Odešel bez jediného slova.

Pony nemohla potlačit úsměv, když ho pozorovala, jak odchází, a přemýšlela, jestli nezašla příliš daleko.

Všichni byli toho večera v jídelně, přestože mnozí už historku o goblinovi slyšeli. Skupina lovců přišla na skupinu šesti tvorů, tedy vlastně obě skupiny se našly navzájem, vylezly na otevřené prostranství u kamenitého břehu řeky, a to zároveň. Byly od sebe sotva dvacet kroků. Po chvíli šoku goblini vrhli své oštěpy a zranili jednoho muže. Bitka byla krátká a brutální, s mnoha řeznými ranami na obou stranách, a lidé byli dokonce pokousáni. Goblini, kteří byli v nevýhodě 1: 2, utekli a vypařili se v keřích tak náhle, jako se objevili. Jediná vážná rána toho zápasu byla ta na zavražděném goblinovi – oštěp mu prošel plící. Snažil se také utéct, jenže zaostal, protože nemohl dýchat, a brzy potom umřel.

Olwan Wyndon řekl historku všem znovu a snažil se ji nepřikrašlovat. „Strávili jsme tři dni tím, že jsme je hledali, ale nenašli jsme žádné další gobliny," zakončil.

Okamžitě se pozvedly dva korbele ze strany místnosti. „Na Shanea McMichaela! Zabijáka goblinů!"

Shane McMichael, jenom o několik let starší mladý muž než Elbryan, zdráhavě předstoupil a postavil se vedle Olwana před sálající krb. Byl štíhlý a tichý. Moc ho prosili, aby jim popsal průběh boje – jak se mazaně stočil, odrazil výpad a pak přímo bodl, příliš rychle, než aby goblin stačil úplně uhnout.

Elbryan hltal každé slovo a živě si bitvu představoval. Jak Shaneovi záviděl!

Pak se konverzace obrátila k tomu, co lidé v poslední době viděli, k nahlášení spatření goblina v Plevelné, a pár lidí z Dundalis dokonce vyrukovalo s divokými historkami, že viděli obrovské stopy, jenže nic o tom nikomu neřekli. Elbryan nejdřív všechno dychtivě poslouchal, ale postupně mu docházelo (když se díval na svého otce), že většina těch řečí není víc než jenom individuální snahou o přitáhnutí pozornosti. Překvapovalo ho, že se dospělí takto chovají, obzvláště když zvážil vážnost situace.

Poté následovala diskuse o goblinech obecně, kterou vedl Brody. Diskuse začala u početných malých goblinů a skončila u vzácných fomoriánských obrů. Brody mluvil jako expert, avšak málokdo v místnosti mu visel na rtech. Dokonce i mladý Elbryan si uvědomil, že starý muž ví o goblinech jen o málo víc než kdokoliv jiný, a taky pochyboval, že Brody kdy viděl fomoriánského obra. Elbryan se podíval na Pony, která vypadala, že je z toho všeho už trochu znuděná, a pokývl ke dveřím.

Byla venku dřív, než se stačil zvednout ze židle. „Chvástání," řekl Elbryan, když se k ní připojil. Noc byla chladná, a tak se chlapec přesunul blíž k Pony a sdíleli spolu teplo.

„Avšak goblina nemůžeme popřít," řekla dívka, ukazujíc směrem k přístřešku, kde byla jeho mrtvola. „Historka tvého otce je pravdivá dost."

„Myslel jsem Brodyho…"

„Já vím, co myslíš, a taky mu nevěřím – tedy, ne úplně." Elbryanovo překvapení nad její poznámkou se naprosto jasně odráželo v jeho obličeji.

„Goblini existují," vysvětlovala Pony. „To víme. Takže možná že ti, kteří sem přišli jako první, s nimi vedli válku."

„A fomoriánští obři?“ zeptal se skepticky Elbryan. Pony se otřásla. Nechtěla zavrhnout možnost existence obrů, ne potom, co viděla mrtvého goblina.

Elbryan to připustil, i když si stále myslel, že Brody se víc vychloubá, než mluví pravdu. Pustil to však z hlavy, když se k němu Jilseponie obrátila, a s obličejem vzdáleným jenom pár palců od jeho, upřeně hleděla do jeho olivově zelených očí.

Elbryan zjistil, že se mu špatně dýchá. Pony byla blízko, příliš blízko, a nezdálo se, že se stáhne zpět. Jak se přibližovala, Elbryan si náhle uvědomil, že její hlava a rty jsou v přímce s jeho. Zachvátila ho panika. Tvrdě bojoval se svými emocemi, kterým nerozuměl. Jedna jeho část se chtěla otočit, ale druhá, větší a překvapivější, ho nenechala pohnout.

Dveře jídelny se s bouchnutím otevřely a Pony a Elbryan od sebe okamžitě odskočili.

Mladší děti vyšly ven a obklopily starší pár. „Co budeme dělat?“ zeptaly se.

Elbryan a Pony si vyměnili zvědavý pohled.

„Musíme být připraveni, až se goblini vrátí,“ řekl jeden chlapec.

„Goblini tu nikdy nebyli,“ řekla Pony.

„Ale budou! Říkala to Kristin.“

Všechny oči se otočily na Kristin, desetiletou dívku, která vždy vypadala, že na Elbryana zírá. „Goblinové se vždycky vracejí pro své mrtvé,“ vysvětlila snaživě.

„Jak to víš?“ zeptal se Elbryan s pochybnostmi.

Podívala se na zem a kopla do ní. „Moje babička to ví,“ odpověděla náhle smutným hlasem a Elbryan se zastyděl za svůj útok na ni. Všichni byli potichu a doslova viseli na každém Elbryanově slově.

Pony do něj strčila. Několikrát mu řekla, že Kristin ho má ráda, a shledávala to zábavným.

„Pravděpodobně to ví,“ pravil Elbryan a Kristin vzhlédla a najednou se rozzářila. „A zní to jako pravda.“ Otočil se k přístřešku, mladší děti ho obklopily a sledovaly jeho pohled.

„A jestli se goblinové vrátí, musíme být připraveni,“ rozhodl Elbryan. Podíval se na Pony a mrkl. Byl překvapen, když mu jeho gesto oplatila vážným zamračením.

Možná že je to víc než jen hra.

KAPITOLA DRUHÁ

Opravdový věřící

Dvacet pět jich tiše a pokorně stálo v jedné řadě. Byli zahaleni v tlustých hnědých róbách s velkými rukávy a neméně velkými kápěmi, jež byly přetaženy nízko, aby co nejvíc zakryly jejich obličeje. Hlavy drželi skloněné, ramena sehnutá a ruce sepjaté. Pod záhyby šatů nebyl vidět ani jeden prst, ani kousek masa, a to v celé řadě.

„Zbožnost, důstojnost, chudoba," intonoval starý opat Dalebert Markwart svým nazálním hlasem. Sám stál na balkoně nad hlavním vchodem Sv. Mere-Abelle, nejprominentnějšího kláštera v celičkém Honckém království na severu mírného pásma Corony. Klášter stál již skoro po tisíciletí, tmavý a osamělý, a proplétaly se jím skály. Každá generace mnichů mu svou dřinou a zručností ještě přidávala na mohutnosti. Jeho šedé kamenné zdi vypadaly, jako by vyrůstaly přímo ze skály, jako by byly prodloužením síly země. Věže byly v každém záhybu stěny. Úzká okna napovídala, že toto místo je postaveno pro obranu. Viditelné části kláštera byly působivé – mořská stěna vystupovala na útes skoro po délce jedné míle. Ale velikost toho místa nebylo možno zpoza stěn vidět; bylo pohřbené pod zemí v pevných, čtvercových tunelech, v prázdných místnostech – mnoho z nich bylo očouzených od neustálého svícení loučemi, jiné byly osvětleny magií. Žilo tu sedm set mnichů a dvě stě sluhů. Mnoho z nich nikdy toto místo neopouštělo, jenom na krátké návštěvy trhu ve vesnici Sv. Mere-Abelle, která ležela asi tři míle ve vnitrozemí.

Nová třída stála v jedné řadě. Byli seřazeni podle velikosti. Avelyn Desbris, vysoký a s velkými kostmi, byl vzadu. Před ním jich bylo dvacet dva a za ním jenom dva. Opata přes neustálé skučení větru, který se věčně prohánět mezi mnoha skalisky, skoro neslyšel. Ale Avelynovi to bylo jedno. Po většinu ze svých dvaceti let snil o

tomto dni a upíral zrak k tomuto místu stejně často, jako dobyvačný generál ke svému dalšímu cíli. Osm roků formálního studia, osm roků testování přivedlo Avelyna až do tohoto bodu. Zbylo jich jenom dvacet pět ze dvou tisíc, kteří ve věku dvanácti let začali s tímto procesem. Každý z nich chtěl získat přístup do ročníku 816.

Avelyn si dovolil vykouknout zpod kapuce a podívat se na hrstku diváků, kteří lemovali cestu k předním bránám kláštera. V této malé skupině byla jeho matka Annalisa a jeho otec Jayson, přestože matka byla nemocná a pravděpodobně už nepřežije cestu domů, do vesnice Youmaneff, která leží asi tři sta mil od pobřeží. Avelyn věděl, že tohle je naposled, kdy ji uvidí, a nejspíš taky naposled, kdy uvidí svého otce. Avelyn byl nejmladší z deseti dětí a jeho rodičům bylo skoro čtyřicet, když se narodil. Jeho nejmladší bratr byl o sedm let starší. Nebyli si se sourozenci moc blízcí. V době, kdy Avelyn pochopil princip rodiny, se polovina z nich už odstěhovala.

Měl však dobrý život a k rodičům měl blízko – víc než kdokoliv z jeho bratrů a sester. Měl silné pouto s Annalisou, pokornou a duchovní ženou, která dodala svému dítěti odvahu, aby kráčelo cestou Páně. Na to si pamatoval od té doby, co si na něco vzpomínal.

Avelyn znovu sklopil zrak. Měl strach z porušení disciplíny, že ho chytí, jak vykukuje zpod kapuce. Nesly se řeči, že studenti byli už vyloučeni za menší prohřešky. Představil si svou matku v den, kdy oznámil, že se přihlásí do Sv. Mere-Abelle. Začala plakat a pak se jemně, až božsky, usmála. Tento obraz, to schválení se vypálilo do Avelynových myšlenek tak jasně, jako by bylo namalováno a magicky osvětleno na vnitřku jeho očních víček. O kolik mladší a energičtější se tehdy Annalisa zdála! Posledních několik let bylo pro ni tvrdých – jedna nemoc za druhou. Byla rozhodnuta vidět tento den, a Avelyn chápal, že tato žena, až uvidí jeho vstup do kláštera, se už nebude bránit smrtelnosti.

Pro Avelyna a Annalisu to bylo v pořádku. Dosáhla svých cílů a prožila svůj život v laskavosti. Avelyn věděl, že až se dozví, že zemřela, bude plakat, ale také věděl, že jeho slzy budou sobecké. Budou to slzy jenom pro něj – slzy ztráty – a ne slzy pro Annalisu, která už bude na lepším místě.

Skřípavý zvuk – brány se otevírají. Ten zvuk vytrhl mladého muže ze zamyšlení.

„Budete zcela dobrovolně sloužit Bohu?“ zeptal se opat Dalebert Markwart.

Dvacet pět jich jednohlasně odvětilo: „Ano, říkám ano.“

„Ukažte tedy svou touhu,“ požadoval opat. „Projděte uličkou dobrovolného utrpení!“

Řada se pomaličku pohnula dopředu. „Můj Bůh, náš Bůh, jeden Bůh,“ provolávali a zvyšovali hlas, když první v řadě vstoupil do uličky, kterou tvořily dvě řady mnichů. Byli to mniši, kteří zbyli ze dvou předchozích tříd, a byli vyzbrojeni těžkými dřevěnými palicemi.

Avelyn slyšel plácání dřeva, nezamýšlená zasténání a také příležitostný výkřik mladších studentů na počátku řady. Pohroužil se ještě hlouběji do sebe, prozpěvoval ze všech sil a poslouchal svá slova, drže se své víry, která mu byla záštitou. Byl tak hluboce zabrán do meditace, že ani necítil první údery, a ty další jenom jako něco malého – chvilkovou bolest, ztracenou v nekonečné sladkosti, která ho čekala. Celý svůj život chtěl sloužit Bohu, celý svůj život čekal na tento den.

Nyní přišel. Uličkou prošel bez jediného zvuku.

Tento fakt nezůstal nepovšimnut opatem ani ostatními mnichy sledujícími iniciaci ročníku 816. Nikdo jiný v řadě to nedokázal. Už několik let nikdo takový neprošel uličkou, nikdo, kdo by si alespoň trochu nestěžoval.

Obrovské kamenné brány kláštera se s ohlušujícím prásknutím, jež Annalisou silně otřáslo, zavřely. Její muž ji pevně držel a chápal její bolest – fyzickou i citovou.

Annalisa dobře věděla, stejně jako Avelyn, že na tomto světě už ho nikdy neuvidí. Dala ho Bohu, její radosti, ale přesto ve svém slabém srdci cítila lidskou bolest z posledního loučení, která jí sebrala sílu z hubených rukou a nohou.

Jayson ji vždy podporoval. I on měl slzy v očích, ale ne slzy radosti jako Annalisa. Jeho slzy byly projevem směsice emocí, od smutku ke vzteku. Nikdy se otevřeně nepostavil proti Avelynovu

rozhodnutí, ale v soukromí tento pragmatický muž uvažoval, zda jeho syn pouze nezahazuje svůj život.

Věděl, že to Annalise nemůže říct. Mohlo ji zlomit jediné slovo. Jayson jen doufal, že ji dostane domů, do její vlastní postele, předtím, než umře.

Myšlenky jeho rodičů byly pro Avelyna nedůležité, když jeho skupina kráčela přes dvůr a vstoupila do velké vstupní haly Sv. Mere-Abelle. Teď si mladý muž dovolil vydat nezamýšlený zvuk – zvuk vyjadřující nevíru a potěšení.

Místo nebylo světlé a mělo jenom pár malých oken vysoko na zdi. Pochodně hořely v pravidelných odstupech a masivní sloupy, které držely strop, vypadaly, jako by v jejich světle tancovaly. Avelyn nikdy neviděl tak obrovské místo a nemohl pochopit snahu, která byla vynaložena na postavení této místnosti. Jeho vlastní vesnice by se vešla do této haly a měla by k dispozici extra prostor na ustájení koní.

Tapiserie, které obklopovaly místnost, nebyly o nic méně impozantní a matoucí – scény, zachycující miliony detailů ve čtvereční stopě – obraz po obraze, lehké linky a menší obrazy – to všechno Avelyna zaujalo a nemohl se od toho odtrhnout. Gobelíny zabíraly skoro všechny stěny a nechávaly místo oknům a vystaveným zbraním: mečům a kopím, velkým sekerám, dlouhým dýkám a myriádě tyček se zahnutými noži a ostrými hroty, které Avelyn neznal. Brnění různých tvarů stála tiše jako stráže – byly tam všechny typy – od překrývajících se dřevěných destiček starých Behrenů až po silné kovové pláty určené pro Srdcovou brigádu, osobní stráž krále, ať už jím právě byl kdokoliv. U stěny pak stála gigantická socha o výšce patnácti stop či víc, oblečená v těžkém koženém kabátci, lemovaném kožešinou a pokrytém kovovými pláty s bodci a železnými kroužky. Fomorián, uvědomil si Avelyn s viditelným zachvěním, v typickém bojovém oblečení jeho válkychtivé rasy. Vedle něj byly dvě malé postavy – asi tak poloviční výšky Avelyna. Nižší z páru měl na sobě lehkou koženou tuniku a chrániče paží, o palce zaháknuté kovové rukávy, které se táhly od zápěstí k lokti. Rudý baret signalizoval identitu postavy. Byl to powrie, uvědomil si Avelyn. Krutí trpasličí powriové byli nazýváni

„krvavými čepicemi“, protože měli nechutný zvyk namáčet si své barety (speciálně udělané z lidské kůže) v krvi svých obětí, dokud si čepice nepřisvojila zářivě červenou barvu.

Socha vedle powrie měla téměř průsvitná křídla a měla být zpodobněním elfa, záhadného Touel’alfar. Jeho údy byly štíhlé a dlouhé a jeho zbrojí byla stříbrná zářící košile z propletených tenkých drátků. Avelyn se chtěl dostat blíž a prostudovat strnulou tvář a neuvěřitelnou zručnost, s jakou byla zbroj vyrobena. Jen myšlenka na potenciální trest připomněla mladému muži, kde je. Hluboce se zarděl a sklonil hlavu. Rychle se podíval kolem. Uklidnil se, když viděl, že jeho spolužáci jsou podobně ohromeni a že opat a další vedoucí mniši se o to nestarají.

Novicové měli být ohromeni – to bylo účelem vstupu. Avelyn si náhle uvědomil pravou přirozenost tohoto místa. Řád Sv. Mere-Abelle nebyl znám jen pro zbožnost a pokoru svých mnichů, ale také pro jejich dlouhou reputaci ohnivých válečníků. Osm roků Avelynova předchozího tréninku zahrnovalo jen malou část bojových umění, ale celou dobu tušil, že fyzické kvalifikace bratrstva, schopnosti bojovat, nabudou na významu, jakmile se za nimi zavřou dveře kláštera.

To Avelynovi přišlo rozčilující. Vše, co kdy chtěl, bylo sloužit Bohu, zachovávat mír, léčit a uklidňovat. Nic na světě – poklady, moc krále – nemohlo převážit tyto skutky.

Teď byl na druhé straně kamenných bran Sv. Mere-Abelle. Nyní měl šanci.

A tak věřil.

KAPITOLA TŘETÍ

Váhavý polibek

Věci v Dundalis se uklidnily. Jak se dny po návratu patroly nahromadily do týdne, ustoupily hrozby goblinů hrozbám přicházející zimy. Muselo se toho mnoho udělat: poslední sklizeň a příprava masa, zakrývání děr ve srubech a vymetání komínů. Každým dnem se zdálo nebezpečí příchodu goblinů menší a menší a každým dalším dnem méně lidí chodilo na hlídky za město.

Elbryan a jeho přátelé viděli, jak přichází jejich šance. Zabitý goblin znamenal pro dospělé důvod k střízlivé ostražitosti, a potom už jen nepříjemné vyrušení. Pro mladší vesničany, jejichž představivost byla mnohem živější a jejichž smysl pro dobrodružství nebyl dosud oslaben žádnou opravdovou ztrátou, přinášel útok goblinů hodně velké vzrušení, výzvu k boji a volání po hrdinech. Elbryan a jeho přátelé se nabídli, že budou chodit na hlídky, a to už prvního dne, kdy se lovci vrátili. Každé ráno o to žádali vůdce vesnice a každé ráno byli slušně odmítnuti a byl jim přidělen pouze nějaký nudný úkol. Dokonce i Elbryan, který se příští rok stane dospělým, strávil skoro celý předešlý týden s hlavou ve špinavém komíně.

Avšak mladý muž měl víru a doufal. Dospělí byli svými hlídkami unaveni a stávali se opět více sebevědomými, že ta příhoda s gobliny byla jenom náhoda – jedno nešťastné setkání – a že ta stvoření, která byla zahnána pryč, se nevrátí na místo bitvy nebo nevystopují lidi zpět do vesnice, která byla asi třicet mil daleko.

Teď, za dva klidné týdny, se neobjevily žádné známky nebezpečí, až na divoké řeči, které ovšem nebyly brány v potaz ani těmi nejopatrnějšími. Elbryan zachytil v hlase svého otce zmenšující se odpor. Takže nebyl překvapen, když Olwan jednoho rána místo toho, aby zavrtěl hlavou, se sehnul a v hlíně nakreslil mapu území a vysvětlil synovi, kde on a jeho přátelé mají být.

Elbryan byl velmi příjemně překvapen, když mu Olwan dal rodinný meč – krátkou, tenkou, asi dvě stopy dlouhou čepel. Nebyla to ohromující zbraň. Čepel na sobě měla mnoho škrábanců a mnoho rzi, ale byla to jedna z opravdových zbraní vesnice. „Ujisti se, že je tvoje skupina dobře ozbrojená," řekl Olwan vážně. „A ujisti se, že každý zná hodnotu a nebezpečí své zbraně."

Olwan věděl, co to pro syna znamená, a kdyby se usmál či dal najevo, že hlídky už nejsou nezbytné, něco by Elbryanovi ukradl – míru důležitosti, kterou jeho syn potřeboval cítit.

„Myslíš, že je moudré, aby děti šly ven se zbraněmi?" zeptal se neočekávaně Shane McMichael Olwana, když k němu přišel poté, co Elbryan odběhl. „Nebo je vůbec nechat jít ven?"

Olwan zafrkal a potřásl svými velkými rameny. „V žádném případě nemůžeme postrádat muže a ženy. A v údolí je další patrola, na cestě, kterou si nepřítel nejspíš vybere, jestli přijde." Olwan si znovu odfrkl. Byl to takový bezmocný zvuk, který Michaela překvapil, neboť Olwan byl nejchladnějším a nejsebevědomějším člověkem ve vesnici.

„A kromě toho, jestli se goblini nebo fomoriáni přiblíží na dohled mého syna a jeho přátel, nebude ve vesnici lépe než v lese."

Shane se s ním nehádal. Na ramenou se mu náhle usadila tíha. V Honckém království byl po mnoho let mír a goblinové a obři zmizeli z myslí mnoha lidí a stali se jenom pohádkami. Dundalis nebylo stavěné na obranu. Nebylo opevněné, jako byly dřívější osady blízko Divočiny, a lidé nebyli příliš dobře ozbrojeni. Dvanáctičlenná lovecká skupina s sebou měla více než polovinu všech opravdových zbraní sta lidí Dundalis. Olwan měl pravdu, to Shane věděl. Otřásl se nad tou myšlenkou. Jestli se goblini dostanou na dohled Elbryanovi, pak bude vesnice v nebezpečí.

Olwan odešel a McMichael se uklidnil a následoval ho. Skutečně si nemyslel, že goblinové přijdou, vlastně si to nemyslel nikdo ve vesnici. Jenom škarohlídský Brody Galant mluvil o temnotě.

Hlídky začaly toho dne. Pět mladých lidí šlo po hřebeni miskovitého údolí, které obklopovalo Dundalis. Byla tam taky druhá hlídka, složená ze starší mládeže, která se odvažovala dál, dolů mezi

borovice a k severovýchodu. Všichni z této skupiny s respektem pokývali každému jejich mladšímu společníkovi, když je míjeli. Potom, když si vyměnili komplimenty, ani prožitek nekonečných hodin bez náznaku jakéhokoliv děje nemohl umrtvit vzrušení mladých. Tentokrát je nikdo nevynechal a nezacházel s nimi jako s dětmi.

Jak dny ubíhaly, dvacet pět dětí se stalo perfektními hlídači. Počasí se stávalo chladnější a začal foukat severní vítr. Elbryan je rozdělil do čtyř týmů po pěti a jednoho o třech, který běhal od týmu k týmu a sbíral informace. On a Pony pak sloužili jako základna na nejvyšším hřebenu severně od Dundalis. Nejdříve si všichni na toto uspořádání stěžovali, nejvíce ti starší, kteří chtěli Elbryanovi pomáhat. Někteří dokonce Elbryana škádlili kvůli jeho vztahu k Pony a dráždili ho větami jako „jezdíš na poníkovi“ a dalšími krutostmi.

Elbryan si toho nevšímal, pokud ovšem neuráželi Pony. To je pak hned poučil, že je čeká těžká a bolestivá odplata. Nevadilo mu, že škádlí jeho, protože nakonec přiznal sám sobě i okolí, že Pony je jeho nejlepší a nejdůvěryhodnější přítel.

„Nech děti, ať si hrají,“ šeptával Pony, když skupiny odcházely.

Když se na ni nedíval, když připravoval větrolam ze spadeného dřeva, Pony ho vědoucně pozorovala a na tváři se jí rozléval vroucí úsměv.

Taky ještě něco jiného pozorovalo mladého muže ze skupinky borovic na hřebeni. Lehce se to pohybovalo z větve na větev a nebylo to vůbec slyšet. Jako stín to sledovalo každý Elbryanův pohyb a studovalo ho to velmi pozorně.

I když Pony a Elbryan byli velmi ostražití, stvoření pro ně bylo neviditelné, a tak je nespatřili. I když se dívali jeho směrem, jeho pohyby byly tak plynulé a krásné (a vždycky pod příkrovem borovic), že to považovali za houpání se větví, poryv větru nebo šedou veverku.

Uběhl další týden a nic se nestalo. Práce ve vesnici spěchala, neboť se blížila zima. Na hřebeni se hlavním nepřítelem stala nuda. Na začátku druhého týdne Elbryan ztratil víc než šest členů své

hlídky. Děti mu vysvětlovaly, že je rodiče potřebují doma a nenechají je jít ven. Elbryanovi neušlo, že všichni jeho vojáci jsou rádi, že se zbaví nudných hlídek.

Elbryan pokračoval ve své pilné práci a rozšířil území hlídkování, i když už měl jenom tři týmy a dva posly.

„Dneska ztratíme Shamuse," řekla Pony, když vedle sebe seděli na hřebenu, ochráněni před studeným větrem párem velkých borovic. Bylo pozdě a na odpolední slunce se valily mraky. „Jeho matka mi to dneska oznámila."

Elbryan rýpal koncem svého meče do hlíny. „Pak bude mít jeho tým jen čtyři členy," řekl věcně.

Pony v jeho hlase zachytila frustraci, přestože se ji snažil zakrýt. Elbryan viděl, jak je jeho první velitelská pozice ničena odváděním vojáků, jenom aby mohli pomáhat záplatovat střechy či upravovat stodoly. Pony k němu cítila sympatie, ale logicky vzato to bylo to nejlepší, co mohli očekávat. „Volají je domů, poněvadž nepřišel žádný nepřítel," jemně ho upozornila. „Je to mnohem lepší takhle, než aby tvoje hlídka byla nezbytná."

Elbryan se na ni podíval a v zelených očích mu zasvítilo. „Možná že jsme nezbytní," dodala rychle Pony, snažíc se zachránit alespoň trochu jeho pýchy. „Možná že viděli naše hlídky a uvědomili si, že to nebude snadné."

„Jsme jenom děti," řekl Elbryan znechuceně.

Pony zavrtěla hlavou. „A každý, i ten nejmenší z naší skupiny, je větší než goblin," odpověděla bez zaváhání, což přidalo jejímu tvrzení na pravdivosti. „Není to ta nejlepší armáda, kterou se bude nepřítel bát napadnout?"

Elbryan neodpověděl, ale v očích se mu objevila známá jiskra. Otočil se zpět k zemi a k divokému obrázku, který mečem čmáral.

Pony se vřele usmála a cítila, že si vedla dobře. Potěšilo ji, že mohla pomoci Elbryanovi vypořádat se s jeho emocemi. Nevěřila, že by se goblinové přiblížili tak blízko, aby viděli hlídky, a Elbryan rovněž ne. Avšak alespoň byl nějaký důvod věřit, že jeho první snaha v něčem důležitém, podle měřítek dospělých, nebyla marná. Prostý fakt, že si tím nemůže být jistý, nabídl Elbryanovi přesně to povzbuzení, které potřeboval.

Pony se odvážila zajít dál; jejich spojení bylo příliš silné, než aby ten okamžik nechala pominout. Vzala Elbryana za bradu a jemně ji otočila k sobě.

„Udělal jsi tady spoustu práce," řekla jemně.

„Ale ne sám," začal odpovídat, ale ona ho umlčela tím, že mu dala prst na ústa. Až pak si Elbryan uvědomil, jak jsou si blízko. Jejich obličeje byly vzdáleny sotva dva palce. Náhle cítil teplo, trochu se mu točila hlava a měl trochu strach.

Pony se k němu pomalu přisunula. Políbila ho! Přímo na rty! Elbryan byl zděšen a zároveň ohromen. Myslel si, že by se měl odtáhnout, plivnout na zem a řvát „dívčí jed". Taková byla očekávaná odpověď dívkám, které se ho snažily políbit.

Nechtěl to udělat. Poslední, co chtěl udělat, bylo odtáhnout se. Uvědomil si, že je to už dlouho, co ho Pony chtěla políbit – nejméně rok. Bála se jeho reakce? Věděla, že by si odplivl a řval „dívčí jed" a všichni by to věděli?

Nebo věděla, že ještě není připravený na líbání? To je ono, rozhodl se mladý muž, když jemný polibek pokračoval. Pony ho tak dobře znala, znala ho lépe než on sám. Těch několik posledních dní je ještě víc sblížilo.

A teď tohle. Elbryan nechtěl, aby to skončilo. Trochu se pohnul, zvedl meč, ale potom si uvědomil, že by to bylo neohrabané, snad i nebezpečné, a upustil jej na zem. Odvážil se Pony obejmout a přitáhnout ji blíž. Cítil se tak divně přitahován křivkami a výstupky jejího těla, když se jej dotkl svým. Bojoval s panikou – nevěděl, co má dělat, kam má dát ruce anebo jestli s nimi nemá vůbec hýbat.

Ale věděl, že nechce, aby ten polibek skončil. Chtěl něco, ale nebyl si tak úplně jist, co by to mělo být. Chtěl jí být blíž, fyzicky i psychicky. Tohle byla Pony, jeho nejlepší přítel, dívka – ne, mladá žena – do které se zamiloval. On bude mužem na jaře. Pony se stane ženou na podzim, a pak ji bude moci požádat o ruku.

Ten nápad ho vyděsil a snažil se odtáhnout. Alespoň se nadechl. Potom ho strach přešel a ztratil se v gejzíru tepla, když se podíval do jejích modrých očí, viděl její úsměv – něco tak čistého a plného radosti Elbryan ještě neviděl. Ani ho nemusela k dalšímu polibku nutit – jenom se usadili pohodlněji.

Polibek se změnil ze zvědavého na naléhavý a zpátky k jemnosti. Šaty se o sebe otřely a zdály se být spíše překážkou než nutností. Přestože bylo dost chladno, Elbryan cítil, že by mu bylo lépe a tepleji bez nich. Jeho ruce se pohybovaly, když ztratil strach se Pony dotýkat. Hladil ji po krku, jel jí rukou po boku a po silné noze. Byl šokován, když se její ústa otevřela a když cítil její jazyk na svých rtech, tak měkký a zvoucí…

Ta nejkrásnější chvíle Elbryanova mladého života…

A pak najednou byla zničena vyděšeným a zděšení působícím výkřikem. Pár od sebe odskočil a vyskočil na nohy. Zírali na vesnici, na pohybující se tvary a velký oblak kouře, příliš velký na to, aby vycházel z komína.

Goblinové přišli.

Stovky mil daleko, ve větrné zemi nazývané Barbacan, v hluboké jeskyni v hoře Aida, se daktyl vyhříval v pocitu války. Démon vnímal výkřiky umírajících v Dundalis, i když nevěděl, kde přesně bitva probíhá. Byla to asi akce nějakého goblinského náčelníka anebo jedné z mnoha nájezdných skupin powriů, kteří byli sami iniciativní a přinášeli zkázu ubohým lidem.

Nebyla to přímo daktylova zásluha, ale na tom nezáleželo. Probudil se, tma se vznesla a jeho vliv se rozšiřoval po Coroně. Goblinové, powriové nebo některá z přisluhovačských ras ucítili jeho probuzení a měli odvahu se činit.

Tvor roztáhl křídla a usadil se zpátky na trůn, který si vyrobil z obsidiánu, původně sloužícího jako jeho hrobka. Kamenem probíhaly temné vibrace. Vjemy války, vjemy lidské agónie.

Bylo dobré být vzhůru.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Smrt Dundalis

Elbryan a Pony byli omráčeni a zděšeni po mnoho vteřin. Bylo to příliš nereálné, daleko za hranicí jejich zkušeností a očekávání. Útočily na ně obrazy ničení a mísily se s ještě hrozivějšími scénami, rodícími se v jejich představách, a oni se uprostřed toho všeho upnuly k naprostému popření očividné reality, jakési naději, že něco takového se prostě nemůže dít.

Jilseponie se pohnula první. Udělala docela maličký krůček a bezmocně zvedla ruku. Zdálo se, že tento nezamýšlený pohyb prolomil její trans. Vydala hlasitý výkřik. Volala svou matku a běžela domů. Elbryan si pomyslel, že by měl na ni zavolat, avšak jeho nerozhodnost ho umlčela a zabránila mu ji následovat. Co má dělat? Jaká je jeho zodpovědnost?

Válečník by měl takovéto věci vědět! S obrovským úsilím odtrhl Elbryan zrak od příšerného představení pod sebou a rozhlédl se. Měl by zorganizovat své přátele, rozhodl se. Měl by je sehnat dohromady a taky možná zavolat starší z údolí, jít do Dundalis v sevřené formaci a bránit je.

Jenže čas byl proti němu. Znovu se pozorně rozhlédl, otočil se k borovicím v údolí a začal volat. Myslel si, že tak přivolá hlídku starších.

Elbryan zapadl za dvojici borovic a zadržel svůj výkřik. Lapal po dechu. Na hřebeni naproti sobě uviděl skoro plešatou hlavu, špičaté uši a křídově žlutou kůži nepřítele. S třesoucími se prsty zvedl svůj meč a potom se ponořil hluboko do díry, paralyzován hrůzou.

Pony byla neozbrojená – nechala svou palici na hřebeni. Nezajímala ji, protože ona doopravdy neběžela do bitvy.

Běžela, aby našla matku s otcem, aby ucítila něžné, utěšující objetí a aby jí její matka řekla, že všechno bude zase v pořádku. Chtěla být znovu malou holkou, pevně zabalenou v peřině, v objetí s mámou. Chtěla se probudit z noční můry.

Ale tentokrát byla vzhůru. Tentokrát byly výkřiky reálné.

Pony zoufale běžela dál, oslepená slzami. Zakopla však o něco, o čem si myslela, že je to strom. Pak skoro omdlela, když se to náhle pohnulo, když fomoriánský obr, s obrovským kyjem v ruce, udělal dlouhý krok pryč.

Kdyby měla v plicích nějaký vzduch, ječela by, a kdyby ječela, obr by si jí všiml a rozmáčkl by ji tam, kde stála.

Ale on sledoval vesnici, a ne nějakou nedůležitou malou holku. Pár velkými skoky ji nechal za sebou. Znovu se postavila na nohy, zvedla několik kamenů v dobré velikosti na házení a běžela směrem rovnoběžným s obrem – ne však příliš blízko. Když vstoupila na místo bitvy a uviděla ten zmatek, ten lítý boj, už nebyla malou holkou. Vzpomněla si na svůj trénink a přinutila se myslet jasně a uvážlivě. Goblinové byli všude a Pony uviděla ještě nejmíň dva obry – patnáct stop vysoké a o váze asi tisíce liber. Její přátelé a rodina nemohli vyhrát! Logická, dospělá část Pony, jež věděla, že tentokrát to není noční můra, co přejde, pochopila, že Dundalis nemůže přežít.

„Plán B," zašeptala a použila ta slova, aby se uklidnila. Pravidla přežití, která se učilo každé dítě v Dundalis, říkala, že první prioritou je zachránit vesnici. Kdyby to selhalo, další prioritou je zachránit co nejvíc jedinců. Plán B.

Pony si vybrala cestu okolo nejbližších domů a pohybovala se jen ve stínech. Vykoukla kolem rohu a stanula jako zmrazená.

Na hlavní ulici Dundalis, která byla přímo před domem, probíhala zuřivá bitva. Nejdříve Pony uviděla Olwana Wyndona stojícího v řadě lidí a vykřikujícího rozkazy. Formoval skupinu dvaceti žen a mužů do sevřeného kruhu, poněvadž nepřátelé přicházeli ze všech směrů. První instinkt Pony byl připojit se k bitvě, jenomže si rychle uvědomila, že by se ke skupině nikdy nedostala. S nadějí sevřela pěst, když Olwan Wyndon roztříštil jednomu goblinovi hlavu a darebák padl do prachu.

Téměř zadržela dech, když spatřila muže za Olwanem, odrážejícího dva gobliny s oštěpy.

Svého otce.

Elbryan zadržel dech, jednou vydechl a pak ho opět zadržel. Nevěděl, co má dělat, a pak si tiše vynadal za to, co udělal.

V prohlubni u borovic ztratil nepřítele z dohledu – první a často osudná chyba.

Nyní musel tvrdě pracovat na potlačení své hrůzy. Musel se povznést nad své pocity a fyzickou slabost a vzpomenout si na to množství lekcí, které mu dal jeho otec. Válečník zná svého nepřítele, zná jeho pozici a pozoruje každý jeho pohyb. Tiše si opakoval tuto litanii a pomaloučku sunul hlavu k okraji borovice. V poslední chvíli krátce zaváhal, neboť si představoval, že ihned uvidí goblina s pozvednutou zbraní, připraveného zabít ho, hned jak vykoukne.

Válečník zná svého nepřítele…

Náhlý pohyb mu odkryl prostor za borovicemi a Elbryan se skoro zhroutil úlevou, když uviděl, že goblin se nepohnul a pořád se dívá do severního údolí. Úleva se změnila v děsivý pocit, když si Elbryan uvědomil význam netvorovy pozice. Hlídka v údolí byla odhalena. Možná už byla zajata, a tento goblin sem byl poslán jako pozorovatel, který se má dívat po lidských posilách, zatímco jeho kamarádi plení vesnici.

Ta myšlenka probudila v mladém muži vztek, silnější než jeho strach. Pevněji uchopil svůj krátký meč a vykročil.

Bez zaváhání, poněvadž věděl, že když pohyb přeruší, jeho odvaha odejde, vyklouzl zpod ochrany stromu. Napůl šel a napůl se plazil. Přibližoval se ke goblinovi. Za chvíli urazil třetinu vzdálenosti.

Potom se chtěl vrátit zpět do díry a zakrýt si obličej. Ale zvuky z vesnice ho posílily, a stejně tak zápach hořícího dřeva, který přinášel vítr. S grimasou rozhodnosti snížil Elbryan vzdálenost na polovinu. Nyní se už nemohl vrátit. Rozhlédl se po prostranství, a jakmile si byl jist, že tvor je sám, vstal a běžel.

Jenom pět rychlých kroků, a byl u goblina, který ho neslyšel, jak se přibližuje, až do poslední vteřiny. A když se začal otáčet, dopadl mu na hlavu Elbryanův meč.

Meč odskočil. Elbryan byl překvapen silou nárazu a rovněž tím, že meč nerozsekl tvorovi lebku. Po jednu strašlivou chvíli si myslel, že ho neuhodil dost tvrdě a že se goblin otočí a probodne ho svým primitivním oštěpem. Zoufale odskočil do strany a připravil se k obraně.

Goblin se divně zapotácel, upustil zbraň a padl na kolena. Hlava se mu točila ze strany na stranu. Elbryan uviděl jasně červenou ránu, bílou rozštěpenou kost a šedavý mozek. Goblin se přestal hýbat. Brada se mu zastavila na hrudi. Zůstal na kolenou, dočista mrtvý. Mrtvý.

Elbryanovi se zvedal žaludek a popadal dech. Dopadla na něj tíha jeho první vraždy, ohnula mu ramena a skoro ho srazila na kolena. A znovu ho pach hořící vesnice probral. Neměl čas tam otálet, a všechny soucitné úvahy, že mohl goblina zajmout a ne zabíjet, byly naprosto absurdní.

Podíval se do zeleného údolí a zpozoroval, že tam probíhá bitva. Pak se ohlédl na větší bitvu v Dundalis. Tam, kde jeho rodiče bojovali a kam se vrátila Pony. „Pony," zašeptal zoufalý mladý muž, a než si stačil uvědomit, co vlastně dělá, uviděl, jak ho míjejí stromy, a sprintoval dolů po svahu přímo k vesnici.

Pony se dostala okolo domu a velmi opatrně se přibližovala k bitvě. Přemýšlela, jak by se dostala kolem kruhu goblinů a postavila se po bok svého otce. Výkřik agónie v domě ji na místě zmrazil. Opřela se o zeď domu. Chvíli jí trvalo uvědomit si, kde je, čí je to dům. Pak popotáhla.

„Na to není čas," vyhubovala si a zaměřila se na bitvu zuřící na ulici. A znovu jí poklesla ramena, neboť, přestože mnoho goblinů leželo mrtvých či umírajících na zakrvavené zemi kolem kruhu zoufalých bojovníků, několik lidí také leželo na zemi. A řady goblinů zůstávaly přes to krveprolití plné a zdálo se, že se nezmenšují.

Nad tím vším stál Olwan, pyšný, silný a neotřesitelný. Zabil dalšího goblina, roztříštil mu hnusnou lebku, potom zvedl ruku a

vykřikl. Snažil se povzbudit ostatní. Pony zvědavě zamrkala, protože jeho paže nepadla zpět dolů, ale vypadala, jako by stoupala výše a výše… Uviděla na jeho tváři výraz hrůzy a bolesti. Podívala se výš, nad jeho napnuté rameno, nad loket…

Ruka obra zakryla celé Olwanovo předloktí. Dům jí zacláněl ve výhledu, takže neviděla, jak vysoko obr muže vyhodil. Chtěla zakřičet o pomoc. Chtěla křičet jen kvůli křičení.

A potom se Olwan letě vrátil zpět a spadl na cestu doprostřed bojovníků. Jejich řady se zhroutily. Utíkali všemi směry a většina z nich neuběhla víc než několik kroků, než byla pokryta gobliny. Pony ihned ztratila svého otce z dohledu. Snažila se rozpoznat, kdo je kdo, a uviděla další osobu – ženu, která ji učila číst a psát – jak byla stržena na zem a ihned ji dostihl goblinův oštěp. A pak se Pony otočila, klopýtala zpátky k domu a žaludek se jí kroutil.

Už neexistovaly řady obránců a organizované skupiny odporu. Zbyl jenom zmatek a výkřiky bolesti. Pony nevěděla, kam se obrátit, kam jít. Uviděla znovu obraz mrtvého, polámaného Olwana a naposledy zahlédla svého otce.

Otočila se zpět k silnici a doufala, že pro ni otec přijde, že vyleze z té hromady, odvede ji z nebezpečí a udělá všechno lepší, tak jako vždycky. Jako by to byl groteskní výsměch této naději, zpoza rohu vyšel goblin a blížil se k ní. Pony vykřikla, hodila po něm kámen a pak utekla.

Vztek ji držel na místě za domem. Zastavila se a poslouchala goblinovy kroky. Když prošel okolo rohu, dívka ho zasáhla loktem, a to veškerou silou. Pak ho zahákovala pod bradou.

Otočila se, skočila na něj a bila do něj oběma pěstmi. Kopala ho a narážela do něj koleny. Goblin, silnější, než jeho malé tělo prozrazovalo, ji konečně odstrčil a zvedl svůj oštěp.

„Elbryane!“

Výkřik uhánějícího mladíka zastavil. Zachytil se za kmen mladého javoru, otočil se kolem něj a obrátil se ve směru hlasu.

Carley dan Aubrey, jeden z mladších chlapců, klopýtal k němu. Byl bledý jako stěna a ruce si pevně tiskl k pravému boku. Elbryan kolem nich uviděl tmavou skvrnu.

„Elbryane!“ zavolal ho devítiletý hoch znovu a klopýtal k němu. Elbryan ho zachytil předtím, než upadl.

Starší chlapec rychle prohlédl ránu a přitom Carleymu odtahoval ruce. Carley se skoro pozvracel, když se Elbryan dotkl odlomené špice oštěpu, trčící z jeho boku.

Elbryan odtáhl svou třesoucí se ruku a s široce otevřenýma očima zíral na krev, kterou byla pokrytá. Carley si znovu ránu zakryl, ale nemohl doufat, že krvácení zastaví.

Elbryan se přinutil jasně myslet – musí si sundat košili a nějak ránu zavázat. A rychle! Strhl si kabát, otevřel vestu a kvapně si rozepínal rukávy své bílé košile. Potom uviděl rychle se blížícího goblina s půlkou oštěpu v rukou. Zvedl jej jako palici a namířil na něho.

Elbryan se natáhl pro svůj meč a snažil se bránit. Upadl dozadu, když na něj goblin skočil, a skončil na zádech.

Váleli se po zemi sem a tam. Elbryanův meč byl na tvorově boku, trochu ho pořezal, ale měl špatný úhel, a goblin chlapce držel překvapivě silně a nedovolil mu zabořit meč tam, kam patřil.

Váleli se po zemi a bili se. Hnusný obličej goblina se zahnutými zuby a dlouhým špičatým nosem byl jenom palec od Elbryanova; a ještě blíž, když mu goblin dal hlavičku. Elbryan cítil, jak mu praskl nos a teče mu teplá krev. Zabojoval ještě víc, jenomže goblin mu nedovolil do něj bodnout.

Elbryan použil svou druhou ruku a zvýšil rychlost válení. Zachytil kotníky kmen stromu, ale odstrčil se, neodvažuje se zastavit. Goblin ho přeletěl. Tvor se ho úporně držel, přitahoval Elbryana k sobě, a znovu se začali kutálet. Při první otočce uviděl Elbryan svou výhodu a při druhé otočce vystrčil loket ruky s mečem, aby se zapřel o zem. Když se Goblin ocitl nad ním, vlastní vahou se na meč nabodl.

Z tvora se stal berserk. Kopal, nadával a házel sebou jako ryba na suchu. Elbryan se nejdřív bránil, ale když viděl, že je to k ničemu, zaútočil. Začal otáčet mečem v ráně.

Pár se zastavil o kmen stromu a goblin najednou přestal nadávat. Elbryan, skoro bez dechu, málem omdlel. Rychle se ale vzpamatoval, vytrhl meč a začal divoce bodat, znovu a znovu. Vylezl

zpod té věci a dál ji krutě atakoval. Byl poháněn čirým zděšením. Nakonec přestal, uvědomil si, že je to mrtvé a že už mu to nemůže ublížit. Poklekl a snažil se popadnout dech. Zdálo se, že nikdy nepřijde.

Zasténání Carleyho dan Aubreyho ho přivedlo zpět ke smyslům. Přešel zpátky ke chlapci.

„Zima," zamumlal Carley tiše. Elbryan poklekl, natáhl se k ráně a dotkl se oštěpu. Přemýšlel, jestli jej má vytáhnout. Podíval se na chlapce a zadržel dech.

Ale Carley byl mrtvý.

Pony utíkala, klopýtla, upadla a pak se zvedla na všechny čtyři – udělala by cokoliv, aby se dostala pryč. Goblin byl za ní. Představovala si, jak si chystá oštěp a vrhá jej na její zranitelná záda. Vykřikla a vrhla se za roh, rovnou na břicho. Když si uvědomila, že ji nic nezasáhlo, zvedla se a utíkala dál.

Za domem Thomas Ault, otec Pony, vytrhl dýku z mrtveno goblina a nechal ho padnout k zemi. Díval se žalostně na roh domu, okolo kterého utíkala jeho dcera, a doufal, že se jí nějak podaří uprchnout.

Thomas udělal, co mohl. Cítil bodáni šesti lehkých oštěpů ve svých zádech, boku a jednom stehně. Uslyšel skupinu goblinů blížících se jeho směrem.

Modlil se, aby Pony utekla.

Předtím než se Elbryan otočil zpět k městu, uviděl mezi stromy v oblasti, odkud přišel Carley, pohybující se stíny. Věděl, že to nejsou jeho přátelé – ti už padli. Pomalu a tiše se odtáhl od Carleyho těla a schoval se pod velkým stromem.

Uviděl sedm goblinů běžících ze svahu. Houkali a smáli se, když uviděli mrtvého chlapce, a potom houkali ještě víc, když uviděli svého padlého druha. Ani se nezastavili.

Elbryan na ně chtěl skočit a všechny je zmasakrovat. Ale moudrost přemohla jeho vztek. Zůstal schovaný a nechal je projít. Potom je následoval, ve své zakrvavené ruce krvavý meč, a doufal, že se jeden tvor oddělí od ostatních.

Kouř z vesnice houstl. Výkřiky utichly, ale když přešel místo, ze kterého bylo vidět Dundalis, uviděl, že ve vesnici je pořád živo.

Mladý muž věděl, že je to beznadějné, věděl, že jeho vesnice je ztracená a že jeho rodiče, přátelé a Pony jsou mrtví.

Věděl to, ale nezpomalil krok a nezměnil směr. Neuvažoval moudře ani logicky. Už neměl ani slzy. Půjde do Dundalis a zabije každého goblina, kterého chytí.

Viděla mrtvé a umírající. Nevěděla, proč ji ještě nechytili, a tak sprintovala od stínu ke stínu, od domu k domu a věděla, že jí štěstí nevydrží dlouho. Všechny myšlenky na záchranu zmizely. Vše, co chtěla, bylo dostat se pryč.

Ale jak? Ulice byly plné goblinů. Skupiny hnusných stvoření běhaly od domu k domu, prohledaly ho a pak zapálily. Pony viděla ženu prosící o život, která se jim nabídla, když ji obklopili.

Zabili ji.

Odpor slábl. Všichni vesničané zemřeli a goblinové volně pobíhali po vesnici. Dívala se všemi směry, aby našla cestu mezi stromy ven z vesnice. Ale nebylo úniku. Nebyl způsob, jak se dostat z Dundalis, aniž by nebyla viděna. A v lesích byli další goblinové, přicházející po malých skupinkách.

Žádný únik.

Pony se vmáčkla mezi dvě budovy a opřela si hlavu o stěnu. Přemýšlela, jestli by nebylo lepší vyběhnout na cestu a skoncovat to. „Lepší tohle než čekání," zamumlala, ale zjistila, že to nemůže udělat, že základní pud sebezáchovy jí to nedovolí.

Zhluboka se nadechla. Na rukou cítila teplo, dům začal hořet. A nyní poběží kam?

Náhle si uvědomila, kde přesně je. Tohle byl přece dům Shanea McMichaela, dům Olwana Wyndona byl za ní. Elbryanův dům!

Elbryanův nový dům!

Pony si vzpomněla na jeho stavbu před dvěma lety. Celá vesnice to sledovala, protože Olwan budoval kamenné základy.

Pony si klekla a začala se posunovat po zemi k základům Ulwanova domu. Prsty jí krvácely a cítila za sebou narůstající teplo. Začala zoufale hrabat.

Její ruka se dostala skrz. Natáhla se hlouběji, asi o stopu a půl a dotkla se studené, vlhké země. Olwan pro základnu použil velké desky a Pony si domyslela, že se dům ještě neusadil.

Kouř kolem ní houstl. Olwanův dům byl rovněž v plamenech. Pořád kopala, rozšiřovala díru a snažila se vmáčknout se pod desku.

Rozzlobený mladý muž ani nemusel dlouho čekat. Banda goblinů – zjevně pozorovatelé a ne útočnici – nepokračovala k Dundalis, ale rozdělila se a zamířila napravo a nalevo.

Elbryan šel nalevo a sledoval skupinu tří. Slyšel pokračující výkřiky v Dundalis. Bylo to už jen sténání, a ne výkřiky odporu. Viděl hořící domy a uvědomil si, že jeho vlastní je mezi nimi.

To ho jenom více rozpálilo. Poskakoval tiše od stromu ke stromu, a když se jeden z goblinů zastavil a zaostal, rychle k němu přiskočil.

Vražda byla rychlá – jenom bodnutí mezi žebra tvora. Ale nebyla tichá, protože tvor vydal smrtelný výkřik.

Elbryan vytrhl meč a začal utíkat. Ale bylo pozdě. Oháněl se vpravo vlevo, odráželeje oštěpy, kterými po něm s vytím a hulákáním bodali zbylí dva. Jejich oči, plné škodolibé radosti a nezajímající se o svého padlého kamaráda, Elbryana znervózňovaly. Snažil se na ně nedívat a soustředit se na oštěpy.

Zatímco ustupoval, uvědomil si, že musí utéct dřív, než druhá skupina odpoví na jejich kvílivé volání. Goblin po jeho levici ho tvrdě napadl. Elbryan odklonil oštěp mečem doprava a pak uhnul doleva, do kopce, a dostal se výš než nepřátelé.

Výhoda ale byla ztracena, když mladý muž klopýtl. Změklá zem mu ujela pod nohama. Druhý goblin proběhl svému druhu za zády, vylezl výš a zaútočil na Elbryana shora.

Elbryan sebou v zoufalství hodil dozadu, kopl a proletěl kolem oštěpu hozeného prvním goblinem. Spěchal, aby se dostal z dosahu druhého. Mával mečem a zadoufal, když ucítil, jak se zasekl do něčeho pevného.

Pak se svět zatočil. Elbryan do něčeho narazil a začal se kutálet. Nakonec vše dostal pod kontrolu a snažil se zastavit, aby

mohl vstát a zaujmout obranný postoj. Očekával goblina – možná oba – přímo za sebou.

Ale nebyli tam. Ten, kterého Elbryan zasáhl, ležel nehybně na zemi – zjevně ho zasáhl tvrději, než si myslel. A druhý se také válel na zemi a sténal.

Jediným vysvětlením bylo, že se po něm vrhl a tvrdě narazil do země nebo do kmene stromu. Elbryan nechtěl pokoušet své štěstí, a tak vyskočil na nohy.

Něco ho poklepalo po rameni, nejdříve jen lehce, ale potom najednou znovu letěl. Dopadl na zem sbalený do klubka, ale vrazil do kmene stromu. Zmatený a omámený se postavil.

Všechna naděje ho opustila, když fomoriánský obr, jenž držel kyj velký asi jako Elbryanovo tělo, uvolněně vykročil k němu. A za sebou slyšel houkání dalších čtyř goblinů, kteří se přibližovali.

Rozhlédl se. Nebylo zde kam utéct a kam se schovat. Zapřel se o pevný strom. Když si obr nakročil, vyskočil a snažil se ho zmást čirou divokostí. Bodal a sekal. Přišel ke koleni monstra a znovu bodl a potom se převalil mezi obrovy nohy.

Jenomže obr už tento chvat viděl v bitvách s malými lidní mockrát. Elbryan se dostal jenom na půl cesty, než obr sevrel kolena a držel ho tak, že sotva popadal dech. Elbryan se ho snažil znovu bodnout, ale obr ho stiskl ještě pevněji, takže nemohl dělat nic než sténat. Podařilo se mu otočit, z té pozice uviděl, jak se nad jeho hlavou zvedá obrovský kyj.

Zaplavil ho přímo děsivý pocit. Až do konce byl tvrdohlavý a znovu bodl – jak nejvíc mohl – a pak zavřel oči.

Vzduch ožil divným bzučivým zvukem. Obr povolil svůj stisk a Elbryan dopadl na zem. Vyškrábal se na nohy a poodběhl pár kroků. Slyšel pokračující svištění a chvíli si myslel, že ho obklopil roj vos. Instinktivně se ohnal rukou a pak vykřikl, protože ho něco bodlo.

Otočil se a díval se přitom pozorně na obra tancujícího a mávajícího pažemi ve vzduchu. Za ním uviděl dva ze čtveřice blížících se goblinů, jak sebou podivně škubou a poté padají k zemi.

„Co, co?“ zeptal se úplně zmatený Elbryan. Obrovy ruce a tvář se pokryly červenými tečkami, které vypadaly jako obrovské

neštovice. Když se Elbryan podíval lépe, a pak na vlastní poraněnou ruku, uvědomil si, že to nejsou štípance od vos, ale že jsou to bodce, malé šípy, jaké ještě nikdy neviděl.

Spousta šípů plnila vzduch okolo něj. Zdálo se, že obra jenom tak nezastaví. Rozběhl se vpřed s neuvěřitelným, příšerným zařváním a zvedal svůj kyj. Dole pod ním Elbryan, malý a bezmocný, pozvedl meč, přestože tak mocnou ránu rozhodně nemohl odrazit.

Další salva byla koncentrovaná. Šedesát šípů letělo do obrova obličeje a krku, šedesát bodců, které opravdu vypadaly jako roj vos. Fomorián se zapotácel jednou, dvakrát a pak znovu, jak se do něj po desítkách zabodávaly šípy, salva za salvou. Konečně bodání ustalo a fomorián se snažil jít kupředu, zpátky ke kořisti. Ale než se mohl k mladému muži dostat, upadl a zadusil se vlastní krví. Elbryan už to neviděl, protože omdlel.

KAPITOLA PÁTÁ

Bohem vyvolení

Bratr Avelyn tvrdě zatlačil na kliku. Jak dřevo, tak muž sténali při každém otočení. Kdy už se to vědro objeví? přemýšlel mladý novic.

„Rychleji," pobízel ho Quintall, Avelynův pracovní partner a spolužák. Třída byla rozdělena podle data narození. Avelyn a Quintall byli dáni dohromady jen proto, že se narodili ve stejný týden, a ne proto, že by se k sobě hodili buď fyzicky, nebo psychicky. A tak se ti dva zdáli nesprávně zařazeni. Quintall byl ze třídy o dvaceti pěti žácích nejmenší a Avelyn byl mezi nejvyššími. Oba byli mohutní – Avelyn jaksi divně a Quintall byl svalnatý – prostě dobrý atlet.

V temperamentu stáli na opačných stranách – Avelyn byl klidný a uctivý, vždy měl nad sebou kontrolu, a Quintall byl ohňostroj (tak ho nazval třídní dohlížitel mistr Siherton).

„Je blízko?" zeptal se Avelyn po několika dalších otočeních.

„Na půli cesty," odpověděl chladně Quintall, „a to jenom možná."

Avelyn se zhluboka nadechl a opět začal pohybovat bolavýma rukama.

Quintall si znechuceně odfrkl. On už by měl to vědro nahoře nyní, a potom by mohl jít a připojit se k obědu. Ale na řadě byl Avelyn, a mistři zadávající úkoly dbali na takovéto věci. Kdyby se Quintall snažil vyměnit si místo, pravděpodobně by je to oba stálo oběd.

„On je netrpělivý," poznamenal mistr Jojonah, důstojný padesátník s měkkýma hnědýma očima a hustými hnědými vlasy, v nichž nebyla ani nitka stříbra. Jeho kůže byla opálená a hladká, kromě vrásek okolo očí, které nazýval vráskami důvěryhodnosti.

„Ohňostroj,“ vysvětlil mistr Siherton, vysoký, kostnatý a štíhlý, přestože jeho ramena byla široká a rozlévala se daleko na každou stranu jeho hubeného krku. Siherton byl dohlížitelem a disciplinářem nejnovějších bratrů. Měl ostrý, sokolí obličej s malýma tmavýma očima, jež se ještě zmenšovaly, když káral své mladé studenty. „Quintall je plný vášně,“ dodal se zjevným obdivem.

Jojonah ho zvědavě pozoroval. Byli v nejvyšší místnosti opatství, která byla dlouhá a úzká. Na jedné straně měla výhled na vlnolamy a na druhé straně výhled na dvůr. Tam bylo všech čtyřiadvacet noviců – jeden musel kvůli nemoci odejít – bratrů nejnovější třídy, starajících se o svou práci, ale zájem obou mistrů byl zaměřen na Avelyna a Quintalla, které považovali za výjimečné.

„Avelyn je nejlepší ze třídy,“ poznamenal Jojonah jenom proto, aby vyprovokoval Sihertona k reakci. Vyšší muž vyhýbavě pokrčil rameny. „Někteří říkají, že je nejlepší za mnoho let,“ tlačil na něj Jojonah. Byla to pravda. O Avelynově rozhodnosti a oddanosti se mluvilo v celém Sv. Mere-Abelle.

Znovu pokrčení ramen. „Není v něm vášeň,“ odpověděl Siherton.

„Není v něm lidská vášeň, protože je blíž k Bohu?“ řekl Jojonah a myslel si, že teď Sihertona dostal.

„Možná je to proto, že už je mrtvý,“ řekl suše vyšší muž a obrátil pohled na svého protivníka.

Mistr Jojonah padl zpět na paty, ale vrátil pevně ten pohled. Nebylo žádným tajemstvím, že Siherton Quintallovi nadržuje, ale tak zřetelné odsouzení Avelyna, jenž byl oblíben všemi ostatními mistry, ho překvapilo.

„Dnes jsme dostali zprávu, že jeho matka umřela,“ řekl Siherton konečně.

Jojonah se nyní podíval na dvůr, na Avelyna. „Řekl jsi mu to?“

„Nestálo mi to za to.“

„Jakou hrůznou hru to hraješ?“

Opět to protivné pokrčení ramen. „Zajímalo by ho to?“ odpověděl Siherton. „Řekl by, že je s Bohem, a tak je šťastná, a pak by pokračoval.“

„Zpochybňuješ jeho víru?“ zeptal se Jojonah ostře.

„Zpochybňuji jeho lidskost,“ odvětil Siherton. „Jeho matka umřela, a ty myslíš, že ho to bude zajímat? Já ne. Bratr Avelyn je tak arogantně zavinutý v kokonu své víry, že ho nic nemůže rozházet.“

„V tom je síla víry,“ řekl Jojonah.

„To je plýtvání životem,“ odsekl prudce Siherton, když se vykláněl z okna. „Bratře Quintalle!“ zavolal.

Oba novicové přestali pracovat a pohlédli do okna. „Běž se najíst,“ instruoval ho mistr Siherton. „A ty, bratře Avelyne, přijď za mnou do komnaty mistra Jojonaha.“ Siherton se vtáhl nazpět a upřel zrak na Jojonaha.

„Podíváme se, jestli má náš hrdina vůbec nějaké srdce,“ Poznamenal Siherton chladně, když šel ke schodišti vedoucímu do oblasti, kde přebývali mistři.

Jojonah se na něj dlouho díval a přemýšlel, kdo z nich – Avelyn či Siherton – postrádá srdce.

„Používáš tuto ztrátu jako průkazní materiál,“ řekl, když dohnal Sihertona o tři patra níže.

„Musí se mu to říct,“ odpověděl Siherton. „A přece nezmeškáme příležitost, jak si ověřit muže, kterému brzy můžeme svěřit velkou zodpovědnost.“

Jojonah chytil Sihertona za rameno a zastavil ho v půli kroku. „Avelyn nám osm let dokazoval, že za to stojí,“ připomenul mu. „A jak dobře víš, byl po poslední čtyři roky stále zkoumán. Co bys ještě chtěl?“

„Musí také prokázat, že je člověk,“ zabručel sokolí mistr. „Musí dokázat, že cítí. V duchovnosti je víc než zbožnost, můj příteli. Jsou v ní emoce, vztek a vášeň.“

„Osm let,“ opakoval Jojonah.

„Možná že v další třídě…“

„Příliš pozdě,“ řekl Jojonah tiše. „Připravovatelé musí být vybráni z tohoto ročníku nebo ze třech předešlých, a žádný z těch sedmdesáti pěti přijatých není slibnější než Avelyn Desbris.“ Jojonah se na okamžik odmlčel a dlouze druhého muže sledoval. Siherton věděl, že Jojonah má pravdu, a cítil, že je v ní chycen a bezmocně stojí tváří v tvář realitě. Jeho argumenty proti Avelynovi budou zaznamenány, avšak nebudou znamenat nic proti volbě opatství. A i

s důvěryhodnými argumenty se jeho postoj, hraničící se zlostí až vztekem, bude zdát nevhodný.

„Proboha, můj drahý Sihertone," pravil Jojonah o chvíli později, když mu to došlo, „ty žárlíš!"

Siherton zabručel, odvrátil se a šel ke dveřím Jojonahovy soukromé místnosti.

„Máme smůlu, že jsme se narodili mezi dvěma sprškami," prohlásil Jojonah, upřímně sympatizující se Sihertonovou frustrací. „Máme však své povinnosti, a Avelyn je nejlepší z mnoha."

Ta slova Sihertona hluboce zasáhla. U dveří se zastavil, sklonil hlavu a zavřel oči. Představoval si mladého Avelyna. Vždy pracoval nebo se modlil, na nic jiného si nemohl vzpomenout. Síla, nebo slabost? Siherton přemýšlel o potenciálním nebezpečí, že někoho tak oddaného seznámí s drahocennými kameny. Na magii byly pragmatické znaky, které se nemusí shodovat s mužem ponořeným tak hluboko ve víře, s mužem, který je tak zjevně přesvědčen, že chápe přání Boha.

„Otec opat Markwart je tím mladým mužem velmi potěšen," poznamenal Jojonah.

Siherton musel připustit, že je to pravda. Bylo mu jasné, že nevyhraje ani jednu debatu, kterou by rozpoutal, kdyby chtěl vznést protest proti výběru Avelyna jako člena připravovatelů. Pozice druhého připravovatele byla prázdná, a tak se vysoký mistr rozhodl, že zaměří svou energii na to, aby prosadil nějakého studenta podle svých představ. Někoho jako Quintall – mladého muže plného ohně a života. Muže, který může být díky této vášni a lidským touhám kontrolován.

Nebyl překvapen, netřásl se mu ret.

„Řekněte mi, prosím, mistře Sihertone, bylo to milosrdné?" slyšel se, jak se ptá.

Mistr Jojonah byl rád, že slyší sympatickou otázku. Avelynův nedostatek reakce na zprávu o matčině smrti jako by podpořil Sihertonovy stížnosti. „Posel říkal, že zemřela ve spánku," přerušil je Jojonah.

Mistr Siherton přísně na svého společníka pohlédl a uvažoval o té lži. Mladý posel doručil zprávu a žádné detaily, mistr Jojonah s ním ani nemluvil. V záblesku sympatie s Jojonahem, dívajícím se na něho koutkem hnědého oka, to nechal být.

Avelyn přikývl.

„Možná budeš chtít odejít a připojit se ke svému otci na pohřbu," nabídl Siherton.

Avelyn na něj nevěřícně zíral.

„Nebo můžeš zůstat," řekl Jojonah okamžitě, když uviděl tu návnadu. Kdyby Avelyn teď odešel, musel by čekat na přijetí až do dalšího roku. Měl by zaručeno znovupřijetí, ale pozice připravovatele – i když on neměl ani ponětí, co mu nabídnou, a ani že taková pozice existuje – by byla ztracena. „Domnívám se, že moje matka je už dávno pohřbená," odvětil Avelyn Sihertonovi, „a můj otec už opustil její hrob, aby se vrátil domů. Protože ještě neuběhlo mnoho času od té doby, co odtud odjeli, zbývá mu ještě dlouhá cesta."

Mistr Siherton lstivě zašilhal, naklonil se blíž k Avelynovi a otevřeně na něj zíral. „Tvoje matka umřela, chlapče," pravil pomalu, a pečlivě to hláskoval. „Zajímá tě to?"

Ta slova Avelyna zasáhla. Zajímalo ho to? Chtěl vysokého mistra udeřit za to, že mohl něco takového říct. Chtěl vzteky vyletět a roztrhnout kohokoliv na kusy.

Ale to by bylo vůči Annalise neuctivé, byl by to výraz neúcty ke vzpomínce na mrtvou jemnou ženu. Avelynova matka žila ve světle Boha. Avelyn tomu musel věřit, protože jinak by jeho i její život nebyly ničím víc než lží. Odměnou za život byl lepší život – Annalisa teď byla s Bohem. Ta myšlenka ho posílila. Narovnal ramena a tvrdě se na Sihertona podíval.

„Moje matka věděla, že se nedostane domů," pronesl tiše k Jojonahovi. „Všichni jsme to věděli. Žila dál ve své nemoci, jenom aby mě viděla vstoupit do řádu Sv. Mere-Abelle. Byla to pro ni sláva, že jsem se připojil k církvi Abellikánů, a tu bych jí nyní ukradl, kdybych odešel." Nabral dech posílen svým prohlášením.

„Řád Sv. Mere-Abelle ročník 816," řekl Avelyn pevným hlasem. „To je moje místo. To je vize, která dovolila Annalise Desbrisové pokojně odejít z tohoto světa."

Mistr Jojonah přikývl, když viděl tu chladnost a logičnost, a byl tím jak ohromen, tak poněkud postrašen. Bál se hloubky víry tohoto mladého muže. Bylo zřejmé, že Avelyn svou matku miloval a v jeho chování byla upřímnost. Už viděl námitky Sihertona. Buď měl Avelyn přímé spojení s Bohem, nebo prostě nevěděl, jak být člověkem.

„Mohu odejít?“ zeptal se Avelyn.

Ta otázka Jojonaha poněkud zaskočila, a zauvažoval nad tím, že Avelynův stoicismus možná není až tak hluboce zakořeněný. „Dnes budeš zproštěn svých povinností,“ prohlásil.

„Ne,“ odvětil Avelyn bez zaváhání. Sklonil hlavu, hned jak si uvědomil, že se vzepřel příkazu mistra, což byla urážka, která mohla vést k vyloučení z opatství. „Nechte mne, prosím, vykonávat mé povinnosti.“

Jojonah se podíval na Sihertona, který znechuceně vrtěl hlavou. Vysoký mistr opustil beze slova místnost.

Jojonah se domníval, že mladý bratr Avelyn by měl být v příštích týdnech víc opatrný. Mistr Siherton ho vyloučí, ani nemrkne. Hodný mistr chvíli váhal a ujistil se, že Siherton už je dost daleko.

„Jak si přeješ, bratře Avelyne,“ dodal Jojonah. „Tak jdi. Zbývá ti jen pár minut na jídlo.“

Avelyn se hluboce uklonil a vyšel z místnosti.

Jojonah složil ruce na stole a dlouho zíral na zavřené dveře. Co tak Sihertonovi na Avelynovi vadilo? Byla to nelidskost, jak říkal Siherton? Nebo to bylo něco hlubšího? Byl Avelyn něčím vyšším než mnichové kláštera, byl zrcadlem nastaveným všem mnichům Sv. Mere-Abelle, testamentem opravdové víry, která se v těchto časech zdála být tak vzácná i v opatství?

Ta myšlenka jím otřásla, když se podíval na svou dobře zařízenou komnatu, krásné gobelíny, které si koupil v galerii Porvon dan Guardinio od jednoho z nejváženějších umělců světa. Díval se na zlatý list zjasňující vyřezávané dřevo sloupů podporujících místnost, koberec z exotické země, vypolstrované židle, bohatou knihovnu, v níž každá kniha měla cenu více zlata, než si dělník vydělá za celý měsíc.

Zbožnost, důstojnost, chudoba, to bylo prohlášení, jehož se dostávalo všem, kteří vstupovali do kláštera. To byl standard. Jojonah se znovu rozhlédl po pokoji a připomněl si, že mnoho dalších mistrů má komnaty zařízeny mnohem přepychověji.

Zbožnost, důstojnost, chudoba.

Částí prohlášení by měl být rovněž pragmatismus. To říkal opat Markwart a to prohlašovali také předchozí vůdcové kláštera. V Honckém království se bohatství vyrovnalo moci, a bez moci… jak by mohl řád doufat, že ovlivní tolik životů obyčejných lidí? Neslouží se snad Bohu lépe silou než slabostí?

Tak zněl široce uznávaný argument, jenž dovoloval uvolnit se ohledně aspektů porušení svatých závazků.

Přesto mistr Jojonah nechápal, proč takový student jako Avelyn Desbris tolik znervózňuje Sihertona.

V tu noc se Avelyn, úplně vyčerpaný jak fyzicky, tak psychicky, uložil ve své komůrce. Strávil celý den tím, že žádal práci a chtěl z ní vždy tu nejtěžší část. Ztratil pojem o tom, kolik věder vytahal ze studny (asi tak padesát), a odtam šel dělat ještě těžší práci. Odstraňoval uvolněné kameny blízko u severní stěny kláštera a skládal je na úhlednou hromadu pro zedníky, kteří přijdou další den.

Jenom volání na večerní bohoslužbu ho přerušilo v jeho zběsilém tempu. Tiše šel na bohoslužbu, pak vynechal večerní jídlo a odešel do své komůrky – kostky o velikosti pěti čtverečních stop s jednoduchou židlí, která sloužila zároveň jako stůl pro Avelynovu svíci, a s lůžkem, jež nebylo víc než plochá deska s přikrývkou a které bylo na zdi a na noc se sundávalo.

Když práce skončila, usadila se v něm bolest. Přes svou únavu nemohl skoro vůbec spát. Obrazy matky zaplavovaly jeho mysl. Přemýšlel, jestli ji teď bude schopen vidět, jestli ho její duch navštíví, než půjde do nebe. Přijde Annalisa říct sbohem svému nejmladšímu dítěti, nebo už mu řekla sbohem na dvoře před vchodem Sv. Mere-Abelle?

Avelyn sjel z lůžka a nemotorně zápasil s křesacím kamenem, až se mu podařilo zapálit svíci. V nejasném světle se rozhlédl, jako by očekával, že Annalisa bude stát v koutku a čekat na něj.

K jeho nesmírnému zklamání se tak nestalo.

Mladý muž se usadil na kraji lůžka a sklonil hlavu. Jeho ruce odpočívaly na jeho unavených stehnech. Cítil, jak mu první slzy prosakují z očí, a snažil se je potlačit. Pláč je slabostí, říkal si, je to nedostatek víry. Jestliže to, čemu věřil, to, co měl v srdci, ho nemohlo posílit v čase smrti, jaká byla tedy hodnota toho všeho? Církev Abellikánů slibovala nebe všem, kteří si to zaslouží, a kdo by si to zasloužil víc než laskavá a velkorysá Annalisa Desbrisová?

Po tváři se mu skulila slza. A potom další. Sklonil hlavu ještě níž a zvedl ruku, aby si zakryl mokré oči.

Vzlyk mu zvedl ramena. Snažil se ho potlačit, snažil se s ním bojovat. Odříkal postupně modlitbu smrti, modlitbu věrných, modlitbu nekonečného slibu, snaže se, aby mu nekolísal hlas.

Ale pořád přicházely slzy a jeho hlas byl přerušován vzlykem či slzami.

Znovu a znovu pronášel modlitby. Modlil se celým svým srdcem a slovy obaloval obraz své matky – často řekl její jméno mezi modlitbami. Pak byl najednou na podlaze a nevěděl, jak se tam dostal. Byl na podlaze, stočený jako dítě, a chtěl svou matku. Modlil se za ni.

Asi po hodině se dal dohromady a posadil se zpět na lůžko. Několikrát se zhluboka nadechl a odehnal poslední vzlyky. Pak dlouho přemýšlel nad svým zármutkem a hledal ve své duši slabost, která nalomila jeho víru.

Brzy dostal odpověď a byl tomu moc rád. Neplakal pro Annalisu ani pro víru, kterou mu předala, než se odebrala do lepšího bytí, jak si najednou uvědomil. Plakal pro sebe, pro své bratry a sestry, pro svého otce, snad pro všechny, kdo ji znali.

S tím mohl Avelyn souhlasit. Jeho víra byla nedotčená a pevná, a tak neznesvětil vzpomínku na svou matku. Pohnul se, aby zhasl svíci, ale pak si to rozmyslel a posadil se zpět na lůžko. A prohledával očima kouty, jestli tam náhodou Annalisa není.

Možná že ji najde ve snech.

Dva muži tiše kráčeli ode dveří Avelynovy komnaty. „Jsi spokojený?“ zeptal se mistr Jojonah mistra Sihertona, když byli dost daleko.

Siherton byl rád, když slyšel Avelyna plakat. Už věděl, že ten oddaný mladý muž má lidské emoce, avšak to, že ho slyšel vzlykat, nezměnilo jeho názor. Mírně Jojonahovi pokývl a šel pryč.

„Opat Markwart mi dal povolení ukázat Avelynovi kameny,“ zavolal za ním Jojonah.

Siherton ztuhl na místě a spolkl rozzlobený protest, který mu rostl v krku, pak znovu přikývl a pokračoval v cestě.

Už to tedy bylo rozhodnuto. Bratr Avelyn Desbris bude jedním z připravovatelů.

Avelyn se snažil držet hlavu sehnutou, oči na podlaze, tak jak se slušelo na jeho postavení, nemohl si však nevšimnout, jak někteří mniši, kteří ho obklopili, když následoval mistra Jojonaha spletitými chodbami Opatova bludiště – nejsoukromějšího a nejposvátnějšího místa kláštera – se diví, že sem přichází novic z prvního ročníku.

Jojonahovo vysvětlení cesty bylo chabé – řekl, že je to oblast, která potřebuje uklidit. Avelyn však po několika týdnech školy věděl, že takovou poctu, jako uklízení v Opatové bludišti, dostávají studenti, kteří jsou v semináři déle. Věděl také, že mistr Jojonah má k dispozici mnoho jiných starších studentů.

Své otázky si však nechal pro sebe, neboť on nesměl klást dotazy mistrům. Musel jenom poslouchat, a tak to dělal – šel tiše, tak jak jen mohl, s hlavou skloněnou, a jenom občas se podíval kolem sebe – na zlaté listy na rámech dveří, krásné a matoucí řezby na každém trámu, mozaikovitou podlahu a gobelíny, tak detailní, že by nad nimi mohl strávit hodiny. Mistr Jojonah kráčel vyrovnaným krokem a neříkal nic zajímavého – jenom nějaké poznámky o počasí, o bouři, která udeřila na klášter před dvaceti lety, o smrti svého oblíbeného pekaře ve městě, a taky neuvěřitelnou poznámku o chtivé ženě toho muže. Nic z toho Avelyna nezajímalo a neodtrhlo ho od nádhery tohoto místa. Přesto poslouchal, aby mu neunikla případná otázka jeho směrem.

Zastavili se před těžkými dveřmi. A jaké to byly dveře! Avelyn si nemohl pomoci a zvedl oči. Uviděl malované řezby, scény z bitev, obraz vypáleného Sv. Mere-Abelle a obraz uzdravujících rukou matky Bastibule. Scény s anděly porážejícími démony, s démonem daktylem křičícím v agónii, když se topí ve své vlastní lávě, která ho požírá. Scénu s Halo – božským darem, který obaluje vše ostatní. Začínala ve spodním levém rohu dveří a vedla přes ně oko pozorovatele až do pravého horního rohu. A po cestě, jak Avelyn viděl, byla historie světa, víry, která se před ním rozvinula. Bylo to jako plynoucí čas.

Chtěl pokleknout a modlit se, chtěl se zeptat, kdo dveře vytvořil, který umělec, či umělci, poněvadž toto nemohl vytvořit jeden člověk. Ale ještě předtím, než mu ta slova vyšla z pusy, uvědomil si, že na jménech nezáleží, protože ti, kdo to vyřezali a namalovali, pracovali, jako by byli rukou boží. Jenom Bůh mohl vytvořit takové dílo.

„Víš o Kruhových kamenech?“ zeptal se mistr Jojonah. Ta slova se Avelynovi zdála příkrá a nevhodná. Skoro vyskočil a otočil se překvapen, že mistr je takový blázen, že si dovolí mluvit v přítomnosti takové krásy. Pak na něj dopadla tíha otázky. „Víš?“ zeptal se znovu Jojonah.

Avelyn polkl a snažil se najít nějakou odpověď. Samozřejmě že o Kruhových kamenech věděl, věděl o nebeských darech Sv. Mere-Abelle, o zdroji veškeré magie světa. Nevěděl toho moc, jen obvyklé řeči o tom, jak kameny spadly z nebe do rukou čekajících mnichů, aby byly posvěceny opatem Markwartem a jejich síla využita.

„Jsme opatrovníci kamenů,“ řekl mistr Jojonah po chvíli, když Avelyn stále neodpovídal. Mladý muž lehce přikývl.

„Je to naše nejsvatější povinnost,“ řekl Jojonah a pohnul se ke dveřím, kde nadzvedl těžkou závoru. Avelyn zamrkal. Když obdivoval krásu dveří, obrovské závory si ani nevšiml.

„Kameny jsou důkazem naší víry,“ poznamenal Jojonah a otevřel dveře.

Avelyn stál, jako by zkameněl. „Důkaz naší víry,“ šeptal, a skoro ani nevěřil, že mistr kláštera vyslovil tato rouhačská slova.

Víra nepotřebovala důkaz – vlastně ta pravá hodnota víry spočívala v oddanosti víře bez důkazu!

Samozřejmě že Avelyn neprotestoval nahlas, a dokonce i jeho tiché protesty ustaly, když se dveře tiše a hladce otevřely na naolejovaných pantech a odhalily tu největší krásu ze všech.

Místnost byla dobře osvětlená, přestože Avelyn neviděl louče a necítil pach hořícího dřeva. Byli hluboko pod komnatami kláštera, takže tam nemohlo být okno. Ale v místnosti bylo světlo, světlo, které ho nutilo myslet na letní dny bez mráčku. Naplňovalo každý kout, každou prasklinu a odráželo se ve skleněných bedýnkách rozmístěných po komnatě. A také po stovkách kamenů.

Kruhové kameny!

Jojonah vstoupil do místnosti. Avelyn pomalu klopýtal za ním. Mladý mnich se ani nesnažil předstírat, že drží pohled na podlaze, a díval se napravo a nalevo. Procházeli kolem bedýnek a on byl ohromen kameny, jejich červenou, modrou a jantarovou barvou a také fialovými krystaly. Jedna bedýnka s asi dvanácti hladkými, tmavě šedými kameny, jistým způsobem však černějšími než noc, Avelyna zaujala. Otřásl se, i když nevěděl proč. V další si všiml průhledných kamenu – diamantů – a znovu se zastavil a prohlížel si je.

Avelyn studoval způsob, jímž v nich pracovalo světlo. Vypadalo to, jako by z nich vycházelo, až si uvědomil pravdu.

„Diamanty jsou zdrojem světla," řekl, a ihned se kousl do rtu, když si uvědomil, že promluvil, aniž by byl tázán.

„Velmi dobře," pogratuloval mu mistr Jojonah a Avelyn se trochu uvolnil. „Co víš o Kruhových kamenech?"

„Jsou zdrojem veškeré magie světa," zarecitoval Avelyn.

Jojonah přikývl, ale řekl: „Není to tak docela pravda." Avelyn na něj upřeně zíral.

„Kruhové kameny jsou zdrojem veškeré magie pocházející od Boha," vysvětlil mistr Jojonah.

„Magie, kterou nám dal Bůh," odvážil se říci Avelyn.

Jojonah zaváhal – bylo to něco, co Avelyn ani nezachytil, ale vzpomněl si na to v následujících letech – a potom přikývl. „Ale existují rovněž Kameny země, které jsou zdrojem zlé magie, zdrojem

síly daktylů,“ pronesl Jojonah. „Není jich mnoho, díky Bohu, a mohou je používat jenom tito démoni, kterých, díky Bohu, je ještě méně.“ Zasmál se, ale Avelyn na diskusi o démonech daktylech neviděl nic směšného.

Jojonah si odkašlal. „A magii mají rovněž Touel’alfar,“ řekl. „V jejich melodickém zpěvu a v kovu, který roste na jejich zahradách ze země.“

„Roste?“ zeptal se Avelyn.

Mistr Jojonah potřásl hlavou – to nebylo důležité. „Řekni mi o Kruhových kamenech. Kdo je sbírá?“

„Bratři Sv. Mere-Abelle,“ okamžitě odpověděl Avelyn.

„Odkud?“

„Padají z oblohy, z Halo, do čekajících rukou…“

Jojonahův smích ho zastavil. „Padají rychlostí vyšší, než jakou letí šíp,“ vysvětlil mistr. „A jsou horké, můj příteli novici, tak horké, že spálí kůži a kosti.“

Jojonah se opět zasmál, když Avelynovi objasňoval obraz mnicha stojícího na poli, majícího v sobě díry jako sýr Alpinador, nevěřící výraz ve tváři a kolem sebe samé kameny.

Avelyn se kousal do rtů. Uvědomil si, že Jojonah si nedělá legraci. Nemohl ale pochopit, proč mu říká takovéto věci.

„Kde je bereme?“ zeptal se Jojonah náhle.

Avelyn začal říkat „Halo,“ ale zarazil se, když si uvědomil, že o tom už jednou mluvili. Nevěděl, co říct, a tak jenom pokrčil rameny.

„Pimaninicuit,“ řekl Jojonah.

Avelynův výraz se nezměnil.

„Ostrov,“ vysvětlil mistr. „Pimaninicuit. Jediné místo, kde se mohou sbírat svaté kameny.“

Avelyn o tom nikdy neslyšel.

„Když to někdy někomu řekneš bez předchozího povolení – ne, bez nařízení – opata Sv. Mere-Abelle, všechny síly opatství se soustředí na tvou popravu.“

Avelyn už věděl, proč to jméno ještě nikdy neslyšel.

„Kdy je bereme?“ zeptal se Jojonah a změnil tak téma, až v Avelynovi hrklo. Mladý mnich mohl opět jenom bezradně pokrčit

rameny. Chtěl vědět, ale bál se. Bylo v tom něco svatého, ale nebylo to tajemné. Byla to kombinace extáze a mírně smrduté chuti, kterou nemohl ignorovat.

„Kameny nepadají tak často," vysvětlil Jojonah, a zněl více jako učenec než mnich. „Nepadají často, avšak zato padají pravidelně." Vedl ho k levé stěně komnaty, a jak se k ní přibližovali, Avelyn uviděl, že do stěny jsou vyryty astronomické tabulky. Avelyn, který strávil mnoho času tím, že se díval na noční oblohu, poznal některá místa. Všiml si například pásu čtyř hvězd Válečníka, nejjasnější konstelace severní oblohy, oblouku hvězd označujících rukojeť Farmářova vědra. To byly hvězdy, které viděl, jenom když poodešel ode dveří svého domu, protože vždycky stály nad jeho střechou. Uprostřed toho všeho byla jasně znázorněná Corona s Halo, střed vesmíru.

Když se podíval blíž, všiml si ve stěně linek. Nejdříve si myslel, že jsou to hranice známých sfér, protože slyšel teorie o tom, že vesmír je sérií uzavřených, neviditelných bublin, které uzamykají každou nebeskou sféru a drží hvězdy na místě. Ale mnoho linek bylo blízko Corony a spojovalo slunce, měsíc a pět planet. Potom si to uvědomil. Linky tu byly z praktického důvodu, a ne estetického. Byly mechanikou tabulky, takže nebeská tělesa byla udržována v chodu. Avelyn si pozorně všiml pozice Sheily, měsíce, a zíral na něj tak dlouho, až si uvědomil, že se velice pomalu pohybuje okolo Corony.

„Šest generací," pravil Jojonah poté, co mladému muži poskytl několik tichých minut na studování úžasné tabulky. „Nebo skoro šest generací," dodal, když se k němu Avelyn otočil. „Mezi nabídkou přejdou sto sedmdesát tři léta."

„Nabídkou?"

„Padáním kamenů," vysvětlil Jojonah. „Považuj se za požehnaného, můj příteli novici, že žiješ v čase spršek."

Avelyn těžce dýchal a znovu zíral na plán, jako by čekal, že se objeví řady padajících kamenů mezi Halo a Coronou.

„Viděl jsi někdy nějaký kámen pracovat?" zeptal se náhle Jojonah a strhl tak na sebe Avelynovu pozornost. Mladý muž na

něho s nadějí nedočkavě hleděl, zatínaje a rozevíraje ruce spuštěné podél boků.

Jojonah ukázal na bedýnku stojící blízko středu místnosti a naznačil Avelynovi, aby se k ní přiblížil. Jakmile se otočil k mistrovi zády, uslyšel cvaknutí ve stěně. Myslel, že mistr Jojonah zmáčkl nějakou páku, pravděpodobně ukrytou ve stěně u diagramu hvězd, aby bedýnku odemkl. Pak se k němu připojil a pomalounku ji otevřel.

Bylo v ní několik různých kamenů a všechny byly hladké a vyleštěné. Jojonah zvedl dva z lesklých šedých kamenů. „Kameny duše," vysvětlil. „Jménem hematity." Pevně je držel v pravé ruce, potom natáhl levou a vytáhl jiný kámen, skoro průzračný, jenom s jemným zelenožlutým nádechem. „Chrysoberyl," řekl. „Kámen ochrany. Vždy je dobrou volbou, když děláš něco s temným hematitem!"

Avelyn tomu tak úplně nerozuměl, jenže byl natolik ohromen, že ho ani nenapadlo přerušovat mistra otázkou.

Jojonah pustil chrysoberyl do kapsy tlusté róby a odešel stranou od Avelyna, tak, aby mu byl tváří v tvář. „Počítej do deseti," nařídil mu. „Abych měl čas. Potom dej ruce za záda a pozvedni prsty v jasné sekvenci sedmi čísel. A zapamatuj si ji dobře!"

Mistr zavřel oči a začal měkce zpívat. Avelyn na chvíli zaváhal a snažil se strávit nejnovější informaci. Rychle se dal dohromady a udělal, co mu bylo nařízeno. Mezitím mistr Jojonah pokračoval ve zpěvu a jeho tělo se zdálo být absolutně nehybné.

O chvíli později otevřel mistr oči. „Sedm, tři, šest, pět, pět, dva a osm," řekl potěšeně.

„Vy jste slyšel, co bylo v mé mysli!" vykřikl Avelyn.

„Ne," opravil ho rychle Jojonah, „opustil jsem svoje tělo a vznášel se za tebou. Díval jsem se na tvé prsty."

Avelyn začal odpovídat, ale zarazil se. Jenom jeho namáhavý dech a nevěřícný výraz tváře odhalovaly jeho nitro.

„Nebyl to těžký úkol," pravil náhle mistr Jojonah a explodoval potěšením. „Hematit je mocným nástrojem, jedním z nejmocnějších. Když ho používáš k vystoupení z těla, je to jenom něco na pokraji magie. Kdokoliv trénovaný s kameny to může udělat. Dokonce i

ty…“ Jojonahův hlas zeslábl a vábil ho, což Avelyn nemohl ignorovat.

„Bratře Avelyne,“ řekl mistr se vší vážností, „chtěl by sis to zkusit?“

Ještě dříve než nad tím mohl začít uvažovat, Avelyn razantně přikývl. Byl si jist, že u toho musel vypadat naivně. Jeho nohy se také pohnuly, než je stačila zastavit vědomá myšlenka, jako by byly přitahovány kamenem.

Jojonah se skoro zasmál nahlas, když se díval na to představení, a vytáhl hematit. Avelyn se pro něj natáhl, ale mistr ho schoval.

„Je to mocný kámen,“ řekl mistr temně, „může tě dostat někam, kde nechceš být. Dávej pozor na své cesty, můj mladý příteli, nebo se brzo ztratíš.“

Avelyn stáhl ruku a uvažoval nad tím, jestli nebyl tak trochu blázen. Pokušení však bylo příliš silné, a tak se znovu natáhl a Jojonah ho nechal vzít hematit.

Na dotek byl neuvěřitelně hladký, skoro tekutý. Byl těžší, než by Avelyn očekával. Osahal ho opakovaně prsty a cítil v něm něco hlubšího – místo tajemství, magie. Podíval se na Jojonaha a viděl, že si dává chrysoberyl blíž k srdci.

„Zabrání to srážce našich duchů,“ vysvětlil. „To by nebylo zrovna moudré.“

Avelyn přikývl a poodstoupil o několik kroků. Jojonah dal svou volnou ruku za záda. „Počkám, až budu vědět, že cítíš magii, a potom začnu,“ řekl měkce.

Avelyn ho skoro neslyšel. Mladý mnich už padal do hlubin kamene. Hematit se pod jeho prsty zdál opravdu tekutým a vyzývajícím. Avelyn na to chvíli zíral, pak zavřel oči, ale pořád to viděl. Rozšiřovalo se to před ním a obalovalo mu to ruce a paže. A pak padal a padal.

Bránil se, hematit dramaticky ustoupil, a on skoro vypadl z transu. Ale Avelyn chytil své strachy včas a znovu nastoupil cestu.

Jeho ruce a paže byly pryč. Potom bylo všechno šedé až černé.

Avelyn vystoupil ze svého těla. Ohlédl se a viděl se, jak stojí a drží kámen. Obrátil se k Jojonahovi a uviděl chrysoberyl, jak ohnivě

září a zaobaluje celého mistra do tenké bílé bubliny – ochrany jeho ducha.

Šel k Jojonahovi. Cítil se neuvěřitelně lehký, jako by se mohl zvednout ze země a vzlétnout.

Za mistrem sledoval sekvenci prstů: jedna, tři, dva, jedna, pět.

„Běž výš," slyšel, jak říká mistr Jojonah.

Avelyn byl dost překvapen, že je ve svém stavu schopen slyšet jeho hlas. Porozuměl příkazu, vůlí se zvedl ze země a plul ke stropu.

„Neexistuje žádná fyzická bariéra, která by tě mohla zastavit," poznamenal Jojonah. „Žádné bariéry. Viděl jsi střechu? Je tam něco, co bys měl vědět."

I přes hrůzu, kterou cítil, proletěl Avelyn skrze strop komnaty. Byl ohromen pocitem struktury dřeva a hmoty podlahy místnosti nad nimi.

Bylo v ní několik mnichů, o pár let starších než Avelyn. Avelyn cítil, jak se usmívá, cítil, jak se jeho fyzická forma usmívá, když kolem nich prolétal a ti muži ho neviděli.

Potom jeho úsměv zmizel. Něco ho chytilo, nějaké temné pokušení vstoupit do jednoho z nich, vyhnat jeho ducha a ovládnout tělo.

Když tento nebezpečný pocit přišel, byl už za nimi. Proplul skrz strop do další prázdné komnaty, a další a další. Pak byl venku a necítil nic fyzického – teplo slunce nebo závan větru. Viděl, jak stoupá nad jedno z nejvyšších míst Sv. Mere-Abelle, přímo na střechu. Ale stoupal dál a bál se, že ten výstup nikdy nezastaví, že propluje mraky, k Halo, ke hvězdám. Možná že bude svítit na nebi jako pátá hvězda Válečníka.

Odpoutal se od těchto pocitů a otočil svého ducha tak, aby si mohl prohlédnout střechu. Z tohoto pohledu vypadal klášter jako roztažený had, který leze na útes. Avelyn viděl pohyb na boku dvoru, jak skupina mladých mnichů pracovala u studně a s mulami a koňmi.

„Pojď zpět," slyšel vzdálený hlas mistra Jojonaha, který se s ním spojil skrze Avelynovu fyzickou formu. Rozdělení není ještě úplné, pomyslel si a otřásl se nad představou, co by mohlo úplné oddělení znamenat.

Pobídnut upřel pozornost na střechu přímo pod ním. Už ji jednou viděl z vyšších míst opatství, ale tento pohled odhalil chytřejší záměr, obraz, který nemohl být viděn z nižšího úhlu. Na střeše byly vyřezány čtyři paže, dva páry zvednutých paží, držících kameny.

Cesta zpět byla rychlejší, ale jenom do té doby, než se dostal do místnosti nad místností Kruhových kamenů. Tentokrát pokušení obsadit těla bylo větší. Cítil, jak ho to do nich táhne. Představil si hematit jako živoucí entitu přikazující mu a šeptající mu sliby moci do jeho duchovního ucha.

Avelyn cítil něco ve své ruce – té fyzické, té, která držela kámen. Ucítil chrysoberyl, magickou bariéru, a potom byl protažen podlahou do svého čekajícího těla.

Avelyn skoro poskočil, když znovu otevřel oči a uviděl velice zblízka mistra Jojonaha.

„Jedna, tři, dva, jedna, pět," řekl mladý mnich a snažil se uspokojit zvědavost starého muže.

Jojonah mávl rukou a zavrtěl hlavou. To ho nezajímalo. „Co jsi viděl?" zeptal se.

Avelyn uviděl, že Jojonah drží oba kameny, i když si nepamatoval, že by mu dal hematit zpátky.

„Co jsi viděl?" naléhal na něj Jojonah a pomalu se blížil k němu.

„Paže, dva páry…" Než to stačil dokončit, Jojonah úlevou křičel, smál se, plakal, a to všechno najednou. Avelyn nikdy nic takového neviděl a neuměl si to vysvětlit.

„Jak," zeptal se s dostatečnou silou, aby přivedl Jojonaha zpátky ke smyslům. „Kameny," upřesnil Avelyn, když měl jeho pozornost. „Jak je to možné?"

Jojonah začal rychle vysvětlovat. Znělo to jako naučený projev a ne jako spontánní záležitost. Mluvil o povaze těla snoubícího se s povahou kamenů, jež vytvářejí magickou reakci. Dokonce srovnal to, co se stalo Avelynovi, s tabletami, které se dávají na bolest břicha, aby člověk vypouštěl větry.

Jak Avelyn poslouchal, cítil, že se tajemno kolem něj rozpouští. Poprvé od doby, kdy vstoupili do místnosti, nebyla v hlase

mistra Jojonaha ani stopa po důstojnosti. Byl to jenom suchý tón instruktora. Avelyn to moc nechápal. Nemohl vysvětlit to, co se mu právě stalo, ale instinktivně věděl, že tyto řeči o vetřelecké podstatě kamenů umenšily jeho zážitek. Byla zde záhada – žádná slova ji nemohla zastřít – bylo to něco vyššího řádu. Mistr Jojonah nazval spršky kamenů nabídkami, a tento popis připadal Avelynovi nesprávný. Laskavosti – to by byl správný termín, rozhodl se mladý mnich. Znovu se rozhlédl po místnosti, od kamene ke kamenu. Pomyslel si, že boží dar je desetkrát větší, než byl, když sem poprvé vstoupil.

„Ty budeš mezi těmi, kdo vykonají cestu," prohlásil Jojonah, a váha tohoto prohlášení na Avelyna tvrdě dopadla.

„Na Pimaninicuit," řekl Jojonah a jeho úsměv se rozšířil, jak se Avelynovi rozšířily oči. „Jsi mladý, silný a plný hlasu Boha."

V očích se Avelynovi shromáždily slzy a začaly mu kanout po tváři při myšlence, že by mohl být mezi těmi, kteří budou vybráni, aby byli v blízkosti největších darů Boha.

Jojonah ho potom propustil a on z komnaty odešel jako v transu. Byl ohromen.

Když byl pryč, mistr Jojonah vrátil kameny zpět na místo, pak šel ke stěně a zmáčkl ukrytý vypínač. Po celou dobu uvažoval nad tím, čeho byl svědkem. Novic prvního ročníku by neměl být schopen aktivovat magii kamenu – i přes vše, co mu řekl o hematitu. I kdyby byl schopen padnout do kouzla, mělo by mít nad ním kontrolu – rychlou a zběžnou, mimo zkušenost těla – a měla by v překvapeném, křičícím a ohromeném mladém mnichovi kulminovat.

Bylo neuvěřitelné, že Avelyn kontroloval magii, aby se dostal za jeho záda a viděl jeho sekvenci. A to, že byl schopen projít stropy a podívat se na střechu opatství, bylo skutečně ohromující. Jojonah ani nevěřil, že by to bylo možné. Mistr se zastavil a vynadal si za svou slabost. Byl v Sv. Mere-Abelle víc než tři dekády a byl schopen takto používat hematit jen poslední tři roky!

Jojonah se přestal litovat a usmál se. Mladý mnich byl dobrou volbou, darem Boha, aby šel na Pimaninicuit.

KAPITOLA ŠESTÁ

Mrchožrouti

Probrala se z bezvědomí. Už nečekala, že někdy ještě uvidí oblohu. Otevřela své modré oči a mávala horečně rukama. Chtěla z malé díry vyhnat silný zápach spáleného dřeva.

Kouřem pronikl šikmý paprsek – jediný paprsek světla, který dívku vrátil do země živých. Jako ve snu ho následovala, natáhla se a dotkla se kusu dřeva, který částečně zablokoval díru.

Dřevo bylo teplé. Jilseponie si uvědomila, že byla v bezvědomí dlouho. Shledala, že může pažemi trám obejmout – ale jenom když měla rukáv mezi svou jemnou kůží a dřevem.

Dívka tvrdě zatlačila, avšak trám se nepohnul. Tvrdohlavé, tak jako vždy, použila svůj vztek, aby zatnula svaly. Přidřepla si a znovu zatlačila, celou svou silou, sténajíc námahou.

Její vlastní hlas ji zarazil. Co když tam pořád byli goblinové? Usadila se zpátky a byla velmi potichu. Naslouchala a neodvažovala se ani dýchat.

Slyšela krákat ptáky – byli to mrchožrouti, jak dobře věla. Ale nic jiného neslyšela, žádné zasténání přeživších, ani plačtivý, protáhlý hlas goblina, ani břišní mručení fomoriánských obrů.

Jenom ptáky, kteří se krmili těly jejích padlých přátel.

Tato děsivá myšlenka ji přinutila k prudkému pohybu. Znovu si přidřepla a zatlačila celou svou silou. Zlostně zařvala a bylo jí jedno, co se stane, pokud tu goblinové ještě jsou.

Trám se o palec pohnul a přesunul se do strany. Pony nezvládala jeho tíhu, a tak spadl zpět s rozhodným žuchnutím. Pony věděla, že z tohoto nového úhlu s ním nepohne, a tak to ani nezkoušela. Začala se protlačovat. Nejdřív dostala ven jednu ruku, pak hlavu a jedno rameno – v té chvíli se zastavila a snažila se popadnout dech. Byla ráda, že má obličej opět na denním světle.

Úleva vydržela jenom do té chvíle, než se rozhlédla. Bylo to Dundalis – to logicky věděla – ale bylo to také místo, které Pony ještě neviděla. Vše, co zbylo z Elbryanova domu, bylo pár trámů a kamenný základ. Vlastně všechno, co zbylo z Dundalis, bylo pár trámů a kamenů.

A těla. Pony jich pár viděla – goblina a starší ženu. Ve vzduchu se vznášel hutný pach smrti, tak jako kouř z ohňů. Vnitřní hlas jí říkal, že má zalézt zpátky do díry, schoulit se, plakat a možná i umřít, protože i smrt by byla lepší než tohle.

Strávila dlouhou dobu napůl tam a napůl venku a třásla se na pokraji hysterie a beznaděje. Rozhodla se, že prostě zaleze zpátky dovnitř, ale něco v ní, čemu nerozuměla, jí to nedovolilo.

A znovu si trhala šaty a dřela kůži, a rychlé vytáhnutí se a otočení ji vysvobodilo z díry. A poté přišla dlouhá pauza. Ležela na zádech na zemi, myšlenky jí utíkaly tisíci směry a každý z nich vedl do záhuby.

S velkým úsilím se Pony zvedla ze země a procházela se mezi hromadami sutin, které bývaly domy Olwana Wyndona a Shanea McMichaela. Zůstala jen hlavní ulice, na které byl ohraničen odtok vody kameny a hlínou, což potvrzovalo, že se Pony nachází v Dundalis, v ostatcích svého domova. Ani kousek stavby ze dřeva. Ani jedna osoba, nebo dokonce kůň, nebyla naživu. A nebyli tam ani žádní živí goblinové a obři, uvědomila si Pony s malou úlevou. Jen supi, kteří jí kroužili nad hlavou, ale většina z nich se na zemi krmila – trhala kůži, kterou Pony ještě včera cítila, vyjídala oči, které se na ni dívaly.

Pony se s hrůzou odvrátila a představila si bitvu na ulici a poslední pohled na svého otce. Byla tam těla – viděla Olwana, jak zlomeně leží na stejném místě, kde ho viděla padnout. Ale nemohla se tam dál dívat, neboť se bála, že by uviděla Thomase Aulta, svého otce, mezi mrtvými. Ovšemže byl mrtvý, a taky její matka a Elbryan a vlastně všichni.

Dívka, která se cítila tak malá a bezmocná, skoro upadla na zem, a zadržel ji od toho jenom její tvrdohlavý instinkt. Všimla si velkého počtu mrtvých goblinů a dokonce i páru obrů. Obzvláště jedné hromady, na které byla těla monster. Padli, jako by zformovali

obranný kruh, ale kolem nich nebyla žádná lidská těla. Jenom goblinové a osamocený obr. Byli naházeni na sobě a koupali se v krvi, tekoucí z drobných ran na jejich tělech. Pony si pomyslela, že by měla jít blíž a prozkoumat to, ale neměla na to žaludek.

Stála a zírala – padla na ni otupělost a připravila ji o emoce. Vesnice byla pryč a Pony byla příliš vyčerpaná, aby se zastavila a přemýšlela. Byla tak poražená, že nebyla schopna ničeho, kromě toho, aby vyklopýtala z vesnice a šla směrem na jih. Ale pak se otočila k západu a šla směrem k umírajícímu slunci.

Podvědomí ji vedlo. Plevelná byla nejbližší vesnice, ale Pony si myslela, že to tam bude vypadat stejně. Celý svět se určitě rozpadl v ruiny a všichni lidé jsou mrtví a požírají je a trhají je supi.

Později, když přišel soumrak, ji její smysly upozornily, že není sama. Napravo viděla v malém keři slabý pohyb. Mohla to být veverka, ale ve svém srdci věděla, že není.

Zleva přišlo zachichotání, tenký šeptavý hlas.

Pony šla rovně dál. Nadávala si, že se před odchodem z Dundalis neozbrojila. To by ale nic neznamenalo, připomněla si, a možná že konec přijde beze zbraně rychleji.

Tvrdohlavě šla dál, dívala se přímo vpřed a ignorovala známky toho, že není sama, že goblinové mohou být za každým stromem, že ji pozorují a smějí se jí. A že ji možná odhadují a hádají se, kdo bude mít to potěšení ji zabít, a o dalších potěšeních před vraždou.

Tato myšlenka ji skoro zastavila, připomněla jí Elbryana, chvíle před pohromou, ten polibek…

Pak se rozplakala. Šla dál s narovnanými rameny.

Ale slzy nemohla potlačit a vinu s bolestí také ne.

Spala u paty stromu, třásla se zimou a kvůli nočním můrám. Bála se, že ty ji budou pronásledovat navždy.

Sny se milosrdně ztratily, když se probudila. Nemohla si vzpomenout na obrazy vesnice, rodiny a přátel. Všechno, co věděla, bylo, že je na cestě.

Věděla, že má tělesnou a duševní bolest, ale důvod tohoto opustil její vědomou paměť.

Ani nevěděla, jak se jmenuje.

Obr tam byl a ležel tváří v krvi a hlíně, na stejném místě, kde ho Elbryan viděl naposled – jenom pár kroků od místa, kde omdlel. V té děsivé chvíli obluda zdvihala kyj, aby Elbryana zabila – ale nyní byla mrtvá.

A spolu s ní také tucet goblinů, kteří byli rozházeni kolem dokola.

Elbryan se posadil a otřel si obličej. Všiml si přitom ranky a krve na své ruce. Jeho myšlenky se najednou vrátily k Pony a k polibku mezi borovicemi na hřebeni. Pak se obrátily k přítomnosti – ke goblinům v lesích, ubohému Carleymu, kouři z Dundalis, utíkající Jilseponie, běžící k vesnici a křičící při každém kroku. Bylo to tak neskutečné – stalo se toho příliš mnoho a příliš rychle. V pár neuvěřitelných minutách se Elbryanův svět rozpadl.

Mladý muž si to všechno uvědomil, jak tam seděl v hlíně a zvědavě hleděl na záhadně usmrceného obra. Uvědomil si, že nic už nikdy nebude jako dřív.

Postavil se a opatrně se přiblížil k fomoriánovi, přestože si uvědomil, že je naprosto nehybný a kolem něj je mnoho krve, a proto musí být mrtvý. Pohnul se, klekl si a studoval to množství ran.

Byly to dírky jako od šípů, jenom menší. Elbryan si vzpomněl na ten bzukot. Odvážil se prozkoumat tělo ještě víc – dokonce položil prst na okraj jedné z ran a odhrnul kůži.

„Žádný bodec," poznamenal nahlas a snažil se to pochopit. A zase myslel na vosy – obrovské vosy, které ho pobodaly a odletěly. Znovu si sedl a začal rány počítat, a uvědomil si, že obr má asi dvacet ran na obličeji a nepočitatelně mnoho dalších na celém svém těle o velikosti téměř patnácti stop.

Mladý muž neměl žádné odpovědi. Myslel si, že je mrtvý, a nebyl. A představil si Dundalis.

Vyškrábal se na nohy a zkontroloval mrtvé gobliny v okolí. Byl dost překvapen, když zjistil, že dokonce i ti dva, se kterými bojoval, a jeden, o němž si myslel, že ho zabil svým mečem, mají na sobě záhadné malé rány.

„Vosy, vosy, vosy," zpíval Elbryan v litanii naděje. Opustil to místo a šel svahem směrem k Dundalis. Slova a naděje zmizely v

momentě, kdy před sebou uviděl vesnici, která byla jen hromadou ruin.

Věděl, že jsou všichni mrtví. Dokonce i z této vzdálenosti padesáti yardů ve svém srdci cítil, že nikdo takovou pohromu nemohl přežít. Se zbledlým obličejem a bušícím srdcem se mladý muž, který se cítil jako malý ztracený kluk, vydal domů. Zdálo se, že jeho ruce a nohy váží asi sto liber – a to každá.

Poznal všechna těla, která nebyla znetvořená ohněm – rodiče svých přátel, mladší muže, mladší dívky a chlapce, kteří byli odvoláni z hlídek. Na jedné z ruin uviděl malé tělíčko, zčernalý balon. Carelee Aultová, Ponyina sestřenice, uvědomil si Elbryan, protože to bylo jediné malé dítě ve vesnici. Její matka ležela tváří na zemi, jen pár kroků od místa, kde ležela její dcera. Jak Elbryan pochopil, snažila se dostat zpátky k ní a oni ji zezadu sekli, když pozorovala, jak její dům hoří a spolu s ním i její dítě.

Elbryan se snažil ubránit takové živé empatii, protože si uvědomil, že by se snadno mohl utopit v zoufalství. Tento úkol se ještě ztížil, když se přiblížil k hromadě zavražděných goblinů a obrů, ležící na ulici, kde evidentně proběhla nejtěžší bitva. Pak prošel kolem těla svého otce.

Elbryan viděl, že jeho otec zemřel odvážně. A poněvadž znal jeho vůli a sílu, nebyl překvapen. Olwan umřel, když bojoval.

Chlapec klopýtal k ruině svého domu. Popotáhl, když viděl, že základ, na který byl otec tak pyšný, je neporušený. Jenom stěny a strop se zhroutily. Elbryan si našel cestu do stále dýmající ruiny. Jeden z koutů nějak unikl plamenům, a když dovnitř spadla střecha, zhroutil se a vytvořil tak volný prostor.

Odhrnul dřevo, klekl si a podíval se dovnitř. Viděl dva tvary, jež ležely ve vzdáleném rohu.

„Prosím, prosím," šeptai a opatrně se blížil k tomu místu.

Bližší tvar byl gobiin s rozmačkanou hlavou. Elbryan se s nesmyslnou nadějí blížil k dalšímu tvaru.

Byla to jeho matka, která byla také mrtvá – udušená kouřem. Elbryan si uvědomil, že na sobě nemá žádnou ránu. V ruce měla těžkou dřevěnou lžíci. Často s ní mávala na děti, když ji otravovaly, a vyhrožovala jim, že jim trochu zahřeje zadek.

Nikdy ji nepoužila, vzpomněl si Elbryan. Až do dnešního dne, dodal v duchu s pohledem na zavražděného goblina.

Všechny její obrazy se mu vrátily – viděl, jak mává lžící, potřásá hlavou nad svým neposlušným synem a mrká na Jilseponie, jako by měly o Elbryanovi tajemství. Prošel blíž, sedl si vedle matky a naposled objal její ztuhlé tělo.

A plakal. Plakal pro svou matku a otce, pro své přátele a jejich rodiče, pro celé Dundalis. Plakal pro Pony, neboť nevěděl, že kdyby šel do města hned, když se probudil, byl by dívku uviděl klopýtat po cestě k jihu.

A Elbryan plakal pro sebe – jeho budoucnost byla temná a nejistá.

Zůstal v koutě domu, vedle své matky, když zapadlo slunce. Zůstal tam celou chladnou noc.

KAPITOLA SEDMÁ

Matherova krev

„Krev Mathera!“ zabrumlala Tuntun, štíhlá elfí žena, která se mohla snadno schovat za tříleté dítě. Její normálně melodický hlas se stal pištivým, kdykoliv se rozrušila, a někteří se otřásli a další si dokonce dali ruce na své špičaté uši. Tuntun dělala, jako že to nevidí. Zamrkala svýma obrovskýma modrýma očima, zamávala svými průhlednými křídly a složila si paže na svých malých, špičatých prsou.

„Synovec Mathera,“ odpověděl Belli’mar Juraviel a nespouštěl oči z Elbryana, který zkoumal svůj dům. Juraviel se nemusel dívat na Tuntun – věděl, jak nyní stojí, protože to zarputilá elfka dělala často.

„Jeho otec bojoval statečně,“ řekl třetí ze skupiny. „Kdyby nebylo toho fomoriána…“

„Mather by zabil fomoriána,“ přerušila ho Tuntun.

„Mather měl Bouři,“ řekl Juraviel. „Otec toho chlapce neměl nic než obyčejnou palici.“

„Mather by zardousil fomoriána holýma –“

„A dost, Tuntun!“ pravil Juraviel. I když křičel, jeho hlas zvonil jako krásný jasný úder zvonu. Nezáleželo mu na tom, jak hlasitá bude jejich konverzace. I když byl Elbryan jenom patnáct yardů od nich, postavili zvukový štít a žádné lidské ucho nebylo schopné slyšet víc než zvuky, které jsou pro přírodu zcela normální. „Lady Dasslerond ho prohlásila za vhodný výběr,“ dokončil Juraviel a uklidnil se. „Nemáš právo se hádat.“

Tuntun věděla, že tuto debatu nemůže vyhrát, a tak držela svou pózu a začala podupávat nohou na zemi. Dívala se na mladého Elbryana a nelíbilo se jí, co vidí. Tuntun neměla moc ráda velké hlučné lidi. Dokonce i Mather, muž, kterého cvičila a znala více než čtyři dekády, ji často odrazoval svou okázalou účelností a

stoicismem. Nyní, když se dívala na Elbryana, nemohla vystát pomyšlení na sedm let výcviku!

Proč jenom svět potřebuje hraničáře?

Belli'mar Juraviel potlačil zachichotání, protože se mu líbilo, když se Tuntun zlobila. Věděl však, že by mu znepříjemnila život, kdyby ji teď zahanbil, a tak vyskočil do výšky a silně mával křídly. Zvedl se dvanáct stop ze země a spočinul na nízké větvi. Bylo to lepší místo na pozorování počínání chlapce, jenž nahradí Mathera.

Elbryanův zármutek s sebou milosrdně přinesl i vyčerpání, takže si chlapec zdříml. Zůstal v domě u své matky a něžně se jí probíral vlasy. V tu chvíli na něj přišel spánek. Probudil se za úsvitu a s rozhodnutím.

Vyšel z domu, v očích měl stále slzy a v rukou tělo své matky. Elbryan se obrnil proti tomu zpustošení. Sílu našel v povinnosti, a ta povinnost spočívala v pohřbení mrtvých. Meč si zastrčil za opasek a začal kopat. Nejdříve pohřbil bok po boku své rodiče, přestože úkol naplnit hrob a zasypat hlínou těla těch, které miloval ze všech nejvíce, ho téměř zničil.

Našel Thomase Aulta a několik dalších mužů, a v tu chvíli si uvědomil rozsah svého úkolu. Dundalis bylo domovem asi sta lidí. Jak dlouho bude trvat, než je pohřbí? A co ti mladí, kteří byli zavražděni na kopci? A pak ti na hlídce, kteří bojovali v širokém borovicovém údolí?

„Jeden den," rozhodl se Elbryan, a jeho hlas mu zněl divně v této surreální situaci. Tento den stráví sbíráním těl pro masový hrob. To bude muset stačit.

A pak co? přemýšlel Elbryan. Co bude dělat, až dokončí úkol? Kam půjde? Do Plevelné, která je vzdálená jeden den cesty. Přemýšlel nad pronásledováním goblinů, kdyby však našel nějaké stopy. Elbryan tuto myšlenku odehnal, protože věděl, že vztek a hlad po pomstě by mohly zatemnit jeho soudnost a pohltit ho. Jeho úkol byl jasný, a přestože ho to bolelo, věděl, že musí najít tělo Jilseponie Aultové, jeho drahé Pony.

A tak hledal, vytahoval těla padlých z trosek domů a kladl je vedle sebe na poli, kde bývala ohrada Bunkera Crawyera. Polovina dne byla pryč. Elbryan neměl na jídlo ani pomyšlení. Stále více

pátral po Pony. Brzy kolem těl jenom přecházel a nechával je ležet na místě. Zaměřil se na své pátrání, i když si uvědomil, že při svém zoufalství ji asi nenajde a že nemá čas nazbyt. Taková scéna krveprolití určitě přivábí velké kočky a medvědy, a rovněž si nemohl být jistý, že se goblinové nevrátí. A tak pokračoval a shromažďoval těla. Díval se všude – odkopával mrtvé gobliny a díval se, co je pod nimi. Snažil se porovnat to, co vidí, s lidmi v Dundalis a rozdělovat je podle jmen a domů.

Úkol ho zahltil – nebyl si jist identitou mnoha potrhaných těl. Jedno z nich muselo patřit Pony.

V půli odpoledne již Elbryan věděl, že je poražen. Věděl rovněž, že neexistuje žádná naděje, že by těla důstojně pohřbil. Na poli měl dvě řady a rozhodl se, že je pohřbí. A zbytek…

Elbryan si bezmocně povzdechl. Vzal lopatu, šel na pole a začal kopat. Svůj zármutek přeměnil ve vztek a útočil na půdu, jako by to byla ona a ne goblinové, kdo porazil Dundalis a sebral mu všechno na světě. Všechno a všechny, které miloval.

Jeho svaly si stěžovaly, ale nevěděl to. Jeho žaludek kručel z nedostatku jídla, ale on to neslyšel.

I Tuntun byla ohromena jeho výdrží.

Elbryan ulehl ke spánku na úpatí hřebene, venku z Dundalis. „Pony," řekl nahlas. Potřeboval slyšet nějaký hlas, jakýkoliv hlas, dokonce i svůj.

Elfové, kteří ho tiše obklopili, se zastavili a zvědavě nastražili uši. Tuntun si myslela, že chlapec volá matku, ale Juraviel, který si víc všímal chlapcových vztahů, věděl pravdu.

„Nebuď mrtvá, prosím," řekl Elbryan tichému větru. Zavřel oči, opět vlhké slzami za matku a otce, za přátele a celou komunitu. „Mohu to přežít," řekl Elbryan rozhodně, „ale jenom s tebou." Položil se zpátky na zem a dal si ruce na obličej. „Potřebuji tě, Pony. Potřebuji tě."

„Velmi potřebný mladý muž," poznamenala Tuntun.

„Měj trochu soucitu," napomenul ji Juraviel.

Elbryan se posadil a byl zmatený.

Juraviel se podíval na Tuntun, protože při svém kyselém přístupu vypustila slova z úst dřív, než mohla být vztyčena zvuková stěna.

Elbryan vytáhl meč a díval se upřeně na stíny. „Pojďte ven a postavte se mi tváří v tvář!“ křičel a v jeho hlase nebyl znát žádný strach.

Tuntun pokývla. „Ó, jak je statečný,“ řekla sarkasticky.

Juraviel na to také pokývl, ale jeho obdiv byl upřímný.

Mladý muž se přenesl přes všechen zármutek a strach, už nebyl malý chlapec. Opravdu byl statečný a nebyla to hra. Postavil by se jakémukoliv nepříteli beze strachu ze své vlastní smrti.

Po chvíli mu nervy začaly povolovat. Pohnul se k nejbližšímu stromu, zastavil se a pak běžel jako šíp k dalšímu. Elfové neměli žádný problém ho následovat. Byli tiší a nebyli vidět. Po chvíli se mladý muž uklidnil. I když byl vyčerpaný, uvědomil si, že by neměl zůstat tak zranitelný. Nemohl si vzpomenout na žádná hájitelná místa, která by byla poblíž, a snad by mohl opevnit tohle. Tiše a metodicky pracoval. Použil šňůrku ze své košile, opasek, cokoliv, co našel, aby vytvořil smyčku mezi stromky.

Elfové pozorovali každý jeho pohyb, někteří s respektem a jiní povýšeně. Elbryanova past by nechytila ani veverku, a každý elf by do ní vběhl a rozmotal ji, aniž by si ji vůbec uvědomil.

„Krev Mathera!“ poznamenala Tuntun víc než jednou. Juraviel, Elbryanův hlavní zastánce u Lady Dasslerond, to vzal lehce. Pamatoval si na start Matherovy hraničářské kariéry. Nebyl o nic lepší než tenhle Elbryan.

Do hodiny udělal Elbryan vše, co mohl – a nebylo toho moc. Našel borovici s nízkými větvemi a vklouzl pod tento přírodní stan. Jenom ty nejlepší oči by ho mohly za tou hustou clonou rozeznat. On však měl také značně omezený výhled. Opřel se zády o kmen stromu a meč si položil do klína. Instinkt mu napovídal, že není sám, ale věřil, že to zvládne, když přečká do úsvitu. Snažil se zůstat vzhůru. Ale únava ho přemohla, zaskočila ho tam, kde seděl, a sklopila mu víčka. Elfové se postupně přibližovali.

Něco Elbryana probudilo. Hudba? Měkký zpěv, který nemohl tak úplně rozpoznat. Neměl ponětí o tom, jak dlouho spal. Blížilo se

ráno? Nebo spal až do dalšího dne? Přinutil se kleknout a vylézt za hradbu větví. Měsíc Sheila nebyl ještě nad jeho hlavou. Elbryan se snažil vypočítat trvání svého odpočinku a věděl, že to nebylo více než několik hodin. Zarazil se a naslouchal. Jistě věděl, že je tam něco, co nevidí.

V uchu mu zněla měkká melodie, která byla někde mimo jeho vědomí. Byly to tiché a sladké tóny, ale to ho neuklidňovalo.

Pokračovalo to a někdy to zesílilo, jako kdyby se nepřátelé chtěli vyřítit ze stínů, ale potom se to znova proměnilo v nic. Elbryan pevně sevřel jílec meče, až mu zbělely klouby. Tam venku nebyla Pony, to věděl. Nebylo to nic lidského. A pro mladého muže, který přežil útok goblinů, mohl takový závěr znamenat jen jediné.

Měl by zůstat ukrytý. Věděl, že jeho nejlepší obranou je úkryt. To nejlepší, v co mohl doufat při návratu goblinů, bylo zůstat od nich co nejdál. Ale myšlenky na jeho zavražděnou rodinu a přátele ho pobídly kupředu. I přes všechen strach chtěl Elbryan pomstu.

„Říkal jsem ti, že je odvážný," zašeptal Juraviel Tuntun, když Elbryan vyšel zpod stromu.

„Stupidní," opravila ho Tuntun bez zaváhání.

Juraviel opět nechal tu urážku bez povšimnutí. Tuntun si myslela, že i Mather je stupidní – ze začátku. Juraviel pokynul svým společníkům a šel pryč.

Rozčilující a vábivá píseň vedla Elbryana hodnou chvíli. A pak najednou ustala, a pro Elbryana to bylo jako probudit se ze snu. Shledal, že stojí vprostřed kruhové malé louky, obklopené vysokými stromy. Měsíc byl daleko na východě a vysílal na něj šikmé paprsky. Uvědomil si, jak byl bláznivý a jak je nyní zranitelný. Sehnul se a běžel k okraji mýtiny ale najednou se zastavil, vzpřímil se, vykulil oči a otevřel ústa.

Elbryan se obrátil, pozorován tucty stvoření, která nerozeznal a která se náhle objevila v kruhu. Nebyla vyšší než on a nevážila více než devadesát liber. Byla štíhlá, jemná, s nádherně tvarovanou postavou, výraznými rysy, špičatýma ušima a kůží, která se v měkkém světle zdála průsvitná.

„Elfové?“ zašeptal tiše Elbryan. Ta myšlenka si našla cestu z jeho zapadlých vzpomínek na legendy tak vzdálené, že nevěděl, co si o těchto tvorech má myslet.

Elfové se chytili za ruce a začali kolem něj tvořit kruh. Elbryan si uvědomil, že skutečně zpívají. Jasně slyšel jednotlivé slabiky, a přestože tvořily slova, kterým nerozuměl, nějak poznal, že tyto melodické zvuky jsou součástí samotné země. Byly to uklidňující zvuky, avšak v Elbryanovi vyvolaly ještě větší paniku. Rozhlédl se a snažil se zaměřit na jednotlivce, aby mohl určit jejich vůdce.

Jejich tempo se zvyšovalo. Někdy se drželi za ruce a jindy se pustili, aby každý druhý udělal krásnou piruetu. Elbryan se nemohl soustředit. Vždy, když se zaměřil na nějakého jednotlivce, rozptýlil ho nějaký pohyb na okraji jeho zorného pole nebo vyšší tón v chóru. A když se ohlédl na původní místo, jednotlivec se již vytratil, poněvadž všichni vypadali stejně.

Tanec se pořád stupňoval. Nyní, když se elfové oddělili, aby mohli udělat piruetu, se ti, kteří se netočili, zvedli ze země. Vypadalo to jako magie, protože Elbryan neviděl jejich křídla. Vzlétli a pak se vrátili zpátky na zem.

Na Elbryana útočilo mnoho obrazů. Snažil se jich zbavit, zavíral oči a několikrát vytáhl meč a vrhl se vpřed. Chtěl se dostat z kruhu ven a utíkat do lesů. Ale každý pokus skončil nezdarem, protože, přestože šel rovně, zapojil se do proudu tanečníků a chodil v kruhu, až ho množství obrazů a sladká melodie porazily.

Uvědomil si, že upustil meč a že by bylo dobré ho zvednout. Ale ta píseň…

Ta píseň! Bylo v ní něco, co ho nechtělo pustit. Cítil to jako jemnou vibraci okolo svého těla. Cítil to víc, než to slyšel. Uklidňovalo ho to. Přinášelo mu to obrazy mladšího světa, který byl čistší a živější. Říkalo mu to, že tato stvoření nejsou z rasy zlých goblinů, ale že jsou to přátelé, kterým může věřit.

Elbryan, plný zármutku a vzteku, divoce bojoval s tímto pocitem, a tak zůstal stát mnohem déle, než je obvyklé pro lidi. Jeho odhodlání bylo odplaveno a stejně tak jeho síla. Přijal pozvání měkké země.

Ležel. To byla jeho poslední myšlenka.

„Krev Mathera,“ mumlala si Tuntun, když později elfí karavana vyrazila na cestu, s Elbryanem plujícím na posteli z hedvábných vláken, peří a hudby.

„To říkáš pořád,“ odpověděl Juraviel. Když to říkal, držel v prstech zelený kámen, serpentin, a cítil jeho jemné vibrace. Za normálních okolností by tak jednoduché kouzlo bylo neúčinné proti někomu tak moudrému jako Tuntun, někomu, kdo viděl zrození a smrt několika století. Nyní ale byla rozrušena a znechucena náplní práce dnešního večera.

„A budu to říkat!“ trvala na svém Tuntun, ale její zařvání se ztratilo ve zvuku švihnutí stromku! Elfí ženě se podařilo vymanit nohu z Elbryanovy pasti a letěla k zemi, ale i když usilovně mávala křídly, dopadla poněkud neobřadně.

Její pohled na Juraviela byl až výhružný, když se jí ostatní smáli. Věděla, tak jako všichni, že není možné, aby padla do tak jednoduché pasti, kdyby k tomu nepomohlo nějaké kouzlo.

A nebylo těžké uhodnout, kdo to zařídil.

KAPITOLA OSMÁ

Připravovatel

Rozvrh byl zničující a připravený tak, aby odhalil každou slabost a zlomil ty, kteří nevyhovovali denní strohosti řádu Sv. Mere-Abelle. Pro čtyři vybrané kandidáty na připravovatele – Avelyna, Quintalla a další dva studenty z ročníku 815, Taghrainea a Pellimara – byl život ještě mnohem těžší. Ke každodenním povinnostem studenta opatství jim přibyly ještě další, které se týkaly příprav na cestu na Pimaninicuit.

Po večerní bohoslužbě jejich spolužáci celou hodinu klečeli a modlili se, pak strávili hodinu učením. Poté meditovali a brzo usnuli, aby se připravili – a hlavně svá těla – na úkoly dalšího dne.

Ale připravovatelé začínali po večerních modlitbách čtyřhodinový režim, každý se svým mistrem. Studovali Halo, tabulky, které určovaly astronomická data, která by mohla naznačit pršení kamenů. Učili se plachtit, navigovat podle hvězd a noční oblohy a o tom, jak se hvězdy změní, když jejich loď překročí určitou zeměpisnou šířku. Naučili se mnoho uzlů, které jsou potřeba na plující lodi. Učili se námořní etiketě, pravidlům širých vod. Ale hlavně se učili charakteristikám různých kamenů a tomu, jak je musí připravit ihned po dopadu.

Pro Avelyna byly tyto noční lekce slibem jeho největších aspirací. Většinu nocí byl s mistrem Jojonahem a vydobyl si reputaci jednoho z nejlepších studentů za několik dekád. Jen za dva týdny byly jeho předpovědi astronomických změn perfektní a do jednoho měsíce byl schopen odříkat všechny známé magické kameny – od adamitu po tyrkys – a jejich známé vlastnosti až po největší známé magické efekty, které všechny kameny vyvolávaly.

Mistr Jojonah pozoroval mladého bratra se stále narůstající pýchou a Avelyn si všiml, že začíná být jeho chráněncem. Uvědomil si, že je v tom jistota, ale také zodpovědnost. Někteří jiní mistři

(obzvláště Siherton) ho velmi pozorně sledovali a hledali nějakou záminku, aby ho mohli zahrnout výčitkami. Zdálo se mu, že padl doprostřed souboje rivalů, kterými byli dva starší muži.

To mladému mnichu opravdu vadilo. Když viděl v mistrech tolik lidské slabosti, dotýkalo se to samého jádra Avelynovy víry. Toto byli boží muži, muži, kteří mu byli nejblíže, a takovéto chování bortilo význam církve Abellikánů. Vše, o co šlo, byl přece sběr kamenů. K dalším připravovatelům, mladým mužům, s nimiž bude soutěžit o to, kdo bude vybrán do dvojice, jež opravdu vkročí na ostrov, necítil žádnou rivalitu. Jejich úspěch ho povznášel stejně jako jeho vlastní. Když se ukáže, že jsou lepší, bude to vůle boží. Ti dva, kteří dokáží, že jsou lepší, půjdou na ostrov. Ale všechno, na čem záleželo, byl úspěch cesty a sběr nejvyššího daru Boha lidstvu.

Pozorujícím mistrům bylo brzy jasné, že Avelyn Desbris bude jedním z těch dvou. Během dlouhých nočních hodin se mu ani jeden z ostatních tří nepřiblížil. Ještě se zaobírali tabulkami, když se Avelyn přesunul ke specifickým charakteristikám, jež způsobovaly „magické“ reakce. Již zvládl rozpoznávání kamenů podle doteku i podle pohledu a rozeznání jejich potenciální síly podle lesku, tvaru a zabarvení. A jen po pěti týdnech čtyřletého tréninku byla pozice prvního připravovatele skoro zajištěná. Jestli Avelyn neonemocní, tak se souboj zúžil na tři mnichy a jedno místo.

Trénink ve dne nebyl pro Avelyna nijak snadný a ani inspirující. Shledal mnoho modlitebních obřadů nudnými, dokonce banálními, ve světle odhalení, která probíhala v noci. Ceremonie se svíčkami, řady na vědro vody, náklady kamenů, jež se přivážely na výstavbu nové části kláštera, která byla darem třídy ročníku 816, zkrátka nestačily, aby se mohly srovnávat se záhadami kamenů seslaných Bohem. Nejhorší a nejintenzivnější byl fyzický trénink. Od východu slunce až do poledne, jen s jednou hodinovou přestávkou (půl hodiny na jídlo a půl hodiny na modlitbu), se studenti shromažďovali na nádvoří buď k výcviku různých bojových umění, nebo aby bosi běhali po drsných zdích opatství a plavali ve studených vodách zálivu Všech svatých. Měsíce se učili padat. Zocelovali se tím, že se bili, dokud se jejich kůže nestala méně citlivou. Procházeli rutinou útoku a obrany, pomalu a nekonečně, a v

unavených svalech si budovali paměť na každý pohyb. První rok budou trénovat techniky holých rukou – údery. Pak přejdou ke zbraním. A poté budou oběma způsoby jeden druhého napadat. Cílem byla co největší fyzická dokonalost. Říkalo se, že mnich Sv. Mere-Abelle přemůže jakéhokoliv žijícího muže, a zdálo se, že mistři si tuto reputaci chtějí udržet.

Avelyn nebyl nejhorší ze třídy, ale určitě se nepřiblížil tomu nejlepšímu – Quintallovi. Malý podsaditý muž se věnoval bojovým uměním se stejnou zapáleností jako Avelyn nočnímu studiu. Jak rok pokračoval, Avelyn se odcizil dalším třem kandidátům na připravovatele a začal mít dost velkou hrůzu z denních soubojů s kterýmkoliv z nich, obzvláště však s Quintallem. Oponenti neměli vůči sobě cítit žádný vztek. Měli cítit jenom respekt a vzájemně se učit, ale kdykoliv mistři spárovali Quintalla s Avelynem, Quintall začal vrčet.

Avelyn chápal jeho motivy. Quintall se přenášel přes noční rivalitu. Nemohl Avelyna porazit v noci, a tak získával převahu alespoň ve dne. Při většině manévrů měli mniši zadržet své rány, avšak Quintall často vyrazil Avelynovi dech. Nemělo se používat ran nad ramena, jenomže Quintall více než jednou použil „hadovitou ruku“ a zahákl Avelyna kolem krku, přinutil ho padnout na kolena a nechal ho lapat po dechu.

„Toto je tvůj plán, jak se dostat na ostrov?“ zeptal se ho jednou tiše Avelyn. Nehody se stávaly příliš často. Avelyn věřil, že Quintall se chce zbavit konkurence.

Pohled, kterým mu podsaditý mnich odpověděl, Avelynovo rostoucí podezření nikterak nezmírnil. Quintallův úsměv byl daleko od čehokoliv božího, co Avelyn kdy viděl, a fakt, že se blíží trénink se zbraněmi, kde se zranění stanou vážnými, mu způsobil husí kůži.

Avšak co Avelynovi vadilo ještě víc, bylo to, že když on sám mohl zpozorovat, co se tu děje, mohli to stejně tak zpozorovat mistři, kteří zblízka sledovali každý pohyb studentů. Řád Sv. Mere-Abelle bral fyzický trénink hodně vážně, a možná že se od Avelyna očekává, že se takové taktice bude schopen bránit. Možná že tento trénink není tak vzdálený jejich nočnímu výcviku, který se ovšem

Avelynovi zdál důležitější. Když nemůže přežít na dvoře kláštera, jakou by měl tedy šanci na širém, bouřlivém moři?

Pozoroval Quintalla, jak od něj odchází sebevědomým až arogantním krokem. Avelyn sepjal ruce, sklonil hlavu, zavřel oči a začal plánovat svou obranu na příště, až budou s Quintallem dáni do páru.

Všechny problémy každého dne se ztratily večer, když se Avelyn věnoval opravdové práci, kterou většinou vedl mistr Jojonah. Někdy tato práce vyžadovala vyčerpávající studium, čtení textu za textem a recitování procedur tak rychle, že Avelyn často pokračoval v recitování ještě dlouho potom, co odešel spát. Jiné noci trávili Avelyn a mistr Jojonah na střeše a choulili se bez ohně před chladným větrem z oceánu. Seděli a dívali se na hvězdy. Někdy si vyměnili nějakou otázku, ale jinak bylo jejich bdění tiché, tak jako bylo tmavé. Instrukce mistra Jojonaha byly přinejmenším vágní, ale Avelyn jim rozuměl svým srdcem. Musí pozorovat noční oblohu, pochopit každé mihotavé světlo a poznat viditelné hvězdy tak dobře, že nebude jenom vědět jejich jména, ale že si vytvoří svá vlastní mazlíčkovská jména.

Avelyn tyto noci miloval. Cítil se blízko k Bohu, své mrtvé matce, všem lidem, mrtvým i živým. Cítil se být částí větší a vyšší pravdy, jednotný s vesmírem.

Ale tichá úcta při pozorování hvězd byla až druhá na Avelynově seznamu oblíbených povinností. Opravdovou radost cítil za nocí, kdy s mistrem Jojonahem pracovali s kameny. V opatství jich bylo skoro padesát druhů. Každý měl svoje charakteristické vlastnosti a každý měl svou intenzitu. Některé kameny se však daly používat více způsoby – například hematit mohl být používán pro mimotělní zkušenosti, na ovládnutí jiného těla, na dominanci jiného ducha a na léčení fyzických zranění druhých.

Avelyn věděl, jak používat všechny kameny, a postupně se učil, jak učinit své prsty citlivými na magické vlastnosti každého kamenu, kterého se dotkl. Když mu byly podány dva kameny, hned cítil, který z nich je silnější.

Jojonah pokyvoval, jako by to očekával od každého studenta. Pravdou bylo, že mistr byl znovu ohromen zdatností mladého muže.

V klášteře byli jenom čtyři mnichové (tři mistři a opat Markwart), kteří byli schopni rozlišit magickou intenzitu. Tato schopnost pozvedla Daleberta Markwarta na nejvyšší post, protože jeho hlavní rival nebyl schopen určit magickou intenzitu jednotlivých kamenů.

A zde, před Jojonahovým užaslým zrakem, byl mladý novic, muž dvaceti zim, předvádějící výkony, které by opat Markwart zvládl na hranici svých schopností!

„Noc je hodně zamračená," odvážil se poznamenat Avelyn jednoho strašidelného a studeného listopadového večera, když následoval mistra Jojonaha po točitém schodišti věže k místu, kde obvykle sedávali a studovali hvězdy.

Mistr Jojonah neodpovídal a Avelyn věděl, že již nemá dále naléhat.

Avelyn byl ještě víc překvapený, neboť když došli na vrchol věže, uviděl, jak na ně čekají mistr Siherton a otec opat. Siherton držel malý diamant, jenž vydával dostatečné světlo na to, aby Avelyn viděl jasně mistrovy rysy. Mladý muž se uklonil a svůj zrak upíral na kameny podlahy, i když už se narovnal. Svou pozornost zaměřil na spoje mezi kameny, jež byly v ostrém diamantovém světle jasně rozeznatelné. Byl v Sv. Mere-Abelle už několik měsíců a na otce Markwarta se podíval jenom několikrát – obyčejně v době modliteb, když starší vůdce přišel a kontroval průběh ceremonie. Tři starší muži se posunuli k okraji věže a bavili se. Avelyn se snažil neposlouchat, ale zachytil kousky konverzace, když si Siherton energicky stěžoval, že je to proti přísné proceduře.

„Toto není ani požadavek, ani rozumný test pro studenta prvního ročníku," hádal se vysoký, sokolí muž.

„Není to test, je to ukázka," pravil Jojonah a nechtěně přitom zvedl hlas.

„Je to spíš předvádění se," prskal Siherton. „Místo už je zajištěné," pokračoval. „Tak proč na to musíš tlačit?"

Jojonah dupl nohou a ukázal na Sihertona obviňujícím prstem. Avelyn se od tohoto nepříjemného výjevu rychle odvrátil. Tolik mu vadilo, že se mistři hašteří! A obzvláště když si uvědomil, že kvůli němu.

Začal recitovat večerní modlitby, aby už nic neslyšel. Zachytil, jak Jojonah říká, že ranní cvičení začíná být nebezpečné.

Nakonec otec Markwart zvedl ruku a zastavil konverzaci. Vedl dva mistry zpátky k Avelynovi a vyzval ho, aby se na něj podíval. „Je to neobvyklé," pronesl klidně. „A věžte, že to není ani test, ani ukázka a že je to irelevantní, co se týká rozhodnutí ohledně Pimaninicuitu. Berte to tak, že je to pro moje potěšení a zvědavost."

Potom se zaměřil na Avelyna. Měl vyrovnaný a uklidňující obličej. „Hodně jsem o tobě slyšel, můj synu," řekl tiše. „Tvé zlepšení je dle mínění mistra Jojonaha monumentální." Avelyn byl pojatý posvátnou hrůzou a nemohl na to reagovat.

„Používal jsi kameny?"

Trvalo dlouho, než Avelyn vůbec zaregistroval otázku.

Němě pokývl.

„Mistr Jojonah říká, že jsi s hematitem šel vysoko," pokračoval otec opat. „A že jsi zapálil krby mnoha komnat celestinovým krystalem."

Avelyn přikývl. „Nejlepší byl hematit," podařilo se mu říct.

Otec opat se mile usmíval. „Uspokoj mou zvědavost," pobídl Avelyna. Natáhl levou ruku a otevřel ji. Ukázal Avelynovi tři kameny: malachit, obehnaný různými odstíny zeleně, zářící, vyleštěný jantar a stříbrný kus chryzolitu – byl to největší kámen z těch tří a připomínal tabuli z rovných pruhů, dlouhých a úzkých, ležících vedle sebe.

„Znáš je?" zeptal se Markwart.

Avelyn je v mysli vytřídil. Znal magické vlastnosti těchto tří kamenů. Ale dávat tyto nesourodé kameny dohromady se mu zdálo podivné. Přikývl.

Markwart mu je podal. „Cítíš jejich intenzitu?" zeptal se a tvrdě se Avelynovi podíval do očí. Potřeboval vědět pravdu, uvědomil si Avelyn. Markwart si musel být absolutně jist.

Avelyn se ponořil do kamenů, zavřel oči a předával si je jeden po druhém do volné ruky, aby mohl zvážit jejich magickou sílu. O chvíli později otevřel oči, tvrdě zíral na otce opata a znovu přikývl.

„Proč musíme použít takovou kombinaci?" odvážil se je přerušit mistr Jojonah.

Otec Markwart s planoucíma očima mávl rukou, aby mistra utišil. I přesto začal Jojonah znova protestovat. Markwart ho uťal.

„Varoval jsem tě, jaké budou podmínky!“ zavrčel.

Avelyn polkl. Nikdy si nepředstavoval, že tak milý muž může být tak zuřivý – ten nejsvatější muž na světě.

„Nepovoluji používat rubín nikde v blízkosti kláštera,“ pokračoval opat Markwart. Obrátil se zpátky k Avelynovi a znovu se usmál. V jeho hladovém úsměvu nebylo ani stopa po příjemnosti. „Jestliže bratr Avelyn neumí používat jednoduché kameny, které jsem mu dal, potom nemá právo mít ani tento.“ Natáhl druhou ruku, otevřel ji a odhalil ten nejkrásnější a nejdokonalejší drahokam, jaký kdy Avelyn viděl.

„Korund,“ vysvětlil otec opat. „Rubín. Jenomže než ti ho dám, uvědom si, že to, co od tebe žádám, je velice nebezpečné.“

Avelyn přikývl a natáhl se pro drahokam. Byl tak ohromen, že ani nepostřehl vážnost opatova hlasu. Markwart mu kámen dal.

„Před tebou je hádanka,“ vysvětlil otec opat. „Nejsou tam žádné lodě.“ A s tím odešel ke vzdálenému konci okraje věže a zamával na dva mistry, aby se k němu připojili.

Avelyn je pozorně studoval. Otec opat se zdál být zle napjatý a jas v jeho očích byl téměř maniakální a docela určitě naháněl strach. Mistr Siherton se jeho směrem ani nepodíval a Avelyn cítil, že muž si přeje jeho neúspěch. Mistr Jojonah byl nejvíce napjat, ale příjemně. Avelyn cítil jeho strach – strach o Avelynovu bezpečnost – a vtom si uvědomil veškerou závažnost a nebezpečí tohoto představení. „Vyřeš si to,“ řekl otec opat naléhavě. Avelyn sklonil hlavu a uvažoval nad kameny. Rubín se mu třásl v prstech – jeho magie se chtěla osvobodit. Avelyn velice dobře věděl, co by s ním mohl dělat, a když již znal důsledky, které by to mělo pro ostatní mnichy, kdyby použil rubín jako první, hádanka se mu už nezdála tak těžká. Otec opat se zmínil, že tam nejsou žádné lodě, a Avelyn věděl, kam má jít. Malachit, jantar, serpentin, rubín – v tomto pořadí.

Avelyn se zastavil a uvažoval o pořadí a o důsledcích. Až přivolá sílu rubínu, bude mít v činnosti tři kameny. Jednou již používal dva kameny zároveň – hematit a chryzoberyl, aby mohl jít ven z těla a necítit potřebu ovládat těla, která vidí. Ale tři?

Avelyn se zhluboka nadechl a vědomě se vyhýbal netrpělivým pohledům přihlížejících.

Malachit první, řekl si a šel k okraji věže, ze které bylo vidět černé a rozbouřené moře o sto yardů níže. Avelyn pevně sevřel malachit a cítil, jak magie proudí skrz jeho prsty do paže a potom do celého těla. A cítil se lehčí, skoro tak lehký, jako když byl za pomoci hematitu venku z těla. Skoro bez zaváhání přešel přes okraj věže a jeho tělo nastoupilo jemný, kontrolovaný sestup.

Avelyn se snažil nemyslet na realitu své pozice, když kolem něho při sestupu ubíhaly zdi věže. Stěna útesu pod věží nebyla tak hladká a ani zdaleka nebyla kolmá. Mladý mnich se musel pořád odstrkovat a šikmo se spouštět od kláštera.

Když se přiblížil k divokému, tlukoucímu vlnobití, dal si do ruky, držící malachit, jantar a přivolal jeho síly.

Lehce přistál nad vlnami a spílal si, že prostě nepřešel horizontálně přes útes a nepřistál na přístavním molu. Rozhodl se však, že nemá cenu se tím zabývat. Nechal malachit fungovat, dokud nenabyl rovnováhy, a pak jej s hlubokým nádechem propustil.

Nyní fungoval jen jantar a držel ho nad vodou. Znovu se zhluboka nadechl. Jeho důvěra v kámen stále rostla. Avelyn šel přes temné vody a nohama se skoro vůbec nedotýkal vlnicí se hladiny.

Jak se vzdaloval od opatství, několikrát se ohlédl. Musel se dostat dost daleko, aby použití rubínu nebylo pro stavbu riskantní. Vlastně musel jít ještě dál, vzhledem k výšce věže, ze které opat a dva mistři budou sledovat jeho demonstraci, aby se nenacházel mimo úhel jejich výhledu.

Nyní Avelyn povolal serpentin – kámen, který ještě nikdy nevyzkoušel. Znal jeho vlastnosti, ale nikdy se je nepokoušel využít. Mistr Jojonah to jednou v jeho přítomnosti udělal, když chtěl zachránit drahokam z krbu. Mladý mnich se na to nyní musel cele soustředit a musel věřit, že ho kámen ochrání.

Za chvíli to přišlo. Byl daleko od pobřeží, pevně stál na vlnách a štít serpentinu byl kolem něj. Avelyn si dal do ruky rubín.

„Mohl se potopit," pravil Siherton suše. „Pak bude těžké kameny najít."

Otec opat Markwart se zasmál, ale Jojonaha tato frivolnost nepotěšila. „Bratr Avelyn má větší cenu než všechny kameny Sv. Mere-Abelle dohromady," prohlásil, načež na něj oba jeho společníci upředli nevěřícné pohledy.

„Myslím, že ses možná s tímto novicem příliš sblížil," varoval ho otec Markwart.

Dříve než mohl pokračovat, ztratil dech. Na moři vybuchla obrovská ohnivá koule a plameny se šířily od centrálního bodu, kterým byl, jak všichni tři věděli, Avelyn.

„Modlete se, aby serpentinový štít byl naplno," prudce vydechl Markwart, který byl naprosto ohromený intenzitou a velikostí výbuchu. Rubín byl silný, ale tohle bylo absurdní!

„Říkal jsem vám to!" opakoval stále dokola mistr Jojonah.

Ani Siherton neměl žádné námitky. Jen pozoroval, stejně ohromen jako jeho společníci, jak se koule ohně zvětšuje a přivádí vodu do varu. Oceán bublal a syčel na protest tak hlasitě, že to mohli slyšet, vrchní vlny se změnily v páru a celé místo zahalila hustá mlha. Bratr Avelyn byl opravdu silný!

A pravděpodobně mrtvý, uvědomil si Siherton, i když byl příliš otřesen na to, aby to řekl. Jestli Avelyn zkoncentroval až příliš mnoho energie do rubínu, pravděpodobně nechal spadnout serpentinový štít. A teď je pravděpodobně zuhelnatělou věcí, která padá ke dnu přístavu.

Ti tři dlouho čekali. Jojonah byl ustaraný, Markwart rezignovaně opakoval „Škoda," a Siherton byl na pokraji smíchu.

Potom přišel znedaleka zvuk – něco jako hluboký nádech po velkém úsilí. Spěchali k okraji a dívali se dolů. Siherton držel diamant a směroval jeho světlo dolů, až odhalil bratra Avelyna na pokraji zhroucení, ale živého. V jedné ruce pevně svíral malachit, druhou se přidržoval stěny a přitahoval své skoro nic vážící tělo nahoru. Avelynova róba byla na hadry a mokrá, na hlavě měl spálené vlasy.

Přiblížil se k okraji a mistr Jojonah ho vytáhl nahoru.

„Některé plameny se dostaly skrz," vysvětlil třesoucí se Avelyn skláněje hlavu v hanbě a rozpřahuje ruce, aby byla vidět

škoda na jeho róbě. „Musel jsem krátce zrušit sílu jantaru a úplně se potopit.“

Teprve potom si Jojonah uvědomil, jak má Avelyn modré rty. Ostře se podíval na Sihertona, a když neodpovídal, vytrhl mu diamant z ruky. Světlo na chvíli zhaslo a pak se vrátilo – v jasnější podobě. A teplejší. Jojonah držel diamant blízko u Avelyna a mladý mnich cítil, jak jeho teplo proniká do jeho bolavého zmrzlého těla.

„Omlouvám se,“ řekl otci opatu Markwartovi s cvakajícími zuby. „Selhal jsem.“ Natáhl ruku a podával mu čtyři kameny.

Otec opat Markwart vybuchl v smích. Takový smích od srdce ještě Avelyn neslyšel. Dusící se starý muž si dal kameny do kapes, potom sevřel prázdnou dlaň a svým diamantovým prstenem si udělal světlo. Naznačil Sihertonovi, že ho následovat, a šel ke schodům.

Mistr Jojonah počkal, až budou pryč, a potom zvedl Avelynovi hlavu, aby se mu mladý mnich díval přímo do měkkých, hnědých očí. „Budeš jedním z vybraného páru, který půjde na Pimaninicuit,“ řekl s důvěrou.

Poté vedl Avelyna dolů z věže, do teplejších pater. Avelyn se vysvlékl, zabalil se do deky a seděl sám se svými myšlenkami před hřejivým ohněm. Přestože ho zkouška se čtyřmi kameny, vysoká zeď a studené moře vyčerpaly, tu noc nespal.

KAPITOLA DEVÁTÁ

Touel'alfar

Bylo to teplé – to Elbryan cítil jako první. Cítil na kůži jemnou vlhkost. Postupně, jakoby z velké dálky, se mu vracelo vědomí. Dlouho ležel bez hnutí, koupal se v tomto příjemném pocitu a držel jasné vědomí v povzdálí. Pro chlapce, který zažil takový boj a ztrátu, bylo polovědomí více než přijatelné.

Otevřel oči, až když se jeho obranou proplížila vzpomínka na Dundalis, na jeho mrtvé rodiče. Ta vzpomínka odehnala ticho a klid.

Byl na břehu pokrytém mechem, na mírném svahu, který příjemně umístil jeho nohy pod úroveň hlavy. Kolem něj visela teplá mlha, která pečovala o jeho tělo a utišovala jeho smysly. Viditelnost byla jenom několik stop, a Elbryan, jenž se vztyčil na loktech, si záhy uvědomil, že zvuk se nenese o moc dál, poněvadž je zachytáván a tlumen hustou mlhou. Chápal, že je v lese – byl po kotníky v listí. Elbryanovy instinkty a nějaké aroma ve vzduchu mu řekly, že není na svahu vedoucím od Dundalis na hřeben, na svahu, kde potkal…

Co? Elbryan přemýšlel a neměl žádné vysvětlení pro to, co by ta křehká, okřídlená stvoření mohla být zač.

I přes odřeniny z bojů s gobliny, menší rány a nepohodlí, když strávil noc v rohu svého zbořeného domu, necítil už žádnou bolest a ani neměl ztuhlé svaly. Rovně se posadil, potom se překulil, aby dostal nohy pod sebe, a v podřepu si prohlížel okolí, snaže se zjistit, kde je.

Les byl starý, jak usoudil podle pokroucených kmenů stromů, jež mohl vidět skrze mlhu. Slunce vypadalo jako šedá skvrna nad ním – světlejší místo na obloze. „Západ," rozhodl se Elbryan poté, co je chvíli studoval a když se jeho instinkty a vnitřní smysl pro směr rozhodly. Věřil, že slunce je na západě, polovinu cesty od poledne do západu.

Neměl moc času, než okolo něj padne noc. Postavil se, zůstal však přikrčený. V těžké mlze se cítil zranitelný. Jeho rozum mu říkal, ať se dostane z té mlhy a prozkoumá okolí, ale jeho fyzické smysly nechtěly opustit uklidňující vlhko. Překonal fyzično a rozešel se po svahu. Chtěl se dostat nad šedou pokrývku. Pohyboval se rychle, často zakopl a za každý zvuk, který způsobil, si vynadal. Z mlhy vylezl za několik minut a v tu chvíli málem upadl. Ve chvíli, kdy se dostal ven ze šedi, ho udeřil silný vítr – ne jenom poryv, ale stále foukající vítr. Elbryan se zvědavě podíval na svah a na nehybnou mlhu. Zdálo se, že mlha brání nebo alespoň uniká větru. Jak je to možné?

Elbryanovy oči se rozšířily nad další nevysvětlitelnou záhadou, když pohledem pokračoval vzhůru po úbočí hory, která se zvedala vysoko, vysoko nad něj, že si připadal velice malý a nedůležitý. Věděl, že není nikde blízko u Dundalis – tato hora mu nepřipomínala ladné, stromy pokryté kopce jeho domova. Byl na západní straně hory a díval se na zamlžené údolí ve tvaru oválu, které hnízdilo mezi mnoha takovými horami. Na hoře nad sebou uviděl Elbryan sníh – a nebyl ani tak daleko. Sníh byl také na všech dalších horách, a mladý muž měl podezření, že tato bílá pokrývka nikdy neroztává.

Bezmocně potřásl hlavou. Kde v Coroně jen může být? A jak se sem dostal?

Jeho oči se ještě víc rozšířily a potom se zoufale rozhlédl. „Jsem mrtvý?“ zeptal se větru.

Žádná odpověď, nic, jen mumlání – nekonečný sled tajemných šepotů.

„Otče?“ křičel Elbryan a postoupil o tři kroky doprava, jako by v tom byl nějaký rozdíl. „Pony?“

Žádná odpověď.

Jeho srdce tlouklo jako o závod a rychle pumpovalo krev. Brzy lapal se vzrůstající panikou po dechu. Začal utíkat – nejdřív doleva, potom nahoru a pak, když se tento směr ukázal těžkým, zpátky doprava. Celou tu dobu volal svého otce, matku – vlastně kohokoliv.

„Nejsi mrtvý,“ řekl mu jakýsi sladký, melodický hlas za ním.

Elbryan se na chvíli zastavil, popadl dech a dal se dohromady. Nějak věděl, že ten, kdo promluvil, není člověk, že žádný lidský hlas nezvoní tak líbezně a dokonale.

Pomalu se otočil a přitom se soustředil na své dýchání víc než na cokoliv jiného.

Stálo tam jedno ze stvoření, která viděl na mýtině. Bylo menší než on a vážilo asi tři čtvrtiny jeho váhy. Jeho končetiny byly neuvěřitelně štíhlé, ale nebyly tak kostnaté, jako je měla Pony, když byla ještě malá. Nevypadaly vyhuble. Vypadaly jako větve ohýbající se vrby. Toto stvoření, tak štíhlé, se nezdálo být ani slabé. Zdaleka ne. Byla v něm jistota, jakási kapalinná pevnost, která Elbryana varovala, že tento nepřítel je silnější než kterýkoliv z goblinů, s nimiž bojoval, a možná ještě silnější než obr.

„Pojď sem dolů, kde je tepleji," pobídl tvor Elbryana, „do mlhy, kde nefouká vítr."

Elbryan se podíval na údolí a poprvé si uvědomil, že z šedivého baldachýnu nevykukují žádné stromy – jako by končily přesně v té úrovni. Elbryan měl vzdálený pocit, že mlha a stromy jsou nějak spojené.

„Pojď," řekl tvor. „Nejsi mrtvý a ani nejsi v nebezpečí. Nebezpečí pominulo."

Elbryan sebou škubl, když mu tvor připomenul tragédii v Dundalis. Způsob, jakým to bylo vysloveno – tak jednoduše a bez jakéhokoliv náznaku podvodu – mu dovolil si na chvíli oddechnout. Místo aby si měřil maličkého tvora jako svého nepřítele, díval se na něho v jiném světle. Poprvé si všiml, jak je tento tvor krásný a jemný. Měl dokonale vytvarovaná zašpičatělá křídla a vlasy zlaté tak, že dokonce ani hustá, lesklá hříva Pony by nemohla takhle zářit. Bylo to, jako by zářily samy od sebe, jako by je prozařovalo nějaké vnitřní světlo. Jeho oči byly neméně působivé. Byly to dvě zlaté hvězdy, zjasněné dětskou nevinností, ale taky hlubokou moudrostí.

Tvor šel po svahu dolů a zastavil se na okraji mlhy. Uvědomil si, že mladý muž se ještě ani nepohnul. „Kdo jsi?" přišla otázka.

Tvor se usmál odzbrojujícím způsobem. „Jsem Belli'mar Juraviel," odvětil upřímně, pokynul směrem k mlze a udělal jeden krok dolů, takže se jeho nohy vytratily v šedi.

„Co jsi?“ řekl Elbryan už s větší důvěrou. Myslel si, že tvor mu potvrdí, že je elf, ale uvědomil si, že i tak upřímná a očekávaná odpověď mu poskytne jen málo informací, protože vlastně neví, co to elf je.

Tvor se znovu zastavil a otočil se, aby se na něj podíval. „Víš toho tak málo?“

Elbryan se na Juraviela podíval. Neměl náladu na šifry.

„Obávám se, že svět je už ztracené místo,“ pokračoval Juraviel. „Když si pomyslím, že se na nás zapomnělo za pouhé století.“

Elbryanovo zachmuření roztálo ve zvědavosti.

„Opravdu to nevíš?“

„Co mám vědět?“

„O rase, která je odlišná od tvé,“ ujasnil Juraviel.

„Znám gobliny a fomoriánské obry!“ zakřičel Elbryan.

Na toto měl Juraviel odpověď – poznámku o nepřipravenosti Dundalis, když tedy mělo takovou znalost. Když tento chlapec znal zlé rasy, tak proč se vesnice nedokázala vypořádat s obyčejným nájezdem? Elf si tuto otázku nechal ze slušnosti pro sebe, poněvadž chápal, že chlapcovy rány jsou ještě příliš čerstvé. „A já zapadám do tvých znalostí takových tvorů? Jsem goblin, nebo fomorián?“

Elbryan si chvíli kousal ret a snažil se najít přijatelnou odpověď. Nakonec zavrtěl hlavou.

„Pojď,“ pobídl ho Juraviel a znovu se otočil k mlze.

„Neodpověděl jsi mi.“

Když se tentokrát Juraviel otočil, měl na tváři přísnější výraz. „Neexistuje odpověď, která může být vyjádřena jenom slovy,“ vysvětlil. „Mohl bych ti říct své jméno, a ty jsi je možná už někdy slyšel, ale to ti neposkytne pravdu. Bude to pro tebe jenom mýtus.“ Elbryan naklonil hlavu. Byl ztracen. „Tvé předsudky spojené se jménem se jistě dostanou do rozporu s tvým vnímáním,“ pokračoval Juraviel. „Zeptal ses na mé vlastní jméno a já jsem ti ochotně odpověděl, protože slova Belli’mar Juraviel nepřinášejí žádný předsudek. Zeptal ses, co jsem, a na to ti nemohu odpovědět. To je něco, co musí Elbryan Wyndon z Dundalis zjistit sám.“

Dříve než se mladý zmatený muž mohl vůbec zeptat, jak to, že zná jeho jméno, se tvor vydal do mlhy a ztratil se z dohledu. Elbryan

si sedl na paty a snažil se uspořádat si myšlenky. Potom si uvědomil, že je zase sám a úplně ztracený. Jeho výběr byl jednoduchý – není nic lepšího než následovat tohoto tvora, ať už je to kdokoliv.

Elbryan se rozběhl po svahu zpátky do šedi a našel usmívajícího se Juraviela, jak na něj čeká jen pár stop za hranicí mlhy. Nejdřív Elbryan přemýšlel, proč ho neviděl, ale pak si uvědomil, že stromy neviděl taky, přestože před ním stály a byly silné a vysoké.

Příliš mnoho otázek, rozhodl se. V té chvíli toho na něj bylo moc a ani nechtěl znát odpovědi.

Juraviel šel pomalu po svahu dolů a Elbryan rovnou za ním. Nedaleko se dostali pod mlhavý baldachýn a údolí se rozjasnilo. A znovu byl Elbryan ohromen. Cítil teplo a klid i přesto, co se všechno stalo, i přes svůj opravdový strach. Už se necítil ani ztracen, a jestli je mrtev – tomu začínal zase věřit – pak smrt není tak hrozná!

Tento les, toto místo bylo to nejkrásnější, co kdy Elbryan ve svém životě viděl. Porost byl bujný a velice hustý, a zdálo se, že se před nimi rozestupuje a dělá jim docela hladké cestičky, které vždycky končily několik stop za nimi, ale dělaly se dál ve směru, jaký Juraviel vybral. Tvor nešel po cestě, on ji tvořil. Pohyboval se v porostu stejně snadno, jako se muž pohybuje v mělkém rybníku. Sotvaže se Elbryan vzpamatoval z tohoto představení, byl znovu ohromen. Tentokrát myriádami živých barev a jemných vůní, zpěvem mnoha ptáků, podmanivou písní neviditelného potůčku a klábosením nějakého vzdáleného tvora. Celé to místo bylo písní. Elbryanovy smysly byly ve střehu a cítil se víc živý než kdy předtím.

Jeho mysl bojovala s jeho vjemy. Přinutil se vzpomenout si na Dundalis, na tu hrůzu, aby se mohl dostat do bojovné nálady. Myslel na útěk, i když nevěděl, kam má běžet. Podíval se na nízké větve a představil si je jako zbraň, kterou by z nich mohl udělat. Jeho tvrdohlavost mu vydržela po mnoho minut – to svědčilo o jeho silné vůli. Ale ani vzpomínky na nedávnou tragédii ho nemohly pevně držet, když se poprvé procházel lesem, který byl domovem elfů, lidu Juraviela. Nemohl mít temné myšlenky na místě, kde elfové tancovali a dováděli.

„A můžeš mi alespoň říct, kde jsem?“ zeptal se zmatený Elbryan o několik minut později. Juraviel pokračoval v cestě, jako by byl v transu, a úplně ho ignoroval.

Po dalším tuctu kroků se tvor zastavil a otočil se. „Na vašich mapách, jestli to tam tedy je, se toto místo jednoduše nazývá Mlžné údolí.“

Elbryan pokrčil rameny. To jméno mu nic neříkalo, i když byl rád, že ví, že je alespoň může najít na nějaké mapě. Jestli je to pravda, tak asi není mrtvý.

„Doopravdy je to Andur’Blough Inniness, Les mraku. Jen několik lidí to jméno zná, a ti to ještě ani nepřiznají.“

„Mluvíš vždycky v hádankách?“

„Ptáš se vždycky hloupě?“

„Co je hloupého na tom, že chci vědět, kde jsem?“ zeptal se rozzlobeně Elbryan.

„Však jsem ti to řekl,“ klidně odpověděl Juraviel. „Změnilo to něco? Cítíš se teď lépe, když víš, že jsi na místě, které neznáš?“

Elbryan tiše zavrčel a prohrábl si rukama vlasy.

„Ale vlastně,“ pokračoval elf blahosklonným tónem, „lidé si musí vše pojmenovat, nakreslit mapy a umístit vše do škatulek a kategorií, protože věří, že mohou kontrolovat něco, co je nekontrolovatelné. Domnívám se, že jde o falešný pocit božskosti.“

„Božskosti?“

„Arogance,“ ujasnil Juraviel. „Můj mladý člověče,“ řekl náhle vzrušeně a tleskal rukama ve škodolibé, falešné radosti. „Jsi v Andur’Blough Inniness!“

Elbryan se zašklebil a pokrčil rameny.

„To je přesně to, co jsem chtěl říct,“ pravil suše Juraviel a pokračoval v cestě.

Elbryan pokývl a následoval ho.

Půl hodiny se nic nedělo. Elbryan šel, díval se okolo a byl ohromen nádherou a bohatstvím tohoto místa. Ale jeho zrak se ponejvíce upíral na tvora, který ho vedl.

„Fungují?“ zeptal se impulzivně, a odhalil tak své myšlenky ještě předtím, než si vůbec uvědomil, že mluví.

Juraviel se zastavil, otočil se a podíval se na zjevně zahanbeného Elbryana, který nehybně stál a ukazoval na Juraviela.

Juravielův úsměv ho trochu uklidnil. „Logická otázka," poznamenal tvor, chápaje Elbryanovu zvědavost, a pak s obrovskou úlevou dodal: „Konečně."

Elbryan nasadil kyselý výraz.

„Avšak proč to chceš vědět?" zeptal se vždycky vyhýbavý Juraviel. „Aby sis získal výhodu v boji?" Když uviděl, jak se Elbryanovy svaly napnuly, rychle dodal: „Ne že bych s tebou někdy bojoval."

Toto prohlášení mladého muže uklidnilo, a tak Juraviel dodal: „Jenom když…" a pak se odmlčel a nechal tu myšlenku škádlivě viset ve vzduchu.

Frustrovaný a vyčerpaný Elbryan se zhluboka nadechl a snažil se zbavit úzkosti. Nechal své strachy a temné myšlenky za sebou a soustředil se na přítomnost. Mohla to být rezignace – jednoduchý závěr, že s ničím nemůže nic dělat. Juravielovi se ale zdálo, že ta zjevná změna chlapce je slibná. Odtrhnutí se od emocí bude pro tohoto mladého člověka, který toho tolik prožil a ještě prožije, lepší.

S úsměvem začal Juraviel mávat křídly, ohnul kolena a vyskočil do vzduchu – byl to napůl skok a napůl let na nejnižší větev blízkého javoru.

„Fungují," oznámil Juraviel, „na krátké poskoky a na zastavení pádu. Ale nemůžeme létat jako ptáci." Snesl se zpátky na zem a tvářil se vážně, když se zamyslel nad tím, co řekl. „Škoda."

Elbryan souhlasně přikývl. Jak by to bylo hezké, umět létat! Představil si vítr a zelený baldachýn stromů pod ním…

„Tvůj čas zde nebude nepříjemný – tedy pokud si ho takový neuděláš," oznámil Juraviel okamžitě tvrdě, dříve než se na Elbryanově obličeji rozšířil úsměv.

Elbryan na tvora zvědavě zíral, zaskočen náhlou změnou jeho chování.

„Měl bys vědět, že mezi mým lidem jsou tací, kteří nevěří, že sem patříš," pokračoval Juraviel dost přísným hlasem. „Existují tací, kteří v tobě nevidí Mathera."

„Neznám žádného Mathera,“ odvětil Elbryan s veškerou odvahou, kterou sebral. Znovu měl pocit odtrženosti, pocit, že nemá co ztratit, protože už všechno ztratil.

Juraviel jen pokrčil svými štíhlými rameny. „Poznáš ho,“ slíbil. „Poslouchej mě, mladíku. Nejsi vězeň, nejsi však ani volný. Dokud zde budeš, budeš kontrolován, aby mohl být veden tvůj výcvik.“

„Výcvik?“ začal se ptát Elbryan, jenže Juraviel se neodmlčel na tak dlouho, aby ho slyšel.

„Porušíš pravidla na své vlastní nebezpečí. Nežádej druhou šanci, až na tebe dopadne tvrdý zákon Touel’alfar.“

Výhrůžka byla jasná a otevřená. Elbryan narovnal ramena a zatnul čelist, tak jak se to slušelo vzhledem k hrdosti Wyndonů. Ale Juraviel si toho ani nevšiml. Jméno, jakým Juraviel označil svůj lid, bylo Elbryanovi povědomé. Byl si jist, že je slyšel v povídačkách o elfech.

„Nyní si můžeš odpočinout,“ zakončil rozhovor Juraviel. „Tvé povinnosti ti ukážu s východem slunce.

A odpočiň si dobře,“ pokračoval pochmurným a temným hlasem, „protože jich budeš mít mnoho a unaví tě.“

Elbryan chtěl křičet, že si bude dělat, co chce a kdy chce. Chtěl hlasitě a otevřeně vyhlásit svou nezávislost, ale předtím, než stačil otevřít pusu, Juraviel se znovu krátce vznesl. Jemný tvor lehce dosedl na nízkou větev, potom opět vyskočil a úplně zmizel v hustém křoví. Elbryana to přimělo zamrkat a protřít si oči.

Stál tam a pochyboval o tom, co viděl, o všem, co se stalo. Chtěl svého otce a matku. Chtěl Pony, chtěl další šanci varovat vesnici před gobliny. Chtěl…

Chtěl toho moc a vše najednou. Posadil se do hlíny a tvrdě bojoval se svými emocemi, neboť nechtěl plakat.

Z pohledu Juraviela se první setkání docela vydařilo. Věděl, že o Elbryanovi se bude hodně pochybovat – pochybovat bude hlavně Tuntun, a věděl, že to bude těžké. Ale poté, co s chlapcem mluvil, byl ještě více přesvědčen, že pochází z Matherovy pokrevní linie a že bude tím správným hraničářem. Elbryan byl pod povrchem stejně uličnický jako Mather, byl milovník lásky a života. Chlapec se uměl kontrolovat a být nezaujatý, když to bylo třeba… Ale na druhé straně

– chlapec nemohl odolat, aby se nezeptal na křídla. Musel to vědět, a pak, když už to věděl, si nemohl pomoci, aby si nepředstavoval, jak létá. Juraviel četl všechny Elbryanovy myšlenky na jeho tváři a taky je plně prožíval.

Bylo dobré, že je schopen myslet na takové věci v nejtemnější části svého života, a bylo dobré, že uvažuje logicky a stoicky. Tuntun neměla pravdu. To věděl Juraviel jistě. Tento chlapec měl charakter.

Elbryan se chtěl najíst nebo usnout. Dokonce hledal místo, postel z mechu, kde by si mohl lehnout. Tato myšlenka se však ztrácela ve víru jiných, které narážely stále na zeď představ. Andur'Blough Inniness se svými barvami, zvuky a všemi živými obrazy ho volalo a škádlilo. Juraviel neříkal nic o tom, že má zůstat, kde je, takže Elbryan vstal, oprášil se a šel podél stromů.

Zbytek odpoledne strávil zahlcen vůněmi a krásami okolí. Našel potok se žlutými rybami, které neznal, a díval se na ně víc jak půl hodiny. Zahlédl jelena – jeho bílý ocas sebou švihal, avšak než se k němu stačil přiblížit, jelen ho zvětřil a odběhl pryč. Vypařil se ve stínech stejně jako Juraviel.

I přes všechno, co viděl toho krásného odpoledne, i přes všechnu úlevu, že ještě žije, teď v přítomnosti a ne v příšerné minulosti anebo v nejisté budoucnosti, byl Elbryan rád, že přišel soumrak.

Uprostřed mlhy zakrývající elfí údolí se otevřela díra, která ukázala tmavě modrou oblohu. Pozvolna se rozšiřovala, a to souměrně. Elbryan ji s ohromením pozoroval a věděl, že mlha je vedená něčím nadpřirozeným, nějakým kouzlem. Brzy byla obloha nad ním jasná a on viděl první hvězdy.

Elbryan běžel a chtěl najít louku, kde by bylo ještě lépe vidět. Našel návrší bez stromů a vyškrábal se na ně. Přitom Několikrát klopýtl, protože se díval jenom na oblohu.

Mlha se dostala na okraj údolí a tam se držela. Zamlžovala temné stíny hor a hranici mezi zemí a oblohou. Elbryan zastavil na návrší, ale připadal si, jako kdyby dál stoupal k jasným, mihotavým hvězdám. Náhle se uvědomil, že ho obklopila hudba, nádherná harmonie, která ho nutila jít výš, ke hvězdám, a zůstat v jejich světle a tajemství. V jeho vědomí se objevily závažné otázky.

Nevěděl, kolik uběhlo minut nebo hodin, než se dostal z transu. Byla temná noc a bolel ho krk od toho, jak byl dlouho ve stejné pozici.

Přestože byl zpátky na zemi, hudba zůstala. Byla měkká a nádherná a linula se z každého stínu, stromu a dokonce i ze země.

Když poslouchal tu elfí píseň, neměl žádné příšerné myšlenky a ani neměl strach. Pomalu a odhodlaně Elbryan sešel z návrší. Často se ohlížel na oblohu. Pak se přinutil dívat na nejtemnější místo, které našel, a trochu si spravit oči.

Velmi opatrně se otočil a poslouchal. Snažil se zaměřit na zvuk. Vybral si směr a rozběhl se. Byl odhodlán najít zpěváka.

Mnohokrát tu noc věřil, že je blízko. Mnohokrát spěchal do zatáčky cesty nebo vyskočil zpoza stromu v očekávání, že chytí zpívajícího elfa, a jednou si dokonce myslel, že vidí světlo louče.

Píseň byla silná, i když nebyla hlasitá. Připojilo se k ní mnoho hlasů, avšak Elbryan nikde zpěváky neviděl, neviděl elfy ani jiné tvory.

Juraviel ho za úsvitu našel, jak je stočený v dolíku u paty širokého dubu.

Byl čas začít.

Část druhá

PŘECHOD

Často sedím, dívám se na hvězdy a přemýšlím. Jsou pro mě zářícím symbolem všech nezodpovězených otázek lidské existence, našeho místa na obrovské obloze, smyslu našeho života a smrti. Jsou jiskrami nezodpověditelných zázraků a majáky naděje.

Během roků v Andur'Blough Inniness jsem měl nejraději noční oblohu. Za soumraku, když se mlha odvalila k okraji lesa a zahalila známý svět a přísné stíny hor do měkkého a jemného tajemství, se objevily hvězdy, které zářily jasněji než kdekoliv na světě. Magická mlha mě vytáhla nahoru – mého ducha, a zdálo se, že i mé tělo – do nebe, nad hmotný svět, a já jsem mohl kráčet mezi hvězdami a koupat se ve světle odhalených tajemství vesmíru.

V elfím lese a pod elfí oblohou jsem poznal naprostou svobodu. Poznal jsem to nejčistší rozjímání, odstranění fyzických hranic a bratrství s celým vesmírem. Pod touto oblohou, která mi položila tolik otázek, jsem zavrhl smrtelnost, Protože jsem se stal někým, kdo má něco věčného. Vznesl jsem se z dočasné existence, z místa neustálých změn do místa věčnosti.

Elf může žít po mnoho století, člověk po mnoho dekád, jenomže pro oba je to pouze začátek nekonečné cesty – nebo spíše pokračování cesty, která začala již hodně dlouho před touto vědomou inkarnací. Protože duch přetrvává stejně jako hvězdy. Pod tou oblohou jsem pochopil, že je to naprostá pravda.

Pod tou oblohou jsem mluvil s Bohem.

ELBRYAN WYNDON

KAPITOLA DESÁTÁ

Z tvrdšího těsta

Elbryan si vyhrnul nohavice nad kolena – ne že by ty obnošené a rozedrané kalhoty takto dlouho vydržely – a dotkl se tmavé vody palcem.

Studená. Byla vždy studená, a chlapec se sám sobě divil, proč ji vždy zkouší předtím, než se do ní každé ráno ponoří.

Odněkud z hustého křoví za sebou slyšel tiché volání: „Udělej to rychle!“ Ta slova nepřicházela v běžném jazyce, kterým se mluvilo v Honckém království, ale v zpěvavém, melodickém jazyce elfů, v jazyce, kterému Elbryan už začínal rozumět.

Elbryan se ohlédl přes rameno směrem po hlasu, i když velmi dobře věděl, že nikoho neuvidí. V Andur'Blough Inniness byl už tři měsíce a díval se na to, jak se okolo elfího údolí a na několik míst v něm snáší zima. Elbryan přesně nevědel, kde se údolí nachází, ale myslel si, že je to v severních polohách Corony, za hranicí Divočiny a Honckého království. Zimní slunovrat byl pryč, a věděl, že Dundalis, nebo to co z něj zbylo, bylo pod několika stopami sněhu. Dobře si pamatoval na těžkosti a vzrušení v Dundalis v zimě, když nepříjemný vítr házel kusy ledu na stěny srubů, na hromady sněhu někdy tak hlubokého, že si on a jeho otec museli prohrabat cestu, aby se dostali ven.

V Andur'Blough Inniness to tak nebylo. Nějaké kouzlo pravděpodobně to stejné, jež přinášelo pokrývku mlhy, učinilo zimu teplejší a mírnější. Severní konec údolí byl pokrytý sněhem, ale jenom několik palců hlubokým, a malý rybník byl zamrzlý – Elbryan jednou viděl několik elfů, jak tančí a zpívají na ledě. Ale mnoho rostlin mělo letní květy, květiny kvetly a rákosová bažina – jediné místo v údolí, které Elbryan nenáviděl – nezamrzla. Voda byla studená, nebyla však studenější než první den, kdy mu řekli, že má do ní vlézt. A to bylo na podzim.

Chlapec se zhluboka nadechl a ponořil do ní jednu nohu. Na chvíli ji tak nechal, až si zvykla, a ponořil druhou. Zvedl košík, zanadával, když mu jedna nohavice sklouzla dolů do vody, a vydal se skrze rákosí. Studené bahno procházející mezi jeho prsty bylo příjemné.

„Udělej to rychle!“ znovu se ozvalo volání ze křoví a opakovalo se několikrát – někdy v elfí řeči, jindy v lidské řeči a několika hlasy na několika různých místech. Věděl, že se mu elfové posmívají. Vždycky se posmívali, vždy si stěžovali a vždycky poukazovali na jeho nedostatky. Ale Elbryan se už naučil je ignorovat. Když rozhrnul rákos, našel svůj první kámen, jak se vznáší ve vodě. Vytáhl ho a dal do košíku a pak se přesunul ke skupině nejméně dvanácti kamenů. Všímal si, které jsou ve vodě vysoko, a potápěl je – snažil se tyto houbovité kameny víc nasytit, předtím než je vytáhne. Až je bude mačkat a vylučovat nyní ovoněnou tekutinu, elfové si budou stěžovat, že jich málo sebral.

Jenže to bude jenom částí každodenního neměnného rituálu.

Brzy byl košík plný, a tak se Elbryan vydal zpátky ke břehu a po cestě sebral ještě jeden kámen. Tak to šlo každý den – chlapec se opatrně pohyboval v chladném močálu a sbíral košíky mléčných kamenů.

Toto byla lehká část jeho dne. Potom musel donést plné košíky, jeden po druhém, na sběrné místo, které bylo asi půl míle daleko. Musel být rychlý, protože by jinak ztratil vzácný čas a vystavil by se urážkám ze strany neviděných elfů. Belli’mar Juraviel popsal tuhle část jeho dne jako: „Pět mil naložených a pět mil prázdných.“ Bylo ironií, že naložená cesta byla snazší, protože když se vracel k močálu, elfové mu strojili léčky. Nebyly to nějak zvlášť hnusné pasti. Byly vymyšlené na to, aby ho zahanbily, a ne zranily. Nejhorší částí, kterou oběť zažívala, byl smích, když se snažila dostat z něčeho, co ji hodně drželo – ať už to byl trnitý keř nebo hedvábné elfí pásky, které byly lepkavé a přilnavé jako pavoučí sítě.

Za svou dřinu dostal odměnu, když se vracel k močálu, aby odnesl již desátý naložený košík. Tam každý den snědl oběd – tedy vlastně už bylo asi půl odpoledne pryč, než jej ochutnal. Elfové připravili velký stůl s kouřícím dušeným a zvěřinou, někdy též s

opečeným ptákem, a horkým čajem, který zahřál jeho hlavu a nohy. Vždy připravovali horké jídlo, a Elbryan brzy pochopil proč. Elfové tam dávali jídlo každý den ve stejnou dobu, ale když nebyl dost rychlý, tak „tolque ne'pesil siq'el palouviel" neboli „maso vychladne", jak na něho křičela jedna odporná elfí žena jménem Tuntun.

A tak Elbryan hodně často se svým devátým košíkem běžel a klopýtal. I když věděl, že když nějaký kámen spadne, a pak bude nepoužitelný. Opatrně položil košík na konec řady a uháněl zpátky k močálu. První dny jedl studený oběd, ale potom se seznámil s terénem a jeho nohy zesílily, jakmile poznal mnohé z ďábelských elfích léček, dostal se k teplému jídlu.

Dneska mi čaj spálí jazyk, rozhodl se Elbryan. Položil devátý košík do řady přesně podle časového plánu, zhluboka se nadechl a vyčistil si mysl. Připomněl si rozložení elfích překážek, jak je viděl při poslední cestě. Dnes to bylo teprve potřetí za dlouhé týdny, kdy oběd nebyl přichystán, už když Elbryan nasbíral devátý košík. A v těch dvou případech nadějeplný žák padl do stále vychytraleji nastražených elfích pastí. „Ale tentokrát ne," řekl si tiše, odhodlaně a začal sprintovat.

V ostré zatáčce zahlédl bláto – bez zpomalení vyskočil na kámen v ohybu cesty a doskočil až za kluzkou plochu. S pomocí šikmého slunečního paprsku, který procházel mezi listy, uviděl sérii skoro průhledných pastí – byly to provázky ve výšce od kotníku po koleno a blokovaly jednu dlouhou rovnou část cesty. Elbryan nejdříve uvažoval nad tím, že seběhne z cesty a bude se prodírat křovím, ale potom zpomalil a pomyslel si, že by měl tu léčku přejít.

„Ne dnes," zamručel a sklonil hlavu a pokračoval v běhu plnou rychlostí. Rychle našel vizuální soustředění a díval se na jeden krok před sebe. Vysokými kroky překračoval provázky.

Jak se vzdaloval, provázel ho smích, a Elbryan v něm cítil i trochu obdivu.

Za několik minut byl jeho úkol – močál, košík a jídlo – v dohledu. Zbýval jenom poslední kus cesty. Zde ji po obou stranách lemovaly vysoké kameny, které mu znemožňovaly jít po okraji – musel by oklikou, dost hluboko do křoví.

Zpomalil skoro do chůze, rozhodnut k opatrnosti, protože si řekl, že několik vteřin už nemůže ovlivnit kvalitu jeho jídla.

Vykopali jámu – jak to mohli udělat tak rychle? – a chytře ji zakryli vrstvou hlíny a spadaných listů, která byla nadnášena spletenými větvičkami. Cesta vypadala skoro stejně jako při jeho předešlých návratech – tedy až na tu jámu.

Skoro stejně.

Elbryan se nakrčil a zapřel nohy. Chtěl se rozběhnout a potom past přeskočit. Zastavil se ještě předtím, než začal, protože uslyšel ve větru lehoučký smích.

Na jeho tváři se rozšířil úsměv. Pohrozil křoví prstem. „Velmi dobře," pogratuloval si a pak se přisunul k okraji jámy a odtáhl to, co ji zakrývalo.

Opravdová jáma byla několik stop za tou, která byla vidět. Přeskočil by tu první, která byla falešná, a pak by spadl do té pravé.

Nyní bylo na Elbryanovi, aby se smál, když si poměřil velikost pravé pasti, snadno ji přeskočil a objevilo se před ním jídlo.

„Tentokrát ne!" hlasitě křičel, když se z křoví neozval žádný smích a ani žádný jiný zvuk. „Ne leque towithel!" opakoval v elfštině.

Pomalu přešel kolem posledního stromu.

Něco mu proletělo pod bradou, a on uviděl jeden z tenkých elfích šípů, jak je napůl zabořený do kmene stromu. Další svištěl za ním, a když uviděl stříbřitou nitku, která následovala šíp, pochopil, co se děje.

Poté přišel třetí a čtvrtý a všechny nebezpečně blízko.

„To není fér!" křičel chlapec a snažil se pohnout. Shledal však, že ho lepkavé provázky už chytily. Bezmocně se podíval do křoví, na maso, ze kterého se kouřilo a které bylo jen několik stop odtud.

Prolétlo kolem něj víc šípů a všechny se kolem něj ovinuly a držely ho na místě a bez jídla.

„To není fér!" křičel pořád dokola a rval se s provázky Podařilo se mu dostat jich pár pryč – několik šípů se ze stromu uvolnilo a od dalších se provázky odtrhly – ale to pomohlo jenom málo, neboť uvolněné provázky přilnuly k jeho oblečení a držely ještě pevněji.

Přiletěl další šíp a sekl ho do ruky. Elbryan zavrčel na protest – jeho slova zarazila bolest. Přestal se zmítat a stiskl si ruku.

„Zbabělci!“ řval v totální frustraci. „Z rodu goblinů! Jenom zbabělci střílejí z křoví. Jenom zbabělec z rodu goblinů útočí na někoho, kdo nemá zbraň a nemůže se bránit!“

Další šíp ho bolestivě škrábl na zátylku a spustila se mu krev.

„Dost!“ vyšel z houští přísný hlas. Byl to hlas, který Elbryan poznal, a byl rád, že ho slyší.

Protesty, smích a škádlení – to vše přišlo jako odpověď ze všech možných míst.

„Dost, Tuntun!“ řekl znovu Juraviel, vyšel z hustého podrostu a blížil se k mladému Elbryanovi. Tuntun s lukem v ruce vyšla na druhé straně a rychle Juraviela následovala.

„Buď v klidu, můj příteli,“ řekl nebohému Elbryanovi Juraviel, když chlapec nadával a zmítal se a tím víc se zaplétal do vláken. „Vlákna se neuvolní, dokud jim Tuntun nedá příkaz.“ Juraviel se otočil a zadíval se na ženu, která rezignovaně pokývla a něco zamumlala.

Skoro ihned začala vlákna z Elbryana opadávat, kromě těch, která Tuntun uvázala od stromu ke křoví a do kterých si Elbryan beznadějně zapletl nohy. Nakonec se s Juravielovou pomocí osvobodil a hnal se k Tuntun – zelené oči mu nebezpečně svítily.

Elfka se na něj klidně podívala a usmívala se. „To jídlo jsem si zasloužil!“ vztekal se hoch.

„Tak běž a sněz si je,“ odpověděla Tuntun a k Elbryanovi dolehl smích ze všech keřů. „Nemusíš se bát, že ti spálí jazyk.“

„Elbryane,“ varoval ho Juraviel, když viděl, jak chlapec zatíná ruku v pěst.

Tuntun pozvedla ruku a naznačila svému elfímu druhovi, že se o to postará. Juraviel věděl, co přijde, a přestože se mu to nijak nelíbilo, protože na to ve výcviku bylo ještě brzy, do jisté míry souhlasil s tím, že tato lekce by mohla být užitečná.

„Tak strašně moc mě chceš udeřit,“ chichotala se Tuntun.

Z Elbryana se kouřilo, ale nemohl udeřit tohoto tvora, který byl navíc ještě ženou.

Tuntun zvedla rychleji, než mohl Elbryan postřehnout, luk a vypustila šíp, který zasáhl mísu s vývarem, převrhl ji a zkazil úplně všechno jídlo. „Nic jiného už dnes nedostaneš," řekla elfka přísně.

V té chvíli byly klouby na Elbryanově ruce bílé a svaly jeho čelisti napjaté. Začal se otáčet a myslel na to, že by se měl ovládat a nechat všechny ty urážky být. Než se otočil jen napůl, Tuntun ho udeřila lukem přes hlavu.

Když se otáčel zpátky k elfce, vystřelil široký levý hák. Tuntun se sehnula, protože to očekávala. Dvakrát ho úspěšně kopla – po jednom kopu do vnitřních částí kolena.

Elbryan se zapotácel a narovnal se. Tuntun odhodila luk, natáhla obě ruce a naznačila mu, aby šel k ní.

Chlapec se zastavil. Les okolo něho byl úplně tichý a Juraviel neřekl ani neudělal nic, co by Elbryanovi napovědělo, jak má pokračovat.

Uvědomil si, že volba je na něm, a tak se přikrčil, roztáhl se a cítil v nohách rovnováhu. Čekal a čekal, až se Tuntun naklonila, a pak vyrazil jako kočka na lovu.

Chytil jenom vzduch, nic víc, a ani si neuvědomil, že elfka před ním není, dokud za sebou neuslyšel plácání křídel a neucítil sérii ostrých ran vzadu na hlavě.

Otočil se, ale Tuntun se otočila s ním a ranami mu bubnovala na vrchní část zad. Rozzlobený Elbryan se vrhl stranou, čímž mezi sebe a svého nezachytitelného oponenta dostal kus země.

„Krev Mathera!" řekla Tuntun sarkasticky. „Bojuje jako kterýkoliv člověk!"

Juraviel chtěl něco odpovědět, že Mather bojoval v prvních letech svého výcviku úplně stejně, ale nechal to být. Ať si Tuntun dneska užije, rozhodl se. Jeho vítězství pak bude ještě větší – až Elbryan prokáže své schopnosti.

V ten moment se Elbryan vrátil zpět – vážil kroky a nespouštěl z tancující elfí ženy oči. Tuntun byla znovu na zemi, lehce se vlnila a rukama mávala před sebou.

Elbryan uviděl šanci a zkusil kombinaci – krátký úder zleva, potom krok a pravý hák. Chtěl stáhnout levačku, kterou se netrefil, a pak nakrčit ramena, aby dodal pravému háku váhu. Chtěl udělat moc

věcí. Po kombinaci ji chtěl nabrat ramenem nebo provést další dva údery rychle po sobě – kdyby byla příležitost. Ale jakmile levou pěstí těsně minul elfčinu hlavu, shledal, že chvíle jeho kontroly pominula.

Tuntun se otočila v souladu s úderem a její hlava mizela napravo od Elbryana. Pravou rukou ho uchopila za zápěstí a levou za loket.

Předtím než mohl udělat krok a pravý hák, Tuntun otočila svým pravým zápěstím k sobě a dolů.

Elbryanovi nezbývalo než následovat tento pohyb a poté uskočit doleva, předtím než tvrdě dopadne na zem a zarazí se v křoví. Nesnažil se s letem bojovat a ani ho přerušit. Přetočil se, vrátil se a drápal se Tuntun po nohách.

Elfka se narovnala a ztuhla. Natáhla se až nad chlapcovu hlavu a ramena.

Elbryan byl překvapen její silou, protože ji nemohl strhnout. A byl překvapen ještě víc, když Tuntun sepjala ruce a hodně tvrdě ho udeřila na citlivé místo pod pravou lopatkou.

Chlapec cítil, jak příslušnou polovinu jeho těla opouští síla. Zapotácel se a skoro si ani neuvědomoval, že už elfku nedrží. Zaregistroval, jak elfka skáče, a slyšel mávání křídel. Rychle se dostal do kleku, neboť si uvědomil, jak je zranitelný. Uslyšel smích a pak ucítil explozi bolesti, když Tuntun přistála na jedné noze mezi jeho kotníky a druhou ho kopla přímo do rozkroku.

Chlapec upadl a mručel – najednou se cítil unavený, slabý a bylo mu špatně.

„Tuntun!“ slyšel, jak Juraviel protestuje, a zdálo se mu, že jeho hlas přichází z velké dálky.

„Bojuje jako člověk!“ odpověděla Tuntun rozhořčeně.

„Ale on je člověk!“ připomněl jí Juraviel.

„To je jen důvod kopnout ho ještě tvrději.“ Smích z lesa byl pro Elbryana bolestivý, téměř tak jako bolest v jeho varlatech. Dlouho zůstal na zemi se zavřenýma očima a smotaný do fetální pozice.

Nakonec otevřel oči a otočil se, aby shledal, že Juraviel stojí docela blízko něj. Elf mu podal ruku, ale Elbryan ji tvrdohlavě odmítl a potácivě se postavil.

„Přejdi ty ostny, můj příteli. Nejsou bez klasů," řekl Juraviel.

„Olízej si krvavou čepici," zanadával Elbryan. Byla to mezi lidmi normální nadávka, ale vztahovala se na powrie. Elbian nevěděl, co to je ta „krvavá čepice", a tak nechápal význam své urážky.

Juraviel jej chápal moc dobře, protože se zuřivými a zlými powrii bojoval za ta století už několikrát. Když však viděl, jak je chlapec vystresovaný a zahanbený, nechal to být.

Elbryan šel ke svému jídlu a tvrdohlavě zachránil, co se dalo. Když to udělal, vzal poslední košík a odcházel s ním ke sběrnému místu.

Juraviel ho tiše, z určité vzdálenosti, následoval. Chtěl z Tuntuniny bolestivé lekce vytěžit co nejvíc, ale nebyl si jist, jestli chlapcova mysl je schopna se učit.

Ze stínů na Elbryana dopadl smích, když šel kolem. Ignoroval ho. Vlastně ho ani neslyšel, protože byl ztracen v sebelítosti a stravován frustrovaným vztekem. Cítil se tak sám a izolovaný, cítil, že by bylo lepší, kdyby tito elfové nepřišli a nezachránili ho před fomoriánem.

Na sběrném místě začal Elbryan svou těžší práci. Vzal jeden nasáknutý kámen a zmáčkl ho co největší silou. Když byl porézní kámen znovu lehký a voňavá voda močálu venku, Elbryan jej odhodil vedle košíku a vzal další. Avšak poměrně brzy, ještě předtím než dokončil první košík, ho bolely celé paže.

Juraviel přešel kolem Elbryana ke korytu a namočil si do něj ruce. Chvíli zíral na vodu, obdivoval její barvu, a potom se nadechl jejího delikátního buketu. Kombinace vody z močálu a mléčných kamenů vyráběla jeden z nejsladších nektarů v Coroně. Z tohoto surového produktu elfové vyráběli omamné víno, Questel ni'touel pro elfy, ale pro svět známé jako „bažiňák". Nebylo mnoho lidí, kteří tento elixír ochutnali, poněvadž elfové ho normálně neprodávali. Jejich kontakty s lidským světem byly diskrétní a bylo jich málo. Ale stačili udělat tolik obchodů, kolik potřebovali, aby získali to co chtěli. Většinou to byly věci pro potěchu a ukázky písní lidí.

„Dnes je to pěkná úroda,“ komentoval Juraviel a doufal, že se mu podaří dostat Elbryana z kyselé nálady.

Elbryan zavrčel a neodpovídal. Vyndal další kámen, podržel ho vysoko nad korytem a plnou silou ho zmáčkl. Doufal, že šťáva postříká Juraviela.

Na to byl ale elf příliš rychlý a opatrný.

Juraviel překvapeně pokývl a seznal, že chlapec v uplynulých týdnech nabral sílu. Chtěl Elbryana opustit, rozhodl se však, že se ho ještě jednou pokusí uklidnit a zdůrazní pozitivní význam té bolestivé lekce. „Je dobré, že máš takového ducha,“ řekl, „a ještě lepší je, že se tak ovládáš.“

„Tak moc zase ne,“ řekl Elbryan a při každém slově vrčel. Aby zdůraznil to, co řekl, zvedl další kámen, a místo toho, aby ho podržel nad korytem, hodil jej do blízkého křoví. Byl to čin vyjadřující neposlušnost a rozhodnost. I kdyby šel a zvedl ho, tekutina v kameni už byla zkažená.

Juraviel hleděl na místo, kde kámen poskakoval. Snažil se vidět věci Elbryanovýma očima, snažil se sympatizovat s jeho frustrací, připomenout si tragédii, kterou mladík prožil teprve nedávno.

Nepomáhalo to. Ať se ale stalo cokoliv, toto tvrdohlavé chování vedlo jenom ke zkáze. Juraviel se rychle a náhle obrátil k Elbryanovi a křídly se trochu nadzvedl. Jednou rukou vzal Elbryana za vlasy, druhou mu zastrčil pod bradu, a i když Elbryan, který byl přinejmenším stejně silný jako elf zvedl ruce, aby se bránil, nepomohlo to, protože Juraviel otočil pažemi a Elbryanovou hlavou. Juraviel měl výhodu – vyhodil Elbryana z rovnováhy a naklonil ho nad koryto. Sice se asi zkazí nektar, ale Juraviel si pomyslel, že to přece jen stojí za to.

Dal Elbryanovi hlavu pod tekutinu, vytáhl ho, nechal ho chvíli prskat a potom ho zase ponořil. Potřetí ho tam držel dlouho, a když ho vytáhl a pustil, chlapec upadl na zem a lapal po dechu.

„Jsem tvůj přítel,“ pravil Juraviel přísně. „Ale chci, abychom si oba uvědomili situaci ve správné perspektivě. Byl jsi sem přiveden, abys byl vytrénován tak, jak se trénují hraničáři. To je fakt. Začalo to a nedá se toho nechat. Když to nezvládneš, když elfům nedokážeš, že

si zasloužíš jejich přátelství, nemůžeme tě pustit do světa, protože máš velké znalosti o našich způsobech a našem domově.“

Když Elbryan začal protestovat a byl zděšen myšlenkou na vězení, Juraviel to tvrdě dokončil: „A tady taky nemůžeš zůstat.“

Elbryanovy myšlenky se ztrácely v nelogičnosti toho všeho. Nemohl odejít a ani nemohl zůstat. Jak je to možné?

Chlapci poněkud poklesla čelist, když si uvědomil jedinou zbývající možnost, když uvažoval nad tím, jak by Tuntun nebo Juraviel bez zaváhání provedli exekuci.

Neřekl ani slovo a vrátil se k práci. Juraviel ho opustil. Té noci Elbryan seděl na návrší, jež si přisvojil, pod nádherným baldachýnem z hvězd a byl sám se svými myšlenkami. Na okrajích jeho vědomí se míhaly obrazy a vzpomínky na minulost, která se zdála být jednou krátká a jindy dlouhá jako staletí. Snažil se soustředit na přítomnost, na krásu hvězdné oblohy, na budoucnost, otázky nekonečna a nesmrtelnosti. To ho ovšem dovedlo až ke smrtelnosti a nedávnému osudu jeho rodiny a přátel.

Součástí této emocionální směsice byly i pocity týkající se elfů. Tyto tvory nechápal – v jedné chvíli byli jako děti a v druhé byli smrtící a přísní. Dokonce i Juraviel! Elbryan si myslel, že elf je jeho přítel, a možná že taky nějakým nelidským způsobem byl, ale divokost, se kterou ho strčil pod vodu, byla ohromující a zastrašující. Elbryan si o sobě myslel, že je alespoň trochu válečník. Zabil gobliny, přestože jeho tělo ještě nedospělo. V porovnání s rychlostí elfů, s jejich kapalinným pohybem, rovnováhou, která nahrazovala scházející váhu a sílu, se Elbryan cítil jako nováček. Juraviel, který byl lehčí a menší, ho lehce přemohl – byl to jednoduchý chvat, kterému se Elbryan nemohl bránit.

A nyní je tady, v zemi kouzel a hrozeb, a sdílí les s tvory, jimž nerozumí a neumí je porazit. Když toho večera seděl na návrší, cítil se, jako by byl ve vesmíru sám, jako kdyby všechno okolo něj – svět, elfové, goblinové, kteří napadli Dundalis, a lidé ve vesnici – bylo jenom sen, jeho sen.

Elbryan si uvědomil aroganci této myšlenky – byla to až hříšná namyšlenost, jenomže se vůbec nekontroloval. Cítil se tak

bezvýznamný, zranitelný, že v zájmu svých pocitů strpěl ostny svého svědomí.

Na tom návrší, pod tou oblohou si troufl hrát na Boha, a tato emocionální hra mu pomohla spát v míru a probudit se s nezvratným rozhodnutím, že bude pokračovat. Měl důvěru, že dnes si dá teplý oběd.

A když se dostal ke svému desátému košíku, viděl, že se z vývaru a masa ještě kouří.

Byla to dost těžká, vyčerpávající práce, která se opakovala každý den; donekonečna. Ale nebylo to zbytečné. Jak se týdny staly měsíci, pak rokem a pak dvěma, v Elbryanovi by už nikdo nepoznal toho malého chlapce, kterého Jilseponie přeprala. Nohy mu zesílily a získaly pružnost – to způsobilo nošení nákladů a vyhýbání se pastem. Jeho hrudník a ramena se rozšířily a jeho paže, zvláště předloktí, se dmuly železnými svaly.

Když mu bylo sladkých šestnáct, byl silnější, než kdy byl Olwan.

A Olwan byl nejsilnějším mužem v Dundalis.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

Zatoulaná kočka

„Rohový stůl, Kočko,“ zavolal Graevis Chilichunk, barman a majitel podniku U Společné cesty – nejlepšího hostince v městě Palmaris. Hostinec U Společné cesty, nebo jenom U Cesty, jak byl běžně nazýván, nebyl velký a měl jen dvanáct malých soukromých pokojů a jednu společnou nocležnu v poschodí a výčep, který stačil pro sto stojících lidí. Ale Graevis, tlustý, plešatící a usmívající se muž, učinil tohle místo nejlepším z nejlevnějších. Vznešení návštěvníci Palmarisu obvykle zůstávali v lepších zařízeních, která se nacházela poblíž vévodova zámku, avšak mnozí věděli, že není lepšího místa než U Společné cesty. U Cesty vám jeden stříbrňák zajistil horké jídlo, široký úsměv, a ať už jste platili či ne, lichocením jste z Graevise dostali nádhernou historku. U Cesty vždy hořel krb, postele byly vždycky měkké a písně hlasité.

Mladá žena pokývla, zastavila se, vědomě si vymazala zamračený výraz z obličeje a šla k rohovému stolu, kde sedeli tři muži. Všimla si jejich očí, které na ní visely, když se přibližovala – muži se na ni vždycky tak dívali. Bylo jí šestnáct, ale měla tělo ženy o pět let starší. Nebyla vysoká – jeniom čtyři palce nad pět stop, ale to jen způsobilo, že její vlasy vypadaly hustší a delší. Prohrábla se v nich a potřásla jimi když přecházela místnost, protože tuk z jídla a pot jí je držely u krku.

„Ó krásná dámo!“ zacukroval jeden muž. „Buď na mne hodná,“ dodal a lascivně mrkl.

Mladá žena – Zatoulaná kočka (tak ji nazývali u Cesty) – se snažila zakrýt své mračení. Zakryla je něčím, co se muselo zdát pouhým úsměškem – ale byl to přece jenom trochu úsměv. Ne že by se ten usazený opilec vůbec díval na její obličej – jeho oči se nikdy nedostaly do takové výšky.

Uklidnila se, když se zhluboka nadechla. Myslela na Graevise, drahého Graevise, který ji zachránil z minulosti, kterou si nepamatovala, na muže, který přijal mladou, zlomenou dívku, jíž pomohl uzdravit se svým hřejivým úsměvem a vřelým srdcem. Tedy aspoň natolik, aby byla schopná normálně fungovat. Koutkem oka zachytila pohyb – vypadalo to jako nějaký tanec, který předváděla Pettibwa Chilichunková, Graevisova bouřlivá žena. Když ji poprvé poznala, myslela si, že je prostá. Pettibwa se pořád smála a tancovala s podnosem od jednoho stolu ke druhému. Na každé zastávce ji někdo štípl do jejího širokého zadku nebo objal, ale jí to nikdy nevadilo. Když měla volnou ruku, hned mužům štípance oplácela; často vzala procházejícího muže a dotancovala s ním na druhý konec místnosti. A všechno to byla legrace, takže Graevis si z toho nikdy nic nedělal.

Chmurné Kočce to nějakou chvíli trvalo, než ji poznala. Ta žena nebyla vůbec prostá. Pettibwa jenom milovala lidi a život.

Kočka ji milovala, tak moc, jako milovala svou vlastní matku, i když na tu si nemohla vzpomenout. Nebyla schopná si představit, že by někoho mohla takhle milovat.

Někdy ji však tyto myšlenky rozesmutňovaly ještě více než jindy.

Zapsala si objednávku těch tří (žádné překvapení, jen tři džbány toho nejlevnějšího piva) a vrátila se k baru. Krátce se zastavila, když ji ten, který na ni mrkal, plácl přes zadek. Stála tam a trpěla jejich smíchem. Chtěla se otočit a složit ho na podlahu. Kdokoliv někdy zažil Koččiny nálady, věděl, že by to byla udělala, ale její oči se setkaly s usměvavýma očima Graevise. Všemi pohyby – hlavou a zářícíma hnědýma očima – jí říkal, ať to nechá být.

Ne že by ji Graevis neochraňoval. Vzal si ji domů a miloval ji stejně tak jako svého syna Gradyho. Nikdo by si k ní nic nedovolil před zraky Graevise a Pettibwy, avšak u Cesty nebylo štípnutí ani plácnutí nic velkého, zvláště když se přihlédlo ke konání bouřlivé majitelky.

Mladá žena se neohlédla a šla přes přeplněný parket pro pití.

„Vem si to jako kompliment, má drahá," prohodila Pettibwa a podél baru se blížila ke své adoptované dceři.

„Měla bych si ráno vyprat šaty,“ odpověděla Zatoulaná kočka, a její řeč nezněla tak afektovaně jako ta starší ženy, přestože taky něco pochytila za čtyři roky s Chilichunkovými.

„Ty jsi vždycky tak vážná!“ odpověděla Pettibwa a štípla ji dost citlivě do tváře. „Měla bys vědět, jaké city probouzíš u chlapů.“

Mladá žena se začervenala a odvrátila se.

„Ne, ty nejsi hezká, že?“ utrousila Pettibwa a pročísla jí vlasy. „Jenom kdyby ses usmívala, celý svět by se na tebe na oplátku taky smál.“

Mladá žena zavřela oči a cítila jemné, přátelské pročesávání vlasů. Dělala to její matka taky tak? Cítila, že tenkrát měla kratší vlasy, tenkrát, když svět vypadal jako veliké dobrodružství, tenkrát, když zlí duchové byli jen historkou ke krbu, u které vám naskočí husí kůže, nebo vysněnými démony, se kterými mohly děti naoko bojovat.

Ale ta chvíle rychle skončila a Zatoulaná kočka se otočila do kypící místnosti. Na tváři měla mírný úsměv a pokývla Pettibwě, která na ni zamrkala. Starší žena vzala tác a odspěchala. Vmísila se do večírku, který probíhal ani ne krok od baru.

„Jestli ti vadí, dej mi vědět,“ řekl jí Graevis a položil před ni tři piva. „Nehraj si s ním, když nechceš.“

Zatoulaná kočka přikývla a znovu se slabě usmála. Věděla, že Graevis mluví upřímně – ona, a ne zákazníci, to tady řídí. Jenže také znala atmosféru U Cesty a nechtěla svým zachráncům působit těžkosti.

Zvedla podnos, šla přes místnost k rohovému stolu a cestou nerozlila ani kapku. Mistr Mrk a Plác se na ni znovu zašklebil a bez dechu se zasmál. Jeho krk byl od pití znecitlivělý. „Možná budeme spolu, až bude krb dohasínat,“ spíše oznámil, než se zeptal. „Mám zlatou minci, které bych se rád zbavil.“

A znovu se chraplavě zasmál, tentokrát doprovázen svými dvěma společníky.

Kočka ho ignorovala a metodicky postavila džbány na stůl.

„Dva zlaťáky, ale abys za to taky stála,“ nabídl špinavec, a když ho Kočka dál ignorovala, hrubě ji chytil za paži.

Chytila ho druhou rukou za palec a ohnula mu jej přes jeho zápěstí tak rychle, že muž, jehož smysly byly otupeny alkoholem, sotva postřehl, co se děje. Najednou ztratil rovnováhu a seděl na zemi. Pěkná číšnice se vzdalovala. Jeho společníci škodolibě vyli.

Kočka přestála urážku, ale nemohla si pomoct, aby si nepomyslela, že Pettibwa by to zvládla jinak a lépe. Řekla by, že dva zlaťáky jsou urážkou pro ženu jejího talentu, a pokračovala by tím, že by trvala na tom, že by se nikdy nevyspala s mužem, který nezná význam slova koupel.

Pettibwa by se z toho dostala jemně a obrátila by vtip proti tomu sprosťákovi. Udělala by z něj blázna tak chytře, že by si to nejspíš uvědomil, až když by byla na druhém konci místnosti.

Nyní muž prskal dál a Kočka zachytila slovo „kurva“, a pak už nebyla překvapená, když uviděla Graevise a další stálé hosty, jak jdou přes místnost se zamračenými tvářemi.

Kočka si vytrpěla nevyhnutelnou omluvu, kterou ji neupřímný muž poctil jenom proto, že měl zkroucenou ruku za zády. Pak se mladá žena obrátila, protože nechtěla vidět, jak Graevis hrubě vyhazuje opilce na ulici a jeho dva přátele vyhání za ním.

Avšak nejhorší ze všeho byla hora dalších nedočkavých mužů, kteří chtěli chránit její čest a nabízeli cokoliv, od klení až po vraždu. Obzvláště jeden, krasavec, dobře oblečený a upravený, se světle hnědýma očima, ze kterých vyzařovala inteligence, a s klidnými způsoby, které naznačovaly, že je z dobrého rodu, pokývl jejím směrem a usmál se, vybízeje ji, aby si ho vybrala za svého šampióna. Dlouho se na něj dívala – jak sedí, jak se hýbe – a neměla žádné pochybnosti o tom, že je dobře vycvičen v používání tenkého meče, který mu visel u boku. Stačilo by jediné slovo a ti tři by se váleli venku se zbytky svých životů.

Kočka to věděla, a věděla, že jiní by ji také ochraňovali. Měl to být kompliment, ale ona nenáviděla být středem pozornosti, nenáviděla povýšenost a věděla, že ti „hrdinové“ (tedy kromě Graevise) nechtějí nic víc než opilci. Jejich cesta byla více džentlmenská, méně přímá, avšak jejich cíl, kterého chtěli dosáhnout přes čest, byl stejný jako ten opilec, který to zkoušel přes nabídnuté peníze.

Pracovala ještě další hodinu, a když se již na její tvář nevrátil úsměv, Graevis jí dovolil, aby si zkrátila práci. Kočka vzdorovala, neboť měla strach, že Pettibwa bude mít víc práce, ale starší žena ji pobídla a vytlačila ji bočními dveřmi do jejich soukromých pokojů. Kočka se potěšeně podívala zpět a přes rameno Pettibwy znovu uviděla hezkého, dobře oblečeného muže, jak se na ni dívá a v přípitku zvedá sklenku.

Cupitala pryč a náhle se cítila nepohodlně.

Všechen ruch hlavní místnosti se ztratil, jen co se zavřely těžké dveře, které ji zanechaly ve šťastné samotě – tedy skoro; po chvíli zjistila, že Grady je doma a pohybuje se po svém malém pokoji.

Kočka si znova povzdechla. Poslední věc, po které toužila, bylo trávit čas v blízkosti Gradyho. Byl to hezký muž okolo třicítky s ostrýma, hnědýma očima. Fyzicky to byl obraz svého otce v mladších letech, ale podle odhadu Kočky nemohl být v povaze rozdílnější. Už od prvního dne v domě se s ním necítila dobře. Ne že by byl oplzlý jako opilci v baru, ale ani ji neškádlil jako ten krasavec. Za čtyři roky se na ní ani jednou chtivě nepodíval. Byl ke své adoptované sestře vždy zdvořilý, až příliš zdvořilý. Jak mladá žena vyrůstala a poznávala svět, viděla, že ji považuje za hrozbu pro své právoplatné dědictví.

Ne že by se o hostinec U Společné cesty zajímal. Skoro nikdy tam nebyl, ale měl rád peníze, jež to přinášelo, a Koča pochopila, že kdyby jí Graevis a Pettibwa zanechali byť jen kousek baru, Gradyho by to nepotěšilo.

„Co zde děláš?“ zeptal se jí, když vyšel ze svého pokoje. Jeho spisovná mluva byla protikladem pouličního dialektu jeho rodičů. Grady se nad ně povyšoval. Představoval si sám sebe jako důležitého člověka a navštěvoval dražší zařízeni blízko vévodova hradu a také byl několikrát na hradě. Pomyslela si, že musí znát toho dobře oblečeného džentlmena v baru, který také možná přišel k Cestě na jeho pozvání.

„Nemáš žádnou práci?“ utrhl se na ni.

Zatoulaná kočka se kousla do rtu. Nelíbil se jí jeho povýšený tón. „Dnes večer jsem toho udělala víc než ty za poslední dva roky,“ odpověděla.

Grady na ni zíral. „Někteří se narodili, aby pracovali, a jiní, aby si užívali.“

Kočka se rozhodla, že to nestojí za hádku. Potřásla hlavou, odhodila svou zástěru na blízkou židli, sebrala plášť a vyrazila do palmariské noci.

Od zálivu foukal hodně studený vítr a kvílel, jak se prohánělo okolo dvou tříposchoďových domů. Palmaris byl druhé největší město v Honckém království. První byl Ursal – trůnní město, jež leželo proti proudu řeky. Nebylo tak lidnaté a velké jako přecpaná města v jižním království Behren. Jí, která vyrostla ve vsi na hranicích Divočiny a pro niž deset lidí znamenalo dav, to zprvu připadalo ohromující. Ani teď, po čtyřech letech v Palmarisu, když už věděla, kam jít a kam ne, když jí temný obraz Masur Delaval, slaný zápach a vítr naplněný vlhkostí zdomácněly, ho nepovažovala za svůj domov. Ani nyní, když byla zahrnována láskou Chilichunkových, to nebyl její domov. Nic nemohlo překonat obraz srubu, který měla v paměti.

Milovala Graevise a Pettibwu a dokonce i Gradyho, jenže oni nebyli jejími rodiči a Grady nikdy nebude její opravdový přítel, jehož kdysi měla.

Trhla sebou, když ji tyto myšlenky přenesly zpátky v čase. Všechny vzpomínky se jí zablokovaly a zbyly jí jen obrazy – určitý pohled a polibek, o kterém si nebyla ani jistá že se doopravdy stal. A jméno, všechna jména jí zmizela z mysli – to bylo na tom to nejhorší! Nemohla si vzpomenout na jméno svého přítele a ani na své!

„Zatoulaná kočka,“ pronesla tiše a zoufale do nočního studeného vzduchu. Pozorovala, jak jí od úst stoupá pára, a přála si, aby se to jméno vytratilo s ní. Bylo jí však dáno s láskou a s veškerými sympatiemi k jejímu smutnému osudu, a tak se nehádala.

Mladá žena prošla okolo hostince do tmavé uličky, která nevzbuzovala žádný strach, a vylezla po okapu na střechu Společné cesty, na místo, kde nebyla tak příkrá. Před ní se rozprostřela světla Palmarisu a vysoko nad ní světla oblohy. Toto bylo její tajné místo, místo jejího rozjímání. Chodila sem nahoru tak často, jak jí to její

povinnosti dovolovaly, aby byla sama se svými vzpomínkami. Snažila se přijít na to, kdo je a odkud přišla.

Pamatovala si, jak vešla do vesnice, špinavá a zraněná, pokrytá krví a sazemi. Pamatovala na jemný způsob, jakým byla přijata, po kterém následovaly otázky, na které neměla odpovědi. Následovala dlouhá cesta. Šla s karavanou obchodníků, kteří vyměňovali řemeslnou práci lidem v malých pohraničních vesnicích za kůže a stromy, jež byly používány jako stěžně na lodě, které se stavěly v Palmarisu. V té karavaně byl i Graevis, který jel na sever pro nějaké zvláštní víno jménem bažiňák. Vzal ubohou ztracenou dívku – on jí dal to jméno – a vesničané se se sirotkem rádi rozloučili. Stejně rádi se rozloučili se slabšími jedinci z vlastních řad, protože měli strach z podobného nájezdu, jenž nedávno proběhl v sousední osadě – v osadě Kočky. Kočka se opřela o sazemi pokrytý komín, jehož teplé cihly oteplily chladnou noc.

Proč si nemůže vzpomenout na jméno vesnice, odkud pocházela, a ani na jméno té, kde ji Graevis našel? Několikrát se na to začala ptát, ale vždycky se zastavila – byla to jakási její část, která měla strach si vzpomenout. Ani její adoptivní rodiče na ni netlačili, aby si vzpomněla. Kočka je jednou v noci zaslechla, jak se domlouvají, že ji nechají uzdravit, tak jak ona sama potřebuje. „Možná že si vzpomene," řekla Pettibwa. „Možná že to bude lepší."

„A má teď nové jméno," souhlasil Graevis. „Ale kdybych tehdy věděl, že se to ujme, byl bych určitě vybral jinak!"

A smáli se. Ale ne tak, jako by ji uráželi, ale radostným smíchem, že někomu mohou pomoci.

Kočka je milovala z celého srdce. Nyní si myslela, že je načase se dopátrat toho, kdo je a odkud přišla. Podívala se na oblohu. Přihnaly se mráčky, čímž se jí naskytl odlišný pohled na hvězdy, které zůstaly viditelné. Uvědomila si, že i na známé věci se dá pohlížet různě. Nechala se pohltit noční oblohou a použila ji k překonání nepříjemných bariér ve své mysli. Tuto oblohu znala po celý život a používala ji k tomu, aby se dostala na jiné místo.

Pamatovala si, jak běží do svahu, ohlíží se na svou vesnici, usazenou v krytém údolí, a potom zvedá zrak k jižní obloze, k jasným barvám Halo.

„Halo,“ zamumlala a uvědomila si, že od doby, co přišla do Palmarisu, už ten úkaz neviděla. Její obličej se námahou zkroutil. Existovalo vůbec něco jako Halo, nebo to byla jen její fantazie?

Jestliže existuje, je její paměť dobrá. Potom našla dalsi vzpomínku.

Uvažovala nad tím, zda má jít zpátky do baru a zeptat se na Halo, ale její myšlenky byly přerušeny ostrým kovovým zvukem.

Někdo lezl po okapu nahoru.

Kočka se nebála až do okamžiku, kdy uviděla známý špinavý obličej.

„Miláčku, takže jsi sem přišla za mnou,“ pronesl opilec z baru.

„Běž pryč,“ varovala ho, ale muž vylezl na střechu a začal se zvedat.

„Půjdu svou cestou,“ řekl, a potom uslyšela, jak po okapu leze další muž, a uvědomila si, že má problém. Všichni tři ji sledovali a ona věděla, co jí chtějí udělat.

Rychle jako její zvířecí jmenovkyně skočila, vrazila opilcovi koleno do hrudi a srazila ho na střechu. Odehnala jeho hmatající ruce a dvakrát ho udeřila do obličeje.

Pak se postavila a kopla druhého do hlavy, právě když se dostával přes okraj střechy. Začal něco říkat, ale ona ho znovu kopla přímo do čelisti.

Se zařváním spadl do temnoty a těžce dopadl na třetího a oba padali na dlažbu. Dva kopy a dva jsou dole – trvalo to však moc dlouho. Když se začala otáčet k prvnímu, chytil ji kolem hrudníku a pevně ji stiskl.

Na krku cítila jeho horký dech, který smrděl po levném pivu. „Tady jsi, má krásko,“ šeptal. „Když nebudeš bojovat, bude se ti to víc líbit.“

Zužlal jí lalůček, tedy snažil se, ale ona hodila hlavou dozadu a omráčila ho.

Jedinou vzpomínku, kterou měla na minulost, nebylo její jméno, ale pocit hlubokého frustrovaného vzteku. Nyní jej vypustila ven. Nechala vyjít všechny strachy a nezodpovězené nářky ven a proměnila je v takové násilí, jaké opilec ještě nikdy neviděl.

Poškrábala mu paže, vrazila jednu ruku mezi sebe a něj, poklesla v kolenou a kroutila se.

„Možná to bude větší legrace, když budeš bojovat!“ zapištěl opilec, ale nedával pozor a nechal ji přiblížit se obličejem ke svým rukám.

Toulavá kočka mu zasekla zuby do kloubu a kousla ho. „Ty děvko!“ křičel a zvedl druhou ruku, aby ji uhodil. Ale povolil sevření, a ona se otočila, skrčila a rána jí sjela po zádech. Skrze hurikán emocí ji ani necítila. Vrhla se mu na obličej a chtěla mu vyškrábat oči. Roztáhl jí ruce a ona ten otvor využila k tomu, aby do něj znovu vrazila hlavou.

Vytrhla mu ruce a chytla ho za vlasy. Tvrdě ji udeřil do hlavy, ale ona jenom zakřičela a zatáhla dolů, přičemž vyskočila a skrčila jednu nohu. Když mu vrazila koleno do obličeje, slyšela prasknout kost. Znovu ji udeřil a pak spadl na záda. Ale Kočka s ním ještě neskončila.

Tvrdě na něho zaútočila, celou dobu křičela a narazila mu kolenem do krku.

„Dost!“ prosil a sténal. „Nechám tě být!“

Ale to nebylo důležité – ona ho nechtěla nechat být. Několikrát ho tvrdě udeřila, kopala do něj, kousala ho a škrábala. Nakonec se mu, krvácejícímu z mnoha ran, podařilo vstát a běžel k okraji střechy, přes který se vrhl.

Kočka ho sledovala a zpozorovala, že v uličce je světlo. Šla ke kraji a očekávala jednoho z jeho společníků, lezoucího po okapu, vlastně v to doufala.

Překvapeně se zarazila. Opilec nehybně ležel, slabě sténal a z mnoha ran a z rozbité hlavy mu tekla krev. Muž, kterého skopla, seděl naproti přes uličku opřen o zeď – jednou rukou se podpíral a druhou si držel holeň. V pádu si zlomil nohu a Kočka uviděla, jak z kůže vykukuje kost.

Třetí opilec stál, ruce měl nad hlavou a díval se na Kočku – vprostřed zad měl meč.

„Slyšel jsem křik,“ řekl krasavec z hostince, ten s jiskrnýma hnědýma očima a nejčistším bílým úsměvem. „Šel jsem pryč brzy potom, co jste odešla,“ vysvětlil. „Už tam nebylo na co se dívat.“

Cítila, jak se jí do tváře hrne krev.

„Jsem já to ale hrdina,“ řekl a pozvedl meč k pozdravení mladé ženy. „Jak vidím, spíše jsem zachránil ty tři!“

Zatoulaná kočka neměla ponětí, jak odvážnému muži odpovědět. Vztek vyprchal a ona se otočila a šla zpět na temnou střechu.

Po několika nepříjemných minutách ji muž zavolal, jenže než mohla odpovědět, uslyšela několik dalších – mezi nimi i Graevise – jak vbíhají do uličky.

Zatoulaná kočka se s nimi nechtěla setkat. Byla dost zahanbená, styděla se a chtěla být sama. Uvědomila si, že to není možné. Ani nemůže sklouznout po druhé straně budovy, aby ji polovina Palmarisu nehledala. Zhluboka se nadechla, došla k okapu a slezla dolů. Nikomu se nepodívala do očí. Jakmile uviděla Pettiwbu, vrhla se jí do náruče a šeptem ji prosila, aby ji vzala do jejího pokoje.

KAPITOLA DVANÁCTÁ

Vánek

Hodiny byly nekonečné – byli vzhůru před úsvitem a do postele se nedostali před půlnocí. Bratři Avelyn, Quintall, Pellimar a Thagraine se učili, jak přežít, dokonce jak prospívat jen se čtyřmi hodinami spánku. Naučili je nejhlubší formy meditace, u nichž jim stačila dvacetiminutová přestávka, aby se zcela zotavili a pokračovali ve výcviku několik dalších hodin. Během dne studovali se svými spolužáky, učili se svým náboženským povinnostem a očekáváním, každodennímu fungování kláštera a bojovým uměním. Po večerních modlitbách se trénink změnil na lekce o svatých kamenech – o procesu sbírání, přípravné ceremonii ihned po sběru a různých magických schopnostech kamenů. Také se učili o chování moře a strávili mnoho hodin na malé lodi, která se houpala na vodách bouřlivého a studeného zálivu Všech svatých.

Avelyn nestačil svým společníkům, pokud šlo o boj nebo o námořnické dovednosti, a i v náboženském výcviku se stával frustrovaným. Zdálo se, že ceremonie se opakují, a tím ztratily tajemství i svou svatost. Bylo patnáct Svatých božích přikázání pravosti opravdu inspirováno Bohem, nebo to byla jen pravidla, která mají udržet řád ve společnosti? Takové otázky by Avelyna byly zlomily, nebýt výcviku po západu slunce, protože mladý muž uspokojoval své ideály skrze Kruhové kameny. Tajemství magie kamenů nemohlo být vysvětleno žádnou lidskou touhou po kontrole a pořádku, pro Avelyna byly tyto kameny pravým darem od Boha, magií nebes a slibem nekonečného života a slávy.

A tak trpěl brutální hodiny dne – bojování s Quintaliem, jenž ho skoro vždy porazil. Začátkem třetího roku se zdvihla hladina žárlivosti mezi čtyřmi bratry natolik, že si jí bylo možno všimnout. Avelyn a Thagraine byli formálně jmenováni jako připravovatelé – tito dva mniši opustí loď a půjdou na ostrov Pimaninicuit a budou

sbírat kameny, jež připraví, zatímco Quintall a Pellimar zůstanou na palubě a na ostrov půjdou jen v případě, že jeden z páru selže. V božím roce 821, roce sprškы kamenů, nebyly cesty po moři považovány za bezpečné, a tak by mohla být potřeba náhrada.

Quintall byl nejlepší z těchto čtyř v bojovém umění. Byl až neuvěřitelně silný. Jeho podsaditá postava a nízké těžiště mu dávaly páku, kterou mohl Avelyna nekonečně trestat. Více než jednou byl vytáhlý Avelyn přesvědčen, že ho chce zabít. Jak se lépe dostat na Pimaninicuit?

Tato myšlenka ovšem jemného Avelyna Desbrise nevyváděla z klidu – myslel si, že je to ironické, protože Quintallův vztek byl tím nejlepším důkazem, že on, a ne ten podsaditý ohnivý muž, je lepší volbou pro Pimaninicuit. Avelyn v srdci věděl, že kdyby byl na ostrov vybrán Quintall, podporoval by ho celým svým srdcem a byl by klidný jenom proto, že mu bylo dovoleno zúčastnit se cesty, a také by měl důvěru, že mistři jsou lepšími soudci ve výběru než studenti. Navíc o nocích, kdy bratři pracovali s kameny, Avelyn dokazoval, že on je ta správná volba. Čtvrtým rokem už ani mistři nebyli schopni vyvolat magii kamenů tak silně a účinně jako Avelyn. Dokonce i skeptický mistr Siherton, i když měl o něm pochybnosti jako o člověku, musel připustit, že tento muž je jasnou volbou, volbou danou Bohem, pro Pimaninicuit. Siherton byl stále spjat s Quintallem a intervenoval v jeho prospěch. Chtěl totiž, aby nahradil Thagraina. Třetím rokem se stal Siherton neocenitelným prostředníkem mezi dvěma rivaly ročníku 816, když lichotil Quintallovi, aby potlačil jeho žárlivost na Avelyna.

První tři měsíce božího roku 821 byly plné jistého vzrušení a očekávání, a to v celém Sv. Mere-Abelle. Skoro každý den – když bylo počasí dost klidné na to, aby se dalo vyjít na dvůr – se studenti opakovaně dívali na temné vody zálivu Všech svatých a potřásali hlavou, když kolem plaval kus ledovce, ale vždy poznamenali, že už to nebude dlouho trvat. Když se blížil třetí měsíc Bafway, jehož konec byl začátkem jara, začala soutěž, kdo první uvidí plachty pronajaté lodi.

Bafway se stal dlouhým měsícem bez jediné události. Jarní rovnodennost byla pryč a vždy, když se zdálo, že se počasí lepší,

přišla z Alpinadoru další studená fronta, která vyvolala na vodě v zálivu hrozivé vlny se zpěněnými bílými hřebeny.

Když uběhl čtvrtý měsíc Toumanay, tiché šepoty se staly otevřenými diskusemi, kterých se zúčastnili i starší bratři a dokonce i mistři, kteří říkali, že nyní je ten správný čas a že loď už míří ke klášteru. Jediným tajemstvím zůstávalo to, kam má loď namířeno, protože jenom vybraní mistři a čtyři studenti znali magické jméno Pimaninicuit.

Bratr Avelyn měl plnou hlavu ostrova a dlouhé cesty, která ležela před ním. Neuvažoval nad žádnými nebezpečími, i když ze svých studií věděl, že se několikrát mniši z Pimaninicuitu nevrátili – smetly je bouře, powriové nebo velcí hadi oceánu Mirianik. I na úspěšných cestách se poměrně často stávalo, že se ze čtveřice nevrátili všichni z důvodu nemoci na palubě lodi. Ale Avelyn se soustředil na místo určení, na ostrov. Z textů, které studoval, se mu vynořovaly obrazy bohatých zahrad a exotických květin, a představoval si sám sebe, jak stojí v zahradě a kolem něj prší barevné kameny a vzduchem se nese boží hudba. Představoval si, jak mezi kameny pobíhá bos, válí se v nich a koupe se ve svém vlastním bohu.

Avelyn si samozřejmě uvědomoval absurditu své fantazie. Až přijdou spršky, on a jeho společník budou ukryti v podzemí, zakrytí před bubnujícími meteory. Poté, až déšť přejde, budou muset chvíli počkat, než kameny vychladnou, a pak rychle pracovat.

I přes tvrdou realitu a možnost, že to nepřežije, se Avelyn díval na horizont skoro stejně nedočkavě jako všichni ostatní. Pro něj to byl vrchol jeho existence, byla to ta největší radost, které mnich mohl dosáhnout před smrtí.

Toumanay byl v půli, když se objevila dvoustěžňová karavela a rychle klouzala neklidnými vodami do krytého přístavu před Sv. Mere-Abelle. Avelyn strávil celé ráno v tichých modlitbách, tak jak mu bylo nařízeno, ale když byl konečně povolán do komnat otce opata Markwarta, třásl se tak silně, že mu mistr Jojonah musel podat pomocnou ruku. Další tři vybraní už byli v prostorné místnosti, když Avelyn s Jojonahem přišli. Byli tam všichni mistři kláštera, opat a dva muži, které Avelyn neznal – jeden byl vysoký a štíhlý a druhý byl malý, mnohem starší, a tak hubený, že Avelyn přemýšlel o tom,

jestli vůbec něco tento měsíc jedl. Avelyn také rychle rozlišil, že vyšší muž je kapitán najaté lodi. Stál a okolo něj se šířilo velitelství – měl perfektní postoj a ruku na vyleštěném rapíru. Od ucha k bradě se mu táhla jasná jizva, která vypadala jaksi jemně, a na rozdíl od svého společníka byl hladce oholen – tedy až na pečlivě upravený knír který byl zahnutý nahoru. Měl tmavě hnědé oči, takové, že panenka téměř nebyla rozeznatelná od duhovky, dlouhé kudrnaté černé vlasy a pod paží držel klobouk se zvednutým okrajem a pérem na boku. Zbytek jeho oblečení byl poměrně bohatý – obzvláště zlatý brokát a drahokamy posázený bandalír. Avelyn se na tuto část oděvu zaměřil, protože cítil, že alespoň jeden kámen – malý rubín – není jenom dekorací.

Avelyn se snažil nezírat. Byl hodně zmatený tím, že muž, který není členem řádu Sv. Mere-Abelle, vlastní svatý kámen a ukazuje to přímo před opatem! Opat a mistři to určitě také poznali.

Avelyn se rychle uklidnil – samozřejmě že poznali ten kámen, a zjevně jim to nevadilo. Možná že mu ho dali jako platbu za loď nebo mu ho jenom půjčili na tuto cestu. Avelyn to nechal být.

Starší muž získal jeho pozornost jen kvůli svému šilhání. Jeho oči přelétaly z jednoho muže na druhého a jeho hlava se kývala na krocaním krku. Jeho šaty byly skoro tak staré jako on, byly značně obnošené a na mnoha místech byla vidět opálená kůže. Byl špinavý a šedivý, měl špatně ostříhané krátké vlasy a neupravovanou bradku. Jednou Avelyn slyšel výraz „slaný pes“, když se mluvilo o námořnících, a pomyslel si, že na tohoto to přesně sedí.

„Bratr Quintall, bratr Pellimar, bratr Thagraine a bratr Avelyn,“ pravil otec Markwart a ukázal na každého z nich. Mniši se postupně hostům uklonili. „Toto je kapitán Adjonas z lodě Vánek a jeho pravá ruka Bunkus Smealy.“ Pyšný kapitán se ani nepohnul, ale Bunkus se ukláněl tak divoce, že se skoro překotil. Zachránila ho jen blízkost stolu opata Markwarta.

„Kapitán Adjonas zná váš kurs,“ dokončil teď Markwart, „a můžete se spolehnout, že má nejlepší loď na Mirianiku.“

„Příliv bude příznivý asi hodinu před soumrakem,“ řekl Adjonas jasným a silným hlasem. „Když zmeškáme příliv, ztratíme celý den.“ Přísný muž vrhl pohled na čtyři mnichy a dal jim najevo,

že loď je jeho panstvím. „To by nebylo moudré. Musíme jít proti počasí, alespoň dokud nebudeme jižně od zálivu Všech svatých. Každý den, který strávíme zde na severu, je nebezpečný.“

Čtyři mniši si vyměnili významné pohledy. Avelyn sympatizoval s kapitánovým přáním a jeho vůdcovské, chladné chování ho ve skutečnosti uklidňovalo. Viděl, že jeho tři společníci nesdílejí jeho pocity, a Quintall se otevřeně zamračil, jako kdyby byl uražen a jako by kapitán mluvil jenom s ním.

Otec opat Markwart, který vycítil narůstající napětí, si hlasitě odkašlal. „Jste propuštěni. Můžete jít na jídlo a potom do svých pokojů. Jste omluveni ze svých povinností a všech ceremonií. Připravte se na úkol, který máte před sebou, s pomocí Boha.“

Potom opustili pracovnu a Quintall si začal stěžovat hned, jak se za ním zavřely dveře.

„Kapitán Adjonas bude mít před sebou hodně dlouhou cestu, i když si myslí, že velí,“ řekl podsaditý muž a další dva mu přitakávali.

„Je to jeho loď,“ podotkl Avelyn.

„Koupená loď,“ odvětil Quintall příkře. „Adjonas velí své posádce, aby dostála úkolu, za který byla zaplacena, ale nevelí nám. To si uvědom. Na Vánku se ty a Thagraine zodpovídáte Pelhmarovi a ten zase mně.“

Na to Avelyn neměl žádnou odpověď. Nařízení týkající se cesty bylo takové. Zatímco Thagraine a Avelyn jakožto připravovatelé byli hlavními v této misi, Quintall a Pellimar zaujímali vyšší postavení na cestě na a zpět z Pimaninicuitu. Avelyn to akceptoval. Jestliže se něco na moři stane, byl Quintall, který z nich je nejsilnější, připraven nejlépe na jakoukoliv situaci.

Avelyn skupinu opustil a odešel do svého pokoje, tak jak nařídil opat. I když byl už dost daleko, stále slyšel stížnosti od opatových dveří. Myslel si, že Quintall a ostatní si budou ještě chvíli stěžovat, zatímco on si klekne vedle svého lůžka a ponoří se do důležité modlitby.

Ranní ceremonie byla tou největší, kterou Avelyn za čtyři roky v klášteře viděl. Více než osm set mnichů, všichni členové řádu,

včetně čtyřiceti, kteří už v klášteře nežili, ale byli misionáři v zálivu, se postavili do řad a zpívali. Zvony nepřetržitě vyzváněly a přitáhly zvědavé přihlížející z vesnice Sv. Mere-Abelle. Ceremonie začala před úsvitem, zesílila, když se slunce vyhouplo nad horizont, a pokračovala – modlitba za modlitbou, a každá další píseň byla hlasitější než předešlá.

Čtyři muži posádky člunu z Vánku, který hlasitě narážel do dřevěného doku, seděli se zamračenými obličeji, pobaveni a rozhodně ne ohromeni. Jak se rozednívalo, Avelyn viděl dalších třicet členů posádky na palubě karavely. Loď byla zakotvená padesát yardů venku v přístavu.

Námořníky tato mise asi nezajímá, uvědomil si Avelyn, kromě jejich výplaty ve zlatě – a čehokoliv dalšího, co otec Markwart zahrnul do obchodu. Avelyn se znovu zámyslel nad svatým kamenem v bandalíru kapitána Adjonase, a ta myšlenka ho velmi rozrušila. Jestliže je tento muž bezbožný, neměl by vlastnit takový drahokam, ať už jej má z jakéhokoli důvodu.

Toto byl jen první náznak, a Avelyn začal mít podezření, že jejich cesta, která měla trvat osm měsíců, bude nejenom fyzickou zkouškou.

Kapitánova pravá ruka Bunkus Smealy přerušil ceremonii hodinu před soumrakem výkřikem: „Je čas jít!“

Opat Markwart se na něj podíval a pak se obrátil k náhle tichému shromáždění. Pokynul Sihertonovi a sokolí mistr vedl čtyři vybrané bratry k okraji doku. „Buďte s Bohem,“ řekl každému, když vstupovali na houpající se člun. Avelyn skoro spadl a narazil si nohu o kraj doku. Zachytil pohled mezi Sihertonem a Quintallem. Quintall vypadal znechuceně, ale Siherton byl tvrdý a naznačoval rozčilenému Quintallovi, že jeho povinnosti stojí před jeho osobními pocity.

Avelyn zachytil pohled, jejž Quintall vrátil mistrovi, a pochopil, že i když ho Quintall nenávidí a žárlí na něj, bude ho na cestě ochraňovat za každou cenu.

Tedy, alespoň cestou tam.

Písně je následovaly přes přístav a Quintall je vyvedl na palubu Vánku, kde je čekal kapitán Adjonas s přísným obličejem.

„S vaším dovolením, pane,“ řekl Quintall, tak jak mu bylo nařízeno. Adjonas mu krátce pokývl a Quintall okolo něj přešel a tři mniši za ním.

Avelyn zůstal u zábradlí – zábradlí s ornamenty, které ve výši pasu obepínalo palubu – a pozoroval, jak se zdi Sv. Mere-Abelle ztrácejí a hlasy v radostné písni mizí. A brzy se kopce pobřeží staly jen šedou šmouhou a Vánek, jehož hlavní stežen se v přístavu zdál být tak vysoký a působivý, vypadal titěrný. Byl zmenšen ohromující silou Mirianiku.

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

Rychlý běh po dlouhé, předlouhé cestě

Elbryan ztuhl na místě, když pod svýma nohama zaslechl křupat sníh. Jeho dech se zpomalil a ustálil a on nechal tento pocit rozšířit po celém svém napjatém těle a uvolnil svaly. Našel pevný soulad a perfektní rovnováhu. Za dalším kopečkem viděl jelena. Zvíře nezvedlo hlavu. Neslyšelo vůbec nic.

Elbryan ten zvuk slyšel tak jasně!

Mladý muž se zastavil a chvíli zvažoval další postup. Ještě minulý podzim, jeho čtvrtý v Andur'Blough Inniness, se nebyl k tomuto tvoru schopen přiblížit na víc než padesát stop. Předchozí podzim by si své chyby nevšiml. Elfové ho tvrdě cvičili. Denně pokračoval ve sběru mléčných kamenů a nyní už také jedl teplé jídlo. Všem elfím nástrahám, i těm nejzapeklitějším, se celkem snadno vyhýbal. Ale zbytek dne už neměl jenom pro sebe, protože elfové vyplnili odpoledne a večer lekcemi o životě zvěře a rostlin. Naučil se rozpoznávat různé rostliny a jejich vlastnosti, které byly velice často léčivé. Naučil se chodit téměř neslyšně, i když se stále ještě cítil neohrabaně v porovnání s elfy. Naučil se vidět očima zvířat, jež se na něho dívala, a tak se mohl ztratit na pozadí lesa. Naučil se pozorovat svět smysly každého zvířete a porozumět jejich strachům a potřebám. Veverky a zajíci se ho už nebáli. Lichotkami je přiměl, aby mu jedli z ruky. A jelen, ten nejlekavější tvor ze všech…

Byl od něj asi dvanáct kroků na otevřeném prostranství, a ještě si ho nevšiml.

Zaměřil se na svůj úkol, na šest nejobtížnějších kroků ze všech. Zkontroloval vítr – lehký větřík do obličeje. V této části údolí byla pořád zima, ale sníh už se ztrácel. Jelen měl těžkosti najít trávu pod skvrnitým pásem sněhu, a když ten poklad našel, byl méně ostražitý než obvykle.

Elbryan nemohl potlačit úsměv. Vzedmula se v něm nedočkavost – byla reálná naděje, že se dnes zvířete dotkne. Udělal krok a pak další.

Jenomže příliš rychle na to, aby udržel dokonalou rovnováhu.

Jelen pozvedl hlavu a stříhal ušima. Elbryanův úsměv se vytratil. Rychle se pohnul dopředu a přeletěl nízký hřeben. Skočil a natáhl se. Chtěl tvora poplácat, přestože věděl, že takhle zbrkle to po něm Juraviel a Tuntun nechtějí.

Bude jeho vítězství poskvrněno?

Byla to akademická otázka, protože Elbryan se nedostal k tomu, aby se jelena dotkl. Jediný velký skok, a jelen letěl pryč. Rychle se vypařil v lese okolo malé louky. Ztratil se z dohledu, než se Elbryan mohl vzpamatovat ze svého skoku.

Mladý muž se posadil na mokrou zem. Juraviel k němu přišel, usmíval se a pokyvoval. „Elu touise!“ řekl Juraviel a poplácal ho po zádech.

„Tak blízko! Ztratil jsem kontrolu,“ řekl Elbryan zničeně. „V posledním klíčovém momentu má nedočkavost uspěchala můj pohyb.“

„Ale ty nechápeš význam,“ odpověděl elf. „Měl jsi kontrolu po celou dobu a perfektně ses přibližoval.“

„Nedotkl jsem se jelena!“

„Ale přiblížil ses cíli,“ křičel Juraviel. „Právě jsi začal, můj příteli. Nemysli na neúspěch, ale na triumf. Nikdy ses nedostal takhle blízko, avšak jistě se znovu dostaneš, až ovládneš svou nedočkavost.“

Elbryan se na elfa dlouze a upřeně podíval. Byl rád, že slyší tato slova. Bráno takto, byl to den oslavy. Nedotkl se jelena, to je pravda, ale zlepšení se dostavilo.

Právě když se mu na tváři začal usazovat úsměv, Tuntun vyšla z křoví. Šla od místa, kam zmizel jelen. Šla přímo k Elbryanovi a dala mu ruku k obličeji.

Na jejích prstech ucítil pach jelena.

„Krev Mathera,“ odfrkla si sarkasticky, když odcházela. Ta otřepaná fráze Elbryana už před léty unavila. Podíval se na Juraviela, aby ho podpořil, a shledal, že se elf snaží zakrýt svůj úsměv.

Elbryan si zhluboka povzdechl. Snažil se soustředit na to, co dokázal. Dostal by se někdo z Dundalis, jeho vlastní otec, tak blízko k jelenovi? Jenže Elbryan už nebyl mezi lidmi a v poměřování jeho zlepšení s elfy se cítil jako nováček – tedy kromě fyzické síly. Bylo těžké, aby byl rád za to všechno, co se naučil, když uvažoval nad tím, co se ještě musí naučit.

Juraviel mu podal přátelsky ruku, i když elf toho nemohl příliš moc udělat, aby pomohl člověku vstát. Elbryan už neměl chlapeckou postavu. Měřil šest stop a tři palce, byl vysoký a svalnatý a vážil dvě stě dvacet liber, což bylo třikrát víc, než vážil průměrný elf. Ne že by nebyli silní – Elbryana neustále ohromovalo, kolik mají ve svých štíhlých tělec síly. Pociťoval ji při cvičení s mečem až dost.

Spolu (s Tuntun z dohledu, což bylo příjemnější pro oba) se pár odebral na jižní konec údolí, kde nikdy zima nebyla, povídali si. Juraviel mluvil víc. Mluvil o rostlinách, o tom, jak zavázat ránu, a potom se vrátil k tomu, kde Elbryan ve svém úkolu uspěl a kde selhal. Hovořil natolik poutavě, že si Elbryan skoro ani neuvědomoval, že toto je možná nejdůležitější část jeho výcviku. Byly to lehké, radostné rozmluvy plné anekdot.

Šli po matoucích cestách, které jako by vedly v kruhu a vypadaly, že nemají konce, dokud jej zjevně nedosáhli. Elbryan se tady ještě nevyznal, ale už tomu začínal rozumět. Juraviel ho často nechal vést a opravil ho, když šel špatně – což už nebylo tak často – a brzy se dostali do nízkého údolíčka, které bylo nazýváno Caer'alfar – Elfí domov. Bylo to místo husté trávy a řad stromů a domy tam byly vybudovány ve větvích nad zemí. Bylo to místo květin a písní, kde nebyl tak hustý les a obloha byla vidět z mnoha míst. Byl to střed mlhy, která zakrývala údolí během dne, a přesto byl Caer'alfar skoro nezakrytý – byla to díra v šedém baldachýnu, která nebyla vidět odjinud než z této louky, a zde si elfové užívali slunce a hvězd.

Byly zde desítky elfů. Někteří cvičili se zbraněmi a jiní jen tak pro radost tancovali. Někteří se opírali o stromy a jiní pohodlně leželi v měkké trávě a pili sladké Queste ni'touel víno. Tu a tam byly slyšet debaty o alkoholu a o tom, co by měli prodávat, protože jarní karavana (skupina elfů s kontakty v pohraničních vesnicích) už docela brzy odjede.

Mírumilovná scéna Elbryana zasáhla – on sem nepatří. Ale zároveň cítil, že sem patří. Přicházel sem od začátku tohoto roku pravidelně a teď už si ho elfové ani nevšímali. Už nebyl zavržencem – jednou se dokonce připojil k večírku a tancoval – ale byl tak zoufale odlišný. Pro Elbryana byla jeho existence stejná, jako když jeho rodiče pozvali přátele na večírek. Někdy mohl zůstat vzhůru a hrát s nimi v kostky. Jak se cítil dospělý! Ale nikdy nebyl součástí skupiny. Jeho rodiče s přáteli ho přijali s úsměvem, který byl, jak si teď uvědomoval, jaksi blahosklonný.

A tak to bylo i s elfy. Nikdy nemohl být jedním z nich.

Pokračovali s Juravielem v načatém rozhovoru, dokud k nim nepřišla Tuntun a nepodívala se posměšně na Elbryana a nepoplácala si tvář. Elbryan i Juraviel pochopili, a elf mladému muži naznačil, že má jít do svého obydlí. Elfové byli velmi úzkostliví, co se týkalo čistoty. Očekávalo se, že se Elbryan bude denně koupat, že bude mít čisté šaty, a poněvadž jeho bradka byla divná a nedospělá, že bude hladce oholený. Byl to úkol, kterému se chtěl vyhnout – než na to Tuntun poukázala. I když holení s perfektně vybroušeným elfím nožem bylo velice snadné a nebolestivé.

Elbryan šel ke svému bydlišti, nízkému, širokému domu na nižších větvích jilmu. Vzal si misku, ručník a nůž, ale předtím než začal, si vzpomněl, že se Juraviela nezeptal, kdy se znovu vydají za jelenem. To chtěl opravdu vědět.

Vyklouzl ze svého domu a chodil po Caer'alfaru, až uviděl Juraviela, jak se baví s dalším elfem. Elbryan se usmál a skrčil se. Jediným tvorem kromě jelena, kterého bylo těžké překvapit, byl lesní elf. Použil všechny své dovednosti a šel mezi stromy, skrýval se na otevřeném prostranství, kde mohl. Elfové si ho moc nevšímali. Nezajímali se o jeho hry a Juraviel a jeho společník vypadali, že si ničeho nevšimli.

Elbryan se skrčil u kmene stromu asi jenom dvanáct stop od páru a uvažoval nad dalším krokem.

„Na šest kroků," řekl Juraviel elfsky. „Možná pět. A jelen si ho nevšiml."

„Velmi dobře!" pogratuloval mu ten druhý.

Elbryan málem omdlel. Poznal ihned ten hlas, který byl melodický a vyšší než Juravielův. Byl to hlas Lady Dasslerond, královny celého údolí.

A mluvili o něm! Elbryan zadržel dech a pozorně poslouchal, protože i když řeči rozuměl, některá melodická slova ho mátla, když nedával pozor. A když o něm mluvila Lady Dasslerond, nechtěl přijít ani o slovo!

„A v boji taky ztrácí tu nemotornost, již mají lidé, a jaká to bude kombinace síly a ladnosti, až se naučí vládnout mečem jako elf," pokračovala.

Elbryan vykoukl zpoza stromu a viděl, že Juraviel souhlasně pokyvuje. Zapomněl na svou hru na překvapení a použil veškeré své schopnosti, aby se dostal z tohoto prostoru zpátky do svého domu – který byl blíž zemi než obloze – aby se oholil a připravil se na další cvičný souboj, který najednou zatoužil vyhrát.

Toho večera přišel Elbryan na louku obklopenou vysokými borovicemi; pod nebem plným jasně zářících hvězd. Měl s sebou jenom dlouhou hladkou tyč, svou zbraň. Elf už tam byl a Elbryan si úlevně oddechl, když uviděl, že to není Tuntun.

Tuntun nemohl nikdy přistihnout nepřipravenou. Tyto souboje prožívala zcela radostně, jako by to bylo její osobní fórum, kde může mladého muže potrestat. Po několika prvních utkáních Elbryan přemýšlel, co v ní vzbuzuje chuť trestat. Brzy si uvědomil, že nic konkrétního neprovedl, že jde jenom o to, že není elf.

Jeho dnešním oponentem byl jistý Tallareyish Issinshine, starší a klidnější člen elfího společenství. Byl tichý a skoro nikdy s Elbryanem nemluvil. Podle Juraviela měl ten nejlíbeznější hlas ke zpěvu. Elbryan s ním bojoval jenom jednou a prohrál.

„Tentokrát ne," mumlal si, když se odhodlaně blížil do středu louky. Dostal se pět stop před Tallareyishe a uklonil se, stejně jako on, na znamení respektu.

„Dobrý boj," pravil Tallareyish. To byla zahajovací formule.

„Tobě rovněž," odpověděl Elbryan a zuřivě vystartoval. Jeho schopnosti se zlepšily, jak říkal Juraviel, a teď je chtěl ukázat.

Začal mazanou fintou, vyřítil se vpřed, s tyčí klamně před sebou, jako by chtěl malého elfa převálcovat, a potom se náhle

zastavil a máchl zbraní do strany. Musel hádat, na kterou stranu se elf stočí, a i když správně odhadl, že elf půjde doprava, jeho úder byl odražen, ne jednou, ale třikrát, aniž by se vůbec přiblížil k cíli.

Tallareyish se ihned vrátil. Jeho dřevěné meče tancovaly a mávaly, vykružovaly osmy a pak náhle vystřelovaly vpřed. Elbryan je nedokázal sledovat a snažil se reagovat. Musel předvídat, a tak to dělal – otočil tyčí ve směru hodinových ručiček a zpět, pak znovu po směru a zase zpět. Elfovy útoky skoro neviděl, ale stačilo mu slyšet klapání dřeva, jak je vířící tyč všechny odrážela.

„Dobře!“ komentoval to Tallareyish a útočil na něj stále silněji.

Elbryanovy oči zářily pýchou. Soustředil se a věděl, že se musí dostat z obranné pozice. Mnoho hodin strávil s Juravielem hrou, kterou elfové nazývali pellell a která připomínala šachový zápas. Přitom se naučil hodnotě iniciativy. Nyní měl Tallareyish bílé figury a byl v útoku. Elbryan to chtěl změnit.

Točící se tyč šla přes po směru hodinových ručiček doprava, pak znovu a potřetí, a Elbryan pokaždé posunul nohu dál doprava. Tallareyish ho následoval; otočil se a postoupil levou nohou o krok dopředu.

Elbryan ztuhl.

Další krok, pravá noha.

Elbryan chytil tyč oběma rukama, aby zastavil její otáčení. Máchl jí šikmo doleva, pak ji levou rukou pustil, loktem si ji přitiskl na pravý bok a máchl jí před sebou zpět, čímž přinutil elfa ustoupit stranou a stáhnout zbraň.

Nedočkavý mladý muž spěchal mezerou okolo elfova pravého boku, pak se hladce otočil, chytil pevně tyč oběma rukama a máchl zpět.

Proletěla vzduchem a o nic se nezastavila. Elbryanovi se šokem rozšířily oči, když si uvědomil, že elf, který opisoval jeho pohyb, je za ním. Elbryan nebyl překvapen, když ho elfovy tyče udeřily, ale ne moc tvrdě, do zadku a vnitřní části kolena. Noha se mu skoro podlomila, ale podařilo se mu ohnat a jeho tyč letěla dál v zoufalém, širokém oblouku.

Tallareyish se sehnul a dvakrát mu bodl po břichu, ale jenom náznakem. Elf se náhle vyřítil, když Elbryan zastavil let své hole a dal ji do výchozí bojové pozice.

To by mohlo fungovat proti člověku či goblinovi, ale elf se skrčil ještě dřív, než se tyč dostala před Elbryana. Udělal kotrmelec mezi Elbryanovýma široce rozkročenýma nohama, vyskočil za křičícím a otáčejícím se Elbryanem a oběma svými zbraněmi bodl přes ramena za sebe.

Elbryan se již obracel, aby mu mohl čelit, ale ještě nebyl dost stočený a elf ho tvrdě udeřil tyčemi do ledvin. Vlny bolesti mládenci podlomily nohy. Pokračoval v otočce, ale pak byl na kolenou a jeho zastřený zrak ani nezaznamenal, že se elf opět přesunul.

Další tvrdá rána mu šla přes lopatky a poslala ho tváří do trávy.

Elbryan nehybně ležel, měl zavřené oči a v hlavě zmatek. Přišel tak plný naděje a tak tvrdě dopadl na zem.

„Velmi dobře," uslyšel nad sebou Juravielův hlas. Přetočil se a otevřel oči. Byl překvapen, že Tallareyish už tam není a Juraviel mu z nějakého důvodu gratuluje.

„Často blahopřeješ mrtvolám?" zeptal se Elbryan sarkasticky a každé slovo vyslovoval s bolestí.

Juraviel se jenom smál.

„Slyšel jsem vás," řekl Elbryan s obviněním.

Elf se přestal usmívat a na tváři se mu objevil vážný výraz, když pochopil vážnost a frustraci v mládencově hlase.

„Tebe a Lady Dasslerond," objasnil Elbryan. „Řekl jsi, že jsem se v boji zlepšil."

Juravielův výraz se skoro nezměnil, jako kdyby nechápal, co tím chce mladý muž říct.

„Řekl jsi to," obvinil ho Elbryan.

„Opravdu," odpověděl Juraviel.

„A tady jsem," vyplivl ze sebe Elbryan a vytáhl se na kolena, aby odhodil zbraň – zbytečný kus dřeva, podle jeho nynějšího mínění. Zasténal a chytil se za ledvinu.

„Tady jsi a bojuješ lépe, než si kdo, včetně Tuntun, kdy myslel, že budeš."

„Tady jsem," opravil ho Elbryan, „a plivu trávu."

Juraviel se hlasitě zasmál. Mladému muži se to zjevně nelíbilo. „Dva ze tří," poznamenal elf.

Elbryan zavrtěl hlavou, protože to nechápal.

„Manévr Tallareyishe," vysvětlil to Juraviel. „Kotrmelec skrze nohy. Dva ze tří pokusů jsou úspěšné a třetí se rovná katastrofě."

Elbryan ztichl a přemýšlel. Nezajímala ho čísla, ale fakt že donutil elfa k tak zoufalému manévru – byl to manévr, který mohl selhat – a to ho překvapilo.

„A z těch dvou, které jsou úspěšné, jen polovina dá dobrý úder," pokračoval Juraviel. „A co je horší, teď jsi viděl, co my nazýváme stínový ponor, a už nikdy se tím nedáš překvapit."

„Tallareyish měl starosti," řekl Elbryan tiše.

„Tallareyish byl skoro poražen," souhlasil Juraviel. „Tvoje načasování bylo bezchybné. I když vběhl za tebe, ztratil rovnováhu. To je důvod, proč jeho další údery nebyly přesné. Tvá otočka a následný útok by vyžadovaly krytí, kterého žádný elf není schopen oproti někomu tvé velikosti a síly."

„A tak se vrhl vpřed."

„Stejně se potácel," vysvětlil Juraviel. „A jen to zapotácení ho zachránilo před ranou do hlavy, když ses prudce ohnal." Elf se vesele zasmál. „Když na to pomyslím, tak by tady Tallareyish ležel ještě nyní."

Elbryan vyloudil na tváři úsměv. Skoro vyhrál! A vyvedl elfa z rovnováhy!

„Když jsme poprvé začali s tímto bojem ve dvojici, kterýkoliv elf tě snadno porazil. Každou noc jsme losovali, kdo bude tvým oponentem, protože nikdo kromě Tuntun nechtěl ztrácet čas tím, že s tebou bude bojovat."

Elbryan se zasmál. Nebyl překvapen, že Tuntun si tak vychutnávala bití.

„Nyní jsou tví oponenti pečlivě vybíráni podle toho, co zrovna děláme. Jsou to ti, kteří ti toho přinesou nejvíc. Došli jsem daleko."

„Ještě mám před sebou dlouhou cestu."

Juraviel se s ním nehádal. „Slyšel jsi, co jsem říkal," odpověděl. „Naše královna vůbec nepřeháněla, když mluvila o tvém potenciálu, můj příteli. S tvou silou a šermířským stylem elfů se

budeš moci postavit jakémukoli muži, goblinovi, elfovi nebo fomoriánovi. Jsi s námi jenom čtyři roky. Máš čas.“

Poslední věta na Elbryana zapůsobila divně. Byl vděčný za optimistická a laskavá slova a nesl svou prohru mnohem lépe. Ale zarazilo ho něco jiného. Co bude dal? Elbryan si myslel že už bude s elfy žít pořád, myslel, že zde bude žít až do smrti. Myšlenka na opuštění tohoto krásného údolí a připojení se k lidem ho děsila.

Ale také ho lákala.

Najednou se svět zdál větší.

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

Jilly

Zatoulaná kočka byla více než překvapená, a také zahanbená, když se její skorozachránce objevil u Cesty hned následující týden. Je nutné mu připsat k dobru, že k ní přímo nešel, chtivě se na ni nedíval a ani neměl žádné poznámky, kvůli kterým by se cítila špatně.

Co se týkalo jí, držela si odstup a jednou nebo dvakrát se na něj stydlivě usmála. Ale většinou se dívala jinam. Jedna její část byla ráda, že se krasavec vrátil, ale druhá část, ta vetší, se v té situaci necítila dobře. Nyní se blížila k věku sedmnácti let a už vypadala jako žena a myšlenky na tohoto muže byly znepokojivé a hřejivé.

Muž odešel brzy a poklepal na svůj baret, když odcházel. Jeho světle hnědé oči rozjásaně zářily a mladé ženě se ulevilo, že toto druhé setkání skončilo tak náhle. Zároveň ji to rozčililo. Setřásla své pocity a vrátila se do práce. Už mu nevěnovala ani jedinou myšlenku.

Další týden přišel zase.

A opět byl více než zdvořilý a nenutil ji ani ho pozdravit. Byl to dokonalý džentlmen. Tentokrát ji sledoval pozorněji a kdykoli se na něj podívala, jeho oči se uhrančivě rozšířily.

Jeho záměry se stávaly jasnými.

Tu noc, když byla sama ve svém pokoji, shledala, že od něj nemůže odtrhnout myšlenky. Přemýšlela, jaký bude mít život v dalších letech – jestli opustí Graevise a Pettibwu. Odvážila se snít o životě bez práce ve Společné cestě, o životě ve svém vlastním domě, se svými vlastními dětmi. Tato myšlenka ji téměř okamžitě dovedla k obrazům z jejího dětství a k její matce.

Zatoulaná kočka prudce zavrtěla hlavou, jako by se snažila vyklepat všechny tyto znepokojující vzpomínky z ucha. Najednou se snění stalo hrůzou, která se neshodovala s jejím nynějším životem. Její místo bylo v Cestě s Graevisem a Pettibwou. Toto je přece její

domov, a i když si to neuvědomovala, je také štítem proti vzpomínkám, kterým nechce čelit.

Ale krasavec se vrátil hned další večer, potom znovu další týden, a začalo se šeptat, že mu bylo ukradeno srdce jistou děvečkou z baru. Zatoulaná kočka se snažila ignorovat ten šepot i dlouhé pohledy, ale dokonce i Pettibwa, která měla rozzářené tváře a vychytrale se usmívala, zachytila její pohled a pokývla hlavou směrem k mužovu stolu, a to více než jednou.

„Obsloužíš toho chlapa u stolu u okna místo mě?“ ptala se často a vždy měla přichystanou nějakou výmluvu, proč to nemůže udělat.

Kočka mohla těžko odmítnout, ale vždy tam šla s chladným chováním a zeptala se ho, co si přeje, tak, aby bylo jasné, že se jedná o pití nebo jídlo. A znovu na ni džentlmen nenaléhal, ale objednal si jenom víno.

Další týden byl opět v krčmě, a tentokrát byla Pettibwa, která viděla, že mladá žena je z něj trochu nervózní, přímější a trvala na tom, že ho bude obsluhovat Kočka. A ještě deprimující bylo, že za chvíli hostinec opustila a vrátila se s Gradym.

„Pokračuj v mém duchu,“ slyšela Kočka, jak žena povídá svému synovi. Na to se Grady zasmál a dlouze se na Kočku podíval. Odpoutal se od své matky, vzal Kočku za ruku a táhl ji k muži, který už se stal v baru stálým hostem.

Kočka vzdorovala a táhla ho zpět až do té doby, kdy zjistila, že polovina hostů je pozoruje, usmívá se a je si vědoma, co se děje.

Kočka vytrhla ruku z Gradyho sevření. „Tak dobře,“ zachmuřeně zamumlala, jako kdyby to byl nějaký powriský kapitán, který ji táhne na svou loď.

Džentlmen se usmál, když poznal Gradyho.

„Zdravím vás, pane Bildeboroughu,“ pronesl Grady a lehce se uklonil.

„A já zdravím vás, pane Chilichunku,“ odvětil Bildeborough, i když se ani nesnažil vstát a také se uklonit.

„Myslím, že jste se již seznámil s mou…“ Grady hledal to správné slovo a Kočka, která se ohnivě červenala, ho chtěla plácnout po hlavě.

„Sestrou,“ dokončil Grady. „Adoptivní, samozřejmě.“

„Jistě,“ souhlasil Bildeborough. „Na to, aby byla vaše pokrevní sestra, je moc krásná.“

Gradyho rty jako by se ztratily, avšak pravdou bylo, že mezi nimi nebylo mnoho podoby. Mladá žena byla nepopiratelně krásná, dokonce i ve svém jednoduchém pracovním oděvu. Měla dlouhé zlaté vlasy a jasné oči v barvě modři. Její pleť byla hedvábně jemná a lehce opálená. Všechno na ní vypadalo, že do sebe perfektně zapadá – její nos, oči a ústa měly správné proporce a její nohy a paže byly štíhlé, ale ne vyhublé. Její chůze byla také taková. Chodila uvolněně a s lehkostí.

„Její jméno je Zatoulaná kočka,“ řekl Grady a škádlivě s na ni podíval. „Tedy, to je jméno, které jí můj otec Graevis dal, když ji přivedl.“

„Sirotek?“ zeptal se muž a vypadal, že s ní soucítí. Kočka přikývla a její výraz mu napověděl, že to má nechat být, což samozřejmě udělal.

„A Kočko,“ pokračoval Grady, „představuji ti pana Connora Bildeborougha z panství Větrov. Otec pana Bildeborougha je bratr barona Bildeborougha, který vládne venkovu Palmariského hrabství a je třetím za vévodou.“

Kočka si uvědomila, že by měla vypadat ohromeně, ale pravdou bylo, že vyšší společnost ji nezajímala. Alespoň se na muže usmála a on jí úsměv vrátil. To už od ní bylo něco!

„Děkuji vám za představení,“ řekl Connor Gradymu a jeho tón napovídal, že by měl Grady odejít. Grady byl více než rád a prakticky ji hodil k němu do klína. Potom se krátce uklonil a odspěchal k usmívající se Pettibwě.

Kočka zacouvala, podívala se přes rameno a narovnala si šaty. Věděla, že se červená, a cítila se jako úplný blázen, ale Connor v tomto nebyl žádný nováček.

„Celé týdny chodím k Cestě a doufám, že se znovu ocitnete v nebezpečí,“ řekl a zcela ji zaskočil.

„Takové nádherné přání,“ odpověděla mladá žena sarkasticky.

„Nuže, chtěl jsem vám jen dokázat, že bych vás ochotně zachránil,“ pravil Connor.

Kočka dokázala potlačit úšklebek. Její pýchu urážel tak blahosklonný postoj – nikdy si nemyslela, že potřebuje nečí ochranu – ale znovu se ovládla a řekla si, že tento muž ji nechce ublížit.

„Není to způsob, jak se to má stát?“ zeptal se Connor lehce a nalil polovinu vína do sklenice na stole a nabídl ji svoji původní, ze které se ještě nenapil. „Mladá slečna, napadená padouchy, zachráněna galantním hrdinou?“

Kočka nemohla úplně rozluštit jeho tón, ale byla si skoro jista, že si z ní nedělá legraci.

„Hlouposti,“ pokračoval Connor. „Možná jsem sem přišel a doufal, že se dostanu do potíží a vy zachráníte mě.“

„A proč bych to dělala?“

Kočka sotva uvěřila, že něco takového řekla, ale její zděšení ustoupilo, když se Connor od srdce zasmál. „Opravdu, proč?“ řekl. „Přece jen jsem na ty tři muže přišel trochu pozdě, a jak už jsem řekl té noci, spíš jsem zachránil je.“

„Děláte si ze mě legraci?“

„Obdivuji vás, mladá dámo,“ odpověděl Connor bez zaváhání.

„Mám tedy omdlít?“ zeptala se s rostoucí drzostí a sarkasmem. „Mám vyběhnout z hospody a najít nějaké vandráky, aby bylo vaší pýše učiněno zadost?“

A znovu přišel smích, a tentokrát Kočka shledala, že se směje s ním.

„Máte ducha,“ poznamenal Connor. „A je ve vás něco z divokého poníka.“

Její smích byl pohřben ve zmatku, když zaregistrovala tu analogii. Něco v tom přirovnání, něco, co nemohla zachytit, ji tvrdě udeřilo a žádalo svobodu.

„Omlouvám se,“ pravil Connor o chvíli později. „Nechtěl jsem vás urazit.“

Ale to není ono, odpověděla mu v duchu, ale nahlas mu neřekla nic.

„Ale má poznámka se netýkala všech vašich vlastností,“ Pokračoval Connor upřímně.

Kočka přikývla a dokázala se také usmát. „Mám práci.“

„Můžeme se projít, až skončíte?“ zeptal se Connor směle. „Čekal jsem týdny – skoro měsíc – než mi někdo řekl vaše jméno. Můžeme se projít?“

Kočka nevěděla, jak odpovědět. „Musím se zeptat Pettibwy,“ vysvětlila, jenom aby získala pro sebe čas.

„Ujistím ji o své počestnosti,“ souhlasil Connor a začal vstávat.

Kočka ho chytila za rameno – její síla ho překvapila – a zadržela ho. „To není potřeba,“ ujistila ho.

Znovu se na něj usmála, přisunula vinnou sklenku, ze které se ani nenapila, zpátky před něj a odešla.

„Ó, ten je krásný!“ zářila Pettibwa, když ji chytila v kuchyni za barem o chvíli později. Starší žena před ní spráskla své velké ruce a zubatý úsměv měla od ucha k uchu. Udělala to znovu a pak ji pevně objala.

„Toho jsem si nevšimla,“ řekla Kočka chladně a nepoddala se objetí. Snažila se být bez výrazu, když Pettibwa odskočila.

„Ne?“

„Zahanbila jsi mě.“

„Já?“ řekla nevinně Pettibwa. „Ale má holčičko, nikdy nenajdeš nikoho sladkého, když se budeš chovat tímto způsobem. Chováš se, jako kdyby žádný chlap nebyl dost dobrý.“ A oplzle se na ni podívala. „Tak mi řekni, že necítíš teplo v břišku a taky se ani trochu nezachvěješ, když se na něj podíváš.“

Kočka se začervenala. To bylo vše, co Pettibwa potřebovala.

„Není to důvod k zahanbení,“ řekla žena. „Je to přirozené.“ Zahákla jeden prst za její šaty, potáhla je níž a poklepala rukou, až se Kočkiny prsy zatřepaly. „A na co si myslíš, že jsou?“ zeptala se.

Kočkin pohled byl plný zděšení.

„Na chytání mužů a kojení dětí,“ prohlásila starší žena s mrknutím. „A nemůžeš mít jedno bez druhého.“

„Pettibwo!“

„Ale no tak!“ napomenula ji na oplátku Pettibwa. „Já moc dobře vím, že si myslíš, že je hezký. A kdo ne? A taky má dobré vychování a je po pás ve zlatě. Samotný synovec barona! I můj Grady o něm básní, a ty víš, že podle Gradyho ten muž básní o tobě.

Určitě má v očích jiskru, když se na tebe dívá, a kalhoty mu začínají být trochu tě –“

„Pettibwo!“

Starší žena se smála a Kočka uvítala přestávku v konverzaci, aby mohla zvážit její slova. Grady to schvaluje, jak řekla Pettibwa, jenže Kočka věděla, že to nemá s chováním jejího nápadníka co dělat. Kdyby ji dali dohromady se šlechticem, Grady by pro to byl dvojnásobně. Byl by spřízněn se šlechtou, jistě by byl zván na všechny důležité společenské akce, a taky by Kočka měla jiné peníze a nedělala by si nárok na hostinec U Společné cesty.

Takže Gradyho entuziasmus pro ni nic neznamenal, ale Pettibwino nadšení – to bylo něco jiného. I přes všechny ty smělé řeči cítila, že její adoptivní matka je nadšena představou dívčina sňatku s někým tak vlivným a krásným jako panem Connorem Bildeboroughem z panství Větrov.

Takže co si Kočka vlastně myslí? To byla ta pravá otázka a jediná, na které záleželo, ale mladá žena se na to takhle nemohla dívat, ne nyní, když Pettibwa zářila víc než obvykle.

„Požádal mě, abych se šla projít, až budu mít po práci,“ přiznala.

„Běž!“ řekla Pettibwa. „A jestli tě bude chtít políbit, nech ho,“ řekla a poplácala ji po tváři.

„Ale tyhle,“ pokračovala Pettibwa a ukázala na její prsa, „ty ještě počkají.“

Kočka znovu zrudla, odvrátila se a snažila se nedívat dolů. Její prsa se vyvinula nedávno, teprve po jejích šestnáctých narozeninách, a jenom jí přidala na její krásné ženské postavě, se kterou se nemohla vyrovnat. Ztělesňovala druhou stranu dívky – ženu, smyslnou a sexuální – s níž se její mladý duch dosud neztotožnil. Graevis s ní bojovával a pomohl jí zlepšit bojové schopnosti, ale když jí prsa vyrostla už se jí ani nedotkl. Bylo to, jako by byly hranicí mezi ní a jejím milovaným otcem, signálem, že už není holčička.

Ale ona nikdy nebyla jeho malá holčička. To bylo schováno pro muže, na vzdáleném místě, kterého si nepamatovala.

Nebyla ještě připravená vyrůst.

Jenže také nemohla ignorovat výhody krásného Connora, ne za cenu, že zlomí Pettibwě srdce.

Šla tedy na procházku a měla pěkný večer. Zjistila, že s Connorem se mluví stejně lehce, jako se na něj dívá. Nechal ji vést konverzaci, jít po ulicích, jež vybrala, a nedával jí osobní otázky. Řekla mu jen, že není pravou dcerou Chilichunkových a že byla adoptována ve vzdálené vesnici, jež se podle Graevise jmenuje Plevelná. „Už jste někdy slyšel tak bláznivé jméno?“ řekla zahanbeně. Pokračovala a vysvětlila, že neví, odkud přišla, a že si nepamatuje na svou rodinu a ani na své jméno.

Connor ji opustil u dveří soukromých místností hostince U Cesty. Nesnažil se ji políbit ani na tvář a jenom jí políbil ruku.

„Vrátím se,“ slíbil. „Ale jenom pokud si to přejete.“

Než mohla vůbec o této otázce uvažovat, shledala, že je ohromená jeho nádhernými řasami, které zakrývaly jeho oči. Byl vysoký – skoro šest stop – a štíhlý, ale jeho tělo bylo pevné a samý sval. Probudily se v ní divné pocity, když se lehce dotkla jeho ruky. Tyto pocity jí byly známé.

„Mohu, Kočko?“ zeptal se.

„Ne,“ odvětila se sklíčeným výrazem. „Žádná Kočka,“ vysvětlila rychle, a pak se zvědavým výrazem řekla: „Jilly.“

„Jilly?“

„Nebo Jill,“ odpověděla mladá žena a vypadala upřímně zmatená. „Jill, ne Kočka. Říkali mi Jilly.“

Její vzrušení rostlo každým slovem a Connorovo rovněž. „Tvé jméno!“ zvolal. „Vzpomněla sis na ně!“

„Ne Kočka, a už nikdy Kočka,“ řekla Jilly. „Je to Jilly. Jsem si tím jistá!“

Políbil ji přímo na ústa, ale najednou se odtáhl, jako by jí chtěl dát najevo, že to nebylo úmyslné, že to bylo způsobeno náhlou radostí.

Jilly nic neříkala.

„Musíš jít a říct to Pettibwě,“ nabádal ji Connor, „i když se s tebou nerad loučím.“ Ukázal na dveře za ní.

Jill pokývla a chtěla odejít, ale Connor ji chytil za rameno a otočil ji k sobě.

„Mohu se vrátit ke Společné cestě?“ zeptal se se vší vážností.

Jill chtěla prohodit poznámku o tom, že hostinec je veřejným místem, ale udržela se, jen přikývla a vřele se na něj usmála. Pak přišla chvíle napětí – Jill ani Connor si nebyli jisti, jestli se jí bude snažit opět políbit.

Neudělal to, ale vzal ji za obě ruce, stiskl je a odešel.

Jill si nebyla jistá, jestli je ráda nebo ne.

Pettibwa si novinky vyslechla s čistou radostí – Jill měla strach, že jí ublíží, když nebude používat jméno, které jí dali. Ale ženě tekly slzy radosti. „Nesedí to, říkat ti Kočko, když už nejsi dívka,“ řekla a objala ji tak silně, že mladá žena nemohla dýchat.

Jill šla spát se spoustou hřejivých pocitů – některé byly příjemné, jiné znepokojující, protože jim nerozuměla. Její myšlenky létaly sem a tam mezi tím, že si uvědomila své pravé jméno, a jejím zážitkem s Connorem. Tolik se toho za jednu noc stalo. Nyní zná své jméno Jill, i když věděla, že jí spíš říkali Jilly.

A ten pocit, když byl Connor blízko u ní! Jak se mohla tolik zpotit v takovou chladnou noc?

Ten pocit jí také připomněl minulost – něco nádherného a zároveň strašného.

Nemohla to zařadit a ani se nesnažila. Věděla, jak se jmenuje, a myslela si, že jí to přinese zpět paměť. A tak se s těmito rozporuplnými myšlenkami ponořila do spánku plného sladkých snů i drsných nočních můr.

KAPITOLA PATNÁCTÁ

Slečna Pippin

Příliš rychle ztratili zemi z dohledu a vznášeli se na obrovských vlnách a aroma tak silném, že si Avelyn pomyslel, že by naprosto klidně mohli plout na něm. Každou minutu byli zaneprázdněni, znovu a znovu kontrolovali lana, tahali plachty, protože Vánek nebyl na širokém moři již několik let a kapitán Adjonas byl zjevně nervózní. Starý Bunkus Smealy vypadal, jako by měl z udělování obzvláště nebezpečných úkolů mnichům opravdové potěšení.

Ale ten starý mořský vlk neměl ani potuchy, jaký fyzický výcvik tito mnichové snášeli. Nařídil Thagrainovi a Quintallovi vylézt na hlavní stěžeň, a tak tam vylezli – rychleji než jakýkoliv člen posádky na Vánku. Poslal je daleko na ráhno, a oni se tam snadno dostali, viseli na rukou a rovnali plachty a pak sjeli po lanech a postavili se mu po boku.

„Dobře, takže dál…“ začal Smealy, ale Quintall ho zarazil.

„Dávejte pozor, pane Smealy,“ řekl mnich klidně. „Jsme částí posádky a jako takoví budeme pracovat.“ Na chvíli se zarazil a zíral na muže. Byli skoro stejně vysocí, ale Quintall měl o padesát liber víc a každá z nich byla tvrdým svalem. „Budeme pracovat, tak jako posádka,“ dokončil zlověstně. „Jestli se bavíte myšlenkami na to, jak budou bratři Sv. Mere-Abelle pracovat víc než vaše posádka, připojte k těmto myšlenkám ještě představu plavání.“

Smealy asi tucetkrát zamrkal a zvedl ruku, aby se poškrábal ve vlasech – asi aby zabil pár vší, pomyslel si Avelyn. Malý muž se podíval přes palubu, mimo pohledy zírající posádky, k vysoké postavě kapitána Adjonase.

Quintall měl podezření, že on a jeho bratři budou brzy bojovat. Musel hned ustanovit pravidla, nebo se z toho stane dlouhá a nebezpečná cesta. Byla to sice Adjonasova loď, to Quintall uznával,

ale opatství za jejich přepravu zaplatilo dobře a bratři zde nebyli jako otroci.

K úlevě mnichů – přestože Quintall byl dost zklamaný – si Adjonas poklepal na svůj opeřený klobouk a pokývl mnichovi v souhlasu. Byla to jasná známka respektu.

Quintall se na Smealyho pousmál a starý mořský vlk se frustrovaně třásl. Smealy se na všechny čtyři podíval, vyplivl něco hloupého a potom oddusal pryč, vybít si vztek na nejbližších členech posádky.

„Zahráváš si," poznamenal Pellimar.

Quintall přikývl. „Nechal bys je, aby s námi zacházeli jako s dobytkem?" zeptal se. „Byli bychom všichni mrtví ještě předtím, než bychom se dostali na Pimaninicuit." Zavrčel a chtěl jít pryč.

„Možná ne všichni," poznamenal Thagraine a zarazil tím Quintalla.

Avelyn a Pellimar zadrželi nad těmito odvážnými slovy dech. Mniši byli pořád trochu žárliví, pokud šlo o to, kteří dva půjdou na ostrov. Avelyn a zvlášť Thagraine si toho byli vědomi.

Quintall se pomalu otočil. Dvěma kroky se dostal přímo před Thagraina. „Mohl jsi spadnout ze stěžně," prohlásil tónem, který zněl jako výhrůžka. „A pak bych já šel na ostrov."

„Ale nespadl jsem."

„A já jsem tě nestrčil," prohlásil Quintall. „Dostal jsi úkol a já rovněž. Dostanu tě na Pimaninicuit." Podíval se na Avelyna. „Vás oba, a jestli kapitán Adjonas nebo Bunkus Smealy nebo kdokoliv jiný na palubě smýšlí jinak, bude se zodpovídat Quintallovi."

„A Pellimarovi," řekl čtvrtý mnich.

„A Thagrainovi," řekl muž usmívaje se.

„A Avelynovi," dodal Avelyn. Jejich pakt byl velmi pevný a čtyři mnichové odložili své osobní problémy ve světle možná mnohem nebezpečnějších nepřátel. Avelyn, který s Quintallem pracoval blíže víc než čtyři roky, shledal, že mu doopravdy věří. Podíval se na Thagraina, který se stal spojencem, jemuž věřil nejvíce, usmál se, a potom si všiml, že muž a Pellimar, kteří spolu byli o rok déle, si pevně potřásli rukama a dívali se vzájemně do očí.

Byl to dobrý začátek.

Po tři dny neviděli žádnou zem. Vánek plul přímo do jihovýchodní části Coronského zálivu, až k severnímu výběžku, který byl známý jako Kudlaní paže. Po setmění uviděli světlo daleko na jihu, jenže zjevně vysoko nad vodní hladinou.

„Pireth Tulme," vysvětlil kapitán Adjonas svým hostům. „Pobřežní stráž."

„Ať už je to cokoliv, je dobré znovu vidět zem," dodal Pellimar.

„Po další dva týdny ji uvidíte často," odpověděl Adjonas. „Pojedeme podél pobřeží Kudlaní paže, potom do hlubších vod a přímo do Svobodného přístavu a Entelu."

„A potom?" zeptal se Pellimar s očekáváním.

„A potom to teprve začne," řekl Quintall přísně. Podsaitý muž znal jejich kurs lépe než jeho tři společníci, proto že to bylo součástí privátního výcviku mistra Sihertona. Nebezpečí bylo mnoho, ale největší z nich bylo ukryto v mysli. Pellimar vypadal nedočkavě, jako by čekal, že Pimaninicuit bude tak blízko jako Entel, ale pravdou bylo, že Vánek stráví na cestě na ostrov více než čtyři měsíce, a to za předpokladu správného větru. I kdyby na ostrov dorazili brzy, jen by ho objížděli a čekali by na déšť.

„Pak se otočíme přímo na jih," dodal kapitán Adjonas.

„V dohledu země?" zeptal se Pellimar.

Adjonas se nad takovou absurdní myšlenkou pousmál. „Jediná zem, kterou uvidíme, bude pobřeží Behrenu."

„Ale my s nimi nejsme ve válce," řekl Pellimar rychle.

„Ale jižní království nemá kontrolu nad piráty," vysvětlil Adjonas. „Být v dohledu země znamená být v dohledu pirátů." Zavrčel a šel pryč, ale zastavil se, ohlédl se a pokynul jim.

Ti čtyři ho začali následovat.

„Jenom ty," řekl Adjonas a ukázal na Quintalla.

Podsaditý muž následoval kapitána do jeho soukromých kajut a nechal své tři zvědavé společníky na palubě spolu se studeným větrem a světlem Pireth Tulme.

Quintall se k nim o dost později vrátil – do podpalubí, do místnosti o velikosti komory, kterou nyní nazývali domovem. Na jeho úsměvu bylo něco divného, všiml si Avelyn, něco nepatřičného.

Quintall vzal Thagraina za paži, vyvedl ho z místnosti a za chvíli se sám vrátil.

„Kde?“ zeptal se Pellimar.

„Dozvíte se to zavčas,“ odpověděl Quintall. „Myslím, že dva za jednu noc je až dost.“ Šel ke své palandě a Pellimar a Avelyn si vyměnili nevědoucné pokrčení rameny. Jejich zvědavost byla jenom větší, když se Quintall opakovaně chichotal, dokud neusnul.

Thagraine se příští den na palubě smál podobně. Avelyn si nebyl jistý, jestli se k nim předchozí noc vůbec připojil. Vypadal unaveně, ale jinak docela dobře. Stoický Avelyn na to zapomněl. Zjevně jejich tajemství neznamenalo žádné nebezpečí, a ať už to bylo cokoliv, nezáleželo na tom. Nyní měl Avelyn jisté pochybnosti a jeho úkol se každým uzlem blížil.

Pellimar ale nebyl tak trpělivý. Stále do Quintalla rýpal, a když se s tím nikam nedostal, šel za svým starším přítelem. Konečně, když se slunce skoro dotklo obzoru, si Quintall a Thagraine vyměnili pohledy.

„Obřad potřeby,“ vysvětlil Quintall s úsměvem – s hodně oplzlým úsměvem, pomyslel si Avelyn.

„Je dobrá,“ přidal Thagraine. „Asi není dlouho v oběhu.“

Avelyn zúžil oči a snažil se ty šifry rozluštit.

„Ne tady,“ dýchal Pellimar nadějně. Zjevně tu hádanku vyřešil. Avelyn se podíval, aby získal nějakou nápovědu.

„Jenom pro kapitána Adjonase a pro nás čtyři, kteří jsme si zasloužili jeho respekt,“ vysvětlil Quintall.

„Nebude to až tak dlouhá cesta!“ vykřikl Pellimar. „Kam mám jít?“

„Ale ty musíš utáhnout plachtoví!“ škádlil ho Thagraine.

„A budu pracovat ještě lépe po…“

„Obřadu potřeby,“ pronesli Quintall a Thagraine společně a smáli se. Quintall pokývl a Thagraine vedl nedočkavého Pellimara pryč.

„O čem to mluvíte?“ ptal se Avelyn.

„Ubohý, drahý Avelyne,“ plísnil ho Quintall. „Zakrytý rukama své matky jsi nikdy takový poklad nepoznal.“

Quintall už nic dalšího neřekl a nechal tam Avelyna kousat si ret frustrací po zbytek odpoledne. Avelyn se tvrdohlavě rozhodl, že se už na nic nebude ptát, že překoná zvědavost a bude s ní zacházet jako se slabostí.

Disciplína mu vydržela jen do chvíle, než usedli nad večeří – mísou hrudkovité teplé kaše – a Quintall začal mluvit o převzetí „první hlídky“.

„Ale my nedržíme hlídky,“ protestoval Avelyn. „To je práce pro posádku.“ Mnich nechtěl držet hlídku na palubě protože začalo pršet a dokonce i smradlavá, vlhká kajuta byla lepší než se procházet po kluzké palubě anebo lézt na stěžeň.

„Já druhou,“ řekl Thagraine rychle a předběhl tak Pellimara.

„Neboj se,“ řekl Quintall Pellimarovi. „Jsem si zcela jistý, že jeho hlídka nepotrvá dlouho.“ To je přinutilo zasmát sena Thagrainův účet.

Avelyn hodil talířem, protože byl naštvaný, že si nechávají tajemství pro sebe. Ale dokud Quintall neodešel, nedostal žádnou informaci.

„Je opravdu dobrá,“ poznamenal Pellimar jen tak nazdařbůh. Thagraine byl zklamán, protože nyní dostal Avelyn to, co potřeboval.

„Ona?“ zeptal se.

„Lodní děvka,“ přiznal Thagraine a zachmuřeně se díval na Pellimara. „A mám takový dojem, Pellimare, že ty budeš mít až čtvrtou hlídku.“

„Třetí,“ trval na svém Pellimar. „Jestli si ji Avelyn přeje, může počkat, až skončím.“

Bratr Avelyn se posadil a byl úplně ohromen. Lodní děvka? Obřad potřeby? Jeho ruce se zpotily – více však strachem než očekáváním. Nikdy by takovou věc nečekal a nerozuměl svým společníkům, že na cestě svého života se poddávají takovým základním potřebám.

„Určitě nejsi uražený,“ zarýpal si Thagraine. „Ó, pak je to jenom stud. Můj drahý Pellimare, myslím, že náš přítel nikdy na ženě nejel.“

Nejel na ženě? V Avelynově mysli se teď objevil absurdní obraz. Překvapilo ho a urazilo, že slyšel své společníky mluvit o něčem tak svatém, jako je láska, tak hrubě.

Nic neřekl, protože se bál, aby ze sebe neudělal hlupáka. Rozuměl, že by tím mohl ztratit hodně respektu a ta chyba by ho mohla v následujících týdnech bolet.

„Půjdeš po Thagrainovi," řekl Pellimarovi a snažil se mít klidný hlas. „Počkám." Otočil se, ležel na lůžku a všiml si odsuzujícího pohledu, jímž po něm střelil Thagraine. V tom mohla být skryta míra jeho mužství, uvědomil si, test, který musí udělat. Vše by se mohlo pokazit, kdyby ztratil Thagrainův respekt či respekt ostatních. Na Pimaninicuit byla náhrada a Quintall, který je tak silný a který se vyzná v umění milovat a bude za tou ženou chodit každou noc, je další na řadě.

Avšak myšlenka na to, aby za tou ženou opravdu šel, ho děsila. Thagrainovo vnímání jeho sexuální minulosti bylo správné. Celý svůj dospělý život věnoval studiu a pro takovou zábavu nebylo místo. Snažil se to odsunout z mysli a spát, ale zažil další šok, když ti dva začali mluvit o jistých dvou služkách a kuchařkách v opatství.

„Ví toho víc než kterákoliv z nich," ujistil Thagraine Pellimara, když mluvil o ženě na lodi.

„Ano, ale ta mladá," hádal se Pellimar. „Bien deLouisa se jmenuje, ne?"

Avelynovi se najednou zvedl žaludek. Tu ženu, tedy spíš dívku, znal. Pracovala v kuchyni Sv. Mere-Abelle. Byla to krásná dívka s dlouhými černými vlasy a tajemnýma očima.

A nyní jeho dva bratři srovnávali jejich milenecké techniky!

Avelyn skoro nemohl dýchat. Jak mohl být tak slepý? Ani ve snu neměl podezření, že něco tak přízemního se odehrává v Sv. Mere-Abelle.

Tu noc nespal moc dobře.

Několik dalších dní bylo špatné počasí a to byla pro Avelyna spása, protože on a jeho společníci měli plno práce – upravování plachet, což bylo ve větru nebezpečné – a plížení se po podpalubí a hledání děr v trupu. Jednou dokonce vynášeli vědra vody.

Tento únavný rozvrh neposkytl Avelynovi prostor, aby myslel na své problémy. Věděl, co se od něj očekává – ostatní tři viděli sexualitu jako znak mužství – a on byl, tedy v určité rovině, rovněž zlákán. Ale víc než to byl zděšen. Nikdy takhle ženu nepoznal a nevěděl, jak bude reagovat. Vždy, když prošel kolem kajuty hned za kajutou kapitána, otřásl se.

Každou noc sebou házel, a to snad ještě víc než Vánek na vlnách. Všechny jeho sny se rozpustily v obyčejném strachu. Začal si představovat monstra za dveřmi, hororovou karikaturu ženy, dokonce i své matky, která se mu posmívá a chce zničit jeho nejvnitrnější pocity a ukrást mu duši. Ale ani ty noční můry nebyly tak jednoduché, protože Avelynovy základní instinkty, nižší, než si kdy připustil, ho často přinutily zaútočit na toho démona-ženu stejně ohnivě, jako ona útočila na něj, a bojoval s ní a kopal a kousal ji v nekontrolovatelné vášni. Vždycky se probudil zalitý studeným potem a jednou dokonce ve velmi nepohodlné pozici.

Muselo se to stát. Počasí se zlepšilo, Vánek lehce plul po klidnějším moři a jižní pobřeží Kudlaní paže se stalo šedou šmouhou na západě. Čtyři mniši byli na palubě, když je Bunkus Smealy informoval, že dnes nemají už žádné povinnosti a mohou si jít po svém. „Vím, že musíte dohnat pár modliteb," řekl mořský vlk, obzvláště Quintallovi, s lascivním mrknutím. „Taky se za mne pomodlete, buďte tak hodní."

„Jedna za každého muže na lodi," řekl Thagraine a způsobil tím u Smealyho smích. Starý muž se potom na svých křivých nohách vzdálil.

„Cvičení po ránu by se mi hodilo," dodal Thagraine, když byli zase sami. Zamnul si ruce a šel na záď.

Quintall ho chytil za rameno. „Avelyn," pronesl. Thagraine se otočil, aby se na něj podíval. „Všichni jsme už ochutnali sladkost slečny Pippin, kromě našeho bratra Avelyna," vysvětlil Quintall.

Tři páry očí se zabodly do Avelyna, v němž byla malá dušička. „Běž," řekl nervózní mnich Thagrainovi, dříve než si promyslel své možnosti. „Jsem unavený ze dní bouře."

„Stůj!“ řekl Quintall tvrdě a zastavil Thagraina předtím, než mohl udělat jediný krok. Zeptal se Avelyna: „Možná jsi tedy skákač barelů, co?“

Avelynovo obočí vyletělo zvědavě nahoru. Už ten výraz slyšel a věděl, že ho Quintall i ostatní normálně používají, ale nevěděl, co to znamená. A nyní, když to bylo předloženo jako sexuální termín, zmátlo ho to ještě víc.

„Ano,“ poznamenal Quintall tiše, „to je možná to, co se ti líbí.“

Thagraine a Pellimar se chichotali. Avelyn si všiml, že se smích snaží potlačit a že s ním tedy sympatizují.

„Vůbec nevím, o čem vlastně mluvíš, bratře Quintalle,“ odpověděl suše a vystrčil čelist. „Možná bys mi mohl říct, co je to skákač barelů?“

Toto vzbudilo u Pellimara zafrkání. Thagraine do něj tvrdě strčil.

Avelyn nakrčil obličej nechutí. Vidět ostatní členy řádu jak se chovají tak… pubertálně (nemohl přijít na jiné slovo které by to vystihlo), ho hluboce bolelo.

„Vidíš tamten barel,“ vysvětlil Quintall šťastně a ukazoval přes palubu na malou bečku.

Avelyn vážně přikývl. Nelíbilo se mu, kam to směřuje.

„Má na boku malou díru,“ pokračoval Quintall, „pro ty kteří neumějí použít ženy.“

Avelyn se zhluboka nadechl a snažil se uklidnit svůj stále vzrůstající hněv.

„Samozřejmě že se za schůzku musí zaplatit,“ dokončil Quintall.

„Tu noc, kdy jsi v barelu!“ zahoukal Thagraine a všichni tři se rozesmáli.

Avelyn na tomto trapném vtipu neviděl vůbec nic směšného, a stejně tak posádka, která byla dost blízko na to, aby slyšela všechny urážky. Pro Avelyna to byla nesvatější mise, nejdůležitější povinnost církve Abellikánů, a pokazit to orgií na lodi, to by bylo rouhání.

„A co duše?“ zeptal se Avelyn, ale Quintall jenom zafrkal nad tou myšlenkou.

„Je to tvá volba,“ dokončil.

Avelyn si to nemyslel. Jednou byl, jak se říká, přivolán ke stolu. Jeho činy budou mít důsledek v budoucnosti a nemohl očekávat jejich loajalitu. Rovněž mezi nimi byla žárlivost už od první chvíle, kdy byli vybráni připravovatelé.

Avelyn udělal krok a dostal se tak mezi Quintalla a Thagraina.

Podsaditý muž ochotně ustoupil a na tmavé tváři se mu objevil drsný úšklebek, ale Thagraine ho chytil za rameno.

„Po mně," řekl přísně.

Avelyn byl příliš rozzlobený na to, aby se hádal, a zahákl mu ruku, pak ji tlačil nahoru a strčil do něj, až ztratil rovnováhu. Pak ho pustil, podrazil mu nohy a Thagraine přistál na palubě. Nechtěl už v tom pokračovat, a tak rychle šel, než bude druhý mnich reagovat.

Za ním se nesl Quintallův smích.

Kapitán Adjonas vyšel ze své kajuty ve chvíli, kdy se Avelyn přibližoval. Podíval se na něho a pak přešel palubu ke zbývajícím třem. Jeho úsměv řekl vše, když se na něj podíval zpět, pokynul mu kloboukem a pokračoval v cestě.

Avelyn se neohlédl. Šel ke kajutě, zastavil se a zvedl ruku, aby zaklepal. Potom si pomyslel, že je to úplně trapné, a prostě vešel.

Překvapil ji. Na sobě měla špinavou noční košili. Vyskočila a zakrývala se dekou.

Nebyla to, co očekával – nebylo to monstrum z jeho snů. Byla mladší než on, něco přes dvacet, a měla dlouhé černé vlasy a oči, které skoro ztratily jiskru. Její obličej se v rámu hustých vlasů zdál hubený, ale pěkný. Její tělo bylo rovněž pěkné a štíhlé. Avelyn měl podezření, že je to z nedostatku jídla, a ne proto, že je to módní.

Zvědavě se na něj podívala a její strach se rychle vytrácel. „Jeden z mnichů," řekla hrdelním hlasem. „Říkal, že budou čtyři, ale myslela jsem, že je už všechny znám…" Odmlčela se a zmateně zavrtěla hlavou.

Avelyn polkl. Její partneři jí byli lhostejní, a tak ani nevěděla, kdo ji navštívil.

„Jsi?" zeptala se.

„Co?"

„Mnich?"

Avelyn přikývl.

„Dobře," pravila, odhodila pokrývku na postel, sáhla na okraj košile a začala ji vyhrnovat.

„Ne!" řekl Avelyn v panice. Zpozoroval modřiny na jejích nohách a sklopil oči dolů i přes svá nejlepší předsevzetí. Její špína ho urážela. Ne že by byl o moc čistší. Ohromovalo ho, jak bylo těžké zůstat čistý uprostřed té vší vody.

„Ještě ne," raději ujasnil Avelyn, když uviděl její ohromený výraz. „Jak se jmenuješ?"

„Jak se jmenuji?" odpověděla a pak se zasmála a pokrčila rameny. „Tví přátelé mi říkají slečna Pippin."

„Tvé pravé jméno," trval na svém Avelyn.

Žena se na něho tvrdě a dlouze podívala. Očividně byla zmatená a překvapená, ale také trochu zvědavá. „Tak tedy dobře," řekla. „Říkej mi Dansally. Dansally Comerwicková."

„Já jsem Avelyn Desbris."

„Jsi připravený, Avelyne Desbrisi?" zeptala se Dansally a povytáhla si kraj košile a zaujala provokativní pózu.

Avelyn nad tím obrazem uvažoval ze dvou úhlů pohledu. Jedna jeho část chtěla nabídky využít – přiběhnout a udělat jí to. Druhá jeho část, která strávila více než polovinu jeho života ve vášnivé snaze pozvednout se nad tuto lidskou rovinu – nad zvířecí instinkty bez myšlenky a důvodu – to nemohla přijmout.

„Ne," řekl znovu, šel k ní a jemně jí odtáhl ruku, takže jí košile sklouzla zpět přes nohy.

„A co bys chtěl se mnou dělat?" zeptala se zmateně.

„Mluvit," odpověděl docela klidně Avelyn, který se kontroloval.

„Tak mluvit? A co bys chtěl, abych povídala?" zeptala se a v jejích modrých očích se objevila nezbedná a lascivní jiskra.

„Řekni mi, odkud jsi," prosil ji Avelyn. „Pověz mi o svém životě před tímhle."

Kdyby ji udeřil, nemohla by vypadat víc zraněně. „Jak se opovažuješ?" zeptala se.

Avelyn nemohl zakrýt úsměv. Vypadala jaksi uraženě, jako by byl moc osobní, ale jinak dobrovolně nabízela to, co by mělo být nejosobnější. Zvedl ruce a ustoupil o krok.

„Prosím, sedni si támhle, Dansally Comerwicková,“ vyzval ji a ukázal na postel. „Nechci ti ublížit.“

„Jsem tu z určitého důvodu,“ řekla suše, ale sedla si na kraj postele.

„K našemu potěšení,“ řekl Avelyn a přikývl. „A mě potěšíš konverzací. Chtěl bych tě poznat.“

„Abys mě mohl zachránit?“ zeptala se sarkasticky. „Abys mi řekl, kde jsem sešla z pravé cesty, a dovedl mě zpět?“

„Nikdy bych si nedovolil tě soudit,“ řekl upřímně Avelyn. „Ale rád bych pochopil něco, čemu nerozumím.“

„Necítil ses někdy jako hlupák?“ zeptala se a opět měla tu darebáckou jiskru v očích. „Trošku nervózní?“

„Jsem muž,“ ujistil ji sebevědomě. „Ale nejsem si úplně jist, jestli má definice tohoto označení je stejná jako definice mých společníků.“

Dansally, jež nebyla hloupá, se opřela a pochopila ta slova. Strávila čtyři dny bouře o samotě – tedy kromě pravidelných návštěv Quintalla, který vypadal, že se jí nemůže nasytit. Pravdou bylo, že se už dlouho cítila sama – po celou cestu a už roky předtím.

Avelyn jí trochu zalichotil a nakonec mu odpověděla na otázky. Mluvila s ním jako s přítelem. Strávil s ní dvě hodiny mluvením.

„Nyní se musím vrátit ke svým povinnostem,“ řekl Avelyn nakonec. Pohladil ji po hlavě, vstal a šel ke dveřím.

„Jsi si jist, že nechceš zůstat déle?“ zeptala se Dansally. Otočil se a viděl, jak apaticky leží na posteli.

„Ne,“ řekl tiše a s respektem. Na chvíli se zarazil a uvažoval. „Ale chtěl bych tě požádat o laskavost.“

„Nedělej si starosti,“ odvětila Dansally s mrknutím ještě předtím, než začal mluvit. „Tvoji přátelé se na tebe budou dívat s úctou, o tom nepochybuj.“

Avelyn jí vrátil úsměv. Shledal, že jí důvěřuje, a tak vyšel zpět do slunečního svitu uvolněný, ale ne tak, jak by si domýšlel Quintall a ostatní.

Avelyn ji navštěvoval často, tedy skoro tak často jako ostatní. Seděli, mluvili a smáli se a jednoho večera mu dokonce Dansally

plakala na rameni. Ztratila dítě, které se narodilo mrtvé, a její rozzuřený manžel ji vyhodil na ulici.

Jakmile se jí to dostalo přes rty, okamžitě se od Avelyna odtáhla a dívala se na něj. Nemohla uvěřit, že se mu tak otevřela. Cítila se divně, protože Avelyn, i když byl oblečený, se dostal k její osobní části, kam se ještě nikdo nedostal ani nahý.

„Byl to idiot," řekl Avelyn. „A blázen, Dansally Comerwicková, protože nikdo by si nemohl přát lepšího společníka, než jsi ty."

„A tady přichází bratr Avelyn Desbris a znovu mě zachraňuje," řekla s hlubokým povzdechem.

„Hádám, že potřebuješ mnohem míň záchrany než ostatní," odvětil Avelyn. Jeho slova plná upřímnosti ji odzbrojila. Zrak jí padl na podlahu a znovu se rozplakala.

Avelyn k ní přišel a objal ji.

Vánek plul jihozápadně od jižního výběžku Kudlaní paže přímo do Svobodného přístavu. Adjonas jel širokým obloukem a říkal, že by nebylo dobré se moc přiblížit k záludnému Felidskému zálivu, kde se voda zvedá o čtyřicet stop za dvacet minut a spodní proud přílivu může chytit loď a rozbít ji napadrť o skály.

Ve Svobodném přístavu se zdrželi jen krátce a několik námořníků vyšlo na břeh. Vánek zachytil další příliv daleko od toho nebezpečného místa a brzy byli v přístavu Entel.

Entel bylo třetím největším městem v Coroně, hned za Ursalem, trůnním městem, a Palmarisem. Přístaviště bylo dlouhé a v dostatečné hloubce, aby tam Vánek mohl zakotvit, a Adjonas dovolil všem jít na břeh, a to ve dvou směnách.

Na Quintallův příkaz vyšli čtyři mniši na břeh společně a podívali se na město. Pellimar navrhl, že by mohli navštívit místní opatství. Thagraine a Avelyn přikývli, ale pragmatický Quintall to zavrhl, protože měl strach z otázek, co dělají čtyři bratři ze Sv. Mere-Abelle tak daleko na jihu. Tajemství Pimaninicuitu bylo doménou Sv. Mere-Abelle, tedy podle mistra Sihertona. Ostatní opatství věděla o původu magických kamenů jen málo.

Avelyn si vzpomněl, jak ho mistr Jojonah varoval, když poprvé mluvili o ostrově, že nikdy nesmí říct jeho jméno bez opatova

příkazu, nebo bude potrestán, a to smrtí. S Quintallovou logikou tedy souhlasil.

A tak strávili den procházením a pozorováním krás města, hustých řad exotických květin v zahradách olemovaných stromy, které byly ve středu města, největšího otevřeného trhu, který kdy viděli – největšího trhu Honckého království, dokonce i živé a barevné oblečení místních je zarazilo. Toto město bylo víc podobné exotickému Behrenu než kterékoliv jiné v Honckém království a Avelyn po tomto dnu musel připustit, že by rád Behren navštívil.

„Někdy jindy," šeptal si, když se díval přes rameno zpět a stál zase na palubě lodi a slunce zapadalo nad městem.

Vánek, který měl doplněné zásoby, se vydal na cestu další den, plachty plné příznivým větrem, s dobrým přílivem a rychle se vzdaloval k jihu.

Avelynovi se přání splnilo dříve, než očekával, poněvadž kapitán Adjonas zastavil loď v dalším přístavu Jacinta, jen několik mil jižně, ale za hřebenem, který odděloval království.

Tři nervózní mniši chtěli od Quintalla nějaké vysvětlení, ale on žádné neměl – nedával pozor, stejně tak jako ostatní. Šel za kapitánem a chtěl vysvětlení.

„Nikdo nezná jižní vody lépe než námořníci z Behrenu," vysvětlil Adjonas. „Jaké máme chytit větry, co nás může potkat za problémy. Mám zde cenné přátele."

„Dávejte pozor, aby vaše otázky nepřivedly vaše kontakty na Pimaninicuit," zašeptal Quintall zlověstně.

Adjonas se narovnal, zčervenal ve tváři a tím byla jeho jizva víc vidět. Ale Quintall neustoupil ani o píď. „Doprovodím vás za vašimi přáteli."

„Pak si tedy vyměňte svou róbu, která říká mnoho, bratře Quintalle," odvětil Adjonas. „Nezaručuji vám bezpečnost."

„Ani já vám."

Dvojice, spolu s Bunkusem Smealym, odešla pozdě toho odpoledne a nechala za sebou nervózní pohledy třech mnichů a třiceti členů posádky, stojících u zábradlí. Pellimar se uvolnil návštěvou u ženy – k Avelynově spokojenosti jeho společníci ještě

neznali její jméno – ale Avelyn a Thagraine zůstali u zábradlí, pozorovali západ slunce a světla budov, které lemovaly přístav.

Nakonec uslyšeli zvuk vesel a člunu a kapitán, Quintall a Smealy byli zpět na lodi. „Vyrazíme hned ráno s prvním světlem," řekl Adjonas ostře Smealymu a posádce, když se trojice dostala na palubu.

Thagraine a Avelyn si vyměnili vážný pohled, když si všimli necharakteristického tónu muže a výrazu Quintallova obličeje.

„Vody nejsou podle zpráv čisté," vysvětlil Quintall bratrům.

„Piráti?" zeptal se Thagraine.

„Ano, a powriové."

Avelyn si zhluboka povzdechl a vrátil se k pohledu na neznámou krajinu, na řady světel na temném pozadí velkého horského pásma, známého jako Pás se sponou. Cítil se tak daleko od domova, avšak teprve nyní, když měl před sebou širé vody Mirianiku a prý i líté powrie, začal chápat, že má před sebou dlouhou cestu.

Také navštívil té noci Dansally. Potřeboval přítele.

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

Konečná válka

Elbryanovo páté léto v Andur'Blough Inniness bylo jedno z nejlepších období jeho mladého života. Už nebyl chlapcem. Stal se z něj mladý silný muž a všechny známky jeho dětství už odešly, kromě záblesků darebáctví. Tuntun měla strach, že se toho nikdy nezbaví. Pokračoval ve svém rituálu s mléčnými kameny a každé ráno nedočkavě běhal, útočil na ten úkol s pýchou, protože viděl, že cvičení prospívá jeho vysoké, hezké postavě. Měl dlouhé nohy pokryté svaly a jeho ruce byly obrovské – každý sval byl jasně vidět. Když Elbryan zatnul pěst a natáhl ruku, nemohl druhou rukou – a to neměl na člověka malé ruce – obejmout své předloktí.

Přestože měl na těle tolik masy, nebylo na něm vůbec nic divného. Tancoval s elfy, bojoval s elfy a prohánět se po cestičkách údolí. Jeho světle hnědé vlasy vyrostly až k ramenům. Měl je vždy čisté a zastřižené a odhrnuté z obličeje, který byl vždycky hladce oholen.

Nyní ho vítali u každého svého rituálu – u každého tance, oslavy a lovu – ale on se pořád cítil osamělý. Nescházeli mu lidé – pomyšlení na jejich společnost se bál. Uvědomoval si, jak jsou tato stvoření odlišná, a to neměl na mysli postavu. Naučili ho vnímat svět jako elfové, s vnitřní svobodou a často více zamlženou představou než realitou. Elbryan shledal, že takový postoj nemůže zaujmout. Jeho svět řádu byl příliš silný a jeho smysl pro správné a špatné plně vyvinutý. Jednoho tichého odpoledne to řekl Juravielovi, když se procházeli a mluvili o zvířatech a rostlinách.

Juraviel se zastavil a pohlédl na mladého muže. „A tys očekával něco jiného?" zeptal se.

Ta slova Elbryana vůbec neuklidnila. Poprvé si uvědomil, že elfové třeba nechtějí, aby se stal jedním z nich.

„Ukazujeme ti jiný pohled na svět," vysvětloval Juraviel. „Takový, který ti pomůže při tvých cestách a úkolech. Dáváme ti nástroje, které tě povýší nad tvůj rod."

„Proč?" zeptal se Elbryan. „Proč jsem byl vybrán pro tyto dary?"

„Krev Mathera," odpověděl Juraviel frází, kterou mladý muž slýchával často, a to výsměšně, od Tuntun. „Mather byl tvůj strýc, nejstarší bratr tvého otce."

Jak mluvil, Elbryanova mysl odplula na určité místo a do určitého času před pěti lety, kdy stál na hřebeni nad Dundalis, Pony vedle něho, a dívali se na zářící Halo. Přestože jeho mysl vytvořila tento obraz a pocit a přenesla ho do jiného času, dával pozor na každé Juravielovo slovo.

„Tvůj otec a celá rodina Wyndonů věřili, že umřel velmi mladý."

„Pamatuji si…" zastavil se Elbryan. Nevěděl ale, co si pamatuje. Měl pocit, že otec se někdy o ztraceném starším bratovi zmínil, o Matherovi možná, protože Elbryan věděl, že to jméno slyšel ještě předtím, než se dostal k Touel'alfar.

„Chlapec Mather byl skoro zabit," pokračoval Juraviel. „Našli jsem ho v lesích zraněného medvědem a vzali jsme ho do Caer'alfar. Chvíli trvalo, než se uzdravil, ale byl silný, tak jako jsi ty. Poté jsme ho mohli nechat vrátit se k jeho rodině, ale naši průzkumníci nám řekli, že Wyndonové se za ty měsíce přestěhovali."

Elf se odmlčel, jako by přemýšlel, jestli má pokračovat. „V předešlých stoletích jsme nebyli tak rozdělení," začal. „Elfové a lidé žili blízko sebe a vyměňovali si běžně zboží a někdy dokonce žili spolu na jednom místě. Dokonce jsem četl o dvou manželstvích, z nichž ale vzešlo málo potomků."

„A co rozdělilo naše rasy?" zeptal se Elbryan, protože si pomyslel, že svět, obzvláště pokud jde o jeho rasu, je tragičtější místo, než aby se jen tak změnilo.

Juraviel se zasmál. „Už jsi tady pět let," odvětil. „Všiml sis, že tady něco chybí?"

„Co by mohlo na tomto kouzelném místě scházet?"

„Děti,“ pravil Juraviel. „Děti,“ opakoval nízkým hlasem. „Nejsme jako lidé. Mohu žít po milénium – nyní už mám polovinu za sebou – a zplodit jen jedno, možná dvě děti.“

Juraviel se znovu odmlčel a Elbryanovi se zdálo, jako by jeho ostré rysy zahalil mrak. „Před třemi stoletími se probudil daktyl,“ řekl.

„Daktyl?“ zeptal se Elbryan.

„Démon,“ objasnil Juraviel. Odvrátil se od Elbryana, šel ke kraji malé loučky, zvedl hlavu k nebesům a hlas k písni.

Když se oči hlídek zavřou
Když jsou mužská srdce žádostivá
Když je láska ztracena v chtíči
Když obchodníci podvádějí
Když se nohy žen ohýbají
Když zisk je vše
Pak se díváte do temnoty
Pak vidíte oblohu zaplněnou kouřem
Pak cítíte pod nohama chvění
A víte že je čas zemřít
Odvraťte meč od vlastního rodu
Obrovskou nenávist
A viďte gobliny a trpaslíky
Jež jste pro chtíč neviděli
Najděte své srdce a pravé nepřátele
A zanechte nečestností
Poznejte čas pravosti!
Protože daktyl se probudil!

V Elbryanově představách se míhalo mnoho obrazů, když Juraviel zpíval – scény války a teroru, scény, jež se podobaly té v Dundalis v den, kdy přišli goblinové. Když Juraviel skončil, měl mladík na tváři slzy, ale Juraviel rovněž, jak si Elbryan všiml, když se elf obrátil k němu.

„Dáváme tomu jméno daktyl,“ pravil měkce, „přestože pravdou je, že probuzení démona je vina celého světa a ne

jednotlivce. Je to naše hloupost – člověka a v dávných časech i elfů – která dovolí temnému tvoru chodit po zemi.“

„A když se démon probudí, tak je válka,“ vyvodil Elbryan z písně. „Jako ta bitva mé rodiny.“

Juraviel pokrčil rameny a zavrtěl hlavou. „Když goblinové a lidé žijí v sousedství, dochází často k takovým bitvám,“ vysvětlil. „Na širokém moři potkávají plachetnice často nízké lodě powriů, a to s jasnými výsledky.“

Elbryan přikývl. Už o běsnících powriích a jejich pověsti ničitelů lidských lodí slyšel.

„Před třemi stoletími se daktyl naposledy probudil,“ řekl Juraviel. „Tenkrát se můj lid s lidmi vídal běžně. Bylo nás mnohem víc, ale ne tolik jako lidí. To strašlivé období nazýváme Co’awille, Konečná válka, protože čtyři z pěti elfů byli zabiti.“ Rezignovaně si povzdechl. „A protože se moc nerozmnožujeme…“

„Museli jste utéct,“ řekl Elbryan. „Kvůli přežití své rasy jste se museli separovat od ostatních ras.“

Juraviel přikývl a vypadal, že je tímto vývodem velice potěšen. „A tak jsme přišli do Andur’Blough Inniness a dalších míst tajemství. Pomáhali nám svatí lidé a jejich dary, magické kameny, a my jsme si vytvořili místa, která jsou skryta před zraky světa. Daktyl byl poražen dlouho po naší velké ztrátě, ale také pominul náš čas na tomto světě. A tak žijeme tady a tam, pod pokrývkou z mraků, zahaleni temnotou. Je nás málo – nemůžeme si dovolit, aby se o nás vědělo, a nesmějí to vědět ani lidé, které však považujeme za přátele.“

„Někteří z vás považují lidi za přátele,“ podotkl Elbryan a myslel přitom na Tuntun.

„Dokonce i Tuntun,“ odpověděl Juraviel se smíchem. Ale jeho smích mu dlouho nevydržel. „Žárlí na to, co máš.“

„Já?“

„Svobodu,“ pokračoval Juraviel. „Pro tebe je svět otevřený, ale ne pro ni. Není pravda, že by tě nenáviděla.“

„Budu tomu věřit až do našeho příštího souboje,“ odpověděl Elbryan a elf se tomu zasmál.

„Bojuje tvrdě,“ připustil Juraviel. „A na tebe je obzvlášť přísná. Není to snad důkaz, že je tvým přítelem?“

Elbryan si zasunul mezi zuby stéblo trávy a zvažoval toto hledisko.

„Tuntun ví, že tvůj život bude těžký, a chce, abys byl pořádně připraven,“ dokončil Juraviel.

„Na co?“

„Ó, to je ta otázka,“ odpověděl Juraviel, ukázal prstem do vzduchu a zvedl obočí. „Přestože jsme se vzdali způsobů a míst lidí, neopustili jsme vaši rasu. Jsme to my, elfové z Caer’alfaru, kdo trénuje ty, kteří jsou známí jako hraničáři, ochránci, obvykle lidí, kteří si neuvědomují, že potřebují ochranu.“

Elbryan potřásl hlavou. Nikdy o hraničářích neslyšel, kromě toho, když se povídalo o elfech.

„Mather byl hraničář. Jeden z nejlepších. Skoro čtyřicet let chránil čtyřicet mil dlouhou hranici před gobliny a fomoriánskými obry. Seznam jeho vítězství je tak dlouhý, že bychom na jeho vyjmenování potřebovali týden.“

Elbryan cítil divný pocit rodinné pýchy. Znovu si vzpomněl na to ráno na hřebeni, kdy viděl Halo a ve své mysli zřetelně slyšel jméno Mather.

„A ty také budeš,“ dokončil Juraviel. „Elbryan hraničář.“

Potom elf pokývl a odešel. Elbryan v té chvíli pochopil, že je tato lekce u konce a že byla tou nejdůležitější lekcí ze všech.

„Tam, cítíš to?“

Belli’mar Juraviel zvedl ruku, požádal o ticho a potom se svýma citlivýma bosýma nohama posunul na kámen. Za moment cítil, jak mu jimi probíhají jemné vibrace, a zachmuřeně přikývl.

„Mnoho mil na sever a západ,“ poznamenal Tallareyish a podíval se tím směrem, jako by očekával, že se k jejich údolí žene temnota.

„Lady Dasslerond už o tom byla zpravena?“ zeptal se Juraviel.

„Samozřejmě,“ odpověděl elf jménem Viellain, který byl Jeden z nejstarších. „A průzkumníci už vyrazili. Máme zprávy o příkopu a velkém výzdvihu půdy asi dvacet mil za naším údolím.“

Juraviel se podíval na sever, do divoké země za údolím a daleko za jakýmikoli obydlími lidí. „Znáte to místo?“ zeptal se Viellaina.

„Nemělo by být těžké to najít,“ odvětil Tallareyish rychle a byl nedočkavý stejně jako Juraviel, aby viděl důkaz. Oba se podívali na Viellaina a jejich výraz mnohé odhaloval.

„Průzkumníci půjdou okolo příkopu, pokud tam skutečně je, a pak budou pokračovat dál na sever,“ vysvětlil starý elf. „Takže se sem nevrátí ještě několik dní.“

„Ale Lady Dasslerond by měla být informována,“ podotkl Tallareyish a myslel na to, že Viellain, který obvykle ctil pravidla, bude smýšlet jako oni.

„Můžeme se tam dostat a vrátit se před zítřejším západem slunce,“ řekl Juraviel. „Jestli to najdeme.“

„Ptáci budou vědět. Oni to vždycky vědí,“ ujistil ho Viellain.

Světlina byla toho večera podivně tichá. Nikde nebyli žádní elfové – nebo se alespoň neukazovali. Elbryan už nyní věděl, že v lese jich může být ukryto hodně a ani on o nich nebude vědět, dokud nedají najevo svou přítomnost.

Ale byl si skoro jist, že je sám, jenom se svým oponentem, který stál ve stínech přes cestu.

Mladý muž zadržel dech, když elf vstoupil do měsíčního svitu.

Tuntun.

Elbryan sevřel zbraň. S Tuntun nebojoval už mnoho týdnů a nyní byl rozhodnut ji trochu překvapit.

„Nepřestanu tě bít, dokud nezakřičíš mé jméno,“ posmívala se mu Tuntun, šla doprostřed mýtiny a točila delší tyčí o velikosti elfího meče, zatímco její druhá zbraň, tyčka která vypadala jako dýka, jí kroužila v prstech. Zbraně se pořád točily a připomínaly mu tím její zvláštní obratnost. Tuntun mohla žonglovat čtyřmi míčky v každé ruce, stejně tak dvanácti dýkami nebo pochodněmi, a to vše bez námahy.

Ale rychlost a přesnost nestačí, rozhodl se Elbryan. Ne tentokrát.

Vyrazil. Tyč držel vodorovně před sebou, dlaň pravé ruky nahoru, levou dlaň dolů. Normálně si bojovníci určovali pravidla, ale tito dva žádné obřady nepotřebovali. Po všech těch letech si naprosto dokonale rozuměli. Mezi nimi neexistovala vůbec žádná pravidla.

Elbryan se přikrčil, ale Tuntun neztrácela čas a přešla do útoku. Bodla mečem přímo před sebe. Elbryan levou rukou pustil tyč a otočil pravou rukou tam a zpět. Krytí čepel odrazilo, jenže druhý pokus, podkluzující úder, který měl poslat elfčin meč nahoru, byl na stahující se Tuntun příliš pomalý.

Elbryan znovu chytil tyč levou rukou a pevně ji držel – byl v obranném postavení.

Ale potom Tuntun překvapil. Bojová logika říkala, že on, s těžší zbraní a pomalejšími pohyby, má elfce nechat počáteční útok – hrát na šachovnici s černými. Jakákoliv chyba by ho nechala před čepelemi lehce zranitelného.

Ale mladý muž tvrdě vystartoval. Začal s krytím přes ruku, ale potom místo toho, aby znovu chytil tyč levou rukou, když se dostávala do horizontální polohy, ještě jednou otočil pravou rukou. V polovině dalšího máchnutí Elbryan zatnul předloktí, zastavil tyč a její dolní konec si přitiskl k boku, pod pravou paži, čímž ji vytrčil jako kopí.

Tuntun, která skoro očekávala útok od tohoto muže, jenž ji tak nenáviděl, nebyla překvapená. Ustoupila před prvními máchnutími, potom se sehnula před výpadem, zkřížila meč a dýku nad hlavou a tyč tak zablokovala. Očekávala, že najde otvor pro úder, ale musela zůstat v obraně, a uvědomila si, že mladý muž ještě zdaleka neskončil.

Elbryan stáhl tyč předtím, než ji Tuntun mohla naklonit na stranu. Pak jí máchl znovu a udělal krátký výpad, před kterým se elfka předvídavě sklonila. Nadhodil přední konec tyče nahoru za hlavu a okamžitě ji tak roztočil. Po jedné otočce ji opět chytil do levé ruky a potom vykročil dopředu. Nyní ji držel pevně v obou rukou, znovu jí zavířil a v příčném oblouku jí švihl směrem k zemi a Tuntun.

Elfka zaječela a hodila mečem do strany. Držela jej svisle a jeho špička se skoro dotýkala země. Tyč do meče narazila se vší

silou mladíka a Tuntun odletěla nazad, skákala a dokonce i mávala křídly, aby absorbovala tu obrovskou ránu. Elbryan se zachmuřeně usmál a pokračoval – máchal, bodal, šťouchal, prováděl výpady – udělal všechno, aby byla elfí žena nucena ustupovat a ztratila rovnováhu.

Jeho úspěch byl částečně dílem překvapení. Za chvíli si na tento způsob boje elfka zvykla a její krytí se stalo adekvátním.

A tak bojovali. Jejich tyče se dotýkaly tak rychle, že si Elbryan pomyslel, že by tření mohlo způsobit oheň. Oba měli na kontě malé zásahy a oba měli malé ranky, ale ani jeden z nich nezískával s přibývajícími minutami výhodu.

Když se Elbryan unavil, některé údery ho zasáhly tvrději, protože neměl ten správný obranný postoj. Tuntun se rovněž unavovala, a kdyby byl schopen jednou silně udeřit, boj by mohl skončit.

Elbryan máchl před sebou a na své tyči ucítil několik úderů dříve, než dokončil pohyb. Nebylo to jednoduché.

O zlomek vteřiny poté Tuntun odrazila mečem jeho tyč stranou natolik, že se mohla vrhnout vpřed a seknout ho dýkou přes prsty.

Potřeboval něco nového, něco, co Tuntun ještě neviděla a co nebude očekávat. Něco odvážného, dokonce i zoufalého, jako stínový ponor, kterým ho porazil Tallareyish. Tuntun získávala na jistotě, uvědomil si. Cítila, že má navrch. Byla zralá na utrhnutí.

Série švihů, bodnutí a přímých výpadů dostala Elbryana do žádané pozice. Přečetl si elfčin útok a snadno se dostal z dosahu malého meče. Potom přispěchal vpřed, máchl tyčí před sebou tak, že ji Tuntun nemohla zastavit a musela se sehnout.

Udělala to, ale Elbryan pokračoval v pohybu jenom pravou rukou. Chytil střed zbraně levou, když mu zbraň šla okolo zad, znovu jí máchl stejným směrem – tentokrát jenom jednou rukou – a použil svůj bok, aby zatlačil na polovinu hole, kterou měl ještě za sebou, jako na páku.

A znovu se Tuntun – třebaže byla poněkud překvapena, že úder jde stejným směrem – podařilo sehnout a udělat otočku vpravo.

Avšak Elbryan nebyl hotov. Když se jeho tyč dostala horizontálně před něj, chytl ji pravou rukou, stočil levou pod zbraň,

pokročil vpřed a vlevo a potřetí máchl tyčí. Pak postoupil vpravo a zatáhl pravou ruku a provedl výpad levou. Tuntunina jediná úniková cesta byla přímo na zemi, a také se tam neobřadně sesula.

Elbryan nezastavil pohyb, pokračoval v otočce a nechal tyč letět naplno. Chytil ji nízko oběma rukama, jako když v dětství klackem odpaloval do dálky kameny.

Otočil se úplně dokola, i když věděl, že obrátit se k někomu tak rychlému jako Tuntun, byť jenom na zlomek vteřiny, zády je riskantní. Jakmile otočku dokončil, vykřikl, padl na koleno a vší silou švihl tyčí nízko nad zemí. Tyč neškodně proletěla vzduchem. Tuntun byla pryč!

Muž zmateně přemýšlel, jak je to možné, a zhrozil se, že udělal chybu, očekávaje ránu. Hned si uvědomil, že Tuntun nemohla uhnout doprava nebo doleva, aniž by si toho všiml a určitě se nemohla sehnout, když padl na koleno.

Mohla tedy uniknout jenom na svých průhledných křídlech.

Jakmile tyč proletěla před ním, stočil levé rameno dolů a udělal kotrmelec, kterým se dostal do lehu na zádech. Zatáhl veškerou silou, překonal setrvačnost tyče a kolmo ji zapřel o zem.

Tuntun letěla dolů – její křídla už byla vyčerpaná – a mířila mečem k zemi. Chtěla skočit na záda stupidního Elbryana a zabodnout mu dřevěný výcvikový meč zezadu do krku. Jak se její modré oči rozšířily, když viděla, že se jeho tyč prudce zvedá, aby jí překazila sestup!

Ohnala se mečem, a když to nezabralo, snažila se Elbryana bodnout. Dech z ní vylétl, když tvrdě dopadla na konec tyče, který ji zasáhl mezi žebra.

Nějakou chvíli tam zůstala, aniž by se její zbraň dostala do blízkosti ležícího Elbryana. Upustila meč – bylo vidět, že nechtěně, protože padl bokem – a Elbryan vlídně vyrovnal tyč tak, aby Tuntun nespadla na stranu. Přistála na nohy, zacouvala před ním, ale brzy se bez dechu sesula.

Elbryan odhodil zbraň a hned byl u ní. Pomyslel si, že je blázen, když se k ní blížil. Očekával, že elfka najde sílu, aby mu zabodla nůž do tváře, a bude chtít zvítězit.

Ale už neměla sílu. Nemohla ani mluvit a její nůž, stejně jako předtím meč, jí vypadl z ruky. Elbryan si vedle ni klekl a paži jí podepřel hlavu.

„Tuntun," opakoval, protože se bál, že si ublížila, že může umřít na výcvikové louce, kde není nikdo kromě muže, kterého neměla ráda.

Ale vtom začala dýchat pravidelně. Podívala se na Elbryana s upřímným obdivem. „Vyhráls," pogratulovala. „Myslela jsem, že jsi přecenil své schopnosti, ale bylo to úžasné."

Tuntun pokývla, nejistě vstala a odešla z louky. Nechala tam Elbryana klečet v trávě.

Ani nevěděl, jak má reagovat. Po mnoha dlouhých měsících to bylo jeho první vítězství.

Řada stromů, nízkých a širokých jabloní, byla skoro úplně rovná, potom poskočila zpátky o dvanáct stop na hřeben o dvojnásobné výšce elfa a odtud pokračovala. Výzdvih byl z nedávné doby, to bylo jasné. Půda na okrajích byla sypká a temně hnědá, tu a tam vykukoval kořen. Něco sáhlo doprostřed této řady jabloní a třetinu z ní odtáhlo.

„Tohle je jedna z alejí bratra Allabarneta," poznamenal Tallareyish. Ostatní souhlasně pokývali, poněvadž Allabarneta – putujícího mnicha opatství Sv. Kámen z Palmarisu – znali v Coroně všichni. Putoval po krajích Divočiny a ne po civilizovaných místech, kde se narodil více než před stoletím, a zasadil jabloně, protože doufal, že ovoce přiměje lidi Honckého království zkoumat svět. Bratr Allabarnet – kanonizace už začala a opati očekávali, že bude svatým za dekádu – se nedožil toho, aby viděl, jak se jeho sen naplňuje. Vlastně se stále ještě nenaplnil, ale mnoho z jeho alejí vyrostlo a prospívalo. Bez vědomí lidí byl bratr Allabarnet jmenován přítelem elfů a oni nebo hraničáři mu často pomáhali. Tito tři znali jeho práci, aleje, a věděli, že jsou stromy vždy zasazeny v přímé lince.

Proč se tedy tato lišila?

Na to byla jenom jedna odpověď, protože žádný tvor, dokonce ani draci ze severu, nemohl vytrhnout takové množství země tak úhledně.

„Zemětřesení," mumlal Juraviel, ale ani přes jeho chmurnou náladu nemohl jeho melodický hlas znít moc hrozivě.

„Z tamtoho směru," souhlasil Tallareyish a ukázal na sever do hornatého regionu Barbacanu.

„Není to nic neobvyklého," připomněl jim Viellain. „K zemětřesením dochází stále."

Juraviel mu rozuměl a věděl, že elf to říká hlavně kvůli němu. Juravielova netrpělivost byla jasně vidět v jeho rysech. Mohlo by to být i jinak? Mluvil o tom se svým chráněncem Elbryanem sotva před týdnem.

Viellain měl pravdu. To Juraviel logicky věděl. Zemětřesení, bouřky, tornáda, explodující sopky byly častějším dějem než nepřirozené věci. Možná že je to náhoda.

Možná ale také, že tyto události doprovázejí větší a zlověstnější fenomén; zemětřesení, která takto vytrhají půdu, či útoky goblinů jako ten, který před pěti lety udělal z Elbryana sirotka, mohou signalizovat něco opravdu zlého.

Znovu se podíval k severu a dlouze se díval na horizont. Kdyby byl den jasnější, možná by jeho dychtivé oči něco zahlédly, nějaké potvrzení. Ale elf se mohl jenom strachovat.

Probudil se daktyl?

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

Černá křídla

Pokračovali pomalu. Nedočkavý Connor začal chápat Jilliny potřeby a její váhání. Cítil, jak se vždy napnula, když se k ní přiblížil, vždy, když byl jeho obličej jen několik palců od jejího a jejich rty byly k sobě přitahovány jako magnety.

Ale Jill se vždycky odvrátila a v jejím obličeji se zračilo rozrušení a frustrace skoro stejná, jakou pociťoval Connor. Když se to stalo poprvé, Connor to pojal jako odmítnutí a urážku i přesto, že mu Jill říkala úplně něco jiného. Nemohl si pomoci, aby necítil, že jí připadá nepřitažlivý, že v ní budí odpor. Tento synovec barona Palmarisu, který nebyl v lásce žádným nováčkem, byl bolestivě překvapen, ale také ho to lákalo. Jilly byla výzvou, s jakou se ještě nikdy nesetkal, a byl rozhodnut ji zdolat.

Postupně, jak viděl světlo v jejích očích, kdykoliv vstoupil do hostince U Cesty – byl tam stále častěji – začal pyšný mladý muž rozumět a akceptovat, že její problém se týká tajemství minulosti a ne jeho. To, že si to uvědomil, výzvu nijak nezmenšilo a Connor ji chtěl ještě víc. Víc než kteroukoliv jinou ženu. Pro Connora Bildeborougha se Jill stala největší výzvou jeho mladého života. Takže byl trpělivý když se spolu v noci procházeli a mluvili. Jeho další potřeby byly uspokojovány v mnoha bordelech, jež byly ve městě otevřené, ale jí to přece nemusel říkat.

Pro Jill se večer stal vždycky lepším, když Connor přišel k Cestě. Shledala, že na něj neustále myslí a dokonce o něm i sní. Vzala ho na své soukromé místo, na střechu v uličce. Hodiny tam seděli, pozorovali hvězdy a příjemně si povídali. Až tam mu dovolila, aby ji políbil, a sama mu polibek oplácela. Polibek byl jen krátký a ona se odtáhla, jakmile kolem ní začala plácat temná křídla minulosti, kterým nerozuměla. To, že ho líbala, ji posílalo do vzdálené chvíle minulosti tak bolestivé, že si ji nechtěla pamatovat.

Ale vydržela tu bolest a jednou za čas se nechala políbit. Tam na střeše, pod mírně zamračenou noční oblohou se Connor poprvé zmínil o manželství.

Jill shledala, že se jí těžce dýchá. Nemohla se na něj ani podívat a upřeně se dívala na hvězdy, jako kdyby tam nahoře hledala únik. Milovala ho? Věděla, co je láska?

Věděla, že je s Connorem šťastná, a to tak moc, že ji to děsilo. Nemohla popřít touhu, kdy se v určitých partiích jejího těla rozlilo teplo, a jak se roztřásla, kdykoliv se na něj podívala. Ale rovněž nemohla popřít svůj strach přiblížit se moc blízko k jakémukoliv muži – i ke Connorovi. Byla tam sladkost, jenže jaksi z jejího dosahu.

Její první instinkt jí říkal, ať nabídku odmítne. Jakou ženou by mohla být, když si ani není jistá, kdo doopravdy je. A jak by s ní Connor dlouho vydržel, když i polibek je plný napětí, něco, při čem musí překonávat ten černý blok minulosti, kterému nerozumí?

Ale co Pettibwa a Graevis? Musela se zamyslet. Co bylo její povinností k páru, který ji vzal k sobě a dal jí domovi?

O kolik lepší by byl jejich život, kdyby věděli, že je dobře provdaná! Možná by dokonce její vzestup mezi místní honoraci pozvedl jejich postavení, a to by Jill potěšilo nejvíce.

Jill se nakonec odhodlala na Connora podívat. Dívala se do jeho nádherných hnědých očí, které zářily více než jakékoliv hvězdy, které kdy viděla.

„Víš, že tě miluji," řekl jí. „Jen tebe. A celé ty týdny, měsíce, jsem vedle tebe seděl, chtěl jsem se s tebou milovat a vedle tebe se probouzet. Jilly, řekni, že mě miluješ. Jestliže ne, pak vejdu do Masur Delaval a nechám studenou vodu, aby si mě vzala, protože už nikdy nepoznám teplo."

Ta slova zněla mladé ženě krásně, až na to, že jí řekl Jilly, což neměla moc ráda a cítila se u toho jako malá holka. Věřila mu celým srdcem a začala ho milovat – alespoň si to myslela. Jak jinak by se to dalo nazvat, když se usmívala vždy, když byl v dohledu?

„Vezmeš si mě?" zeptal se tiše, tak tiše, že Jill slova ani neslyšela, ale cítila je, jako by byly přeměněny v jemný dotek, když jí přejel prstem po nose a dolů po tváři.

Přikývla a on ji políbil. Nechala ho, aby ji k sobě přitiskl, a jejich rty spolu na dlouho splynuly. Zatímco Connor vydával spokojené zvuky, Jill se prala s černými křídly a chtěla oddělit svou mysl od přítomnosti – vzpomínala na objednávky piva v Cestě, na muže, kterého před jejími zraky minulý týden srazil rychle ujíždějící kočár – na cokoliv, jenom proto, aby ji ta chvíle neposlala zpět přes ztracené roky k nějaké hrozivé události, které nemohla čelit.

Reakce Pettibwy a Graevise na novinky nebyla tak těžce předvídatelná. Barman přikývl a svou krásnou Kočku – stále jí tak říkal – dlouze a vřele objal. Pettibwa byla mnohem více potěšená – skákala nahoru a dolů, její břicho a prsa sebou plácaly, tleskala rukama a její tváře byly zalité slzami.

Bylo to všechno, co kdy chtěli pro to, aby byla šťastná: nesobecká láska. A nyní se to zdálo být skutečností. Vezme si šlechtice. Věřili, že už jí nikdy nebude nic chybět. Bude se oblékat do nejlepších šatů a účastnit se největších společenských akcí v Palmarisu, dokonce i v Ursalu!

Jejich reakce jí potvrdila, že se rozhodla správně. Ať byly její osobní problémy jakékoliv, to, že viděla Pettibwu a Graevise tak šťastné, ji zahřálo u srdce. Jak by si kdy mohla vybrat jinak, když pro ni toho tolik udělali?

Svatba byla naplánována – Connorovou rodinou, protože se svým bohatstvím na to měli právo – na pozdní léto. Všechny přípravy byly před nimi. Dalších několik měsíců se viděli míň než před nabídkou.

„Už jsi pro dnešek skončil?“ volal Grady, když scházel z širokého schodiště domu Na Bojišti, nejlepšího bordelu v Palmarisu.

Connor seděl na jedné židli v hale a obrátil nepřítomný pohled na svého společníka.

„Dnes jenom jedna?“ škádlil ho Grady. „To jsou zde potom dvě zklamané dámy!“

„Dost, Grady,“ odvětil Connor a jeho tón naznačoval, kdo je v tomto vztahu dominantní. Gradyho postavení se Connorovu ani neblížilo a jediným důvodem, proč trpěl jeho přítomnost, byla úcta k jeho adoptivní sestře.

Grady toho věděl poměrně dost o jeho nočních aktivitách, které by ho jako honoraci mohly zdiskreditovat, a přestože se ho nikdy nepokusil vydírat, Connor ho znal natolik, že se ho bál.

„Co je špatně, můj příteli?“ zeptal se Grady, zatahuje si opasek a usedaje na židli vedle něho. „Tvá radost zmizela. Mohou za to blížící se okovy manželství?“

„Těžko,“ odvětil Connor. „Nechť už je zítřek! Jak dlouho jsem na to čekal!“

Grady trávil tato slova dlouhou chvíli a snažil se v nich najít skrytý význam.

„A nepochybuj o mé lásce ke tvé sestře,“ pokračoval Connor. „Ona je ta nejkrásnější, nejsvůdnější a nejdráždivější…“ Nedokončil to a zhluboka si povzdechl.

Grady si rukama zakryl ústa, aby schoval úsměv. „Vypadá to, že z ní blázníš. Její krása tě vehnala do náruče tří žen za noc, a to po pět měsíců.“

Connor se na něj podíval. Ten sarkasmus ho v žádném případě nepotěšil. „A jestli jí o tom řekneš jediné slovo, zabořím ti meč do břicha a budu jím tam točit,“ varoval ho a o jeho slovech nebylo žádných pochybností.

Ale Grady věděl, že má navrch, a neustoupil. „Však máš rád zahořování a otáčení,“ škádlil ho.

„Tak jako každý opravdový muž,“ trval na svém Connor. „Mám se od ní nechat dohnat k šílenství? Neznamená to, že bych ji miloval méně. Pochop to. Bude mou ženou.“

„Spal jsi s ní?“

Connorův výraz přinutil Gradyho odtáhnout se, protože se bál, že ho uhodí. „Velice upřímná otázka,“ protestoval Grady. „A ne taková, která by měla chránit čest mé sestry. Věz, že bych to udělal sám, brání mi v tom však důsledky, které by to jistě u mých rodičů mělo.“

„A u mne také,“ zavrčel Connor.

„Ale už si to více nepřeji,“ pronesl moudře Grady. I náznak, že má Grady s Jill další úmysly, by byl podoben pokusu vytáhnout jídlo zpod orla. „Ona je jen pro tebe. Nádherná dívka, nejnádhernější,

kterou jsem kdy viděl. Nikdo jiný než Connor Bildeborough ji do postele nedostane, leda násilím.“

„A co Connor sám?“ tlačil na něj dál Grady. „Vzdala se?“

„Ne,“ připustil frustrovaný mladík z vyšší vrstvy. „Ale už se to blíží.“

„Konec léta, říkám já. Nebo nebudeš čekat tak dlouho?“

„Dám Jill čas až do svatební noci,“ odvětil Connor. „Bojí se, ale to panny vždy, ale té noci jsou má práva absolutní. Buď mi to nabídne sama, nebo si to vezmu!“

Grady moudře spolkl poznámku zpochybňující sestřino panenství. Vlastně na tom nezáleželo. Záleželo jenom na tom, čemu Connor věří.

A Connor tomu skutečně věřil! Grady to viděl v jeho téměř zvířecím neklidu. Dokonce i zkušené děvky pro něho ztrácely přitažlivost!

„Drahá Jilly,“ mumlal si Grady, když Connor rozzlobeně vstal a oddusal k východu. „Ty malá potměšilá děvko. Pověsit tak tvou hlavu na ostnatý hák a mávat jí před synovcem barona.“ Grady v duchu tleskal své intrikující malé sestře, přestože ho jeho vlastní výklad jejího chování skoro děsil. Nikdy nevěřil, že by byla schopná takové hry. „Ech, dobře jim tak,“ poznamenal hlasitěji a směřoval to k dámám, které seděly u paty schodiště, když šel ven za Connorem. Ženy zvědavě zvedly hlavy. „Zbavím se tě, má malá sestro,“ pokračoval, „a nechám Connora, aby se přesvědčil, že nestálo za to na tebe čekat.“

Než se Grady dostal ven, přišla ještě jedna prostitutka. Chytil ji za bradu a ona se usmála. „Malá škádlivá děvka,“ řekl, když se ke své favoritce sklonil. „Ubohý Connor brzy pozná, že nemá ani tvůj šarm a ani tvůj talent.“

Políbil ji a spěchal za Connorem. Noc byla mladá a Connor se za chvíli dostane k Cestě, aby se setkal s Jilly. Ale možná si předtím stihne dát pár drinků nebo si zahrát v kostky.

O slavnosti se mluvilo v celém Palmarisu. Ženy v extázi, muži stojící vzpřímeně, předstírající důležitost a přející si, aby oni byli na místě Connora v kočáře. Jakékoliv pochybnosti, které měla rodina o osiřelé dívce, se vypařily, když ji poznali – byla krásná na povrchu i

uvnitř. Nyní, když ji viděli v bílé róbě ze saténu a krajek, její dlouhé vlasy na jedné straně připnuté a na druhé volné, vypadala, jako by byla zrozena pro majestát. Šeptalo se, že má v sobě královskou krev, a řeči o její minulosti pluly davem.

Všechno to byl nesmysl, ale v Honckém království roku 821 se to tak dělalo.

Jillin obličej byl maskou bolesti a falešných úsměvů. Vypadala jako princezna, ale cítila se jako malá holka. Na jedné straně nemohla popřít potěšení z toho, že je tak krásně oblečená – věděla, že je středem pozornosti. Na druhé straně, být středem pozornosti ji děsilo. Dost bylo, že kočár jel všemi ulicemi velkého města, že bude přítomno přes pět set lidí v kostele… Ale ona myslela na to, co přijde po velkém bále.

„Čekal jsem dost dlouho," řekl jí Connor ráno a svá slova doprovodil polibkem na tvář. „Dnes večer."

A pak ji s tou myšlenkou zanechal o samotě. Nebyla ho ještě schopná políbit, aniž by kolem ní nemávala černá křídla minulosti, ale věděla, co od ní očekává – jedna z jeho služek jí to detailně popsala.

Usmála se na něj, než odešel. Ale přicházející noci se děsila.

Obřad proběhl v pořádku – byl slavnostní, avšak radostný – dámy plakaly a muži stáli hrdě napřímeni. Po jízdě kočárem novomanželé vstoupili do velkého sálu plného hudby a pití, kde pánové a dámy tancovali a smáli se. Bylo to hlučné, uspěchané a velmi radostné. Jill skoro nikdy nevypila více než jednu sklenku vína, ale tentokrát jí Connor podával sklenky a ona jejich obsah pila. Snažil se, aby ztratila zábrany, a ona také.

Anebo se také snažila rozmazat tu hrůzu.

Prošla náručemi mužů, které ani neznala, a všichni to byli džentlmeni – když ne krví, tak činy. Více než jeden jí pošeptal něco oplzlého do ucha a snažil se jí strčit ruku někam kde neměla být. I když byla trochu opilá, přestála všechny tance s čistým štítem.

Bál skončil příliš brzo. Connor na tom trval a vyvolalo to několik chlípných komentářů.

Jill je přetrpěla, jako přetrpěla všechno – v soukromí a tiše – a dívala se na Graevise a na Pettibwu, kteří stáli vedle Bildeboroughů.

Tohle je pro ně, připomínala si stále, a pravdou bylo, že je ještě nikdy neviděla takhle šťastné – obzvláště Pettibwu.

Když hosté odešli, Connor vzal Jilly na druhý konec města do panského sídla svého strýce barona Bildeborougha. Tiše vstoupili postranním vchodem západního křídla a šli do části pro hosty, která byla prázdná, kromě dvojice služek, jež Connorovi přenechal baron. Dvě mladé ženy – jedna ještě mladší než Jill, které už bylo osmnáct – ji vzali do její komnaty, jež byla tak velká, že si v ní připadala ztracená. Strop byl vysoký, stěny pokryté gobelíny, a jak krb, tak postel byly obrovských rozměrů. Jill, která do té doby vedla prostý život, se to zdálo obscénní – v této posteli mohlo pohodlně spát dvanáct lidí a ona by potřebovala židličku, aby se do ní vůbec dostala.

Neříkala nic. Služky jí pomohly se vysvléct z její róby a zatímco to dělaly, dávaly jí návrhy na různé triky, o nichž slyšely. „Dáma musí být znalá způsobů milování pro majestát," poznamenala jedna z nich.

„Je v Palmarisu dívka, kterou by Connor nemohl dostat dopostele?" přidala druhá.

Jill si pomyslela, že se pozvrací.

Když smějící se pár konečně odešel, Jill seděla na kraji veliké měkké postele a měla na sobě jenom jednoduchou hedvábnou noční košilku, která byla velmi krátká. Noc byla na pozdní srpen chladná, avšak služky zatopily v krbu. Jill k němu právě šla, když se dveře rozletěly a Connor, oblečený v košili a kalhotách, ale bez bot, saka a pásku, vstoupil.

Vyrazila ke krbu, ale on ji chytil a objal.

„Moje Jilly," šeptal a jeho rty se dotýkaly jejího krku.

Connor skoro okamžitě ustoupil a tvářil se zmateně. Věděla, že vycítil její napětí, a samotné to pomyšlení jí umožnilo se trochu uvolnit. Connor ji přece dobře zná; ví o jejím strachu. Věřila, že bude něžný a dá jí všechen čas, který potřebuje. Přece ji miluje!

Když tato myšlenka probíhala jejím tělem a uvolňovala jí svaly, Connor ji popadl a tvrdě ji k sobě přitáhl. Jeho rty narazily na její. Neměla ani čas zauvažovat nad tou vášní, jak byla překvapená. Nebojovala a jenom nehybně stála.

Ochutnala jeho rty a cítila jeho rejdící jazyk.

Ve své mysli uslyšela výkřik agónie. Výkřik umírajícího dítěte, její matky, její vesnice.

„Ne!“ zavrčela a odstrčila ho.

Stála před ním a oddechovala.

„Ne?“

Jill nemohla popadnout dech na odpověď a na vysvětlení. Jen tam stála a třásla hlavou.

„Ne?“ křičel znovu Connor a dal jí facku.

Jill cítila, jak se jí podlomila kolena, a byla by upadla, ale Connor byl znovu u ní, líbal ji na tvář a na krk. „Nemůžeš mne odmítnout,“ řekl.

Jill se zavrtěla a otočila se. Nechtěla mu ublížit, dokonce k němu cítila sympatie, ale nebyla schopná vyplnit jeho potřeby. Nakonec svou paži vsunula pod jeho a roztrhla sevření natolik, že mohla o krok ustoupit.

„Jsem tvůj manžel,“ pronesl Connor rozvážně. „Zákonný. Budu si s tebou dělat, co budu chtít.“

„Prosím tě,“ řekla Jill sotva šeptem.

Connor zvedl ruce a odskočil. „Nechala jsi mě čekat dlouhé měsíce!“ řval. „Snil jsem o tobě a o této noci. Nic na světě není důležitější než tato noc!“ Nyní byl od ní několik kroků daleko.

Jill se v tom okamžiku cítila tou nejhorší osobou na světě. Chtěla se mu poddat, dát mu to, co si za svou trpělivost zasloužil. Jenže ta křídla, ta černá křídla, ten vzdálený výkřik!

Connorovo chování se náhle změnilo. „Už ne,“ prohlásil tichým, výhružným hlasem. Jill se bezmocně dívala, jaksi roztrhl košili, nechal si ji na ramenou, a pak si vysvlékl kalhoty.

Ještě nikdy neviděla nahého muže, tedy určitě ne takto. Avšak všechny její pocity, které v ní vzbuzovalo Connorovo nádherné tělo, byly zapuzeny strachem, černými křídly, pocity, kterým nerozuměla.

A co hůře, v jeho hlase a tváři nebyla žádná láska a něha, jenom spalující touha a takřka zuřivá vášeň. „Podívej se na mě!“ žádal ji, chytil ji za ramena a otočil ji tak, aby se na něj dívala. „Jsem tvůj manžel a budu si s tebou dělat, co chci.“ Jako kdyby to chtěl dokázat, zvedl ruku, roztrhl jí noční košili a odtáhl ji tak, aby bylo

vidět jedno její ňadro. Ten pohled na kulatost, pevnost a smetanovou bělost ho jakoby chvíli uklidnil.

„Líbí se ti, jak vypadám," vyvodil.

Jilly se podívala dolů. Její bradavky stály, ale nebylo to z lásky, vzrušení, ale jenom ze strachu a pocitu chladu, jenž ji procházel celým tělem. Connor zvedl ruku a štípl ji.

Jill sebou trhla a odtáhla se. „Prosím tě."

Její váhání ho znovu rozzuřilo. Connor ji popadl, stáhl ji dolů, a než mohla zaprotestovat, byl na ní, mezi jejíma nohama a roztahoval je.

„Ne!" prosila a cítila, jak se na ni tlačí a trhá její košili.

Jeho vášeň se stále zvětšovala, popoháněla ho a přibližovala.

Jill lapala po dechu. Slyšela křídla, výkřiky a umírání. Zatáhla a otočila se, dívala se stranou, když se objevila jeho hladová ústa, ale on se přibližoval a zalehl jí jednu ruku svou vahou.

Výkřiky, agónie, její umírající matka!

Jill si poškrábala předloktí o kamenný krb. Pak vzhlédla a zjistila, že je chycena mezi Connorem a krbem – neměla žádné místo na pohyb a hlavu blízko u kamene. A Connor nepřestával.

Její mysl byla ztracena v minulosti – ve výkřicích, pachu rozervaných, nadýmajících se těl. Znovu byla na tom strašlivém místě bez úniku, se smrtí a ohněm.

Oheň.

Viděla uhlík odpadávající z polena – zářil oranžově jako oko ohyzdné noční příšery. Sevřela okolo polena ruku a necítlla žádnou bolest.

Pak se otočila a mrštila jím do tváře útočníkovi, do té věci, co byla nad ní, věci, která zabila její matku a celou její vesnici. Zaskučelo to, odpadlo a svalilo se to pryč. Jill se od toho odvalila a vrhla se do postele.

Její okolí ji mátlo. Viděla muže – muže, Connora! – jak se zvedá, drží se za obličej a ječící vybíhá z pokoje.

Náhle ji zasáhly vlny bolesti. Odhodila dřevo zpátky do krbu.

Co jenom provedla?

Padla na postel a rozplakala se. Jednou rukou si svírala tu spálenou a obě si je tiskla na prsa. Její vzlyky ještě dlouho nepřestaly

– trvaly možná celou jednu hodinu. Nepřestala a nevzhlédla, když se otevřely dveře, když uslyšela zvuk blížících se kroků.

Nepřestala plakat, ani když ji služky hrubě popadly a povalily, roztáhly jí ruce, a pak ji zahákly pod koleny a roztáhly jí nohy.

Služky ji pevně držely a Connor, jehož spáleniny nebyly tak hrozné, se přiblížil. Na sobě měl jenom rozhalenou košili.

„Jsi má manželka," řekl výhružně.

Jill už nechtěla bojovat. Prosebně se podívala na dvě ženy, jež ji držely, ale ty byly necitelné. Dokonce to vypadalo, že je to docela těší, když ji a Connora takto vidí. Byly potěšeny její bezmocností a svým úkolem.

Dívala se na Connora, jak vylézá na postel a dostává se nad ni.

Zavrtěla hlavou. „Prosím," zašeptala.

Connor do ní vrazil, ale ona nic necítila.

Zvedl hlavu a vypadal skutečně ublíženě a smutně. Odtáhl se a seskočil z postele.

„Nemohu," připustil, ostře se na ni podíval a v jeho očích bylo šílenství. „Vezměte ji pryč a zavřete ji v jejím pokoji," přikázal služkám, které to okamžitě vykonaly. „Necháme její osud určit opatem Dobrinionem, soudcem, a to ihned ráno. Vezměte ji!

A pak se ke mně obě vraťte," dodal Connor ke služkám, ale míře na Jillino srdce.

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

Zkouška víry

Hodinu po nekonečné hodině, den po nekonečném dni Vánek líně plul přes třpytivý skleněný povrch jižního Mirianiku. Slunce se stalo nepřítelem a vzduch byl nepříjemně horký. A tak to bylo pořád.

Avelyn myslel, že se mu z těla svlékne kůže a její velký koberec padne na palubu. Spálil se a měl ošklivé puchýře, potom zhnědl a byl tmavší a tmavší, až vypadal stejně koženě jako námořníci okolo něho. Snažil se být hladce oholený, tak jako jeho společníci, ale neměli ostré nože a brzy měli bradky.

Nejhorší však byla nuda. Vše, co mohli dělat, bylo dívat se na plochou modrozelenou linii horizontu. Chvíle vzrušení – tryskání velryb, delfín na boku, hejno modrých ryb bíle pěnících v oceánu – byly řídké a trvaly jenom několik vteřin, aby byly nenávratně nahrazeny prázdnotou otevřeného moře. Všechny romantické myšlenky o cestách, které měl Avelyn, byly dávno pryč, odplaveny pomalou, vlnící se realitou.

Často navštěvoval Dansally, a to hned na několik hodin. Bylo jí zakázáno vycházet z kajuty a ona tomu byla radši, protože jak ona, tak kapitán se báli, co by se stalo, kdyby muži, kteří byli dlouho bez žen, zachytili její sladkou vůni. A tak byly dveře její kajuty dobře zajištěné.

Avelyn si všiml, že jeho tři společníci, naprosto evidentně Dansally unavení, ji teď navštěvují mnohem méně. Dansally si ze svých povinností nic nedělala a Avelyn začal přijímat její práci jako část jí samotné. Jak jí řekl při své první návštěvě – neměl právo ji soudit.

Věřil tomu, ale nemohl popřít, že je rád, že ji jeho společníci a kapitán navštěvují méně. Znal ji tak, jak ji oni nikdy nepoznají – její smysl pro humor, něžnost a její rezignaci na způsob života. Avelyn znal její sny a ambice, které mu sdělovala jenom zřídka, a on se ty

sny snažil povzbudit, aby jí dodal respekt k sobě samé. Během těch týdnů mezi nimi nevznikl žádný tělesný kontakt, protože se oba vyžívali v jiné intimnosti, která je oba i více uspokojovala.

A tak ubíhaly dny – slunce, hvězdy, nekonečné vlny a jiskření. Jedinou úlevu přinášely mnichům a posádce bezmračné noci. Barvy Halo zde byly mnohem jasnější. Měkké modré a fialové, živé oranžové a někdy krvavě červené rámovaly noční oblohu a povzbuzovaly ducha a srdce.

I prozaický a nevrlý Quintall vychutnával zplna tu krásu. Viděl Halo jako znamení od Boha a měl víru, kdykoliv uviděl barvy.

„Pravobok!“ ozval se jednoho jasného rána výkřik, druhý týden poté, co vypluli z Jacinty.

Quintall se nadějně díval k horizontu, přestože ze svých rozhovorů s Adjonasem věděl, že nejsou ani na půli cesty a jakákoliv země na dohled by svědčila o jejich vychýlení z kursu.

„Velryba na pravoboku!“ ozval se výkřik znovu. „Musí být mrtvá, protože se nehýbe.“

Dál vzadu na palubě byl Avelyn dost blízko ke kapitánovi aby slyšel, jak si mumlá: „Proklatě!“

„Je špatným znamením vidět mrtvou velrybu?“ zeptal se nevinný mnich.

„Není to velryba,“ odvětil zachmuřeně Adjonas. Šel dopředu a Avelyn ho následoval spolu s Pellimarem, Thagrainem a Bunkusem Smealym. Quintall už byl u zábradlí a ukazoval někam daleko a dolů.

Adjonas zvedl dalekohled a podíval se tím směrem. Skoro okamžitě potřásl hlavou a podal přístroj Quintallovi – to bylo něco, co se Bunkusu Smealymu nelíbilo.

„Žádná velryba,“ řekl kapitán znovu. „Powriové.“

„Powriové?“ zeptal se Avelyn zmateně. Powriové byli malí trpaslíci a neměli více než čtyři stopy.

„Loď powriů,“ vysvětlil Adjonas. „Říkají jim barelové lodi.“

„Tamto je tedy loď?“ zeptal se s ohromením Pellimar.

Quintall přikývl a sklonil dalekohled. „A drží se nás,“ dodal.

„Nemají žádnou plachtu,“ hádal se Pellimar, jako by logika sama o sobě mohla popřít existenci lodě powriů.

„Powriové nepotřebují plachty,“ odvětil Adjonas. „Šlapou a tím otáčejí hřídelí k lopatkám na zádi.“

„Šlapou?“ smál se Pellimar, poněvadž pomyšlení na něco takového na širém moři, kde se vzdálenosti měřily v mílích, mu připadalo směšné.

Adjonasův hlas byl chmurný. „Powriové se neunaví.“

Avelyn to také slyšel. Powrie nebylo moc vidět, jenom v časech války, a to byli vidět hodně. Jejich bojové schopnosti byly legendou a hrozivým vyprávěním ke krbu. Přestože byli drobní, říkalo se, že jsou silnější než průměrný muž a velmi odolní. Mohli vydržet brutální rány tyčí nebo mečem a dál bojovat. Mohli bitvu protáhnout na mnoho hodin a to i po několikamílovém pochodu.

„Jsou moc daleko,“ poznamenal Quintall. „Určitě ani za deset dní cesty bychom nenarazili na pevninu.“

„Kdo ví něco o myšlenkách powriů,“ odpověděl kapitán „V poslední době prý byli aktivní. Aspoň mi to říkali mí přátelé z Jacinty. Proklouznou na lodní cesty, uspokojí svou potřebu a stáhnou se do hlubších vod, kde pronásledují tresky nebo jiné ryby. Jsou tvrdí a stoičtí. Říká se, že dokážou být na moři i jeden a půl roku v kuse.“

„Ale co mohou s takovou lodičkou udělat?“ zeptal se nevinný Avelyn a přitáhl tak k sobě pohledy ostatních pěti mužů. „Jestliže okrádají lodě, jaký si berou náklad a kde ho vyloží?“

Adjonas a Bunkus Smealy si vyměnili zachmuřené pohledy, které říkaly, že čtyři mniši opravdu neznají jejich nepřátele.

„Berou si životy,“ odpověděl docela klidně Adjonas. „Napadají lodě jenom kvůli zabíjení. Útočí, aby si vzali dost zásob, než napadnou další loď, a pro vzrušení z lovu a mučení.“

Avelyn a stejně tak Thagraine a Pellimar zbledli. Quintall jenom zavrčel a obrátil pohled zpět ve směru vzdálené lodě powriů.

„A my musíme projíždět kolem nich,“ řekl Pellimar. „To je ale pitomá náhoda. Kdybychom byli pluli o pár yardů dál na levobok, ani bychom je neviděli.“

„Ale oni by nás viděli,“ odpověděl Adjonas. „Naše plachty jsou vidět na míle a powriové mají vlastní magii, o tom nepochybujte. Říká se, že mají přátele, kteří plavou pod dou a vracejí

se k nim s šepotem o projíždějících lodích. Tohle není náhoda, bratře Pellimare.“

„Co o nás mohou vědět?“ tázal se Quintall a ani se přitom neobrátil.

„Jen to, že jsme osamělou lodí daleko od domova,“ rychle odpověděl Adjonas.

„Vědí o naší misi?“ tlačil na něj dál Quintall.

„Ne,“ ujistil ho Adjonas. „Pochybuji, že by jakýkoli powrie poznal róby vašeho opatství.“

Quintall přikývl. „Pak jim tedy ujeďte,“ instruoval ho.

Avelyn a ostatní zadrželi dech, když viděli, jak se kapitánu Adjonasovi stahuje obličej. Avelyn měl strach, že Quintall, který dal tak jasný rozkaz, tentokrát překročil hranici.

„Ostře na levobok!“ vykřikl Adjonas, pak se uklidnil a otočil se ke své pravé ruce. „Naplňte naše plachty, pane Smealy,“ nařídil. „Nemám touhu bojovat s powrii.“

Smealy běžel pryč. Adjonas zabodl do Quintallových zad pohled, jako by ho probodával dýkou, pak se klidně otočil a s rychlým pokývnutím ostatním odešel.

Avelyn šel k zábradlí, zastínil si jednou rukou oči a zíral do zelenomodrého oceánu. Myslel, že zachytil náznak lodi, ale nebyl si jist – možná to byl jenom stín nebo vlna.

Vánek se obrátil na levobok, plachty se nadouvaly a popoháněly karavelu velkou rychlostí. Ale powriové se jí drželi, hlídka opakovaně volala a její tón byl plný frustrace a strachu, poněvadž nepřátelská loď držela rychlost a začínala se přibližovat.

Nyní kapitán a čtyři mniši u zábradlí na zádi sledovali její postup. Avelyn nyní loď jasně viděl a už si ji nepletl se stínem nebo vlnou.

Adjonas se podíval na plachty, pak na posádku a popoháněl je, aby měli co nejvíce větru.

„Úžasná konstrukce,“ poznamenal Quintall k blížící se lodi. „Proč jsme ji my lidé neokopírovali?“

„Ve Svobodném přístavu je lidská barelová loď,“ odvětil Adjonas. „A další byly postaveny v Ursalu a používají se na řece. Ale lidé nejsou powriové. Místa je na lodi málo. A lidé nemají jejich

výdrž. Trpaslíci mohou šlapat celý den z tímco většina mužů se unaví po hodině – nejdéle po několika.“

Quintall přikývl a jeho respekt ke stoickému a neúnavnému nepříteli se zdvojnásobil. „Jestliže se neunaví, nemůžeme ujet,“ poznamenal.

„Pošlu lukostřelce, aby na ně vysílali hořící šípy, až se trochu přiblíží,“ odpověděl Adjonas neradostným hlasem. „Jenže většina posádky je pod hladinou, a tak není na co mířit. Možná že chytneme takový vítr, že jejich beranidlo nám nezpůsobí takovou škodu. Pak s nimi budeme bojovat – nemáme na výběr – a oni se budou snažit dostat se na palubu.“

Quintall rázně potřásal hlavou, ještě než Adjonas domluvil. „Nemůžeme je nechat, aby do nás nabourali. Jakákoliv škoda by nás zpomalila, a to si nemůžeme dovolit. Máme jenom týden navíc, a to za podmínky, že naše výpočty jsou správné a bude foukat vítr.“

„Nevidím moc možností,“ poznamenal Adjonas.

Ostatní tři mniši se zachmuřeně dívali na vzdálenou barelovou loď a jen potřásali hlavami. Quintall však obrátil své myšlenky jiným směrem a přemýšlel nad informací o nepříteli.

„Řekněte mi,“ řekl nakonec, „jak rychle pojedou, když budou mít zamotané lopatky?“

Adjonas se na něj zvědavě podíval.

„Máme síťovinu navíc,“ dodal Quintall.

„Lopatky nejsou tak moc venku,“ pravil Adjonas. „I kdybychom umístili síť přesně v jejich dráze, nezachytila by se za nic jiného než za háky ochraňující lopatky.“

„Navrhuji, abychom ji vzali až tam, kde má být. Co vy na to?“ zeptal se Quintall vychytrale a všichni, kromě Thagraina, který to chápal, se na něj zmateně podívali.

„To by bylo poněkud riskantní,“ začal Adjonas, zarazil se však, když se otevřel poklop na barelové lodi a vynořila se něj červeně pokrytá hlava. Za ní následovala tenoučká ruka, která držela něco jako trychtýř.

„Lidé!“ křičel powrie skrze trychtýř. „Obchodníku, okamžitě se vzdej! Nemůžeš nám ujet a nemůžeš nás porazit. Vzdej se a někteří mohou být ušetřeni.“

Adjonas se podíval na svou nehybnou posádku. Uviděl výraz náhlé víry ve slib powrie.

Bunkus Smealy promluvil za mnoho z mužů – tedy alespoň podle Adjonasova odhadu. „Možná bychom ho měli poslechnout. Když nebudeme bojovat…“

Adjonas ho odstrčil a došel doprostřed paluby, takže ho všichni viděli. „Zabijí nás všechny!“ vykřikl. „Jsou to powriové, krvavé čepice, kteří touží po tom, aby vykoupali své barety v lidské krvi. Nenechají ujet žádnou loď a také nemají místo pro zajatce! Když zastavíme nebo zpomalíme, nabourají do nás ještě tvrději.“

Když Adjonas mluvil, objevila se nad plachtovím ohnivá střela a zabodla se do zadní plachty. Tři členové posádky tam ihned běželi a snížili škodu na minimum.

„Jo, jak dlouho můžeš takhle zdrhat, obchodníku?“ zahoukal powrie a pak zmizel. Zavřel za sebou víko.

„Kdo jsou vaši nejlepší plavci?“ zeptal se Quintall a šel ke kapitánovi. Adjonas se na něj zvědavě podíval.

„Vánek je loď chladných severních moří,“ odvětil. „A my nikdy neplaveme.“

Quintall zachmuřeně přikývl a otočil se ke třem bratrům. Nechtět riskovat, ale uvědomil si, že úspěch jejich mise závisí na jejich okamžitých činech. Ještě než dokončil pohyb, všichni tři už byli vysvlečeni a začali si protahovat svaly na rukou.

„My jsme plavci,“ vysvětlil Quintall. „I ve studených severních vodách. Přineste mi síť.“

Adjonas pokynul Bunkusovi Smealymu – nyní to byla Quintallova akce, a kapitán, který neměl jinou viditelnou možnost, předal statnému mnichovi tuto příležitost více než rád.

Brzy nato ti čtyři byli u zábradlí na levoboku, z dohledu barelové lodi. Quintall hodil síť do vody a Thagraine za ní ihned skočil a chytil ji.

Adjonas uchopil Quintalla za rameno. Vytáhl kámen ze svého bandalíru, malý červený rubín, a dal mu ho. „Jenom když budete vědět, jak ho použít,“ vysvětlil. „Má větší cenu než celá moje loď.“

Quintall se na něj zvědavě podíval. Cítil v něm magii, slabý puls energie. Přikývl a pak ho neočekávaně podal Avelynovi. „Nikdo

jiný na světě nezná lépe sílu kamenů," pravil svému společníkovi. „Použij ho, když to bude třeba."

Avelyn jej vzal a držel ho malou chvíli v prstech. Jasně cítil energii, rozuměl účelu kamenu tak dobře, jako by s ním mluvil. Dal si ho do svého prádla, jenže to mu nepřipadalo dost bezpečné, a tak si ho umístil do pusy, za zuby.

A pak skočili do vody a následovali Thagraina se sítí, který byl mnoho yardů za rychlým Vánkem.

Rozdělili se do dvou skupin – Thagraine a Quintall drželi síť mezi sebou, zatímco plavali na stranu a snažili se najít úhel, ve kterém by se přiblížili k barelové lodi, a Pellimar s Avelynem se dostali do dráhy lodi a zůstali skoro ponořeni pro případ, že by se dvířka znovu otevřela nebo powriové měli jiné způsoby, jak se dívat ven.

Adjonas je nervózně pozoroval. Věděl o powriích a o moři věci, které mniši zjevně ne. Kdyby barelová loď proplula kolem dvojice držící síť, tak by už nikdy nedoplavali zpět a on by se pro ně nemohl vrátit. Zemřeli by na otevřeném moři. A co bylo ještě více nebezpečné – říkalo se, že powriové mají za kamarády žraloky.

Kapitán přikývl. Věřil, že i kdyby tohle všechno sebevědomý Quintall věděl, stejně by do moře šel.

„Plav!" pobízel Quintall společníka. Rychle se přibližovali k cíli. Barelová loď se pohybovala více hladce, než se zdálo, protože nemusela přídí rozrážet vodu tak jako Vánek. Thagraine zběsile plaval, ale Quintall byl rychlejší.

Oba vyčerpaní muži se z posledních sil potopili, tak aby loď proplula nad nimi. Naštěstí byla voda křišťálově čistá.

Před lodí čekali Avelyn s Pellimarem. Budou muset vylézt na palubu, ať už výsledek Quintallova pokusu bude jakýkoliv. Když selže síť, budou oni dva muset najít způsob, jak powrie zastavit. Avelyn přejel jazykem po rubínu. Uvědomil si, že ten kámen není ani zdaleka dost silný, aby přivedl vlhkou loď ke kouři.

Loď se přibližovala – padesát yardů, čtyřicet, třicet.

Potom náhle poskočila a její přímý postup byl vychýlen. Avelyn a Pellimar plavali tak rychle, jak to jenom šlo. Pellimar dosáhl lodi dříve a vytáhl se na její kluzký, zaoblený bok. Běžel k

otvoru a dostal se tam ihned poté, co se otevřel. První powrie byl opravdu ohromen. Lopatky se zachytily v nějakých řasách anebo v něčem, co odhodila karavela – to si trpaslík myslel. To nebylo nic neobvyklého. Ale vidět na palubě stát člověka!

Ten pohled nebyl pro Pellimara o nic méně ohromující. Ještě nikdy powrie neviděl. Měřil čtyři stopy, měl tenké nohy a ruce. Nohy vypadaly, že ho nemohou udržet.

Výraz trpaslíkova bledého, vrásčitého obličeje se nezměnil, když mu Pellimar zasadil pravý hák – dál na něho zíral s otevřenou pusou.

Mnich se podíval na svou zraněnou ruku a na svého oponenta, který byl tužší, než vypadal. Powrie tvrdou hlavou zatřásl, až mu přitom pleskaly rty.

Pellimar ho znovu uhodil – zkusil sérii tří levých háků pak vykopl pravou nohou a zasáhl ho do čelisti. Trpaslíkovi odskočila hlava dozadu a on spadl na palubu a překulil se přes bok lodi.

Ale na jeho místě byl další – a ten nebyl překvapený. Pellimar, rychlý jako kočka, ho také udeřil, a to třemi silnými ranami – kombinací levá-pravá-levá – ale ztratil sílu, když jeho zraněná pravá ruka podruhé zasáhla.

Avelyn spěchal za bratrem a uviděl ho odskočit a svalit se do strany. Na hrudi měl červenou linku. Před Avelynem teď stál powrie a na krátkém meči měl Pellimarovu krev. Trpaslík zuřivě zapištěl, když viděl, že se jeho oběť, jíž by mohl zlepšit barvu svého takhle krvavého baretu, valí směrem do moře. Ta chvíle nepozornosti poskytla Avelynovi dost velkou šanci.

Mohl se ohnout a veškerou silou do trpaslíka narazit, ale uvědomoval si jeho pevnost a viděl, jak za ním vylézá další powrie. Musel vymyslet něco lepšího.

Běžel dopředu a sklouzl se po palubě. Pohyboval se rychle a vytáhl z pusy rubín. Protřel ho v ruce, pak vyvolal jeho magii, našel centrum jeho energie a přivedl ji do výbušné stavu.

Powrie po něm zleva sekl, ale Avelynovi se podařilo pod ránou skrčit. Natáhl se mezi trpaslíkovy nohy a hodil kámen dopředu do otvoru. Potom, veden pudem sebezáchovy skrčil nohy a vyskočil.

Rubín, zářící silou, líně opsal oblouk nad otevřeným průlezem. Další powrie, který teď lezl ven, uviděl jeho jiskru a uchváceně se pro něj natáhl. Pevně ho chytil, ale zároveň se pustil žebříku. A tak, když se nad ním náhle objevili Avelyn a druhý trpaslík, překvapený spadl nazpět do nitra lodi, se zářícím rubínem v ruce.

Avelyn zoufale držel trpaslíkovu ruku s mečem. Jednu ruku měl pod sebou, a když spadli, podařilo se mu zavřít poklop. Avelyn se přes něj překulil a zdánlivě bystrý powrie vyskočil na nohy a stál přímo na nyní zavřeném palubním otvoru. Trpaslík zdvihl meč, zle se usmál a zakvílel tak, až se Avelyn, leže na břiše o kousek dál, zatřásl.

Ale pak trpaslík letěl, dvířka za ním a z otevřené díry se vyvalil černý dým.

Náraz Avelyna odhodil a on se mu nebránil. Výbuch zabil zhruba jen polovinu powriů – loď byla skoro tak velká jako Vánek – a brzy budou na palubě. A Avelyn už nechtěl čelit dalším.

Quintall a Thagraine se bez dechu vynořili, poté co umístili síť.

Když se Quintall dostal k lodi, jeden powrie už byl ve vodě a blízko něj se vznášel bratr Pellimar.

Powriové, se svými tenkými údy a těžkým torzem, nebyli dobrými plavci. Quintall omámeného tvora snadno přemohl – strčil ho pod vodu a sedl si mu na ramena. Powrie sebou zoufale škubal, ale silák pevně sevřel nohy a udržoval rovnováhu.

Trpaslík už nikdy hladinu nespatřil.

Když se Avelyn dostal do vody, uviděl Quintalla, jak poblíž šlape vodu a má venku polovinu těla. Ten pohled ho nejdřív překvapil – dokud nezpozoroval „sedátko“, které jeho společník našel. Thagraine, nacházející se vpravo, měl pod jednou paží Pellimara a rychle plaval k otáčející se karavele.

Jakmile byl Quintall hotov, odlehčil Thagrainovi od jeho břemene a skoro držel tempo se svými společníky. Byl z nich nejlepší plavec, a to měl nyní s sebou ještě váhu Pellimara v bezvědomí.

Adjonas to všechno netrpělivě pozoroval a šel podél zábradlí, když se loď otáčela. Barelová loď byla dočasně vyřazena z provozu, bitva však ještě neskončila. Kapitán povolal lukostřelce a řekl jim, ať střílejí, pokud se powriové vynoří z toho kouře, který se již rozplýval.

Pak se jen díval, protože nemohl už nic jiného dělat. Vánek se rychle blížil k mnichům a barelové lodi. Na její palubě skutečně byli powriové s těžkými kušemi a stříleli na plavající muže.

A nejhorší bylo, že Pellimar za sebou zanechával krvavou stopu.

Thagraine byl u Vánku první a zběsile se chytal za lano, které jim hodili. Ani se ještě nestačil chytit, když hlídka, ne zcela neočekávaně, vykřikla. Avelyn byl dvacet yardů od lodi a Quintall s Pellimarem dvakrát tolik.

„Hřbetní ploutev," křičela hlídka. „Žralok, bílý žralok!"

„Okamžitě je vytáhněte!" zařval Adjonas a přispěchal na pomoc k lanu. „Hoďte do vody víc lan!"

Jedno lano padlo přímo před Avelyna, ale i když chápal zděšené pohledy a nebezpečí, odmítl je a otočil se na Pellimara s Quintallem.

„Bratře Avelyne!" křičel na něj Thagraine. „Ty a já jsme připravovatelé! Oni mohou zemřít! Jsou postradatelní!"

Ta slova Avelyna urazila, jako by mu někdo vrazil. Postradatelni? Jsou to mniši ze Sv. Mere-Abelle. Lidé!

Se zasténáním se Avelyn dostal k již unavenému Quintallovi. K Avelynovu překvapení se Pellimar opuštěn vznášel ve vodě kus za pořízkem.

Avelyn se na nic neptal a ani Quintall ne – ten rychle plaval k lanu. Avelyn se konečně dostal k Pellimarovi a zahákl ruce pod jeho ramena.

Vedle Avelynova obličeje rozčísla vodu střela z kuše. Uviděl ji a pak – hřbetní ploutev vylézala z vody na dvě stopy – a přestože o žralocích ještě nikdy neslyšel, dokázal si představit hrůzu, která se pod tou ploutví nacházela.

Žralok se přibližoval a Vánek také. Tucet mužů měl v rukou lano, které Avelyn jednou rukou zachytil.

Nemohl se zvednout ani o trochu – měl toho dost. Musel se držet lana a také držet bezvědomého Pellimara.

Ale vytáhli ho nahoru k zábradlí, Quintall vzal Pellimara a položil ho na palubu. Avelyn visel nebezpečně nízko. Slyšel výkřiky posádky a podíval se dolů. Jednu nohu měl pořád ve vodě, když velký tmavý tvor o délce dvaceti pěti stop proklouzl pod Vánkem a pod Avelynem.

O zlomek vteřiny později byl vystrašený mnich na palubě.

„Velký kus," poznamenal Adjonas ke žralokovi.

Bunkus se svým mastným úsměvem obrátil k Avelynovi, zvedl ruku, na níž měl vztyčený palec a ukazovák. „S takovými zuby," řekl krutě.

Adjonas si všiml, že na palubě barelové lodi jsou desítky powriů. Ale ani jeden se neodváží do vody, dokud tam bude velký bílý žralok, který je tak blízko a tak zřetelně rozzlobený. Powriové a žraloci pracovali v souladu, ale zjevně to taky mělo své hranice.

Na kapitánově tváři se objevil zlý úsměšek a rozhodl se vyzkoušet to podivné příměří.

„Narazte do nich," pravil Bunkusovi Smealymu, jenž radostně zavřískal a běžel ke kormidlu.

Náraz však nebyl vedený naplno – žádný dobrý kapitán by svou lodí v plné rychlosti nenarazil do silného trupu lodi powriů – ale byl dost silný na to, aby poslal všechny powrie, kromě jednoho, do vody. Lukostřelci Vánku silně pálili a když kolem trosečníků Vánek znovu proplul, zanechali za sebou tři mrtvé trpaslíky.

K velké hřbetní ploutvi, která opisovala zužující se kruh se připojila druhá, menší. A jak sebou trpaslíci mrskali!

„Dostaňte nás pryč," zakřičel kapitán na svou posádku. Žraloci se nažerou mrtvých a zběsilé pohyby živých kombinované s krví jich zabijí ještě více. Žádný powrie se neodváží do vody, aby uvolnil síť z lopatek, když kolem proplouvají vzrušení žraloci.

A k ještě větší smůle trpaslíků – přestože to Adjonas ani nikdo jiný na palubě Vánku nemohl předvídat – barelová loď připadala žralokům jako mrtvá velryba.

Loď, která se po srážce s Vánkem převrátila a do níž se dvířky vlévala voda, se brzy potopila.

Vzrušení na Vánku trvalo ještě dlouho. Mniši byli hrdiny bitvy, avšak Avelyn slyšel, jak si členové posádky mumlají „šílené“ stejně často jako „odvážné“. Námořníci byli tvrdí, pyšní a cyničtí, a kdyby kdokoliv z mnichů očekával gratulaci nebo poplácání po rameni, byl by zklamaný.

Avelyn a Thagraine vzali vážně zraněného Pellimara kajuty Dansally a zjistili, že ta žena má také jiné schopnosti. Brzy poté, co ho pohodlně uložili, Avelyn místnost opustil.

Našel Quintalla s Adjonasem. Kapitán vypadal unaveně a opíral se o stěžeň.

„Powriové,“ mumlal si, když se Avelyn objevil. „Krvavější čepice než jindy. Rozmnožili se na svých ostrovech Juliantech, jak se zdá, a rozlézají se všude. Bude víc jejich útoků.“

Quintall se při těch slovech otřásl. „Jak je Pellimarovi?“ zeptal se Avelyna.

Avelyn si jen bezmocně povzdechl. „Možná bude žít, ale možná také ne.“

Quintall přikývl a potom najednou vybuchl. Zasáhl Avelyna do čelisti a ten padl na palubu. „Jak se opovažuješ?“ řval.

Námořníci vzhlédli a pozorovali je. Avelyn se na něj nevěřícně díval.

Avelyn vstal a dával pozor na další úder. Byl Quintallovým chováním úplně zmatený.

„Jsi vybraný připravovatel,“ huboval ho Quintall. „A přesto jsi riskoval svůj život pro Pellimara.“

„Všichni jsme riskovali své životy, když jsme tam šli,“ hádal se Avelyn.

„Neměli jsme jinou volbu,“ zuřil Quintall. Byl tak rozzlobený, že mu od úst s každým slovem odlétaly sliny. „Ale když ohrožení Vánku skončilo, když byli powriové zastaveni a cesta byla volná, vrátil ses do nebezpečných vod.“

„Pellimar by byl sežrán!“

„To by byla škoda, ale není to důležité!“

Avelyn polkl svou další námitku, poněvadž věděl, že to nemá smysl. Ani ve snu by si nedokázal představit takový fanatismus,

dokonce ani od přísného Quintalla. „Nemohl jsem tam nechat ani jeho, ani tebe.“

Quintall si odplivl na palubu k Avelynovým nohám. „Nežádal jsem tě o pomoc a odmítl bych ji. Cesta k našemu cíli byla volná a ohrožení Vánku skončilo. Měl jsi jít na palubu a tam taky zůstat. K čemu by pak byl můj a Pellimarův zatracený život, kdybys ve vodě také zemřel?“

Avelyn neměl žádnou odpověď. Argument byl správný. Vstal a souhlasně přikývl, přestože věděl, že kdyby se něco takového stalo znovu, udělal by to zas.

„Nevíme, jestli cesta k Pimaninicuitu je volná,“ šeptal kapitán Adjonas, aby ochránil svaté jméno.

„Pellimar nám není k ničenu platný,“ odpověděl Quintall rychle. „I když bude žít, nevyleze z postele ještě po mnoho dní.“

Avelyn Quintalla pozorně studoval. Mise byla nejdůležitější – s tím Avelyn souhlasil, on by obětoval pro tuto cestu svůj život. Ale žádat po něm, aby nechal umřít někoho jiného?

Avelyn potřásl hlavou. Adjonas a Quintall ten pohyb naštěstí nezachytili. Mladý mnich se rozhodl – to by nikdy nemohl udělat.

„Pamatuj,“ řekl mu Quintall zlověstně.

„Půjdu za Pellimarem,“ odpověděl Avelyn a uklidnil se těmito slovy, kterým Quintall nerozuměl. „Dansally se stará o jeho rány.“

„Kdo?“ zeptal se Quintall, když Avelyn odcházel.

Avelyn se usmíval. Nebyl překvapený.

Pellimarův stav se s přibývajícími dny zlepšoval. Počasí bylo stále horké a jasné a v dohledu nebyly žádné další barelové lodi.

Posádka byla stále více nepřátelská – možná že to bylo nudou, vedrem nebo nechutným jídlem. Více než jednou slyšel Avelyn kapitána Adjonase a Bunkuse Smealyho, jak na sebe křičí, a vždycky, když vyšel na palubu, cítil v zádech nenávistné pohledy. Posádka jim dávala za vinu nepohodlí a vlastně celou cestu. Quintall varoval Avelyna a Thagraina tak jako jeho varoval Adjonas. Vánek se obvykle držel u pobřeží. Cest na otevřené vody bylo málo a bylo plno řečí o šílenství které postihovalo posádky takových lodí. Byly nalezeny lodi neporušené a schopné plavby, avšak bez posádky. Někdo říkal, že je to práce vodních duchů anebo monster hlubších

vod, ale většina racionálních, zkušených námořníků to připisovala strachu a podezření, dlouhým dnům prázdnoty a nepopiratelného pocitu, že moře nikdy neskončí, že loď popluje a popluje, až nebude co pít a jíst.

Šestým týdnem od Jacinty se nálada tak zhoršila, že Adjonas, k velkému Avelynovu zděšení, nabídl Dansally dalším členům posádky. Muselo se to dělat klidně, a vždycky, když viděl dalšího ze špinavých členů posádky, jak jde k jejím dveřím, srdce mu o trochu pokleslo a kousal si ret.

Dansally to akceptovala – byla to její práce. Její nové povinnosti jí však nechávaly méně času na hovory s Avelynem, což bylo něco, co oba potřebovali.

Ani tato privilegia nepozvedla náladu posádky. Situace se přiblížila k vyvrcholení jednoho obzvláště horkého vlhkého rána. Quintall strávil více než hodinu vášnivou diskusí s kapitánem Adjonasem. Ten konečně ustoupil a přivolal Bunkuse Smealyho.

Ozval se další křik. Křičel převážně Quintall, a když se Smealy snažil bránit, chytil ho pod krkem a zvedl ho ze země.

Avelyn a Thagraine přispěchali ke Quintallovi a Thagraine ho upozornil, že je pozoruje celá posádka.

„To dokazuje, co říkám, kapitáne Adjonasi," pravil Quintall a trochu Smealym zatřásl. „On je vůdcem toho nepokoje, mužem, kterého je třeba hodit přes palubu žralokům."

Adjonas klidně položil ruku na Quintallovu paži a odtáhl Smealyho, který se kašlaje obrátil k posádce o pomoc.

„Ještě jedno slovo k povzbuzení posádky," vyhrožoval Quintall, „a všechny mé útoky a útoky mých společníků budou namířeny na tebe. Když dopadneš do vody, budou tvé údy nepoužitelné, poněvadž budou zlomené. Jak dlouho asi vydržíš na hladině, než se Vánek otočí a najde tě?"

Mastný muž zbledl. „Jsme moc daleko na moři," řekl kapitánovi a jeho hlas zněl jako vzlyk. „Moc daleko!"

„Ostrov…" začal Adjonas.

Smealy ho zuřivým zavrčením zastavil. „Neexistuje žádný ostrov!" křičel, a mumlání posádky, která se přibližovala, bylo souhlasné.

Adjonas se na Quintalla otočil s varovným pohledem. Měli před sebou ještě měsíc cesty, avšak kapitán upřímně pochyboval o tom, jestli má posádka ještě tolik trpělivosti. Byli opatrně vybráni a většina z nich se s ním plavila už deset let, ale týdny z dohledu země je znervózňovaly.

„Tři měsíce!“ zařval kapitán náhle. „Předtím než jsme vypluli z Jacinty, říkal jsem vám, že jsou před námi tři měsíce cesty, než se dostaneme k cíli. Ještě neuběhl ani druhý měsíc. Jste zbabělci, nebo muži cti?“

To je zarazilo, přestože stále mumlali.

„Dávám ti vědět,“ pravil Quintall Bunkusovi Smealymu, „že jsi osobně zodpovědný za činy posádky.“

Smealy ani nezamrkal a nespustil z nebezpečného mnicha oči, i když už byl na půl cesty přes palubu.

„Ještě se to zhorší, jestliže nebudeme moci najít Pimaninicuit,“ varoval je Adjonas.

Quintall na něj zaměřil mrazivý pohled.

„Máme správný kurs a správný čas,“ ujistil ho Adjonas, protože cítil potřebu muže uklidnit. „Tedy podle map, které mi dali.“

„Jsou přesné na míli,“ zavrčel Quintall.

A opravdu byly. O čtyři a půl nesnadného týdne později se ozval výkřik hlídky: „Země před námi!“

Celá posádka se shromáždila u zábradlí a brzy se šedý mrak stal hmotným, stal se z něj obrys ostrova kuželovitého tvaru. Šedá se stala zelenou, když se ještě přiblížili – na svazích byla bohatá vegetace.

„Můj dohad je, že máme ještě týden čas,“ poznamenal Adjonas ke čtyřem mnichům, neboť Pellimar, i když byl ještě slabý, stál také na palubě. „Máme jít na břeh a prozkoumat –“

„Ne!“ utnul ho Quintall ke všeobecnému ohromení. Kapitánovo doporučení bylo logické.

„Nikdo jiný než připravovatelé nesmí na břeh,“ vysvětlil Quintall. „Kdokoliv jiný, kdo vstoupí na pobřeží Pimaninicuitu, přijde o život.“

Bylo to divné prohlášení, které Avelyna natolik překvapilo, že ani nezaregistroval, že Quintall otevřeně řekl tajné jméno ostrova.

Ta slova překvapila také kapitána Adjonase – bylo to neočekávané prohlášení, které se kapitánovi nelíbilo. Jeho posádka byla na lodi už dlouho, jenom s jednou krátkou zastávkou v Entelu. Nyní bylo riskantní je zde nadále držet, obzvláště s ostrovem v dohledu, na kterém bylo ovoce a další luxus, který na moři není.

Ale Quintall nepovolil. „Objeďte jej ještě jednou dokola, abychom mohli určit, kde se připravovatelé vylodí, a poté odplujeme do hlubších vod, z dohledu ostrova," instruoval kapitána. „Připlujeme zpět za pět dní."

Adjonas věděl, že se nacházejí v kritickém bodě. Vůbec s Quintallem nesouhlasil, ale nyní, když měl Pimaninicuit v dohledu, měl podle jeho dohody s opatem Markwartem převzít velení mnich. Nakonec – toto byl cíl cesty a opat ho nenechal na pochybách, jaký je jeho úkol. Na otevřeném moři je kapitánem. Na Pimaninicuitu bude dělat to, co se řekne, jinak nedostane pohádkovou sumu, která mu byla slíbena.

A hůře.

Obepluli tedy ostrov, našli slibnou lagunu a potom znovu odpluli na hlubokou vodu na nejdelších pět dní celé cesty-obzvláště pro Thagraina a Avelyna.

Avelyn je strávil v modlitbách a meditacích a mentálně se připravoval na úkol, který má před sebou. Chtěl jít za Dansally a povědět jí o svém strachu, o jeho neadekvátnosti pro takový úkol, ale toto nutkání potlačil. Byla to jenom jeho bitva.

Konečně on a Thagraine se zásobami sjeli po laně do člunu. Pimaninicuit se rýsoval před nimi.

„Musíme být daleko, až začnou deště," vysvětlil Quintall. „Kameny způsobují velké škody. Až to skončí, připlujeme sem zpět."

Výkřik na zádi přerušil jejich konverzaci a mniši a Adjonas se otočili, aby viděli, jak jeden člen posádky, asi sedmnáctiletý chlapec, skočil z lodi do vody a plave ke břehu.

„Pane Smealy!" zařval Adjonas a přísným zrakem přejel posádku. „Lukostřelci k zábradlí."

„Nechte ho jít," pronesl Quintall a překvapil tím Adjonase. Quintall si uvědomil, že zastřelení muže před zraky celé posádky by

způsobilo vzpouru. „Nechte ho jít," křikl. „Ale protože si vybral ostrov, bude pracovat tvrději!" sehnul se a něco šeptal Thagrainovi, a Avelyn pochyboval, že se to týkalo zapražení toho muže do práce.

O chvíli později Avelyn s Thagrainem odveslovali od lodi, která okamžitě vytáhla plachtu a plula do bezpečných vod. Na palubě se Quintall pustil do lží o tom, jaká na ostrově číhají nebezpečí pro toho bláznivého námořníka a že jenom mniši jsou vycvičení, aby vydrželi déšť kamenů. „Asi se na Vánek živý nevrátí," vysvětlil a snažil se na to posádku připravit.

Thagraine brzy vyrazil. Ihned, jakmile se loď dotkla černého písku ostrova. Ve vodě předjeli vzbouřence a Thagraine si zapamatoval jeho směr a rychlost.

Avelyn na svého společníka zavolal, jenže Thagraine mu nařídil zajistit loď a neohlížet se.

Avelyn cítil, jak mu klesá žaludek. Zatlačil loď na kryté místo laguny, ponořil ji a zajistil ji na mělkém dně.

Thagraine se brzy vrátil.

Avelyn mrkl, protože uviděl, že je sám. Znal instrukce, které mu Quintall dal.

„Je tady toho spoustu k jídlu," pravil Thagraine šťastně a třásl se vzrušením. „A musíme najít jeskyni."

Avelyn nic neříkal, jenom jej tiše následoval a modlil se za námořníkovu duši.

Další dva dny strávili v malé jeskyni na úpatí jediné hory, z níž se dívali na pláž a vodu a kde byli nezranitelní. Thagraine byl skoro nemocný lehkomyslností.

Avelyn rozuměl mužovu chování a věděl, že by je mohlo hodně stát. „Zabil jsi ho," poznamenal mladší mnich tiše a dával si přitom pozor, aby to neznělo jako obvinění.

Thagraine se zastavil. „Kdokoliv, kdo vstoupí na Pimaninicuit, přijde o život," odpověděl a snažil se, aby se mu netřásl hlas.

Avelyn nevěřil ani jedinému slovu. V jeho mysli se Thagraine stal nástrojem v rukou vražedného Quintalla.

„Jak budou vědět, že už jsme skončili?" zeptal se Thagraine náhle a divoce. „Jak budou vědět, kdy se deště objeví, když poplují daleko od ostrova?"

Avelyn se na něho opatrně díval. Doufal, že budou diskutovat o jeho činu, aby mu trochu pomohl, alespoň pro nynější chvíli, kdy měli před sebou nejdůležitější úkol svého života. Ale jeho slova Thagraina neuklidnila. Bylo to spíš naopak. Muž byl zjevně natahován na skřipec vinou, zběsile přecházel sem a tam a pleskal rukama.

Deště se podle jejich kalkulací opozdily. Pár byl u vchodu do jeskyně a čekal na nějaké znamení.

„Je to pravda, je to pravda?“ protestoval Thagraine téměř každou minutu. „Existuje vůbec člověk, který byl svědkem takové události?“

„Staré knihy nelžou,“ řekl Avelyn s vírou.

„Jak to víš?“ vybuchl Thagraine. „Kde tedy jsou ty kameny? Kde je ten den?“ křičel. „A my se sem máme dostat v rozmezí jednoho týdne! Co je to za hloupost? Co když jsou výpočty opatství špatné a budeme tady měsíc, či rok? A budeme muset zůstat v této díře!“

„Uklidni se,“ pravil Avelyn. „Měj víru v opata Markwarta a Boha!“

„K čertu s opatem Markwartem!“ vykřikl druhý mnich. „Bůh?“ vyplivl naštvaně. „Co ví Bůh, když si žádá smrt vyděšeného chlapce?“

Tak to tedy je, uvědomil si Avelyn – byl to jasný a prostý pocit viny. Avelyn se pohnul, aby vzal Thagraina za ruku, snažil se mu nabídnout útěchu, ale starší mnich ho odhodil a vyběhl z jeskyně a do keřů.

„Nedělej to!“ křičel Avelyn a zastavil se jenom na chvíli, než ho následoval. Skoro okamžitě ho ztratil z dohledu, protože mnich se vypařil v křoví. Pravděpodobně ale mířil na pláž. Avelyn se pohnul, aby ho následoval, ale když ztratil jeskyni z dohledu, něco mu řeklo, že se má zastavit. Podíval se směrem k jeskyni a potom k vodě. Zpozoroval, že se obloha divně zbarvila – byla purpurová a trošku růžová jako při východu nebo západu slunce, a to jenom na horizontu. Ale slunce by mělo být ještě dlouho na obloze a mělo by žlutě svítit.

„Zatraceně,“ zaprskal Avelyn, když plnou rychlostí utíkal zpátky do jeskyně. Když byl vevnitř, spatřil, jak Thagraine divoce běží po pláži, a také viděl šplouchání na vodě.

Zavřel oči a modlil se.

„Kde jsi, zatracený Bože?!“ křičel Thagraine a potácel se na černých píscích Pimaninicuitu. „Co všechno žádáš od svých věrných? Jaké lži nám to říkáš?“

Zastavil se, protože uslyšel cákání.

Za chvíli se chytil za paži a uviděl na ní krev a také malý kámen, kouřový křišťál, který ležel před ním na písku.

Jeho oči se rozšířily, jako kdyby mu sám Bůh odpověděl. Ohlédl se a rychle utíkal do jeskyně a křičel na Avelyna.

Avelyn nemohl snést ten pohled, ale přesto se neodvážil dívat se jinam. Ohnivé kameny padaly před vchod do jeskyně a ve stromech a listech dělaly velké díry. Nějakou dobu bylo kamenné krupobití lehké, ale postupně se zhušťovalo, až bilo všechnu zem ostrova.

Jakoby skrze záplavu uslyšel Avelyn své jméno. Vykoukl okamžitě ven a byl ohromen, když se orvaný Thagraine, který krvácel z mnoha malých ran, takže vypadal jako jedna velká, objevil v dohledu. S rukama nataženýma dopředu klopýtal k jeskyni.

Avelyn si dřepl. Věděl, že jít pro něj ven je riskantní, jenže jak by to mohl neudělat? Dokážu to, řekl si zachmuřeně. Můžu pro něj jít a zatáhnout ho do jeskyně. Snažil se nemyslet na dilema, které ho potom čeká, zda se starat o Thagraina nebo o svaté kameny, protože čas k uzavření kouzel v kamenech byl omezený.

Ale to bude řešit, až bude čas. Thagraine byl ve vzdálenosti dvaceti kroků, když Avelyn vyrazil.

Najednou to spatřil – padající černou tečku, jejíž vražednou cestu znal.

V tu chvíli ho Thagraine uviděl a na jeho krvavém obličeji se objevil soucit vzbuzující úsměv plný naděje.

Kámen sletěl dolů jako namířený šíp. Vrazil Thagrainovi do týla hlavy a složil ho na zem.

Avelyn se stáhl zpět do jeskyně a ponořil se do modliteb.

Další hodinu bouře neustále sílila. Fučel vítr a kameny padaly na ostrov tak silně, že si myslel, že jeskyně se musí zhroutit.

A pak, stejně náhle jako to začalo, to skončilo a obloha byla zase jasná a modrá.

Avelyn vyšel ven. Byl vystrašený, avšak odhodlaný. Šel rovnou k Thagrainovi, který nyní byl krvavým a roztrhaným kusem masa. Avelyn ho chtěl otočit, jenomže nemohl najít dech, když se díval na smrtelnou ránu, na díru, která vznikla v Thagrainově lebce. Okolo byla mozková hmota.

Důvod Thagrainovy smrti, obrovský purpurový ametyst, ho zaujal. Jemně se naklonil k lebce svého společníka a vytáhl z ní kámen. Viděl jeho sílu a byl potěšený, tak jako ještě nikdy. Tento byl větší než jakýkoliv v Sv. Mere-Abelle. Avelynovy ruce byly velké, ale ani když je roztáhl nemohl nahmatat všechny jeho hrany.

Pustil se do práce a vypustil z mysli všechny myšlenky na Thagraina a toho chlapce, kterého zabil. Se zuřivosti se vrhl do práce, na kterou se cvičil celé ty roky. Nejdříve připravil ametyst, pokryl ho speciálními oleji a dal mu něco z vlastní energie modlitbou a hlazením.

Poté pokračoval a nechal své instinkty, aby ho vedly ke kamenům plným energie. Mnoho z nich nevykazovalo žádné magické síly a Avelyn si brzy uvědomil, že to jsou zbytky z předešlých dešťů, které vyskákaly při bouři na povrch. Vybral si hematit o velikosti vejce, pak rubín – malý, ale dokonalý.

A tak pokračoval. Jenom ty kameny, které vybral a ošetřil, si podrží své schopnosti; ty další se stanou odpadem, budou pohřbeny v černých pískách a objeví se až po sedmi generacích.

Pozdě té noci mnich padl na břeh laguny. Byl úplně vyčerpaný. Neprobudil se až do úsvitu. Svůj náklad měl v batohu. Až potom si Avelyn povšiml dramatické změny, která se s ostrovem odehrála. Už nebyl tak krásný a zvoucí. Tam, kde rostly stromy a keře, byly nyní jenom polámaná zelená změť a rozbitá skála.

Dalo mu mnoho práce, než vylovil potopenou loď a dostal ji na vodu. Pomyslel si, že by ji měl naplnit ovocem, ale uvědomil si, že ta příležitost už je ztracená, když se podíval okolo sebe. Nemohl si

pomoci, aby se nesmál tomu bohatství, které leželo okolo něj. Za hodinu by měl tolik drahokamů, že by mohl zaplatit za budovu nebo palác, které by byly nejhezčí v celém Ursalu. V jednom jediném dni by mohl být bohatší než kdokoliv v Honckém království, možná na celém světě, a to včetně neuvěřitelně bohatých kmenových náčelníků v Behrenu. Ale jeho příkazy byly jasné a nepopiratelné. Z ostrova mohou být odvezeny jen kameny, které jsou ošetřené a tedy magické. Vzít další kámen by bylo urážkou Boha. Dar dešťů byl jenom pro dva mnichy, a odnést si mohli tolik, kolik zvládli připravit. Ani o kamínek víc. I tak Avelyn seděl, zíral dopředu a byl tak ohromený, že zapomněl jíst. Čekal na Vánek.

Dalšího dne odpoledne uviděl plachty. Jako bez ducha nasedl do loďky a odrazil. Až poté pomyslel na to, že by měl vzít Thagrainovo tělo, ale pak se rozhodl, že ho nechá tam, kde je.

Jaké místo by bylo lepší pro odpočinek mnicha Abellikánů?

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

Pravda

Skoro ani nepozoroval, jak ubíhají dny a týdny. Byl očarován hromadou bohatství darů božích. Zatímco se Adjonas staral o posádku a kurs, zbylí tři mnichové – i Pellimar, jehož stav se pořád zlepšoval – pracovali s kameny. Powriovo seknutí nebylo bez následků. Přetrhlo mu svaly v levém rameni. Paže mu visela podél těla a nevypadalo to, že by se to mělo vůbec někdy zlepšit.

Na zpáteční cestě nepotkali žádné powrie. A i kdyby ano, Avelyna by to nezajímalo. On nejvíce ze všech cítil pulsující sílu kamenů. Kdyby se objevila barelová loď, Avelyn si byl jist, že by mohl použít více než dvanáct kamenů k jejímu zničení.

Nejlákavější byl veliký purpurový ametyst s mnoha krystaly. Jeho spodní strana byla skoro plochá, a když ho položil na zem, připomínal nějaký divný purpurový keř, se stonky různých délek, které vyrůstají v různých úhlech. Avelyn nemohl rozlišit, k čemu se jeho magie používá. Jen si všiml, že v krystalech je uloženo mnoho energie.

Některé z kamenů, jako hematit, byly vloženy do malého lešticího bubnu, kde se leštily a vyhlazovaly. Jiné se musely po mnoho dní ošetřovat oleji, aby v nich zůstalo všechno kouzlo. Všichni tři mniši znali tento proces a znali také každý kámen, kromě ametystu.

Nemohli ho vyleštit – byl pro malý buben příliš velký – a ani nevěděli, jak postupovat s oleji. Avelyn se o něj staral osobně a sytil ho modlitbami. Cítil, jako by mu dával kousek sebe, to však bylo v pořádku. Bylo to, jako by komunikoval s Bohem.

Rozhovory mnichů se nestáčely k ubohému Thagrainovi příliš často – modlili se za něho ve svých myslích a srdcích, aby měl dobrý odpočinek – avšak posádka si o tom šeptala, stejně tak jako o Taddym Swayovi, který se snažil dostat na ostrov a nevrátil se.

Avelyn cítil ohnivé obviňující oči zabodnuté do svých zad, vždy když šel po palubě.

Šepot se v horku a nudě plynoucích dní změnil v neskrývané řeči a tyto ve vyčítavé nadávání. Mniši nebyli tedy vůbec překvapení, když je jednoho dne přišel kapitán Adjonas varovat před sílícím voláním po vzpouře.

„Chtějí kameny," vysvětlil Adjonas. „Tedy, alespoň nějaké, výměnou za život Taddyho Swaye."

„Ale oni vůbec nerozumějí síle těchto kamenů!" protestoval Quintall.

„Ale rozumějí hodnotě rubínu nebo smaragdu i bez magie," připomněl kapitán.

Avelyn se bolestivě kousl do rtu a vzpomněl si na hodiny na pláži, kdy byl obklopen spoustou nepoužitelných drahokamů.

„Vaše posádka je za tuto cestu dobře placená," přípomněl Quintall kapitánovi.

„Kompenzace navíc za jednoho ztraceného muže," poznamenal Adjonas.

„Znali nebezpečí!"

„Opravdu?" zeptal se upřímně kapitán. „Měli podezření, že čtyři muži, které vezou, se proti nim obrátí?"

Quintall vstal a šel ke kapitánovi. Vypadal mnohem impozantněji než jindy, protože kapitán se v podpalubí musel sehnout, zatímco Quintall stál zpříma.

„Jenom vám vyřizuji jejich požadavky," vysvětlil Adjonas a neustoupil ani o palec. „Slova, která má slyšet Quintall. Jsme ještě tři měsíce cesty od Sv. Mere-Abelle."

Quintall se teď rozhlédl po malé kajutě, a jak plánoval další postup, zúžily se mu oči. „Musíme to skončit dnes," rozhodl, šel k Avelynovu lůžku a vzal jeden drahokam, oranžovočerný kámen s třemi černými pruhy – říkalo se mu tygří dráp – z leštícího bubnu.

Podsaditý mnich je vedl na palubu. To, jak Quintall vypadal, upozornilo posádku, že se stane něco důležitého, a tak se shlukli, s Bunkusem Smealym v čele.

„Za Taddyho Swaye nebude žádná kompenzace," pronesl Quintall zlověstně. „Ten blázen ztratil svůj život, když plaval k ostrovu."

„Zabil jsi ho!" vykřikl jeden muž.

„Byl jsem na Vánku," připomněl mu Quintall.

„Myslím tvé mnichy!" trval na svém muž.

Quintall exekuci ani nepopřel, ani nepotvrdil. „Ostrov byl pro dva muže, a dokonce jeden z nich, i když byl roky trénován k přežití, se nevrátil."

Bunkus Smealy se otočil a mávl rukou, aby utišil hluk. „Máme pocit, že nám dlužíte," řekl, když se otočil zpět ke Quintallovi. Zahákl si ruce za pásek, aby vypadal důležitě.

Quintall si ho opatrně měřil. Pochopil, že Smealy je ten šťoura, organizátor a jakoby kapitán.

„Kapitán Adjonas nesouhlasí," řekl Quintall vyrovnaně, čímž nodporoval vzpouru.

Smealy se na kapitána otočil s ošklivým úsměvem. „Nemusí to být také jeho rozhodnutí," řekl.

„Trest za vzpouru je –" začal kapitán, ale Smealy ho přerušil.

„Známe pravidla," ujistil ho. „Jenomže také víme, že muž se nejdřív musí chytit, než ho pověsíte. Behren je blíž než Honcké království, a v Behrenu se moc nevyptávají."

Quintall k němu skočil. Smealyho oči se rozšířily, když se na něho obrátil, když uslyšel nízké zavrčení z Quintallova hrdla a místo člověka uviděl tygří drápy!

„Co?" začal se ptát starý mořský vlk, když mu Quintall, ještě než Smealy stačil zareagovat, srazil bradu až k břichu. Zděšená posádka se stáhla zpět. „On mě zabil," zašeptal Smealy a pak, jako by chtěl dokázat svá slova, s třemi krvavými škrábanci, vedoucími od hrdla po břicho, se svalil na palubu.

Quintallovo zařvání opravdového tygra posádku vyděsilo tak, že utíkala. „Vězte!" řekl proměněný mnich s obličejem, který vypadal lidsky, ale zvířecím hlasem. „Podívejte se na mrtvolu Bunkuse Smealyho a uvidíte osud každého, kdo se bude vzpírat kapitánovi či mnichům ze Sv. Mere-Abelle!"

Když se Avelyn díval na jejich tváře, pomyslel si, že ani jeden z nich už ani nešeptne, a to po celou zbylou cestu.

Tři mniši si neřekli ani slovo a šli zpět do kajuty. Ani po zbytek dne spolu nemluvili. Avelyn si dal pozor, aby se na Quintalla nedíval obviňujícím pohledem. Jeho mysl se zmítala. Bunkuse Smealyho poznal za předchozí měsíce docela dobře, a přestože ho neměl rád, nemohl si pomoci, aby necítil ztrátu.

Chladný a zcela necitelný způsob, jakým Quintall zabil jinou lidskou bytost, jím hluboce otřásl. Toto nebylo ve způsobech církve Abellikánů, tedy alespoň ne v Avelynových představách. Přesto měl podezření, že Quintall byl k těmto vraždám instruován mistry, ještě než opustili přístav. Mise byla životně důležitá, byl to nejzářivější moment sedmi generací. Avelyn i ostatní mniši byli za úspěch mise ochotni položit život. Ale bez milosti zabíjet?

Odvážil se na Quintalla podívat až následující ráno při práci. Pamatoval si na emocionální muka, která v Thagrainovi vyvolala exekuce, na ten nepokoj. Ale tmavý podsaditý muž nic takového neprožíval. Quintall zabil Smealyho stejně tak, jako utopil powrie. Jediný rozdíl byl v tom, že tentokrát obětí nebyl zlý trpaslík, ale lidská bytost.

Avelynovi přeběhl mráz po zádech. Bez milosti. A Avelyn věděl, že až se vrátí do opatství a budou vyprávět, dokonce i opat Markwart bude jenom souhlasně přikyvovat na Quintallovy brutální činy.

Avelyn měl rád myšlenku, že Bůh odpouští, ale toto všechno bylo za hranicí spravedlnosti. A spravedlnost přece byla hlavním principem církve Abellikánů.

Bratru Avelynovi, který právě prožil nejsvatější a nejnábožnější okamžik svého života, se zdálo, že je něco špatně.

Byl už poslední měsíc podzimu, Parvespers, když Vánek připlul severovýchodní výběžek Kudlaní paže, okolo Pireth Tulme a pak veplul do Coronského zálivu. Posádku bičovaly studené větry a bodavý déšť. V noci se scházeli okolo olejových lamp a svící a snažili se střást chlad. Nálada se jim však zlepšila. Všechny myšlenky na Swaye a Smealyho byly dávno pryč, protože cíl a odměna byly v dohledu.

„Zůstaneš v opatství?“ zeptala se Dansally jednoho mrazivého rána. Země byla opět v nedohlednu, když Vánek mířil přes záliv Všech svatých.

Avelyn se nad otázkou zamyslel a na tváři měl zvědavý výraz. „Samozřejmě,“ odpověděl nakonec.

To, jak Dansally pokrčila rameny, mu napovědělo. Uvědomil si, že ho žádá o společnost! „Chceš odejít z lodi?“

„Možná,“ řekla Dansally. „Pojedeme ještě tři cesty před tím, než zaplujeme do doku v Palmarisu, kde přezimujeme.“

„Musím,“ pravil Avelyn. „Nemám žádnou jinou možnost. Opat Markwart bude chtít kameny spočítat a zařadit. Mám před sebou měsíce práce.“

Umlčela ho tím, že mu dala prst na rty, a její oči byly měkké a vlhké.

„A co kdybych tě navštívila,“ řekla. „Může to být povoleno?“

Avelyn přikývl. Na okamžik dočista oněměl.

„Vadilo by ti to?“

Avelyn zavrtěl hlavou. „Mistr Jojonah je můj přítel,“ vysvětlil. „A možná by ti mohl najít nějakou práci.“

„Mně, v opatství?“

„Jinou práci,“ odvětil Avelyn s úsměvem, kterým zakryl rozčilení z té představy. Ty příšerné povídačky o Bien de-Louise ho strašily. „A nechá tě kapitán z lodi odejít?“ zeptal se, aby změnil směr, kterým se ubíraly jeho myšlenky.

„Mám smlouvu na ostrov a zpět,“ odpověděla. „Budeme brzy zpátky. Poté co budeme v Palmarisu, už na mě nic nemá. Dostanu zaplaceno, a to ještě o něco víc, protože jsem obsluhovala i posádku, a odejdu.“

„Pak přijdeš do opatství?“ zeptal se Avelyn, odhaluje své city a naděje víc, než zamýšlel.

Dansallyin úsměv byl široký. „Možná,“ odpověděla. „Ale něco pro mě nejdřív musíš udělat.“ Když skončila, přisunula se k němu a dala mu své rty na jeho. Avelyn se instinktivně odtáhl. Styděl se. Jenže když pomyslel na své váhání, upevnilo to jeho rozhodnutí. Jeho vztah s Dansally by mořádný, bylo to něco jiného než ten fyzický kontakt, který měla s ostatními muži. Jeho tělo ji chtělo, ale

kdyby se tomu nyní poddal, pak by uvolnil to pouto a zredukoval tak jejich vztah na úroveň těch ostatních.

„Neodtahuj se," prosila. „Ne tentokrát."

„Mohu ti zavolat Quintalla," řekl.

Dansally se rozmáchla a vrazila mu facku. Chtěl jí hned odpovědět podobným způsobem, ale když se vzpamatoval, uviděl, že klečí na posteli s hlavou dolů a ramena se jí otřásají pláčem.

„Nechtěl jsem…" koktal Avelyn a cítil se hrozně, že ublížil své drahé Dansally.

„Tak ty si myslíš, že jsem děvka," řekla. „To taky jsem."

„Ne," odpověděl Avelyn a dal jí ruku kolem ramen.

„Ale jsem víc panna, než se ti může zdát!" křikla a zdvihla hlavu tak, aby mohla upřít svůj pyšný pohled na Avelyna. „Moje tělo dělá svou práci, to je pravda, ale moje srdce u toho nikdy není. Nikdy. Dokonce ani s mým bezcenným manželem – možná proto mě vyhodil."

Myšlenka, že Dansally ještě nikdy nemilovala, ho vyvedla z míry a trochu ho uklidnila. Přestože byl panic a neměl žádné zkušenosti, rozuměl, co mu říká.

A věřil jí!

Neodpověděl a natáhl se k ní, aby ji políbil.

Bratr Avelyn se toho dne o lásce naučil mnoho. Naučil se úplnosti ducha a těla tak, jak toho při svých ranních cvičeních nemohl nikdy dosáhnout.

A Dansally také.

Vánek byl v Sv. Mere-Abelle přijat se zdrženlivostí – jenom pár mnichů, mezi nimi mistři Siherton a Jojonah, kteří přišli přivítat navrátivší se bratry a jejich drahocenný poklad a usměrnit mnichy, kteří na palubu nesli dvě těžké truhly. Bylo postaveno nové přístaviště, které bylo daleko od břehu, tak aby tam Vánek mohl pohodlně zakotvit.

Kapitán Adjonas dal truhly otevřít ihned, jak byly odneseny na palubu, aby posádku uklidnil. Jak ti muži zírali!

Avelyn také, když spatřil ty hromady mincí, drahokamů a šperků. Nikdy neviděl takové bohatství. Něco za tou krásou však

upoutalo jeho pozornost, když truhly znovu zavírali. Moc tomu nerozuměl, a stejně tak nerozuměl magické auře, která obklopovala mistra Sihertona. Muž měl jednu ruku za zády a Avelyn si všiml, že v ní má dva kameny – diamant a kouřový křemen.

S podezřením, avšak natolik moudrý, aby držel jazyk za zuby, dal sbohem Adjonasovi a ostatním – přestože nikdo na palubě nelitoval jejich odchodu – a šel na břeh. Myslel na Dansally a doufal, že opustí Vánek v dalším přístavu a přijde do Sv. Mere-Abelle. Avelyn věděl, že to udělá, věděl, že sdíleli něco nádherného. Jenže pořád měl pochybnosti. Bylo jejich setkání rovněž takové pro Dansally? Jak se poměřil se všemi muži, jež poznala? Možná že to neudělal dobře, možná že jí Adjonas nařídil, aby ho dostala do postele, možná se s ní dokonce vsadil, že ho do postele nedostane.

Avelyn tvrdě bojoval, aby odehnal všechny tyto směsné myšlenky a pochybnosti. Ale věděl, že se nijak neuvolní, dokud neuvidí modré oči té černovlasé ženy, oči, které v jeho přítomnosti opět dostaly jiskru.

Recepce, která je čekala uvnitř opatství, byla více v souladu s tím, co mnichové očekávali. Hala kaple byla obložena těmi nejlepšími pečenými věcmi z celého regionu – vdolečky, sladké rohlíčky, skořicové a rozinkové chleby – a to všechno se zapíjelo medovinou a nějakým vzácným a drahým vínem, kterému se říkalo bažiňák. Sbor radostné zpíval. Opat Markwart to vše pozoroval z výšky balkonu a všichni mniši řádu a sluhové tancovali, zpívali a smáli se po celou noc.

Jak si jen Avelyn přál, aby tam byla Dansally! Ta myšlenka ho přivedla k úvahám o tom, proč ona a posádka Vánku nebyly pozvány. Loď nemohla odplout před půlnocí kvůli přílivu, tak proč těch třicet mužů, nebo jen kapitán, nebyli pozváni na tuto zaslouženou oslavu?

Poslední sousto skořicového rohlíčku se Avelynovi obrátilo v žaludku, poněvadž ten se mu sevřel. K němu se blížila skupina mnichů – mezi nimi poznal Pellimara – a ti ho obtěžovali, aby jim řekl, jak bylo na cestě. Avelyn věděl, že nemůže nic říct, dokud vše nepoví opatu Markwartovi.

Ale v té chvíli měl na mysli jiné věci. Zauvažoval nad kameny, které Siherton přinesl – diamant a kouřový krystal. Znal vlastnosti diamantů – dělaly světlo, nikdy však nepoužíval krystal. Avelyn zavřel oči, ignoroval Pellimarovo volání a prošel si svůj výcvik.

A najednou mu to došlo. Diamanty nejsou jen pro světlo, také dělají jiskry. Krystal dělá obraz něčeho, co není skutečné! Posádka a kapitán Vánku byli podvedeni! Nyní Avelyn věděl, proč není Adjonas přítomen, a když uvažoval nad důsledky, jeho žaludek dělal kotrmelce.

Avelyn proběhl okolo blížící se skupiny, zamumlal něco v tom smyslu, že si s nimi brzy promluví, pobíhal po místnosti a počítal, kdo je přítomen. Se vzrůstajícím chvěním zaregistroval, že zde nejsou všichni, že jedna skupina, a to studenti desátým rokem, muži, kteří už se mohli stát mistry, zde nejsou.

A také nemohl najít mistra Sihertona.

Avelyn vyběhl z kaple, pádil po prázdných chodbách a jeho kroky se hlasitě rozléhaly. Nevěděl, kolik je hodin, ale měl podezření, že se blíží půlnoc.

Běžel k jižnímu konci opatství, k moři, stočil se do levé chodby, jejíž stěna byla pokryta malými okénky, ze kterých bylo vidět na moře. Avelyn k jednomu přispěchal a zoufal se díval do noci.

Ve světle polovičního měsíce viděl obrys Vánku, jak se třpytí v zálivu. „Ne," vydechl, když zpozoroval ruch na palubě, malé siluety, které běžely pryč od ohně na zádi. Potom uviděl druhý oheň na vodě.

„Ne!" zakřičel.

A další ohnivá koule z pryskyřice vylétla od kláštera, skočila na palubu, kutálela se podél zábradlí a zapálila hlavní plachtu.

Příval zesílil – velké ohnivé koule, kameny a střely z vrhačů bily do lodi. A brzy byl Vánek vydaný napospas silným proudům zálivu Všech svatých a plul k nebezpečnému útesu. Avelyn sebou trhl, když viděl muže, jak se vrhají z paluby do moře.

Výkřiky posádky se nesly nad temnou vodou. Avelyn věděl, že ostatní, kteří oslavují, to neuslyší. Bezmocně a beznadějně pozoroval, jak se loď, která byla skoro osm měsíců jeho domovem,

láme na útesu, zatímco do ní stále buší střely. Po tváři mu stékaly slzy a pořád si mumlal „Dansally“.

Bombardování ještě několik minut pokračovalo. Avelyn slyšel lidi ve studené vodě a doufal, že někteří, a s nimi i jeho drahá Dansally, se dostanou na břeh.

Ale pak přišlo to nejhorší – syčivý zvuk.

Temnou vodu pokryl namodralý film a trhal kameny a námořníky, kteří se dostali z vraku hrdé lodi. Plošný blesk jejich výkřiky navždy umlčel.

Ale ne v Avelynově mysli.

A přišly další střely, i když jejich úkol už byl splněn. Silný odliv odplaví trosky a těla a vynese je na moře. A celý svět kromě Avelyna a vykonavatelů, si bude myslet, že to byla tragická nehoda.

„Dansally,“ vydechl Avelyn. Ramena mu poklesla a potřeboval se opřít o kamennou zeď. Odvalil se od okna, opřel se zády o stěnu a díval se do chodby.

„Neměl jsi sem chodit,“ řekl mu mistr Siherton, který tam tiše stál.

Avelyn v jeho váčku na opasku zpozoroval mnoho kamenů a také šedý grafit, který držel v ruce. Grafit byl kamenem blesků.

Avelyn se ještě více přitiskl ke stěně a pomyslel si, že Siherton kámen použije, aby ho zničil, a rovněž doufal, že to udělá. Mistr se jenom natáhl, chytil Avelyna za paži a vedl ho do malé temné místnosti ve vzdáleném koutě opatství.

Další ráno byl schlíplý Avelyn v soukromých komnatách opata a Siherton a Jojonah mu stáli po boku. Avelyna ranilo, když si uvědomil, že činy proti Vánku nebyly nebezpečným rozhodnutím brutálního Sihertona, ale byly rozhodnuty opatem a se souhlasem mistra Jojonaha.

„Nemůžou zůstat žádní svědci, kteří by znali polohu Pimaninicuitu,“ řekl opat Markwart vyrovnaně.

A stejně tak nikdo nebude svědkem mé smrti, myslel si Avelyn. Toho rána byly chodby Sv. Mere-Abelle vylidněné, protože mniši a sluhové vyspávali po včerejším hýření.

„Uvědomuješ si, jaký by to mělo dopad na svět?“ pravil opat náhle a vzrušeně. „Kdyby se Pimaninicuit stal známým, bezpečnost

Kruhových kamenů by byla ztracená a králové by drželi tajemství k bohatství a síle za hranicemi chápání!“

Avelynovi dávalo smysl, že pro bezpečnost světa musí být utajena poloha Pimaninicuitu, jenže to ho neodvádělo od obrazu destrukce najaté lodi a zavraždění posádky.

A vraždy Dansally.

Avelyn se nervózně rozhlédl. „Mohu promluvit, otče opate?“

„Samozřejmě,“ odpověděl Markwart a pohodlně se usadil. „Mluv otevřeně, neboť jsi mezi přáteli.“

Avelyn se vynasnažil vypadat zcela klidně při tak absurdní myšlence. „Všichni na lodi by byli mrtví dávno předtím než by se znovu objevil déšť,“ řekl.

„Námořníci kreslí mapy,“ řekl suše Siherton.

„A proč by to dělali?“ protestoval Avelyn. „Ta mapa by jim k ničemu nebyla, protože musí uplynout sedm generací…“

„Zapomínáš asi na bohatství, které je na Pimaninicuitu,“ přerušil ho opat Markwart, „poklad drahokamů, který si ani nelze představit.“

Na to Avelyn nepomyslel. Ale pořád vrtěl hlavou. Cesta byla nebezpečná, a kdyby posádka dostala dobře zaplaceno, tak jak bylo slíbeno, neměla by už důvod odvažovat se do nebezpečného jižního Mirianiku.

„Byla to vůle boží,“ pravil opat s konečností. „To všechno. Nesmíš mluvit o ničem, čeho jsi byl svědkem. Vrať se nyní do místnosti, kterou ti mistr Siherton přidělil. Určíme tvůj trest a řekneme ti ho odpoledne.“

Avelynovi v hlavě hučelo jako v úle. Byl natolik zmatený, že se ani nezmohl na protest. Klopýtal pryč, jako by byl uhozen. Markwart ho znovu slovně zasáhl, když se dostal ke dveřím.

„Bratr Pellimar dnes ráno podlehl svým zraněním,“ informoval ho otec opat.

Avelyn se ohromeně otočil. Pellimar by měl navždy jizvy, ale určitě se uzdravil. Pak Avelyn pochopil, že Pellimar včera na večírku moc mluvil. Dokonce i pronést jméno ostrova bez opatova povolení bylo zakázáno.

„Škoda,“ pokračoval Markwart. „Zbýváš jen ty a Quintall. Máte před sebou mnoho práce.“

Avelyn vyšel z komnaty do kamenné chodby a pozvracel celou podlahu. Odklopýtal pryč, napůl slepý a napůl šílený.

„Sleduje ho někdo?“ zeptal se Markwart Sihertona.

„Na každém kroku,“ odpověděl vysoký mistr. „Bál jsem se této jeho reakce.“

Mistr Jojonah zafrkal. „Avelyn pracoval na Pimaninicuitu sám, a přitom to množství, které přinesl, je tím nejlepším, co kdy bylo přivezeno. Jak můžete pochybovat o jeho kvalitách?“

„Nepochybuji,“ odpověděl Siherton. „Jenom přemýšlím, kdy se ty jeho kvality stanou nebezpečnými.“

Jojonah se podíval na Markwarta, který chmurně pokyvoval. „Má mnoho práce,“ řekl jim Markwart. „Musí zapsat své zážitky, zkatalogizovat kameny a dobrat se jejich opravdové síly a nejhlubších tajemství. Nejdříve ovšem toho ametystu. Nikdy jsem neviděl tak nádherný kámen a Avelyn, jako jeho připravovatel, má nejlepší šanci, jak odhalit jeho schopnosti.“

„Možná bych ho mohl přesvědčit, aby se alespoň trochu přiklonil k našemu smýšlení, předtím než dokončí svou práci,“ nabídl se mistr Jojonah.

„To by bylo výborné,“ odpověděl Markwart.

Siherton se na něho pochybovačně podíval. Nevěřil, že Avelyn, který byl plný idealismu a směšné víry, by se dal nachytat.

Jojonah si toho pohledu všiml a nemohl nesouhlasit. Ale pokusí se, protože měl bratra Avelyna rád a protože věděl, co ho jinak čeká.

„Letní slunovrat,“ poznamenal pak opat Markwart. „V té chvíli rozhodneme o budoucnosti bratra Avelyna Desbrise.“

„Nebo o jeho nebytí,“ dodal Siherton, a z jeho tónu nebylo těžké určit, že tato událost by sokolího brutálního muže potěšila.

V dalších týdnech Avelyn shledal, že je od ostatních mnichů oddělen. Stýkal se jenom se Sihertonem, Jojonahem, několika dalšími mistry a dvojicí stráží – studentů desátého ročníku, kteří ho

všude sledovali – a Quintallem, který s ním často pracoval v komnatě Kruhových kamenů.

Pronásledovaly ho znepokojující otázky. Proč museli zabít ty muže na Vánku! Nemohl je opat jednoduše uvěznit? A jestli byl tento postup normální, proč nemá klášter svou vlastní loď, kterou by obsadil důvěryhodnými mnichy?

Každý logický argument narazil do stěny, protože Avelyn věděl, že nikdy své nadřízené ani církev Abellikánů nepřiměje ke změně. A tak pracoval, jak mu bylo nařízeno. Sepisoval své dobrodružství velmi detailně, studoval a katalogizoval nové kameny, jejich typ, magii a sílu. Kdykoliv mu bylo dovoleno mít v ruce kámen, stál vedle něj mistr Siherton a v ruce držel silný smrtící kámen.

Avelyn si uvědomil své postavení a cítil se jako muži posádky Vánku. Jedinou útěchu nacházel v diskusích s mistrem Jojonahem, ke kterému se ještě cítil vázán. Ale zatímco se mistr úporně snažil vysvětlit potřebu takových činů, Avelyn to striktně odmítal.

Věřil, že existuje nějaká lepší cesta, a i přes možnost pohromy pro vraždu není žádná omluva.

Na jaře roku 822 byla jeho práce skoro dokončena a Avelyn si všiml, že Jojonah s ním mluví méně a méně, a všiml si soucitného výrazu, s jakým ho jemný mistr pozoroval.

Avelynovi bylo nepříjemně a pak se stal zoufalým. Tak zoufalým, že ukradl jeden kámen, a to hematit. Měl štěstí, poněvadž Quintall toho odpoledne způsobil malou explozi, přestože nikdo nebyl zraněn a skoro nic poškozeno, způsobilo to rozruch a krádež nebyla odhalena.

Zpět v cele ucítil Avelyn sílu kamenu. Nevěděl, co má dělat kromě toho, že bude sledovat mistry a potvrdí si tím obavy ohledně svého blížícího se osudu.

Jeho duch se oddělil od těla, prošel docela lehounce porézním dřevem dveří a potom okolo dvojice strážců. Avelyn cítil, jak ho kámen táhne k ovládnutí těla, byl ale silný a odolal. Neviditelně letěl chodbou a potom do dveří opata Markwarta.

Uvnitř uviděl Sihertona, Jojonaha a otce opata, který běsnil nad Quintallovou nehodou.

„Bratr Quintall je hlupák," řekl Jojonah.

„Zato je alespoň loajální," odsekl Siherton, jako by ho srovnával s Avelynem.

„A dost," nařídil Markwart. „Jak pokračuje práce?"

„Katalogizování je skoro hotové," odvětil Siherton. „Jsme na obchodníky připraveni."

„A co ten obrovský krystal?"

„Zatím jsme nepřišli na to, jak ho používat," odpověděl. „Avelyn – bratr Avelyn," opravil se s odmítavým zafrkáním, „je přesvědčen, že má v sobě spoustu magie, ale jak ji použít nebo k čemu slouží, to nevíme."

„Byla by hloupost ho prodat," řekl Jojonah.

„Neprodali bychom ho dobře, když neznáme jeho vlastnosti," souhlasil otec opat.

„Někteří by ho koupili jenom pro to tajemství," hádal se Siherton.

Avelyn nevěřil vlastním uším – oni mluvili o soukromé aukci svatých kamenů! Jak tato myšlenka snížila oběti Thagraina, Pellimara, Dansally a mužů na Vánku! Myšlenka na obchodníky vládnoucí kameny, jenom aby pobavili své hosty, anebo k nějakým ďábelským účelům ho hluboce zranila. Jeho duch vyšel ven, poněvadž nemohl snést více svatokrádežné rozmluvy.

Šel zpět ke své fyzické schránce, ale potom si uvědomil, že čas je proti němu. Jeho duch se vznášel v hale. Chybějící hematit bude objeven, a i bez toho kamene nebyla jeho budoucnost růžová.

Co bude dělat? A jak by mohl dále tolerovat toto šílenství, urážku Boha?

Mistr Siherton vyšel sám z Markwartovy komnaty a zvuk jeho obuvi se klapavě rozléhal. Šel ke komnatě s kameny. Chce se podívat na škodu, kterou způsobil Quintall, uvědomil si slídící Avelyn, a zkontrolovat seznam kamenů.

Poháněn pocitem naléhavosti se Avelyn poddal hematitu a jeho duch šel rychle za Sihertonem.

Když vstoupil do jeho těla, bolest byla neuvěřitelná. Něco takového ještě nikdy necítil. Jeho myšlenky se smíchaly se Sihertonovými, jejich duchové spolu bojovali, prali se o nadvládu.

Avelyn ho chytil, když byl nepozorný, ale byla to skoro bitva titánů. Avelyn si uvědomil, že zkoušet někoho ovládnout je jako bojovat ve fyzické formě.

Kdyby tam byli nějací svědci, viděli by, jak sebou Sihertonovo tělo hází sem a tam, naráží do stěn a drápe se na obličeji.

A nakonec Avelyn ucítil tíhu masa. Věděl, že Sihertonův duch je poblíž a je uzavřený v nějaké dimenzionální kapse, které Avelyn nerozuměl. Avelyn měl kontrolu nad tělem. Pohybovalo se na povely ducha.

Avelyn šel rychle do komnaty s kameny, rázně rozevřel dveře a šlehl pohledem po dvou strážcích a Quintallovi dříve, než mohli zaprotestovat.

„Ty zde zůstaneš," řekl jednomu strážci. „Ty," řekl Quintallovi. „Tvůj trest ještě nebyl určen."

„Trest?" opakoval Quintall bez dechu. Řekli mu, že jeho nehoda nebude mít následky, a takovéto problémy nebyly tohoto měsíce neobvyklé, když on a Avelyn pracovali s novými kameny.

Je to právě týden, kdy Avelyn roztavil nohu stolu, když zkoušel rubín s tečkami karnalitu!

„Bratr Avelyn nebyl…" začal protestovat.

„Do své komnaty a k modlitbám," nařídil hlas Sihertona.

„Ano, můj mistře," řekl jenom zastrašený Quintall a vyšel z místnosti.

„A ty běž pryč!" nařídil Avelyn druhému strážci a muž vyběhl z místnosti a hladce Quintalla v chodbě předběhl.

Potom Avelyn a druhý strážce začali vybírat kameny; obrovský ametyst, tyčku grafitu, malý, ale silný rubín a několik dalších, které zahrnovaly tyrkys a jantar, celestin a tygří dráp, pak chrysoberyl, sádrovec a malachit, chryzolit a magnetit. Avelyn je dal do váčku a spolu s nimi tam dal také několik kamalitů, jejichž kouzlo mohlo být použito pouze jednou. Potom šel na druhý konec místnosti a ukradl hodnotný smaragd, který nebyl magický a jenž byl používán na ukázku brusu, a pak strážci pokynul, aby ho následoval, a to rychle – hematit ho vysával a Sihertonův duch byl hodně blízko a snažil se dostat zpět do těla.

Došli do oddělené cely, v níž bylo Avelynovo tělo, a mistrův hlas propustil dvě stráže na chodbě.

Ten, který zůstal, muž z komnaty kamenů, na jeho rozkaz otevřel dveře. Tam stála vzpřímená Avelynova fyzická forma držící hematit a Avelyn v Sihertonově těle přistoupil k ní, vzal hematit a pak nařídil stráži, aby si vzala tělo přes rameno a následovala ho.

„Bratr Avelyn bude potrestán pro zradu řádu," bylo vše, co k tomu řekl, a strážce, který o tom slyšel řeči už celé týdny, nebyl překvapen.

Byl čas modliteb, a tak jenom málo mnichů vidělo mistra a strážce, nesoucího divné břemeno, jak spěchají na střechu opatství. Strážce pak dal tělo na nízkou zídku a odstoupil.

Avelyn dlouhou dobu čekal a sbíral sílu. Nahnul se nad tělo, dal hematit a ještě jeden kámen do jeho ruky a přivázal váček s kameny na opasek těla.

„Kameny nám umožní tělo najít," vysvětlil strážci, neboť viděl, že muž se stává podezřívavým. „Vezmou bratru Avelynovi zbytek fyzické síly, když bude umírat."

Obličej muže se zkroutil zvědavostí, ale neodvážil se nebezpečného mistra na nic ptát.

Avelyn věděl, že musí být rychlý a že to musí být dokonalé.

S obrovským úsilím odtrhl ducha od fyzické formy mistra Sihertona, vstoupil do své a probudil se, když se Sihertonovo tělo otřásalo návratem jeho ducha.

Avelyn vstal a rychle jako kočka ho chytil jednou rukou za předek jeho róby a druhou svíral kameny. Dříve než mohl strážce něco udělat, hodil sebe a Sihertona přes okraj.

Letěli podél zdí opatství, po útesu, do šera, a Siherton vykřikoval.

Avelyn ho kopl, odstrčil a pak povolal malachit.

A už letěl. Siherton pokračoval v pádu.

Avelyn se odstrkoval a kousek nad hladinou vytáhl jantar. Dotkl se jemně vody, tak jako to udělal při cvičení, které se mu zdálo milion let daleko. Byl rád, že nevidí Sihertonovo tělo, nemohl by se na to dívat.

Používal jantar a šel přes vodu až k místu, kde se dostal na břeh, a pak se pohnul na cestu.

Na Sv. Mere-Abelle se už nikdy nepodívá.

Používal kameny. S malachitem přeletěl útes a mniši stráví jenom hodiny tím, že budou slézat dolů. S jantarem přešel přes jezera, která jeho pronásledovatelé musí přeplout. S chrysoberylem viděl ve tmě a pohyboval se denním krokem, aniž by ho prozradilo světlo. V prvním městě, do kterého přišel, narazil na karavanu obchodníků a prodal smaragd, který mu poskytl peníze na dlouhou dobu.

Nechal za sebou dlouhé míle od toho strašného místa, které se jmenovalo Sv. Mere-Abelle. Jenomže se mu nedařilo odtrhnout mysl od hrůz, které zažil, od neustále se rozlézajícího zla, které nahlodávalo podstatu všeho, co bylo Avelynovi drahé.

Pravdu poznal jedné chladné noci, když ležel pod stromem, pod hvězdami, pod nebem. Jako by jeho myšlenky byly magicky přemístěny nebo jeho modlitby vyslyšeny, jeho oči se podívaly přes mnoho mil k velkým rozeklaným horám, ke kouřícímu kuželu v jejich středu a černé záhubě za pomalou řekou červené lávy.

Avelyn to poté všechno pochopil, protože se to nedělo poprvé. Tato temnota přicházela do Honckého království stejně jako už dříve v jednoznačné podobě a způsobem, o němž se často hovořilo v historických svazcích uložených v Sv. Mere-Abelle. Vše do sebe zapadalo – nádor, který vyrostl v jeho světě, nepřipravenost a bezbožnost Sv. Mere-Abelle. Mniši byli božími strážci, a přesto podlehli samolibosti, té rakovině. A kvůli tomu selhání se vrátila temnota.

Pološílený, s rozbořeným celým světem, Avelyn pochopil. Daktyl je vzhůru. Démon, který bude vždycky strašit lidskou rasu, se vrátil. Věděl, že je to pravda. A celým svým srdcem doznal temnotu, která zabila Taddyho Swaye a Bunkose Smealyho, zlo, které zničilo Vánek a nechalo jeho Dansally ve studených vodách, zlo, které přinutilo bratra Pallimara „podlehnout“ svým ránám.

Ze svého křečovitého spánku se probudil před úsvitem.

Daktyl se probudil!

Svět nechápe přicházející temnotu.

Daktyl se probudil!

Řád selhal. Jejich slabost způsobila tuto tragédii!

Daktyl se probudil!

Avelyn utekl – kterýkoliv směr byl stejně tak dobrý jako jiný. Musel říci světu o zlu. Musel připravit ženy a muže z celé Corony. Musel je před démonem varovat a varovat je před řádem! Musel jim ukázal jejich slabost a nepřipravenost.

Daktyl se probudil!

KAPITOLA DVACÁTÁ

Orákulum

„Kolik vidíš světel?“ Slova byla pronesena jazykem elfů, který Juraviel používal stále víc, když mluvil s Elbryanem. Nyní, po pěti letech v Andur’Blough Inniness, znal mladý muž všechna slova a všechny běžné fráze, a jenom skloňování mu ještě trochu dělalo problémy.

Juraviel i Elbryan drželi svíci. Na obloze bylo jen několik hvězd. Slunce právě v tom okamžiku zapadlo za západní horizont.

Mladý muž se dlouho na Juraviela díval. Jeho lekce během podzimu a zimy na přelomu let 821 a 822 se změnily na filozofické a on se naučil, že i ty nejjednodušší otázky mají mnoho rovin jemných významů. Nakonec, přesvědčen, že je to jenom úvod k další lekci, tedy nic dramatického, se Elbryan podíval nahoru, spočítal hvězdy a shledal, že jsou tam čtyři.

„Sest,“ prohlásil opatrně a dodal k tomu dvě svíčky.

„Jsou tedy oddělené,“ pravil Juraviel. „Tvé světlo a moje a světlo hvězd.“

Elbryan svraštil čelo. Pomalu, váhavě, jako by očekával, že bude pokárán, přikývl.

„Takže, kdybys zhasl světlo svojí svíčky, budeš stát ve tmě,“ argumentoval Juraviel.

„Ve větší než nyní,“ odpověděl Elbryan rychle. „Ale pořád bych měl něco z tvého světla.“

„Potom mé světlo není drženo v plameni,“ pokračoval Juraviel, „ale spíš svítí daleko a široko. A co světlo hvězd?“

„Kdyby světlo hvězd bylo drženo ve hvězdách, neviděli bychom je!“ zavrčel Elbryan se vzrůstající frustrací. Byly chvíle, jako tahle, kdy nenáviděl jednoduchou elfí logiku „A kdyby světlo tvé svíce bylo drženo v plameni, neviděli bychom ji.“

„Přesně tak,“ odpověděl elf. „Nyní můžeš jít.“

Jakmile se elf otočil, Elbryan si dupl. Elf mu tohle dělal vždycky. Nechal ho s otázkou, na kterou neměl odpověď.

„O čem to mluvíš?“ dožadoval se mládenec odpovědi.

Juraviel se na něho klidně podíval, ale nevypadal na to, že by chtěl odpovědět.

Elbryan se chytl nápovědy – nakonec, byla to přece jenom lekce. „Říkáš, že světlo, protože není drženo ve zdroji, je věc, která se sdílí?“ Juraviel ani nemrkl.

Elbryan se na chvíli odmlčel, prošel si jejich konverzaci a zvážil možnosti. „Jedno světlo,“ řekl nakonec. Juraviel se usmál.

„Tak to je ta odpověď,“ řekl Elbryan se vzrůstající sebedůvěrou. „Jedno světlo.“

„Nyní vidím nejméně dvanáct hvězd,“ odpověděl elf. Elbryan se podíval nahoru. Byla to pravda. Noc se rychle prohlubovala a hvězdy více svítily.

„Dvanáct zdrojů stejného světla,“ argumentoval Elbryan „nebo rozdílného světla, které se spojuje. Poněvadž je vidím, míchá se. A světla se stávají jedním.“

„Jedním a stejným,“ souhlasil Juraviel.

„Ale musím je vidět, aby to byla pravda?“ zeptal se Elbryan nedočkavě, ale jeho očekávání se rozplynulo ihned, jak viděl, že se elf zamračil.

Elbryan se zarazil, zavřel oči a prošel si své nejranější lekce – axiomy, které mu elfové vysvětlili, aby mohl vnímat svět úplně jinak. V elfí filozofii bylo výchozí pravdou, podstatou reality to, že veškerá hmota, fyzický svět, není víc než soubor vjemů pozorovatele. Neexistuje nic jiného než vědomí jednotlivce. Pro Elbryana to bylo hodně obtížné pojetí, protože byl vychován v myšlence komunity, a v tomto přístupu bylo takovéto povyšování sebe samého považováno za nejhorší z hříchů – pýchu.

Elfové to tak ovšem v žádném případě neviděli. Juraviel jednou Elbryanovi řekl, že celý svět není více než hrou, která se hraje kvůli němu, Juravielovi. „Moje vědomí vytváří svět okolo mě,“ prohlásil elf.

„Pak bych tě nikdy v bitvě nemohl porazit, pokud by sis to sám nepřál,“ argumentoval tehdy Elbryan.

„Jenže tvé vědomí vytváří tvůj svět," odpověděl elf a pak, jako vždy, odešel.

Tento zjevný protiklad zanechal Elbryana v těžké situaci. Co však z tohoto úhlu pohledu pochopil, bylo, že měl větší vědomí sebe sama, než si kdy předtím dovolil objevit.

„Hvězdy a má svíce jsou jedno, poněvadž je vidím oboje," učinil závěr Elbryan. „Dělám svět kolem sebe."

Juraviel docela spokojeně přikývl. „Interpretuješ svět kolem sebe," opravil ho. „A když zbystříš své smysly tak, aby si všímaaly i těch nejmenších detailů, tvá interpretace vzrůstá a rovněž tvá všímavost vzrůstá."

Juraviel ho nechal o samotě. Mladý muž seděl na poli, držel svíci a se zájmem pozoroval zrod mnoha dalších hvězd, nebeských ohňů, které se připojovaly k jeho. Jednoduchý posun vnímání, že všechna světla jsou jedno, způsobil, že Elbryan zažíval pocit jednoty s vesmírem, jaký ještě nikdy nezakusil. Najednou se mu nebesa zdála blíž a na dosah. Najednou se cítil součástí toho nekonečného sametového baldachýnu.

Po zbytek toho roku a během roku 822 se Elbryan učil vnímat svět jako elf a pochopil jistý paradox mezi individualitou a komunitou, povýšení sebe samého, avšak v souladu se svým okolím. Malé posuny ve vnímání přinášely nové zážitky. Umožnily mu vidět květiny tam, kam by se nikdy nepodíval, cítit přítomnost zvířete – a dokonce zjistil jeho přibližnou velikost – podle jemných pachů a vibrací živého světa kolem něj. Cítil se jako velká houba namáčená do vody vědění. Absorboval toho mnoho a každá lekce pro něj byla radostí. Celé jeho vnímání prostoru a času se změnilo. Z řetězce událostí se staly jednotlivé části a z paměti cesta časem.

A rovněž jeho spací návyky se změnily. Jeho spánek teď byl kontrolovaný meditativní proces spíše než čas nekontrolovatelného bezvědomí. Elfové to nazývali „fantazijním zamýšlením" či „sněním". V tomto polosnovém stavu mohl Elbryan potlačit své vidění, ale nechat nos a uši připravené na vnější stimuly. A také nahradil snění cestováním v čase a přesunul svou mysl zpátky na jiné místo ve svém životě, kde si mohl přehrávat události z jiného úhlu pohledu a perspektivy, a tudíž se z nich poučit.

Olwan v těch nocích oživl a stejně tak Jilseponie, drahá Pony, a všichni obyvatelé Dundalis. Ty dokonalé vzpomínky dávaly Elbryanovi pocit nesmrtelnosti, jako by ti lidé byli pořád naživu, a jenom zavření na jiném místě, k němuž měla jeho paměť klíč.

To ho uklidňovalo. Shledal, že elfí filozofie ho utišuje – kromě toho, že nezmění to, co se stalo, že nemůže změnit minulost.

Bolest zůstávala, strašlivé výkřiky, zoufalé boje a hromady těl. Elbryan nepotlačoval muka – na Juravielův příkaz – ale chodil na to strašné místo dost často a používal tvrdou realitu smrti Dundalis, aby si ještě víc posílil nervy, aby citově ztvrdl.

„Zkoušky minulosti nás připravují na zkoušky budoucnosti," říkal elf často.

Elbryan nic nenamítal, přemýšlel však, skoro se bál, jaké zkoušky budoucnosti by se mohly vyrovnat tomu příšernému dni.

Stál na návrší beze stromů a čekal. Upíral zrak k východnímu obzoru, k jemnému stříbrnému světlu, oznamujícímu příchod úsvitu.

Byl nahý a každý jeho chlup a nerv cítil šimrání studeného větru. Byl nahý a svobodný, a když se horizont rozjasnil, zvedl meč, velkou, avšak vyváženou zbraň, do vzduchu před sebe. Svíral dlouhý jílec oběma rukama a svaly na pažích mu nabíhaly.

Elbryan mečem hladce máchl napříč a s pohybem čepele zvolna přenesl váhu, aby udržel rovnováhu. Ostří šlo nad jeho levé rameno. Nakročil pravou nohou dopředu a potom vedl meč zpátky, opět pomalu. Držel dokonalou rovnováhu. Vykročil levou nohou vpřed, potom do strany, čepel a pravá noha v souladu, čímž se mladý muž otočil, jako kdyby se měl postavit dalšímu protivníkovi. Výpad, krytí, výpad – v harmonických a pomalých pohybech, a pak udělal pravou nohou krok dozadu a plynule se otočil, aby se dostal doleva. Výpad, krytí, výpad – stejná rutina.

Poté znovu ustoupil pravou nohou zpět a udělal polootočku, takže stál tváří přímo naproti místu, kde začal. Vyrazil vpřed třemi silnými údery – výpad, výpad, výpad, a pak zopakoval pohyby, které už použil – levá, pravá z téhle nové pozice.

Nazývalo se to „bi'nelle dasada" – tanec s mečem. Mladý muž v něm pokračoval skoro hodinu a jeho paže a meč v prázdném

vzduchu tkaly čím dál složitější vzory. Toto se nyní stalo jeho fyzickým výcvikem. Ne boj, ale zapamatování si pohybů svalů. Každý útok a krytí se v něm navždy zakořenily. To, co bylo vědomou bojovou taktikou, se spojilo se schopností okamžité reakce nebo předvídavého úderu.

Mečový tanec pozoroval Juraviel a ještě několik dalších ze stromů na úpatí návrší s upřímným obdivem. Svalnatý mladý muž byl krásou a půvabem, byl kombinací čisté síly a zvláštní hbitosti. Jeho meč lehce létal, stejně jako jeho dlouhé vlnité vlasy barvy pšenice. Elbryanovy svaly, jež nikdy neztrácely rovnováhu, pracovaly v dokonalém souladu, dokonalé plynulosti.

A jeho oči! Dokonce i z této vzdálenosti elfové viděli jeho olivově zelené panenky, jak září intenzitou a opravdu vidí neviditelné nepřátele.

Jeho pohyby se každý den zlepšovaly, a tak ho Juraviel učil více z tance s mečem, nejsložitějším úderům elfům známým. Elfové byli nejlepšími šermíři na světě. Elbryan se všechny pohyby naučil a dovedl je k dokonalosti. Nasál je do sebe jako houba a pevně je držel v srdci, mysli a svalech. A také už nikdo, dokonce ani Tuntun, nepochyboval o jeho pokrevní příbuznosti. A už nikdy nikdo neřekl slova, „krev Mathera“ posměšně, když se mluvilo o Elbryanovi. Protože prošel „zdí nevnímání“, jak to nazýval Juraviel, setřásl ze sebe podvědomé lidské společenské zvyky, a to se stalo jednou z jeho největších sil.

Při těch příležitostech, kdy bojoval, nerozuměl jenom, jak se ubránit útoku, jak jej odchýlit, blokovat nebo před ním uhnout, ale také věděl, která taktika protiútoku bude vhodná anebo jestli má udržovat obranný postoj proti útočníkovi, jednomu nebo více.

Jeho kombinace byly různé, více smrtící, a v mnoha případech připomínaly pohyby zvířecího predátora. Byl schopen uchopit dýku do ruky a stočit paži tak, že zaútočil jako zmije. Nebo ani nepotřeboval dýku a jen zatnul prsty, aby je mohl vrhnout skrze překážku.

A každé ráno, předtím než mlha zakryla údolí, přišel Elbryan na toto místo a pozoroval úsvit, tančil s mečem a utužoval si paměť. Krev Mathera.

Dary – těžká přikrývka, malá židle z ohnutých větví a zrcadlo v dřevěném rámu – ho překvapily a zmátly. Zrcadlo bylo velmi drahé a řemeslná práce a neuvěřitelně lehké dřevo židle ji umožňovaly složit a lehce nést. Jediný z dárků, který mu dával smysl, byla přikrývka, která byla nejpraktičtější.

Tuntun a Juraviel nechali mladého muže, aby si dary prohlédl, nechali ho vyzkoušet židli a prozkoumat svůj obraz v zrcadle.

„S nejhlubší vděčností," řekl Elbryan upřímně, přestože v jeho hlase byla znát míra jeho zmatenosti.

„Ani nerozumíš jejich významu," pronesla Tuntun znechuceně. „Věříš, že jsi dostal tři dary, a přitom ten čtvrtý je ten nejdokonalejší ze všech!"

Elbryan se na ni podíval a studoval její modré oči, jestli nezahlédne nějakou nápovědu.

„Zrcadlo, židle a přikrývka," pronesl Juraviel slavnostně.

„Orákulum."

Elbryan to slovo ještě nikdy neslyšel a znova se na jeho obličeji objevilo zmatení.

„Myslíš, že mrtví jsou již pryč?" zeptala se Tuntun hádankou a zjevně se tím představením bavila. „Myslíš, že ty tři věci, které vidíš, jsou vše, co vidíš?"

„Existují jiné roviny vědomí," snažil se objasnit Juraviel a vyslal ke své škádlivé společnici přísný pohled.

„Snění," řekl Elbryan s nadějí.

„A vzpomínky při fantazijním zamýšlení," dodal Juraviel. „V Orákulu se snění kombinuje s vědomím, aby přineslo vzpomínky zpět do přítomnosti."

Elbryan nakrčil obočí, když zauvažoval nad jeho slovy a když se jejich dopad začal vyjasňovat. „Mluvení s mrtvými?" zeptal se bez dechu.

„Co je mrtvý?" smála se Tuntun.

Dokonce ani Juraviel nemohl potlačit mírný úsměv nad hrami jeho společnice. „Pojď," pobídl Elbryana. „Bude lepší to ukázat než o tom mluvit."

Všichni tři opustili Caer'alfar a odešli do hlubokých lesů. Den nebyl jasný, byl ještě temnější, než bylo obvyklé pod mlhavou pokrývkou, a v lese padal lehký déšť. Šli skoro hodinu a nikdo kromě Tuntun, která Elbryana příležitostně popíchla, nemluvil.

Konečně se Juraviel zastavil u paty obrovského dubu, který měl tak široký kmen, že by ho Elbryan ani zpola neobjal. Dva elfové si vyměnili slavnostní pohledy.

„On to nezvládne," slibovala Tuntun, a její melodický hlas se zvedal v píseň.

„A stejně tak tě nikdy v boji neporazí," rychle odpověděl Juraviel, a Tuntun rozzlobeně dupla svou malou nožkou.

Elbryan se zhluboka nadechl a narovnal se. Pomyslel si, že to jen další test. Test jeho vůle a schopností. Byl rozhodnut Juraviela nezklamat a nenechat Tuntun, aby měla někdy pravdu.

Za stromem uviděl Elbryan mezi kořeny úzký průchod, tunel jenž vypadal, že se rozšiřuje, jak se v ostrém úhlu svažoval.

„Uvnitř je kamenný podstavec, na který musíš umístit zrcadlo," vysvětlil Juraviel. „Před ním je místo na židli. Použij přikrývku, aby zakryla vchod a byla tam opravdová tma."

Elbryan čekal na další instrukce. Za chvíli ho Tuntun drsně postrčila. „Máš strach to zkusit?" smála se mu.

„Zkusit co?" zeptal se Elbryan a obrátil se prudce k Juravielovi pro podporu, ale ten ukazoval k otvoru a naznačoval mu, že by měl vstoupit.

Elbryan neměl ani ponětí, co očekávají, co má udělat, tedy kromě instrukcí, které mu dal Juraviel. Sebral věci a přesunul se k otvoru. Dostat se dovnitř bude testem samo o sobě, protože jeskyně byla elfí velikosti. Nejdřív tam zasunul židli, tak daleko, jak jen to šlo, a potom zavřel oči a pustil ji. Ze zvuku dopadu si spočítal, že konec je asi osm stop od vchodu. Potom dal přikrývku na kořeny stromu, aby si nezahákl oblečení, neuvázl a nevypadal u Tuntun jako pitomec. S posledním pohledem na Juraviela a touhou po dalších informacích zavřel oči a doslova po hlavě se vrhl dovnitř. Zrcadlo chránil svým tělem. Jakmile byl vevnitř, otevřel oči, nyní senzitivní na temnotu. Možná že tam je medvěd nebo dikobraz či skunk, a pro Elbryana bylo obrovskou úlevou, když uviděl, že jeskyně je prázdná.

Byla skoro kulatá, o průměru osmi stop. U stěny stál kamenný podstavec. Elbryan se postavil, na zemi bylo trochu vody, ale jinak nic nebezpečeni ani nepříjemného.

Elbryan rychle postavil zrcadlo na podstavec, opřel je o stěnu, rozložil židli a umístil ji před podstavec, jak mu bylo nařízeno. Potom šel dekou zakrýt vstup do jeskyně a zatemnil tak místnost, že skoro neviděl svou ruku, když si ji dal před obličej. Když to udělal, našel židli a vklouzl do ní.

A pak zamyšleně čekal. Jeho oči si postupně zvykly a za chvíli rozeznal v místnosti větší tvary.

Minuty běžely a všechno bylo tmavé a tiché. Elbryan začal být nervózní a přemýšlel o povaze testu a jaký účel může mít, že sedí ve tmě, dívá se do zrcadla, které skoro nevidí. Měla Tuntun pravdu v tom, že tento výlet je ztrátou času?

Nakonec Juravielův hlas přerušil napětí. „Toto je Jeskyně duší, Elbryane Wyndone," napůl řekl a napůl zazpíval elf. „Orákulum, kde elf nebo člověk může mluvit s duchy těch, kteří už tu nejsou. Hledej odpovědi v hloubi zrcadla."

Elbryan se uklidnil dechovým cvičením bi'nelle dasada a zaměřil oči na zrcadlo – tedy na místo, kde věřil, že je, protože je skoro neviděl.

Vyvolal si v duchu obraz podstavce a zrcadla, jak je viděl předtím, než umístil deku na své místo. Postupně uviděl hranatý tvar a upřel zrak do jeho středu.

A tak seděl a minuty se staly hodinami, jak se slunce za elfí mlhou a mraky blížilo k západnímu horizontu. Do jeho koncentrace se vplížila nuda spolu s frustrací, že Tuntun by mohla mít pravdu. Avšak z vršku jeskyně nepřicházelo nic a dva elfové byli opravdu trpěliví.

Elbryan zapomněl na elfy a vždy, když tyto rušivé myšlenky přišly, odehnal je.

Ztratil pojem o čase a brzy už mu nic do jeho soustředění nezasahovalo. Místnost ztemněla ještě více, když slunce zapadalo, ale Elbryan si toho ani nevšiml.

Něco bylo v zrcadle, něco, co nemohl rozlišit!

Ponořil se hlouběji do meditace a nechal všechny vědomé všlenky opustit svou mysl. Něco tam bylo, možná odraz muže.

Byl to jeho vlastní odraz?

Při té myšlence ten obraz na chvíli zmizel.

Potom to Elbryan uviděl jasněji; muž, starší než on, s obličejem ošlehaným sluncem a větrem a světlou bradkou, kterou měl krátce zastřiženou, aby kopírovala jeho čelist. Vypadal jako Elbryan, tedy jak bude asi vypadat za mnoho let. Vypadal jako Olwan, a přesto mládenec věděl, že ten to není. Byl to…

„Strýc Mather?“

Obraz přikývl a Elbryan zalapal po dechu.

„Jsi hraničář,“ řekl Elbryan tiše a skoro nemohl najít řeč. „Jsi ten hraničář, který tu byl přede mnou a jenž byl cvičen těmito stejnými elfy.“

Obraz neodpověděl.

„Jsi standard, k němuž jsem přirovnáván,“ řekl Elbryan. „Bojím se, že jsi nasadil laťku moc vysoko!“

Něco zjemnilo obraz ducha a Elbryan měl jakýsi vzdálený pocit, že v Matherových očích je tento strach zcela bezvýznamný.

„Hovoří o zodpovědnosti,“ pokračoval, „o povinnostech a cestě, která leží přede mnou. Ale stejně se bojím, že nejsem tím, za koho mě Juraviel Belli’mar považuje. Přemýšlím, proč jsem byl zachráněn toho dne v Dundalis? Proč to nebyl Olwan, můj otec, tvůj bratr, tak pevný a silný a znalý způsobů válčení a světa?“

Elbryan se snažil odmlčet a posbírat myšlenky, ale shledal, že slova z něj vycházejí, jako by to duch chtěl, jako by ty bylo způsobeno tímto místem. I kdyby to byl strýc Mather, uvědomil si, že mluví s mužem, kterého nezná! Avšak strach ho nemohl zadržet před řekou jeho duše, která se vylila s velkou úlevou.

„Jaké výše však musím dosáhnout, abych uspokojil soud Tuntun a dalších elfů stejného smýšlení? Bojím se, že mně chtějí sílu fomoriánského obra, rychlost vyděšeného jelena, opatrnost zemní veverky a klid a moudrost elfa starého století. Jak to má muž zvládnout?

Ale ty jsi to zvládl, strýčku Mathere. Z toho, jak o tobě mluví, i z výrazu Tuntuniných očí – výrazu upřímného obdivu – vím, že tys

pro lid Caer’alfar nebyl zklamáním. Jak budou hodnotit mě za dvacet let, za pouhý den v elfím měřítku? A co tenhle svět, který brzy poznám?“

Před Elbryanovým zrakem nyní probíhaly hrůzostrašné obrazy jiných lidí.

„Mám strach, strýčku Mathere,“ připustil. „Nevím, čeho se bojím. Nevím, zda je to soud elfů, nebezpečí přírody nebo společnost jiných lidí! Uběhla více než čtvrtina mého života, kdy jsem neviděl nikoho, kdo smýšlí jako člověk, kdo pohlíží na svět jako člověk. Ale pak,“ pokračoval slabším hlasem, „bojím se, že už nikdy neuvidím svět jako člověk, ani jako elf, ale jako něco mezi tím. Miluji Caer’alfar a celé toto údolí, ale nepatřím sem. To vím ve svém srdci a bojím se, že tam venku, mezi svými, nebudu mezi svými.

Rod a druh,“ rozhodl se Elbryan, „se vždy neshodují. Co potom tedy jsem? Co jsem to za tvora, který není ani elfem, ani člověkem?“

Obraz stále neodpovídal a ani se nepohnul. Ale Elbryan cítil jakýsi měkký pocit – sympatii, empatii – a věděl, že není sám. Znal odpověď.

„Jsem Elbryan hraničář,“ prohlásil, a důsledky toho slova na něj těžce dopadly. Ta tíha však jeho široká ramena neohnula; naopak ho přiměla je narovnat.

Uvědomil si, že se koupe ve studeném potu. Až potom si všiml, že místnost potemněla téměř do úplné temnoty.

„Strýčku Mathere?“ zavolal směrem k zrcadlu, ale obraz ducha a dokonce ani zrcadlo už nebyly vidět.

Juraviel na něj čekal, když vylezl z díry. Elf vypadal, jako by se chtěl na něco zeptat, ale místo toho se zadíval do Elbryanova obličeje a zjevně tam našel odpověď. Cestou zpět do Caer’alfar nepromluvili.

KAPITOLA DVACÁTÁ PRVNÍ

Vždy ostražitý, vždy ve střehu

Jill se podívala přes zvedající se skály k temným vodám širého Mirianiku, na veliké vlny, které se líně převalovaly a rychle narážely na skály dvě stě stop pod ní. Ten rytmus pokračoval minuty, hodiny, dny, týdny a roky. Až na věčnost, předpokládala Jill. Kdyby se na toto místo měla vrátit za tisíc let, vlny by tu byly. Jemně by se převalovaly a pak narážely na tutéž skálu.

Mladá žena se ohlédla přes rameno na malou pevnost, kterou nazývala domovem – Pireth Tulme. Za tisíc let bude tento pohled úplně stejný, usoudila, snad kromě toho, že tahle nízká budova tady nezůstane. Bude odváta časem, větrem a bouřemi, které do zálivu Podkova přicházely pravidelně.

Byla tu jen čtyři měsíce a byla svědkem tuctu bouří, včetně tří v jednom týdnu, které ji a její společníky, členy elitního sboru známého jako Pobřežní stráž, zanechaly promočené a mrzuté.

Ano, to jsou ta pravá slova, rozhodla se Jill. „Promočený a mrzutý," řekla nahlas a pokývla. Pomyslela na to, že je to přesný popis jejího života.

Dostala šanci, příležitost, již většina lidí, a už vůbec ne žen v patriarchálním Honckém království nikdy nedostala. Jill zavřela oči a nechala zvuky oceánu, aby ji zanesly na jiné pobřeží, příjemnější břehy Masur Delaval, k městu Palmarisu, k jedinému domovu, který si pamatovala. Přemýšlela jak se mají Graevis a Pettibwa. A co Grady? Zničila její katastrofa s Connorem Bildeboroughem jeho snahy o vstup do vyšší společnosti?

Jill se zasmála a doufala, že ano. Byla by to jediná dobrá věc, která by vzešla z té tragédie. Od její „svatební noci" už uběhly dva roky, ale bolest byla stále živá.

Znovu se rozhlédla a potom se podívala na oblohu. Zjistila, že mnoho hvězd se vytratilo. O malou chvíli později začal padat lehký

déšť. „Promočený,“ opakovala znovu a potřásla přitom hlavou. I když už to viděla mnohokrát, pořád nemohla uvěřit, jak rychle v Pireth Tulme přicházejí bouře.

Jako bouře, které vtrhly do jejího života nejdříve v hraniční vesnici, když přišli goblini, a potom v Palmarisu. Na první příhodu si nepamatovala, ale věděla, že měla krásný život. A potom, lusknutím prstů, během jednoho polibku, to všechno bylo pryč.

Co víc si mohla přát než svatbu v Palmarisu? Byla oddána ve Sv. Kameni, jenž byl považován za nejkrásnější kapli v celé Coroně. A celý obřad vedl Dobrinion Calislas, opat Sv. Kamene, tedy třetí vedoucí duchovní celé církve Abellikánů! Která mladá žena by neomdlela při myšlence na takový den? A pak ta noc strávená v zámku barona Bildeborougha!

Při té vzpomínce jí po zádech přeběhl mráz – velká místnost, změna, která se stala s Connorem, a pak ten jeho výraz, nejdříve divoký a pak se spáleným obličejem ještě horší. Jeho výraz změkl příští ráno, když se znovu dostali před opata. Poněvadž manželství nebylo dovedeno do důsledku, svatba byla okamžitě anulována.

Lusknutím starých Dobrinionových prstů.

Ale pořád tu byl Jillin zločin. V Palmarisu byla její urážka a napadení šlechtice, které na něm mohlo zanechat trvalé jizvy, velikou věcí. Connor by mohl požadovat její exekuci. Byla také reálná možnost, že opat ji dá do poddanství Connorovi, aby si to na celý život zapamatovala.

Ale Connor byl milosrdný a stejně tak opat Dobrinioni. „Slyšel jsem o tom incidentu se třemi opilci na střeše hostince U Společné cesty,“ vysvětlil starý kněz a na jeho obličeji se objevil vřelý úsměv. „Člověk s tvými schopnostmi by neměl pracovat jako číšník. Existuje místo pro ženu s tvým talentem a divokostí, místo, kde je takový divoký vztek obdivován a kde se mu tleská.“ A tak ji starý opat zadal službu pro krále Honckého království – aby se stala vojákem Královых mužů. Ta chvíle jí zůstávala jasně v paměti: Dobrinionova soucitná slova, zatímco se dívala na Pettibwu a Graevise. Na jejích adoptivních rodičích nebyl znát vztek, žádný náznak, že její činy minulé noci je stály tak mnoho – jen hluboký zármutek. Pettibwa se skoro rozskočila, když to opat řekl, při

myšlence, že jí Jill seberou. U Cesty nebylo mnoho radosti v tu noc, kdy se Jill loučila.

Brzy poté, s Palmarisem za zády, pochopila Jill moudrost opatova rozhodnutí. V armádě se jí líbilo. Začala jako obyčejný pěšák, říkalo se jim „lidské terče“, avšak brzy se dostala do elitního sboru kavalerie. Neexistovali žádní reální nepřátelé, se kterými by bylo třeba bojovat: Honcké království bylo v míru déle, než si kdo pamatoval. Avšak Jilly při každotýdenních cvičných bojích ze svých vzpomínek uvolnila dost nepřátel, aby cvičeními prošla s takovou zuřivostí, že své nadřízené ohromila. Její tréninkoví soupeři byli jeden po druhém bolestivě poraženi, až už s ní nikdo nechtěl bojovat. Její proslulost jí nadělala opravdové nepřátele, a tak byla stále přesunována z místa na místo, z jedné pevnosti do druhé, a zastávala mnoho funkcí, od hradního strážce po patrolu kavalerie.

Ale byl to nudný rok. Hradní stráže byly jenom na výstavu a jediným horším incidentem, který Jill zažila s patrolou kavalerie, byla rvačka mezi dvěma bratry sedláky, kdy jeden ukousl druhému ucho. A tak s velkým očekáváním a nadějí dostala místo v druhé elitní jednotce, hned za Srdcovou brigádou, u Pobřežní stráže. Byli to legendární bojovníci, kteří po staletí odvraceli invaze powriů, hrůzu nahánějící bojovníci, kteří dobyli Zlomené pobřeží a tak rozšířili doménu Honckého království.

Ale když přijela do pevnosti Pireth Tulme nad zálivem Podkova, nebylo to, jak očekávala. Byla to jen jedna z pevností lemujících pobřeží Honckého království. Stejně tak jako její sesterské pevnosti, byla i Pireth Tulme oddělena od velkých osad a strategicky umístěna u vody, kde hlídala pobřeží proti invazi. Pireth Tulme střežila jižní průliv do Coronského zálivu, zatímco Pireth Dancard hlídala pět malých ostrovů v centru zálivu a Pireth Vanguard severní cestu.

Jill jejich úkol připadal jako nanejvýš důležitý; bránit blaho království. Netrvalo jí dlouho, než si uvědomila, že toto přesvědčení s ní nikdo nesdílí.

Všechny pevnosti se ani neblížily ke své reputaci. Neustále se tam pořádaly nějaké oslavy. I nyní, pozdě v noci, když šla na svou hlídku, slyšela křik, cinkání sklenic v přípitcích, smích a pištění žen.

Strážců bylo čtyřicet a z nich sedm žen. Jill, která neměla dobrou zkušenost s muži, se tato čísla nelíbila. Znechuceně pokyvovala hlavou, když hlídkovala, jako každou noc.

Za chvíli jeden poněkud unaveně vypadající voják – muž okolo čtyřiceti, jménem Gofflaw, který strávil více než polovinu svého života u Královych mužů a z toho dvanáct u Pobřezni stráže – vyklopýtal ke zdi a blížil se k Jill.

Povzdechla si a vrátila se do reality. Neměla strach. Nemyslela si, že by se k ní opilec dostal předtím, než spadne z úzkého můstku na dvůr o osm stop níže. Ale nějak se dostal blízko k ní.

„O má Jilly," zamumlal. „Už zase se prochází v dešti."

Jill zavrtěla hlavou a odvrátila se.

„Proč nejdeš dovnitř a neohřeješ si kosti, holka?" zeptal se muž. „Dneska je to hrozný. Běž dovnitř a já za tebe vezmu hlídku."

Jill ale věděla, že kdyby jeho nabídku přijala, Gofflaw by ji brzy následoval a nechal by zdi zdmi. A co hůře, to, že tady byl, vypadalo jako spiknutí uvnitř. Dlouhý, nízký hlavní dům Pireth Tulme nebyl velký, jen tři místnosti střední velikosti, obklopené komorami, do kterých se vešly dvě palandy a skříňka. Většina stavby byla pod zemí. Hlavní budova měla tři poschodí, ale zvenku to vypadalo, že má jenom jedno. Kdyby se Jill vnořila do toho těsného prostoru, jestliže ji tento muž má přivést, skončila by špatně.

„Nechám si svou hlídku, děkuji," odpověděla slušně a šla pryč.

„A co vyhlížíš?" žádal vysvětlení voják a jeho tón byl náhle ostrý.

Jill se otočila a její modré oči se zúžily a blýskaly. Znala rutinu a dokonce souhlasila s tím, že je velmi nepravděpodobné, že by se nějací nepřátelé dostali až k pevnosti nebo kolem ní pluli. Ale to v Jillině uvažování nebylo nijak důležité. I kdyby invaze přišla jednou za pět set roků, stráž, elita elity, na to musí být připravena!

„Vrať se na večírek," řekla zle. „Já chci ctít uniformu, již mám na sobě."

Gofflaw zafrkal a utřel si svou mastnou ruku o červený kabát. „Však se to naučíš," řekl. „Jen počkej, až se dny stanou rokem a pak dvěma a třemi a…"

„Myslím, že tvým argumentům dost rozumí, Gofflawe,“ pronesl silný, pevný hlas. Jill se podívala za opilce, který se také otočil, a uviděla Constantina Pressa, velitele Pireth Tulme jak se blíží podél zdi. Tento muž byl imponující – vysoký a vzpřímený, s pečlivě zastřiženým knírkem a bradkou; modrý kabátec s červeným lemováním měl ušitý přesně na míru, z pravého ramene na levý bok mu šel černý kožený bandalír a nesl impozantní meč, rodinné dědictví. Bylo mu ke třicítce, a tuto pozici obdržel poté, co porazil tři bandity, kteří se jedné noci dostali do domu šlechtice. Když Jill poprvé přijela a uviděla ho, její naděje vzlétly ve smyslu ještě větší zodpovědnosti.

Ale brzy zjistila, že připravenost pevnosti je jenom bouda a že Presso, stejně tak jako jeho společníci, už před dlouhou dobou upadl do stejné pasti.

Presso se na Jill upřeně díval – dělal to často. „A myslím, že tvé argumenty odmítá,“ řekl velitel.

„Ano,“ souhlasila Jill.

Gofflaw si něco zamumlal pod vousy a pak vyrazil kolem Pressa, ale ten ho chytil za paži a zahradil mu cestu.

„Ale je pozdě,“ pravil Presso Jill. „Nebo mám snad říci brzy? Tvá hlídka už skončila.“

„Vezmu noc.“

„Kterou část noci?“

„Noc,“ odsekla Jill. „Nikdo jiný sem nepřijde. Myslí si, že zapadající slunce znamená konec povinností, i když ty, kterými se obtěžují ve dne, nestojí za to.“

„Uklidni se, děvče,“ pravil Presso a máchl rukou. Zřejmě se snažil být rozumným velitelem, ale Jill to připadalo jako blahosklonnost.

„Znám pravidla vedení a operací,“ pokračovala Jill. „Naše stráž nekončí při západu slunce. Vždy ostražitá, vždy střehu,“ dokončila a vyslovila tak moto kdysi pyšné Pobřežní stráže.

„A co vyhlížíš?“ zeptal se Presso klidně.

Jill zkroutila nevěřícně obličej.

„Uviděla bys loď powriů nebo dokonce vor plný goblinů, kdyby propluly kolem nás do zálivu asi tak sto yardů od břehu?“

„Slyšela bych je," trvala na svém Jill.

Pressovo zafrkání se změnilo ve smích. „Úsvit není už daleko," pravil. „Modlím se, abys šla dovnitř a trochu se vysušila."

Jill protestovala, avšak velitel ji zastavil. Dal Gofflawovi hlídku, vzal ji za paži, přitáhl ji před sebe a strkal ji ke dveřím věže.

Dovnitř vešli společně. Popravdě řečeno, Jill byla ráda, že je pryč z toho deště. U paty věžního schodiště šli chodbou a pak procházeli okolo zpola otevřených dveří. Ze zvuků linoucích se z nich bylo jasné, co se uvnitř odehrává.

Jill spěchala chodbou a vešla do společné místnosti ve vyšším podlaží. V ní se nacházel asi tucet mužů a dvě ženy a všichni byli tak opilí, že málem padali na zem. Jeden muž byl na stole, tancoval, tedy snažil se, a za posměšků mužů a houkání žen se svlékal.

Jill zamířila do svého pokoje a dívala se přímo před sebe. Presso ji dohnal, právě když došla ke dveřím, a chytil jí za rameno.

„Zůstaň s námi a užij si zbytek noci," řekl.

„To je rozkaz?"

„Samozřejmě že ne," odpověděl Presso, který byl opravdu decentní. „Pouze tě žádám, abys tady zůstala. Tvá hlídka skončila."

„Vždy ostražitý," odpověděla Jill a zaskřípala zuby.

Presso si povzdechl. „Kolik měsíců nudy sneseš? Jsme tu sami a před námi není nic než čas. Toto je náš život a každý si musí vybrat, jestli bude zábavný nebo ne."

„Možná máme rozdílný názor na to, co je zábava," řekla Jill a bezděčně se ohlédla k polootevřeným dveřím a zvukům na chodbě.

„To uznávám."

„Mohu jít?"

„Nemohu ti přikázat, abys zůstala, ačkoliv si opravdu přeji, aby sis to vybrala."

Jill poklesla ramena. Pressův smír jako by jí sebral všechnu sílu více, než by to dokázal jakýkoliv rozkaz. „Byla jsem do služby u Králových mužů poslána opatem z Palmarisu."

Presso přikývl. To už slyšel.

„Nevybrala jsem si to, ale když už tu jednou jsem, začala jsem věřit. Nevím, čím to je – možná pocit účelu, důvod pokračovat."

„Pokračovat?"

„Pokračovat v žití," odvětila příkře. „Mé povinnosti jsou litanií – proti čemu, to nevím. Ale tohle…" Ukázala na virvál a na polonahého tanečníka, který právě padal ze stolu. „Toto není ani součástí mé služby, ani mým přáním."

Presso se lehce dotkl její paže a ona reagovala, jako by ji udeřil. Velitel okamžitě zvedl ruce na znamení míru.

Jill věděla, že má jak obranný, tak lítostivý postoj. První noc, kdy přijela, se s ní jeden muž snažil sblížit. Kulhal pak týden. Jednu nohu měl oteklou, na obou kolenou modřiny, jedno oko zavřené a rty tak napuchlé, že nemohl nic pít, aniž by to neskončilo na jeho šatech. Jill byla přesvědčená, že i bez tohoto jasného důkazu, že se umí bránit, by se Presso o nic nepokusil. I přes jeho přijmutí chování v Pireth Tulme Jill zpozorovala, že je to muž se ctí. Měl něco s ostatními ženami, ale nevetřel by se tam, kam není zván.

„Obávám se, že Gofflawovy argumenty byly správné," varoval ji. „Měsíce tě unaví, jeden nudný osamělý den po druhém."

„Určitě," poznamenala Jill a ukázala bradou přes místnost. Presso se otočil a uviděl, jak vchází Gofflaw. Hlasitě vzdychl, otočil se zpátky k Jill a jen pokrčil rameny. Nezajímalo ho, že zdi jsou bez hlídky.

Jill se otočila a vyšla z místnosti, ale hned, jak se zavřely dveře, vrhla se do boční chodby a byla zpět na dešti. Přešla k žebříku, vylezla na zeď, posadila se na okraj a nohama klátila nad hlubinou.

A tam zůstala po zbytek noci, pozorovala, jak se vracejí hvězdy, jakmile se bouřková mračna přehnala přes záliv. Jak se den rozjasňoval, pilířovité skály v širokém zálivu byly lépe vidět – stály tam jako stráže, vždycky ostražité a vždycky ve střehu.

KAPITOLA DVACÁTÁ DRUHÁ

Noční pták

„Sníh přijde tento rok brzy,“ poznamenala Lady Dasslerond, když se zamyšleně dívala ze svého domu vysoko na stromě na šedé mraky, které se rýsovaly na horizontu na sever od čarovného údolí.

„Nastane těžká zima,“ odpověděla Tuntun a její výraz byl přitom vážnější než obvykle.

Lady Dasslerond se obrátila zpátky ke dvojici a uvažovala nad těmi slovy. Nájezd na Dundalis, spatření goblinů, dokonce obrů, důkazy o mnoha zemětřeseních na sever od Andur’Blough Inniness – vše ukazovalo na oživení daktyla. Přišly dokonce zprávy o kouřovém mraku líně se povalujícím okolo Barbacanu a vycházejícím z osamělé hory známé jako Aida.

Dávalo to smysl – daktyl mohl, a také to udělal, probudit vulkán a použít magma k posílení své podzemní magie.

„Jak dlouho tu je?“ zeptala se Lady Dasslerond, když se její zrak vrátil k severu.

„Teď uběhl jeho šestý rok zde,“ odvětil Juraviel bez zaváhání. „Byl zachráněn před gobliny při žních roku, který lidé nazývají 816. Jejich kalendář ukazuje, že se blíží rok 823.“

Lady Dasslerond se obrátila k Juravielovi a její výraz ukazoval, že jeho odpověď je nedostačující. „Ale jaký je?“

Juraviel si povzdechl a opřel se o široký kmen javoru. Vyjádřit takovou věc nebylo pro elfa snadné, a obzvlášť když se bál, že si Elbryana ve svých očích idealizuje.

„Je připravený,“ řekla Tuntun neočekávaně. „Krev Mathera mu koluje v žilách. Za půl století budeme říkat, že náš příští hraničář bude z krve Elbryana.“

Juraviel nemohl potlačit pousmání i přes závažnost této schůzky. Bylo poněkud ironické slyšet Tuntun, jak pěkně mluví o Elbryanovi. „Tuntun má pravdu,“ potvrdil, hned jak se dostal ze

šoku. „Elbryan trénoval tvrdě a dobře. Bojuje s půvabem a silou, běhá tiše a opatrně a Orákulum navštívil už mnohokrát a skoro vždy měl úspěch.“

„Nachází spřízněného ducha?“ zeptala se Lady Dasslerond.

„Jenom Matherova,“ odpověděl Juraviel a zářil, když se na tváři Lady objevil široký úsměv.

„Ale ještě není připravený,“ dodal rychle Juraviel. „Musí se toho o sobě naučit ještě víc a také něco o zálesáctví. Má před sebou ještě rok, po kterém bude pravým hraničářem.“

Lady Dasslerond zavrtěla hlavou ještě předtím, než elf dokončil své prohlášení. „Zima bude těžká,“ pronesla tvrdě. „A lidé založili několik komunit na okraji Divočiny a také znovu obsadili místo známé jako Dundalis. Jestliže je náš strach oprávněný, bude Elbryana třeba před příštími žněmi.“

„I kdyby náš strach z daktyla byl neoprávněný,“ dodala Tuntun, „mnoho lidí není na Divočinu připraveno. Přítomnost hraničáře by jim pomohla.“

„Začátek jara?“ zeptal se Juraviel.

„Chlapec bude tou dobou připravený,“ souhlasila Lady Dasslerond.

„A co Joycenevial?“ zeptal se Juraviel.

„Výrobce luků je připraven,“ odpověděla Lady. „A temné kapradí je tento rok vysoké.“

Juraviel spokojeně přikývl. Věděl, že Joycenevial, nejlepší výrobce luků v celém Caer’alfar, na celém světě, pěstoval speciální kapradí po šest let, od té doby, kdy přivedli Elbryana do údolí. Bude to jeho první práce pro člověka od dob Mathera, a protože byl i podle elfích poměrů starý, bude také poslední.

A bude výjimečná.

Elbryan si myslel, že zná každou cestičku a strom začarovaného údolí, a tak byl zmaten, když ho jednoho dne Juraviel vedl po zvláštně se kroutící cestě, která se často větvila a několikrát křižovala potok, a to více než tucetkrát. Jejich cíl musí být důležitý, uvědomil si Elbryan, protože tato cesta byla ke sledování těžší než klikaté cesty v Caer’alfar!

Konečně se po hodinách vracení a motání dostali na krátký svah u příkrého, písečného břehu. Na dně rokle, za zelenými keři, se objevilo kapradí v zelenomodré barvě. Většina z něj byla Elbryanovi po pás, Juravieiovi pak po ramena. Elbryan ihned pochopil, že toto je jejich cíl a že ty rostliny jsou něčím zvláštní. Rostly v řádcích, v pravidelných odstudech a zem kolem nich byla holá. Neočekával by kolem kapradí mnoho jiných rostlin, protože hodně stíní, ale tato oblast byla až příliš čistá, jako by ji někdo pravidelně plel.

„Toto je temné kapradí," pronesl Juraviel uctivým tónem. Vedl Elbryana k nejbližší rostlině, ohnul se a pobídl mladého muže, aby se podíval na stonek kapradiny.

Rostlina byla tlustá a hladká a zdálo se, že stonek se nezužuje ani ve výši, když se blíží k vějířům se třemi hroty. Elbryan se podíval zblízka a jeho zelené oči se rozšířily překvapením a znovu se zúžily, když se ještě více ke stonku přiblížil.

V temně zeleném stonku se vlnily stříbrné linky. Elbryanovi se zdálo, že vypadají jako vlasce a tětivy, které používají elfové.

„Temná kapradina obsahuje kov," vysvětlil Juraviel hned jak si uvědomil, že Elbryan už našel klíč. „Tato rokle byla určena k výsadbě, protože jsme zjistili, že je bohatá na prvky, obzvláště na stříbřit, který má rostlina ráda."

„Rostlina roste i s kovem?" zeptal se Elbryan. A poté mu došla spousta souvislostí – jako když se zvedne mlha zakrývající mystéria elfího života. Elfové používali mnoho kovových věcí – především meče a štíty – a Elbryan se někdy zamýšlel nad tím, kde berou materiál, protože v Andur'Blough Inniness nebyly žádné činné doly. Myslel si, že ho kupuji, ale pak si uvědomil, že jejich kov je jiný než ty, které viděl venku. Pamatoval si na meč svého otce, tmavý a hrbatý, který se mohl jen těžko rovnat nádherným a dokonalým ostřím elfů, které se blýskaly a vždy byly ostré.

„Jsou jedno," potvrdil Juraviel. „Temné kapradí je zdrojem stříbřitu."

Elbryan hleděl na linky kovu. Cítil, jako by podobný vzor viděl už předtím, ale nemohl si vzpomenout, kde to bylo.

„Když se s ním zachází správně, je stonek až neuvěřitelně silný a pružný," vysvětlil Juraviel, „a ohebný."

„I když se z nich extrahuje kov?“

„Ne vždy ze stonku extrahujeme kov,“ odpověděl elf.

Elbryan chvíli přemýšlel – zvláště nad poslední poznámkou o ohebnosti. A pak přišel na to, kde už ten vzor viděl.

„Elfí luky,“ vydechl, když se zvedla mlha z dalšího tajemství. Nyní věděl, jak malé elfí luky mohou vystřelit šíp rovně na sto yardů.

Vzhledl od rostliny a uviděl, jak Juraviel přikyvuje.

„Není v nich žádný přídavek, žádná kost či dřevo,“ řekl elf. Pokynul mladému muži. „Pojď se mnou.“

Opatrně šli kolem kultivovaných řádků k nejvyššímu kapradí ze všech, jehož listy byly Elbryanovi nad hlavou. Neočekávaně mu Juraviel podal svůj meč a naznačil mu, aby ustoupil.

Elbryan pozoroval, fascinován, jak elf zavřel oči a začal zpívat efím jazykem a používal přitom mnoho tajemných slov, které Elbryan vůbec neznal. Píseň se stávala hlasitější, rychlejší a Juraviel začal tančit v jemných kruzích okolo rostlin. Elbryan se soustředil na kořeny slov písně, ale pořád nemohl ta stará slova rozluštit. Chápal, že Juraviel rostlině pochlebuje a děkuje jí za dar, jejž brzy dá. To Elbryana nepřekvapilo – elfové vždy ukazovali respekt k jiným živým tvorům, vždy tancovali a modlili se k tělům zvířat, která ulovili, a zpívali písně všemu ovoci Andur’Blough Inniness.

Točící se elf hodil na rostlinu několik špetek prášku, pak se sehnul a okolo základny stonku namaloval pruh nějakým červeným gelem – jeden nebo dva palce nad zemí. Zakončil píseň výskokem a přistál s prstem ukazujícím na pruh. „Jeden čistý úder!“ přikázal.

Elbryan poklekl na jedno koleno, máchl mečem a usekl rostlinu přesně na pruhu. Temná kapradina se pomalu složila do Juravielových čekajících rukou.

„Rychle mě následuj,“ pobídl ho elf a rozběhl se.

Elbryan mu skoro nestačil, Juraviel běžel celou cestu zpět do Caer’alfar, na úbočí k vysokému stromu, kde bydlel jeden jediný elf.

„Joycenevial je stejně starý jako nejstarší strom v údolí,“ vysvětlil Juraviel, když starý elf vyšel z domu a pomalu sestupoval. Beze slova dopadl mezi dvojici, vzal od Juraviela useknutou rostlinu a držel ji u Elbryana. Převrátil ji a přikývl. Zjevně byl potěšen čistým seknutím. Vyrazil zpátky na strom s rostlinou v ruce.

„Žádné značky?“ zeptal se Juraviel.

Joycenevial zavrtěl hlavou a ani se na ně neobtěžoval otočit.

Juraviel mu poděkoval a potom vyrazil s Elbryanem v závěsu. Mladému muži se hlavou honila spousta otázek. „Červený gel?“ odvážil se zeptat, se snahou začít konverzaci a odhalit tak, co znamená tento zvláštní den.

„Bez něj bys nikdy rostlinu neusekl,“ odpověděl Juraviel.

Elbryan zpozoroval úsečnost odpovědi, elfův hodně ostrý tón, a pochopil, že další dotazy nejsou vítány a že se naučí jenom to, co elfové uznají za vhodné.

Juraviel ho poslal za jeho povinnostmi, ale znovu je přerušil odpoledne s dvěma luky, z nichž jeden byl na elfí poměry velký.

„Nemáme moc času,“ vysvětlil Juraviel a podal mu velký luk.

Elbryan jej vzal a ignoruje myšlenky vířící ve své hlavě ho tiše následoval. Jak šel, studoval luk a pomyslel si, že nebyl vyroben z rostliny, kterou usekl, ale z nějaké menší.

Starý elf zvedl zvláštně vypadající nůž, jehož oba okraje se stáčely nahoru a ostří tvořila jedna hrana štěrbiny uprostřed. Pevně držel nůž v levé ruce a rostlinu v pravé. Dal si ji pod pravé rameno a pak přejel nožem po rostlině.

Odloupl se malý pásek, tak tenký, že byl skoro průhledný. Joycenevial přikývl – perfektně ji připravil na řezaní.

Starý elf zavřel oči a začal zpívat. Představil si Elbryana ve chvíli, kdy držel stonek, velikost jeho paží a rukou. Jiní výrobci luků by si stonek označili, avšak on se k takovým krutostem nesnižoval. Jeho výroba byla především uměleckou tvorbou, a ne jen pouhým řemeslem. Jeho umění spočívalo v magii a schopnostech vybroušených za předešlých sedm set let. A tak se se zavřenýma očima, zpívající, pustil do práce na stonku a podle rytmu melodie dělal zářezy a usměrňoval jejich hloubku a intenzitu. Na tomhle stráví více než půl roku. Dvakrát za týden stonek pokryje speciálními oleji aby podpořil jeho pružnost. A když luk dostane tvar, pověsí jej nad kouřící jámu, kde je magie silná, tak silná, že neustále vychází ze země.

Půl roku – ne tak dlouho podle elfího měření času, jenom chvilka v dlouhé historii Belli'mara Joyceneviala, otce Juraviela. Zavřel oči a uvažoval nad konečnou ceremonií za luk a chlapce – nad pojmenováním. Nevěděl, jaké dá luku jméno. To teprve přijde.

Jméno musí být správné, neboť tento luk bude ztělesněním jeho řemesla, rozhodl se Joycenevial, nejlepším výrobkem jeho kariéry, která byla perfektní. Každý elf v údolí měl luk od Joyceneviala, stejně tak jako každý hraničář, který kdy opustil údolí po polovinu tisíciletí. Ale žádný z nich se nevyrovná tomuto luku, který, a to Joycenevial věděl, bude jeho posledním.

Tento je zvláštní.

Alespoň že se trefil do stromu, na němž byl terč! Elbryan se na Juraviela nadějně podíval, ale elf stál a potřásal hlavou. Jediným hladkým pohybem pozvedl Juraviel luk a vypustil šíp, potom další a další, rychle za sebou.

Bylo to tak plynulé, že Elbryan ještě pořád zíral na elfa, když uslyšel zasvištění třetího šípu. Skoro se bál podívat na cíl a nebyl překvapen, když uviděl, že všechny tři šípy jsou v něm, jeden ve středu a druhé dva vedle něj.

„Nikdy takhle nebudu střílet," stěžoval si Elbryan a byl blízko pláči, který od něj Juraviel už dlouho neslyšel. „Ani jako kterýkoliv elf v údolí."

„To je pravda," odpověděl Juraviel a usmál se, jak se Elbryanovy oči rozšířily. Zjevně to nebyla odpověď, kterou by chtěl slyšet.

Se zavrčením zvedl chlapec luk, vystřelil, a vždy minul.

„Míříš na terč," poznamenal Juraviel.

Elbryan se na něho poněkud zvědavě podíval. Samozřejmě že míří na terč!

„Na celý terč," vysvětlil elf. „Ale špička šípu není dost velká na to, aby ho celý pokryla."

Elbryan se uvolnil a snažil se ta slova rozluštit. Uvažoval nad nimi ve vztahu k celé elfí filozofii života, k jedinečnosti. Najednou se zdálo možné, že šíp a terč jsou jedno a že jeho luk je jenom nástroj, který spojuje šíp a terč.

„Miř na specifický bod terče," vysvětlil Juraviel. „Musíš si zlepšit soustředění."

Elbryan pochopil. Musí najít přesné místo, kam patří šíp, specifický bod, kde se mají šíp a terč setkat. Zvedl luk – který byl pro něj malý – natáhl ho a vystřelil.

Netrefil se, ale šíp se zabodl do stromu jenom dva palce nad terčem – zatím nejblíže, kam se trefil.

„Dobře," pogratuloval mu Juraviel. „Teď to chápeš." A elf šel pryč.

„Kam jdeš," zavolal na něho Elbryan.

„Jsem tu jen chvíli. V mém toulci je ještě deset šípů."

„Tvá lekce je dnes skončena," odpověděl Juraviel. „Projdi si ji a můžeš jejím zdokonalováním strávit tolik času, kolik chceš." Elf odešel a vypařil se v hustém křoví.

Elbryan zachmuřeně přikývl a rozhodl se, že až ho sem Juraviel zítra přivede, bude schopen zasáhnout terč. Zůstane zde celý zbytek dne a vrátí se, jakmile zítra ráno skončí jeho povinnosti s mléčnými kameny. To si alespoň myslel.

Jeho soustředění však nebylo dobré. Šípy létaly daleko od terče a ztrácely se v lese. Elbryan začal s plným toulcem, ale za půl hodiny mu šípy došly a ani jeden nemohl najít. Ale to bylo dobře, neboť ho bolely prsty na pravé ruce a stejně tak sval na hrudi a vnitřní strana předloktí.

Další den mu Juraviel přinesl černý kožený chránič na levou paži a nový luk, který nebyl z temného kapradí, ale byl největší, který se u elfů nacházel. A přesto byl příliš malý. Juraviel také přinesl zelenou trojúhelníkovou loveckou čapku, již Elbryan přijal se zmateným pokrčením ramen. Tentokrát začali s dvěma plnými toulci a Elbryan, zlepšující se minutu za minutou, strávil na střelnici skoro tři hodiny. Na konci dne mu Juraviel ukázal novou pomůcku – čapku, kterou měl mladý muž na hlavě. Elf mu ukázal, jakým způsobem si dát přední konec čapky nízko nad oči a použít její okraj jako pomoc při vystřelování šípů.

Další den se Elbryan trefil do terče dvěma výstřely ze tří.

Juraviel trénoval Elbryana s lukem celý podzim a zimu. Mladý muž se učil praktickým aspektům zbraně, jak vyrobit šípy, těžší pro

větší škodu a lehčí pro delší dolet, a jak vyměnit tětivu – i přesto, že elfí tětivy praskaly jen málokdy. Nejdůležitější ze všeho bylo, že se Elbryan naučil, že lukostřelba je více testem mysli než těla, věcí koncentrace a zaměření. Všechny fyzické úkony – natažení, zamíření a vypuštění šípu – se brzy staly automatickými, ale každý výstřel byl mentálním měřením vzdálenosti a větru, délky natažení a váhy šípu. Prsty pravé ruky měl brzy pokryté ztvrdlou kůží a chránič vnitřku ruky byl brzy obroušen na polovinu původní tloušťky. Elbryan trénoval s podobným hladem, s jakým trénoval všechno ostatní, s pýchou a odhodláním, nad nimiž mnoho elfu nevěřícně potřásalo hlavou. Každý den, ať už bylo počasí jakékoliv, byl Elbryan na střelnici; pracoval, cvičil, střílel jeden šíp za druhým přímo do terče, když už ne do středu, tak velmi blízko něj. Naučil se střílet rychle a z různých úhlů; převalit se po zemi a vstát s již letícím šípem, viset z větve a střelit, také vystřelit dva šípy najednou a umístit je blízko sebe, většinou oba na terč.

Každé ráno cvičil bi'nelle dasada a podstupoval fyzickou přípravu s mléčnými kameny. Obědy trávil povídáním si s Juravielem o filozofii a potom šel s elfem na střelnici.

A své večery, ke svému velkému překvapení, trávil nejčastěji s Tuntun, protože žena byla hlavní instruktorkou a také přítelkyní Mathera, jeho strýce a muže, o kterém toho chtěl vědět nejvíc. Tuntun mu o něm hodně vyprávěla, o jeho dnech výcviku v údolí – udělal tolik stejných chyb jako Elbryan! – a o jeho činech v Divočině. Kolik tisíců goblinů a obrů padlo za oběť jeho smrtícímu ostří! A ten meč se stal předmětem mnoha diskusí, poněvadž Bouře – to bylo jeho jméno – byla jedním ze šesti mečů hraničářů, které byly kdy vyrobeny. Byly to jedny z nejsilnějších mečů, jež kdy opustily údolí. Z těch šesti byl pouze jeden stále používán, velký meč s širokou čepelí pojmenovaný Ledolam, jenž byl v držení zřídka viděného hraničáře Andacanavara v severním Alpinadoru.

„Ty jsi ze vzácného rodu," poznamenala Tuntun jednoho hvězdného večera. „Můžeš být jediným živým hraničářem, přestože jsme necítili, že by Andacanavar odešel."

Ta obřadnost, se kterou mluvila, se Elbryana naprosto nečekaně dotkla a zároveň mu na ramena naložila obrovskou tíhu.

Začal se cítit jedinečně a v mnoha směrech – i nadřazeně. Elfové mu dali krásný dar: jiný jazyk – fyzický i verbální – jiný druh pohledu na svět okolo něj, jiný zpusob vnímání pohybů svého těla. Urazil hodně dlouhou cestu od toho vystrašeného opuštěného dítěte klopýtajícího z vypáleného Dundalis. Byl krví Mathera, Elbryanem hraničářem.

Proč tedy byl tak vyděšený?

Aby našel odpověď, často chodil k Orákulu. Pokaždé bylo lehčí se spojit s duchem Mathera, a přestože obraz nikdy neodpovídal, Elbryanův monolog mu pomohl roztřídit věci, udržet si nadhled a nervy.

Zima, drsná i v začarovaném údolí – tak jak Lady Dasslerond předpověděla – pokračovala pomalu. Sníh přišel brzy a zarytě se držel, i když začínalo jaro.

Elbryanův život plynul jako vždy v rychlém tempu – učil se a rostl. Nyní byl lukostřelcem. Nebyl tak dobrý jako někteří z elfů, ale podle měřítek lidí byl expertem. Jeho chápání přirozeného světa okolo něj nebude nikdy úplné – bylo toho prostě moc na to, aby to věděl jeden člověk – ale prohlubovalo se s každým dnem a s každou novou zkušeností. Způsob, jakým viděl svět okolo sebe, mu napomáhal v učení. Opravdu byl houbou a celý svět byl tekutinou.

Změna nastala dramaticky a nečekaně, když byl Elbryan jedné bouřlivé noci v měsíci Toumanay vytažen Juravielem a Tuntun z postele. Elfové ho otravovali a strkali, až ho dostali z jeho nízkého domu na stromě. Na sobě měl jen košili a plášť. Doprovodili ho k poli olemovanému stromy, kde se shromáždilo všech dvě stě elfů z Caer'alfar.

Juraviel mu stáhl plášť a Tuntun ho, třesoucího se, postrčila doprostřed pole.

„Svlékni to," řekla tvrdě a ukázala na košili.

Elbryan cudně zaváhal, ale Tuntun nebyla v náladě na diskuse. Svými noži rozřízla jeho skrovné oblečení, chytila je předtím, než spadlo o dva palce, pak je odhodila a nechala mladého nahého zmateného muže stát před zraky všech.

Elfové se drželi za ruce a utvořili kolem něj kruh. Potom začali tancovat a kruh se pohyboval doleva. Často porušili spojení a

vyskakovali v piruetách či tančili své vlastní kroky, ale obecně kroužili kolem Elbryana.

Elfí píseň mu naplnila uši a tělo a postupně ho zbavila studu, uklidňovala ho. Celý les se připojil – větry, ptačí zpěv, kvákání žab.

Elbryan zvrátil hlavu vzad a uvažoval nad hvězdami a několika ženoucími se mraky. Shledal, že se otáčí spolu s kruhem, jako by elfové kolem něho vytvořili vír a točili ho ve svých proudech. Zdálo se to jako sen, nejasný a vzdálený.

„Co slyšíš?“ optal se někdo blízko něj. „V tomto momentě zrození, co vidíš?“

Elbryan se ani nezamýšlel nad původem hlasu – Lady Dasslerond, která stála přímo před ním. „Slyším ptáky,“ odpověděl nepřítomně. „Noční ptáky.“

A všechen svět kolem něj ztichl a snový pocit byl odvanut tou náhlou změnou. Elbryan několikrát zamrkal, jak se zastavil, protože hvězdy se mu před očima pořád točily jako kolotoč.

„Tai’marawee!“ vykřikla Lady Dasslerond, a Elbryan, stěží si vědom, že je s ním na poli, sebou při zvuku jejího hlasu trhl. Podíval se na ni, když dvě stě elfů zvolalo v ozvěně: „Tai’marawee!“

Elbryan uvažoval nad těmi slovy: tai jako pták a marawee jako noc.

„Noční pták,“ vysvětlila Lady Dasslerond. „Byl jsi pojmenován Noční pták, v tuto noc tvého narození.“

Elbryan polkl a nechápal, o co jde. Juraviel a Tuntun ho na takovou ceremonii nepřipravili.

Bez vysvětlení mu pak Lady Dasslerond vhodila do obličeje dlaň plnou třpytivého prášku.

Zdálo se, že se celý svět zastavil a znovu trochu pomaleji rozběhl. Elfí zpěv a harmonie lesa se obnovily a on byl znovu sám ve středu pole a otáčel se spolu s kruhem. Postupně, tak, že to Elbryan ani nepostřehl, se elfí hlasy jeden po druhém vytrácely. Dlouho poté si uvědomil, že je sám, že elfové odešli, a než mohl vyluštit význam toho všeho, přemohl ho spánek, přímo tam.

Noc jeho narození.

Belli'mar Joycenevial pokyvoval hlavou, když si prohlížel produkt své lásky. Pojmenovali hraničáře Noční pták, a sen, který elf měl, ho tedy neklamal. Tento luk, jménem Jestřábí křídlo, se rozhodně hodil ke všemu, čím se Elbryan stal.

Joycenevial držel tu krásnou zbraň před sebou. Byla vyšší než on, otřena do hladkosti skla – i v mdlém světle jediné svíce se tmavozelený luk s nitkami stříbřitu jasně leskl – s vytvarovaným úchopem a jemnými, zúženými konci. Odstranitelný vrchní konec byl opatřen třemi péry, vyrovnanými tak dokonale, že vypadaly jako jedno, když byl luk v klidu.

Jestřábí křídlo a Noční pták – starému elfovi se to spojení líbilo. Toto bude poslední luk, který kdy vyrobil, neboť věděl, že i kdyby jich udělal ještě tisíc, žádný by se nepřiblížil dokonalosti tohoto.

Elbryan se probudil stejně tak, jako usnul, sám a nahý na poli. Jediným rozdílem bylo, že měl na levé ruce pás červené látatky, na pravé zelené. Obě byly umístěny vprostřed jeho velkého bicepsu. Chvíli nad nimi uvažoval, ale nepomyslel na to, že by je odstranil. Poté obrátil svou pozornost k probouzejícímu se světu okolo něj. Úsvit byl dávno pryč. Elbryan věděl, že poprvé za celou dobu, co ho naučili mečový tanec, jej zmeškal. Ale v toto ráno na tom nezáleželo. Mladý muž uviděl svůj plášť a zabalil se do něj. Místo toho, aby se vrátil do svého domu, šel k Orákulu, kde nechal zrcadlo, deku a židli.

„Strýčku Mathere?"

Duch na něj čekal, v zrcadle klidný. Elbryana napadaly ťisíce otázek, avšak předtím než mohl vyslovit jedinou, jeho mysl se zamlžila obrazy cesty, blat, lesa a údolí plného zelených stromů, jež se mu zdálo povědomé.

Elbryan zápasil, aby klidně dýchal. Začal tomu rozumět. Obklopil ho temný teror a hrozil ho pohltit přímo na místě a on se chtěl zoufale zeptat strýce Mathera na vše a zbavit se svých pochyb.

Ale tentokrát byl příjemcem Elbryan. Tentokrát se opřel, zavřel oči a nechal tu neznámou cestu, ať se mu uloží do paměti.

Vyšel z jeskyně ještě méně uvolněný, než do ní vstoupil, a v obličeji se mu zračily strach a nejistota. Vyvstalo ještě více otázek, než přišlo odpovědí.

Když se vrátil do Caer'alfar, byl překvapen, že je místo opuštěné. Rychle se dostal do svého domu a shledal, že je prázdný a že tam nemá žádné věci – své oblečení, jeho košík na sbírání mléčných kamenů.

Na zemi byla nová sada oblečení. Musela být pro něj, protože nikdo z elfů neměl takovou postavu. Tedy pokud už tady nebyl další budoucí hraničář.

Odehnal tuto myšlenku, svlékl si plášť a začal si oblékat šaty: boty z jelenice, vysoké a měkké, kalhoty s nízkým pasem a opaskem z provazu olemovaného stříbřitem, měkkou košili bez rukávů s koženou vestou s nitkami stříbřitu, tlustý zelený cestovní plášť a světle zelenou loveckou čapku.

Elbryan se rozhlédl a přemýšlel, co má dělat dál. Pomyslel znovu na pole a vydal se tam. Našel tam všechny elfy, jak na něj čekají, a tentokrát stojí v řadách. Před shromážděním pak stáli Lady Dasslerond a Belli'mar Juraviel. Ihned pokynuli Elbryanovi, aby se připojil.

Když se tam dostal, Juraviel mu podal batoh s nožem připásaným na jedné straně a sekerou na druhé.

Uběhla dlouhá chvíle, než si Elbryan uvědomil, že elfové čekají, až si dar pořádně prohlédne. Zápasil s přezkami a otevřel jej, pak se ohnul a opatrně jej vysypal na zem. Obsahoval křesací kámen a ocílku, tenké lano se stříbřitem podobající se jeho pásku, krabičku s červeným gelem, jejž Juraviel použil při sekání temného kapradí, deku a zrcadlo pro Orákulum – to muselo být přineseno poté, co to místo opustil – vak na vodu a zásobu jídla, pečlivě nasoleného a zabaleného.

Elbryan vzhlédl ke svému elfímu příteli, ale nenašel vůbec žádnou odpověď. Opatrně, s třesoucíma se rukama znovu zabalil batoh a pak se postavil před Juraviela a paní Andur'Blough Inniness.

„Červený pás je namočený v permanentní léčivé masti," vysvětlil Juraviel. „Jak na obvaz, tak na zastavení krvácení. Zelený

filtruje vzduch, když si jej dáš přes nos, a dokonce s ním můžeš přežít chvíli pod vodou.“

„Toto jsou naše dary pro tebe, Noční ptáku,“ dodala Lady Dasslerond. „Tyto a toto!“ Luskla prsty a Belli’mar Joycenevial vystoupil z řady elfů a nesl nádherný luk.

„Jestřábí křídlo,“ vysvětlil starý elf a podal mu jej. „Slouží také jako tyč.“ Jediným pohybem sňal opeřený konec spolu s tětivou a pak ho zase nasadil. „Neboj se, že ho zlomíš, když vypadá tak jemně. Nezlomí se úderem, bleskem a ani dechem velkého draka!“

Jeho prohlášení vyvolalo potlesk za jeho práci.

„Natáhni ho,“ řekl Juraviel.

Elbryan položil batoh a pozvedl luk. Byl očarován jeho vyvážením a hladkostí jeho dlouhého a příjemného natažení. Jak se luk ohnul, tři péra na jeho konci se oddělila a vypadala jako prsty na konci křídla letícího jestřába.

„Jestřábí křídlo,“ řekl starý elf znovu Elbryanovi. „Bude ti jako luk sloužit do konce tvých dnů a jako hůl, dokud s nevysloužíš meč.“

Se slzami v očích mu starý elf podal toulec plný šípů a zařadil se zpět do řady.

„Naše dary,“ řekla znovu Lady Dasslerond. „Který z nich považuješ za nejdokonalejší?“

Elbryan se na dlouhou chvíli odmlčel, protože chápal, že přichází důležitá chvíle, jemný test, který musí udělat. „Všechny zásoby a šaty,“ začal, „jsou hodny krále, dokonce i krále elfů. A tento luk,“ řekl s veškerou vážností a díval se na Joyceneviala, „jsem si jist, že nemá sobě rovného, a vím, že je opravdovým požehnáním ho nosit.“

„Avšak Orákulum,“ pokračoval Elbryan a otočil se zpět k Lady Dasslerond, „je darem, který považuji za nejdokonalejší.“

Lady ani nemrkla, ale najednou Elbryan věděl, že nepromluvil správně. Možná to způsobil zaražený výraz na Juravielově obličeji, který ho přivedl k pravdě.

„Ne,“ řekl tiše, „to není ten nejlepší dar.“

„A co to je?“ řekla netrpělivě Lady.

„Noční pták,“ odpověděl Elbryan bez zaváhání. „Všechno, co jsem, všechno, čím jsem se stal. Nyní jsem hraničář a žádný dar na

světě – všechno zlato, stříbro, všechna království – nemůže být větší. Nejlepším darem je jméno, které jste mi dali, jméno, které jsem si vysloužil díky vaši trpělivosti a času, jméno, které mne označuje za přítele elfů. Nemůže být větší pocty a vyšší zodpovědnosti.“

„Jsi připraven na to, abys přijal tuto zodpovědnost,“ odvážil se dodat Juraviel.

„Je čas, abys šel,“ prohlásila Lady Dasslerond.

Elbryan se nejdříve chtěl zeptat kam, ale zarazil se, protože věřil, že by mu to elfové řekli, kdyby to potřeboval vědět. Když to neudělali, když neudělali víc, než že se před ním poklonili a ztratili se z pole, zanechavše ho o samotě, měl svou odpověď.

Orákulum mu už ukázalo cestu.

Země byla relativně plochá a hnědá, s řídce rostoucími nízkými keři. Ale mírné svahy klamaly a běžící hraničář neviděl v žádném směru moc daleko. Byl ve Slatinách, oblasti, již osadníci na okraji Divočiny láskyplně nazývali Hustá blata. Pro Elbryana dítě byla tato země opředena tajemstvími.

Ale nyní, když si vzpomněl na povídačky o bestiích a podobně, příliš ho to neuklidňovalo.

Mlha byla lehká a nesvírala se okolo něj jako předchozího dne, kdy Elbryan cítil, jako by se na něj dívaly odevšud oči. Přešel přes kopeček a uviděl pod sebou stříbřitý potok, jak si klikatě proráží cestu hnědým jílem. Instinktivně zvedl raku k vaku na vodu a shledal, že je napůl prázdný. Seběhl k potoku, který napříč měřil jenom několik stop a byl asi stopu hluboký, a ponořil do něj ruku. Když shledal, že je voda čistá, přikývl. Zem zde byla příliš pevná na to, aby ji mírný roud odplavil. Voda ve Slatinách byla křišťálově čistá, kromě nížin, kde se shromažďovala a kde se zdálo, že se mísí se zemí a vytváří blátivou polévku.

Elbryan pokračoval v prohlídce potoka, aby se ujistil, že nic nepříjemného neplave jeho směrem, pak zavěsil batoh na pevnou větev pichlavého keře a zul si boty. Běžel už pět dní. Chladná voda a měkké dno byly jeho znaveným nohám příjemné. Krátce se zamyslel nad tím, že se vysvleče a lehne si tam celý.

Ale pak něco ucítil, či uslyšel. Jeden z jeho smyslů k němu vyslal slabounké varování. Hraničář ztuhl na místě a z měřil své smysly na okolí. Uvolnil svaly v nohou, aby cítil chvění půdy. S očima na stopkách se pomalu rozhlédl.

Zaznamenal šplouchnutí znedaleka proti proudu.

Elbryan se zamyslel nad svou pozicí, potok tekl kolem jednoho z klamně vysokých kopců a ztrácel se z dohledu pár tuctů yardů od místa, kde stál.

Uslyšel další šplouchnutí, blíž, a pak hlas, i když slova nemohl rozeznat. Znovu se rozhlédl. Teď hledal místo, kde by mohl nepřátele nalákat do léčky. Terén ale nebyl slibný. To nejlepší, čeho by byl schopen, bylo vylézt znovu na kopec a přikrčit se za jeho vrchní linií. Musel by si dobře načasovat pohyb, neboť z ohybu potoka bylo na některé části kopce vidět.

Elbryan tu myšlenku hned zavrhl. Nyní byl na východním okraji Slatin, nedaleko od lidských sídlišť. Ať už to byl kdokoliv či cokoliv, nebylo to nebezpečné – nemohli to být obři. Nebyl žádný důvod si myslet, že jsou to nepřátelé.

A kdyby byli, Noční pták má v ruce Jestřábí křídlo.

Přitáhl si plášť k tělu, zvedl kapuci přes hlavu a čapku a pak se pustil do práce – ponořil svůj vak pod vodu.

Hluk se zvyšoval – podle hlasitosti šplouchání Elbryan usoudil, že se blíží nejméně šest dvojnohých bytostí. Důležitější pro něj však byla ustavičná konverzace; ne slova, kterých rozuměl jen málo, ale vysoký tón hlasů. Elbryan už takové hlasy slyšel.

Šplouchání a mluvení najednou ustalo. Tvorové se dostali z ohybu potoka. Elbryan zůstal skrčený. Vyhlédl z kapuce a ujistil se, že nemají luky.

Šest goblinů stálo a civělo asi třicet stop daleko a jeden měl na rameni oštěp – nebyl však připraven ho hodit. Ostatní drželi tyče a meče, ale žádné luky.

Elbryan zůstal nízko. S jeho postojem a pláštěm si nemohli být jisti jeho rasou.

„Eeyan kos?“ zavolal jeden z nich.

Elbryan se pod kapuci usmál a nepodíval se jejich směrem.

„Eeyan kos?“ zeptal se opět goblin. „Kachakacha gusa?“

„Kachna, kachna, husa,“ pravil Elbryan tiše. Bylo to jméno hry, kterou hrával o dekádu dříve. Znovu se usmál, když pomyslel na ten nevinný čas, jenže sentiment mu nevydržel dlouho. Byl odplaven temnějšími emocemi, když si uvědomil, co tito tvorové udělali s jeho světem.

Goblin znovu zavolal. Není čas na odpověď, to věděl, a protože nevěděl, co goblin říká, postavil se. Byl vyšší než kterýkoliv goblin. Zvolna si odhrnul kapuci.

Polovina goblinů skoro zakřičela. Ten s oštěpem se třemi rychlými kroky vrhl kupředu a hodil.

Elbryan čekal tak dlouho, jak to šlo, a potom před sebou vztyčil Jestřábí křídlo, aby oštěp odrazil. Máchl lukem, čímž oštěp odklonil, zastavil jeho let a vířící ho vyhodil do vzduchu. Chytil ho do pravé ruky, zatímco levou si přitáhl Jestli křídlo zpět k boku.

Najednou držel oštěp a mířil jím na toho, kdo ho hodil. To gobliny zarazilo.

V mladém muži bouřily zmatené emoce. Vzpomněl si na učení elfů, na toleranci, přestože neměli rádi gobliny ani obry. Elbryan také nebyl v lidském sídlišti a ani v zemi, která příslušela lidem, a bylo pravděpodobné, že je v goblinském teritoriu. Kdyby to byla pravda, bvla by bitva s těmito šesti správná?

Avšak jeden už ho napadl, přestože to mohlo být jen ze strachu. A Elbryan, i přes logické odůvodnění, nemohl zapomenout na Dundalis.

Zaváhal. Byli tito goblini zodpovědní za to, co jejich rod udělal Elbryanovu domovu? Ten, kterého elfové pojmenovali Noční pták, si musel upřímně odpovědět. Dlužil to Juravielovi.

Jediným pohybem svého silného zápěstí poslal oštěp zpět odkud přiletěl, a ten se zabodl do proudu jenom jednu stopu před tím, který jej hodil. Elbryan na gobliny vrhl varovný pohled a pak se k nim otočil bokem a soustředil se na naplnění svého vaku vodou.

Dal jim jenom jedinou šanci. Jedna jeho velká část, chlapec se vzpomínkou na Dundalis, pevně doufala, že ji nepřijmou.

Slyšel a cítil, jak se voda pohybuje, jak se tvorové přibližovali. Cítil, že nejméně dva se oddělili a vyšli z potoka, aby ho mohli napadnout zepředu i zezadu.

Elbryan posuzoval, jak se přibližují, dávaje pozor na jakýkoliv náznak toho, že na něj opět letí oštěp.

Zdálo se, že všechen pohyb a šplouchání ustaly. Věděl, ze nejsou dál než několik stop. Pomalu se otočil, a když stál čelem proti hlavním čtyřem, postavil se do plné výše. Byl o stopu vyšší než nejvyšší goblin.

„Eenegash!“ pravil nejbližší a nejškaredší z celé skupiny a držel před sebou meč podobný tomu, který dal Olwan Ebryanovi na jeho hlídky.

„Nerozumím vám,“ odpověděl.

Goblinové si něco mumlali a on pochopil, že oni mu nerozumějí. A pak se k němu ten ošklivý otočil.

„Eenegash!“ řekl znovu, silněji a ukázal na tyč a pak na břeh potoka.

„To si nemyslím,“ odvětil Elbryan a široce se usmívaje kroutil hlavou. Skoro neznatelným pohybem sundal z luku opeřený konec a dal tětivu do opasku.

Goblin výhružně zavrčel. Elbryan znovu zavrtěl hlavou.

Tvor se vyřítil k němu a bodl mečem, byl to spíše pohyb zahanbení než útok. Jenomže to byl goblin, kdo byl překvapen.

Elbryan popadl tyč – pravou rukou nad levou – převrátil úchop, když se tyč začala hýbat, a mávl jí před sebou tak, že goblin neměl šanci se pohnout. Tyč se spojila s mečem agoblinovou rukou, vyrazila mu jej z ní a odhodila tucet stop pryč. Jemným pohybem, který tvor ani nemohl zachytit, Elbryan píchl zúženým koncem rovně před sebe a zasáhl goblina do čela, přímo mezi oči, a složil ho do potoka. Jak očekával, ostatní goblinové se na něj s nadšeným halekáním vrhli.

Elbryan znovu pozvedl tyč, levou rukou ji pustil a pravou rukou ji poslal dopředu. Aniž by pohyb narušil, natáhl pravou paži a zastihl přibližujícího se goblina, který předtím vyběhl z vody, aby ho napadl z boku, zcela nepřipraveného a zabořil mu konec Jestřábího křídla pod bradu.

A zbraň se znovu dostala do hry, obranným otočením mezi hraničáře a tři gobliny v potoce. Elbryan ji co nejpevněji chytil levou rukou a natáhl paži podobně jako předtím pravou, takže další goblin

útočící z boku odlétl pryč. A znovu tu byla tyč, napůl otočena a chycena v pravé ruce, natočena šikmo, znovu chycena do levé a pak do pravé, a jak konec létal sem a tam, bodal. Sekem dolů se Elbryan trefil do hlavy goblina vprostřed – toho s oštěpem – a s hlasitým křupnutím mu rozpoltil lebku.

Elbryan máchl tyčí doleva, odvrátil úder hole a pak zpět doprava, aby odrazil meč. Doleva, doprava a pokaždé v jiném úhlu, aby vykryl zamýšlené útoky. Potom zpátky doleva a znovu doleva a zeširoka zasáhl paži goblina. Elbryan ustoupil také doleva, čímž se vyhnul neohrabanému seknutí mečem. Vrátil se tvrdě a nízko, Jestřábí křídlo letělo před ním. Goblin zaznamenal krouživý útok, dostal svou hůl dolů, avšak Elbryan jen zvedl konec Jestřábího křídla a roztrhl goblinovi ruku až na kost. Hůl letěla do potoka a goblin zakřičel, drže se za ruku.

Elbryan udělal krok vpřed, čelem ke tvorovi, tyč držel vodorovně před sebou a vyrazil levou, pravou a zase levou. Jestřábí křídlo svištělo a střídavě bušilo goblinovi z obou stran do hlavy. Hraničář po posledním úderu ustoupil pravou nohou, odtáhl tyč a otočil se k tomuto nepříteli bokem, protože očekával útok od toho, který držel meč. Když uviděl, že ten prchá, bodl znovu tvrdě doleva a zasáhl omámeného a zbitého goblina přímo do obličeje.

Neviděl, avšak slyšel pohyb, když se goblin, který na něj předtím zaútočil zleva, vyhrabal na nohy. Znovu švihl Jestřábím křídlem a otočil jím svisle pod a přes rameno, přičemž se obrátil a skočil doleva. Sekl tyčí nad úrovní dosahu goblinova ubohého pokusu o krytí a praštil ho do krku. Goblin se na chvíli zastavil a pak, jako by se energie srolovala k jeho nohám a zpět, divně skočil dozadu a přepadl.

Elbryan se otočil a skrčil se do obranného postoje, jenže už zde nebyli žádní nepřátelé. První, kterého zasáhl, vůdce, byl na rukou a kolenou vprostřed potoka – díval se na druhou stranu a byl tak omámený, že ani nemohl vstát. Ten, kterého odhodil napravo od potoka, byl pořád na zemi, svíjel se a lapal po dechu. Ten poslední, kterého praštil, byl zcela určitě mrtvý, stejně jako vrhač oštěpu, a ten, který dostal čtyři rány do hlavy, ležel na okraji potoka, obličejem ve vodě. Poslední ze skupiny, ten s mečem, stál na dvacet kroků od

Elbryana, poskakoval nahoru a dolů a křičel nadávky, kterým hraničář nerozuměl.

Elbryan pomalu nasadil zpět opeřený konec svého luku, jedním plynulým pohybem si ohnul luk přes nohu a zahákl tětivu o spodní konec.

Goblin to zpozoroval, zakřičel a začal utíkat.

Jestřábí křídlo se vzneslo, tři péra se oddělila. Byla to čistá a přímá trefa na pětadvacet stop.

Šíp zasáhl goblina přímo do zad, nadzvedl ho z proudu a poslal ho ještě pět stop daleko. Mávaje rukama a nohama tvrdě dopadl obličejem do vody.

Zachmuřený Elbryan vyndal sekeru z boku batohu a dokončil svůj úkol.

A pak byl na cestě a běžel přes Slatiny.

Část třetí

KONFLIKT

Šel jsi domů, strýčku Mathere? Když jsi odešel z Andur'Blough Inniness, svého elfího domova, vrátil ses na místo svého dětství?

Myslel jsem, že to byla vize, která mne vedla přes Slatiny a potom na sever ke svažujícímu se údolí, plnému mechu a borovic. Nyní přemýšlím, jestli se mi jenom nevrátila vzpomínka a nevracím se zpět cestou, kterou mě elfové přivedli toho dne, kdy mě vytáhli z Dundalis. Možná mi zamlžili paměť, abych neměl touhu odejít z Caer'alfar a utéct zpět ke svému rodu. Možná že poslední Orákulum bylo jenom zvednutím té mlhy.

Nepřemýšlel jsem nad tím, dokud jsem nepřišel do známých končin. Měl jsem strach, že jdu špatně, že jsem se vrátil domů po paměti a ne podle té vize.

Ale nyní to chápu. Tato země je mou zemí, zemí hraničáře. Je pod mou ochranou, přestože zdejší pyšný lid nevěří, že by ji potřeboval, a určitě by ji odmítl, kdybych se zeptal.

Je jich více, než když jsem tu naposledy žil. Plevelná je nejlidnatější obcí – goblini ji nikdy nenapadli, poté co zničili Dundalis – a nová vesnice, skoro dvakrát tak velká, byla postavena třicet mil na sever, ještě mnohem dál v Divočině. Říkají ji Konec světa. Zdá se, že to jméno sedí.

A strýčku Mathere, znovu postavili Dundalis a nechali mu jméno. Ještě nevím, jaký mám pocit. Je nově Dundalis poctou starému, nebo výsměchem? Zabolelo mě, když jsem šel po široké cestě a uviděl značku – novou značku, protož jsme žádnou neměli – která označovala okraj Dundalis. Musím připustit, že na chvíli jsem si myslel, že má vzpomínka na zkázu a boj je špatná. Možná mě elfové oklamali, abych věřil, že Dundalis a s ním všechen lid padli, abych jim neutekl, nebo nechtěl utéct.

Pod jménem na značce někdo vyškrábal „Dundalis dan Dundalis“ a pod tím bylo „McDundalis“, což obojí znamená „syn Dundalis“. Tomu jsem porozuměl.

S velkým očekáváním jsem ušel poslední míli do vesnice na místo, které jsem neznal.

Na základech mého bývalého domu byla postavena velká hospoda.

Postavena cizinci.

Byl to takový podivný moment, byl to pocit nepatřičnosti. Byl jsem doma, a přece nebyl. Lidé byli skoro stejní – silní a pevní, tvrdí jako nejhlubší zimní noc – a přece stejní nebyli. Žádný Brody Galant, Bunker Crawyer, Shane McMichael, Thomas Ault, žádná matka, otec a Pony.

Žádné Dundalis.

Odmítl jsem pozvání majitele hospody, příjemně vypadajícího muže, a bez jediného slova – to byl zřejmě moment, kdy mě začali podezřívat, že jsem trochu zvláštní – jsem odešel, odkud jsem přišel. Frustraci jsem si vybil na značce. Strhl jsem ji a vyškrábal jsem nápisy odkazující na předešlou vesnici.

Nikdy jsem se necítil tak sám, ani toho rána po té pohromě.

Život šel dál beze mne. Chtěl jsem s tebou tehdy mluvit a tak jsem přešel město a vylezl jsem na severní okraj svahu. Tam je několik jeskyní, z nichž se dá dívat na údolí. Věřil jsem, že v jedné z nich najdu Orákulum. Najdu Mathera. Najdu mír.

Nikdy jsem se přes hřeben nedostal. Bylo to způsobeno vzpomínkou. Pro elfy jsou vzpomínky cestou zpět v čase, cestu k objevení starých událostí z nové perspektivy.

A takto bylo na severním hřebeni. Viděl jsem ji, mou Pony, tak živou a krásnou. Pamatoval jsem si ji tak živě, že opravdu ještě jednou byla vedle mne – na maličkou chvíli.

Mezi nynějšími obyvateli Dundalis nemám žádné přátele a popravdě ani nečekám, že bych nějaké získal. Ale našel jsem mír. Přišel jsem domů

.

ELBRYAN WYNDON

KAPITOLA DVACÁTÁ TŘETÍ

Černý medvěd

„Přišel z kopce a řval,“ vyprávěl muž a horečnatě mával rukou směrem k zalesněnému svahu severně od Dundalis. „Schoval jsem svou rodinu do sklepa – byl jsem sakra rád, že jsem tu zatracenou věc vykopal.“

Mluvčí byl asi tak starý jako on, uvědomil si hraničář, když se blížil ke skupině deseti lidí – osmi mužů a dvou žen – kteří se shromáždili okolo skoro zničeného srubu na okraji Dundalis.

„Zatraceně velkej medvěd,“ řekl další muž.

„Určitě dvanáct stop,“ poznamenal první muž, oběť útoku a rozpřáhl ruce, jak nejdál mohl.

„Hnědý?“ zeptal se Elbryan, i když ta otázka byla jen formalita, neboť medvěd o výšce dvanácti stop musel být hnědý.

Skupina se jako na povel otočila k cizinci. Za poslední měsíce Elbryana několikrát ve městě viděli, většinou, když docela tiše seděl v hospodě U Vyjícího měsíce, ale nikdo, kromě Belstera O’Comelyho, hospodského, s ním nepromluvil ani slovo. V jejich obličejích byl jasně viditelný odpor, když cizince v jeho zvláštním oděvu – zeleném lesním plášti a trojúhelníkové čepici – zaznamenali.

„Černý,“ opravila ho oběť zle a mužovy oči se zúžily.

Elbryan přikývl a přijal to jako pravdu, a to více než jeho předchozí prohlášení. Z barvy věděl dvě věci: za prvé, že muž určitě přehnal medvědovu velikost, a za druhé že tento útok nebyl normální. Hnědý medvěd by přiběhl řvoucí ze svahu a narazil by do srubu, jako by to byl domov nějakého jelena, ale černí medvědi byli od přírody stydliví, nebyli vůbec agresivní, pokud tedy nebránili mláďata.

„Proč tě to zajímá?“ zeptal se další muž a z jeho tónu se zdálo, jako by Elbryana obviňoval.

Hraničář, ignoruje tu poznámku, přešel kolem skupiny ohnul se, poklekl a začal zkoumat stopy. Jeho podezření se potvrdilo. Medvěd nebyl takové velikosti, jak farmář prohlašoval. Pravděpodobně měl pět či šest stop a okolo dvou set nebo tří set liber. Ne že by se Elbryan nad mužovým vzrušením pohoršoval. Šestistopý medvěd mohl vypadat dvakrát tak velký, když byl rozzlobený. A míra zničení domu byla velká.

„Nemůžeme tolerovat samotáře," trval na svém vysoký muž, Tol Yuganick. Elbryan se na něj podíval. Měl široká ramena a choval se stejně energicky, jako mluvil. Byl hladce oholen a vypadal skoro jako dítě, ale pro člověka, který byl tak silný, to byla jenom zástěrka. Elbryan si všiml jeho rukou – protože ruce toho říkaly vždy nejvíce – byly drsné a plné mozolů. Byl to opravdový pohraniční pracant.

„Dáme dohromady skupinu a půjdeme tu zatracenou věc zabít," řekl a plivl na zem.

Elbryan byl překvapen, že se ten statný muž nerozhodl, že půjde medvěda ulovit sám.

„A co ty?" domáhal se muž a díval se na hraničáře. „Byl jsi tázán, proč tě to zajímá, ale nikdo ještě neslysel odpověď." Tol se přibližoval k ohnutému hraničářovi.

Elbryan se vztyčil do plné výše. Byl stejně tak vysoký jako muž, a přestože nebyl tak těžký, určitě měl větší svaly.

„Myslíš si, že patříš do Dundalis?" zeptal se Tol bez obalu a jeho slova zněla jako obvinění či dokonce výhrůžka.

Elbryan ani nemrkl. Chtěl křičet, že na toto místo patřil dřive než kdokoliv z nich, že tam byl, když se pokládaly základy jejich milované hospody, a že to býval jeho dům!

Avšak snadno zadržel svá slova. Jeho roky s elfy mu daly kontrolu a disciplínu. Byl teď zde v Dundalis, Plevelné a Konci světa, aby poskytl lidem ochranu, kterou nikdy nepoznali. Věřil, že kdyby tady elfy vycvičený hraničář byl před sedmi lety, Dundalis by nebylo zničeno, a tváří v tvář takové zodpovědnosti se mužovo chování zdálo naprosto nedůležité.

„Medvěd se nevrátí," řekl jim hraničář a naprosto klidně odešel.

Slyšel za sebou reptání a několikrát slovo „divný“ – a nebylo vysloveno bez emocí. Uvědomil si, že pořád chtějí jít do lesa a zvíře ulovit, ale on byl rozhodnut, že tam bude první. Černý medvěd napadl srub, a to samo o sobě byla záhada, kterou chtěl hraničář rozluštit.

Elbryan byl ohromen, jak snadno medvěda vystopoval. Zvíře uteklo od srubu a vytvořilo přitom pás zkázy v podrostu a dokonce porazilo pár menších stromků se zuřivostí, kterou hraničář ještě u zvířete neviděl. Byly to zcela jistě stopy středního medvěda, avšak Elbryan se cítil, jako by sledoval fomoriánského obra nebo jiného zlého tvora, který je zrozen k destrukci. Bál se, že je medvěd nemocný nebo zraněný. Ať už ale bylo zdrojem této zkázy cokoliv, hraničářův strach, že medvěda nepřemůže, se zvyšoval. Doufal, že se mu ho podaří zahnat daleko do lesa.

Vyšel po boku strmého kopce a díval se po každém stínu. Medvědi nebyli hloupí. Vědělo se, že sledují lovce a napadají je zezadu. Elbryan se skrčil u malého stromu. Položil ruku na zem, aby ucítil vibrace nebo něco, co by mu mohlo pomoci.

Koutkem oka zachytil slabý pohyb křoví. Hraničář se ani nepohnul, jenom otočil hlavu, aby lépe viděl. Všiml si větru a shledal, že je po větru.

Medvěd se na něj vrhl plnou silou a řval.

Elbryan se přesunul na jedno koleno, nasadil těžký šíp a s povzdechem úplné rezignace ho vypustil. Zasáhl medvěda do hrudníku, jenže ten se stále přibližoval. Hraničář byl překvapen jeho ohromnou rychlostí. V Andur’Blough Inniness medvědy viděl – viděl, jak jeden utekl, když Juraviel práskl dvěma kameny o sebe, ale rychlost tohoto tvora byla neuvěřitelná, byl rychlý jako kůň.

První šíp následoval druhý a zabořil se mu do ramene. Medvěd znovu zařval a skoro ani nezpomalil.

Elbryan věděl, že potřetí už nestačí vystřelit. Kdyby to byl hnědý medvěd, vylezl by na strom, ale černý uměl lézt rychleji než on.

Počkal, skrčil se a v posledním okamžiku skočil a kutálel se dolů z kopce.

Medvěd se zastavil a pak ho následoval. Když se Elbryan překulil na kolena tváří ke svahu, přímo k medvědovi, tvor se zvedl na zadní. Byl vysoký a impozantní.

Ale odhalil některé životně důležité oblasti svého těla.

Elbryan natáhl tětivu naplno – tři péra Jestřábího křídla byla od sebe tak daleko, jak to jen šlo. Hraničář to nechtěl udělat. Povzdechl si, když udělal medvědovi do prsou díru.

A potom byl konec. Najednou se tvor svalil a byl mrtvý. Elbryan šel k tělu. Chvíli počkal, až se ujistil, že se nehýbe, sehnul se k jeho čumáku a zvedl mu horní pysk. Bál se, že najde pěnovité sliny, které jsou znakem děsivého onemocnění. Kdyby to byl ten případ, Elbryan by musel ulovit všechna nemocná zvířata, od mývalů přes lišky až po netopýry.

Žádná pěna. Hraničář vydechl úlevou. Snažil se však přijít na to, co mohlo zvíře tak rozdráždit. Pokračoval v prohlížení tlamy a hlavy a zjistil, že jeho oči jsou jasné a bez slz, a pak obešel jeho torzo.

Našel svou odpověď. V medvědově kýtě byly čtyři šipky. Jednu vytáhl – nebyl to však lehký úkol – a prohlédl si její hrot. Našel černý jed, produkt černé břízy, který působí bolest.

Se zavrčením odhodil šipku na zem. Nebyla to náhoda, ale jasný, účelný útok na medvěda. Ubohé zvíře bylo hnáno k šílenství obrovskou bolestí. Podle typu šipek to udělal nejspíš nějaký člověk.

Elbryan se sebral a začal tančit, aby oslavil ducha medvěda, děkoval mu za dar jídla a tepla. Potom začal metodicky stahovat kůži a čistit ji. Bylo by urážkou přírody podle elfích i Elbryanových standardů, nechat medvěda ležet nebo ho nechat shnít či dokonce ho pohřbít.

Práce byla dokončena pozdě odpoledne, ale hraničář si neodpočinul. Šel do Dundalis, aby lid informoval o zabití. Něco, někdo způsobil tuto tragédii.

Noční pták byl znovu na lovu.

Bylo je stejně tak snadné najít jako medvěda. Jejich chatě, která nebyla víc než seskupení pařezů a starých kmenů – Elbryan měl podezření, že pocházejí z ruin starého Dundalis – stála na kopci.

Kolem byly rozházeny větve jako kamufláž, ale mnoho z nich už bylo suchých.

Hraničář je uslyšel mnohem dříve, než je uviděl. Smáli se a příšerně falešně zpívali, ale hlasy to byly rozhodně lidské, jak očekával.

Elbryan vylézal pomalu na kopec, strom po stromu, stín po stínu, přestože pochyboval o tom, že by ho muži uvnitř slyšeli, i kdyby měl s sebou stovku vesničanů a tucet fomoriánských obrů. Zpozoroval sítě okolo chatrče a také dvanáct sušících se kůží. Tito muži znali zvířata, to Elbryan pochopil. V sudu u zadní strany chatrče našel směs černé tekutiny a rychle shledal, že to musí být tentýž jed, který byl použit na medvěda.

Stěny chatrče už byly špatné a byly v nich praskliny. Elbryan nakoukl dovnitř.

Tři muži leželi na kožešinách převážně z černého medvěda a pili pěnivé pivo ze starých džbánů. Občas se někdo natáhl a ponořil džbán do sudu. Nejdříve musel odehnat mouchy a vosy, které na něm seděly a popíjely tekutinu.

Elbryan znechuceně zavrtěl hlavou, ale připomněl si, že si musí zachovávat respekt. Byli to muži Divočiny, silní a těžce ozbrojení. Jeden měl po ruce spoustu dýk. Visely na pásu, který měl překřížený přes hrudník. Další měl těžkou sekeru a poslední štíhlý meč. Z tohoto místa dobře viděl, že na dveřích je daná petlice.

Přešel k předku domu a z batohu vytáhl nůž. Dveře nepřiléhaly. Na jedné straně byla škvíra dost velká na to, aby se tam vešel nůž. Trhnutím zápěstí petlici uvolnil, pak vykopl dveře a vskočil dovnitř.

Muži sebou házeli, rozlévajíce pivo, a jeden nahlas najednou vykřikl, když se převalil přes svůj meč, jehož jílec se mu zaryl do boku. Brzy byli na nohou. Elbryan stál ve dveřích s Jestřábím křídlem jako neškodnou procházkovou holí v ruce.

„Co chceš?“ zeptal se jeden muž, hrubián se sudovitým hrudníkem a zjizveným obličejem. Až na tu tvář a bujný, nepěstěný vous by mohl být bratrem Tola Yuganicka, všiml si znechuceně Elbryan. Jejich těla jako by byla z jedné velké formy. Muž měl před sebou velkou sekeru, a nebylo pochyb, co s ní udělá, když Elbryan neodpoví správně. Muž s mečem byl plešatý, vysoký a hubený a

schovával se za ramena sveho společníka. Třetí, nervózní troska, se přesunul do kouta, pohrávaje si s prsty, které nebyly zase tak daleko od dýk.

„Přišel jsem, abych si s vámi promluvil o jednom určitém medvědovi," odpověděl Elbryan klidně.

„Jakej medvěd?" odsekl muž se sekerou. „Máme kůže."

„Medvěd, který zešílel z vašich otrávených šipek," odpověděl Elbryan suše. „Medvěd, který zničil farmu v Dundalis a skoro zabil rodinu."

„Běž pryč," vyplivl muž.

„Máte ten stejný jed venku," pokračoval Elbryan. „Je to vzácná směs a jenom málo lidí ji zná."

„To nic nedokazuje," pravil muž a luskl svými špinavými prsty ve vzduchu. „Teď vypadni, nebo brzy poznáš ostří mé sekery."

„To si nemyslím," odpověděl hraničář. „Je tu otázka kompenzace – farmářům a mně za snahu ho ulovit."

„K-kompen…" začal koktat plešatec.

„Platba," řekl Elbryan. Když mluvil, uviděl pohyb. Muž z rohu vytáhl a hodil nůž s nacvičenou lehkostí.

Elbryan se otočil po směru hodinových ručiček a nůž se zabodl hluboko do stěny. Hraničář se pohnul, jako by chtěl udeřit vodorovně, ale zpozoroval, že tento pohyb je očekáván; sekera byla zvednuta ke krytí. Jakmile se začal otáčet, vytočil pravou nohu a otočil se zpět proti směru hodinových ručiček a stáhl bok, aby se vyhnul sekeře.

A nyní začal svůj útok. Padl na koleno a máchl tyčí napříč, aby zachytil mužovu nohu. Malým odchýlením potm udeřil muže přímo do slabin. Rychleji než kočka přesunul tyč v jiném úhlu a píchl třikrát rychle dopředu, přímo do mužova hrudníku.

Muž odpadl a Elbryan se vztyčil, Jestřábí křídlo držel vodorovně v obou rukou nad hlavou, a zachytil seknutí meče. Hraničářovo koleno vystřelilo nahoru, narazilo mužovi do břicha, a když se ten začal lámat v pase, Elbryan otočil tyč a odrazil meč stranou. Omotal tyč okolo mužovy paže a zajistil ho v podpaždí, udělal krok za něho, vší silou darebáka zvedl a vyhodil do vzduchu, aby tvrdě dopadl na záda a na hlavu.

Elbryan se okamžitě otočil. Uvědomil si, že je zranitelný, Dalo se to předvídat – další nůž byl na cestě a hraničář pozvedl tyč právě v čas, aby jej zablokoval. Když se nůž spojil s tyčí, trochu povolil sevření, aby neodskočil. Jako by to štěstěna chtěla, nůž vylétl nahoru a Elbryan ho chytil za hrot.

V mžiku hraničář stál pevně s tyčí v jedné ruce před sebou a v druhé držel nůž za uchem, připravený jej hodit.

Štíhlý muž, v rukou dva nože, zbledl a upustil je na podlahu.

Elbryan tvrdě bojoval se vztekem, který mu říkal, aby zabořil nůž do mužova hrudníku, se vztekem, který sílil, když pomyslel na to, co ti tři udělali medvědovi, a na potenciální důsledky jejich pitomých činů.

S temným zavrčením hodil a nůž se zabodl do stěny přímo mužovi u hlavy. Aniž by z Elbryana spustil oči, složil se do kouta.

Elbryan se rozhlédl. Druzí dva se hrabali na nohy a žádný z nich nedržel zbraň.

„Jak se jmenujete?“ zeptal se hraničář.

Muži se na sebe zvědavě podívali.

„Vaše jména!“

„Paulson,“ odvětil muž se sekerou. „Cric a Chipmunk,“ dokončil představování a ukázal nejdříve na vysokého muže a pak na vrhače nožů.

Hraničář potřásl hlavou. „Vězte, Paulsone, Cricu a Chipmunku: Sdílíte les se mnou a já vás budu sledovat na každém kroku. Ještě jedna taková krutost, jako ta s medvědem, a přijdete k větší újmě než dnes, to vám slibuji. A také si pohlídám vaše pasti – už nikdy nebudete používat zubaté pasti.“

Paulson začal protestovat, ale Elbryan se na něj tak ohnivě podíval, že skoro roztál. „Nebo pasti, které vyvolávají utrpení.“

„Musíme si nějak vydělat,“ poznamenal Chipmunk roztřeseným hlasem.

„Existují lepší způsoby,“ odpověděl Elbryan. „A v naději, že je najdete, nepožaduji po vás peníze…, pro tentokrát.“ Podíval se na každého zvlášť a jeho pohled ukazoval, že to nejsou žádné prázdné hrozby.

„A kdo jsi?“ odvážil se zeptat Paulson.

Elbryan se obrátil na patách zpět a okamžik uvažoval nad otázkou. „Jsem Noční pták," odpověděl.

Cric se zasmál, ale Paulson k němu zvedl ruku.

„Jméno, které si dobře zapamatujete," dokončil Elbryan. Šel ke dveřím a odvážně k nim tak obrátil záda.

Ale oni neměli na útok ani pomyšlení.

Hraničář obešel chatrč a vylil sud jedu. Vzal rovněž zubaté pasti, ošklivé kusy železa s pružinami, které chytnou nohy kteréhokoliv procházejícího zvířete.

Jeho další zastávkou pak byla hospoda U Vyjícího měsíce v Dundalis. V místnosti byl asi tucet lidí v dobrém rozmaru, dokud nevešel cizinec. Elbryan šel k baru a pokývl Belsterovi O'Comelymu, nejlepšímu příteli, jakého tu měl.

„Jen vodu," řekl hraničář a Belster ta předpokládaná slova vyslovil spolu s ním a přistrčil mu sklenici.

„Co medvěd?" zeptal se veselý hostinský.

„Medvěd je mrtvý," odpověděl Elbryan zachmuřeně, přešel do vzdáleného kouta místnosti a posadil se k rohovému stolu zády ke stěně.

Zpozoroval, že několik mužů si otočilo židle a jedna žena se k němu obrátila zády.

Elbryan si stáhl čapku do čela a usmál se. Věděl, že to takto bude. Nebyl jako oni. Nebyl už jako žádný člověk, kromě těch, kteří byli s elfy, kteří strávili roky s Juravielem a Tuntun. Elbryanovi přátelé scházeli – dokonce i Tuntun. Bylo pravdou, že v Caer'alfar nebyl doma, ale tady se cítil doma ještě méně. Lidé vypadali jako on, ale viděli svět jinýma očima.

I přes nápadné připomínky jeho pozice byl jeho úsměv ryzí. Dnes pracoval dobře, přestože litoval zabití medvěda. Jeho osamělost přicházela s jeho povinnostmi, musel uchránit Dundalis a další dvě vesnice od osudu své.

Zůstal v hospodě asi hodinu, ale nikdo, kromě Belstera, se na něj ani nepodíval.

KAPITOLA DVACÁTÁ ČTVRTÁ

Šílený mnich

„Tinson," řekl velitel Miklos Barmine Jill, když byla na hlídce podél zdi Pireth Tulme.

Jill se na něho zvědavě podívala. Poznala jméno Tinson. Byla to vesnička na jednom z ostrovů asi tucet mil od pevnosti. Bylo tam jenom pár domů a hospoda, bylo to místo samotářů a kurev, které sloužily vojákům Pireth Tulme.

„U Přepadeného pocestného," dodal ještě Barmine typicky krátce.

„Další rvačka?" zeptala se Jill.

„A něco mnohem víc," odpověděl velitel a šel pryč. „Seber deset a jdi."

Jill se dívala, jak odchází. Neměla ho ani v nejmenším ráda. Před třemi měsíci nahradil Constantina Pressa, bývalého velitele, který byl poslán velet Pireth Dancard. Nejprve si myslela, že se jí bude líbit víc, že bude přísnější na povinnosti, ale byl to chlípný, uslintaný, chamtivý flákač, který bral osobně, když Jill odmítla jeho návrhy. Striktní pravidla služby se po týdnu zase uvolnila a vše se vrátilo do zajetých kolejí. A také ji překvapilo, jak jí chybí Constantine Presso, decentní muž – tedy alespoň podle standardu Pireth Tulme. Sloužila pod Pressem více než rok a on se neustále choval jako džentlmen a vždy respektoval její rozhodnutí nezapojit se do zábavy. Nyní byl Presso pryč a velitelem byl Miklos Barmine, a Jill se bála, že na ni bude tlačit mnohem víc.

Odehnala tuto temnou myšlenku a obrátila pozornost k svému úkolu. Barminův trest za odmítnutí byla práce – ten blázen vůbec nepochopil, že trest je spíše odměnou. U Přepadeného pocestného byla další rvačka, čtvrtá za poslední dva týdny. Jill nemohla uhodnout, co by to „něco víc" mohlo být. Měla ale podezření, že to

není nic zvláštního. Žena pokrčila rameny. Alespoň to bylo něco víc než procházení se kolem zdi.

Vzala deset strážců, použila k odmítnutí dalších jejich kocovinu a vyrazila dolů po špinavé cestě. Pozdě odpoledne dorazili do špinavé hospody. Náměstí bylo tiché a prázdné – bylo vždy tiché, zaznamenala Jill, protože při třech jiných příležitostech, kdy tu byla, Jill neviděla ani dítě. Většina obyvatel Tinsonu prospala den, protože dávala přednost noci.

Její pozornost upoutal výkřik z hospody.

„Musíme se připravit!“ přišel silný, hřmotný hlas, který zněl jasně i v této vzdálenosti a skrze stěnu mezi mluvčím a Jill.

„Ó ďáble, jaký jsi to našel klín! Jakými jsme blázny, že spíme, když temnota přichází!“

Skupina vojáků se nahrnula do hospody předními dveřmi a zdvojnásobila tak počet návštěvníků. První, co Jill zpozorovala, byl muž stojící na stole, jenž mával prázdným džbánem – vyhrožoval jím přibližujícím se návštěvníkům, kteří ho chtěli srazit dolů. Jill nařídila vojákům vmísit se mezi ně a pak šla za barmanem.

„Šílený mnich!“ vysvětloval barman. „Byl tady celou noc, a před chvílí se vrátil. Má dost peněz, tím jsem si zcela jist. Říká se, že prodal drahokam obchodníkům, a přestože nedostal řádně zaplaceno, má váčky plné zlata.“

Jill se na tlustého mnicha zvědavě podívala. Měl na sobě hnědou silnou róbu církve Abellikánů, i když byla na mnoha místech ošoupaná, jako by byl již dlouho na cestě. Měl hustou černou bradku a byl vysoký – skoro šest stop, a musel vážit nejméně tři sta liber. Měl široká ramena a pevné silné kosti, avšak Jill připadalo, že ta váha navíc je z nedávné doby.

Co Jill ohromilo nejvíce, byl jeho téměř horečný zápal, jas v jeho hnědých očích, život. Něco takového už dlouho neviděla.

„Zbožnost, důstojnost, chudoba,“ křičel a pak znechuceně zafrkal. „Jo, to určitě!“

Jill poznala tuto litanii – to stejné řekl opat Dobrinion Calislas v den její svatby.

„Jaká je zbožnost v kurvení se? Jaká je důstojnost v nerozumnosti? A co chudoba? Zlaté listy a drahokamy… drahokamy!“

„Říká pořád to samé,“ řekl suše barman. A pak zakřičel na stráže: „Dostanete ho dolů?“

Jill si nebyla jista, že by se k němu měli tak přímo přiblížit. Zdálo se, že zejména mužova poznámka o kurvení podráždila víc než pár rozčilených reptalů, a bála se, že jakýkoli bezprostřední zásah, fyzické napadení spíše než pokus o uklidnění toho muže, by mohl ještě přerůst ve všeobecnou rvačku. Radši by ho měli uklidnit. Nemohla toho však udělat moc, aby zastavila vojáky, vzhledem k chabé účinnosti posloupnosti velení a k povolení od barmana.

Rozběhla se přes místnost, aby se pokusila udržet věci v klidu, ale zastavila se, když barman tiše dodal: „A dávejte pozor, má magii.“

„Sakra,“ zamumlala Jill, otočila se a uviděla dva vojáky – jeden z nich byl Gofflaw – jak se natahují a chtějí mnicha chytit.

„Ó, trénink připravenosti,“ zahoukal tlustý mnich radostně, chytil Gofflawa za zápěstí a vyhodil překvapeného muže do vzduchu. Předtím než voják mohl zareagovat, mnich ho zvedl nad hlavu, roztočil ho a hodil přes místnost. Třetí voják vytáhl meč a usekl nohu stolu, takže mnich spadl na nešťastného druhého vojáka, který se na něj snažil dosáhnout. Mnich se skulil na zem a předvedl tak na někoho jeho velikosti překvapující hbitost. Vyskočil hned na nohy a řval z plných plic, zatímco se valil na dva nejbližší lidi, z nichž jeden byl voják a druhý obyvatel města.

Bitka začala.

Jill byla zcela ohromena mnichovou silou. Muž běhal sem a tam, porážel všechny, kteří mu stáli v cestě, a po celou dobu se maniakálně smál, dokonce i když ho jeden z těch, kteří uhýbali před jeho útokem, tvrdě praštil do krku či obličeje. „Připravte se!“ křičel znovu a znovu a ještě pronášel něco o démonu a daktylovi.

Jill ho chvíli zmateně pozorovala. Muž byl zjevně blázen, nebo tak alespoň vypadal, ale Jill, která strávila rok u Pobřežní stráže, se volání po připravenosti a počestnosti nezdálo zase až tak špatné.

Skupina vojáků ho obklíčila a jeden muž mu hrozil mečem a požadoval, ať se vzdá. Poté přišel náhlý záblesk modři a všichni vojáci letěli a vlasy jim stály. Mnich se divoce zachechtal.

A pokračoval. Běžel k jedné vyděšené ženě a zvedl ji na ramena. „Nelehej si s nimi!“ křičel a Jill cítila, že je v tom něco osobního. „Prosím tě, ty jsi toho součástí, což to nevidíš? Jsi částí výhry daktyla!“

Zezadu na něho skočil voják a mnich byl přinucen ženu pustit. Zahoukal, setřásl muže a pokračoval.

Jill se postavila těsně před něho. Poznal v ní ženu a znovu změkčil a zpomalil svůj postup.

Jill mu padla pod nohy, podrazila mu je a mnich se rozplácl na podlaze. Ihned na něm bylo pět mužů. Nějak se ale dostal zpět na nohy, ale to už přispěchalo více vojáků a obyvatel města a přemohli ho. Přetáhli ho ke dveřím a neobřadně ho vyhodili ven.

Jill zpozorovala, že Gofflaw vytáhl meč a chce jít ven.

„Nech ho být!“ nařídila mu.

Gofflaw na ni zavrčel, ale pod jejim neústupným pohledem dal meč zpět do pochvy.

„A jestli se tu ještě jednou ukážeš,“ ječel jeden z vojáků, „pak věz, že pocítíš meč.“

„Slyšte ta slova pravdy!“ zakřičel na něho šílený mnich. „Vězte, kdo jsem. Nejsem tím, čím mne nazýváte. Honím osud a jsem poslem katastrofy!“

„Jsi opilec,“ křičel voják.

Tlustý muž pronesl něco hloupého, otočil se a mával na ně rukou. „Pochopíte to,“ slíbil jim zachmuřeně. „Pochopíte to.“

Jill se obrátila k barmanovi, který potřásal hlavou. „Je nebezpečný,“ řekl.

Jill přikývla, jenže tak úplně s ním nesouhlasila. Mnich nedokončil ani jeden ze svých útoků. Rval se, bil a dokonce hodil Gofflawa přes místnost, ale nikdo nebyl zraněn. Podle její frustrované mysli to Gofflawovi jenom prospělo. Pak šla ke dveřím a uviděla mnicha, jak jde po blátivé cestě, sténá a vykřikuje něco o „hříchu lidstva“.

Otočil se několik yardů od vchodu do hospody a pustil se do přednášky o temných dnech, které přicházejí, nepřipravenosti světa na síly zla a o temnotě živené celkovou hnilobou země.

„Ten muž je blázen," poznamenal jeden z vojáků.

„Šílený mnich," odpověděl barman.

Jill si tím nebyla jistá. Vůbec.

KAPITOLA DVACÁTÁ PÁTÁ

Bratr Spravedlnost

Mistr Jojonah se podíval z tajného balkonu do velké místnosti bez zařízení, kromě řemenů na zdi. Ve středu místnosti stál podsaditý muž a jeho obličej jevil známky nevyspání. Měl na sobě jenom košili a obranně stál – ruce si držel na břiše a na slabinách. Měl dokonce i holou hlavu, protože mu ji nadřízení oholili. Modlil se a chtěl tak zabránit úniku své síly, a De'Unnero, nový mistr na Sihertonově místě, okolo něj chodil a příležitostně ho švihl bičem. Za Quintallem stál student desátého ročníku.

„Jsi slabý a nepoužitelný!" křičel mistr a bil ho po lopatách. „A byl jsi součástí spiknutí!"

Quintallova pusa vyslovila ne, ale bezhlasně, a zmohl se jenom na zoufalé potřesení hlavou.

„Byl jsi!" řval mistr a znovu ho šlehl.

Mistr Jojonah se na to nemohl dívat. Quintallův „výcvik" probíhal už skoro měsíc, od té doby, kdy opat Markwart, který vypadal staře a unaveně, měl vizi živého Avelyna.

Avelyrin! Z myšlenky na mladého bratra ho až zamrazilo.

Avelyn zabil Sihertona – tělo, nebo to, co z něj zbylo, bylo nalezeno pozdě na jaře, skoro na den rok od tragédie. A co hůře, jestli byla Markwartova vize správná, Avelyn přežil a utekl se základní sbírkou svatých kamenů.

Jojonah zavřel oči a vzpomněl si na to, kolikrát ho Siherton varoval před Avelynovou skoro nelidskou oddaností. Avelyn bude problém, řekl Siherton a jeho slova se potvrdila. Ale proč? musel přemýšlet Jojonah. Co přivodilo ty problémy, selhání Avelyna, nebo nedostatek víry v řádu? Bratr Avelyn Desbris byl skutečně problém, temné zrcadlo, do něhož se mistři nemohli podívat. Avelyn byl opravdovým mnichem, tím nejpravějším ze všech, a přesto se tyto způsoby nedaly skloubit se vzrůstajícími světskými způsoby kláštera.

Mistr Jojonah nemohl souhlasit s tím, že by měl řád být ohrožen zbožností mladého mnicha.

A mistr byl až příliš unavený a zakuklený v pocitu ztráty – Avelyna i Sihertona a dokonce i sebe – než aby se snažil v klášteře nastolit mír. Markwart se svou touhou vidět Avelyna skoro zbláznil, ale ještě více chtěl vidět kameny, a jeho slovo bylo svaté.

Prásknutí biče ho přivedlo zpět k tomu, co vidí. Nikdy brutálního Quintalla nemiloval, ale litoval ho. Jeho výcvik se skládal z nedostatku spánku a jídla. Quintallova síla – fyzická i psychická – bude roztrhána část po části a pak dána zpět pod vedením a kontrolou mistrů. Bude zredukován na nástroj zkázy, Avelynovy zkázy. Každá Quintallova myšlenka bude zaměřena na jediný účel. Avelyn Desbris se stane zdrojem všeho špatného, bude nejvíce nenáviděnou hrozbou Sv. Mere-Abelle.

Jojonah se otřásl a šel pryč, snaže se nepředstavovat si, co se stane, až Quintall Avelyna chytí.

Jeskyně vypadala téměř jako gigantická karikatura králova trůnního sálu. Ve středu u černé zdi byl vysoký stupínek se třemi schody a na něm se vyjímal obsidiánový trůn, na kterém by mohli sedět dva muži vedle sebe, aniž by se dotýkali. Místnost lemovaly dvě stejné řady masivních sloupů vyřezaných do podoby válečníků. Byly rovněž z obsidiánu, a v nich byly krásné, avšak jaksi disharmonické linky, které připomínaly vlákna mezi svaly. Podlahu a strop, které nebyly pokryté černým kamenem, tvořila jen obyčejná, matně šedá skála Aidy a dveře byly z bronzu.

Vevnitř nehořely žádné pochodně a světlo vycházelo po obou stranách velkého stupínku, kde byl proud lávy, který vytryskoval z tmavého rohu zdi, procházel dírami v podlaze a pokračoval tunely Aidy a ven. Láva naplňovala a oblévala stále více a více Barbacanu.

Ubba Banrock a Ulg Tik'narn, vůdcové powriů ze vzdálených Juliantů, a Gothra, král goblinů, se zdáli v té obrovské místnosti malí, dokonce i Maiyer Dek, fomoriánský obr, se cítil malý a nevýznamný a díval se na sochy-sloupy, jako by mohly obživnout, obklíčit ho a zastínit jeho výšku šestnácti stop. A Maiyer Dek, největší svého druhu, nebyl zvyklý na to, aby ho někdo zastiňoval.

Přesto, i kdyby ho všech dvacet sloupů a ještě tucet dalších obklopilo, nebyly o nic více impozantnější než ten jediný tvor, který seděl na trůnu. Všichni jeho čtyři návštěvníci cítili jeho impozantnost. Byli nejsilnější ze svých ras, vůdci armád, jež šly do stovek pro obra, tisíců pro powrie a desítek tisíců pro goblina. Byli temnotou Corony, přinašeči zla, přesto před obrovským daktylem vypadali jako bídní červi, byli pouhými stíny tohoto nekonečně temnějšího tvora.

Goblinové a obři se často spojovali, avšak obě rasy nenáviděly powrie skoro stejně jako lidi.

Tedy až na příležitosti, kdy byl daktyl vzhůru. Kromě doby, kdy je k sobě svázala temnější síla za stejným účelem.

Mezi vůdci nemohl být boj o moc, když daktyl seděl na obsidiánovém trůnu.

„Nejsme čtyři armády," zařval na ně daktyl náhle a Gothra skoro spadl pod značnou vahou jeho rezonujícího hlasu. „Ani tři, jestliže powriové svá vojska spojí. Jsme jedna armáda, jedna síla, jeden účel!" Démon vyskočil z trůnu a ho dil jim malou věc – kus látky, šedé a s vyšitým obrázkem daktyla. „Běžte a začněte na tomto pracovat," nařídil jim.

Maiyer Dek si první látku prohlédl. „Mí válečníci nejsou švadleny," začal, ale jakmile ta slova opustila jeho ústa, daktyl skočil před něj a vypadal, že roste. Démonovy rty opustilo divoké zavrčení a jeho ruka vystřelila. Dal odpůrci facku, a to takovou silou, až se rozplácl na podlaze. Pak daktyl začal se zákeřnějším útokem, mentální palbou obrazů mučení a agónie, a Maiyer Dek – pyšný a silný vůdce, nejsilnější smrtelný tvor v Barbacanu, žalostně sténal, válel se po zemi a prosil o slitování.

„Každý voják mé armády bude neustále nosit tento emblém," objasnil daktyl. „V mé armádě! A ty," pravil netvor Maiyeru Dekovi, natáhl se pro něho a lehce ho zvedl na nohy, „mi přiveď dvacet čtyři tvých nejlepších válečníků, kteří mi budou sloužit jako hradní stráž."

A tak schůzky den po dni pokračovaly. Démon daktyl byl vzhůru již několik let a pozoroval a cítil všechny vraždy lidí v Divočině, chutnal krev každého těla, do kterého powrie namočil svou neblaze proslulou čapku, slyšel výkřiky námořníků a pasažérů v

každé přepadené lodi, která se potopila pod vlny nemilosrdného Mirianiku. Temnota rostla a lidé byli stále slabší a slabší. Nyní byl čas zorganizovat síly a naplno udeřit.

Terranen Dinoniel byl prachem v zemi. Tentokrát chtěl daktyl vyhrát.

Dvaceti čtyřem obrům, které Dek přivedl, dal daktyl silné plátove brnění, vyrobené jím v lávě, jež protékala místností. A svým čtyřem velitelům dal ještě lepší ochranu – velké magické brnění, s vyčnívajícími špicemi, které je ochrání před všemi zbraněmi. Žádná z tří zlých ras nebyla známa svou loajálností a ctí, ale nyní si byl jist, že jeho čtyři generálové budou v brnění ochráněni před neočekávanou zradou jejich podřízených.

A těch byly vskutku velké zástupy. U jeskyně, na svazích Aidy pokrytých stromy, byly tisíce goblinů, powriů a obrů ve svých tábořištích a dívaly se na díru, která byla vstupem do démonovy jeskyně a nacházela se na jižní straně hory. Všechny tři tábory byly mezi novými pažemi hory, dvěma černými proudy chladnoucí lávy, v předu rudé, jak se hmota dál pomalu valila z útrob hory, které se natahovaly na jihovýchod a jihozápad, jako by byly prodloužením démonových rukou. Zanechávaly za sebou jenom poušť. Veškerý život byl pohlcen temnotou, spálen ohněm a pokryt chladnoucí lávou. Dokonce i tvorové v centru – nejdál od proudů – pociťovali něco z toho žáru a tetelící se vzduch s sebou přinášel vzrušující příslib moci a neodolatelné nutkání jít a zabíjet.

A to všechno pro daktyla.

„Jak se jmenuješ?“

„Quintall.“

Muž pod šlehnutím biče zaskučel a na zádech mu vyskočila červená linka.

„Tvé jméno?“

„Quintall.“

„Nejsi Quintall!“ řval mu De’Unnero do obličeje. „Jak se jmenuješ?“

„Quint…“ Ani to slovo před šlehnutím nevyslovil. Šlehnutí studentem desátého ročníku mu vyhnalo všechny zvuky z těla.

Na balkoně, neviděn obětí ani jeho katy, si mistr Jojonah povzdechl a potřásl hlavou. Ten muž byl obdivuhodně silný a Jojonah se bál, že spíše zemře z bití, než přijme svou identitu.

„Neboj se," uslyšel v tom za sebou hlas opata Markwarta. „Zprávy nelžou. Ta technika je ověřená."

Jojonah o tom nepochyboval – jen přemýšlel, proč byla ve jménu Boha vůbec vyvinuta takováto technika!

„Zoufalství plodí temné činy," poznamenal opat a přišel k Jojonahovi, právě když se ozvalo další prásknutí biče. „Shledávám to stejně nechutným jako ty, ale co můžeme dělat? Sihertonovo tělo potvrzuje náš strach. Víme, jak Avelyn uprchl, a má také dobrou zásobu magických kamenů. Dovolíme mu, aby utekl se škodou, jakou našemu řádu způsobil?"

„Samozřejmě že ne, opate," odpověděl Jojonah.

„Nikdo nezná Avelyna Desbrise lépe než Quintall," pokračoval opat. „Je tou nejlepší volbou."

Jako vrah, pomyslel si Jojonah.

„Jako přinašeč toho, co nám patří," pravil opat, který četl Jojonahovy myšlenky tak jasně, že se mistr otočil, aby se naněj podíval, a uvažoval, jestli nepoužívá nějaké kouzlo, aby se mu dostal do mysli.

„Quintall poslouží jako ruka naší církve, nástroj spravedlnosti," řekl zachmuřeně opat a ve svém třesavém starém hlase měl více odhodlání, než kdy Jojonah slyšel. Mistr chápal jeho touhu i přes fakt, že Avelynovy zločiny a následná dezerce nebyly bez precedentu. Ani ukradené kameny nebyly pro řád Abellikánů nebezpečím. Jojonah věděl, že se zhruba dvakrát tolik prodá na aukcích a že kameny v držení obchodníků a honorace převáží ty, které vzal Avelyn. Jediným zájmem církve byl velký ametyst, poněvadž to byl kámen, o kterém nevěděli, k čemu slouží. A tak bláznivý a naivní Avelyn nebyl žádnou vážnou hrozbou. Ale to nebylo důležité, to nebylo zdrojem zoufalství opata. Markwart bude brzy mrtvý. Vezme si ho jeho největší nepřítel – čas. A on si nepřál odejít s pocitem selhání, jehož by byl renegát Avelyn důkazem.

„Brzy bude Avelynovi na stopě," poznamenal opat Markwart.

„Pokud přestane vzdorovat," odvážil se říct Jojonah.

Markwart se kašlavě zasmál. „Technika je ověřená; nedostatek spánku, jídla, odměny a tresty mladých mistrů. Quintallův koncept dobra a zla, povinnosti a trestu je systematicky nahrazován pochopením, že přijde odměna. Je stvořením jediného účelu. Litujme ho, ještě víc však litujme Avelyna Desbrise.“ A s tím opat odešel.

Jojonah se díval, jak odchází, a třásl se nad studeností jeho aury. Jeho pozornost byla přitažena další ranou.

„Jak se jmenuješ?“ požadoval De’Unnero.

„Quin…“

Muž zaváhal. I z balkonu cítil Jojonah, že se blíží bod zlomu.

De’Unnero začal znovu nastupovat na mladého muže, ale zastavil se a Jojonah zpozoroval, že mladý mistr uviděl změnu v Quintallově chování, divné světlo v jeho očích. Jojonah se naklonil přes zábradlí a naslouchal.

„Bratr Spravedlnost,“ odpověděl zmučený muž.

Mistr Jojonah se poněkud zarazil. Nebyl srozuměn s touto technikou a ani s účelem Quintallova výcviku, ale musel připustit, že je efektivní.

KAPITOLA DVACÁTÁ ŠESTÁ

Strážce

„Je strach to, co je vede? Je to žárlivost? Nebo je to něco mnohem jemnějšího, nějaký vnitřní hlas, který jim říká, že nejsem stejného rodu? Samozřejmě že neví o mých dnech u Touel'alfar, ale je jim jasné, tak jako mně, že nesdílíme stejný náhled na svět."

Elbryan se opřel do židle a přemýšlel o svých vlastních slovech. Spojil špičky prstů, dal si ruce před oči a na chvíli odvrátil zrak od zrcadla.

Když pohlédl nazpět, obraz strýce Mathera tam stále byl a trpělivě stál v hloubce zrcadla.

„Belli'mar Juraviel mne varoval, že to bude takové," pokračoval Elbryan. „A pravdou je, že to je logické. Lidé z pohraničí Divočiny nutně drží při sobě. Jejich strach je izoluje a často nejsou schopni rozlišit přítele od nepřítele.

A to je zřejmé, kdykoliv vejdu k Vyjícímu měsíci. Nerozumějí mi – mým způsobům, znalostem a hlavně mým povinnostem – a tudíž se mne bojí. Ano, musí to být strach, protože co mám, co by mi lid Dundalis mohl závidět? Podle jejich měřítek jsem chudý."

Mladý muž se zasmál a projel si rukou světle hnědé vlasy.

„Jejich měřítka," zamumlal a nemohl si pomoci, aby s nimi necítil soucit. Soucit s lidmi Dundalis, Plevelné a Konce světa, věčně schovanými ve svých srubech. Je pravdou, že měli pohodlí, které Elbryan neměl; měkkou postel, umývalo a zásoby jídla. Avšak ze svého pohledu měl hraničář dvě mnohem hodnotnější věci, dvě věci, které by nevyměnil ani za všechny poklady všech království Corony.

„Svoboda a povinnost, strýci Mathere," řekl pevně. „Nemám žádný majetek, protože majetek omezuje. A pak – je to jenom pocit toho, že člověk něco dokázal, pocit účelu, a není to bohatství, kterého je takto dosaženo, které by se rovnalo naplnění a štěstí.

A tak hlídkuji. A jsem smířen s jízlivými poznámkami a otevřeným nadáváním. Mám víru v to, co dělám, ve svůj účel, neboť si více než ostatní uvědomuji následky selhání.“

Ale jsem sám, pomyslel si mladý muž pro sebe, protože nebyl schopen si to připustit nahlas. Dlouho seděl a pak dal ruce na opěradla židle. Byl připraven k odchodu.

Ucítil měkké jemné vibrace. Hudba?

Věděl, že je to hudba, přestože se zdála příliš měkká, až příliš v pozadí, než aby ji doopravdy slyšel. Elbryan ji cítil v kostech, jemný zvuk, sladký jako elfí harfa, melodický jako hlas Lady Dasslerond.

Podíval se do zrcadla na vzdálený obraz a ucítil tam klid.

Elbryan ihned vyšel z jeskyně a očekával, že hudba bude hlasitější. Nebyla. Vlnila se na okraji jeho vnímání, ať už se otočil kamkoliv. Ale byla tam. Něco tam bylo.

A strýc Mather chtěl, aby to našel.

Toho dne chtěl jít do Plevelné a se zapadajícím sluncem se přesunout na západ a obejít Konec světa. Nyní však nemohl, kvůli té jemné hudbě, přestože cítil, že není hrozbou, ale lákadlem. Přišli ho navštívit elfové? A pak ho zasáhla další myšlenka, pocit, že tu hudbu už slyšel. Jenom nevěděl kde.

Hraničář strávil větší část rána hledáním směru, ze kterého přicházely tiché tóny. Použil svůj výcvik, všechny nástroje, zaměřoval své smysly v každém směru, na každou rostlinu nebo zvíře, a hledal nějaký náznak zdroje. Nakonec přišel na stopy.

Jediný velký kůň, usoudil, neokovaný a pomalu jdoucí.

V oblasti byli divocí koně, někteří možná utekli z Dundalis po jeho zkáze, jiní utekli z karavan a kořeny dalších byly starší než kořeny osadníků. Nebylo jich mnoho a určitě byli plaší, ale Elbryan uvažoval o tom, že jednoho zkrotí.

Začal věřit, že se mu to nepodaří, protože když šel po jasné stopě, došel k závěru, že sleduje i zdroj hudby. Takže kůň měl jezdce.

Tato myšlenka ho však nezpomalila. Jenom ho více lákala. Někdo přišel do jeho království, někdo, kdo není z vesnice, protože kdyby to byl vesničan, jeho kůň by byl okován.

Elbryan seskákal z jednoho stromy porostlého kopečku do úzkého údolí a k břehu rychle proudící řeky. S určitou námahou ji přešel, ale na druhé straně opět našel stopu, protože jezdec se ji nesnažil zakrýt. Elbryan se stále přibližoval. Brzy byl schopen rozeznat jednotlivé tóny – větrného nástroje a znovu prohledával svou paměť, protože si byl jist, že tento specifický, lákavý zvuk už někde slyšel. Pak si na ten nástroj vzpomněl. Jeden obchodník na něj hrál na jeho desáté narozeniny, hrál na takovou zvláštní věc, na jakýsi kožený vak se sadou píšťal, na dudy – tak se to správně jmenuje.

Hraničář se hladce a tiše pohyboval přes kopce. Pak se zastavil stejně náhle, jako ustala hudba. Elbryan vyhlédl zpoza stromu. Výše na kopci mezi hustým hájkem bříz a nízkým houštím stál vysoký muž, mnohem vyšší než Elbryan, dokonce i když mládenec uvážil svou nižší pozici, jež mohla klamat. Měl černé, křovinaté vlasy a malou bradku. Byl nahý, tedy aspoň od břicha nahoru, se silným trupem s vykovanými svaly a širokými zády. Pod jednou paží držel dudy a jeho píseň byla skončena.

„Nuže, hraničáři, líbí se ti, jak plním své píšťaly a měch?“ zeptal se se širokým úsměvem na tváři.

Elbryan se v té chvíli přikrčil, přestože byl jasně vidět. Skoro nevěřil, že muž zpozoroval jeho příchod a že zná jeho titul!

„A trvalo ti dlouho, než jsi mne našel,“ pokračoval muž. „Nenašel bys mne, kdybych ti k tomu nehrál!“

„Kdo jsi?“ zavolal hraničář.

„Strážce, dudák,“ odpověděl muž pyšně. „Strážce lesník. Strážce – otec borovic. Strážce – koňák. Strážce…“

Zastavil se, když Elbryan vyšel zpoza stromu, neboť tušil, že toto představování by mohlo pokračovat do nekonečna. „Já se jmenuji Noční pták,“ řekl, přestože měl pocit, že muž to dávno ví.

Vysoký muž přikývl a usmíval se. „Elbryan Wyndon,“ pronesl a Elbryan přikývl a pak ohromeně zíral, když si uvědomil důsledky, které přináší jeho dlouho ztracené jméno. Všichni v Dundalis, s výjimkou Belstera O’Comelyho, ho znali jménem, které mu dali elfové.

„Možná mi to řekla zvířata,“ poznamenal Strážce. „Jsem chytřejší, než vypadám, nepochybně, a také starší. Mohla to být zvířata nebo rostliny.“ Strážce se zarazil a mrkl na Elbryana. To mrknutí bylo vidět i na takovou dálku. „Mohl to být tvůj strýc.“

Hraničář se zapotácel a nebyl schopen najít slova, aby se na něco zeptal. Byl ostražitý, a přesto neměl strach a pokračoval ve výstupu na kopec. Zkoušel každý krok, než přesunul váhu, jako by očekával, že tam budou pasti.

„Měl jsi ty tři zabít,“ pokračoval dudák.

Elbryan pokrčil rameny. Nerozuměl tomu.

„Paulsona a ty jeho kumpány,“ pokračoval vysoký muž. „Není s nimi nic jiného než potíže, chtěl jsem je zabít sám když jsem viděl zvíře, které si ukousalo nohu v jedné jejich pasti.“

Elbryan začal odpovídat, že jim ty kruté pasti sebral, ale slova mu uvázla v hrdle. Když prošel kolem nízkého křoví zpozoroval zadní nohy koně. Muž tedy seděl na koni. Když však pokročil dále, zjistil, že je to jinak. Stopy neudělal kůň ale muž sám.

Pro Elbryana, který bojoval s gobliny a fomoriánskými obry, žil s elfy, nebylo spatření kentaura tak znervózňující. Avšak přinášelo to s sebou mnoho otázek, které ubohý Elbryan nebyl s to roztřídit. A také to přineslo vzpomínku na to, jak on a Pony stáli na svahu nad Dundalis a uslyšeli hudbu, a také si vzpomněl na historky o Lesním duchovi, napůl muži a napůl koni, které měl jako dítě rád.

„Budou s nimi zase jenom problémy,“ poznamenal Strážce znechuceně.

„A zabiju je, jestli se ke mně donese výkřik jediného mého zvířecího přítele!“

Elbryan o tom ani na minutu nezapochyboval. V jeho tónu bylo něco jasného, něco nezaujatého, něco nelidského. Strach mu přejel po páteři, když si představil, co by tento silný tvor, o váze osmi set liber a dostatečně prohnaný na to, aby se hraničáři celé ty týdny vyhýbal, mohl udělat Paulsonovi, Cricovi a Chipmunkovi.

„Tak, Elbryane, Noční ptáku, máš nějaký nástroj, na který mne můžeš doprovázet?“

„Jak o mně víš?“ dožadoval se odpovědi hraničář.

„Když se budeme oba ptát najednou, ani jeden z nás nedostane odpověď," štěkl na něj Strážce.

„Pak mi odpověz," řekl hraničář.

„Ale já už jsem to přece udělal," trval na svém Strážce. „Mohl to být…"

„Mohlo by to být to, že se vyhýbáš odpovědi," přerušil ho Elbryan.

„Ó můj malý člověče," odpověděl Strážce s odzbrojujícím úsměvem, i když při jeho výšce se zdál být spíše blahosklonným, „nechtěj po mně, abych se vzdal svých tajemství. Jakou bych měl potom zábavu?"

Elbryan se uvolnil, jeden z jeho přátel o něm Strážci řekl, někdo z elfů, asi Juraviel. Buď to, rozhodl se Elbryan, nebo kentaur naslouchal, když byl u Orákula, poněvadž věděl o strýci Matherovi a malé jeskyni. Avšak v každém případě cítil, že to není nepřítel, a pomyslel také na to, že to není jenom náhoda, protože dnes poprvé naznačil své pocity osamění.

„Dnes jsem ulovil jelena," řekl kentaur. „Pojď se mnou na jídlo. Dokonce si budeš moci uvařit svou část!" A s tím vzal kentaur dudy a vojenským krokem vystartoval, rychle se pohybuje na svých silných nohou. Elbryan za ním vyběhl a stále hledal v křoví zkratky, aby mu stačil.

Nebyli ani v nejmenším stejní. Tak jak řekl, Strážce ho nechal rozdělat oheň a uvařit si svou porci, zatímco on sám snědl skoro čtvrtinu jelena syrovou.

„Nenávidím zabíjení," prohlásil kentaur a doplnil svou větu hlasitým říhnutím. „Jsou tak krásní. Ale ovoce a lesní plody jsou mrňavé. K nasycení potřebuji maso." Poškrábal se na břiše, na místě, kde se lidské torzo spojovalo s koňskou částí. „A já mám velké břicho!"

Elbryan jen zavrtěl hlavou a usmál se – a ještě víc když Strážce znovu říhl.

„Jsi v této oblasti celou dobu?" zeptal se Elbryan. „A já jsem tě nikdy neviděl a ani jsem nenašel stopy."

„Nebuď na sebe tak tvrdý," odpověděl kentaur. „Jsem zde déle, než žil tvůj otec. A co bys mohl vidět? Stopy kopyt nebo trus?

Myslel by sis, že obojí je koňské, i když při bližší prohlídce bys zjistil, že má dieta se od diety mých koňských přátel liší.“

„A proč bych se díval blíž?“ zeptal se Elbryan a na tváři měl kyselý výraz.

„No, je to špinavá práce,“ souhlasil Strážce.

Hraničář přikývl a odpustil si, že kentaurovy stopy přehlédl.

„A kromě toho, věděl jsem, že přijdeš, a ty jsi nevěděl, že zde jsem. Byla to neférová výhoda. Tak bych to nazval, aby ses nezahltil výčitkami.“

„A jak jsi to věděl?“

„Malý pták mi to řekl,“ odvětil kentaur. „Malá sladká věc, která říká své jméno dvakrát za sebou.“

Elbryan nad tím zašifrovaným prohlášením svraštil obličej, ale pak jen zavrtěl hlavou a pomyslel si, že to není doopravdy důležité. A když se chtěl začít ptát na něco úplně jiného, vzpomněl si na přítele, na kterého dobře pasoval popis. „Tuntun,“ prohlásil.

„Ano, to je ono,“ smál se Strážce. „Varovala mne, abych od tebe mnoho neočekával.“

„Jistě,“ řekl hraničář suše.

„A tak jsem jí řekl, že na tebe budu dávat pozor,“ pokračoval kentaur. „Ale přišel jsem na to, že to nepotřebuješ.“

„Pak jsi tedy přítel elfů,“ řekl Elbryan a doufal, že najdou něco společného.

„Spíše jejich známý, tak bych to nazval,“ odvětil kentaur. „Mají dobré víno, respektují zvířata a stromy, jsou však moc uřehtaní a slušní!“ Aby dodal svým slovům důraz, vypustil další hlasité říhnutí, nejhlasitější, jaké kdy Elbryan slyšel. „Nikdy neuslyšíš elfa říhat!“

Strážce se zasmál a pak vytáhl vak a nalil si tekutinu jantarové barvy – Elbryan si všiml, že je to bažiňák – do pusy a spousta se mu jí vylila na obličej.

„Měl jsi je zabít,“ řekl náhle a od pusy mu létaly kapky s každým slovem.

Elbryan si pomyslel, že myslí elfy, a zachmuřil se.

„Myslím ty tři,“ objasnil kentaur. „Paulsona, Crica a… jak se jmenuje ten třetí? Weasel?“

„Chipmunk.“

Kentaur zafrkal. „Idiot,“ zamumlal. „Měl jsi je zabít všechny. Nemají respekt a jsou s nimi jenom problémy.“

„Tak proč je Strážce toleruje?“ zeptal se Elbryan. „Jsou zde už nějakou dobu, když vezmu do úvahy jejich bydlení, i ty o nich samozřejmě víš.“

Kentaur té jasné logice přikývl. „Myslel jsem na to,“ připustil. „Ale ještě mi nedali záminku. A,“ odmlčel se a mrkl, „neboj se, nemám rád lidské maso.“

„Pak jsi ho tedy již ochutnal?“ vyvodil Elbryan, jenž se nedal chytit.

Strážce znovu říhl a potom se pustil do předlouhé přednášky o nemocích lidí. Elbryan se usmíval a nechal ho povídat a pečlivě přitom zvažoval jeho slova, aby přišel na to, jaký vlastně je. Elbryan měl podezření, a to bude za několik týdnů potvrzeno, že on a kentaur mají stejný účel.

Byl hraničář, strážce lidských hranic a lesa a všech tvorů. Strážcova mise nebyla tak odlišná, kromě toho, že kentaur se zajímal více o zvířata, obzvláště o koně – naznačil, že osvobodil mnoho koní, ke kterým se lidé chovali špatně. Nestaral se o lidi. Potvrdil, že viděl útok na Dundalis. Připustil, že pro něj ta tragédie znamenala pouze škodu.

Stali se nezávaznými přáteli – věnovali si úsměv a vyměnili si novinky, když se potkali. Pro Elbryana byla jejich známost úžasná. Když šel příště k Orákulu, shledal, že jeho dřívější pocity osamění ho už nepronásledují.

KAPITOLA DVACÁTÁ SEDMÁ

Varování tlustého věštce

Zpráva, že bude brzy přesunuta do Pireth Vanguard, dál na sever, moc nezměnila Jillinu mrzutou náladu. Podle zpráv bylo počasí na severní straně Coronského zálivu mnohem lepší, bylo živější, s větry a s lépe rozeznatelnou změnou období. V Pireth Tulme byla zima dlouhou pokrývkou mraků a studeným deštěm a od léta se lišila jenom teplotou.

Jill si však zvykla na zdejší rutinu, podobně jako na stále pošmourné počasí. Každý den se zdál být stejný jako ten předešlý. Život sestával ze stále se opakujících hlídek a práce. Vteřiny, minuty a hodiny se nekonečně táhly, ale stejně tak týdny ubíhaly, jako by odletěly.

Incident v taverně U Přepadeného pocestného přinesl jisté vzrušení, přerušení rutiny. Jill si s sebou přinesla obraz šíleného mnicha, stále slyšela jeho slova a shledala, že se shodují s těmi, jež ona má v srdci. V Pireth Tulme nebyl žádný smysl pro povinnost a čest, ale ani v Královых mužích nebo u Pobřežní stráže. Bála se, že není nikde v Honckém království, nikde v Coroně. A nyní tento muž, mluvící s takovým entuziasmem, který překonal i ty největší orgie v Pireth Tulme, muž, jenž by nebyl překvapen tragédií, která ovlivnila Jillin život, ale čekal by ji a volal by po připravenosti, tento muž – svatý věštec – byl označen za „šíleného“.

Jill si hluboce povzdechla, když si vzpomněla na muže, který se nazval honicím psem zlého osudu. Jeho slova jí zněla naprosto pravdivě a byla ozvěnou tichých stenů a zavrčení, které nekonečně vycházely ze sousedních pokojů. Šílený mnich viděl zkázu. Jill si jenom přála, aby to říkal už před několika lety v jedné malé pohraniční vesnici.

Jenže poslouchali by lidé jeho varování? Asi ne více než vojáci z Pireth Tulme, kteří se hned po návratu z Tinsonu vrátili ke svému flámování.

I přes svoje pocity držela Jill bdělou hlídku, den po dni a často dlouho do noci. Ona si stále zachovávala svou čest a ctnost a odmítala se poddat lákadlům oslav, odmítala se vzdát beznaději – přesně tak vnímala hédonismus okolo sebe. Vojáci v Pireth Tulme se oddávali oslavám, tělesným požitkům, aby zabránili tomu, že zpozorují prázdnotu svých duší. Obětovali svá srdce pro dobro svých slabin.

Ale ať. Jill stoicky snášela popichovaní svých druhů, obzvláště Miklose Barmina, který ji urážel stále víc, od té doby, kdy se mu odmítla poddat.

Možná že to v Pireth Vanguard bude lepší, odvažovala se někdy doufat, ale její přání se rozplývala v realitě roku 824.

Bylo šedé ráno – to nebylo žádné překvapení – a Jill byla na zdi. Seděla mezi dvěma zuby cimbuří, klátila nohama nad propastí hlubokou dvě stě stop a zrakem spočívala na snové mlze, která visela nad zálivem Podkova. Pireth Tulme by po včerejším bezuzdném řádění, po noci, kterou Jill strávila na střeše věže, zapasovaná pod katapult, s dekou kolem sebe, výjimečně tichá.

Soustředila své smysly pouze na přítomnost, nemyslela na nic jiného než na pilíře – tiché stráže stojící v zálivu – na neustálé šplouchání příboje narážejícího na skály, příležitostné zamečení ovce na poli na druhé straně pevnosti.

A na čtvercovou plachtu, která plula šedou mlhou.

Vyskočila na nohy, natáhla se přes zeď a zírala na moře. Opravdu to byla plachta a pohybovala se k Pireth Tulme a ne ven ani dovnitř Coronského zálivu. Jillin první instinkt byl varovat nějak zjevně neovládané plavidlo. Pevnost měla sud výbušnin – nebyl už dlouho použit a Jill se bála, že ani nebude hořet – který byl navržen pro signalizaci větší pevnosti Královых mužů asi dvanáct mil do vnitrozemí a byl blízko u katapultu. Jill si uvědomila, že ho sama nezvedne, a tak začala mávat rukama a křičet, aby tak varovala loď před skalisky a blížící se zkázou.

V šoku otevřela ústa, když loď odpověděla svým vlastním katapultem a velký kámen se roztříštil o čelo útesu asi třicet stop pod ní!

Byla to přesně ta situace, na jakou byla po léta trénována. Přesně takto si to představovala. A přesto se jí to zdálo být neskutečné. Dlouho tam nehybně stála.

Zpozorovala, že loď není sama, ale že se pohybuje spolu sdalšími, nižšími plavidly. Jedno už přejelo kolem pevnosti a mířilo k pláži, dvě plula napravo od lodi a další pak nalevo.

Další kámen přeletěl přes zeď i celou pevnost až na pole.

Jill z plna hrdla vykřikla a pak se lodi ještě více přiblížily. Nepřišla žádná odpověď. Viděla aktivitu na palubě plachetnice, malé tvary dívající se jejím směrem a snažící se dostat karavelu mezi kameny do zálivu. Zpozorovala jejich rudé barety.

„Powriové," řekla si. Neměla čas uvažovat nad tím, kde ukradli nebo zajali loď. Znovu vykřikla a pak se otočila ke dveřím věže.

Měla by tam být další hlídka. Jill zavrtěla hlavou a její krátké vlasy jí přitom poletovaly. Kypěl v ní vztek a mísil s se zoufalstvím. Přiletěla další střela a tentokrát zasáhla před ní zeď Pireth Tulme a vzala s sebou pár kamenů.

Jill běžela podél zdi a chtěla se dostat ke dveřím. Všimla si, že nízké plavidlo se blíží k pláži a že další už tam dorazilo a vylézají z něj tucty trpaslíků v červených čapkách.

A přiletěla další střela, když Jill popadla závoru na dveřích a zeširoka je otevřela. Zpozorovala, že střela tentokrát není z kamene ani smoly, ale skládá se z desítek háků na lanech, které se rozletěly na všechny strany.

„Sakra," zamumlala, když viděla, že mnoho z nich se pevně uchytilo na zdi. Potom zakřičela do věže, volajíc všechny na hradbu, varujíc je, že powriové jsou v zálivu.

Pak běžela, vytáhla meč a nadávala. Byli zaskočeni. Zpozorovala, že ještě nikdo z věže nepřišel. Polovina vojáků zřejmě jejímu volání ani nevěřila, nebo byli moc opilí na to, aby je slyšeli, a druhá polovina nejspíš nemohla najít zbraně!

Lana mezi lodí a zdí byla napnuta a na každém byla řada trpaslíků visících za ruce a kotníky a pohybujících se s překvapující

silou. Jill se nejdříve snažila uvolnit hák, ale zjistila, že to nejde, protože má na sobě velkou váhu. Pak zaútočila na lano, sekala a při jednom úderu upustila meč. Lana byla tlustá a silná a ona věděla, že je všechna nepřeseká, ale že zvládne jedno nebo dvě, než se sem powriové dostanou.

„Pospěšte si!“ volala, když se dívala zpět do otevřených dveří věže.

Konečně vyšel ven Miklos Barmine, protíral si oči a opakovaně mrkal, jako by ho světlo oslepovalo. Začal na ni volat a ptal se, proč křičí, ale zastavil se, když uviděl, co mladá žena dělá.

Za ním přišel další muž. „Ke zdím! Ke zdím!“ křičel zoufale Barmine a muž se ztratil v temnotě věže a volal na své kamarády.

Usekla jedno lano a šest powriů se zřítilo do studené vody. Jill běžela k dalšímu, ale viděla, že trpaslík není daleko. Tvrdě ho udeřila, když se snažil dosáhnout na okraj. Tvor se tvrdohlavě držel, ale Jill ho znovu uhodila přímo přes obličej a tvor s vříškotem spadl vstříc záhubě.

Jill se dala do práce na laně. Vojáci už vylézali, ale powriové už se valili přes čelní stěnu. Jill nebyla ještě ani z poloviny hotová, když toho musela nechat a běžela bojovat s dalším z trpaslíků, který se vytáhl na ochoz. Tvor vytáhl malý meč, ale nestačil odrazit Jillin první zuřivý výpad. Sekla ho přes oči, čímž ho oslepila. Trpaslík provedl brutální protiútok, ale Jill se dostala za něho, a když powrie přestal mávat mečem a zaujal obranný postoj, Jill ho jednou rukou chytila za paži, druhou ruku mu vrazila do rozkroku, zvedla ho a shodila dolů. Neměla čas seknout po tomto laně, protože k ní běžel další, křičel a houkal a mával kyjem.

Vybíhající vojáci se s trpaslíky setkali podél stěny a divoce bojovali. Jill viděla dvojici nepřátel, jak letí dolů, a viděla muže na kolenou, jak si drží smrtelnou ránu do hrudníku.

A pak znovu bojovala, uskakovala před strašným kyjem, jehož širší konec se ježil hřeby. Se zavrčením se vrhla vpřed a bodla mečem před sebe. Když trpaslík její útok zručně vykryl a ohnal se po ní, kopla pod letící zbraní a tvrdě ho zasáhla do břicha.

Powrie se ani nepohnul a přešel do útoku několika rozmáchlými údery.

Jill ustupovala, ale uvědomila si, že jí brzy dojde místo, protože cítila, jak se k ní další přibližuje zezadu. Vykročila vpřed, pak se náhle otočila, padla na koleno a volnou rukou chytila ruku toho druhého, v níž mával mečem, a zabodla mu svůj vlastní meč do hrudi.

Jill vyskočila, odstrčila zraněného powrie, pak se znovu otočila, přiblížila se tak blízko, že ji kyj nemohl tvrdě zasáhnout, a přijala jen oslabený úder výměnou za její vlastní útok, seknutí do trpaslíkova krku.

Prudce oddechujíc se rozhlédla po bojišti.

Nemohli vyhrát. Pobřežní strážci z Pireth Tulme bojovali dobře, ale neměli převahu a ztratili svou jedinou výhodu – zdi. Kdyby bývali byli připraveni, kdyby byli dávali pozor, většina lan by byla přesekána předtím, než by se trpaslíci dostali nahoru. Kdyby byli cvičili takový útok, potom by jejich obrana byla více koordinovaná, pak by signální barel byl ve vzduchu a dával by signál posile. Jill viděla, že šest vojáků je u katapultu, tři pracují s pákami a tři se snaží udržet powrie dál od nich. Měla by se k nim dostat, uvědomila si, ale to by nezvládla. Bojovalo se podél celé zdi a bylo tam stále více powriů, a další skupina ze dvou sudových lodí, jež propluly do zálivu Podkova, se řítila do svahu za pevností.

Pireth Tulme bylo ztraceno.

Jill uviděla velitele, jak křičí rozkazy ze zdi blízko u věže a okolo něj se valí powriové. Dvakrát ho zasáhli a potom on sekl zpět a srazil jednoho ze zdi. Jedna žena přišla až ke dveřím, ale byla smetena přívalem trpaslíků.

Barmine nepřestával křičet, jeho slova se však brzy stala steny agónie. Na tuctu míst byl od krve a znovu a znovu no zasahovali a on stále sekal mečem.

Pak ho Jill ztratila z dohledu a stála čelem dalšímu útočníkovi. Tento na ni tvrdě zaútočil. Myslel si, že ji překvapil a široce se rozmáchl ze strany. Jill mu snadno uhnula a potom kopla za letící zbraní do jeho zad natolik silně, že spadl z ochozu osm stop na nádvoří.

Jeho místo okamžitě zaujal další a provedl sérii výpadů svým krátkým mečem. Jill se zvládla podívat na věž a uviděla, jak se horda powriů valí dovnitř, a Barmina, klečícího a pokrytého krví.

Rozzuřena tím strašným výjevem divoce zaútočila. Zvedla meč, sekla zleva doprava, zpět a znovu silně zleva a kov zvonil o kov. Přesunula pravou nohu vpřed a zároveň s posledním úderem čepel pootočila, bodla přímo před sebe a zahnala powrie na ústup. Za ním však byl další trpaslík a za tím další, aby ho podpořili. Jill uslyšela smrtelný výkřik vojáka vzadu a očekávala, že to už dlouho nevydrží.

Vyrazila dopředu, vyskočila na zeď a skákala z jednoho zubu cimbuří na druhý a jednou také nad špičkou meče překvapeného trpaslíka, který po ní bodl. Několika dlouhými skoky se vzdálila od útočníků a dostala se do vzdáleného rohu čelní zdi.

V tom místě bylo další lano a poslední powrie byl jen několik stop od vrcholu.

Jill se ohlédla zpět na tu krvavou lázeň. Mnoho powriů bylo mrtvých, ale více jich zůstávalo a každý voják byl obklíčen a zoufale bojoval. Barmine klečel a nekladl žádný odpor, když si powrie otíral baret o jeho obličej.

Jill sebou škubla, když trpaslík zvedl čapku nahoru a přitom vrazil kyj s hřeby umírajícímu veliteli do obličeje.

Viděla už dost.

Mohla dostat trpaslíka na laně, jenže to by dovolilo třem jejím pronásledovatelům, aby ji chytili. Jill zasunula meč, sundala si pásek a seskočila ze zdi za šplhajícího trpaslíka. Jen taktak se jednou rukou zachytila lana a držela se vší silou. Pod ní bylo dvě stě stop vzduchu.

Powrie okamžitě změnil směr a hbitě, s jistotou a silou se na laně otočil. Jeho tři společníci, s typickou loajalitou, začali pracovat na přesekávání lana a nestarali se o to, jestli jejich kamarád spadne spolu s nebezpečnou ženou.

Jill neměla čas bojovat. Kopla a snažila se udržet trpaslíka z dosahu, ale její hlavní zájem byl přehodit opasek, který pevně držela v ruce, přes lano. Podařilo se jí to na první pokus, ale pustila se lana a začala padat.

Nějak volnou rukou zachytila druhý konec opasku. Nyní držela oba konce, visela níž a ujížděla od nepřítele do mlhy k lodi, která byla asi sto stop od břehu.

Druhý konec lana byl připevněn k hlavnímu stěžni. Na palubě bylo mnoho powriů, avšak žádný ji zatím nezahlédl. Rozhodla se, že se pustí, až bude nad přídí, a doufala, že se stačí na palubě několikrát převalit, aby absorbovala náraz. Kdyby se dostala ke katapultu na zádi, tedy spíše ke kotlům se smolou a ohništi u něj, mohla by vyvolat menší zmatek.

Ukázalo se, že její plán je pouze teoretický, protože když se blížila k lodi, lano povolilo a ona více padala dolů, než se pohybovala v setrvačností vpřed. Vypustila výkřik. Myslela si, že narazí po hlavě přímo do přídi.

Stálo při ní štěstí a spadla do moře blízko u lodi. Prskajíc se vynořila, v ústech měla vodu a její uši byly plné zvuku umírajících mužů z pevnosti. Zvedl se v ní vztek jak na pewrie, tak na své druhy. Kdyby bývali byli připraveni, k této pohromě by nebylo nedošlo. Kdyby byli dodržovali povinnosti, powriové by se nikdy nebyli dostali tak daleko.

Při pádu ztratila meč, ale nezajímalo ji to. Ze rtů ji uniklo divé zamručení a začala plavat okolo lodi. Pohybovala se rychle, protože se bála, že ji přestanou poslouchat svaly. Dstala se k zádi a našla lano od kotvy. Ruce měla bolavé od zimy a únavy, ale chytla se ho a vytáhla se na loď. Vykoukla právě ve chvíli, kdy znovu vystřelil katapult a hořící koule se převalila přes zeď pevnosti. Jill zpozorovala, že koule spálí spíše powrie než lidi, ale trpaslíky to nezajímalo. Houkali nadšením, když dávali do katapultu další nálož.

Tři měli kouli zabalenou v těžké dece nad hlavami blízko u koše. V tu chvíli je Jill přepadla. Spadli k zábradlí, ale náklad nepustili. Koule letěla přes palubu společně se třemi powrii.

A ihned tu byl čtvrtý a chytil ji za krk. Nevěřila, že jsou tak těžcí! A ta síla! Ve chvíli ji dostal na záda a škrtil ji.

Zoufale se snažila uvolnit jeho sevření a prsty se mu snažila obrátit palce ven.

Zrovna tak by mohla chtít uvolňovat ocelové spony.

Jill změnila taktiku. Začala ho bít do obličeje a potom mu šla po očích. Pevně ji však držel a ještě se jí snažil ukousnout prsty.

Brzy marně plácala trpaslíka do soudkovitého těla a síla ji opouštěla. Umře v Pireth Tulme, uvědomila si a znovu v duchu nadávala na nepřipravenost, na lajdáctví mužů a žen, jimž byla přinucena svěřit svůj život. Asi umře, ale ne vlastní vinou, ale kvůli Pobřežní stráži.

Divoce mlátila rukama a do okrajů vidění se jí vplížila temnota. Jedna ruka jí sklouzla na útočníkův pás, oproti kusu kovu.

Byl to jílec dýky.

Jill ho bodla čtyřikrát předtím, než si uvědomil, že je bodán. Se stenem ji pustil a odvalil se, aby se dostal z dosahu nože.

Jill ho znovu zranila, bodla ho do hrudi a potom znovu, výše do krku. Trpaslík se odvalil, jenomže Jill se nemohla pohnout, aby ho následovala. Ležela tam a potom se konečně vyškrábala na lokty. Powrie ležel u zábradlí, obličejem dolů.

Jill se znovu nadechla a postavila se. Otočila se ke katapultu, který byl připravený k výstřelu, a pak se podívala na kádě s hořící smolou. Přemýšlela, co může udělat.

Powrie ji tvrdě udeřil zezadu. Jill se otočila a sekla ho dýkou přes obličej, jenom pár palců nad ránou, kterou mu za sadila do krku. Odstoupil o několik kroků, ale znovu zaútočil.

Jill si klekla, sklonila rameno a přijala náraz. Stočila pod sebou nohy, zvedla ho vysoko do vzduchu, rychle vstala a plnou silou ho hodila do koše katapultu. Okamžitě se odvalila na stranu, chytila uvolňovací páku a zatlačila.

Mnoho trpaslíků uslyšelo výkřik, všimlo si divné střely a obrátilo se k zádi. Jill už neměla čas. Porazila barely se smolou, vylila jeden na kotevní vratidlo a druhý skopla do podpalubí. Pak se otočila k zábradlí. Její jedinou záchranou bylo studené moře.

A znovu ji zachránilo štěstí, protože uviděla člun uvázaný na zádi. Rychle jej odvázala a pak, zatímco se powriové drápali na záď a okolo ní hořelo, vyskočila nejdále, co mohla, přes hořící kouli ve vodě a tři trpaslíky, kteří stěží drželi hlavu nad vlnami. Také plavali ke člunu, stejně jako Jill. Dostihla jednoho z nich a snadno ho vyřídila získaným nožem.

Powriové nejsou ve vodě silní, uvědomila si, když se přibližovala k dalšímu. Proplavala rovnou kolem něho a uvědomila si, že kdyby se opozdila, třetí dosáhne člunu před ní. Dohnala i tohoto posledního, bodla ho do ramene, plavala dál a zoufale se snažila zachytit člunu.

Kolem hlavy jí prolétla střela z kuše.

Jill se dostala za člun a použila jej jako bariéru před střelci na zádi. Věděla, že úhel je špatný, protože ona byla dole a oni nahoře a bude snadné ji zasáhnout, kamkoliv se pohne.

Věděla však, že se musí rychle dostat z vody, poněvadž jí ochabují svaly.

Zapraskání dřeva ji přinutilo vyhlédnout zpoza člunu, aby spatřila nejnovější problém powriů. Kotevní lano bylo propáleno a loď, zachycená vlnou, se zmítala. Najednou měli střelci více starostí než ženu ve vodě.

Jill začala vylézat do člunu, musela se však ještě zastavit, aby znovu udeřila zápasícího powrie. Nakonec se dostala dovnitř, nastavila vesla a plnou silou pádlovala pryč, neboť třetí powrie se snažil člunu chytit.

Až se dostal dost blízko, plácla ho tvrdě veslem po hlavě.

KAPITOLA DVACÁTÁ OSMÁ

Sourozenci

Vytáhla se na pláž – byla zbitá, byla jí zima a byla naštvaná. Ohlédla se na malý člun, s nímž pohazoval silný příboj a omlacoval jej o skaliska. Plula celý zbytek dne, přes noc a také větší část dalšího rána. Chtěla plout z bitvy přímo na místo, kde by mohla přistát, běžet a přivést pomoc a dovést ji zpátky do Pireth Tulme. Loď powriů byla sotva z dohledu, když ji její rány přemohly, bolesti, o kterých ani nevěděla. Žár bitvy její tělo zcela opustil a převalilo se přes ni bezvědomí, jako velký pták s roztaženými křídly, který ji bránil uzřít denní světlo.

Tu noc se probudila, plula někde v zálivu a modlila se, aby ji proud nevynesl na širé moře. A opět jí pomohla štěstěna, protože stále viděla břeh a černé hory lemující horizont. Trvalo jí hodiny, než doveslovala ke břehu a našla místo, kde by mohla přistát. Rozhodla se pro úzkou zátoku a když do ní vplula, shledala, že ve vodě, těsně pod hladinou se skrývá mnoho ostrých skalisek. Jill usilovně veslovala; věděla však, že je to marné. A tak si sundala svůj rudý kabát a těžké boty a skočila do ledové vody. Bojovala se spodním proudem.

Skály si vzaly její člun.

Nerozpoznala pobřeží, ale věděla, že je někde na západ od Pireth Tulme na severním pobřeží Kudlaní paže. Její podezření se potvrdilo, když šla do vnitrozemí, našla cestu a po hodině chůze narazila na ukazatel, že tři míle odtud je Macomber.

Jill obešla město a vešla do něj ze západu a ne z východu, jak by to udělali všichni opozdilci prchající z Pireth Tulme. Snažila se narovnat své vlhké šaty, ale uvědomila si, že stejně bude podezřelá. Byla bez bot a neměla nohy sedláka. Měla na sobě jenom kalhoty a bílou košili. Přála si, aby měla plášť, do kterého by se zabalila.

A tak se jí dostalo spousty zvědavých pohledů od obyvatel města, když procházela kolem asi šedesáti budov, z nichž některé měly dvě patra. Někdo na ni ukazoval, jiní šeptali a jiní se stáhli do sebe a šli pryč. Byli jaksi nervózní. Možná že už ji zpráva o zkáze předběhla.

Podezření se potvrdilo, když zaslechla o tom, jak jednotka vojáků jede na východ. Pokývla. Měla by jít a připojit se k nim a jít pomstít Pireth Tulme.

Ta myšlenka ji zasáhla jako facka. Jít pomstít co? Její kamarády? Lenocha Miklose Barmina? Gofflawa, kterého chtěla několikrát zabít sama?

Našla hospodu, jejíž štít byl tak starý a zašlý, že ani nebylo vidět, jak se jmenuje. I když zpěněný korbel piva byl jasně znatelný. Ještě předtím než vstoupila, ji zastavil známý hlas.

„Jaké démony to zveme do našeho středu?“ křičel muž uvnitř a Jill věděla, ještě dřív než ho uviděla, že stojí na stole a jedním prstem ukazuje do vzduchu.

Vešla a očekávala lid na pokraji rvačky, ale našla šíleného mnicha a naslouchající publikum.

Bylo tam skoro čtyřicet lidí. Naplnili celou hospodu. Jill se davem protlačila k baru a chtěla si objednat pivo, ale pak si uvědomila, že nemá žádné peníze. Místo toho se otočil opřela se lokty o bar a pozorovala mnicha a reakce jeho posluchačů.

Slyšela šepot o bitvě, o goblinech, a někdo správně pojmenoval nepřátele jako powrie. Odhady o síle nepřítele byly od tisíce bojovníků až po tisíce lodí.

Jill jim chtěla říct, že to byla jenom jedna ukořistěná loď a ne víc než pět barelových lodí, ale zůstala potichu, protože se bála, že by se odhalila, a taky nechtěla lidi poděsit.

Šílený mnich zjevně sdílel její pocity, neboť jeho řeč se stávala zlověstnější, horečnější, jako by v duchu viděl armádu monster, pochodující přímo k Macomberu.

Horečka dosáhla kritického bodu a – najednou se zlomila. Barman vyšel zpoza baru s těžkým obuškem a ukázal jím na tlustého mnicha. „A teď už dost,“ varoval ho. „Ať už se stalo cokoliv, je to věcí Králových mužů, a ne lidí z Macomberu!“

„Celý svět se musí připravit!“ vykřikl muž, rozhodil ruce a zval lidi, aby se k němu připojili.

Avšak bylo příliš pozdě, dotlačil je od strachu ke zlosti, a když barman zavolal o pomoc, nabídlo se mu plno dobrovolníků.

Šílený mnich bojoval úžasně – házel muži po místnosti a pořád křičel o připravenosti. Nakonec, jak se dalo předvídat, ho však neobřadně vyhodili na ulici.

Jill byla hned u něj, klečíc na jednom koleni, zatímco se sbíral. Sáhl do kapsy, vytáhl malou láhev, otevřel ji a pořádně si přihnul. Potlačil říhnutí a podíval se na Jill, jako by byl zahanbený.

„Na kuráž,“ vysvětlil suše.

Jill se na něj kysele podívala, pak vstala a nabídla mu ruku. „Jsi zásadový,“ hubovala ho.

Mnich se na ni lépe podíval. Věděl, že už ji viděl, ale nemohl si ji zařadit. „Už jsme se setkali?“ zeptal se.

„Jednou. Nedaleko,“ odpověděla Jill.

„Takový pěkný obličej bych určitě nezapomněl,“ trval na svém mnich.

Jill byla příliš unavená na to, aby se začervenala. „Možná, kdybych na sobě měla svůj červený kabát,“ řekla, přestože skoro nevěřila, že mu právě svěřila svou identitu.

Dlouhou chvíli nic neříkal, ale pak se mu obličej rozjasnil poznáním – a hned zase potemněl, když zvážil důsledky. „T-tvůj domov,“ zakoktal se, jako by nevěděl, kterým směrem jít. „Pireth Tulme.“

„Nikdy jsem Pireth Tulme nenazývala svým domovem,“ odsekla Jill. Mnich začal znovu mluvit, ale ona ho zvednutím ruky zastavila. „Byla jsem tam, viděla jsem to.“

„Jsou to řeči?“

„Powriové,“ potvrdila mu Jill. „Pireth Tulme už není.“

Mnich jí podal láhev, ale Jill ji odmítla. Přikývl a zase ji schoval do kapsy své odrbané róby a jeho výraz byl dost vážný. „Pojď se mnou,“ pobídl ji. „Chci všechno slyšet.“

Jill dlouho nabídku zvažovala, a pak s ním šla do místnosti, kterou si pronajal na předměstí Macomberu. Očekával, že bude mluvit o dezerci, avšak její historie byla jiná. Viděla v jeho hnědých

očích vzrůstající respekt a věděla, že je přítel, věděla, že ji neudá vojsku, poněvadž měl před ním ještě méně respektu než ona.

Když skončila a řekla mu, že je ráda, že ho znovu slyšela, a že si cení jeho varování, mnich se usmál a objal ji.

„Jsem bratr Avelyn Desbris, bývalý člen Sv. Mere-Abelle," přiznal se a Jill pochopila, že je pravděpodobně první osobou, které po dlouhé době prozradil své pravé jméno. „Zdá se, že jsme oba vyhnaní."

„Lepší slovo je zklamaní," odpověděla Jill.

Přes jeho obličej se přehnal temný mrak. Přikývl. „Ano, zklamaní," řekl tiše.

„Řekla jsem ti svůj příběh."

Vyletělo to z něho s takovými emocemi, jaké nepoznal od smrti své matky. Řekl jí toho tolik – víc, než by věřil, že je kdy schopen přiznat – a zamlčel jen vlastnosti Kruhových kamenů, tajný ostrov, metodu svého útěku a fakt, že s sebou má váček plný ukradené magie. Tyto věci mu nepřipadaly důležité, ne, když je postavil na váhy vedle tragédie Vánku a ztráty jeho milované Dansally Comerwickové.

„Řekla ti své jméno," promluvila Jill docela tiše a Avelynovy oči se zamlžily, když si uvědomil, že ta žena chápe význam toho činu.

„Ale ty ne," řekl jí.

„Jill," odpověděla po chvíli váhání.

„Jill?"

„Jenom Jill," ujistila ho.

„Dobře, jenom Jill," řekl s rozšiřujícím se úsměvem. „Zdá se, že jsme dvě ztracená jehňata."

„Ano, šílený bratře Avelyne Desbrisi," odpověděla stejným zpěvavým hlasem. „Dvě ztracená jehňata v lese plném vlků."

„To tedy chudáci vlci!" zvolal Avelyn. Sdíleli smích jako úlevu, kterou oba tak potřebovali – Jill kvůli nedávným událostem a Avelyn, protože otevřeně mluvil o své temné minulosti a opět oživil zoufalé obrazy a pocity, které ho vyhnaly na cestu.

„Zbožnost, důstojnost, chudoba," řekl mnich znechuceně, když popadl dech.

„Krédo církve Abellikánů,“ odpověděla Jill.

„Lež,“ odsekl Avelyn. „Viděl jsem málo zbožnosti za jednoduchými rituály, málo důstojnosti jsem shledal na vraždě a chudoba není něco, co by mistři Sv. Mere-Abelle tolerovali.“ Zafrkal, jenže Jill věděla, že má navrch.

„Vždycky ostražitý, vždycky ve střehu,“ recitovala suše a Avelyn v těch slovech rozpoznal moto Pobřežní stráže. „Řekni to powriům!“

Opět se smáli, ještě více nahlas, a používali smích jako štít proti pláči.

Jill strávila noc v jeho pokoji. Mnich se samozřejmě choval jako džentlmen. Uvažoval nad tím, co jí řekl, nad svým životním příběhem, a pak se na sebe podíval, obzvláště na těch sto liber nadváhy.

„Ó Jill,“ lamentoval. „Měla bys mě vidět v mém idealistickém mládí. Jakým jiným mužem jsem býval, než jsem uviděl strašnou pravdu.“

Jeho myšlenky visely na těchto slovech ještě dlouho a pak si pomyslel, že jestli má tato žena být jeho přítelem, bude muset najít tu část sebe, o které se domníval, že je ztracená. Aby mohl být někoho přítelem, bude muset uzdravit něco z toho idealismu, něco z víry, že svět není tak temný a příšerný a že se snahou se může stát lepším.

„Ano,“ šeptal si nad spící ženou mnich. „Najdeme spolu cestu.“

Další ráno nakoupili zásoby včetně krátkého meče, bot a teplého kabátu pro Jill a vyšli z Macomberu směrem na západ. Ignorovali pohledy a šepot a cítili se, jako by sdíleli tajemství moudrosti, které zbytek světa nemůže pochopit.

Toto pouto je drželo po první týdny cesty, byli sourozenci, dva ztracení v temnotě. Jill to akceptovala, jenže těžko se mohla považovat za bratra šíleného mnicha. Skoro pořád pil a kamkoliv přišli, Avelyn se dostal do brutální rvačky a tak to bylo rovněž v Dusberry, městě mezi Amvoy a Ursalem. Avelyn byl v hospodě a jako vždy stál na stole a vyrážel ze sebe varování a nadávky. Jill přišla, právě když rvačka začala. Celý bar byl proti němu, ale Avelyn

se držel dobře. Obrovský medvědí muž házel lehce s útočníky, rozdával rány a řval „Ho, ho, ho,“ vždy, když nějakého odrazil.

Jill zaútočila, vlastně se bránila, když se snažila dostat ke svému příteli. Ona také přemáhala opilé obyvatele lehce.

„Musíš to vždycky dělat?“ zeptala se, když se dostala po bok Avelynovi.

Mnich odpověděl širokým úsměvem. Pak ji pravou rukou chvatně odstrčil stranou, zastavil muže, který se na ni hrnul, silným úderem levačky a odhodil ho přes místnost tvrdým pravým hákem.

„Ho, ho, ho! Město bude pro mne lepší!“

Vyrazil, ale Jill ho kopla tvrdě do zadku. Otočil se k ní, citově zraněn, jenomže ona neustoupila a ukazovala ke dveřím.

Když vyšli z hospody, kde bitka pokračovala, Avelyn se zastavil, podíval se na svou krásnou společnici a na tváři měl zvědavý výraz. Bez mrknutí si sáhl pod róbu, a když ruku vyndal, byla na ní krev.

„Moje drahá Jill, myslím, že jsem byl bodnut.“ Začaly se mu podlamovat nohy a Jill ho zachytila a vedla ho z hlavní cesty do krytého vchodu ve vedlejší uličce. Myslela na to, že ho tam nechá a půjde hledat místního ranhojiče, ale Avelyn ji chytl za paži a nechtěl ji pustit.

A potom to uviděla. Avelyn vyndal šedočerný kámen vyleštěný tak, že vypadal téměř jako tekutina, hladký, jako by se do něj dalo vklouznout. Dlouhou chvíli na kámen zírala a vycítila, že je na něm něco zvláštního a magického.

„Potřebuji si půjčit něco z tvé síly, moje přítelkyně,“ řekl Avelyn, „nebo umřu.“

Jill na kolenou před ním přikývla. Pomohla by mu jakkoliv.

Avelyn nebyl s odpovědí spokojen, poněvadž měl strach, že si Jill neuvědomuje, co po ní chce. „Staneme se jedním,“ řekl a jeho hlas byl skoro bez dechu. „Bude to to nejintimnější, co jsi kdy poznala. Jsi na to připravena?“

„Nemyslím si, že jsi ve stavu, kdy…“

„Ne fyzicky!“ opravil se hned Avelyn a přes svou agónii se usmál. „Spirituálně.“

Jill se zamotala hlava a zvědavě se na něj podívala. Fyzicky by se s ním spojit nemohla. Ale tato šifra o spirituálním spojení byla zajímavá. „Dělej, co musíš," vybídla ho.

Avelyn se na ni ještě chvíli díval a nakonec přikývl. Zavřel oči, začal tiše prozpěvovat a padal do kouzla silného hematitu. Jill také zavřela oči a poslouchala slova.

Brzy je už neslyšela, ale spíše je cítila, jako by vycházela z jejího těla. A potom ucítila narušení, jak se do ní dostával duch Avelyna.

Je tu jenom jeho tělo, uvědomila si, když jeho duch chtěl vstoupit. Jill se snažila zlomit své zábrany, protože logicky věděla, že když ho nepustí dovnitř, určitě zemře. A také věděla, že mu začala věřit. Byl to její přítel se stejnými názory a stejnou morálkou.

Zaměřila všechnu svou sílu a snažila se ho pozvat dovnitř.

A pak křičela – ne nahlas – nebo možná také ano, to jistě nevěděla. Avelyn byl blízko, příliš blízko. Vypadali jako jeden. Jill zachytila obraz šedých zdí kláštera, ostrova pokrytého bohatou vegetací a stromy s rozložitými větvemi. Pak se cítila, jako že padá, a zahleděla se do obličeje sokolího muže, který padal s ní.

A pak ucítila bolest, ránu nožem, ostrou a horkou Nebyla její. Ale byla u ní a brala jí životní sílu a sála ji do hloubky. Odporovala a snažila se Avelyna odstrčit, jenže už bylo pozdě. Byli spojeni a mnich se krmil jako upír.

Jilliny oči se hrůzou rozevřely. Vyskočila a shledala že mnich před ní pořád leží.

Poté se bolest stala jiným, soukromým a horkým pocitem. Tak soukromým, a přesto sdíleným. Jill se chtěla schovat avšak nebylo kam. Pustila ho dovnitř a nyní to musí vydržet.

Pro Avelyna to bylo nádherné. Když zkoumal tuto neznámou vlastnost hematitu, dával Jill znalost kamenů – bylo to tak jednoduché! Okamžitě ucítil její odpověď a Jill mu dávala energii skrze hematit tak hladce jako student pátého ročníku. Avelynovi přišlo, že mniši se učí používání kamenů dost špatně, poněvadž duchovní instrukce skrze hematit jsou lepší a výsledek je rychlejší. Jill si z tohoto odnese velkou znalost kamenů, a ona je silná. To Avelyn moc dobře cítil. S praxí a dalšími spojeními by mohla být

rivalem kohokoliv v Sv. Mere-Abelle, a to všechno díky této jednoduché technice.

Ale kolem něj začaly vystupovat temné obrazy lidí šílících z moci kamenů. Odmítl myšlenku výcviku touto metodou stejně rychle, jako se pro ni nadchl, neboť si uvědomil, že disciplíně, potřebné pro zacházení s takovou mocí, se nedá naučit nijak snadno. Najednou se cítil vinen, že dal této ženě něco takového a ani ji nezná, cítil se, jako kdyby zradil Boha, jako by jí dal požehnání bez toho, aby se ho prve zeptal.

Za chvíli to bylo pryč a Avelyn byl nazpět ve svém těle. Jill se otočila a nemohla se na něj podívat.

„Omlouvám se," řekl jí Avelyn a z hlasu mu zmizely stopy fyzické bolesti. „Zachránila jsi mi život."

Jill odehnala černá křídla minulosti, bariéru, která ji tak dlouho chránila před intimnostmi, bariéru, již Avelyn rozbil. S velkým úsilím se otočila a podívala se na něj.

Seděl a rozpačitě se usmíval. Bolest a smrt mu zmizely z baculaté tváře. Začal se zas omlouvat, ale Jill mu dala prst na rty. Pak vstala, nabídla mu ruku a pomohla mu na nohy.

Jill vyrazila po cestě, která je přivede do dalšího města. Jak šli nocí, neřekla ani slovo a přehrávala si v mysli ty děsivé momenty, které ji pronásledovaly, a snažila se přemoci ony obrazy, které jí Avelyn předal, obrazy z jeho minulosti. A bylo tam také něco, co jí Avelyn dal darem. Jill ještě nikdy neslyšela o magických kamenech, natož aby je používala, ale najednou cítila, jako by je mohla používat docela dobře, jako by jejich tajemství byla pouhým mrknutím oka odhalena. Nemluvila o tom, poněvadž si nebyla jistá, jestli jí Avelyn dal dar nebo prokletí.

Avelyn rovněž nepromluvil. Také měl o čem přemýšlet; o pocitech mučené ženy a obrazech, které viděl během spojení – obrazech vraždění v malém městě, pravděpodobně někde u hranic s Divočinou. A Avelyn znal jméno toho místa, jméno, na které si nemohla vzpomenout. V příštím městě se vyptával a poté, když toho věděl více, je vedl na sever.

Jill následovala Avelyna do Palmarisu se smíšenými pocity. Zoufale chtěla vyhledat Graevise a Pettibwu, říct jim, že je v

pořádku, obejmout je a ztratit se v Pettibwině náruči. Ale samozřejmě to nebylo možné. Byla dezertér. Kdyby se potkala s Connorem, byla by to katastrofa, a kdyby ji uviděl Grady, chamtivý muž by na ni poštval Královy muže jenom z toho důvodu, že by chtěl pojistit své dědictví.

Jill se jedné noci vydala ven, zatímco Avelyn šel do společenské místnosti hostince, který si vybrali, aby tam vykřikoval. Tiše šla přes město a zastavila se v uličce na místě, odkud viděla na hostinec U Společné cesty. Seděla tam už hodinu a trochu ji uklidňovalo, kolik tam přicházelo lidí. Zjevně její katastrofa nezruinovala jméno Chilichunkových. O něco později vyšla ven Pettibwa, otírala si ruce o zástěru, otírala si pot a usmívala se, jako vždycky.

Jillino srdce poskočilo a pobídlo ji, aby běžela Pettibwu obejmout, tak jako by běžela ke své vlastní matce.

Ale něco, snad strach o ni, ji zastavilo.

Jill spěšně opustila uličku a chtěla se dostat do svého pokoje. Nějak skončila na střeše hostince U Cesty, na svém tajném místě, a koupala se naposled v těch důvěrně známých pocitech. Zde nahoře byla svým způsobem v Pettibwině náručí. Tady byla opět Zatoulanou kočkou, mladší dívkou, která neměla tak komplikovaný svět, s méně zmatenými pocity.

Zůstala tam celou noc, pozorovala hvězdy, pozvolný pohyb Sheily a občasný líný mrak.

Za úsvitu se vrátila do svého pokoje a našla Avelyna jak hlasitě chrápe, z úst mu smrdí pivo a jedno oko má černé.

Zůstali v Palmarisu, městě dost velkém na to, aby chvíli vydrželo šíleného mnicha, a Jill už nikdy ke Společné cestě nešla.

KAPITOLA DVACÁTÁ DEVÁTÁ

Jediný cíl

Dali mu jenom dva kameny; hladký žlutý sluneční kámen a kabošon granátu v nejhlubším odstínu červené. Ten první – jeden z nejcennějších kamenů Sv. Mere-Abelle – se snažil chránit před jakoukoliv magií a mohl zničit magii v celé oblasti a druhý, vyhledávací kámen, ukazoval cestu k magii. Takto byl bratr Spravedlnost vyzbrojen na najití a zničení Avelyna.

Jednoho ponurého rána vyrazil z kláštera na popelavě šedé klisně, která nebyla rychlá, avšak spolehlivá. Byla schopna jít po mnoho hodin a bratr Spravedlnost, zaměřený na dokončení svého životního úkolu, ji dřel až na hranici jejích schopností.

Nejdříve zajel do Youmaneffu, vesnice, kde se Avelyn Desbris narodil, asi tři sta mil daleko od kláštera. Zastavil se na malém hřbitově na kraji města, našel kámen na počest památky Annalisy Desbrisové a s uspokojením zaznamenal, že Jayson Desbris se k ní ještě nepřipojil.

„Přišel jste mi říct o mém synu Avelynovi?“ optal se starý muž, jakmile bratr Spravedlnost v hnědé róbě mnicha Abellikánů zaklepal na dveře.

Tato úplně jednoduchá otázka, tak upřímná, mnicha hodně rozčílila.

„Je mrtev?“ zeptal se Jayson polekaně.

„Měl by být?“ odsekl bratr Spravedlnost.

Starý muž několikrát zamrkal a pak zavrtěl hlavou. „Odpusťte mi můj nedostatek způsobů,“ řekl návštěvníkovi a pokynul mu, aby vstoupil. Bratr Spravedlnost vstoupil a sklonil hlavu, aby skryl krutý úsměv.

„Jenom jsem si říkal, že návštěva muže z kláštera se bude týkat Avelyna,“ vysvětlil Jayson. „A protože ten muž není Avelyn…“

„Kde je Avelyn?“ Mnichův tón byl rozhodný a studený a Jaysonovi se při té otázce zježily chlupy na krku.

„To byste měl vědět lépe než já,“ odvětil muž tiše. „On není v klášteře?“

„Víte o jeho dlouhé cestě?“ zeptal se příkře mnich.

„Naposledy jsem svého syna viděl roku 816,“ vysvětlil Jayson, „když jsem ho předal do Sv. Mere-Abelle, do rukou Boha.“

Bratr Spravedlnost shledal, že věří každému slovu, a to ho ještě víc naštvalo. Doufal, že z něj dostane nějaké informace, směr, jímž se může vydat, aby mohl svůj úkol dokončit rychle. Ale Avelyn se doma zjevně neukázal a s otcem se nekontaktoval. Nyní byl mnich na vážkách. Nevěděl, jestli má starého muže zabít a vymazat tak jakékoliv známky pronásledování pro případ, že by se zde Avelyn ukázal, či vymazat jakékoliv Jaysonovo podezření a udělat návštěvu milou.

To by asi nefungovalo, uvědomil si bratr Spravedlnost, protože kdyby se Avelyn vrátil a zvěděl by o jeho návštěvě, bylo by úplně jasné, že to není obyčejná návštěva. A kdyby starého muže zabil, věci by se zkomplikovaly, byl by označen za vraha a ještě by ho mohli honit.

Je však ještě další způsob.

„Obávám se, že vám musím oznámit, že váš syn je mrtev,“ řekl s takovým přesvědčením, jakého byl schopen – a to nebylo velké.

Jayson se položil na stůl a náhle ještě víc zestárl. „Spadl ze zdí opatství,“ pokračoval bratr Spravedlnost, „do zálivu Všech svatých. Nenašli jsme jeho tělo.“

„Proč jste tedy přišel a ptal se na to, kde je?“ padla ostrá otázka z rohu pokoje. Do místnosti vešel velký muž, možná o deset let starší než bratr Spravedlnost, a jeho oči plály hněvem.

Bratr Spravedlnost mu ani nevěnoval pozornost. Zaměřil se na Jaysona a snažil se podpořit své předchozí prohlášení. „Avelyn se vydal na cestu,“ pronesl mnich tiše, a tato poznámka duchovního charakteru zpomalila vztek Avelynova bratra Tenegrida.

„Nyní je s Bohem,“ dokončil mnich.

Tenegrid se na něj zpříma podíval. „Ale nikdy jste nenašli jeho tělo.“

„Pád je příliš dlouhý,“ pravil tiše mnich. Měl ruce před sebou, skryté v širokých rukávech. Nedržel je však sepnuté. Prsty na pravé ruce měl zatnuté a svaly na předloktí se mu napínaly.

„Pryč z tohoto domu!“ nařídil mu Tenegrid. „Falešný posel, který se ptá předtím, než řekne pravdu!“ Byl to zjevně špatně namířený vztek – výraz bolesti. Nic z toho nebylo zamířeno na mnicha. Tenegrid byl zraněn jak pohledem na svého svraštělého otce, tak zprávou o bratrově smrti. Bratr Spravedlnost to ovšem chápal, i když necítil žádné sympatie.

Zlovolný mnich by to byl nechal být, ale pak udělal Tenegrid nebezpečnou chybu.

„Jdi!“ zopakoval, dal mu ruku na rameno a tlačil ho ke dveřím. Rychleji než mrknutím oka mnichova zatnutá pěst vyletěla zpod róby a vzala Tenegrida přes krk. Muž odklopýtal, chytil se opěradla židle a pak přes ni přepadl.

Bratr Spravedlnost musel zmobilizovat všechnu svou vůli, aby se obrátil ke dveřím. Jeho krev toužila po zabíjení. Chtěl si vybít vztek na bratru Avelyna, chtěl mu vyrvat srdce z těla přímo před očima jeho otce a pak pomalu zabít i otce. Ale to by nebylo moudré a ztížilo by to cestu k jeho ceně, k Avelynovi.

„My ze Sv. Mere-Abelle s vámi cítíme,“ řekl Jaysonovi Desbrisovi.

Starý muž nevěřícně vzhlédl od svého syna, který stále ležel na zemi, držel se za zraněný krk a lapal po dechu, aby se podíval, jak mnich odchází.

Bratr Spravedlnost se tedy obrátil ke granátu – také nazývanému Dračí zrak – který měl schopnost nacházet magii. Z Youmaneffu vyjel krátce nato, neboť v této ubohé vesnici nenašel ani náznak magie. Bylo to ještě horší než studená stopa, protože to nebyla žádná stopa.

Svět se náhle zdál opravdu velký.

Jeho první kontakt s magií se objevil až o několik dní později, když narazil na karavanu obchodníků. Největším městem Honckého království byl Ursal a tam chtěl také začít. Velmi mnoho obchodníků v Ursalu mělo kameny – klášter jim je prodával. Granát ho povede po stovkách cest, z jedné slepé uličky do druhé. Ale přesto, když

uvážil omezený dosah Dračího zraku – kámen nebyl schopen lokalizovat magii na více než pár set stop – větší šance bude mít ve městě než na otevřených pláních.

Nebyl však ani ve třetině cesty k Ursalu, když se vydal jinam, protože stopa se stala horkou.

Stalo se to v hospodě tak malé, že ani neměla jméno, kudy procházel před několika týdny „šílený mnich“ na cestě do Dussbery v Masur Delaval. Reakce obyvatelů na jeho hnědou róbu mu napověděla, že asi není prvním abellikánským michem, který zde byl. Když vešel, lidé si povzdechli, nejprve bojácně a pak, když zpozorovali, že je to jiný muž, než kterého se báli, povzdechli si znovu, tentokrát s úlevou.

Když byli vyslýcháni, mluvili o šíleném mnichovi, který stále jen vyvolával rvačky a mluvil o připravenosti. Jeden muž ukázal mnichovi zlomenou ruku, která se nechtěla zahojit.

„Asi to není dobrá reklama pro církev,“ řekl muž, „když se kolem potuluje jeden z vás a ubližuje lidem.“

„Mnoho lidí se odvrátilo od Sv. Gwendolyn od té doby, co tu byla ta rvačka,“ dodal barman.

„Ten mnich byl ze Sv. Gwendolyn?“ zeptal se bratr Spravedlnost, když poznal jméno opatství, izolované pevnosti na skalnatém útesu asi dva dny jízdy na východ.

Muž se zlomenou rukou vyhýbavě pokrčil rameny a otočil se k barmanovi.

„Měl na sobě róbu podobnou té tvé,“ poznamenal barman.

Bratr Spravedlnost chtěl zoufale vědět, jestli měl mnich nějaké magické kameny, ale uvědomil si, že tihle dva zřejmě takovou informaci nemají, a kdyby ji měli, tak ji nevydají, protože se budou bát, že s Avelynem budou ještě větší potíže, když se doslechne, že po něm někdo jde.

A tak mnich získal popis, a i když to nebyl popis Avelyna kterého si pamatoval, zaujal ho. Najednou měl tedy popis, titul – šílený mnich – a směr, na kterém se všichni obyvatelé vesnice shodli, směr, kterým mnich odešel i se svou společnicí.

Stopa byla ještě teplá a vedla bratra Spravedlnost od města k městu, do Dussbery. Jak šel, získal více informací, protože v jednom baru porazil mnich dva muže modrým šokem.

Grafit.

O měsíc později sebevědomý mnich, který se stále blížil Avelynovi, prošel branami města Palmarisu.

Jenom za dva dny vystopoval mnich pomocí Dračího zraku stopu silné magie, přicházející ze severovýchodní části města, z kopců, kde stály domy šlechty. Přesvědčen, že je u cíle, na tváři výraz lva ženoucího se za zebrou, proběhl ulicemi, potom přes nacpaný trh a cestou porazil několik lidí. Když dorazil k označenému domu, zbystřil. Byla to poměrně velká stavba z importovaných materiálů; hladkého mramoru z jihu, tmavých kmenů z Lesní země. Umělecká díla v zahradě mohla pocházet jedině z galerií nejlepších sochařů v Ursalu. Jeho první myšlenkou bylo, že se Avelyn spojil s tímto zjevně bohatým obchodníkem, možná aby pomocí kamenů vykonal nějakou nezbytnou věc anebo jen jako šašek. Krutý mnich se snažil držet této naděje, ale logicky nemohl potlačit svoje pochyby. Mohl by Avelyn, který považoval kameny za nejsvatější dar, pronajmout jejich sílu? Jen v případě nutnosti, uvědomil si bratr Spravedlnost, a protože Avelyn nemohl být v Palmarisu víc než pár týdnů, toto zřejmě nebyl dům, který by mu byl znám.

A tak vyvstala další možnost, která se mnichovi moc nelíbila. Lehce překonal bránu a dopadl na zem bez jediného zvuku. Bylo tam mnoho vysokých keřů a on se mohl dostat ke dveřím bez toho, aby na sebe přitáhl pozornost.

Svou chybu si uvědomil již po několika krocích, kdy uslyšel zavrčení hlídacího psa.

Bratr Spravedlnost vyplivl nadávku a uviděl zvíře, masivní svalnatou bestii, hnědočernou, s velkou lebkou a širokou čelistí plnou bílých zubů. Pes zaváhal jenom na chvíli, aby si muže změřil, a potom zběsile vyrazil a s každým krokem mu ukazoval obnažené bílé zuby.

Mnich se přikrčil, ohnul nohy, zatnul svaly a sledoval, jak se pes blíží. Zvíře ho tvrdě napadlo, jenomže když mu chtělo skočit po

krku, mnich ho zmátl tím, že vyskočil vysoko do vzduchu a skrčil pod sebou nohy.

Pes se chtěl zastavit, jenže byl příliš rozběhnut, aby změnil směr útoku, a mnich dopadl na jeho záda.

Psu se rozjely nohy, jednou vyštěkl a bez hnutí zůstal ležel, páteř přeraženou a plíce kolabující.

Mnich, přesvědčen, že zvíře se už nevzmůže na další varování, šel k domu. Rozhodl se přímo vejít a vybral si k tomu přední dveře. Zaklepal klepadlem ve tvaru obličeje.

Jakmile uviděl, že se klika pohybuje, zvedl jednu nohu a kopl jí do dveří v momentě, kdy se začaly otvírat. Muž na druhé straně – sluha – letěl k zemi, když se otevřely, a bratr Spravedlnost vstoupil.

„Tvůj pán?“ zeptal se mnich suše.

Muž se chvěl a dlouhou dobu neodpovídal. To bylo na netrpělivého mnicha moc.

„Tvůj pán?“ požadoval opět, vzal muže za límec a zvedl ho ze země.

„Je indisponován,“ odvětil muž, a nato ho bratr uhodil do obličeje a chytil ho za krk hmatem, který sluhovi napovídal, že narušitel mu zlomí krk skoro bez námahy. Muž tedy ukázal ke dveřím do foyer.

Bratr ho vlekl s sebou, pustil ho přede dveřmi a pak ho hodil na podlahu, když ucítil první nápor magie, útok vycházející z místnosti.

Mnich spěšně vyndal žlutý sluneční kámen a pak rychle padl do jeho obranné magie. Útok byl docela silný – očekával ale od Avelyna víc – jenže sluneční kámen byl nejsilnější z kamenů opatství a jeho obrana byla lepší než ta chrysoberylu, která byla normálně používána, a jeho síla byla lépe zaměřena; byl to štít proti magii. V okamžiku ho zahalil žlutý mrak a vlny útoku byly zastaveny.

Mnich zavrčel a rozkopl těžké dveře. Pohnuly se, ale neotevřely. Zas a zas kopal do zámku, až se dřevo rozštíplo, dveře se rozletěly a odhalily tlustého muže v drahém oděvu jak stojí za velkým dubovým stolem a v ruce drží kuši.

„Máš jeden výstřel,“ řekl bratr Spravedlnost a šel přímo do místnosti, oči na obchodníkovi. „Jeden výstřel, a když mne nezabije, budu tě mučit pomalou smrtí.“

Mužovy ruce se třásly. Bratr to věděl, i když se na ně nedíval. Viděl, jak se obchodník potí a hryže si ret.

„Už ani krok!“ pravil obchodník s veškerou odvahou, které byl schopen.

Bratr se zastavil a zle se usmíval. „Můžeš mě zabít?“ zeptal se. „Je to cíl tvé touhy?“

„Toužím jen ochraňovat to, co je moje,“ odpověděl obchodník.

„Nejsem nepřítel.“

Muž se na něj nevěřícně zadíval.

„Myslel jsem si, že jsi někdo jiný,“ pronesl bratr Spravedlnost klidně a otočil se k obchodníkovi zády, aby pevně zavřel dveře. Zavrčel na zvědavé služebnictvo, jež se shromáždilo v hale, aby je odehnal. „Jdu po nebezpečném uprchlíku, který používá síly kamenů,“ vysvětlil a s odzbrojujícím výrazem se otočil nazpět. „Myslel jsem, že jenom on je v magii takto silný.“ Bratr Spravedlnost chytře ukryl zlý úšklebek, když uviděl, že se kuše sklání.

„Jsem vždy připraven pomoci všem ze Sv. Kamene,“ prohlásil obchodník.

Bratr jen zavrtěl hlavou. „Sv. Mere-Abelle,“ opravil ho. „Procestoval jsem celé Honcké království. Promiňte mi můj vstup. Můj opat vám výdaje unradí.“

Obchodník mávl rukou a jeho obličej se při zmínce o opatovi rozzářil. „Jak se má starý Markwart?“ zeptal se familiárním tónem.

A znovu mnicha přepadl pocit vzteku nad tím, jak tento muž – ubohý, zoufalý obchodník – mluví o opatu, jako by si byli rovni. Zjevně s Markwartem obchodoval – kde jinde by vzal tak silný kámen – ale bratr chápal vztah mezi opatstvím, obchodníky jasněji než obchodníci. Otec opat Markwart si vždy vzal jejich peníze, ale nikdy jim nenabídl respekt.

„Možná vám tedy mohu pomoci s úkolem,“ nabídl se obchodník. „Ach, kam se poděly mé způsoby? Jsem Folo Dosindien, pro přátele Dosey. Musíte být hladový anebo máte žízeň!“ zvedl ruku a začal volat, ale bratr ho zastavil.

„Nechci nic,“ ujistil obchodníka.

„Nic než mou pomoc při hledání,“ řekl muž škádlivě.

Mnich se podrbal na hlavě. Byl zlákán. Ten muž má nejméně jeden silný kámen – to věděl, a myslel, že je to hematit. S takovým kamenem se dá dosáhnout mnoha věcí.

„Hledám svého společníka," vysvětloval bratr Spravedlnost. „Je známý jako šílený mnich."

Obchodník pokrčil rameny. To jméno mu nic neříkalo. „Je v Palmarisu?"

„Alespoň tudy procházel. Snad ani ne před dvěma týdny," vysvětlil mnich.

Obchodník se posadil za stůl a rysy se mu stáhly soustředěním. „Jestliže cestuje, jestli je psancem, pak ho nejspíš najdeme v oblasti jižních doků," řekl. Podíval se na mnicha a měl rezignovaný výraz. „Palmaris je velké město."

Bratr Spravedlnost ani nemrkl.

„Řekl jsem vám své jméno."

„Já nemám žádné jméno," odpověděl bratr Spravedlnost a znovu se rozhostilo napětí, které vycházelo z mnichova pohledu.

Dosey si odkašlal. „Ano," pravil. „Přeji si, abych měl od povědi, které bych mohl dát Markwartovu podřízenému."

Bratr zúžil oči nad tím, jak se nad ním obchodník chtěl povýšit přes opata Markwarta.

„Jenže existuje místo," zašeptal muž a zvedl se ze židle „kde se dají sehnat odpovědi. Odpovědi na jakékoliv otázky na světě."

Bratr neměl tušení, kam tato konverzace směřuje, a nevěděl, co si má o mužově náhlém, téměř maniakálním výrazu myslet.

„Ale až poté, co povečeříme," řekl Dosey a padl zpět do židle. „Pojď a já tě pozvu ke stolu, kterému se žádný v Palmarisu nemůže vyrovnat, abys starého Markwartova přítele obchodníka nepomluvil, až se vrátíš do opatství."

Bratr Spravedlnost hrál svou hru a obchodník opravdu nepřehánět. Jeho sluhové – muž, kterého mnich složil, a tři ženy, z nichž jedna byla nádherná – přinášeli chod za chodem nejlepších mas a nejsladšího ovoce. Šťavnaté jehněčí a zvěřina v hnědých omáčkách a houbách, pomeranče explodující šťávou, jenom jste je oloupali, a velké kulaté žluté melouny, které mnich ještě nikdy neviděl a které byly snad to nejsladší, co kdy ochutnal.

Jedl a pil, a když jídlo skončilo, asi o dvě hodiny později, tiše seděl a nechal obchodníka vést konverzaci.

Muž mluvil a mluvil a povídal mu historky o obchodec s kláštery. Bratr věděl, že má být ohromen, a tak tvrdě pracoval na předstírání. Minuty se staly další hodinou. Dosey přerušoval své historky jenom příležitostným říhnutím. Byl tak ztracen v pocitu své vlastní důležitosti, že se na mnicha ani nenamáhal podívat. Bratr pochopil, že je zvyklý jednat s lidmi v nouzi nebo s touhou po bohatství. Dosey byl chycen v pocitu moci a ani nezpozoroval, jak je nudný a trapný.

Ale bratr ho potřeboval. Zdálo se, že by mu mohl pomoci v jeho důležité misi. To jediné ho po západu slunce drželo u stolu.

Nakonec, tak náhle, že se mnich až otřásl, jak byl vytržen znudy, Dosey oznámil, že je čas najít odpovědi a že se tyto věci dělají lépe ve tmě.

Tajemný tón jeho hlasu přiměl mnicha zpozornět, přestože toho od obchodníka mnoho neočekával. Možná že chce blázen Dosey použít hematit a vniknout do těl majitelů hospod z nižších částí města a použít jejich těla k vyptávání se na šíleného mnicha.

Dvojice se vrátila do Doseyovy pracovny a muž nařídil sluhovi, aby jim přinesl další židli, kterou umístil vedle stolu, a pobídl mnicha, aby si sedl a relaxoval.

„Mohl bych jít," nabídl obchodník, ale potom zavrtěl hlavou, jako by se mu ta myšlenka nelíbila, jako by jí byl vystrašen.

Bratr Spravedlnost nic neřekl a ani se nepohnul, nedávaje před obchodníkem najevo sebemenší zaujetí.

„Ale možná bys to měl vidět sám," pokračoval obchodník a na tváři měl křivý úsměv. „Chtěl bys jít?" zeptal se.

„Jít?"

„Pro své odpovědi."

„Neznám místo, o kterém mluvíš," připustil bratr. „Vše, co vím, je, že máš kámen."

„Ó, mnohem víc než jen kámen," škádlil ho Dosey. Potom sáhl pod klopu svého drahého krátkého kabátu, vytáhl jehlici a podržel ji tak, aby ji bratr viděl. Nyní už mnich nemohl zakrýt svůj zájem. Kámen ve středu byl hematit, tak jak předpokládal, ovál tekuté šedi,

tmavý a hladký. Okolo něj, zasazena ve zlatě, byla série malých, čistých krystalků. Bratr je okamžitě nepoznal, ale mohlo jich být více druhů. Cítil, že jsou magické a svázány se silou hematitu.

„Je to můj vlastní návrh," pochválil se Dosey. „Legrace s kameny je v tom, že se musí zkombinovat jejich síla."

Legrace, opakoval si v duchu bratr. Nenáviděl tohoto muže a neúctu, s jakou mluvil o něčem tak posvátném. „Tato jehlice je kombinace, kterou neznám," připustil mnich.

„Jednoduché krystaly křemene," vysvětlil Dosey a přejel po nich prstem. „Pro daleký zrak."

Kámen věštby, uvědomil si bratr Spravedlnost. S krystalem je možno vidět na míle. A když se to zkombinuje s hematitem…

„S tímto můžeš jít na místo, kde najdeš své odpovědi," slíbil Dosey. „Na místo, které znám jenom já. Do domova mocného přítele, který by vašeho Markwarta jistě ohromil!"

Bratr už tu familiární narážku ani nepostřehl. Byl zaujat důsledky tohoto objevu. Jeho zlákání se změnilo ve vzrušení, když získal pocit, že šlápl na něco nebezpečného. Vzpomněl si na Doseyův výraz, když mu říkal o tom, že bude muset vykonat cestu. Byl to výraz hrůzy smíšené s maximálním vzrušením. Co by mohlo vzbudit takovou reakci? Co leží na konci této duchovní cesty?

Mnicha zamrazilo v zádech. Možná že by klášter měl víc přemýšlet, než prodá kameny takovým lidem, jako je Dosey.

Ale ta myšlenka byla ihned pryč, protože tento mnich byl vycvičen, aby se nezabýval city a otázkami na svoje nadřízené.

„Běž," řekl Dosey a podal mu jehlici. „Nech kámen, ať tě vede. Zná cestu."

„Budu mít v moci jiné tělo?"

„Kámen zná cestu." Bylo to řečeno naprosto jasně, klidně a záludně. Část bratra Spravedlnost, jen malá stopa paměti Quintalla, rozpoznala Doseyův výraz jako výraz staršího, který navádí mladšího.

Vzal jehlici a v dlani ucítil její sílu. Celou dobu se na Doseye opatrně díval. Jeho fyzické tělo bude zranitelné, pochyboval však, že by Dosey zasáhl proti emisarovi Markwarta. I kdyby ho napadl, bratr

neměl pochyby o tom, že by snadno vstoupil do jeho těla. A Dosey to rovněž věděl, a to mnichovi dodalo jistotu.

A tak se bratr opřel do židle, zavřel pomalu oči a nechal se obklopit kouzlem. Uviděl hematit jako temný bazén a pomalu se do něj ponořil a nechal fyzično, aby se vytratilo do šedi. A pak byly jeho tělo a duch odděleny. Mnich se rozhlédl po místnosti z nové perspektivy, ale nedokázal zaměřit zrak na nic jiného, než na jasné krystaly okolo hematitu. Silně ho přitahovaly. Nikdy nic takového necítil a nedalo se mu odolat. Pochyby o moudrosti jeho volby, o moudrosti prodávání kamenů takovým bláznům se honily okolo něho a tmavá křídla ubíjela jeho vůli.

Potopil se do jasu krystalu, pryč z místnosti, pryč od svého těla a od Doseye.

A pak letěl, rychle, přes mnoho mil. Čas a vzdálenost se složily v jedno. Zdálo se, jako by uběhla hodina, ale uběhla jenom vteřina. A bratr Spravedlnost letěl přes Lesní zemi do Divočiny, přes velká jezera a hluboké lesy, k horám.

Mnohokrát si myslel, že se srazí se skálami, ale vždy se jim vyhnul. Nikdy si nepředstavoval, že kameny mohou takto fungovat, že tyto krystaly věštby mohu být tak zaměřeny. Bylo to něco nebezpečného a nechápal to – a to věděl o kamenech stejně jako Avelyn a opat Markwart!

Přeletěl hřeben do velkého a vysokého údolí. Pod ním, jako mraveniště, byly tábory armád. Chtěl jít níž, aby rozlišil jednotlivé tvary, aby viděl, jaká síla je zde shromážděna, ale krystaly ho nechtěly pustit. Přeletěl planinu k jedné kouřící hoře, jejíž jižní svah byl pokryt stromy a dvěma černými pažemi natahujícími se k armádám.

Bratr Spravedlnost skoro omdlel. Jeho smysly byly ohromeny rychlostí, jakou duch vstoupil do série spojujících se tunelů. Každá zatáčka ho hodně vyděsila, i když jeho tělo bylo daleko, a každý skluz a vzestup mu rozmazaly vidění a pomíchaly myšlenky.

Dorazil k velkým bronzovým dveřím, které byly pokryté myriádou vzorů a symbolů. Objevila se v nich jenom tenká škvíra, kterou duch pronikl do obrovské komnaty lemované sloupy s podobami gigantických válečníků. Proletěl mezi nimi a jeho

pozornost upoutal tvor na konci místnosti, jehož síla přesahovala vše, co kdy bratr poznal. Vyzařovaly z něj moc a zlo, jež byly výsměchem životu.

Let se zastavil a bratr zůstal stát před stupínkem. Zauvažoval nad svou formou, protože duchové nebyli normálně vidět. Ale ne zde. Mnich se viděl. Byl podivným šedým stínem a byl průhledný, takže skrze sebe mohl vidět šedý kámen podlahy.

Tento jev však neudržel jeho pozornost dlouho, ne s tímto monstrem v dohledu. Co je to za monstrum? přemýšlel mnich, když studoval červenou kůži a černé oči, netopýří křídla, rohy a drápy. Jaký projev pekla to vstoupil do světa. Co je to za démona?

Otázky se spojily v jednu myšlenku, v jeden strach, který hrozil zničením mnichovy mysli. Věděl to! Z lekcí, z let náboženského výcviku, z roků, kdy mistři projevovali svůj strach nad tím, co je v protikladu Boha.

Věděl to!

Zničil jsi toho blázna Doseye, sdělila mu telepaticky příšera a ukradl jsi jeho poklad. V okamžiku, kdy zmizela poslední myšlenka, ucítil bratr vstup, kterému se nemohl bránit, náhlé vysávání jeho mozku, identity a záměrů. Zachránil ho prudký obrat, jenž katapultoval jeho tělo z tohoto místa do tunelů, přes planinu nad vojáky, kteří, jak nyní věděl, byli armádou zla, přes hory a lesy a jezera, zpět do Palmarisu, do obchodníkovy pracovny a zpět do těla.

„Teď už víš?“ zeptal se Dosey, když mnich otevřel oči.

Bratr Spravedlnost pohlédl do té maniakální tváře a jasně v ní uviděl výsledek spojení Doseye s takovým tvorem. Chtěl jím zatřást a zeptat se ho, co to udělal, co to probudil – ale už to zašlo mnohem dál, uvědomil si. Ten muž překročil hranici vykoupení a možná v démonovi vzbudil nebezpečnou zvědavost.

Mnich zvedl ruce k mužově krku a pevně ho sevřel. Dosey ho chytil za zápěstí, marně bojoval a snažil se volat o pomoc, křičet, cokoliv. Ale svaly bratra byly pevné. Mnich ho dostal na kolena a ještě dlouho ho držel, i poté, co obchodníkovy paže klesly bezvládně dolů.

Bratr měl vztek a strach. Prošel dům a našel obchodníkovy sluhy a rodinu.

Odešel dlouho po půlnoci a bojoval se zmatkem a vztekem. Jehlice byla v jeho kapse a dům Folo Dosindiena mrtev.

KAPITOLA TŘICÁTÁ

Tanečník

„Jsem v míru a mám pocit, že někam patřím," pravil hraničář po více než půlhodině sezení na dřevěné židli a dívání se do sotva postřehnutelného zrcadla. Zasmál se ironii svých vlastních slov. „A přitom, strýci Mathere, mám jenom dva přátele, z nichž jeden je stín, který nemluví!"

Elbryan se zasmál, zvážil tuhle absurdní logiku. „Patřím sem," prohlásil. „Do této oblasti, do těchto měst – Dundalis, Plevelné a Konce světa – jsou to má města, mí lidé, i když mě skoro nemohou snést. Co mi pak dává ten pocit, že jsem tímto místem přijímán, ten pocit míru a patřičnosti větší, než jaký jsem zakusil mezi přáteli v Touel'alfar, kteří se o mne zajímali více než lidé z vesnic, jako ty a Strážce?"

Zíral na obraz na okraji tmavého zrcadla a uvažoval na svými slovy. Hledal odpovědi.

„Je to povinnost," řekl nakonec. „Je to víra, že zde dělám něco pro lepší svět – nebo pro tento kout světa. S elfy jsem cítil osobní růst, učení a výcvik, zdokonalování schopností a vždy pohyb jen k něčemu lepšímu. Tady používám ty schopnosti ke zlepšení světa, k ochraně těch, kteří potřebují ochranu – ať už si myslí, že ji potřebují nebo ne.

A sem patřím. Zde mám své pevné místo a má každodenní práce, mé pozorné oko, můj vztah s lesem – tvory a rostlinami – jsou oceněny a dokonce se líbí."

Elbryan zavřel oči. Nechal je tak dlouho a jeho mysl se naplnila povinnostmi tohoto dne. Uvědomil si, že strýc už v zrcadle nebude, protože prolomil trans. A tak to bylo vždy. Myšlenky na povinnosti odehnaly obraz ještě před úsvitem a obrátily se od filozofie k pragmatismu. Nyní používal Orákula pravidelně, někdy třikrát až čtyřikrát za týden, a vždy vyvolal obraz svého příbuzného,

hraničáře, který tu byl před ním. Přemýšlel, jestli by v zrcadle mohl najít obraz Wyndona nebo matky nebo Pony.

Ano, i s Pony bych rád mluvil, rád bych ji znovu viděl a vzpomněl si na nevinnou dobu, kdy hlídkování bylo hrou a noční můry nebyly skutečné.

Opustil malou jeskyni, přelezl velké kořeny stromu a jako vždy byl připraven pracovat. Doufal, že najde Strážce, protože kentaur, po týdnech škádlení, slíbil, že si dají souboj ve střelbě. A možná že Elbryan vyhraje svou cenu – a neviděl důvod, proč by neměl vyhrát – a přinutí tak kentaura, aby ho doprovázel na hlídku u Konce světa.

Ale všechno popořadě, řekl si hraničář. Vzal Jestřábí křídlo, odstranil opeřený konec a tětivu a šel na místo, které prohlásil za své. Byl to skoro nezalesněný kopec podobný tomu v Andur'Blough Inniness, který ho zvedal za hvězdných nocí k nebesům a přinášel mu první paprsky úsvitu a poslední západu.

Hraničář se rychle svlékl a cítil pod nohama trávu, která škrábala, ale nebyla nepříjemná. Pozdravil úsvit tancem, mával tyči jako by to byl meč, pomalu nakračuje, perfektně vyrovnán. Pohyby přicházely bez myšlenek, protože si je svaly pamatovaly. Mečový tanec byl dokonalý a už nebylo zapotřebí k němu přidávat další kroky, těžké manévry a ani rychlost. Tyto pohyby stále zdokonalovaly Elbryanovu rovnováhu a jeho pocit kontroly nad tělem. Trvalo mu to půl hodiny a za tu dobu svým tělem udělal každý pohyb potřebný v bitvě a nutil svaly, aby si ještě lépe zapamatovaly pohyb.

Hraničář byl vskutku krásný. Pohyboval se s grácií zvířete, avšak s lidskou kontrolou. Kombinace síly a hbitosti – vyrovnaný, myslící válečník. Nejlepším darem Touel'alfar bylo jeho jméno, Noční pták, a všechen výcvik. Největším darem byla harmonie, které dosáhl, spojení dvou filozofií, dvou pohledů na svět, dvou způsobů, jak bojovat.

Pot se v ranním světle třpytil a tekl po jeho tvrdém vysochaném těle. Nepohyboval se rychle, ale energie, kterou vyžadoval vyvážený mečový tanec, byla obrovská. Často pracoval sval proti svalu nebo nastala izolace celé jedné části svalové hmoty, která pak musela tvrdě pracovat – až na hranici svých možností.

Když byl hotov, sebral oblečení a utíkal k nedalekému rybníku a bez zaváhání skočil do studené vody. Krátké plavání ho osvěžilo, potom se oblékl, nasnídal a vyrazil hledat kentaura.

K Elbryanově úlevě čekal Strážce ve smluvené oblasti, i když ne na místě, kde se měla soutěž konat. Aby ho snadněji vystopoval, hrál na dudy. Byla to melodie připomínající úsvit, jemná a vzestupná, dokud se noty nerozprskly v prscích slunce, rozlévajících se po kopci. Elbryan ho našel, jak stojí mezi dvěma kameny.

Kentaur přestal hrát, a když uviděl svého přítele, mezi jeho křovinatými vousy se rozlil široký úsměv. „Bál jsem se, že nebudeš mít odvahu ukázat svůj obličej!“ zařval.

„Můj obličej a můj luk,“ odpověděl hraničář a držel před sebou Jestřábí křídlo.

„Jo, ta elfí tyčka,“ poznamenal kentaur. A poté Strážce zvedl svůj luk. Elbryan ho viděl poprvé a byl opravdu ohromen. Byla to skoro balista, tak byl ten luk velký!

„Házíš šípy stromem?“ posmíval se hraničář.

Strážcův úsměv nepolevoval. „Říkej jim šípy,“ řekl, položil dudy na zem a vyndal toulec, který by Elbryanovi posloužil jako spacák, a vyndal šípy, které byly stejně vysoké jako on. „Říkej jim oštěpy. Ale když tě jeden zasáhne, budeš jim říkat smrt!“

Elbryan o tom ani na minutu nepochyboval.

Strážce je vedl na otevřenou louku, kam umístil sérii šesti terčů, a každý z nich byl v jiné vzdálenosti od vyznačené čáry.

„Začneme blízko a půjdeme dál,“ vysvětlil kentaur. „První, kdo mine, prohrává.“

Elbryan zvážil daná pravidla, která vyhovovala kentaurovi. V normální soutěži by každý soutěžící dostal určitý počet ran a ten, kdo by měl nejvíc zásahů, by vyhrál. Se Strážcem to však bylo jednodušší – buď zasáhnout, nebo prohrát.

Elbryan předstoupil a vystřelil. Byl si jist, že první terč, asi třicet kroků daleko, nebude obtížné trefit. Jeho šíp se zapíchl blízko středu.

Strážce beze slova natáhl svůj monstrózní luk. „Jenom jsi obra polechtal,“ poznamenal a pak vystřelil. Jeho obrovský šíp se zabořil

do středu terče a převrátil ho. „Nyní," prohlásil kentaur, „je doopravdy mrtev."

„Možná bych měl střílet první," řekl Elbryan suše.

Kentaur se smál. „Když nebudeš, budeš muset mířit na mraky a doufat, že šíp přistane přímo na značce, o tom nepochybuj."

Než to kentaur dořekl, Elbryanův druhý šíp se zabodl do dalšího terče, který byl o deset kroků dál.

Strážce ho také zasáhl a terč opět spadl.

Skoro ihned byli u pátého terče, první tři spadly na zem avšak čtvrtý pořád stál, poněvadž ho velký šíp nepřevrátil. Tento pátý terč, stojící asi sto yardů daleko, byl prvním, na který musel Elbryan pořádně zamířit. Ale ne moc, protože šíp si razil cestu větrem dokonale a zasáhl.

Kentaur se poprvé zdál být překvapen. „Dobrý luk," zamumlal, zamířil a vystřelil.

Elbryan si nejdříve myslel, že zvítězí, když viděl dráhu letu, ale šíp se trefil do terče na levém okraji.

Elbryan na kentaura obrátil zrak. „Trošku štěstí," poznamenal.

Strážce sekl kopytem do země. „Ani ne. Mířil jsem na zbraň v ruce."

„Ó ano, kdyby to byl ovšem levák…" odpověděl hraničář bez zaváhání.

Strážcův úsměv byl pryč. „Poslední střela. Pak si budeme vybírat vzdálené stromy."

„Nebo listy," odpověděl Elbryan a pozvedl luk.

„Trochu moc," řekl náhle kentaur a hraničář povolil tětivu a skoro ztratil koncentraci a střelu.

„Trochu moc?"

„Trochu moc sebedůvěry," objasnil kentaur. „Příště se asi budeš chtít vsadit."

Elbryan se zastavil a přemýšlel nad kentaurovou poslední střelou, která skoro minula. Nebo to tak bylo naplánováno. Musel přemýšlet. Připravuje si ho Strážce? Byl dobrým lukostřelcem, ale byl lepší, než si Elbryan všiml?

„Mé dudy potřebují nový vak. Není to těžký úkol, ale je potřeba useň."

„A když vyhraji?“ zeptal se Elbryan. Jeho oči prozradily myšlenku, když se zabodly do kentaurových zad.

Strážce se začal smát, jako by pomyšlení na to, že Elbryan vyhraje, bylo absurdní. Pak se přestal smát a tvrdě se na něj podíval. „Vím, že si myslíš, že na mně pojedeš, jenže když to zkusíš, ochutnám další lidské maso.“

„Jenom ke Konci světa,“ objasnil Elbryan. „Chci být tam a zpět rychle.“

„Nikdy,“ prohlásil kentaur. „Nechám na sobě jet jen dívku a ona pak nechá mě,“ dokončil s chlípným mrknutím.

Elbryan si to ani nechtěl představit.

„Co potom tedy?“ zeptal se. „Vsadím se, avšak cena musí být daná.“

„Mohl bych ti vyrobit opravdový luk,“ škádlil ho kentaur.

„A já bych ti mohl ze sto kroků vstřelit šíp do zadku,“ odsekl Elbryan.

„Velký terč,“ připustil kentaur. „Ale co bys potřeboval, můj příteli. Nemáš šanci vyhrát.“

„Už jsem řekl,“ odpověděl Elbryan. „Procházím se rád, ale obávám se, že potřebuji rychlejší metodu pohybu mezi městy.“

„Nikdy mi na hřbet nevylezeš.“

„Vedeš divoké koně?“ zeptal se kentaura a docela ho tím překvapil.

„Já ne. To je práce někoho jiného.“ A na jeho tváři se usadil výraz, jako by rozluštil hádanku. „Jo, to bude tvá cena. Jestliže blesk zasáhne můj šíp – jedině tak totiž vyhraješ – vezmu tě za tím, kdo vede divoké koně. Vezmu tě tam a zbytek si vyřídíš sám.“

Elbryan si uvědomil, že ho chce napálit, že tato cena je podle Strážcova mínění spíše trestem. Hraničář cítil, jak mu na krku stojí chlupy, a cítil také nervozitu. Kdo může být vůdcem, že k němu má domýšlivý Strážce takovou úctu? Ale s tím přišlo zaujetí, a tak hraničář souhlasil.

Jestřábí křídlo vystřelilo šíp, který se zabodl do terče.

Strážce zamručel, vystřelil a jeho šíp se také trefil.

„Tři,“ řekl Elbryan a rychle vypustil tři šípy.

Strážce ho následoval a také se trefil.

„Čtvrtý, pátý, šestý,“ zakřičel Elbryan a vypustil tři střely. První z nich zasáhla čtvrtý terč, druhá pátý – rozčísla jeho předchozí šíp – a třetí zajela do posledního terče.

Kentaur povzdechl, protože pravděpodobně pochopil, že poprvé je mu nějaký člověk přinejmenším roven. Trefil se snadno do čtvrtého a do pátého terče, avšak poslední střela sklouzla a zabořila se do křoví na okraji louky.

Elbryan se pousmál a sevřel pěst. Podíval se na Strážce a shledal, že si ho prohlíží s výrazem, který u něj ještě nikdy neviděl – s respektem.

„Máš luk, který by zabil i draka, příteli,“ řekl. „A nikdy jsem neviděl tak stálou ruku.“

„Měl jsem nejlepšího výrobce luků a nejlepší učitele. Nikdo na světě nestřílí lépe než elfové,“ odpověděl.

Strážce zafrkal. „To je proto, že ti malí hubeňouři se neradi přibližují k nepříteli! Pojď, vezmeme všechny šípy a něco ti ukážu.“

Sebrali šípy a své věci a vyrazili. Kentaur ho vedl hluboko do lesa, okolo borovic a bílého mechu, do hlubokého údolí a pak z něj ven. Šli několik hodin a skoro nemluvili, ale kentaur často hrál. Nakonec, když slunce viselo nízko nad západním obzorem, přišli k hájku borovic, zhruba ve tvaru diamantu. Rozkládal se na mírném svahu širokého kopce a byl obklopen loukou vysoké trávy a divokých květin. Elbryan nemohl uvěřit, že to ještě nenašel, že ho jeho instinkty nedovedly na toto nádherné místo, které bylo v souladu s harmonií lesa. Bylo to něco svatého, něco jako údolí elfů, kam nevkročil žádný člověk.

Byla tam nějaká magie – to Elbryan cítil stejně tak jasně jako u elfu. Skoro v transu přešel ke Strážci. Pak prošli vnější řadou borovic do srdce hájku a našli cesty proplétající se hustým podrostem. Elbryan šel beze slova, jako by se bál, že naruší to ticho, protože zde ani vítr nezafoukal.

Cesta se klikatila, pak se spojila s další, která se rozvětvovala třemi směry. Hájek nebyl velký, možná tak dvě stě yardů na šířku a polovinu na délku, ale Elbryan si byl jist, že cesty, položené na délku, by se táhly několik mil. Co chvíli se podíval na Strážce, ale kentaur mu nic neřekl, a tak ho jenom následoval.

Dostali se na tmavé, stinné místo, kde se cesta rozdělovala okolo hromady kamenů, pokryté žlutými květy, napravo a nalevo. Elbryan se podíval oběma směry a pak, s myšlenkou, že se cesta spojuje za hromadou, se vydal napravo. Brzy přišel k očekávanému spojení a skoro pokračoval dál.

„Nejsi moc vnímavý na to, že jsi byl cvičen elfy," poznamenal kentaur a jeho hluboký hlas narušil ticho. Elbryan se otočil a chtěl ho umlčet, avšak všechny myšlenky na to ho opustily, když se podíval za kentaura, k zadní straně kamene, který rozděloval cestu. Elbryan proklouzl zpět, postavil se vedle kentaura a díval se na hromadu kamení ve tvaru diamantu. Jsou v centru háje, uvědomil si, a rovněž uviděl, že tato kamenná mohyla je zdrojem magie, že linie hájku jsou odrazem tohoto místa.

Klekl si najedno koleno, studoval kameny a obdivoval se pečlivosti, se kterou byly seskládány. Jednoho se dotkl a byl překvapen jemným chvěním, vyzařováním magie.

„Kdo je zde pohřben?" zeptal se hraničář tiše.

Strážce zafrkal a usmál se. „To ti neřeknu," odvětil a Elbryan nemohl nijak rozlišit, jestli to kentaur neví nebo jestli to nemůže udělat.

„Byl sem pohřben elfy, když jsem nebyl větší než ty," řekl kentaur.

Elbryan se na něj zvědavě podíval. „A jak dlouho to asi je, měřeno lidskými roky?" zeptal se.

Kentaur pokrčil rameny a tříkl kopytem do země. „Polovina lidského života," odpověděl, a to byla jediná přesná odpověď, kterou Elbryan dostane.

Hraničář to nechal být. Nepotřeboval vědět, kdo je tu pohřben. Zjevně byl ten muž, nebo elf, pro Touel'alfar důležitý, zjevně začarovali toto místo velkou magií. S tím by mohl být spokojený. Strážce mu řekl, že mu ukáže něco zajímavého, a to splnil.

Ale stále zůstávala Elbryanova cena za výhru v soutěži.

Vzhlédl ke kentaurovi.

„Když sem budeš častěji chodit," poznamenal Strážce, jako by četl Elbryanovy myšlenky, „najdeš vůdce divokých koní."

Ta myšlenka naplnila hraničáře vzrušením a strachem. Poté opustili háj a našli si něco k večeři. Elbryan se tam vrátil další den, ale až do své čtvrté návštěvy, o dva týdny později, nenašel nic. Avšak v ten den, kdy se vrátil od Konce světa, našel svou cenu.

Byl svěží podzimní den a foukal vítr – v hájku byl vzduch nehybný – a mraky jako bílé hory pluly po modré obloze. Elbryan šel rovnou do srdce hájku, vzdal poctu tomu, co tam bylo pohřbené, a pak se vrátil zpět na okraj, protože chtěl na tváři cítit vánek.

A pak uslyšel hudbu.

Jeho první myšlenka patřila Strážcovým dudám, ale pak si uvědomil, že je moc sladká; jemná vibrace v zemi a ve vzduchu, přírodní píseň. Její hlasitost se nezvyšovala, jenom hrála, a Elbryan si brzy uvědomil, že je to poselství větru. Otočil se a běžel k jižnímu konci háje, i když nevěděl, co ho tam vede.

Přes širokou louku, za květy a trávou uviděl naprosto dokonalý tvar ve stínech stromů.

Elbryan zadržel dech, když velký kůň, černý kromě bílých nákolenek a bílého diamantu nad očima, vyšel na otevřené pole. Cítil ho, i když byl Elbryan proti větru a dost daleko na to, aby si ho většina koní ani nevšimla.

Hřebec sekl kopyty do země a potom zařehtal. Vystřelil dopředu, ale pak se otočil a zmizel v lese.

Elbryan se znovu nadechl. Věděl, že se hřebec toho dne nevrátí, a tak šel pryč, směrem k Dundalis. Našel Strážce, jak vyrábí ďábelské šípy, a kentaurův obličej se okamžitě rozjasnil.

„Vítej zpět," řekl se smíchem. „Vidím, že jsi byl v háji."

Elbryan se začervenal, když si pomyslel, jak jsou jeho emoce zjevné.

„Říkal jsem ti," posmíval se kentaur. „Tak krásný tvor…" Odmlčel se a znovu se zasmál.

„Má ten hřebec jméno?"

„Má, a když se k němu chceš přiblížit, musíš je znát."

„A jak je zjistím?"

„Hlupáku. Nedá se zjistit, musíš je vědět."

Kentaur odešel a nechal Elbryana o samotě s myšlenkami.

Hraničář šel příští den zpět do hájku a pak další a další, ale trvalo skoro týden, než uslyšel hudbu, tentokrát ze západu.

„Chytré," řekl si, když se kůň ukázal ze západu proti větru, takže ucítil Elbryana, aniž by se sám nechal po pachu odhalit.

Za několik minut vyšel kůň na otevřené pole a Elbryan znovu ztratil dech, když se díval na tu krásu, na ty svaly a hrudník, na inteligentní rysy a znalé černé oči.

Přišlo k němu slovo, kterému nerozuměl. Popošel a kůň utekl a ukončil tak setkání. Setkali se o den později, stejným způsobem jako předtím. Kůň se přiblížil ze západu, díval na Elbryana a sekal kopyty do země.

To slovo bylo zase v jeho hlavě, slovo, které dokonale popisovalo zjev velkého koně.

„Tanečník!" zavolal hraničář a odvážně vyšel z hájku na louku. K Elbryanově překvapení, k potěšení a hrůze, kůň hlasitě zařehtal, zvedl se na zadní a třískl kopyty.

„Tanečník," opakoval znovu a znovu, když se opatrně přibližoval. Jaké jiné jméno by ten kůň mohl mít? Jaké jiné slovo by lépe popsalo krásu a harmonii, práci svalů, písňové vibrace, které jako by oznamovaly příchod tohoto hřebce?

Dříve než si to hraničář uvědomil, byl u něj na pět kroků.

„Tanečník," řekl tiše.

Přiblížil se a rozpřáhl ruce, aby ukázal, že není hrozbou, a pak je dal koni na krk a hladil ho. A jeho uši se pomalu zvedly.

Pak velký hřebec uskočil a zmizel v křoví.

Dvojice se setkávala každý den a vždy to bylo lepší. Elbryan si brzy uvědomil, že ten kůň je pro něj. Bylo to tak jisté, jako že mu elfové dali kentaura jako společníka.

„Opravdu?" zeptal se jedné noci strýce Mathera. „Je Tanečník darem od elfů, od Juraviela?"

Nepřišla žádná odpověď, ale když slyšel svá vlastní slova, našel odpověď.

„Není to dar, protože takové zvíře nemůže být darováno. Ale elfové v tom hrají nějakou roli, protože není moc velká šance, že se takto bude chovat kůň, divoce žijící v přírodě."

„Kameny,“ zašeptal o chvíli později. Bylo to jasné. Magie kamenů mu přivedla Tanečníka – či lépe – spojila tu hraničáře a hřebce. Nikdy si více nepřál, aby věděl, kdo je tam pohřben, jaký muž, elf či kentaur, kterého pohřbili s tak silným kouzlem, že se staralo o hájek, dost silným na to, aby zavolalo Tanečníka a dalo mu takovou inteligenci. Magie kamení to všechno způsobila. To bylo bez pochyb.

Dalšího dne jel poprvé na Tanečníkovi, bez sedla, drže se jen za jeho hřívu. Vítr mu šlehal kolem uší, zem pod ním ubíhala tak rychle a hladce, že by byl přísahal, že pluje na oblaku.

Ihned jak sesedl, Tanečník se otočil a běžel pryč. Elbryan se ho nesnažil zastavit, poněvadž věděl, že to není normální vztah mezi zvířetem a pánem, ale přátelství plné vzájemného respektu a důvěry.

Tanečník se vrátí a znovu ho poveze, ale jenom za svých podmínek.

Elbryan pozdravil místo, kde hřebec zmizel. Byl to pohyb respektu a porozumění, že on a hřebec sice žijí své vlastní životy, ale jsou spojeni.

KAPITOLA TŘICÁTÁ PRVNÍ

Znovu doma

Po několik dalších týdnů, když šli po různých cestách, Avelyn ukazoval Jill, jak moc jí začal věřit, protože ji formálním způsobem začal učit o kamenech. Začal lekcemi, jaké mu byly dány v Sv. Mere-Abelle. Ihned zpozoroval, že Jill je mnohem lepší než průměrný začínající student. Byla skoro stejně tak silná jako on, když s ním poprvé mistr Jojonah hrál hru na ducha venku z těla. Jill byla silná od přírody, ale ne tak silná jako on. Ale nebyla žádný začátečník. Spojení za pomoci hematitu, které ji tak zranilo, jí dalo pochopení k přístupu k síle kamenů na úrovni, které mniši dosahovali za měsíce až roky. A jak se jejich přátelství prohlubovalo a stejně tak vzájemná důvěra, Avelyn se znovu odvážil použít hematit. Nebylo to jenom pro její rozvoj, ale aby mnich jí a její temné minulosti porozuměl.

„Dundalis.“ To slovo opustilo Jilliny rty jako zvuk kostelního zvonu, silný úder zvonu, který mohl ohlašovat oslavu, naději a slib nekonečného života, ale také – smrt. Mladá žena si prohrábla rukou vlasy, které jí znovu narostly, a podezřívavě se na Avelyna podívala. „Ty jsi to věděl,“ obvinila ho.

Avelyn jenom pokrčil rameny. Neměl na to vůbec žádnou odpověď.

„Nějak jsi přišel na mou minulost,“ pokračovala dál žena a používala vzrušení a pocit zrady jako zábranu proti dalším naléhavým pocitům, které v ní stoupaly, když se zamyslela nad dlouho ztraceným jménem vesnice, která byla jejím domovem a zjevně novou vesnicí, která byla postavena na stejném místě. „V Palmarisu jsi mluvil s Graevisem!“

„Vlastně s Pettibwou,“ připustil suše Avelyn.

„Jak ses opovážil?!“

„Neměl jsem na výběr. Jsem tvůj přítel.“

Jill se na malou chvíli nekontrolovatelně roztřásla a snažila se přemýšlet. Avelyn ji vedl na sever od města podél Masur Delaval a pak se obrátil do vnitrozemí, k Divočině. Stalo se to jakoby náhodou. Jill měla strach, že by se mohla ocitnout ve známém teritoriu, ale nic známého nenašla až do té chvíle, kdy se dostali do vesnice Konec světa, kde slyšela někoho vyslovit slovo Dundalis. V té chvíli chtěla Avelyna udeřit, nemohla však popřít jeho poslední slova. Mnich byl její přítel, byl jejím nejlepším přítelem. Stačilo se podívat na dar, který jí dal, když ji učil práci s kameny, aby se ujistila, že ji má rád.

„Utíkáš před duchy, moje přítelkyně, moje drahá Jill," vysvětlil Avelyn. „Vidím tvou bolest a cítím, jako by byla též mou. Je to znatelné v každém tvém kroku, v každém úsměvu – chci říct, kdy ses naposledy opravdu smála?"

Z jejích modrých očí se vyvalily ohromné slzy a ona odvrátila zrak.

„Určitě ses někdy smála!" trval na svém Avelyn. „Samozřejmě! Ale bylo to před katastrofou, předtím, než tě začali pronásledovat duchové."

„Proč jsi mne sem přivedl?"

„Protože zde se nemají kam schovat," poznamenal Avelyn tvrdě. „Zde v této vesnici, která byla tvým domovem, se jim postavíš a ubiješ je až k míru, který si zaslouží, a k míru, který si zasloužíš ty."

Promluvil tak rozhodně a silně, že se na něj Jill už nemohla zlobit. Byl její přítel a chtěl pro ni jen to nejlepší. Obávála se však, že jeho rozhodnutí je riskantní a je založeno na tom, že podcenil hloubku její bolesti. On nemohl vidět její zármutek a ani ona ne. Ale bála se, že kdyby se z jejího nitra dostal na povrch, utopila by se v něm.

Bezhlasně přikývla a neměla co říct. Jenom se bála. Šla k zadním dveřím hospody a potom do soukromého pokoje, jejž si s Avelynem pronajali. Nevěděla, jaké v ní to jméno může vyvolat vzpomínky, ale věděla, že se jim chce postavit o samotě.

Byl rozzuřen tak, že se to ani nedalo popsat – rozkopl dveře své místnosti a jednou dokonce zlomil čelist prostitutce, která se mu

nabízela. Palmaris ho porazil stejně tak, jako ho setkání s obchodníkem Doseym vynervovalo. Bratr Spravedlnost nic nezjistil – naopak vše ztratil a bezmocně se potuloval po městě. A jenom náhodou narazil na muže jménem Bildeborough a zhýralce Gradyho Chilichunka. Oba to byli opilci.

Bratr Spravedlnost shledal jejich historky, které se řinuly po několika korbelech laciného piva, docela zajímavými. Obzvláště ty Gradyho, který se zmínil o tom, že před měsícem viděl jiného mnicha, jak mluví s jeho matkou Pettibwou v hostinci U Společné cesty. „Je divné, že zrovna vy dva jste vyšli z kláštera," poznamenal Grady neslušně. „Obvykle jste samotářští. A jak se vlastně ve zdech opatstv zabavíte?"

Jeho otázka byla jasná, protože jeho chlípné chování ji předurčovalo, a Grady a Connor se rozesmáli.

Bratr Spravedlnost si představil, jak oběma kroutí krky. Mnich zůstal tak dlouho, aby se dozvěděl o návštěvě mnicha o kterém si myslel, že je to Avelyn, a který odešel na sever do Divočiny, do místa nazývaného Plevelná.

V tu dobu nejezdily na sever žádné obchodnické karavany. Podzim už byl v plném proudu a sliboval tuhou zimu, ale to bratra nezastavilo. Vydal se na cestu sám a spíše běžel, než šel, rozhodnut dostat se tam a dokončit úkol.

Vzpomněla si na jedno ráno na svahu pokrytém stromy, dívání se na Halo s barvami duhy. Vzpomněla si na hudbu naplňující vzduch. Toho rána nebyla sama, uvědomila si Jill.

„Chlapec," zašeptala k prázdným rohům pokoje. Na okraji její mysli se objevilo jméno Elbryan, spolu s ním však přišel ohromující pocit bolesti a ztráty – ta černá stěna bolesti, která ji přinutila stáhnout se, která ji přinutila hodit Connorovi poleno do obličeje.

Jill se zhluboka nadechla a potlačila vzpomínky. Tu noc nespala, ale na cestu byla připravena brzy ráno. Vedla vyčerpaného Avelyna, který měl kocovinu, za ruku ven z hotelu a táhla ho po východní cestě k Dundalis.

Přišli tam pozdě odpoledne, když slunce zapadalo a domy nově vystavěné vesnice vrhaly dlouhé stíny. Jill to místo nepoznala – a

byla tím překvapená. Během posledního úseku cesty zadržovala dech, jako kdyby očekávala, že při spatření Dundalis bude zahlcena vzpomínkami. To se však nestalo. Toto bylo sice Dundalis postavené na troskách předchozího Dundalis, ale stejně tak připomínalo Plevelnou, Konec světa, nebo kteroukoli jinou pohraniční vesnici – alespoň na první pohled.

Avelyn nechal Jill, aby ho provedla po vesnici, po hlavní cestě vedoucí na sever. Na severním konci města byl starý rozbitý plot, původně ohrada, a za ním svah.

Svah.

„Odtam jsem viděla Halo," poznamenala. Avelyn se jenom docela krátce usmál, když si vzpomněl na živé setkání s Halo, tak daleko na palubě rychle plující lodi, která ho nesla vstříc jeho nejdůležitější a nejsvatější misi.

„Bylo to skutečné," zašeptala Jill spíše sama pro sebe než Avelynovi. To ji uspokojilo, poněvadž zjistila, že malý fragment jejího minulého života byl skutečný a nebyl to jen sen. Dívajíc se na svah oddělující vesnici od údolí plného borovic a bílého mechu, na svah, který byl tak důležitý v jejím dětství, Jill věděla, že její vzpomínka na Halo je skutečná. A znovu to pocítila, odstranění smrtelných pout a splynutí s nekonečným vesmírem.

„Chlapec," poznamenala.

„Byla jsi s někým?" zeptal se Avelyn a chtěl ji přimět pokračovat.

Jill přikývla. „S někým drahým," odpověděla. Chvíle byla pryč a Jill se obrátila zpět k městu. Než se vydala na cestu, zastavila se a dívala se na ohradu. „Tady jsme si hrávali. Vylezli jsme nahoru a sázeli se, jak dlouho po ni vydržíme jít."

„My?"

„Mí přátelé," řekla Jill bez přemýšlení.

Avelyn doufal, že její poslední slova ji přivedou k jménům ztracených přátel, ale nebyl zklamán, když se tak nestalo. Cesta na sever byla moudrá, neboť věřil, že teď, když vešli do Dundalis, si Jill vzpomněla na víc věcí z minulosti než za celé předchozí roky.

„Bunker Crawyer," řekla náhle a na tváři se jí objevil zvědavy výraz.

„Přítel?“

„Ne,“ odpověděla Jill a ukázala na ohradu. „To byla jeho ohrada.“

Avelyn se široce usmíval, ale skryl to, když se na něj Jill podívala s evidentní frustrací. Přicházelo to zpět, ale bolestivě pomalu, protože nyní byla netrpělivá.

„Pojďme. Najdeme si nocleh,“ řekl mnich. „Na cestě sem jsme prošli kolem hostince.“

Avelyn věděl, že se jí vrátila další vzpomínka, silnější, a to v momentě, když se blížili ke dveřím místa nazvaného U Vyjícího měsíce, velké hospodě blízko centra vesnice. Žena se nepodívala na budovu, ale na zem pod ní, a její výraz se náhle změnil od zvědavosti ke strachu až k děsu.

Odvrátila se, třásla se a Avelyn ji chytil ještě předtím, než začala utíkat. Kdyby ji pustil, běžela by celou cestu zpět do Palmarisu.

„Znáš to místo,“ řekl Avelyn a pevně ji držel.

Jill nemohla téměř ani dýchat. Cítila kouř, hutný a černý. Přestože byla venku, cítila se, jako by se dusila a byla zavřená na malém místě.

„Znáš to!“ prohlásil Avelyn rozhodně a zatřásl jí.

Jillin dech zněl jako zavrčení, když se odtrhla od mnicha a hleděla na hospodu a na její základy. „Schovala jsem se tam,“ řekla a tvrdě bojovala s tím, aby se nesložila. „Zatímco město bylo páleno. Zatímco všechny výkřiky…“

Její slova skončila v zalapání po dechu a její ramena se zhroutila, a byla by upadla, kdyby ji Avelyn nezachytil.

Jiný hostinec v Dundalis nebyl a Avelyn sem nepřišel jen proto, aby mohla znovu utéct před svou strašnou minulostí. Zeplatil za jeden pokoj, protože nebyly volné další pokoje, a důrazně Belsteru O’Comelymu vysvětlil, že mezi nimi není nic romantického či chlípného, že jsou jenom dobří přátelé a společníci. Bylo to poprvé, co mu stálo za to, aby něco vysvětloval, a když vedl Jill do pokoje, byl zamyšlený. Mnich věřil, že zde nějakou dobu zůstanou, a poněvadž komunita byla malá, chtěl tak uchránit Jillinu pověst. Bude

zde muset vydržet mnoho a nemusí se ještě potýkat s pomluvami vesničanů.

Jill ihned usnula, překonaná silou vzpomínek. Avelyn s ní dlouho zůstal, protože se bál, že bude mít zlé sny.

Spala však tiše. Nakonec Avelyn již nemohl ignorovat hluk z hospody. Byla v ní skoro celá vesnice a přes všechnu svou lásku k Jill – miloval ji tak jako její otec – měl své potřeby.

Brzy byl dole, pil a mluvil před velkým davem, protože sem přišlo mnoho lovců z okolí, aby si nakoupili zásoby na nadcházející zimu. Byli to tvrdí lidé. Muži a pár žen, kteří se živili svými zbraněmi a mazaností, a Avelyn se dostal brzy do hádky s jedním opilcem o tom, že město s takovou historií jako Dundalis by mělo být lépe připraveno na nebezpečí.

Když opilec odsekl, že nejnebezpečnější věcí v oblasti je hladový mýval, bratr Avelyn mu okamžitě vrazil pěstí do obličeje.

Když se mnich probudil, byl v hospodě jen s Belsterem a přes oko měl mokrý hadr. „Ho, ho, co je?“ zeptal se hospodského. „To bylo to nejlepší cvičení, co tihle hoši za celé roky zažili!“

Belster se zasmál. Lid Dundalis byl tvrdý a zúčastnil se každé rvačky. Avelyn, který bojoval dobře, i když si to skoro nepamatoval, si za tu noc vysloužil určitý respekt, i když většina si myslela, že je šílený.

Belster mu dal kus papíru. Byl to účet. „Rozhodli se, že platíte poslední rundu,“ poznamenal majitel.

„Jasně,“ smál se Avelyn, když mu dával stříbrňáky.

Radostný úsměv mu zůstal, když se vrátil do pokoje a našel Jill, jak spí a objímá polštář. Vypadala jako malá holka. Avelyn si klekl k posteli, pohladil ji po zlatých vlasech a pak ji políbil na tvář.

KAPITOLA TŘICÁTÁ DRUHÁ

Temnota sílí

Vesnice Losí říčka byla podobná Dundalis a Plevelné. Lišila se tím, že tam byla větší zima a více jehličnanů než opadavých stromů, neboť ležela na západní hranici Alpinadoru. Zima v Losí říčce začala osmého měsíce toho roku, Octnbroughu, několik týdnů po rovnodennosti, a trvala do konce měsíce Toumanay a po ní následovalo krátké jaro a léto. Obyvatelé vesnice měli dost bledou pleť, světlé vlasy a oči, jako většina jejich bratří z Alpinadoru. A jako oni byli také tvrdí, vysocí s velkými rameny a zvyklí na těžké časy. Dokonce i děti hranice Alpinadoru – a většina toho království byla považována za hranici – uměly zacházet se zbraněmi, protože goblini a fomoriáni zde byli vidět mnohem častěji než v jižnějších královstvích. Vesnice to svým postojem odrážela, protože Losí říčka byla na rozdíl od vesnic na severu Honckého království obehnána stěnou ze zaostřených kůlů o výšce osmi stop.

Takže když průzkumníci ohlásili spatření goblinů, lid nebyl nijak znepokojen. I když byly zpozorovány stopy obra, vůdci vesnice stoicky pokrčili rameny a začali brousit dlouhé meče a sekery.

Až chvíli před útokem, osm hodin po úsvitu, kdy se slunce už dotýkalo horizontu, pochopili, že nepřítele podcenili a že jsou odsouzeni ke zkáze. Normálně by goblini přišli v davu, ve spěchající hordě, povalujíce stromy a keře a házeli by sebou na hroty barikády. Jenomže tentokrát obklíčili úplně celou vesnici a jejich řady byly desetkrát tak velké. A řady goblinů byly vždy po dvaceti krocích rozděleny fomoriánským obrem, pokrytým kožešinou.

Lid Losí říčky ještě nikdy neviděl tolik goblinů pohromadě a nemohl uvěřit, že ta nenávistná, sobecká stvoření jsou schopna se takto spojit. Jenomže tam byli, a mnoho oštěpů se blyštilo v zapadajícím slunci, nespočetně štítů s emblémy různých kmenů stálo vedle sebe.

Vesničané zadrželi dech. Nemohli ani mluvit a nevzmohli se na plánování strategie. Obvykle goblini poslali vyjednávače, který je vyzýval k tomu, aby se vzdali. Obvyklou odpovědí bylo to, že poslali přes zeď hlavu posla.

Ale tentokrát mnoho lidí uvažovalo nad porážkou a vzdáním se, až přijde vyjednávač.

Goblini chvíli stáli, pak se na rozkaz jejich řady rozdělily a každý válečník ustoupil doprava nebo doleva.

Z otvorů se vyvalilo další překvapení – goblinská kavalerie, malí tvorové na hřbetech poníků. Goblinští jezdci se považovali za vzácnost a lid Losí říčky si nikdy nepředstavoval, že jich uvidí tolik pohromadě.

„Čtyři sta," odhadoval jeden muž, a ten odhad goblinské kavalerie byl dvakrát větším číslem než populace vesnice.

Lidi také překvapilo, jak se řady goblinů rozdělily. „Trénovaná armáda," zamumlal někdo jiný.

„Disciplinovaná," souhlasil další a na tváři měl výraz nedůvěry – a také zoufalství, protože nebylo tajemstvím, že jediná věc, která brání divokým a početným goblinům v tom, aby dobyli celý sever, je jejich neschopnost se spojit. Goblini bojovali s gobliny častěji než s lidmi – nebo s jakoukoliv jinou rasou.

Přímo před hlavní branou vesnice vystoupili z řady čtyři tvorové: velký fomorián skoro třikrát vyšší než člověk v kožešině z bílého medvěda a držící ten největší kyj, jaký kdy vesničané viděli, neuvěřitelně škaredý goblin se zjizveným obličejem a jednou rukou v lokti useknutou a dva zajímaví tvorové o velikosti goblina, ale ne o jeho tvaru, s válcovitými těly a tenkými údy, které se zdály příliš hubené na to, aby je unesly. Nejzajímavější na nich byly jejich barety, červeně zářící.

„Krvavé čepice," řekl jeden muž a mnoho jich přikývlo na souhlas, přestože nikdo z vesničanů ještě nikdy powrie neviděl.

Několik vteřin nepřítel znovu držel svou pevnou pozici a řady. Pak jeden z powriů pokynul obrovi a fomorián, který se zle šklebil, zvedl trpaslíka vysoko do vzduchu. Trpaslík upřel zrak k vesnici, sundal si baret a mávl jím nad hlavou.

Lid rozpoznal pohyb jako signál a připravil se na útok, ať už výsledek bitvy bude jakýkoliv. Jenže to, co uslyšeli, nebylo houkání a křik goblinů, ale svisty bojových strojů powriů. Vzduchem létaly veliké kameny, dvanáctistopé oštěpy a hořící koule, jež změnily napjaté, strnulé město v chaotické místo výkřiků, létajících kmenů a syčících plamenů.

Zbylo ještě několik lidí, když se přihnala druhá salva, byli však zabráni do ošetřování zraněných, bojovali s ohněm a stavěli barikády. A většina z nich salvu neviděla, jenom ji slyšela. Samotná zem se jim třásla pod nohama.

Přišla třetí salva, ve které bylo asi dvě stě šípů, které proletěly těsně před kavalerií, jež se vevalila skrze otvory ve zdi a našla více mrtvol než obránců. Ti, kteří bombardování přežili, za okamžik záviděli svým mrtvým společníkům.

Před západem slunce byla Losí říčka srovnána se zemí. Maiyer Dek, Gothra a Ubba Banrock s Uigem Tik'narnem stáli vprostřed toho masakru se zdviženýma rukama a očima a volali svého vůdce, svého boha.

A daleko na obsidiánovém trůnu v Aidě je daktyl uslyšel a vychutnával tuto vraždu, první organizovaný útok jeho trénovaných vojáků. Démon cítil krev tak, jako by byl na místě se svými veliteli.

A toto je jenom předkrm, protože jeho armáda se rozrůstala, černé masy přicházely do náručí paží Aidy a osamělí vesničané Alpinadoru byli jenom pokusem. Opravdová výzva ležela na jihu, v nejbohatší a nejlidnatější zemi, v Honckém království.

Budou připraveni, až zima skončí a sníh se stáhne z horských průsmyků.

Pak budou připraveni.

Jill šla po cestě k zalesněnému svahu severně od Dundalis. Napadl první sníh, lehká, jemná pokrývka, vzduch byl dost chladný a obloha zářila modrou. Vzduch jí byl známý, byla to ostrost, již nepoznala ani v Palmarisu, ani v Pireth Tulme, kde byla stále vlhká mlha. Jill znala tento vzduch, ostrý a čistý, ze svého mládí na tomto místě. Obrazy minulosti jí nyní přebývaly na okraji vědomí.

Věděla, že byla šťastná a její mládí bylo plné svobody a her. Věděla, že měla mnoho přátel. Život býval jednodušší a čistší, těžká práce a pak hra, jídlo bylo tvrdě vyděláno a smích přicházel přirozeně a ne kvůli dobrým způsobům.

Detaily jí však stále unikaly a stejně tak jména. Ale mnoho tváří se vrátilo. Taková byla její frustrace, když toho rána šla zalesněným svahem na vršek hřebene, ke dvěm borovicím nad širokým údolím s bílým mechem pokrývajícím zem a nízkými stromy, na jejichž větvích ležel poprašek čerstvého sněhu.

Když si sedla pod borovice, přišlo k ní plno obrazů představila si řadu lovců mezi stromy v údolí. Představila si tyče a vzpomněla si na vzrušení z úspěšného lovu.

A pak se obrazy přesunuly k ní samé, jak běží ke skupině, v údolí je ztrácí z dohledu, proplétá se mezi stromy a běží se svým přítelem. Vzpomněla si na spěch okolo poslední překážky, kdy cítila jehličky borovic na pažích, a už viděla jejich obličeje a mezi nimi svého otce.

Vzpomněla si! A jejich tyče byly naloženy jeleny a také něčím dalším…

Jill se široce otevřely oči a její vzpomínka byla náhle živá. Ta mrtvá věc ji strašila a její mysl jí říkala, aby utekla.

Pevně se držela tohoto obrazu, přestože jí skoro nestačil dech.

Vzpomněla si na to ráno, na to jasné ráno, tak podobné tomuto. Viděla Halo, potom lovce, svého otce, který se vrátil z lovu s goblinem.

„Goblin," zašeptala hlasitě Jill a nabyla jistoty, že tato událost byla předzvěstí zkázy Dundalis, jejího domova, její rodiny a přátel.

Tvrdě bojovala, aby našla svůj dech a netřásly se jí ruce.

„Je ti dobře, má paní?"

Skoro vyskočila z kůže, když se otočila k obličeji dotazovatele – k mnichu Abellikánů, který měl na sobě tu samou hnědou róbu jako Avelyn, a jeho stažená kapuce odhalova oholenou hlavu. Byl nižší než Avelyn, ale měl široká rame na a byl silný.

„Je ti dobře?"

Zeptal se měkce a jemně, avšak Jill v jeho hlase ucítila ostří a to, že jeho zájem není opravdový. Pozoroval ji. Zíral na její vlasy a rty, jako by ji oceňoval.

A to také dělal. Bratr Spravedlnost slyšel její popis už mnohokrát, a když se nyní podíval na její rty, ohromující modré oči a husté zlaté vlasy, věděl, že je to ona.

„Neměla bys tady být sama," poznamenal.

Jill se zamračila a přejela prsty po jílci svého krátkého meče. Nevyhrožovala, jen ukazovala, že je ozbrojená. „Sloužila jsem králi v armádě," ujistila mnicha. „V Pobřežní stráži." Když se mužovy oči zúžily, poté co to vypustila z úst, pomyslela si, že asi nebylo moudré to říkat.

„Jak se jmenuješ?" zeptal se.

„A jak se jmenuješ ty?" odsekla. Bylo jí hodně divné, že mnich Abellikánů je takhle daleko na severu a není ve vesnici. Uvažovala nad Avelynovým příběhem o jeho opuštění řádu. Byly toto následky jeho činu? Mohl šílený mnich vzbudit pozornost přísného řádu?

„Mé jméno nebylo nikdy důležité," řekl zle mnich. „Je důležité jen pro jednoho muže, který opustil řád a který něco ukradl z opatství. Ano," řekl, když uviděl Jillin chápající výraz, „bratr Avelyn Desbris. Jsem bratr Spravedlnost. Pro tvého přítele jsem zkázou vyslanou církví, která chce zpět jeho lup."

Jill se postavila, ustupovala a tasila meč.

„Ty bys snad zaútočila na zákonného vyslance církve?" zeptal se mnich. „Jehož titul bratr Spravedlnost je pravý a jenž přináší spravedlivý trest psanci, kterého ty nazýváš svým společníkem?"

„Budu chránit Avelyna," ujistila ho Jill. „Není to psanec."

Mnich se usmál a stál zcela uvolněně. Vtom prudce skočil vpřed, skrčil se a vykopl po jejím meči. Jill mečem hbitě pootočila, takže mnichovi dovolila jen lehký úder který ji donutil o krok ustoupit.

Bratr Spravedlnost se narovnal, připraven znovu vvskočit, ale jeho respekt k ženě rostl. V bitvě nebyla nováčk a měla velmi dobré reflexy.

„A říká se, že ty jsi také psanec," škádlil ji a přibližoval se, „dezertér z Pireth Tulme."

Jill se ani nepohnula, ani nemrkla.

„Možná že Pobřežní stráž vypíše odměnu," řekl mnich a zaútočil. Vykopl v otočce, pak se narovnal a třikrát rychle za sebou kopl. Vyhnula se všem úderům a pak zaútočila.

Zadrželo ji jenom to, že si uvědomila, že chce zabít člověka.

Nemusela se bát, poněvadž její meč by se nikdy ke smrtícímu mnichovi nedostal. Nechal ho přiblížit, v poslední chvíli se lehce pootočil, spustil levou ruku pod něj a pak jí vyrazil nahoru od sebe, oproti ploše čepele. Když meč odrazil, postoupil vpřed a vypustil tvrdý pravý hák.

Jill se ihned stáhla, ale zranil ji na žebrech a připravil ji o dech. Odklopýtala pryč a zaujala obranný postoj, připravena odvrátit očekávaný útok.

Jak se její myšlenky ujasňovaly, viděla, že se mnich nepřibližuje a nevyužívá výhody, kterou získal, klidně stál asi o dvanáct stop dál a měl jednu ruku v kapse. K jejímu značnému překvapení měl zavřené oči.

Její otázky byly ztraceny v jeho útoku. Přestože se nepohnul, znovu na ni zaútočil, na jejího ducha, a najednou se snažila udržet si kontrolu nad tělem.

Skrze její duši a tělo proběhla bolest a skrze mnichovo taktéž – ta myšlenka ji však neuklidnila. Cítila jeho obscenní narušení jako stínovou zeď, jak se do ní tlačí a vytlačuje ji ven z těla. Nejprve se cítila ohromena, cítila, že se nemůže bránit. Ale pak porozuměla, že v tomto těle – na své domácí půdě – může jeho podlému útoku odolávat. Zeď se sunula zpět, když ho Jill odstrčila vší silou vůle. Představila si sama sebe jako světlo, slunce, právoplatného majitele této smrtelné schránky a bojovala.

A pak byl stín pryč a Jill zaklopýtala a otevřela oči.

Byl přímo u ní. Pochopila, že tento psychický útok byl jen lstí, rozptýlením, ze kterého se vzpamatoval rychleji.

Věděla to ve zlomku vteřiny, kdy jí zbývalo vědomí. Věděla vše, a tato znalost jí přinesla jenom zoufalství, protože byl příliš blízko a připraven a ona se nebyla schopna bránit.

Bratr Spravedlnost ji udeřil do krku a složil ji na záda do sněhu a hlíny. Byl to jediný, přesný úder, ale zmírněný, protože ji nechtěl

zabít. Její znalosti budou cenné k vystopování Avelyna a její přítomnost jako vězně mu psance přivede.

Nechtěl ji mrtvou, ještě ne, ale věděl, že až zabije Avelyna, zabije také ji.

Bylo mu to úplně jedno.

KAPITOLA TŘICÁTÁ TŘETÍ

Napovídající rána

Elbryan seděl ve vzdáleném koutě U Vyjícího měsíce. Odtlačil nohou těžkou židli až do rohu, aby byl stěnami chráněn z obou stran. Hraničář neočekával problémy – lid Dundalis ho možná neměl příliš rád, ale nikdy nebyl otevřeně nepřátelský – byl to jen důsledek jeho výcviku a práce, který mu vždy připomínal, že musí být v té nejlepší obranné pozici.

Té noci byl dav hlasitý. Hospoda byla plná, protože venku padal lehký sníh a lidé se báli, že by ho mohlo být víc. Bouře by je mohla zahnat do domů na týden.

Létaly drinky a konverzovalo se hlavně o počasí, kromě jednoho rohu, kde se tlustý muž v hnědé róbě a několik lidi hádali o potenciálním nájezdu goblinů.

„Už se to stalo," prohlásil bratr Avelyn suše. „Celé město bylo srovnáno se zemí a jenom jeden – nebo snad také nikdo – přežil." Mnich zafrkal a doufal, že jeho uklouznutí nebude zaznamenáno. Musel chránit Jillino tajemství. Bylo jenom na ní, aby je celé odhalila.

„Ale stalo se to potom, co lovci zabili v lese goblina," protestoval Tol Yuganick, medvědí muž, jenž vedle Avelyna nevypadal zas až tak velký. „A je to skoro deset let. Goblini se nevrátí. Nemají žádný důvod."

„A ne s Dustym na lovu," smál se další muž a otočil se, aby se podíval na hraničáře sedícího u stolu. Ostatní tři se připojili. Bavili se na Elbryanův účet.

„A kdo je ten muž?" chtěl vědět Avelyn.

„Pozorné ucho pro tvé historky," poznamenal Tol a obrátil do sebe celý džbánek piva. Jeho brada zůstala pokrytá pěnou.

„A nepostaral se snad Elbryan o toho černého medvěda?" zeptal se Belster, který šel jejich směrem a stíral přitom barový pult

tak vášnivě, až způsobil, že dva muži byli nuceni odejít. „Toho stejného medvěda, který rozbil tvůj dům, Burgisi Gosene!“

Menší muž se nad tím prohlášením zastyděl.

„Ale!“ zafrkal Tol a na obličeji se mu objevil vztek. Nikdy se mu nelíbil Belsterův vztah s tím cizím Nočním ptákem, a také mu to často nahlas říkal.

Belster se za barem zastavil. Dlouho držel své přátelství s Elbryanem v tajnosti, protože věděl, že by si mohl pokazit reputaci. Ale v poslední době se to začalo měnit. Nedávno obdržel od sedláře speciálně navržené sedlo a nedělal tajnosti s tím, že je pro Nočního ptáka jako platba za to, co pro něj hraničář udělal.

„Medvěd byl nemocný a stejně umíral,“ pokračoval Tol. „Já pochybuji, že Elbryan, náš pán ochránce, ho vůbec kdy viděl.“

Následovalo několik zamručení a přikývnutí. Belster, který chápal, že se s nimi nikam nedostane, jenom zavrtěl hlavou a vrátil se k práci. Věděl, že připomínka medvěda Tolovi vadí, poněvadž lovec slíbil, že dostane medvěda sám – a také by za to dostal dobrou odměnu.

Bratr Avelyn rovněž ignoroval Tola a jeho společníky. Studoval muže ve vzdáleném rohu, kterého Tol nazval „panem ochráncem“, s novým zájmem. Možná že rozumí pravdě světa.

„Myslím, že byste měli být vděční,“ poznamenal mnich nepřítomně. Spíše přemýšlel nahlas, než aby jim něco nařizoval.

O chvíli později ucítil Avelyn, který byl plně soustředěn na muže ve vzdáleném rohu, ránu do prsou.

„Nepotřebujeme žádnou ochranu!“ prohlásil Tol a strčil mu svou křečovitě staženou, nicméně stále dětskou tvář do obličeje.

Avelyn se na něj dlouze podíval, na ty cherubínské rysy zkřivené skoro maniakálním vztekem. Mnich se ohlédl přes rameno, aby spatřil, jak Belster vrtí hlavou. Barman věděl, co přijde.

Avelyn ustoupil a z róby vytáhl láhev. „Něco na kuráž,“ zašeptal k Burgisovi, mrkl a zhluboka se napil. Potom dal láhev zpět do kapsy.

Pak se na Tola podíval a odhadoval ho. Tol zavrčel a zaútočil, ale Avelyn byl připraven.

„Ho, ho, ho!“ zahlaholil mnich, když ho Tol znovu udeřil do prsou. Položil ho jediným levým hákem.

Tolovi dva společníci na něj hned skočili, ale Avelyn je setřásl.

Za barem Belster zavrtěl hlavou, povzdechl si a přemýšlel, kolik jich zůstane stát, aby mu pomohli uklidit ten bordel.

Bratr Spravedlnost se zle smál, když se blížil k hospodě. Slyšel zvuky rvačky, potvrzení, že Avelyn je uvnitř. Mnich předtím sundal hnědou róbu a dal přednost něčemu obyčejnějšímu. Přemýšlel, jestli by ho Avelyn bez róby poznal, a ta myšlenka ho přinutila, aby si stáhl kapuci cestovního pláště hluboko do čela.

Překvapení!

Avelyn měl nevýhodu jeden proti pěti.

Elbryan, který vstal, to zvědavě pozoroval. Nevěděl vlastně, co si má o divokém mnichovi myslet, když bojující Avelyn křičel něco o připravenosti a nazýval rvačku cvičením. Hraničář nebyl nešťastný, když viděl, že Tol a jeho přátelé dostávají na zadek, ale jenom do té doby, než se to vymkne z rukou.

Elbryan si dovolil se usmát, když brutální Tol vstal z podlahy a napadl mnicha, který v posledním okamžiku uhnul, nastavil Tolovi nohu a pak mu pomohl rukou na zem.

„Ho, ho, ho,“ zavýskal Avelyn nadšeně.

A tak stál Elbryan stranou. Rozhodl se, že toto je jedno z nebezpečí, se kterými si vesničané musí poradit sami. Měl připravené Jestřábí křídlo a v té chvíli se rozhodl, že se nebude konat žádná smrtelná pomsta, až bude mnich přemožen.

Tedy jestli bude přemožen, poněvadž tlustý muž se pohyboval s půvabem a precizností vycvičeného válečníka. Uhýbal a rozdával rány, nechal se udeřit a smál se, a pak útočníka napadl dobře mířeným úderem ruky nebo kolena. Jednou si přehodil přes ramena dva muže a celou dobu se smál. Na zádech se mu rozbila židle, ale zatímco Belster nad tím úderem zasténal, mnich se smál ještě hlasitěji.

Elbryan se opřel o svou tyč a pomyslel si, že je to dobré představení. Jakmile se jeho postoj uvolnil, ihned ho napadl

rozvášněný vesničan, který ve všeobecné rvačce využil příležitosti uhodit nenáviděného hraničáře.

Elbryan zvedl před sebe tyč a zablokoval úder. Útočník zaskučel a chytil se za ruku. Elbryan na nic nečekal a vrazil mu tyč rovnou mezi nohy.

Stáhl zbraň, vystřelil jí dopředu a udeřil muže do hrudi. Muž se rozplácl na podlaze a držel se za ruku a za slabiny. Pak se hraničář vrátil k pozorování a myslel si, že se mnich brzy unaví. Kdyby udělal jednu jedinou chybu, dav ho přemůže.

A pak nastoupí on.

Hraničář se znovu usmál, když Tol znovu zaútočil a byl snadno odhozen. Ale jeho úsměv se rychle vytratil, protože přišel někdo nový a snadno se proplétal rvačkou. Když ho chtěl jeden muž uhodit, příchozí ho uklidnil třemi ostrými, dokonale umístěnými údery, provedenými takovou rychlostí, že se muž ani nestačil bránit a padl na zem.

Elbryan věděl, že to není žádný obyčejný vesnický rváč. Muž šel vyrovnaným krokem válečníka a proplétal se davem s pohledem nájemného vraha a také s jeho soustředěním – jeho tvář byla napůl zahalena.

Nebylo těžké určit jeho cíl.

Jaké nepřátele má tenhle divoký mnich? Přemýšlel Elbryan, když šel davem příchozímu naproti.

Na Avelynovo hrdlo mířil smrtící úder, ale mnich, který se staral o další dva muže, ho vůbec neviděl. Elbryanova tyč ho zachytila vysoko ve vzduchu. Příchozí s dokonalou rovnováhou a načasováním to ani nezpozoroval a zaútočil druhou rukou.

Elbryan sekl tyčí dolů a bodl ho do předloktí.

Nyní již bratr Spravedlnost obrátil zrak k Elbryanovi a jeho obličej prozrazoval, že si uvědomil, že to není žádný čejný vesničan, který přišel Avelynovi na pomoc. Jeden muž se snažil vyskočit mnichovi na záda, ale bratr Spravedlnost mu v rychlém sledu vrazil loktem do hrudi, pak do krku a do bličeje a útočník odklopýtal pryč. Nikdo z těch, kdo byli poblíž a viděli cizincovu obranu, s ním nechtěl nic mít a nikdo v hospodě – snad kromě Tola, který byl dosud na podlaze – nechtěl bojovat ani s Elbryanem. A tak je nechali

tváří v tvář. Byl to ostrov klidu v rozbouřeném moři, podivně izolovaný od zbytku davu.

Mnich skočil vpřed, předstíral úder a vykopl na Elbryanovo koleno. Elbryan zvedl tyč, aby vykryl předpokládaný úder, ale i když to vypadalo, že na to skočil, nedal se nachytat. Když bratr Spravedlnost vykopl, otočil se a dostal nohu z jeho dosahu.

Bratr Spravedlnost tvrdě vyrazil a snažil se zabránit otočce tím, že nepřítele chytí zezadu, než ji dokončí.

Elbryan se v půli zastavil, změnil směr pohybu a poslal tyč dopředu a dozadu. Stočil se pod tyčí a znovu jí bodl před sebe, čímž zahnal oponenta dozadu. Hraničář zaútočil; bodal, švihal tyčí ze strany na stranu a vystřídal řadu silných úderů, veda zbraň chvíli pravou, chvíli levou rukou.

Bratr Spravedlnost odrážel útoky a jeho předloktí tvrdě narážela do vyleštěného dřeva. Snažil se v hraničářově útoku najít nějakou mezeru, kterou by mohl zaútočit. Ale Elbryan byl perfektní, a každý úder následoval další tak rychle, že nebylo možné s tím nic dělat.

Přesto se hraničář nemohl dostat přes obranu trénovaného mnicha a brzy už neměl bratr kam ustupovat.

Útok skončil sám od sebe a Elbryan se přikrčil, drže Jestřábí křídlo vodorovně před sebou. Nyní mnich divoce zaútočil a sekl po tyči, jako by ji chtěl zlomit.

Elbryan byl připraven – tento úder očekával. Přitáhl si tyč až k hrudi, takže bratrův úder byl krátký, a potom sekl Jestřábím křídlem dolů do jeho klesající paže. Plynule postoupil o krok k němu a vyrazil oběma rukama dopředu, aby vodorovně drženou tyč zabořil mnichovi pod bradu.

Bratr Spravedlnost před tou záludnou ránou couvl a zvedl volnou ruku, čímž úder o něco zmírnil. Pak jí vystřelil před sebe a také se mu podařilo zasadit ránu.

Ti dva odklopýtali od sebe, Elbryan popadal dech a bratr se snažil setřást závrať. Okolo nich se ihned převalil dav protože hostinec U Vyjícího měsíce byl plný létajících pěstí a židlí.

„Ho, ho, ho!“ křičel tlustý mnich, a Elbryanovi bylo jasné, že si to vychutnává.

Elbryan za sebou uslyšel pohyb, útok. Otočil se s napřaženou tyčí, aby odvrátil neohrabaný hák, potom jí šikmo švihl a na obličeji Tola se objevila krev. Když viděl, že obr je zmatený a omámený, odtáhl zbraň a vrazil mu dlaní do brady, čímž ho složil na zem. Poté hraničář znovu začal hledat nově příchozího, toho bojovníka a vraha. Hraničář se prodíral davem, a když to bylo nutné, odrážel rány. Třemi krátkými údery srazil dalšího vesničana, jenž se na něho snažil vrhnout.

Bratr Spravedlnost se pohyboval v širokém kruhu od nebezpečného hraničáře. Z opasku róby teď vytáhl malou jehlici a pevně ji držel u slunečního kamene. Sluneční kameny byly používány jako štíty před magií, ale také před jedy. Ale magie kamene mohla být obrácena.

A brzy mnich uviděl hraničáře, jak se drží blízko u Avelyna. Pomalu se přibližoval a schovával se přitom mezi lidmi.

Elbryan ho ale zpozoroval, a když se přiblížil, byl připraven. Smrtící mnich na něj zaútočil, ale náhle změnil směr a vyřítil se k Avelynovi, který stál s rukama nad hlavou a točil Burgisem.

Elbryan se musel rychle pohnout. Vrhl se do strany, aby ho ztavil. Zpozoroval malý odlesk stříbra v mnichově ruce a myslel si, že je to zbraň.

Chytil ho za zápěstí, přijal úder od mužovy druhé ruky výměnou za úder Jestřábím křídlem. Bratr měl ale v té chvíli lepší rovnováhu a Elbryan z toho vzal to nejhorší. Dopadl na koleno a snažil se najít obranný postoj, jenže útok nikdy nepřišel. Uviděl před sebou stín – Burgise v letu – a když se propletenec za malý okamžik uvolnil, mnich nebyl nikde vidět.

A pak si uvědomil, že ruka, kterou chytil zápěstí útočníka, mu krvácí. Nebyla to vážná rána, ale hořela svým vlastním vztekem. Pokrčil rameny a dostal se k tlustému mnichovi.

Avelyn byl připravený na útok a jeho paže se míhaly v obranném postoji. Na to Elbryan neměl čas. „Nejsem nepřítel!“ zakřičel, ale když Avelyn zařval své „Ho, ho, ho!“, a stejně se po něm ohnal, Elbryan sklouzl na koleno, zahákl holí tlustému muži nohy a podtrhl mu je. Mnich ztěžka dopadl na podlahu.

Elbryan byl vmžiku u něj, spíše aby ho chránil před rozlíceným davem než ze strachu z jeho odplaty. „Nejsem nepřítel!“ zakřičel znovu, chytil ho za zápěstí a táhl ho z hospody ven.

Boj ovšem pokračoval i bez nich. Avelyn pouze poskytl vesničanům a lovcům záminku, aby si mohli zas jednou pořádně užít.

Bratr Avelyn měl mnoho otázek, mnoho námitek, ale hraničář nic z toho neslyšel. Táhl mnicha pryč a těkal očima od stínu ke stínu. Očekával, že smrtící cizinec tu bude. Nakonec se dostali za zadní zeď nejsevernějšího stavení ve vesnici, přímo pod zalesněný svah.

„Přípravný výcvik,“ vysvětlil Avelyn a výraz jeho obličeje prozrazoval, že bude klidně pokračovat v boji, byť pouze s jedním „cvičným“ protivníkem.

Ale jeden pohled na Elbryana ho od toho odradil. Hraničáři po obličeji stékaly stružky potu a trhaně dýchal. Elbryan pozvedl zápěstí a díval se na své zranění. Mnichovi tím nabídl vysvětlení.

Avelyn ho chytil za paži a zvedl ji do měsíčního světla. Nebyla to vážná rána, byla příliš malá na nůž. To mnichovi napovědělo, že muž má vážný problém. Taková malá rána a taková bolest mohly znamenat jen jedno.

Avelyn hledal hematit. Měl podezření na jed a chápal, že čím déle bude kámen hledat, tím hlouběji bude muset jít a tím více zažijí oba agónie.

Ale když začal, objevil něco znepokojujícího. Tento muž byl otráven, o tom nebylo pohyb, avšak tento jed nebyl založen na žádné substanci, na žádné rostlině nebo zvířeti. Byl založen na magii, to cítil. Pro Avelyna bylo snadné bojovat s magií s pomocí silného hematitu, a brzy Elbryan pravidelně dýchal a už neměl bolesti.

„Žádný nepřítel?“ zeptal se Avelyn, když uviděl, že se Elbryan uklidňuje.

„Žádný nepřítel,“ odvětil hraničář. „Ale věz, že si nepřátele svým mluvením uděláš…“

„Trénink připravenosti,“ řekl mnich s mrknutím.

„Jistě. A oni ti určitě připraví půdu na hrob, jestli bubeš pokračovat v bojování s ničemy z Dundalis.“

Avelyn přikývl a bezmocně pokrčil rameny. „Tvá rána se zahojí,“ ujistil hraničáře a pak vyrazil pryč, pryč do temné noci, směrem k hostinci, kde bitka ustávala.

Elbryan se za ním díval a byl trochu uklidněn, když muž zašel do postranních dveří, maje evidentně namířeno do svého pokoje a ne zpět do společné místnosti. Tlustý mnich měl vážně problém, uvědomil si hraničář, protože muž s jedovatou jehlicí byl více než horlivý surovec. Elbryan nevěděl, jak padá do této aféry, ale věděl, že on a tlustý mnich – a smrtící cizinec také – se neviděli naposledy.

KAPITOLA TŘICÁTÁ ČTVRTÁ

Spravedlnost

Bratr Avelyn nebyl znepokojen, když se vrátil do svého pokoje a zjistil, že Jill tam není. Zmínila se o tom, že se projde k údolí za severním svahem, a mnich si byl jist, že se Jill o sebe dovede postarat. V minulých týdnech se o něj starala víc, než on ochraňoval ji.

A tak mnich, značně unavený ze rvačky, z uzdravení cizince z magického otrávení a z pití, brzy padl na postel a začal hlasitě chrápat. Jeho sny naplnil vrah s magickým jedem. Pravděpodobně k němu neměl žádný vztah, avšak přesto to Avelyna zajímalo.

Probudil se pozdě ráno a shledal, že je v místnosti sám. Nebyl znepokojen. Myslel si, že se Jill vrátila poté, co usnul, a vstala už dřív a dává si snídani.

„Nebo oběd," podotkl mnich se znechuceným frknutím.

Když se dostal dolů, neviděl ji. Belster mu řekl, že ji neviděl celou noc. „Možná že si našla lepší společnost," řekl barman jízlivě, když se opíral do smetáku, kterým uklízel binec z předešlé noci.

„Vlastně by jí bylo lépe s někým, kdo není tak šíleny jako já," odpověděl Avelyn a trhal sebou při každém slovu. Mnich už před dlouhou dobou zjistil, že hematit, ať už je jakkoliv silný, s kocovinou nic neudělá.

Avelyn si dal lehké jídlo, vyšel ven a znovu je vyvrhnul. Potom se cítil lépe. Den byl chladný a šedivý a z oblohy padal sníh. „Kde jsi?" zeptal se Avelyn nahlas, a byl stále frustrovanější a měl strach. Ta otázka však musí počkat. Šel zpět do pokoje a do postele.

Neprobudil se až do dalšího rána a zjistil, že Jill tam opět není. Nyní dostal opravdový strach. To jí není podobné, aby se vypařila na tak dlouho bez toho, aby mu dala vědět. To všechno, zkombinováno s přítomností vraha disponujícího magií, ho zaráželo. Možná že incident v hospodě nebyla náhoda. Možná že mu klášter byl na stopě.

Chytili ho až tady, v nejsevernějším okraji Honckého království? A zaplatila Jill za Avelynovy smrtelné hříchy?

Znovu šel za Belsterem a znovu slyšel, že ji nikde neviděl. Avelyn ho potom poprosil o to, jak má najít cizince, který ho vytáhl ze rvačky.

„Hraničáře?“ zeptal se Belster nevěřícně a z jeho tónu bylo jasné, že se nikdo nikdy neptá, kde je.

„Jestli se tak nazývá,“ odpověděl Avelyn.

„Říká si Elbryan,“ pravil Belster. „To řekl mně. Ostatní ho ale znají pod jiným jménem. A je to hraničář, o tom není pochyb.“ Viděl, že tohle Avelynovi nic neříká. „Někdo tvrdí, že jsou trénováni elfy, a jiní, že se jen cítí povýšeni nad ostatní, a tak chodí na hlídky a ochraňují zemi a jsou to přitom podvodníci. Samozřejmě že nepotřebujeme ochranu.“

„Samozřejmě,“ opakoval slušně Avelyn. Shledal, že má Elbryana radši s každým dalším slovem. „A kde ho tedy najdu?“ Ptal se dále mnich.

Belster pokrčil rameny. „Tady a tam. Chodí lesem odtud až ke Konci světa.“

Avelynův výraz se rozjasnil a podíval se na bar. „A další cizinec?“ zeptal se. „Ten malý tajemný muž který tak dobře bojoval.“

Belsterovi se zkroutil obličej. „V tomto ročním období je v Dundalis mnoho cizinců,“ odpověděl. „A všichni bojují dobře, jinak by je už les dostal!“

„Malý, hbitý muž,“ snažil se objasnit Avelyn. „Ten který bojoval tak zuřivě s Elbryanem.“

Belster přikývl. „Byl tu včera v noci,“ vysvětlil barman „A tentokrát se nepral.“

Avelyn se nadechl a nadal si za prospané odpoledne a celou noc, zatímco zpráva o Jill seděla přímo pod ním.

„Pak mi ukažte směr,“ řekl mnich. „Ukažte směrem, kde najdu Elbryana.“

Belster uvažoval. Vždycky když viděl Elbryana vcházet do města, bylo to ze severu. Ukázal na sever. „Támhle,“ prohlásil, „přes svah, do údolí a pak na západ.“

Avelyn se bezděčně podíval naznačeným směrem, přestože nemohl vidět nic více než severní zeď hostince. Přikývl. Když půjde na sever, může najít Elbryana, a také se bude dívat, jestli nenajde nějaké stopy po jeho milované Jill.

Po rychlém jídle vyrazil a hekal do svahu. Když na něj vylezl, oddechl si a po chvíli začal scházet do údolí a mířil na severozápad.

Nenašel žádné stopy – bratr Spravedlnost žádné nezanechal – a tak Avelyn, jenž nedával pozor, prošel asi třicet yardů od jeskyně, která sloužila Jill jako vězení.

Nezacházel s ní špatně – ne, dokud se bratr Spravedlnost předevčírem večer nevrátil v mizerné náladě a zbitý a neshledal, že se skoro vymanila z pout. Mnich ji krutě zbil a poté ji svázal tak pevně, že už necítila ruce ani nohy.

Když mu neřekla – a ani nemohla říct – nic o cizinci s tyčí, který zasáhl v hospodě, rozzuřený mnich ji opět zbil a nyní měla jedno oko oteklé a černé.

Celý další den strávil s ní a mluvil sám k sobě o tom, jak by asi mohl tlustému mnichovi podat zprávu. Pak šel vrah ven. Jill věděla, že jeho plán není jasný a že jde hledat informace. A do tohoto šedého rána se bratr Spravedlnost ještě nevrátil.

Jill doufala, že ho Avelyn zabil a že ho nejdřív donutil, aby mu řekl, kde je, protože z těchto pout nemohla uniknout.

Avelynovi, který byl zvyklý na život v zalidněném centrálním regionu a který cestoval po cestách se značkami, zpočátku nepřipadala šance, že najde hraničáře, nijak zlá. Až do té doby, než se dostal do lesa, kde byly orientační body méně znatelné a neměl rozhled. Tehdy pochopil rozsah svého úkolu. Vzdálenost od Youmaneffu do Sv. Mere-Abelle byla přes dvě stě mil a vzdálenost Dundalis od Konce světa jen čtyřicet, ale na klikatých cestičkách a místech, kde nebyly cesty vůbec, si uvědomil, že by měl větší šanci najít hraničáře, kdyby ho sledoval na cestě od svého domova k opatství.

Chodil v kruzích, všímal si pozice slunce, které se schovávalo za šedý baldachýn, a díval se po stopách. Samozřejmě že Elbryan,

který byl vycvičen elfy, nezanechával skoro žadné stopy a Avelynova frustrace rostla. Nebyl si ani jist, jestli Elbryan odešel z Dundalis tímto směrem.

O poledni byl rozhodnut svoje hledání vzdát. Vrátí se do Dundalis – možná že Jill už na něj bude čekat – a půjde po normální cestě přes Plevelnou do Konce světa. Nyní pochopil, že není možné, aby našel hraničáře v lese.

Avelyn nebyl hraničář a toto nebylo jeho království, on nemohl Elbryana najít, ten ho našel snadno.

Mnich hekal, jak šel po cestičce okolo kopečku, a v tu chvíli uslyšel údery kopyt. Běžel ke keři a chtěl se schovat, a když se mu to nepovedlo, vytáhl kameny a přemýšlel, jak se nejlépe bránit.

Za chvíli se uvolnil. Kolem něj proběhl velký černý hřebec.

„Žádný jezdec," řekl nahlas a posmíval se svým starostem. „Ho, ho, ho!"

„Ale je to krásný kůň," přišla poznámka zezadu. „Nesouhlasíš?"

Avelyn ztuhl na místě a sevřelo se mu hrdlo. Pomalu se otočil a uviděl hraničáře skrčeného v křoví u kopečku, jen o několik stop dál. „Jak jsi… Myslím tím, ty jsi tam byl celou dobu?" koktal mnich.

Elbryan zavrtěl hlavou a usmál se.

„Ale jak?"

„Měl jsi plno práce s posloucháním koně," vysvětlil hraničář.

Avelyn se ohlédl a uviděl hřebce, jak stojí, zarývá kopyta do země a dívá se na ně oba očima, které jsou na takové zvíře příliš inteligentní.

„Jmenuje se Tanečník," řekl Elbryan.

„Moc koně neznám, ale tento je nádherný," připustil Avelyn.

Elbryan zamlaskal a Tanečník odpověděl tím, že nastražil uši a zahýbal jimi. Pak znovu sekl kopytem do země a odběhl zpět po cestě.

„To ti bude hodně dlouho trvat, než ho zase chytíš!" řek Avelyn a snažil se snížit své napětí. Podíval se zpět na Elbryana. „Ho, ho, ho!"

Elbryan ani nemrkl a jeho nedostatek zájmu smazal Avelynovi úsměv z tváře.

„Tak tedy," začal mnich a necítil se přitom dobře. „Určitě chceš vědět, proč jsem tady."

Elbryan nehybně seděl, paže přes nohy, s propletenými prsty, a díval se na mnicha.

„No, chtěl jsem tě najít," vysvětlil nakonec Avelyn a jeho vtipnost se pod hraničářovým nekompromisním pohledem ztratila. „Ano, samozřejmě, přišel jsem do lesa, abych našel toho, kterému říkají hraničář."

Elbryan přikývl. Tato návštěva nebyla neočekávaná, protože bojovník z hospody tu stále byl a stejně tak jeho cíl – tento mnich. Elbryan si myslel, že mnich bude potřebovat pomoc, a rovněž měl podezření, že od lidí v Dundalis se mu jí nedostane.

„Znovu tě napadl?" zeptal se hraničář.

„Ne," řekl mnich. „Vlastně ano, tedy já to jistě nevím."

Elbryan si unaveně povzdychl.

„Jedná se o mého společníka," pokračoval dost nervózní mnich. „O krásnou mladou ženu, která je také bojovníkem. Ale je pryč, nemůžu ji najít a bojím se, že…"

„Měl bys mít strach," odpověděl Elbryan. „Nebyl to jen obyčejný opilec."

„Magický jed," řekl Avelyn.

„Způsob, jakým se pohyboval," opravil ho hraničář. „Je to válečník, opravdový bojovník, dlouho cvičený v umění bojovat."

Avelyn nadšeně přikývl, ale hraničářova slova jenom posílila jeho strach, že to nebyl jenom náhodný útok, ale že po něm mnichové jdou.

„Musíš mi o tom muži říci vše, co víš," řekl Elbryan.

„Ja ale nevím nic," odpověděl Avelyn podrážděně.

„Tak mi řekni své domněnky," požadoval hraničář. „Jestli má tvou přitelkyni, budeš potřebovat mou pomoc – pomoc, kterou ti ochotně poskytnu, ale jenom za podmínky, že budeš upřímný."

„Ani nevím, jak se jmenuješ," poznamenal mnich, přestože si pamatoval, jak ho Belster nazval.

„Jsem Elbr…" začal hraničář reflexivně říkat, ale zastavil se a podíval se na mnicha, na prvního muže od té doby co opustil elfí

údolí, který u něj sám hledal pomoc, prvního muže, který připustil, že ho potřebuje. „Jsem Noční pták.“

Avelyn nakrčil obočí nad tím zajímavým titulem. To nebyla odpověď, kterou očekával. Ale důvody pro udání jiného jména nebyly důležité, a tak je přijal bez dalších otázek. Dvojice se vrátila do Dundalis a Avelyn po cestě vyprávěl o svém podezření o pronásledování církví. Samozřejmě že se konverzace stala nepříjemnou, když se hraničář zeptal, proč po něm církev jde, a Avelyn neměl čas ani chuť mu vysvětlovat všechny události, které ho vedly k jeho osudovému rozhodnutí. A jak se dá vůbec ospravedlnit vražda a loupež? Elbryan na něho netlačil. Vše, co se v té chvíli zdálo opravdu důležité, bylo to, že Avelynova společnice je pryč, pravděpodobně unesena mužem, který je nebezpečný.

A Avelynův popis této osoby a mnichův dodatek, že přišli do Dundalis kvůli ní, přinutil hraničáře, aby se zamyslel.

Brzy začal lov. Elbryan hledal stopy vedoucí z Dundalis a Avelyn se vyptával Belstera a dalších v hospodě, jestli se cizinec do hospody nevrátil.

Odpověď dostali se soumrakem, když se Avelyn vrátil do svého pokoje a našel na posteli připíchnutou zprávu. Byla krátká a potvrdila jeho nejhorší obavy. Jestliže chce zachránit svou společnici, musí jít na svah a sám čekat na určeném místě.

V hospodě ukázal Elbryanovi vzkaz. Dvojice ignorovala nepříjemné poznámky přicházející od brzkých návštevníků.

„Tak tedy běž,“ pobídl ho hraničář.

„Budeš tam?“

Elbryan přikývl.

„Ale tady stojí, že mám být sám,“ protestoval mnich.

„Pro tvého nepřítele budeš sám,“ ujistil ho Elbryan, a poté, co se zamyslel nad tím, jak se Noční pták k němu přiblížil na pět stop a on o tom nevěděl, Avelyn souhlasně přikývl, vzal si vzkaz a vyšel z města.

Celou cestu si hrál se svým váčkem drahokamů a pak si, s náhlou intuicí, schoval tři z nich – grafit, hematit a ochranný malachit – do otvoru stromu. Jestliže je jeho podezření správné, tento muž si přišel pro něj a také pro kameny. Kdyby je měl Avelyn s

sebou a nebezpečný bojovník by je dostal, pak by už neměl žádnou sílu, kterou by sebe a hlavně Jill zachránil.

Na určeném místě nemusel Avelyn dlouho čekat.

„Vidím, že ses rozhodl postupovat podle mých instrukcí, bratře Avelyne," řekl příliš známý hlas. „Velmi dobře."

Quintall! Je to Quintall, poznal ho Avelyn, a mnich se cítil, jako by ho měla země obalit a spolknout – a doufal, že se tak stane. Klášter a řád jdou po něm a pro něj není kouta ani stínu, kde by se mohl schovat.

„Nevěřil jsem, že vrah a lupič bude mít tolik cti, aby přišel na pomoc svému příteli," pokračoval hlas.

Avelyn se nervózně rozhlédl a přemýšlel, kde je asi Noční pták a jestli je dost blízko na to, aby slyšel ta slova, a jak se cítí, když slyší něco takového o muži, kterému chce pomoci.

„Mám ji," škádlil ho hlas. „Pojď ke mně."

Připomínka Jill mu dodala odvahu. Možná ho Abellikáni dostanou, ale neuškodí Jill. Grafit mu vklouzl mezi prsty a mnich následoval hlas. Brzy našel tmavý obrys jeskyně a stín muže uvnitř. Šel dovnitř a našel jeskyni o více komorách a shledal příjemným, že tato jedna komnata byla větší, než jeho pokoj v hospodě.

Quintall stál na konci špatně osvětlené jeskyně, opíral o stěnu a křesal, dokud nechytila pochodeň, kterou tam zapřel.

Když se rozsvítilo světlo a plně osvětlilo obličej muže kterého znal tolik let, muže, který s ním jel na Pimaninicuit a znal pravdu o kamenech, Avelyn byl přemožen zármutkem. Všechno, co ztratil – svůj domov, svoje přátele, svou víru – se ho dotklo. Všechny své dobré vzpomínky na klášter, na lekce mistra Jojonaha, odhalení o svatých kamenech, studování tabulek, odhalování tajemství magie se k němu znovu vrátilo.

Ale to všechno bylo pohřbeno pod dalšími vzpomínkami; na smrt Thagraina, chlapce, který hloupě šel na ostrov, celé posádky Vánku, jeho Dansally a Sihertona.

„Quintall," zamumlal Avelyn.

„Už ne," odpověděl mnich.

„Proč jsi přišel?" zeptal se Avelyn a doufal, že tento muž také opustil řád a je odpadlík jako on.

Quintallovo zachichotání ho pobouřilo. „Nyní jsem bratr Spravedlnost," řekl hrubě, „poslán, abych našel to, co bylo ukradeno." Quintall zafrkal. „Skoro jsem tě nepoznal, tlustý Avelyne. Ztratil jsi vše a dvakrát ses zvětšil. Vždy jsi bral fyzický výcvik na lehkou váhu!"

Avelyn se obrnil proti urážkám. Byla to pravda, pobral pár špatných zvyků. Příliš pil a jedl a jeho jediný trénink bo jových umění byl ve rvačkách, které vyvolával.

„Věřil jsi, že na tvou zradu nepřijdeme?" pokračoval Spravedlnost. „Myslel sis snad, že můžeš zabít mistra Mere-Abelle a ukrást takový poklad a pak jen tak odejít?"

„Je toho víc…"

„Už není nic!" zakřičel Quintall. „Selhal jsi, můj bývalý bratře. Vše, co na tebe čeká, je peklo. Musím mít kameny!"

„A můj život," řekl Avelyn a ani se nepohnul.

„A tvůj život," potvrdil Quintall. „Ten už jsi ztratil, když mistr Siherton spadl ze zdi."

„Ten jsem ztratil, když jsem odmítl přijmout perverzi řádu!" vykřikl na něj Avelyn a nacházel v těch slovech kuráž. „Stejně tak jako bratr Pellimar…"

„Ticho, ticho!" nařídil bratr Spravedlnost. „Tvůj život je ztracen a ujišťuji tě, že mě nezajímají žádná vysvětlení. Budu mít kameny, a když mi je dáš bez boje a přijmeš svůj osud, nechám ženu jít. Dávám na to slovo."

Avelyn zavrčel. „Je tvé slovo tak pevné jak slovo mistrů, kterým sloužíš?" zeptal se. „Je tvé zlato jenom iluzí, která pomůže lodi potopit se?"

Quintallův výraz ukazoval, že buď nerozumí, nebo ho nezajímá, o čem Avelyn mluví, a ukázal tak Avelynovi, že má v mysli jenom jednu věc a že ho nepřemluví. To tlustému mnichovi nechávalo dvě možnosti – vzdát život a kameny a doufat, že Quintall mluví pravdu, nebo bojovat.

Vůbec mu nevěřil. Quintall ho zabije, až dostane kameny, o tom nepochyboval. A poté zabije Jill, aby nebyl žádný svědek. Vyndal ruku s grafitem z kapsy a ukázal Quintallovým směrem.

„Ty bys dal život svého přítele?“ zeptal se Quintall a znovu se zasmál.

„Ušetřil bych tvůj život výměnou za tu ženu,“ odpověděl prudce Avelyn.

Muž se pořád jenom smál a Avelyn si mohl oddechnout. Quintall znal Avelynovy znalosti kamenů. Měl by vědět, že blesk který může vyvolat, by ho usmažil na místě. Ale přitom ta prodloužená ruka kláštera neměla ani v nejmenším strach.

Avelyn nyní odvrátil své myšlenky od muže k jeskyni, již si vybral k jejich setkání. Ucítil jemné pulsy vycházející magie, a když se podíval na kámen, který držel, a uvědomil si že síla grafitu je strašně daleko, pochopil.

„Sluneční kámen,“ potvrdil Quintall, když spatřil výraz je ho obličeje. „V této jeskyni se nebude používat magie, hloupý Avelyne.“

Avelyn si kousal ret a dále se rozhlížel. Ve Sv. Mere-Abelle viděl, jak Siherton vytvořil mrtvou magickou zónu, zatímco on a několik dalších se snažili určit sílu velkého ametystu. V takové oblasti působilo jenom velké kouzlo, a i tak byla jeho síla povážlivě zmenšena.

Avelyn by sem mohl seslat blesk, ale pochyboval o tom, že by to způsobilo něco jiného, než že se Quintall ještě více rozzuří.

Quintall natáhl ruku. „Kameny,“ řekl klidně, „za život té ženy.“

„Ta žena s tím nemá co dělat,“ řekl Elbryan, jenž vklouzl do jeskyně a postavil se vedle Avelyna. „Nevím o zločinech bratra Avelyna, ale proti ní nic nemáš,“

Quintallův výraz zvážněl, když uviděl impozantního hraničáře. „Znovu zrada!“ zavrčel na Avelyna. „To bych měl ale od někoho takového jako ty očekávat.“

„Žádná zrada,“ trval na svém Elbryan, „ale spravedlnost.“

„A co o ní víš?“ zeptal se bratr Spravedlnost. „Co ty víš o tomto šíleném mnichovi, který přišel sem a žádal tě o pomoc? Řekl ti, že je vrah?“

„A je ta žena vrah?“ zeptal se Elbryan klidně.

„Ne,“ odpověděl Avelyn, když druhý mnich váhal.

„A zloděj?“

„Ne!“ odpověděl Avelyn odhodlaně. „Nespáchala žádný zločin. A já o nich budu otevřeně mluvit. Nechť o tom rozhodne nějaký jiný mnich!“

Bratr Spravedlnost zúžil oči a díval se na mnicha. Samotuzřejmě, že by nepovolil soud. On byl přece soudcem, porotou – vykonavatelem rozsudku. „Jsi blázen, že jsi sem Avelyna následoval,“ pravil Elbryanovi. „Nyní je tvůj život ztracen, a stejně tak Avelynův a té ženy.“

„Další spravedlnost?“ začal se ptát Elbryan, ale jeho otázka se ztratila v otočce mnicha, který odhrnul větvičky, zakrývající vchod do další komory. Trhnutím zápěstí hodil dovnitř něco stříbrného a z prostory hlouběji přišlo zasténání.

„Běž za ní!“ vykřikl Elbryan, skočil směrem k mnichovi a Jestřábí křídlo natočil do výchozí pozice.

„Tentokrát nejsem překvapen,“ vrčel bratr Spravedlnost a přikrčil se. Snažil se zůstat u vchodu a zabránit tak Avelynovi v přístupu k ženě, ale Elbryanův útok byl zuřivý a přímý. Hraničář přispěchal a přijal úder do hrudníku, stáhl však rameno, narazil jím do mnicha a zatlačil ho o krok dozadu. Bratr Spravedlnost se zaryl oběma patami do země a nehnul se z místa – dokud se nepřiřítil řvoucí Avelyn a jeho tři sta liber oba zápasníky neodhodilo pryč.

Elbryan přijal tři rány – dvě do hrudi a třetí, která ho skoro poslala na zem, do obličeje – než se dostal ze sevření.

Když se nyní mnichovi postavil tváří v tvář, nevěděl, co si o něm má myslet. Mnich se otočil na stranu, zvedl chodidlo, které táhl nahoru po noze, ruce také zvedl a vypadal jako kobra před útokem.

Byl to nůž, malý, ale strašný a perfektně hozený svázané ženě do krku, přímo pod čelist. Její hlavní arterie byla zasažena a z rány se hrnula krev.

„Jill, Jill! Má Jill!“ křičel Avelyn a spěchal k ní. Vytáhl nůž, rukama zakryl ránu a snažil se zastavit krev. Zbývalo málo času, to věděl. Její kůže byla studená.

Avelyn vytáhl hematit a potom si vzpomněl na antimagický štít, který vztyčil Quintall. Pomyslel na to, že ji odtut vytáhne, ale uvědomil si, že než by se s ní dostal ven byla by mrtvá.

Vzal hematit do obou rukou, dal je na ránu, přitiskl rty na své ruce a modlil se celým srdcem. Jestliže existuje Bůh jestliže jsou tyto kameny svaté, pak musí hematit určitě pracovat!

Mnichovy bojové schopnosti byly neuvěřitelné – jeho pohyby byly rychlé a plynulé, a vždy byl v dokonalé rovnováze. Pro většinu lidí byl příliš rychlý; mátl je složitými fintami, než je zabil bleskovým útokem.

Ale i přes všechen svůj výcvik nebyl rychlejší než Tuntun nebo Juraviel nebo kterýkoliv z elfů, kteří cvičili Elbryana, a když ze své hadí pozice udeřil a myslel na to, že Elbryanovi roztrhne krk a vrátí se k Avelynovi, jeho výraz ukázal, že je překvapený, neboť jeho prsty zasáhly jenom vzduch, zatímco hraničář ho tyčí praštil do lokte. Mnich byl neuvěřitelně přizpůsobivý, jak fyzicky, tak duševně. Dopadl zraněnou rukou na tyč, otevřel tak mezeru v Elbryanově obraně a potom rychle udeřil druhou rukou. Pokračoval kopem do vnitřní strany hraničářova kolena, kterým mu skoro podlomil nohu. Elbryan odpověděl tím, že pustil tyč horní rukou, protáhl zbraň pod mnichovou překážející paží, chytil ji a švihl mu po noze.

Bratr Spravedlnost tyč přeskočil, ale byl přinucen ustoupit. Mnich kolem Elbryana obcházel v kruzích a jeho sebevědomí rostlo.

Dvěma kroky se rozběhl k dvojitému kopu. Elbryan zabodl konec tyče do hlíny, máchl jí prudce před sebou, zleva doprava, a úder vykryl. Vykročil levou nohou a pokračoval v otočce, zatímco bratr dopadl na obě nohy a obrátil se na opačnou stranu. Elbryan vytáhl tyč nahoru, máchl jí dokola a bekhendem ji poslal do spodní části mnichových zad ve stejném okamžiku, kdy mu bratr vrazil loktem zezadu do hlavy.

Hraničář zareagoval dobře a vrhl se dopředu, jakmile rána dopadla. Skočil dopředu a přes tyč, jako by to byla větev stromu. Znovu se dostal na nohy, otočil se stejně jako mnich a oba muži se opět začali obcházet.

„Dám ti poslední šanci odejít," nabídl mnich a Elbryan se tomu usmál. Ten samolibý výraz v protivníkově tváři vydráždil pyšného Quintalla k dalšímu útoku. Sklouzl před něj a sekl.

A Jestřábí křídlo vystřelilo v pevném horizontálním bloku. Elbryan, předvídaje další údery, práskl levou rukou dolů, čímž zastavil pravý hák, a pak přikročil blíž, dal pravou nohu k mnichově levé a zabránil tak zamýšlenému kopu. Bratr obtočil levou rukou tyč a dostal se jí k hraničářovu obličeji, ale hraničář za tyč zatáhl a ruka letěla daleko stranou. Dostal se k mnichovi ještě blíž a pak mu vrazil čelem do obličeje.

Bratr Spravedlnost chytil tyč oběma rukama. Chtěl se spíše přidržet než se bránit. Elbryan se levou pustil a několikrát ho krátce udeřil do obličeje.

Mnich byl omráčený a Elbryan toho využil. Znovu chytil tyč. Přitáhl ji, odtáhl na délku paží a potom ji znovu přitáhl. Bratr se měl pustit, bojoval však, aby si pročistil hlavu. Jak se pohyboval s tyčí, přiblížil se k Elbryanovi a jeho obličej znovu potkal hraničářovo čelo.

Byl omámen a stále se držel, když ucítil změnu úhlu, jak hraničář padl na záda a silně zatáhl, aby dostal mnicha nad sebe. Zabořil mu chodidla do břicha a přehodil ho. Bratr ztěžka přistál u paty tvrdé jeskynní stěny.

Mnicha nyní poháněl vztek, který potlačil bolest. Převalil se a rychle se postavil – jenže ne dost rychle. Nebyl připaven, když Elbryan chytil oběma rukama tyč dole, mocně se jí ohnal a vrazil jí bratrovi ze strany do obličeje. Mnich letěl ven z jeskyně.

Elbryan ho rychle následoval, avšak když se dostal ven, mnich byl o mnoho kroků vpřed a utíkal. Takřka bez přemýšlení, pouze věda, že nemůže proti tak smrtícímu protivníkovi ztratit tuto výhodu, zasunul opeřený konec zbraně, ohnul ji a rychle nasadil tětivu. Popoběhl asi o deset kroků, hledaje vhodný úhel, aby co nejlépe viděl na vršek hřebenu, kam mnich prchal.

Bratr Spravedlnost byl vidět jenom na chvíli, když probíhal mezi dvěma stromy. Elbryanův šíp ho zasáhl do lýtka, přímo pod koleno, a mnich se zaskučením spadl na bok a začal se kutálet ze svahu.

Elbryan spěchal, aby se dostal na to místo, a tam uviděl, jak mnich narazil na skalní výčnělek, přes který se převalil, a zřítil se o patnáct stop níž na skálu.

Elbryan účastně zamručel a běžel, aby se na něj znovu podíval. Uviděl ho, jak leží mezi kameny, jednu nohu skrčenou pod sebou, jednu ruku přes hrudník, druhou otočenou dozadu a zjevně zlomenou. Mnich, lapaje po dechu, sáhl rychle do záhybů své róby a vytáhl něco, co Elbryan nemohl rozeznat.

Hraničář se zastavil, když se mnich rozzářil v černých plamenech. Elbryanovi spadla brada, když se mužovy rysy zkroutily, jeho obličej se rozmazal a jakoby zdvojil a když se ten druhý obličej groteskně napnul a oddělil od těla. Mnichův viditelný duch se odtrhával od toho klubka masa a krve směrem k předmětu v jeho ruce.

Pak přišel krátký záblesk a mnich nehybně ležel a nízké plameny olizovaly jeho tělo.

„Noční ptáku!“ přišel výkřik z jeskyně a otřesený Elbryan vběhl zpátky.

Letěl vysoko nad lesem, přes jezera, přes zemi, kde byl už hluboký sníh – příliš rychle, příliš rychle pro smysly každého člověka. Bolest byla pryč, to věděl. A potom byl u hor, prohnal se průsmyky a nad plošinou, kterou už viděl, nad táborem mezi dvěma pažemi hory. A pak přišla jízda tunely stáčejícími se doprava, doleva a dolů až ke škvíře v kamenné zdi a kámen ho vedl tak rychle, až jeho mysl křičela.

A pak byl znovu v místnosti se sloupy, před obsidiánovým trůnem.

Quintall stál na poloprůhledných, přízračných nohou. Byl chycen napůl mezi smrtelným a duchovním světem. Stál tam a díval se na daktyla.

Byl to konec, konec naděje a předstírání zbožnosti. Byla to pravda, temně žhnoucí pravda, realita toho, čím se stal, jediný upřímný konec cesty, na kterou ho poslali mistři Abellikánů. Byl to démon daktyl – Bestesbulzibar (zná jeho jméno!) – v celé své kráse.

Quintall, bratr Spravedlnost, padl na kolena, sklonil hlavu a promluvil.

„Mistře.“

Elbryan vzal pochodeň, rozhrnul větve a vstoupil do hlubší jeskyně. Avelyn dřepěl na podlaze a staral se o ženu. Její rána byla uzavřená a ona živá, přestože byla, stejně jako Avelyn, který dal hematitu sílu svou vůlí a vírou a probjoval se bariérou slunečního kamene k uzdravení, vyčerpaná.

Mnich se zeptal na Quintalla, jenže Elbryan ho neslyšel. Avelyn se pohnul a snažil se vstát, skoro upadl, ale Elbryan si toho ani nevšiml. Všechno, co viděl, byla ta žena, a všechno, co slyšel, byl její dech. Jeho oči ji zkoumaly – husté plavé vlasy, modré oči jiskřící ve slabém světle i přes její stav, její rty, plné a nádherné rty, ty měkké rty.

Nemohl skoro dýchat, musel se držet, aby zůstal stát a neupadl, a všechny jeho myšlenky, veškerá energie se vázala k jednomu slovu, ke jménu, které dlouho nevyslovil.

„Pony.“

KAPITOLA TŘICÁTÁ PÁTÁ

Útěk?

Pony.

To jméno mladou ženu zasáhlo jako blesk. Bylo proneseno tak známě. Pozorovala, jak si k ní silný muž kleká a jeho oči se zamlžují.

„Pony," řekl Elbryan znovu a nyní to prohlásil. „Neptal se. Má Pony. Myslel jsem…"

Zavřel oči a snažil se zklidnit dech. Po dlouhé chvíli je otevřel a znovu se podíval na obraz z jeho minulosti a shledal, že její výraz je zmatený.

„Ty si mě nepamatuješ?" zeptal se, a ta otázka sama o sobě ho hluboce ranila.

Žena nevěděla, jak odpovědět. Pamatovala si ho – byl tam někde v její mysli a křičel na ni, ať ho pustí ven. Způsob, jakým řekl její jméno – její přezdívku, jak si najednou uvědomila, protože se nejmenovala Pony ani Jill, ale Jilseponie – byl tak důvěrný a určitě už ho někdy slyšela.

„Dej jí čas, prosím, Elbryane," poznamenal Avelyn.

To je ono. Elbryan. To jméno ji zasáhlo mnohem tvrději, než by se to kdy povedlo bratru Spravedlnost, a poslalo ji nazpět skrze léta.

„Když jsi běžela ze svahu do hořícího Dundalis, myslel jsem, že jsem tě navždy ztratil," pokračoval hraničář, popohnán jiskrou poznání v jejích očích. „Má Pony. Jak jsem tě hledal. Našel jsem tvou matku a otce, naše přátele. Carley dan Aubrey mi umřel v náručí. A byl bych také zemřel. Byl jsem v sevření goblinů a obra, a kdyby nebylo…" Zastavil se, protože si uvědomil, že je na ni moc rychlý a že ji ohromuje.

Byla to však jeho Pony. O tom ani na okamžik nepochyboval. Přiblížil se k ní a jeho obličej byl jenom několik palců od jejího.

„Elbryane,“ řekla měkce a zvedla ruku, aby ho pohladila po tváři. Všechny rozházené obrazy v její mysli se spojily dohromady jako skládačka, jejíž všechny dílky jako kouzlem zapadly do sebe. Pamatovala si ho, jako by na něj nikdy nezapomněla, pamatovala si jejich procházky a povídání, jejich přátelství a něco víc. Uviděla ho, jak se k ní přibližuje, aby ji políbil.

Ale pak byl Connorem a Pony se dusila a natahovala se pro poleno.

Když ten obraz odehnala, shledala, že Elbryan se odvrátil a chtěl po Avelynovi nějaké vysvětlení.

„Máme o čem mluvit,“ řekl mnich.

Elbryan přikývl a podíval se na ni. Byla tak krásná, ještě krásnější než předtím!

„Bratr Quintall?“ zeptal se Avelyn.

Elbryan se na něj zvědavě podíval.

„Bratr Spravedlnost?“ objasnil mnich. „Lovec z mého vlastního řádu, vyslán, aby zabil mne a nepochybně také přátele.“

„Je mrtev.“

„Doveď mě k němu.“

„Proč po tobě šel?“ zeptal se hraničář. Byla to otázka, na níž bylo třeba odpovědět upřímně. Mnich se podíval z Elbryana na Pony a zpět.

„Ne všechna jeho tvrzení byla nepravdivá, obávám se,“ připustil. „Vše vysvětlím, až budeme odtud pryč, a také přijmu tvůj soud,“ nabídl a narovnal se. „Soud vás obou. Rozhodněte, zda mise bratra Quintalla byla oprávněná a jestli jsem já vinen.“

„Nejsem soudce,“ poznamenal hraničář.

„Pak jsem tedy zatracen,“ odvětil Avelyn. „Neboť jediní, kteří se cítí oprávněni mě soudit, již vynesli svůj ortel, a ten se zakládá na chamtivosti a strachu, a ne na spravedlnosti.“

Elbryan se na něho dlouho tvrdě díval. Nakonec přikývl, pomohl jim na nohy a vedl je na místo, kde padl Quintall. Jeho spálené, doutnající tělo bylo skoro k nepoznání.

„Jak se to stalo?“ zeptal se Elbryan a pozorně tělo prohlížel. Nenašel žádný důvod pro to, aby se vzňalo.

„Zde je tvá odpověď,“ vysvětlil Avelyn a ukázal na bok těla, kde se jedna ruka skoro rozpadla v popel. U mrtvoly ležela jehlice a její hematitový střed byl roztaven. Okolo něj byly malé krystaly, začerněné.

Avelyn opatrně prozkoumal jehlici. „Už nemá sílu,“ prohlásil za chvíli. „Magie hematitu a krystalů vybuchla, když Quintall padl.“ Avelyn se zarazil a uvažoval nad svými slovy. Měla jehlice nějakou pojistku pro všechny případy? Cítil v okolí zbytky magie a věděl, že došlo k uvolnění nějaké silné energie. Možná že kameny sloužily mistrům jako upozornění, že je Quintall mrtvý, že selhal. Nebo byla magie ještě silnější? Mohl by to být nějaký transport pro Quintallovu duši?

Avelyn, který kráčel duchem venku z těla a který jednou ovládl jiné tělo, pokrčil rameny nad možnostmi.

Elbryan pokračoval v prohlížení těla a hledal stopy. Místo toho našel dva neporušené kameny: sluneční kámen který Avelyna nepřekvapil, a granát.

„Tak mne tedy vystopoval,“ poznamenal Avelyn. „Je to kámen, který odhaluje magii.“

„A ty máš magii,“ řekl Elbryan.

„Velký váček,“ připustil Avelyn. „Možná že ten největší v osobním vlastnictví na celém světě.“

„Ukradený ze Sv. Mere-Abelle,“ řekl hraničář.

„Odebrán těm, kteří si jej nezasloužili, kteří jen zneužívali kameny dané nám Bohem,“ pronesl Avelyn přísně. „Najdi nám tábor, můj příteli. Řeknu ti svůj příběh, celou pravdu. Rozhodneš, který z nás, zda já, nebo Quintall, si zaslouží titul, který jsme nosili.“

Když se dostali do Elbryanova tábora, když se hraničář s Pony usadili u ohně, Avelyn udělal, co slíbil. Pověděl svůj příběh, od cesty na Pimaninicuit k potopení Vánku a vraždě Dansally, k útěku z kláštera a smrti mistra Sihertona. Bylo to úplně poprvé, co ten příběh vyprávěl, kromě těch několika částí, které už pověděl Jill. Bylo to poprvé, co mohl otevřít svou duši, přiznat svoje zločiny, jestliže to byly zločiny. Když skončil, byl zoufalou troskou; seděl schlíple na tvrdé zemi a měl uslzené oči.

Pony přešla k němu. Milovala ho ještě více, cítila se mu blízko a cítila jeho bolest. Mrzelo ji, že Avelyn byl přinucen chovat se jako lupič a vrah, litovala, že tento jemný muž – i přes jeho hospodské rvačky věděla, že je jemný – byl postaven do takové nekompromisní pozice.

Oba se po chvíli podívali na Elbryana a obávali se jeho soudu. V jeho hezkém obličeji však uviděli jenom sympatie.

„Nezávidím ti, co jsi musel udělat," pravil přísně hraničář. „A také nepovažuji tvé činy za zločin. Jednal jsi v sebeobraně, která je ospravedlnitelná. Ukradl jsi kameny, protože jsi správně usoudil, že jsou zneužívány."

Avelyn přikývl. Byl rád, že slyší tato slova. „Musím tedy jít," řekl neočekávaně. „Jill, Pony, našla svůj domov, jak se zdá." Dal jí ruku na tvář a jeho vlastní se rozjasnila.

„Už mě nepotřebuje," dokončil.

„Ale potřebuje bratr Avelyn ji?" zeptal se Elbryan.

Mnich jenom pokrčil rameny. „Sv. Mere-Abelle mne nepřestane hledat, a tak musím jít dál. Nechci své přátele dostat do nebezpečí."

Elbryan se podíval na Pony, a pak se oba rozesmáli, jako by jim ta představa připadala naprosto absurdní.

„Zůstaneš," poznamenal Elbryan rozkazovačně. „Pony je doma, to je pravda, a její domov je tam, kde je domov Avelyna, jestli se nemýlím."

„Nemýlíš," řekla pevně.

Na celý les začal padat lehký sníh, ale zdálo se, že teplu ohně v hraničářově tábořišti, teplu nově nalezeného domova bratra Avelyna, se vyhýbá.

Část čtvrtá

HRANIČÁŘ

Jak bych chtěl za ní jít, být s ní, abychom znovu poznali mír, který vládl v našich životech před tím strašlivým dnem. Jak ji chci držet, líbat, říct jí všechny své pocity, má tajemství, mé bolesti, mé naděje. Když ji vidím, je to, jako bych viděl všechno, co bylo, a přemýšlím, jaké by to bylo, kdyby goblini nikdy do Dundalis nepřišli. Přemýšlím, jakou bych se vydal jinou cestou – možná bych farmařil a lovil jako můj otec Olwan? Byli bychom já a Pony sezdáni a měli děti?

Jak by svět vypadal, kdyby Elbryan nestrávil ty roky v Andur'Blough Inniness?

Ale je zde problém, strýci Mathere. Nemohu vědět, mohu jen hádat, a to by mohlo být ovlivněno mým současným pohledem na život. Možná že by byl můj život lepší, kdyby pro mě Bůh vybral jinou cestu, více podobnou té Olwanově. Přeji si, aby všichni lidé z Dundalis – můj otec, má matka, rodiče Pony a také všichni ostatní – byli ušetřeni toho krutého osudu. Celým srdcem si přeji, aby goblinové nebyli přišli do Dundalis!

Avšak kde bych potom byl? Myslím, že v míru a pravděpodobně s Pony, a to by byl osud, na který si nikdo nemůže stěžovat.

A přesto odmítám vymazat roky s Touel'alfar, s mými elfími přáteli, kteří mi pomohli se stát mužem. Ti elfí přátelé vytvořili Nočního ptáka, tohoto hraničáře, v naději na zlepšení světa a také v naději na vylepšeni mne samého. Když se na to dívám z perspektivy jejich zářících očí, získal jsem nový a ledší pohled na svět kolem sebe, takový, který bych snad nikdy neměl, kdyby tehdy goblini nepřišli do Dundalis a kdyby mě elfové nezachránili a neodvedli do svého údolí. Skrze tuto tragédii jsem poznal a naučil se milovat život ještě více. Díky této tragédii jsem se stal mužem, kterým jsem, mužem, který vidí svět očima elfa a stejně tak člověka. To je má vina,

strýci Mathere, protože jsem byl z Dundalis vybrán já a nikdo jiný. To je má vina, a když vidím Pony živou, tak nádhernou, tak to jen zvyšuje mou bolest a připomíná mi ty, kteří umřeli, a kvůli tomu se chci ptát, co bych mohl být, a také přemýšlím o tom, jestli bych měl tento ztracený směr radši.

Pro ubohou Pony je to ještě horší. Pohled na mne, na Dundalis jí přinesl vzpomínky, které byly dlouho pohřbené. Od té doby, co jsme ji s bratrem Avelynem zachránili před Quintallem, jsem ji téměř neviděl. Nechce mě vidět a já se za to nezlobím. Potřebuje čas. V krátké době viděla mnoho ze své minulosti.

Všichni kromě nás dvou v Dundalis zemřeli. A my jsme z toho momentu zkázy pokračovali, rostli jsme, shledali své životy potěšujícími a nyní, když jsme zase spolu, možnosti se staly většími. Ale naše potěšení…

To je ta vina, strýci Mathere, naše vina. Nemohu Pony zachránit před vzpomínkami a bolestí z nich a ona nemuze zachránit mne. Jenom doufám, že přijme náš osud a vrhne se vpřed tím nejlepším možným způsobem.

Věděl jsem to od chvíle, kdy jsem ji uviděl v jeskyni. Miluji ji, strýci, jako jsem ji miloval toho osudného dne na hřebeni nad naším domovem. Miluji ji a celý svět bude sladší, když ji budu moci držet v objetí a cítit na krku její měkký dech.

ELBRYAN WYNDON

KAPITOLA TŘICÁTÁ ŠESTÁ

Konfrontace

„Budou si myslet, že jsem ještě větší blázen,“ zaryčel radostně Avelyn. „Ho, ho, ho!“

Elbryan se podíval na Strážce a kentaur pokrčil rameny. Vůbec se se sebehodnocením šíleného mnicha nechtěl přít.

„Skotačím tady s takovými jako ty,“ pokračoval Avelyn. „A jak by mluvili, kdyby zjistili, že stoluji s kentaurem!“

„Mluvili by s respektem, kdyby znali Strážce tak jako já,“ řekl Elbryan, „protože jinak by je kentaur rozdupal.“

Strážce polkl velký kus skopového a říhl.

„Ho, ho!“ zavýskal Avelyn, který tím vším byl okouzlen. Mnich se nyní cítil lépe, cítil se více doma než v prvních dnech v Sv. Mere-Abelle, od toho nevinného času předtím, než poznal pravdu o církvi Abellikánů. V Elbryanovi našel muže, kterého mohl upřímně respektovat, stoické individum znalé všech nebezpečí světa, muže, který byl připraven bojovat proti zlu a bezpráví. Řekl mu celý svůj příběh a hraničář ho nesoudil podle zákonů, ale podle opravdového ideálu spravedlnosti.

Nyní Avelyn trávil dny v Dundalis, Plevelné, Konci světa nebo v lese s Elbryanem a Pony – a někdy rovněž s jeho zvláštními přáteli, jako byli Strážce a ten nádherný kůň Tanečník. Cítil se, jako že je vše v pořádku, cítil něco božského, co necítil už po léta. Jeho jedinou starostí bylo, že Pony vypadala návratem do této oblasti otřesená. Trávila s nimi jen málo času. Raději chodila sama, nejčastěji po okolí Dundalis. Konfrontovala svou minulost, to mnich věděl a byl tomu rád, přestože by si přál, aby jí mohl nějak pomoci.

Potom Strážce zvedl dudy a následoval jídlo truchlivou a oduševnělou hudbou, která v Avelynovi vyvolala představu kopců, polí pšenice a vinic v Youmaneffu. Myslel na otce a matku a doufal, že se otec cítí stále dobře. Samozřejmě že se to Jayson Desbris

nedozví, ale může odpočívat v pokoji, když bude myslet na svého nejmladšího syna.

Na docela blízkém kopci Pony také uslyšela kentaurovu hudbu. Její myšlenky se převalily do bezstarostných dní jejího dětství a její doby s Elbryanem – Elbryanem! Všechny ty děsivé detaily toho osudného dne v ní zůstávaly, ale najednou bylo snazší se s nimi vyrovnat. Mohla se nyní na tu tragédii podívat racionálně a také, po boku Elbryana, se začínala smiřovat s osudem.

Pony poznala, že to nebyl jenom strach a zármutek, které ji přinutily pohřbít minulost, ale také vina. Přežila, zatímco všichni ostatní byli mrtví. Proč ona?

Když uviděla dalšího ze své vesnice, když znovu uviděla Elbryana, pomohlo jí to odstranit něco z té viny. Nyní znala pravdu a byla silná, aby ji akceptovala – a kdyby někdy byla dost silná, věděla, že Elbryan tu pro ni je a že ona tu je pro něj. Poprvé, za dlouhé roky, už nebyla sama.

„Dnes večer nejdeš do města?“ zeptal se Elbryan Avelyna, který se usídloval u ohně.

„Jill-Pony šla do Dundalis,“ řekl Avelyn, „ale já chci dnes v noci zůstat v lese.“

„Studený vítr a tvrdá země,“ varoval ho Elbryan, protože zima se rychle blížila.

„Ho, ho, ho, ho!“ smál se Avelyn. „Neuhodl bys, co jsem všechno zažil, můj příteli. Toto kulaté tělo o tom nevypovídá.“

Elbryan se usmál a podíval se na něho. Pod měkkým zevnějškem se skrývalo pevné tělo.

„Ne, dnes v noci zůstanu,“ pokračoval Avelyn. „Cítím, že je čas, abych ti začal splácet dluh.“

„Dluh?“ zeptal se Elbryan nevěřícně.

„Dlužím ti za můj život a i za život Pony.“

„Následoval jsem pro mne jedinou možnou cestu,“ odpověděl Elbryan.

„A já jsem tomu rád.“

Elbryan se usmál a zavrtěl hlavou. Byl tímto mužem podaven. „A tak se mi odvděčíš svou společností," řekl.

„Ó to ne, jenom tím ne," odpověděl mnich. „A bojím se, že kdybych ti nabídl jenom to, budu ti dlužit ještě víc!"

A znovu se zasmáli, avšak brzy přestali, když Avelynovi zvážněl obličej. „Pověz mi o svém koni," pobídl hraničáře.

„Já nemám koně."

„Tanečník?"

„Tanečník není můj," vysvětlil Elbryan. „Tanečník je volný a nepatří žádnému člověku."

„Tím lépe," řekl Avelyn. Hrabal se ve své róbě a pak ve svém váčku.

Elbryan zachytil záblesk z váčku, když Avelyn hledal určitý kamen, a nad myriádami jisker mu spadla brada. Kameny krásně zářily. Není divu, že církev Abellikánů chtěla ty kameny zpět.

Nakonec mnich našel kámen, který hledal, a držel ho před sebou. Byl to tyrkys.

„Je Tanečník poblíž?" zeptal se mnich.

Elbryan pomalu a opatrně přikývl. „Jaké kouzlo chceš něj použít?" chtěl vědět.

Avelyn zafrkal. „Nic, co by si kůň nepřál," ujistil hraničáře.

A tak vyšli do noci a našli Tanečníka, jak se pase na poli osvětleném měsícem. Avelyn pobídl Elbryana, aby počkal na okraji pole, a potom šel ke koni, držel před sebou kámen a tiše prozpěvoval.

Elbryan zadržel dech. Nebyl si jistý, co silný kůň udělá. Hřebec přijímal hraničáře, avšak ten věděl, že to pro silného a pyšného Tanečníka není nic obvyklého. Kdyby se hřebec rozběhl a mnicha udupal, nebyl by Elbryan překvapen.

Ale Tanečník nic takového neudělal. Kůň tiše zařehtal, když se k němu Avelyn dostal. Mnich pokračoval ve zpěvu, jako by s koněm mluvil. Ať už říkal cokoliv, Tanečník poslouchal. Po dlouhé chvíli Avelyn hraničáři naznačil, ať se připojí.

Mnich stále tiše šeptal, když mu Elbryan stanul po boku. Tanečník nehybně stál, s vysoko vztyčenou hlavou a hrudníkem otočeným k mužům.

Avelyn podal Elbryanovi tyrkys. „Dokonči to," nařídil mu.

Elbryan vzal kámen a neměl ani ponětí, co s ním má dělat. Než se mohl zeptat, pocítil naléhavost. Pohlédl do hřebcových tmavých očí a zjistil, že ho kůň volá. Elbryan nevěřícně zamrkal, potom se podíval na tyrkys a uvědomil si, že neodráží světlo, ale že má vlastní. A poté si rovněž uvědomil, jak je kámen velice teplý.

„Dotkni se jím jeho hrudníku," instruoval ho mnich.

Elbryan pomalu pohnul rukou směrem ke hřebci. Tanečník zavřel oči a vypadal jako v hlubokém transu. Hraničář položil kámen proti jeho hrudi na velké V, kde se spojovaly svaly silných ramen. Dlouho jej tam držel, zatímco Avelyn začal hlasitěji zpívat.

Elbryan si ani nebyl vědom, co kámen dělá, a Tanečník vypadal naprosto uvolněně, když se tyrkys usadil do jeho masa.

Hraničář náhle odtáhl ruku a jeho výraz byl zděšený, když se podíval na kámen, který vypadal jako přirozená část zvířete. Avelyn přestal zpívat a dal Elbryanovi ruku na rameno. Tanečník otevřel oči a vypadal klidně. Neměl žádnou bolest.

„Co jsem to udělal?" zeptal se Elbryan. „Co jsi to udělal?"

Avelyn pokrčil rameny. „Nejsem si úplně jist," připustil. „Ale magie kamene je pro zvířata, tím jsem si jist."

„Na uzdravení? Na posílení?"

„Možná že obojí," odpověděl mnich. Jeho obličej se hodně zvrásnil, když se snažil najít lehké vysvětlení. „Neznám vždycky, jaké kouzlo kameny poskytují," začal. „Ony mě volají a řeknou mi, co mám udělat."

„Takže nevíme, co jsme Tanečníkovi právě udělali," řekl Elbryan a z jeho tónu bylo jasné, že není potěšen, že Tanečník není hračkou pro experimenty. „Je to prospěšné, nebo zhoubné?"

„Prospěšné," odpověděl Avelyn s důvěrou a bez zaváhání. „Chtěl jsem ti jenom splatit dluh!"

„Ale vždyť vlastně ani nevíš, co jsi udělal!" protestoval Elbryan.

„Ale znám přirozenost kamene, který to udělal," vysvětlil Avelyn. „Tyrkys je kamenem zvířat, opravdovým požehnáním. Myslím, že tvoje pouto s Tanečníkem se zpevnilo, že jste nyní pevněji a hlouběji spojeni."

„Pán a zvíře?“ zeptal se Elbryan, jemuž se taková myšlenka nelíbila.

„Přítel a přítel,“ opravil hraničáře Avelyn. „Tanečník nemůže být nikým vlastněn, tak jsi to řekl, a já bych nechtěl lámat jeho nádherného ducha. Nikdy! A tak, můj příteli věř kamenům, měj víru v tyto dary Boha. Brzy najdeš pravdu o kouzle, které nyní Tanečník má, a bezpochyby budete oba potěšeni.“

Jakoby v odpověď se Tanečník zvedl na zadní, zaržál a potom začal kolem dvojice v těsném kruhu obíhat, rozrývaje kopyty trávník. Hřebec nevykazoval žádné známky bolesti nebo znejistění.

Elbryan to jasně cítil, bylo to, jako kdyby mohl číst v jeho mysli. Nebyly to jenom pohyby jeho těla. Četl hřebcovy myšlenky!

Elbryan se podíval na Avelyna, který se mírně usmíval. „Slyšíš je?“ zeptal se hraničář. Nemohl nalézt lepší slovo. „Víš, co hřebec cítí?“

„Byl jsem jenom prostředníkem,“ vysvětlil Avelyn, „vykonavatelem. Přivolal jsem kouzlo kamene, avšak ty jsi ho použil. Ty a Tanečník jste nyní blíže spojeni! Ale znám jeho myšlenky,“ dokončil s tajemným úsměvem. „Jasně je vidím na tvém obličeji!“

Tanečník se náhle zastavil a znovu zařehtal a zavolal tak do noci. A pak se vyřítil z pole.

Ale Elbryan dobře věděl, kde je. Když se soustředil, viděl zem pod jeho kopyty. Cítil vzduch a noc, kterou kůň utíká, a tmavý les. A bylo to ještě hlubší. Hraničář začal vnímat svět jeho očima. A potom opravdu ocenil inteligenci zvířete, filtrovanou jinou perspektivou, ale která nebyla menší než jeho. Kůň znal věci jednoduše, bez zásahu domény člověka nebo elfů. Co bylo v jeho očích, prostě bylo, a to s žádnou interpretací, byl to dokonalý a efektivní způsob vnímání skrze emoce, který žije v přítomnosti a nezajímá se o budocnost nebo minulost.

Dokonalé, jednoduché a krásné.

Po dlouhé chvíli Elbryan otevřel oči a podíval se na Avelyna. Pokývl radostí, protože pochopil, jaký dar jemu a Tanečníkovi Avelyn dal. Byl stejně nádherný a dokonalý jako dar, který mu vyrobil Joycenevial.

Elbryan dal ruku na mnichovo rameno a znovu přikývl, protože nemohl najít slova, kterými by mu poděkoval.

Avelyn se vrátil ráno do Dundalis a na cestě potkal Pony, jak jde do hraničářova tábora. Mnich se jí začal ptát, jestli chce doprovodit, ale když se podíval na její výraz, raději pokračoval. Brzy její výraz pochopil.

Pony našla Elbryana, jak hasí a uklízí oheň. Přišla do tábora tiše a beze slova se k němu přiblížila.

Elbryan vzpřímeně stál a díval se na ni. Byli sami, poprvé, a oba měli tolik otázek, že zůstávali potichu a obcházeli se, jako by byli soupeři, jako dva panteři.

V jejím pohledu byla intenzita, kterou hraničář ještě nikly neviděl – byl to hlad či vztek, nějaká vnitřní vášeň, které jí nedovolovala ani mrknout. Kousala se do spodního rtu, kroužila okolo něj a upírala na něho pohled.

Hraničář se brzy dostal do podobného transu a cílem jeho soustředění se stala Pony. Byla tam jenom ona a nic víc, jenom ty planoucí modré oči a něžné rty.

Kroužíce se k sobě přibližovali více a více každým kruhem.

Zvuk z lesa je přerušil. Ani jeden z nich ho nepoznal a ani se nestarali, co by to mohlo být.

„Pojď," pobídl hraničář Pony, vzal ji za ruku a vedl ji po cestě pokryté sněhem, z lesa vyšli na louku a Elbryan se široce usmál, neboť tam na druhém konci stál Tanečník. Hraničář věděl, že tam bude, dokonce ho telepaticky zavolal.

Když ho hřebec uviděl, vzepnul se a zafrkal. Jeho dech vyšel jako velký kužel páry.

„Pojď," řekl Elbryan opět a vedl ji rychle přes pole. Nyní, když byl s nimi Tanečník, hraničář znal jejich cíl, jediné místo, které se hodilo na osobní setkání s Pony. Přijme však hřebec dva jezdce?

„Klid, příteli," řekl tiše a hladil ho po krku. Podíval se na koně, podělil se s ním o myšlenky, a když uslyšel odpověď podíval se na Pony a pokývl.

„Je nádherný," řekla. Pomyslela si, že ta slova nejsou dostačující, že jsou nějak prázdná tváří v tvář tomu hřebci, ale nenapadla ji jiná. Elbryan ji vzal za ruku a pomohl jí nasednout.

Tanečník znovu zafrkal a zacukal sebou, ale pomalu ženu přijal. A potom přišel opravdový test, když nasedl i Elbryan a usadil se před Pony.

Kůň byl připraven vyrazit.

A jak běžel! Byl rychlý jako vítr, letěl po cestách a okolo stromů tak rychle, že byly rozmazané. Pony křičela hrůzou a potěšením a pevně se držela Elbryanova pasu.

Brzy se dostali k hájku ve tvaru diamantu, k borovicím pokrytým sněhem, ale kde země byla prosta sněhu. Tanečník se zastavil a dvojice sklouzla dolů.

Pony šla přímo ke koni a dívala se mu do očí. Nedýchala pravidelně: bylo v tom něco pudového. Toto zvíře bylo nezkrotné, bylo až děsivě silné. A přesto na něm jela, a to bez sedla!

Otočila se za Elbryanem, který šel do hájku, a následovala ho. Zmizel v hustých větvích. Pony se na chvíli zastavila uvažovala nad následky a svými pocity.

Mladá žena vzdorovitě zavrtěla hlavou, pak se ohlédla na hřebce, který zařehtal, jako by ji pobízel. Nezkrotný a silný, tak ztělesnil kůň její pocity, které bublaly na okraji její mysli a hrozily, že ji přemohou.

Protáhla se větvemi na malou loučku, kde byl skrčený Elbryan a rozdělával oheň. Pony ho pozorovala.

Divoký, nezkrotný, děsivě silný, honilo se jí stále hlavou, jako by to bylo varovaní a současně pokušení. Dala si ruce v bok, kousajíc si opět ret, a upřeně se podívala na toho muže, který již nebyl chlapcem, kterého kdysi znala, s nímž strávila dětství, a přesto v něm z něj mnoho zůstalo.

Těch několika vzpomínek, které ještě neodhalila, se bála, a když se dívala na Elbryana, věděla, že se jim brzy postaví.

Přešla k němu a on se narovnal. Oheň plál. Tak stáli dlouhou chvíli a tiše na sebe hleděli.

Pak se k ní přiblížil, přiložil své rty na její a ona vydala slabý vzdech, očekávajíc zvednutí černých křídel, očekávajíc, že její mysl bude křičet. Ale pak byl u ní, jeho rty na jejích, a všechno, co cítila, byl on a všechno, co slyšela, byl jeho měkký dech a zasténání.

Polibek se stal naléhavějším a její strach se rozpustil, odnesen náhlou bouří vášně, která ji přemohla. Tvrdě ji políbil a ona jeho, jejich jazyky byly propleteny.

A pak se rozdělili, Elbryan se na ni díval a uzamkl ji do svého pohledu. Zvedl ruce, rozvázal jí plášť a ona nechala látku spadnout bez protestu a na kůži ucítila studený vzduch. Poté jí začal rozepínat knoflíky u blůzy a pokračoval, dokud poslední část jejího oděvu nespadla na zem. Nestyděla se a kolem ní neplácala žádná křídla hrůzy.

Elbryan si svlékl svůj vlastní plášť a do pasu nahý stál před ní. Pohnuli se k sobě, chlupy na jeho hrudi ji šimraly na prsou. Zvedla ruce nad hlavu a on propletl své prsty s jejími.

Pak ji pustil a začal ji hladit po pažích, pomalu a tak jemně, jenom konečky prstů. Jeho ruce se přes lokty, paže a záda dostaly na lopatky a k šíji a stále ji konečky prstů hladil.

Pociťovala elektřinu z jeho prstů, chtěla je mít ještě blíž a přece, kdyby byly blíž, už by to nebylo ono. Zvrátila hlavu a otevřela ústa, když se koupala v jeho dotecích, když jeho ruce běžely dolů po zádech k zadku a pak zpět na boky. Pony se otočila a její záda spočinula v jeho objetí. Zvedl jednu ruku, odhrnul jí vlasy na bok a jemně ji políbil na krk. Měkký polibek se změnil na naléhavější a tvrdší, a pak na kousnutí.

„Cítíš mě?“ zašeptal jí do ucha.

„Ano.“

„Jsi živá?“

„Ano, moc.“

„Chceš, abych se s tebou miloval?“

Pony se zarazila a hledala náznak strašlivých vzpomínek. Vzpomněla si na svou svatební noc a podívala se na oheň, jako kdyby to byl nepřítel. Ale tohle je něco jiného, cítila mladá žena. Něco silnějšího.

„Ano,“ zašeptala tiše.

Spolu si lehli na ještě teplý plášť a tam zůstali – obklopeni přítomností a minulostí. Pro Elbryana to bylo naprostým vyvrcholením jeho mládí, kdy ho myšlenky vždy při probuzení vedly k této ženě, k jeho nejbližšímu příteli. Tahle chvíle, po tolika letech

čekání, byla označením konce vztahu s dívkou a začátkem nového a hlubšího vztahu se ženou. Nyní byl muž a ona byla žena, a všechna jejich láska přišla ve spojení jejich těl. Byl šťastný, ale také zranitelný, kdyby se jí něco stalo. Kdyby ji nyní ztratil, jak si myslel předtím,-že ji ztratil, pak by mu puklo srdce a již by se nikdy nezahojilo, pak by jeho život už neměl smysl.

Pro Pony byla ta chvíle v hájku popřením temnoty, roztrháním tmavé bariéry; zlé vzpomínky byly překonány jemností, láskou a hřejivými vzpomínkami na mládí s Elbryanem; na čas, kdy ji tahal za vlasy, kdy ho jeho přátelé kvůli ní škádlili a on své city nepopíral, na jejich dlouhé procházky a rozhovory, na tu chvíli na svahu, kdy se dívali na Halo, na chvíli, kdy se poprvé políbili – ano, ta chvíle polibku! – a tentokrát to neskončilo v temnotě výkřiků, ale pokračovalo to. Líbali se a dotýkali. Sdíleli život a měli stejné vzpomínky. Ztratili a zase nalezli lásku, a přestože spolu mnoho let nebyli, věděli v tomto okamžiku o sobě vše.

Poté leželi dlouho na svých pláštích, nic neříkali a dívali se do ohně. Jednou Elbryan vstal, aby přiložil dřevo, a Pony se smála, jak nahý poskakoval a jeho nohy se na sněhu třásly. Obmotala kolem sebe pokrývku, a když se vrátil, nechtěla ho pustit dovnitř.

Ale její milý úsměv prozrazoval její pravé pocity, a Elbryan se s ní pral, a když byl znovu pod pokrývkou, jejich těla se k sobě znovu přitiskla a pro Pony se svět znovu zatočil.

Divoký, nezkrotný, děsně silný.

Později byl nad ní a díval se na ni ve světle malého ohně.

„Moje Pony," šeptal. „Jak byl můj život prázdný. Byl tak prázdný, že jsem ani nezpozoroval díru ve svém srdci. A nyní když jsi tady, tak vidím, jak byl beze smyslu."

„To nikdy."

Pokývl a popřel její slova. „Má Pony," řekl znovu. „Barvy světa se vrátily."

Pak zavřel oči a políbil ji.

Noc se prohlubovala, vítr skučel mezi stromy a těch pár ptáků, kteří čelili severské zimě, zpívalo. Někde v dálce zavyl vlk a další se k němu přidal a pro Elbryana byla ta píseň sladší než kdy předtím, sladší než v letech, která strávil v začarovaném elfím lese.

Usnul, ale Pony ne. Byla vzhůru celou noc. Elbryan jí byl blízko, byl s ní jedno. Myslela na Connora a svou svatební noc, na černé vzpomínky, které ji pohltily. Nevědomky se pohladila po dlani, kterou si tenkrát popálila.

Nyní, poprvé, viděla ty vzpomínky jasně, slyšela výkřiky Dundalis, viděla ohně a zkázu, Olwana umírajícího v rukou obra, a ve své mysli znovu zalezla pod hořící dům, do temnoty.

Tentokrát to byly jenom vzpomínky a ne hroziví démoni. S Elbryanem po boku jim mohla vzdorovat a přijmout je.

Po tváři jí stékaly slzy. Byly to slzy za ztrátu Dundalis, a když odešly spolu se zármutkem, pevně se přitiskla k Elbryanovi a od té doby, co ji poprvé políbil, byla poprvé skutečně volná.

KAPITOLA TŘICÁTÁ SEDMÁ

Úlovek dne

„Sakra,“ ječel hubený muž a bázlivě odstupoval od oka na stromě a od hnusného humanoidního tvora, který z něj visel. „Sakra! Cricu! Cricu!“

Brzy si ale uvědomil, že jeho křik jen přivede další tvory, jestli tady nějací jsou, a tak si připlácl ruku na pusu, odklopýtal na pole, zalehl a druhou ruku měl na svých nožích. Nebyl tam žádný úkryt, poněvadž tráva, ač vysoká, byla řídká a nad pokrývku sněhu vylézalo jen několik málo stébel.

O chvíli později začal Chipmunk dýchat lehčeji a před nim se objevil muž s mečem. „Chipmunku?“ zavolal Cric tluměně. „Kde jsi?“

Chipmunk vyskočil na nohy a běžel k němu. Po cestě několikrát zakopl a upadl.

„Co víš?“ zeptal se ho Cric několikrát, když se k němu blížil. Nakonec se ho Chipmunk chytil, ale byl příliš vzrušený na to, aby mluvil. Poskakoval nahoru a dolů a ukazoval ke stromům.

„Naše past?“ zeptal se druhý muž klidně.

Chipmunk přikývl tak rychle, až se kousl do jazyka.

„Chytili jsme něco?“

Znovu přišlo přikývnutí. „Něco neobvyklého?“

Chipmunk už neměl náladu na další otázky. Vzal Crica za paži a postrčil ho ke stromům. Cric se narovnal a uviděl, že Chipmunk s ním nepůjde, potřásl hlavou a šel k pasti sám. Za chvíli se ozval výkřik a Cric odtam vystřelil skoro tak rychle jako předtím Chipmunk.

„To je goblin!“ vyprskl. „Zatracenej goblin!“

„Musíme jít za Paulsonem,“ řekl Chipmunk, na což Cric přikývl a rozběhl se s Chipmunkem v závěsu.

Našli Paulsona, jejich vůdce, jak sedí opřený o slunnou stranu jilmu, má bosé nohy a ohřívá si prsty u ohně. Dvojice zpomalila, protože věděla, že vyrušit Paulsona znamená dostat po hlavě.

„Tak co je?“ zeptal se Paulson s napůl zavřenýma očima. „A ať to stojí za to!“

„Něco jsme chytili,“ poznamenal Cric.

Paulson otevřel oči a přejel si ruku po zjizvené bradě. „Dobrá kožešina?“

„Žádná kožešina,“ řekl Chipmunk. „Jenom kůže,“ dodal Cric.

„Co?“ posadil se Paulson a natáhl se po botách. „Neříkejte mi, že jste pověsili člověka!“

„Člověka ne.“

„Je to zatracenej goblin!“ vyprskl Cric.

Paulsonův obličej náhle zvážněl. „Goblin?“ Oba muži chvatně přikývli. „Jenom jeden?“

A znovu přikývli.

„Vy zatracení blázni,“ huboval je Paulson, „nevíte, že neexistuje nic takového jako jeden jediný goblin?“

„Měli bychom jít domů,“ řekl Chipmunk.

Paulson se rozhlédl a potom zavrtěl hlavou. Cric a Chipmunk tu byli noví. Přišli teprve před třemi lety, avšak Paulson žil na hranici skoro celý život a byl u Plevelné, když goblini vyhladili Dundalis. „Musíme zjistit, kolik jich je, a zjistit, kam mají namířeno.“

„A kdo se stará o lidi v Dundalis?“ zeptal se vystrašený Cric „Oni se o nás nikdy nestarali.“

„Jo,“ dodal Chipmunk.

„Není to jenom pro ně. Je to pro nás. Jestliže přijdou goblini, je lepší utéct.“

„A nemůžeme teda jít na jih?“ zeptal se Cric.

„Zavři hubu a měj připravený meč,“ nařídil mu Paulson. „Goblini nejsou tak tvrdí. Musíte se bát jenom jejich počtu. A jejich přátel,“ dodal zachmuřeně, „poněvadž se kamarádí s obry.“

Druzí dva muži se třásli.

„Ale musíme je vidět dřív než oni nás,“ pokračoval hromotluk. „Možná že je na ně vypsaná nějaká odměna.“

To dvojici zaujalo.

Nejdříve se vrátili k pasti, Paulson odsekl goblina, uřízl mu uši a dal je do váčku. Zastavil se jenom na chvíli, když zjistil, že tvor je na jednoho ze svého druhu až příliš dobře ozbrojený a že na kožené kazajce má znak, černý emblém netopýrovitého tvora na šedém pozadí. Paulson to nepovažoval za nijak důležité, protože kazajka byla stejně asi kradená.

„Není tady víc než několik hodin," prohlásil Paulson po prohlídce těla. „Jestliže byl s přáteli, zřejmě tu ještě budou." Nebylo těžké sledovat jeho stopy v podrostu, ale stopy na poli byly zaváty sněhem. Jenže ze směru stop usoudili přibližně, odkud se sem dostal, a tak rychle vyrazili přes pole do lesa.

Chipmunk našel první stopu – tři sady stop, z nichž se jedna oddělovala směrem, odkud přišli, a další dvě pokračovaly dal.

„Tak, nyní máme převahu," řekl hrozivě Paulson, který se nikdy nebál rvačky.

Asi po míli uviděli dvojici goblinů, kteří odpočívali mezi kameny na svahu. Paulson vytáhl meč a naznačil Cricovi aby mu byl po boku, a Chipmunkovi, aby šel výš, odkud bude mít dobrý úhel na házení svých nožů.

„Tvrdě a rychle?" zašeptal Cric.

Paulson nad tím chvíli uvažoval a pak zavrtěl hlavou. Zadržel Crica a postrčil ho za keř, zatímco Chipmunk hledal svou pozici. Pak Paulson klidně vyšel a mířil ke dvojici goblinů. Byli od nich na dvanáct kroků, když je goblini zpozorovali. A jak křičeli!

Vyskočili na nohy, jeden vytáhl dlouhý oštěp, ten druhý meč. Paulson byl překvapen, že také tito dva, jako jejich kamarád, jsou tak dobře ozbrojeni a mají stejné kazajky jako mrtvý. Jeho znalost goblinů nezahrnovala kazajky s emblémy.

A ani se nechovali tak, jak očekával. On a Cric rychle postupovali, ale jen jeden, ten s oštěpem, se jim vrhl vstříc, aby jim zahradil cestu a kryl tak náhlý ústup druhého.

Oba muži zaútočili. Goblin píchl oštěpem a škrábl Crica, čímž ho zadržel. Paulson postoupil vpřed, chytil oštěp, vyrazil podél něj a zaryl tvorovi meč hluboko do hrudi.

„Další dvě uši!" smál se Cric, ale na to Paulson zrovna nemyslel.

„Dostaň ho, Chipmunku!“ zavolal.

Utíkající goblin si to švihal do kopce a Chipmunk si klekl a vyslal na něho dvojici dýk. Tvor se jedné vyhnul, ale druhá se mu zabodla do boku.

Goblin zaskučel, ale skoro nezpomalil, dokonce ani když se mu Chipmunk trefil do ramene.

A potom byl goblin z dosahu a Chipmunk se připojil ke svým druhům a začali ho honit. Cric byl nejrychlejší, a tak ho snadno dohánět. Běželi z kopce a k dalšímu údolí. Tvor utíkal přes hřeben, Cric za ním v závěsu a Paulson na něho křičel, aby tu zatracenou věc sundal.

Cric vylétl na vrchol hřebenu s mečem připraveným, ale pak, k překvapení druhých dvou, se zastavil.

Když ho Paulson a Chipmunk dohnali, pochopili jeho zaváhání, protože tam v údolí ležela ta největší armáda, jakou kdy viděli – a to jak Cric, tak Paulson strávili několik roků u Královych mužů. Celé údolí bylo plné stanů a ohňů; pod nimi se hemžily tisíce tvorů, většina o velikosti goblina, někteří menší. Také tam však byli fomoriánští obři. Překvapivé byly válečné stroje, bylo jich asi dvanáct. Byly to velké katapulty, balista na vrhání oštěpů a obrovské vrtáky, zřejmě k provrtávání hradeb.

„Jak daleko na jih půjdeme?“ zeptal se Cric Paulsona.

V tu chvíli se Paulsonovi zdál Behren jako dobrá možnost.

„Já vím, že máte něco za lubem!“ křičel kentaur. „To je předpoklad, který mám vždycky, když se podívám do vašich šeredných obličejů!“

Strážce předtím slyšel pobíhání po chatrči a po průzkumu našel tři lovce, jak si balí.

Tři muži se po sobě nervózně podívali. I obrovský Paulson vypadal malý vedle osmisetlibrového kentaura – a ten teď při své náladě vypadal ještě impozantněji.

„Tak?“ vybuchl kentaur. „Máte vysvětlení?“

„Odcházíme, to je vše,“ řekl Chipmunk.

„Odcházíte?“

„Na jih," dodal Cric, který byl připraven zalhat, ale zmlkl, když ho Paulson probodl pohledem.

„Co jste udělali?" optal se kentaur. „Znám vás. Kdybyste někoho nenaštvali, tak neodcházíte." Kentaur kousek couvl, usmál se a pomyslel si, že to vyřešil. „Máte na stopě Nočního ptáka, že?"

„Hraničáře jsme už týdny neviděli," protestoval Paulson.

„Ale viděli jste jeho přátele," pravil Strážce. „Možná jste zabili jednoho z jeho přátel."

„To ne!" zavrčel Paulson.

„Goblini nejsou přátelé Nočního ptáka!" dodal Chipmunk dopáleně, než se zamyslel nad tím, co říká. Cric do něj strčil a Paulsonův pohled mu sliboval výprask.

Strážce ustoupil o další krok a díval se na ně.

„Goblini?"

„Řekl jsem goblini?" řekl Chipmunk nevinně a snažil se z toho vykroutit.

„To tedy ano," zaryčel Strážce a zarazil tak jakékoliv další lži. „Řekl jsi goblini, a jestli jsou tady, tak mi o tom řeknete vše, než vás zadupu do země!"

„Goblini," řekl Paulson zachmuřeně. „Tisíce goblinů. Viděli jsme je a chceme pryč." Poté vypověděl vše a skončil tím, že před Strážce hodil gobliní uši.

Paulson potom řekl kentaurovi, aby odešel, aby se mohli sbalit a odejít, ale Strážce je jen tak lehce nepustil. Kentaur se rozhodl, že půjdou s ním a najdou Elbryana a Pony a poví jim vše, co vědí. Tři lovci o to neměli zájem, ale taky nechtěli s kentaurem bojovat.

Našli dvojici a bratra Avelyna v hraničářově táboře, který byl na sever od Dundalis, v hájku pod stromy.

Strážce je zavolal dlouho předtím, než dorazili – Elbryan uměl nastražit past stejně dobře jako elf a byl vždycky ye střehu. Hraničář přivítal kentaura, byl však překvapen, že je ve společnosti takových darebáků. „Myslím, že pan Paulson by ti rád pověděl něco, co budeš chtít slyšet," vysvětlil kentaur.

Paulson to vybalil a Pony a Elbryanovi se udělalo špatně. Pokud jde o Pony, možnost blížící se armády goblinů poslala její

mysl do dne tragédie a hrozilo, že bude přemožena city, na které si teprve nedávno vzpomněla.

Pro Elbryana byla lovcova zkazka komplikovanější. Zatímco on měl také hrozné vzpomínky, měl rovněž povinnosti. Kolikrát si jenom řekl, že nedopustí tragédii podobnou té v Dundalis? A nyní zde byla tatáž hrozba. Pony měla hodně práce s tím, aby zvládla svůj strach. Pro Elbryana to byla otázka povinnosti a hrdosti.

Hraničář vzal z ohně jeden klacek a nakreslil na zem mapu. „Ukažte mi, kde to přesně je," nařídil Paulsonovi a muž to bez zaváhání udělal, protože věděl, že kdyby to neudělal dobře, hraničář by ho přinutil jít s ním.

Elbryan chodil dokola a často se díval na mapu.

„Musíme jim to říct," řekla Pony.

Elbryan přikývl.

„Máte na to jenom slovo tady těch třech!" řekl poněkud nevěřícně Strážce.

Hraničář se podíval z kentaura na Paulsona a znovu přikývl. „Nikdy není na takové varování brzy," řekl.

Paulson vypadal uspokojeně, ale Elbryan ještě nebyl připraven uznat, že muž mluví pravdu. „Půjdu na sever," pravil hraničář, „na místo, které jste popsali."

„Já s tebou nejdu," protestoval Paulson.

Elbryan zavrtěl hlavou. „Budu rychlý, a pro tebe až příliš tychlý." Podíval se na Strážce a kentaur přikývl, pochopil prosbu a byl připraven jít se svým přítelem.

„Ty," řekl Paulsonovi, „a tvoji přátelé půjdete do Konce světa a budete je varovat."

Paulson zvedl ruku, aby utišil Crica a Chipmunka, jejichž protesty a obavy se projevovaly steny. „A pak?" chtěl vědět Paulson.

„Pak půjdete za svým srdcem," odpověděl Elbryan. „Nic mi nedlužíte a já chci jenom tuto jedinou laskavost."

„A tu ti dlužíme?" zeptal se Paulson skepticky.

Elbryanovo zachmuřené přikývnutí bylo jedinou odpovědí, kterou muž dostal, byla to připomínka dne, kdy je hraničář ušetřil.

„Konec světa," souhlasil Paulson naštvaně. „Řekneme to všem. Jenom si nemyslím, že budou poslouchat."

Elbryan přikývl a podíval se na Pony. „Plevelná,“ nařídil. „Ty a Avelyn.“

„A co Dundalis?“ zeptala se žena.

„Strážce a já se tam vrátíme,“ vysvětlil hraničář. „Ale nejdřív půjdeme sem.“ Hraničář ukázal na mapu, na jistý bod severozápadně od Dundalis, na bod přibližně stejně vzdálený od Plevelné a Dundalis a ne o moc dál od Konce světa.

„Hájek?“ zeptala se Pony.

Elbryan přikývl. „Háj stromů ve tvaru diamantu,“ vysvětlil lovcům.

„Znám to místo,“ řekl Paulson, „ale nějak zvlášť se mi nelíbí.“

Elbryan nebyl jeho odpovědí překvapen – elfí magie, která ho tam táhla, asi také odpuzovala darebáky. „Za jeden týden,“ vysvětlil hraničář. Podíval se na Paulsona. „Když půjdete na jih, ujistěte se, že lidé z Konce světa vědí, kde mě najdou.“

Paulson to odmávl. Byl znechucený.

Elbryan pokynul Strážci. „Tanečník je tady,“ řekl jistě.

Před úsvitem už hraničář s kentaurem uháněli k severu. Strážce se musel snažit, aby Tanečníkovi stačil.

Avelyn a Pony, bok po boku, vyrazili a spočítali si, že v Plevelné budou před západem slunce.

Paulsona, Crica a Chipmunka čekala delší cesta. I když druzí dva Paulsona usilovně přesvědčovali k útěku a říkali mu každou chvíli, že by měli nechat Konec světa stvůrám napospas a utíkat až do Palmarisu, velký muž, poprvé svázán povinností, nic neslyšel. Dal hraničářovi slovo, že bude varovat lidi z Konce světa.

Pony a Avelyn podcenili vzdálenost a utábořili se tu noc před Plevelnou. Mnich prohlásil, že s takovým varováním by se měli ukázat raději ve dne. V tichém lese si odpočinuli a Pony brzy usnula.

Probudila se kvůli Avelynovým výkřikům. Muž byl ve spárech noční můry a válel se po zemi. Nakonec ho Pony probudila a výraz na jeho tváři, když ji uviděl, byl výrazem šílenství. Zamrazilo ji v zádech.

Avelyn zvedl ruku a otevřel ji a odhalil spálený krystal, který vzal Quintallovi z těla.

„Cítil jsem, že mají ještě nějakou sílu," vysvětlil mnich. „Jejich znakem je vidění na dálku."

„Hledal jsi gobliny, že?"

„A také jsem je viděl," pravil Avelyn. „Paulson nepřeháněl."

Pony zhluboka dýchala a přikývla.

„Ale to není vše!" řekl jí Avelyn, popadl ji a zatřásl s ní. „Byl jsem přivolán. Přivolán magií kamenů, vzdálenou silou, která se připojila k těmto kamenům."

Pony se na něj zvědavě podívala. Nerozuměla tomu.

„V Coroně je vzhůru něco velmi děsivého!" vykřikl Avelyn. „Daktyl se zde prochází!"

Tato slova už od Avelyna slyšela mnohokrát. V tu noc, kdy ho poprvé uviděla v Tinsonu, řekl to stejné. Ale tentokrát to bylo něco víc, něco osobního. Avelyn vždycky pevně věřil, jenže tentokrát jeho výraz napovídal, že už to není jen víra. V tu chvíli, ve světle skomírajícího ohně, už neměla pochybnosti o Avelynově znalosti o probuzeném daktylovi. Bylo to něco víc než předtím – víc než mnichovo podezření, které vyčetl ze starých textů. Bylo to něco osobního.

„Tak tady to máš," pravil Strážce tiše a zlověstně, když s Elbryanem stáli a pozorovali pole stanů. „Ti tři nelhali."

„Ani nijak nepřeháněli," dodal Elbryan temně. Když poprvé vyhlédl za hřeben a uviděl masivní armádu a její tábor, klesl na mysli. Jak by mohli lidé ze tří vesnic vzdorovat takové armádě, i kdyby byli za zdmi? Nemohli by, samozřejmě.

Bylo jasné, že se armáda pohybuje na jih. Nacházela se o několik mil jižněji, než říkali lovci. V lese byl vidět široký pás, který goblini a obři vysekali.

„Docela jistě najdeme místo, kde se schovat," řekl Strážce klidně. „Goblini tu byli a zase budou. Už jsem je přečkal a zase je přečkám!"

„Musíme se o jejich záměru dozvědět víc," řekl Elbryan náhle a kentaur se na něj zvědavě podíval.

„Není těžké určit, co goblin chce udělat," odvětil kentaur.

Elbryan třásl hlavou ještě dříve, než mohl Strážce dokončit. „Tohle je ale jiné," vysvětlil. „Goblini a obři by neměli být dohromady v tak velké skupině. A pracovat v souladu," dodal a ukázal paží na panoráma tábora a na disciplinovaný způsob, jakým jej tvorové organizovali. „A co tamto?" pokračoval a ukázal na dvanáct velkých strojů, které staly konci tábora.

„Tentokrát jsou hladovější," odvětil kentaur. „A tak zabijí více lidí než obvykle a možná dostanou dvě města a ne jenom jedno. Je to stará pohádka, znovu a znovu opakovaná, přestože vždy lidi překvapí."

Elbryan tomu nevěřil, tentokrát ne, když se díval na tábor. Podíval se k západu a zpozoroval, že slunce zapadá. „Musím tam jít," poznamenal.

„Teď?" zeptal se kentaur skepticky.

Elbryan sklouzl z Tanečníka a podal otěže Strážci. „Prozkoumej oblast. Zjisti, jestli nějaká část armády neprošla kolem naší pozice. Vrátím se sem, nebo k dalšímu hřebeni, až Sheila zapadne."

Strážce věděl, že nemá cenu se s tvrdohlavým hraničářem hádat.

Elbryan šel od stromu ke stromu a přibližoval se. Brzy byl mezi průzkumníky goblinů, kteří se procházeli mezi stromy, stěžovali si na to nebo ono, na své špatně padnoucí uniformy a na nějakého zvlášť nevraživého velitele, který používal k domluvě víc svůj bič než hlas. Elbryan nerozeznal každé slovo; goblini používali běžný jazyk Corony, ale jejich přízvuk byl těžký, a tak hraničář pochopil jenom základ konverzace.

To, co pochopil, ho neuklidnilo. Goblini mluvili o tom, že jsou součástí armády, to bylo jisté.

O hodinu později se dočkal dalšího překvapení. Byl na stromě, ležel na tlusté větvi asi deset stop nad zemí, když pod strom přišla skupina vojáků. Tři z nich byli goblini, ale čtvrtého tvora, držícího pochodeň, ještě nikdy neviděl. Byl to trpaslík s válcovitým hrudníkem a tenkými údy a na hlavě měl červenou čapku.

Čapku červenou od krve. Přestože ještě nikdy powrie neviděl, vzpomněl si na pohádky z dětství.

Ti čtyři se rozhodli oddechnout si pod stromem. Naštěsti se ani jeden z nich neobtěžoval podívat se nahoru.

Hraničář si nebyl jistý, jak pokračovat. Cítil, že by měl chytit trpaslíka, aby lidem ve městě dokázal, že nebezpečí je opravdové. Zpráva o goblinovi nezpůsobí nic víc než chabý zájem a možná několik patrol, to Elbryan věděl od svých dnů vesničana. Ale krvavá čepice hozená mezi ně, důkaz že powriové jsou v oblasti, by mohla vyděsit mnoho lidí a podnítit je k útěku na jih.

Ale jak ho dostat?

Ti čtyři odpočívali. Možná že usnou. Jeden z goblinů vytáhl velký vak na vodu, a když tvor nalil pěnící tekutinu do hrnku, Elbryan věděl, že je to silný alkohol.

Elbryanova krev se vařila vztekem, když goblini začali mluvit o vyhlazování měst, vraždění lidí a když detailně popisovali, co by udělali s ženami předtím, než je zabijí.

Shledal, že se mu těžko dýchá. Brutální rozmluva ho přenesla zpátky ke dni, kdy viděl zkázu Dundalis, a znovu uslyšel výkřiky svých přátel a rodiny.

O několik minut později jeden z goblinů šel do blízkého houští, aby si ulevil. Elbryan ho pořád viděl, temnější skvrnu v houští, otočenou zády, jak se kýve dopředu a dozadu a zalévá keř.

Hraničář se pomalu přesunul do sedu. Zvedl šíp a jemné natáhl luk. Podíval se na ostatní tři, kteří už byli opilí. Trpaslík vykládal nějakou historku a dva goblini se smáli nad každým slovem.

Elbryan poslouchal slova, chvíli počkal, protože věděl, že se trpaslík dostane k vyvrcholení.

Tětiva jemně zabzučela, šíp vylétl a zabořil se do hlavy čurajícího goblina. Tvor vypustil jen slabý sten a spad do křoví.

Trpaslík se najednou zastavil, vyskočil na nohy a pozorně hleděl do noci.

Goblini se pořád smáli a jeden udělal krutou poznámku tom, že jejich společník se možná svalil na svoje vlastní chcanky.

Trpaslík si nebyl jist. Utišil je mávnutím ruky a pak jim naznačil, aby se pohnuli.

Na větvi hraničář nasadil na tětivu dva šípy nad sebou a natáhl ji. Dva goblini šli bok po boku před trpaslíkem a tlumeně volali svého společníka, přestože ani jeden z nich nebyl ustaraný.

Elbryan dal luk vodorovně, pečlivě zamířil a pustil tětivu. Šípy vystřelily nerovnoběžně a během letu se od sebe vzdalovaly. Byly dvě stopy od sebe, když se každý z nich zabodl do určeného goblina a na místě ho složil. Jeden nevydal ani zvuk, ale druhý zahoukal v agónii.

Elbryan seskočil z větve, vypustil další šíp a umlčel zraněného goblina navždy. Hraničář se převalil, sňal z Jestřábího křídla opeřený konec, a když vstal, měl připravenou tyč.

Trpaslík už byl také připravený, dvouhlavý cep v rukou. Rychle ho napadl. Neměl vůbec strach.

Elbryan uskočil vzad a docela snadno uhnul krátkému dosahu cepu, pak postoupil a bodl tyčí trpaslíkovi přímo do obličeje.

Tvor ani nezpomalil, běžel a mával cepem sem a tam. Elbryan se mu vyhnul a šel na stranu, a když se trpaslík otočil, aby ho následoval, mávaje cepem, Elbryan dal před sebe tyč vodorovně a zachytil oba konce cepu. Hraničář silně zatáhl. Očekával, že trpaslík zbraň pustí, ele powrie byl silnější, než si muž myslel, a tahal také. Vždy připraven improvizovat, Elbryan uvolnil svaly, naběhl na trpaslíka a znovu ho bodl do obličeje.

Elbryan ještě jednou zatáhl a konce cepu se uvolnily. Hraničář měl určitou výhodu, a tak trpaslíka dvakrát udeřil do hlavy.

Powrie o krok ustoupil, potřásl hlavou a pak, k Elbryanově nevíře, znovu zaútočil. Jeho máchnutí bylo neohrabané a přišlo ze širokého úhlu a Elbryan vystrčil tyč v jedné ruce tím směrem a znovu konce cepu zachytil. Postoupil vpřed, roztáhl dlaň a uhodil trpaslíka v sérii krátkých úderů, které mu zvracely hlavu vzad.

Jeho útok neměl skoro žádný efekt, a tak se otočil, uchopil tyč oběma rukama, zatáhl, vytrhl powriovi cep a hodil jím přes louku. Pak trpaslíka obešel a vrazil mu tyč do krku, čímž ho zastavil.

Hraničář se znovu otočil, máchl tyčí po powriově čelisti a zlomil mu kost, ale powrie jenom zavrčel a pronásledoval ho. Elbryan nemohl uvěřit, co ten tvor vydrží!

Powrie se ho snažil odstrčit ramenem. Elbryan ho sekl zespodu do čelisti a využil powriova pohybu proti němu.

Ale trpaslík se pořád držel. Semkl paže okolo hraničářova pasu a pevně ho mačkal a tlačil na kmen stromu.

Hraničář pustil Jestřábí křídlo, natáhl se do batohu a vytrhl sekeru. Sekl jí powrie do zad.

A trpaslík ho stále tlačil.

Elbryan ho uhodil znovu a znovu, pak skoro ztratil zbraň, když narazil do stromu. Powriovy nohy pracovaly, jako by ho chtěl protlačit přímo skrze strom.

Když Elbryan uvážil jeho strašnou sílu, přemýšlel, jestli by se mu to náhodou nemohlo povést!

Nyní bil hlava nehlava, a asi po desátém úderu powrie uvolnil sevření.

Elbryan načasoval pohyb, znovu ho udeřil a potom se otočil do strany, a powrie skoro v bezvědomí narazil do stromu a nyní jej objímal, protože kdyby se stromu pustil, tak by spadl.

Elbryan šel za tvora a sekl ho vší silou do krku. Powrie zasténal, ale dál se držel.

Zděšený Elbryan ho znovu zasáhl, trpaslík se složil na kolena a byl konečně mrtvý. Stále se však držel stromu.

Elbryan se smutně podíval na své zbraně, které byly proti powriovi tak neefektivní. „Potřebuji pořádný meč," zanaříkal hraničář. Vzal powriovu čapku, sebral Jestřábí křídlo a nasadil tětivu. Když odcházel z louky, uslyšel nádech. Obrátil se a vystřelil tak rychle, že se nejnovější goblin, jenž vstoupil na scénu, sotva stačil pohnout, než ho šíp zasáhl přímo do krku a on pozpátku odklopýtal ke stromu.

Další Elbryanova střela mu probodla srdce a nechala ho mrtvého viset na stromě.

Hraničář pak běžel a přišel na určené místo předtím, než měsíc Sheila zapadl. Strážce a Tanečník čekali a kentaur měl jen špatné zprávy. Část armády se oddělila od hlavní skupiny a stopy ukazovaly, že míří na jih a západ.

„Konec světa," řekl Elbryan.

„Už jsou blízko,“ řekl Strážce, „jestli už tedy nespí přímo ve vesnici.“

Elbryan vyskočil na Tanečníka. Věděl, že dneska v noci a ani zítra nebude spát.

KAPITOLA TŘICÁTÁ OSMÁ

Oplacené slitování

„Zůstaň tu,“ pobídl Elbryan Strážce, když se dostali k hájku ve tvaru diamantu, „nebo alespoň v oblasti. Zjisti, jaké jsou zprávy z Plevelné, připrav lidi z Dundalis na rozhodnutí, které před nimi brzy bude stát.“

„Lidé teď moc kentaury neposlouchají,“ připomněl mu Strážce. „Ale uvidím, co uvidím, a vyšlu své zvířecí přátele na sever a západ, aby se podívali po stopách goblinů. Ty jdeš do Konce světa?“

Elbryan přikývl. „Modlím se, abych přijel včas anebo aby naši tři lovci už zpravili lid.“

„Modli se za to druhé, protože doufat v to první by byla jenom ztráta času, obávám se,“ odpověděl Strážce. „A nemodli se za lovce, ale za to, aby lidi byli tak chytří, že je poslechnou.“

Elbryan zachmuřeně přikývl, zatáhl za otěže a otočil Tanečníka. Hřebec už byl vyčerpaný z dlouhého běhu na jih, ale měl více srdce než kterýkoliv jiný kůň a chápal naléhavost svého jezdce. A tak odběhl lesem a běžel celý další den. Elbryan s nadějí zpozoroval, že na západě, kde je Konec světa, nevidí žádný kouř.

Když se začalo stmívat, Elbryan si poprvé všiml duchů v mlze. Hraničář byl pořád asi dvanáct mil od Konce světa, a tak tvary, jdoucí na východ, nevěstily nic dobrého. Zastavil Tanečníka za tlustou bílou břízou a natáhl Jestřábí křídlo. Byl připraven se do vesnice probít, kdyby bylo třeba.

Někde vpředu a do strany klouzal mezi stromy malý stín, štíhlá postava, která Elbryanovi nesahala o moc výš než po pás. Hraničář zvedl luk a našel cíl. Uviděl, jak postava vyklopýtala z křoví a potácí se po cestičce. Byla o velikosti goblina – malého – ale to, jak se pohybovala… Něco na tom vnímavému hraničáři nesedělo. Nebyl to voják vedoucí armádu, nýbrž někdo vyčerpaný a zoufale utíkající.

Hraničář chvíli čekal a osoba se přibližovala. Pak vyšla na malý palouk do měsíčního světla.

Byl to malý, asi desetiletý chlapec.

Hraničář pobídl Tanečníka do krátkého cvalu, rychlého na to, aby se vyděšený chlapec schoval. Hraničář se nahnul a chytil ho za paži, zvedl ho do sedla a snažil se ho utišit.

Jeho pozornost upoutal pohyb z druhé strany. Zatlačil na chlapce jednou rukou, v druhé měl Jestřábí křídlo a byl připravený na útok.

Domnělý útočník se náhle zastavil a hraničář ho hned poznal.

„Paulsone," vydechl Elbryan.

„Buď na tohoto chlapce hodný, Noční ptáku. Prošel bitvou," odpověděl lovec.

Elbryan se podíval na svého malého zajatce. „Konec světa?" zeptal se.

Pulson zachmuřeně přikývl.

A na malý palouk vyšli další lidé, špinaví a s mnoha ranami, a všichni měli na tváři ten prázdný šokovaný výraz, jako kdyby právě přišli z pekla.

„Goblini a obři napadli vesnici dva dny poté, co jsme přijeli," vysvětlil Paulson.

„A trpaslíci," dodal Cric, který vyšel na palouk a postavil se vedle Chipmunka. „Hnusáci."

„Powriové," poznamenal Elbryan a zvedl čapku kterou ulovil.

„Některé lidi jsme dostali pryč, směrem na jih, než začala bitva," pokračoval Paulson, „a byli to ti, kteří byli dost chytří, aby naslouchali slovům o přicházející zkáze. Ale většina zůstala. Tvrdohlavci."

Elbryan přikývl a myslel na svou vlastní vesnici. Jenom málo lidí z Dundalis by odešlo, i kdyby vědělo, že parta goblinů přijde pomstít toho, kterého ulovili. Zůstali by, bojovali a umřeli, neboť Dundalis bylo jejich domovem a pravdou bylo, že neměli kam jít.

„Zaútočili tvrdě, Noční ptáku," pokračoval Paulson a potřásal hlavou, „a bylo jich tolik, že kdybych neviděl tu armádu na vlastní oči, tak bych tomu nevěřil. Dostali jsme se ven a vzali s sebou asi

dvacet lidí. Slepě jsme utíkali lesem a mysleli jenom na to, že jsou nám goblini v patách.“

Elbryan zavřel oči. Chápal, co ti lidé prožili, chápal nesmírnou prázdnotu, kterou teď někteří z nich cítili, tu naprostou beznaděj.

„Dvě stě yardů od tohoto místa je krytá louka,“ řekl Elbryan Paulsonovi a ukázal zpět, odkud přijel. „Vezmi je tam a přitiskněte se k sobě, aby vám nebyla zima. Prozkoumám krajinu na západě a pak se rychle vrátím. Tak budeme vědět, jak na tom jsme.“

Paulson přikývl. „Mohli bychom si již odpočinout,“ připustil.

Elbryan podal chlapce Paulsonovi do náruče a zásahlo ho, jak jemně si lovec chlapce vzal a přitiskl k sobě. Chvíli nehnutě seděl, díval se na utečence a přemýšlel, co by pro ně mohl udělat.

Pak vyrazil a rychle jel skrze les osvětlený měsícem. Jel asi hodinu a poté se rozhodl, že v oblasti nejsou žádní goblini, žádí trpaslíci a určitě žádní obři. Elbryan si pomyslel, že je to zvláštní. Proč ti humanoidní tvorové nepronásledovali utíkající lidi? A proč na západě neviděl kouř? Goblini by zcela jistě zapálili Konec světa, stejně tak jako před léty zapálili Dundalis.

Když byl zpět na louce, dovolil utečencům založit ohně. Bylo to riskantní, ale tito lidé potřebovali teplo.

Elbryan sklouzl z Tanečníka na kraji louky, poprosil koně, aby zůstal blízko a naslouchal jeho volání, pak vešel do malého tábora a usadil se u ohně se třemi lovci.

„Myslel jsem, že jste se vydali na cestu s těmi, kteří se rozhodli odejít na jih,“ poznamenal Elbryan po chvíli nepříjemného ticha. Hraničář hned zaznamenal způsob, jakým se Ccic podíval na Paulsona, a způsob, jakým se Paulson díval do ohně.

Elbryan se na chvíli zastavil, studoval Paulsona a snažil se k této necharakteristické rytířské akci najít nějaké vysvětlení.

„No, tak jsme s tebou,“ zavrčel velký muž. „Ale ani na chvíli si nemysli, že se staráme o jakékoliv město v Honckém království, odtud až po Ursal!“

„Proč tedy?“ zeptal se Elbryan jednoduše.

Paulson se podíval do ohně. Postavil se, pak odkopl větev a odešel.

Elbryan se podíval na jeho společníky. Cric právě pokynul směrem k chlapci, kterého Elbryan chytil.

„Paulson měl chlapce," vysvětlil mu Cric, „asi ve stejném věku. Spadl ze stromu a zlomil si vaz."

„Hádám, že tady ten ztratil své rodiče," dodal Chipmunk.

„Mohli jste se dostat pryč, na jih," řekl Elbryan.

Cric začal odpovídat, naštvaně a vzrušeně, ale ztišil se, když se Paulson přiřítil zpět k ohni.

„A nemám vůbec rád smradlavé gobliny!" zavrčel velký muž. „Chci dostat tolik gobliních uší, že za ně dostanu takový kus zlata, za který si koupím velký dům s dvanácti služkami a sto akry půdy!"

Elbryan přikývl a usmál se. Snažil se muže uklidnit, ale Paulson jen kopl do hlíny a opět odběhl. Bylo to víc než jenom zlato, to věděl. A bylo to víc než povídka o tom, jak ztratil dítě. Tito tři, přes všechny své chyby a slovní protesty, měli v sobě lidskost. Ať už si Cric a Chipmunk stěžovali jak chtěli, zůstali zde kvůli utečencům a ze soucitu.

Konečně, Elbryan se nestaral o důvody, které mu uvedou. Vzhledem k zoufalé situaci okolo byl rád, že má tři lovce, ohnivé bojovníky, kteří znají oblast stejně dobře jako on.

Další den poslal Elbryan utečence na cestu – do Dundalis, když to bude možné, a dal také Paulsonovi další možnost – jeskyně a krytá údolí. Potom vyrazil, tryskem jel ke Konci světa a díval se po známkách toho, co může přijít, a doufal, že najde ještě další uprchlíky.

Les byl tichý, když se blížil k městu. Nechal Tanečníka v lese, šel od stromu ke stromu, přešel goblinské hlídky a nakonec našel místo s dobrým výhledem na vesnici.

Goblini, trpaslíci a obři se pohybovali po vesnici, jakoby byla jejich domovem. Elbryan viděl mnohá těla, snad tucty mrtvých, lidí a humanoidů, naházených v díře na západním okraji města, ale nebylo jich tolik jako v Dundalis. Budovy nebyly skoro vůbec poškozené a žádná nebyla spálena. Chce se tam armáda usadit? Nebo chtějí použít Konec světa ja svou základnu?

Elbryanovi se to nelíbilo. Z Konce světa mohla tato síla jít na jih potom na východ a přetnout cesty lidem utíkajícím z Plevelné a z

Dundalis, které byly dalšími cíly. A když toto město nezničili, znamenalo to, že se chtějí posunout dál.

Elbryan si vzpomněl na obraz velkého tábora. Pochyboval, že všichni muži z Honckého království budou schopni je zastavit.

Ale zde už nemohu nic udělat, pomyslel si, otočil se a odcházel směrem do lesa, k Tanečníkovi.

A pak uslyšel dětský pláč z nedalekého domu.

Elbryan se přikrčil a zvažoval své možnosti. Nemohl odejít, ale kdyby ho chytili, informace by se nikdy nedostaly do ostatních vesnic. V sázce bylo víc než jeho vlastní život.

Ale znovu zazněl pláč a pak také sténání ženy.

Elbryan vystřelil přes louku mezi dva domy, rozhlédl se a pokračoval k domu, ze kterého se ozýval pláč.

„Žrádlo pro psa!“ uslyšel zevnitř hrubý hlas, takový, jaký měl powrie, kterého zabil. „Dej mi nějaké pořádné jídlo, nebo ukousnu ruku tvému hnusnému synovi!“

Žena znovu zaplakala, pak následoval zvuk facky a těla padajícího na podlahu. Elbryan se pohyboval kolem zdi domu a nakonec našel malé okno.

Powrie se přiblížil ke vzlykající ženě a zvedl ruku, aby ji opět uhodil. Zastavil se na několik palců od své oběti a zvědavě se na ni podíval.

A ona se podívala na něj a nechápala to – až dokud nepadl se šípem v zádech. Žena se podívala za něho, k oknu, kde stál hraničář, který jí a jejímu synovi naznačoval, aby si pospíšili.

Ti tři se pohybovali od domu k domu a pak přes palouk do lesa. Když vnikli pod koruny stromů, uslyšeli z města výkřik.

Elbryan uviděl dalšího powrie, jak vybíhá z domu a křičí, že je zde lukostřelec.

„Utíkejte,“ zašeptal jim Elbryan naléhavě. Zoufale klopýtali lesem a z města slyšeli houkání. Elbryan si uvědomil, že zde brzy budou goblinské hlídky.

Uviděl dva gobliny souběžně se svou skupinou. Zvedl Jestřábí křídlo a dvakrát vystřelil. Bezprostřední nebezpečí bylo zažehnáno.

Ale bylo jich tam mnohem víc, pronásledování z města bylo organizované a systematické a volání hlídek zužovalo možnou oblast.

Trojice se dostala k Tanečníkovi. Velký hřebec sekal kopyty a varovně frkal. Elbryan vyhodil ženu na hřbet Tanečníka a za ni umístil chlapce.

„Řekněte kentaurovi, co jste viděli v Konci světa," nařídil ženě, která jenom zavrtěla hlavou, protože mu nerozuměla. „Řekni Strážci – zapamatuj si to jméno – a všem ostatním, že goblini se pravděpodobně pohnou na jih a východ, aby jim odřízli únikovou cestu." Hraničářův tón byl přísný a rozhodný a žena jenom kývla na souhlas. „Připojím se k vám ihned, jak budu moci."

„Utíkej," řekl koni, „celou cestu k hájku!"

„A co ty?" zeptala se žena a chytila ho za ruku. „Jak se odtud dostaneš?" Elbryan neměl čas na odpověď. Vysvobodil svou ruku a Tanečník odběhl, přičemž porazil dva gobliny, kteří se mu bláznivě postavili do cesty.

Elbryan se okamžik díval a byl si jist, že žena a chlapec budou na hřbetě Tanečníka v bezpečí. Potom hraničář obrátil pozornost ke svým záležitostem, pozoroval tvary, které se míhaly mezi stromy, a poslouchal volání goblinů, powriů a obrů.

KAPITOLA TŘICÁTÁ DEVÁTÁ

Rozdíl

Připravovali útok na Plevelnou, to Elbryan věděl. Slyšel to v hlasech ptáků, v pohybech veverek, vyděšených tolika tvory, burácením obrových kroků nebo pohybem válečných strojů, křikem generálů powriů a chtivým kvílením goblinů žíznících po krvi.

Připravovali se na útok a Avelyn a Pony nemohli lidi přesvědčit, aby odešli – alespoň ne mnoho, i když nyní, když se kolem vesnice prohánělo tolik vetřelců, mnozí už začali litovat svého rozhodnutí.

Z místa vysoko nad vesnicí Elbryan viděl, jak lidé stavějí zdi a připravují se. Ale nic z toho už nic nezmění. Jedinou nadějí pro Plevelnou by bylo, že všech čtyřicet lidí odejde. A když se goblini pohybovali všude, mohou tak učinit jedině s pomocí hraničáře a jeho přátel.

Ale Elbryan jich zase tolik neměl. Kromě Avelyna a Pony, kteří byli někde tam v té skupině, měl jenom tři lovceâ a Strážce. Utečenci z Konce světa nebyli ve stavu na další boj; polovina z nich ještě nepromluvila ani slovo. Jediná výhoda hraničáře spočívala ve znalosti regionu okolo vesnice. Vesnice se nacházela v zemi prudkých kopců, úzkých údolí, kde se sto lidí ztratí raz dva. Bylo to místo přirozených zvuků – proudů vody, zpívajících ptáků a pohybujících se zvířat. Živý les s dostatkem borovic a smrků, které jim poskytnou úkryt i nyní, když kraji vládla zima.

„Na co myslíš?“ zeptal se Strážce a tiše se přesunul k hraničářovu boku.

„Musíme je dostat pryč.“

„Vsadím se, že to nebude snadný úkol,“ odpověděl kentaur, „jinak by to Avelyn a Pony už dávno udělali a všichni by byli daleko.“ Strážce se odmlčel a pozoroval hraničářovy bolestí stažené rysy, jak pokračoval v pozorování severu. Kentaur rozuměl tomu, co

cítí – pocit své vlastní ztráty před lety a bezmoc nyní, když se katastrofa opakuje. Strážce pozorně pozoroval Elbryana po poslední dva dny, od té doby, co utekl monstrům z Konce světa a vylezl z lesa. Vždy byl stoický a přísný, ale tentokrát byl také zachmuřený.

„Tak půjdeme pro Avelyna a Pony," řekl kentaur, „a pro několik dalších, o tom nepochybuji. Většina nepůjde, to víš. Zůstanou doma, dokud neuvidí nepřítele, a pak poznají svou zkázu. A pak už bude pozdě."

Elbryan nadzvedl obočí. „Bude?"

Strážce tomu nerozuměl. I kdyby Elbryan a lovci, všichni utečenci z Konce světa a všichni lidé z Dundalis šli bránit vesnici, byla by srovnána se zemí do hodiny. Elbryan to zcela jistě věděl, jenže náhlý záblesk odhodlání na jeho obličeji kentaurovi prozradil, že má nějaký plán.

„Tam," řekl hraničář a ukázal na místo východně od vesnice, k dvojici hor vysokých dva tisíce stop, jejichž svahy byly pokryté sněhem.

„Údolí mezi těmi dvěma kopci je plné kamenů a hájků borovic," vysvětlil hraničář. „Je to dostatečný úkryt, když se lidé pohnou rychle." Elbryan se podíval dolů a pohladil Tanečníka po krku. Věděl, že kůň tomu plánu rozumí a pomůže mu ho uskutečnit.

„Ty sis vybral nízké místo na útěk?" zeptal se ho kentaur nevěřícně.

„Je tam příliš mnoho stromů," odpověděl Elbryan bez zaváhání, jako by právě vyluštil hádanku. „Nebudou moci střílet a ani házet oštěpy."

„Sesypou se na nás jako lavina," protestoval Strážce.

Elbryan se zle usmál, když uvažoval nad příkrými svahy pokrytými sněhem. Myslel na Avelyna a na magii kamenů. Myslel na lovce a na jejich nepopiratelné schopnosti. „Skutečně?" pravil klidně a jeho tón byl tak jistý, že kentaur jenom polkl a už se dál nehádal.

„Jak ses sem vůbec dostal?" zeptala se Pony bez dechu a objala ho, hned jak ho uviděla, že vchází do hospody v Plevelné. „Víme, že jsou všude goblini."

„A je jich víc, než bys věřila,“ souhlasil Elbryan a vrátil jí objetí. Bylo tak vřelé a naplňující, že jeho velká část chtěla Pony odtáhnout do noci, utéct z tohoto místa a od problémů a žít v míru a s láskou.

Avšak to nemohl udělat, nemohl zradit svou povinnost a osud, který mu byl v Touel’alfar ukázán. Za každou myšlenku na útěk s Pony měl pět vzpomínek na tragédii Dundalis.

O chvíli později se k nim přihnal Avelyn, jenž už nebyl tak veselý jako obvykle. „Oni nechtěli jít,“ říkal udýchaně Elbryanovi. „Neposlouchali naše slova a i nyní, když je v lese temnota, mnoho jich trvá na tom, že zůstanou a budou bojovat.“

„A tito, kteří si to vyberou a budou bojovat, určitě zemřou,“ řekl Elbryan nahlas, tak aby ho mohli lidé slyšet.

Dvojice mužů u stolu v rohu se postavila a další odkopl stůl. Dlouho se na Elbryana dívali a pak odešli na druhý konec místnosti.

Elbryan se přemístil k baru a vyskočil na něj. „Řeknu to jenom jednou,“ prohlásil a asi dvacet lidí se k němu obrátilo. „Právě jsem prolezl mezi řadami nepřítele, mezi gobliny, powrii a obry.“

„Powrii?“ opakovala jedna žena.

„To je lež,“ řekl jeden muž.

„Vaše jediná šance je dostat se pryč,“ řekl Elbryan nazlobeně a hodil na podlahu červenou čapku. „A nyní ani útěk nebude lehký. Ti, kdo chtějí jít, ty vezmu dnes večer s sebou, až vyjde měsíc.“ Hraničář se odmlčel a rozhlédl se, aby všichni viděli oheň v jeho očích. „Pro zbytek z vás už nebude úniku a draze zaplatíte za své váhání.“

„Kdo jsi, že přijdeš a dáváš nám rozkazy?“ zeptal se jeden muž.

Souhlasné protesty vycházely úplně ze všech koutů místnosti.

Hraničář dostál svému slovu a své varování neopakoval. Seskočil ze stolu a pobídl Pony a Avelyna, aby s ním šli ven, kde si budou moci soukromě promluvit.

Elbryan ani nemrkl, když se o stěnu rozbil korbel, střela, která mířila na jeho hlavu.

Elbryan nejdříve mluvil s Avelynem, aby si potvrdil sílu magických kamenů. Pak mluvil s Pony, která lépe znala terén tohoto regionu.

„Avšak oni také přijdou údolím,“ podotkla Pony, když jí Elbryan vyložil svůj plán. „Jestli jsou zorganizovaní tak, jak zde popisuješ a jak tomu napovídá zničení Konce světa, zanechají za sebou otevřenou cestu. Projdou údolím a stanou se na kopce.“

„Mnoho jich ale neprojde,“ slíbil hraničář. „Bude jich málo a našimi spojenci jsou překvapení a rychlost. A na těch kopcích jsou už naši přátelé.“

Pony přikývla. O hraničářových slovech nepochybovala, ale další část plánu jí dělala starosti. „Jak můžeme vkládat tolik naděje ve zvířata?“

Elbryan se podíval na Avelyna. „Tyrkys,“ vysvětlil. „Dal mi nahlédnout do myšlenek Tanečníka. Mohu s ním mluvit svou myslí a on rozumí. Tím jsem si jist.“

Avelyn přikývl. Ani on o síle tyrkysu vůbec nepochyboval. Toho dne, kdy ho dal Tanečníkovi a Elbryanovi, ho kámen zavolal, a on, jenž letěl po útesu dolů, chodil po vodě a vyvolal velké ohnivé koule svýma smrtelnýma rukama, by nepochyboval o možnostech kamenů od Boha.

„Máme málo možností,“ připustila Pony.

„Nemáme žádnou jinou,“ odpověděl Elbryan.

Avelyn viděl jejich pohledy a rychle odešel. Nejprve jenom tak, ale pak se otočil a šel ke srubu jedné rodiny – vdovy s třemi dětmi – a řekl jí, že by měla odejít s hraničářem té noci.

Pony a Elbryan strávili dlouhou tichou chvíli. Polibek se stal slibem, že ji Elbryan neopustí, a slibem Pony, že ona a ti, co budou chtít odejít, budou připraveni, až přijde čas.

Hraničář opustil tu noc Plevelnou a prošel vinoucím se údolím spolu s utíkající rodinou. Les byl tichý, ale Elbryan měl podezření, že není prázdný.

„Goblini,“ naznačil tiše ženě, pak zvedl ruku a ukázal pět prstů. Hraničář měl nasazený šíp, ale v tuto noc nechtěl zabíjet žádná monstra, ne v tomto průsmyku, kde by těla mohla upozornit armádu na díru v jejich řadách, tak čekali a žena se snažila, aby její nejmladší dítě neplakalo.

Goblini se přiblížili tak blízko, že pětice slyšela jejich hlasy, každé prasknutí klacíku pod jejich nohama.

Elbryan je držel v sedu a snažil se dvě další děti hlazením a ukazováním zbraní uklidnit, že je připravený, kdyby je objevili.

Hraničář nic neřekl, když goblin šlápl na zem jenom necelé tři stopy od jeho hlavy. Zadržel dech, popadl sekeru a v mysli si přehrával nejrychlejší a nejjistější útok, kdyby se goblin pohnul jejich směrem.

Ale pak ta chvíle přešla a goblini odešli dál na svou hlídku do údolí a muže s uprchlíky si nevšimli. Jejich ignorance jim zachránila život, protože smrt na ně čekala jen na délku paže daleko. Ale co bylo důležitější, ignorance goblinů zachránila Elbryanův plán.

Obloha se teď rozjasnila do pošmourné šedi před úsvitem a další líná sněhová bouře vyvrhovala vločky a pohazovala jimi v jejich pádu. Elbryan a Strážce na stejném kopci jižně od Plevelné se dívali, jak to všechno začne. Pozorovali první známky útoku, o kterém věděli, že dnes přijde.

„Nechal jsi ji tam," řekl kentaur nečekaně.

Elbryan zvědavě zvedl obočí.

„Tu dívku," vysvětlil kentaur, „tvou milenku."

„Je víc než milenka," odpověděl Elbryan.

„A ty jsi ji tam nechal," pokračoval kentaur, „a deset tisíc monster se k ní blíží."

Elbryan se na něj stále zvědavě díval a nebyl si jist, jestli mu Strážce gratuluje, nebo ho kritizuje.

„Nechal jsi ženu, kterou miluješ, v cestě zlu."

Ta slova ho divně zasáhla a ukázala mu celou věc tak, jak o ní předtím ani neuvažoval. „Byla to její volba, její povinnost…"

„Může dnes umřít."

„Líbí se ti, jak mě těmi slovy mučíš?"

Strážce se mu podíval do obličeje a od srdce se zasmál. „Mučím? Já tě obdivuji! Miluješ ji, ale nechal jsi ji ve městě, které bude zničeno!"

„Věřím jí," protestoval Elbryan, jenž byl natolik v obraně že nechápal kentaurovu upřímnost, „a věřím v ni."

„To vidím," řekl Strážce. Dal ruku na Elbryanovo rameno a podíval se na něj. „A v tom je tvá síla. Mnoho lidí by ji přinutilo

odejít s nimi a chtělo by ji chránit. Jsi natolik chytrý, abys viděl, že ona moc ochrany nepotřebuje.“

Elbryan se podíval zpět k severu, k Plevelné.

„Může dnes umřít,“ pravil klidně Strážce.

„Stejně tak můžeme my,“ kontroval Elbryan.

„Stejně tak může umřít deset tisíc goblinů,“ smál se kentaur.

Elbryan se připojil, ale jejich smích skončil, když na obloze uviděli ohnivou čáru, hořící kouli, jak syčí k vesnici.

„Katapult powriů,“ řekl Strážce suše.

„Je čas jít,“ odpověděl Elbryan. Naposledy se podíval na vzdálenou vesnici a na malý oheň. Pony je tam, v cestě zla.

Elbryan se zašklebil a nechal to být. Podíval se na kentaura, který byl před ním, a nejdřív byl na něho naštvaný, že mluví o tak chmurných věcech. Až dosud neuvažoval nad ubezpečím, které hrozí Pony na osobní úrovni, tak moc jí věřil. Vyvede lidi z vesnice, a přestože někteří budou zabiti, ona ne.

Strážce ho přinutil postavit se tváří v tvář pravdě o tomto dni a postupně to začal oceňovat. Nevěřil Pony o nic méně. Kontroloval se, aby neběžel za ní a neochraňoval ji. Strážce mu ukázal pravdu o jejich vztahu, opravdovou hloubku jeho lásky a důvěry k této ženě, která se vrátila do jeho života. Elbryan přikývl, a když se na kentaura podíval, usmál se. Byl mu opravdu vděčný.

„Ho, ho, ho!“ zaryčel mnich, když běžel k nejnovějšímu ohni a v dlani svíral serpentin. Použil jeho magickou ochranu a vešel do středu ohně, stál tam a plameny mu olizovaly ramena, ale on se smál. Vesničané byli ohromeni.

Mnich padl hlouběji do kouzla kamene, přivolával jeho ochranné schopnosti a rozšiřoval oblast působnosti, až byl oheň uhašen.

Avelyn se dostal z transu, jenom aby zjistil, že je tu další oheň. „Ho, ho, ho!“ zaryčel znova, odstrčil rádoby požárníky a šel na pomoc.

I přes snahu šíleného mnicha, déšť koulí powriů houstl a k němu se připojily kameny, které zasahovaly domy. Jedna hořící koule zasáhla východní stěnu a spolu s ní také dva muže. Pony byla

rychle u jednoho z nich, zabalila ho do deky. Avelyn se dostal k druhému a efektivně použil serpentin.

„Šedý kámen!“ volala Pony na mnicha a ukazovala na hematit a na popáleného muže. Avelyn k němu přišel a odehnal bolest, ale jeho výraz byl stále zachmuřenější.

Začal připouštět, že neudrží tempo s bitvou a že je to jenom předehra a že to bude ještě horší.

Pony nechala muže v jeho rukou a obíhala vesničany, lála jim za jejich rozhodnutí zůstat a připomněla jim, že brzy nebude cesta ven otevřená.

Nyní, když létaly ohnivé koule a pálily domy, nebyla překvapená, že našla víc lidí, kteří ji budou poslouchat. Avšak i přes hořící důkazy odmítali tvrdohlaví vesničané připustit, že jde o něco víc než o obyčejný nájezd goblinů.

„Odeženeme je,“ hádal se jeden muž, „do lesa tak daleko, že už nikdy nenajdou cestu zpět!“

Pony zavrtěla hlavou, ale muž měl podporu ve svých pěti společnících, kteří mu stáli po boku na zdi.

„Goblini,“ trval na svém a plivl jí pod nohy.

Ostatní se připojili, ale o chvíli později se utišili. Pony se podívala tam, kam upírali pohledy, přes krátké pole, které bylo mezi vesnicí a lesem.

A tam se ve stínu procházela dvojice fomoriánských obrů, kteří se už nemohli dočkat, až se dostanou ke stěně.

„To jsou teda zatraceně velcí goblini,“ odpověděla Pony sarkasticky. Podívala se na jejich zbraně – motyky, lopaty a jen jeden zrezivělý meč. Pony dala svůj vlastní meč matce, která odešla s Elbryanem, a nyní měla jenom tenkou tyč a malou sekyru. Byly to zbraně, které v porovnání s obry vypadaly uboze.

Opustila tvrdohlavou skupinu jen s jednou připomínkou. „Východní stěna,“ řekla chmurně.

Avelyna našla blízko té zdi, a když se k němu přiblížila, na chvíli se zvědavě zastavila. Viděla mezi dřevy brány malé modré plamínky. Podívala se na mnicha.

Avelyn pokrčil rameny. „Nevěděl jsem, že serpentin je schopen vytvořit trvalou bariéru," pravil. „A ani nevím, jak dlouho ji budu moci udržet. Ale žádný oheň se přes bránu nedostane."

Pony mu položila ruku na rameno a byla ráda, že je tady Avelyn s ní.

O chvíli později se dvojice náhle otočila, když se rozlehl hlas ze severní zdi, že se blíží útok.

Elbryan běžel, aby Strážci stačil. Tanečník byl v lese. Vytratil se ve stínech, když slunce zapadlo. „Nemohu zpomalit!" volal kentaur a pak zavrčel, když se ho hraničář chytil za ohon a napůl běžel a napůl letěl.

Vrátili se na základnu, kde čekali lovci.

„Naplňují údolí," vysvětlil Paulson, „dlouhá linie ale tenká."

„Powriové jsou na kopcích," řekl Cric.

„Ale pasti jsou na místech?" zeptal se Elbryan.

Všichni tři horlivě přikývli.

Elbryan zavřel oči a vyslal k Tanečníkovi své myšlenky. Zcela jasně uslyšel hřebcovu odpověď. Spokojen, podíval se na svoje společníky. „Musíme si opatrně vybírat své cíle," vysvětlil. „Musíme ztenčit jejich řady a musíme zabít všechny obry, kteří by nám mohli uškodit." Hraničář se podíval zpět na východ. „Necháme Tanečníka udělat zbytek."

Pak skupina tiše vyrazila. Paulson, Cric a Chipmunk šli po úpatí severního kopce, Elbryan a Strážce šli na jih.

Pony se dostala na střechu a padla na břicho. Plazila se, když kolem ní létaly oštěpy, jak se banda monster řítila k severní bráně. Vykoukla přes okraj a uviděla, že z těch pěti na zdi jsou naživu už jenom tři a ti rychle utíkají.

Dva obři chvíli naráželi do zdi a potom ji prostě překročili.

Pony v té chvíli zadržela dech, ale obři byli zaujatí vesničany. Šli dále do vesnice a všichni před nimi utíkali, křičeli a přiznávali svou hloupost.

„Ho, ho, ho!" uslyšela známý výkřik, podívala se za obry a uviděla před nimi bratra Avelyna, jak nehybně stojí.

Skoro ji v té chvíli dostal oštěp. Obrátila se, právě když se goblin dostával přes okraj. Praštila ho tyčí a to ho poslalo dolů. Zpozorovala však, že asi sto jich leze po stěnách a jsou lační po lidské krvi. Se zavrčením hodila tyč do obličeje nejbližšímu z nich, který také spadl, a potom se rychle podívala na východ, odkud stále nepřicházelo žádné znamení.

„Sakra," zamumlala si, zvedla se a běžela k jihovýchodnímu konci střechy. Vyskočila do vzduchu a chytila nejbližšího obra za vlasy. Skočila mu přímo do obličeje a bez chvíle zaváhání mu zasekla sekyru do tváře.

Obr zasténal, žena spadla a dopadla na zem v kotrmelci, a už tu byl další obr, připravený rozmáčknout ji na placku.

„Ho, ho, ho," zavolal Avelyn, a nyní ten výkřik použil, aby zvýšil energii grafitu, který držel.

Z mnichovy ruky vyšlehl bělomodrý blesk, jehož rozdělené části zasáhly oba obry. Ten, jehož Pony zasáhla, si držel ruce na ráně, odletěl dozadu, narazil do zdi ve výši pasu, přepadl přes ni a rozmáčkl přitom goblina. Druhý obr, který ji chtěl zadupnout, sebou škubl a roztřásl se, natolik omráčený, že ani nezareagoval, když jeho oběť utekla.

Pony spěchala k Avelynovi. Zoufale se rozhlížela. Goblini lezli po stěnách jako mravenci, stovky a stovky, a jejich masa pohřbívala všechny lidi, kteří jim stáli v cestě.

„Boj na východě!" řval jeden muž, běžící k Pony a Avelynovi. „Kde je váš plán?" dodal sarkasticky a beznadějně.

Pony se s ním rozběhla k východní bráně, zatímco Avelyn ji kryl a vyslal další blesk, který smetl tucet goblinů ze střechy, kterou Pony před chvílí opustila.

Jeden powrie vylezl na východní stěnu přímo před Pony a vesničana, kousek od brány.

„Kde je váš plán?" žádal muž znovu Pony a stejná otázka se zračila v ustrašených tvářích všech vesničanů, kteří se shromáždili u zdi.

Powrie stál nahoře, ale pak se překvapivě pohnul dopředu a po hlavě spadl na zem, kde zůstal nehybně ležet.

Ze zad mu vyčníval dlouhý šíp. Ten šíp byl Pony povědomý.

„Tady je můj plán," odpověděla sebevědomě.

O chvíli později se od východu ozval dusot divoce uhánějících koní, hojně provázený výkřiky goblinů, kteří se jim dostali pod kopyta.

„Avelyne!" křičela Pony.

„Ho, ho, ho!" odpověděl mnich a vypustil další blesk, který poslal k zemi skupinu goblinů, jež se na něj řítila. Pony vzala jednomu muži motyku a běžela k východní bráně, kterou rozrazila.

A tam stála dvojice goblinů, úplně ohromená tím, že se před nimi otevřela brána. Pony jednoho vzala po krku motykou. Druhý se obrátil na útěk, ale byl okamžitě sražen šípem mezi oči. Pony se ohlédla a uviděla Elbryana sedícího na nízké větvi stromu. Pod hraničářem pobíhal Strážce, dupal po goblinech nebo jim rozbíjel hlavy těžkým kyjem. Kentaur plácl jednoho powrie po hlavě, zmateného trpaslíka sebral a hodil ho do pytle.

Pony neměla nad tím čas přemýšlet, poněvadž horda koní, vedená Tanečníkem, se přiblížila. Goblini a powriové se zmítali pod kopyty stovky koní.

„Avelyne!" vykřikla Pony a mnich proběhl kolem ní. Potom zpozorovala, že slabě modře září, stejně jako východní brána.

Pony zadržela vesničany, když Avelyn vběhl mezi gobliny. Většina z nich byla příliš zmatená na to, aby útočila, ale někteří přesto zaútočili…

Avelyn natáhl ruku a Pony zahlédla mezi jeho prsty červený záblesk.

Okolo mnicha se rozprostřela velká ohnivá koule a strávila všechna monstra v jeho blízkosti. Ponyin obličej ovanul horký vítr a přehnal se přes ohromené vesničany.

Když se plameny rozplynuly, Avelyn stál sám a cesta byla otevřená.

Tedy skoro. Zpoza kamene najednou vyběhl powrie, měl spálené vlasy a obličej a z jeho palice zbyl jen zuhelnatěly klacík. Ale trpaslík byl naživu a byl hodně rozzlobený. Zavyl a zaútočil na Avelyna. Byl připraven ho zabít holýma rukama.

V druhé ruce držel mnich třetí kámen, hnědý s černými pruhy – říkalo se mu Tygří dráp. Nyní se ponořil do jeho magie a nechal

zmizet štít serpentinu. Za okamžik Avelyn křičel v agónii. Ne kvůli powriovi, ale kvůli práci své transformační magie, která mu kroutila rukou. Prsty se ohnuly a zkrátily, nehty se zúžily a zatáhly se pod klouby a pak mu po celé délce paže vyrostla oranžovočervená srst.

Powrie se dostal k mnichovi, avšak ten už se vzpamatoval. Byl znovu celý – kromě toho, že jeho levá paže nebyla paží bratra Avelyna, ale tlapou silného tygra.

Avelyn bez přemýšlení vytáhl drápy a sekl jimi powriovi do obličeje.

Nyní byla cesta volná.

Ze vzdáleného konce údolí se přiřítil Tanečník, následován svými společníky. Stádo se zastavilo a divocí koně přijali vesničany na své hřbety. Pony se vyšplhala na Tanečníka a Avelyn, stojící vedle Elbryana, kryl jejich útěk.

Jak Pony, tak Elbryan zadrželi dech, když se podívali na Avelynovu paži, ale ani jeden nic neřekl.

A pak Tanečník a jeho stádo s vesničany, kteří se pevně drželi hřív, odběhli a goblini a powriové se drápali do kopců, aby jim uhnuli z cesty.

Z týchž kopců přicházeli další powriové, rozčílení tím zjevným útěkem, ale lovci udělali svou práci. Mnoho trpaslíků bylo zastaveno jámami, zubatými pastmi a přepady. Na jednom místě dokonce hromada klád uvolnila malou lavinu sněhu a kamení.

A ti, kteří to přežili, narazili na Strážce a jeho čekající kyj, který je rozdrtil. Avelynův grafit znovu vystřelil zpět k východní bráně vesnice, aby rozprášil ty gobliny, kteří je pronásledovali, a otevřel tak cestu Elbryanovi, jenž se chtěl vrátit pro opozdilce.

Hraničář shledal, že se k němu blíží obr, dupe po vesnici a je zraněn jedním z mnichových blesků.

Tětiva Jestřábího křídla opakovaně zpívala. Šíp se zabodl do obrova hrudníku, pak do břicha, opět do hrudi, poté pod žebra a znovu do břicha.

Každý zásah ho poněkud zpomalil a umožnil hraničářovi další střelu. Nakonec se tvrdohlavé monstrum zřítilo na zem. Sedm vyděšených mužů mu přeběhlo po zádech a v patách jim byla parta řvoucích goblinů.

Elbryan si klekl těsně u brány, pečlivě zamířil a sundal nejbližšího z nich.

„Avelyne, potřebuji tě!“ zvolal hraničář. Situace byla ještě zoufalejší, než si myslel, když vzhlédl a uviděl goblina na zdi, asi pět stop od brány, jak se na něj chystá skočit.

Ale Avelyn mu nemohl hned pomoci, protože byl zaneprázdněn powrii, řítícími se z jižního kopce, kteří se vyhnuli nástrahám.

Elbryan se otočil, aby se bránil, ale právě když goblin zaútočil, zpozoroval stříbrné záblesky. Monstrum přistálo přímo u hraničáře, ale bylo mrtvé, než se dotklo země. Z krku a hrudi mu vyčnívaly tři dýky. Elbryan se ohlédl na usmívajícího se Chipmunka, který běžel za dalším powriem.

„Avelyne!“ zakřičel hraničář naléhavěji. Zvedl luk a sundal dalšího goblina, když skupina mužů vyběhla z brány.

Elbryan se odvalil vzad. Goblini naplnili bránu a vyvalili se ven.

Avelynův blesk je poslal k zemi.

A potom už utíkali. Všichni. Elbryan a tři lovci, Strážce a Avelyn a poslední uprchlíci z Plevelné. Všichni utíkali po cestě, kterou jim vydupali koně.

Běželi celé ráno, hodně často bojovali, ale jenom v krátkých šarvátkách. Sledovali zřetelnou stopu a byli Elbryanem, jenž naslouchal volání Tanečníka, vedeni i mazanějšími cestami.

Celou cestu se jich držela tvrdohlavá skupina asi třiceti powriů, hlučně hýkala a volala, házela nože a sekery a rozkřičela se ještě vztekleji, kdykoliv se Elbryan nebo Strážce zastavili a vypustili šíp, aby vždy s jistotou dostali jednoho z nich.

Funící a hýkající Avelyn, který byl až příliš unavený na další použití kamenů, si stěžoval a říkal jim, že by zde měli jeho tlusté tělo nechat. Elbryan samozřejmě neslyšel a ani Strážce. Silný kentaur měl s sebou pořád vak s kopajícím powriem, ale nějak dovedl použít i svůj luk a měl i dost síly na to, aby dovolil mnichovi vyšplhat se na svůj hřbet.

Stopy koní pokračovaly na východ, avšak Elbryan zavolal, že se chce stočit na jih, a vedl svou skupinu po kopci k polozamrzlému

potoku a poli se sněhem. Přeskočili potok a utíkali dál a powriové nadšeně křičeli, když se kořist dostala na otevřené prostranství.

„Proč jdeme tudy?“ vykřikl jeden vesničan v zoufalství, když viděl, že se k nim trpaslíci přibližují.

Muž dostal svou odpověď, když Pony se zachmuřeným obličejem, sedící na Tanečníkovi, vyjela z lesa a s sebou měla dvacet koní s jezdci.

Elbryanova skupina pokračovala v běhu. Powriové se zastavili a snažili se otočit.

Pony vedla drtivý útok a ani jeden trpaslík nezůstal naživu – kromě toho, který kopal ve Strážcově vaku.

Tábor, blízko u Dundalis, byl toho večera naplněn hořkosladkou náladou. Více než šedesát z osmdesáti vesničanů uniklo, ale dvacet jich zemřelo a jejich domov byl ztracen.

„Poslal jsi ho pryč?“ zeptala se Pony hraničáře, když se přiblížil k ohni, kde seděli s Avelynem.

„To nemohu v táboře tolerovat,“ vysvětlil Elbryan.

„Jak to vůbec můžeš tolerovat?“ zeptal se Avelyn.

„Jak to mohu zastavit?“ rychle odpověděl Elbryan.

„Správně, ho, ho, ho!“

Elbryan se podíval na Pony a oba pokrčili rameny a mysleli na brutálního Strážce a jeho zamýšlené jídlo. Elbryan vyslechl zajatého powrie a nedostal žádné důležité informace, a pak kentaur prohlásil, že je to jeho úlovek a jeho jídlo.

Slíbil ale Elbryanovi, že toho tvora zabije rychle.

Hraničář se s tím musel spokojit. On a uprchlíci nemohli brát zajatce, a někoho tak tvrdohlavého a hloupého jako powrie teprve ne.

„Vedl sis dobře,“ poznamenal Avelyn, podával hraničářovi misku a ukazoval na velký kotel.

Hraničář zvedl ruku. Neměl hlad.

Avelyn pokrčil rameny a vrátil se k jídlu.

„Ty jsi byl dobrý,“ poznamenal k němu Elbryan. „Tvoje ohnivá koule otevřela cestu pro Tanečníka, a dokonce ani pomoc koní by nebyla možná, kdyby nebylo tyrkysu. A tvé blesky také zachránily mnoho životů, včetně mého.“

„A mého,“ dodala Pony a hladila mnicha po zádech.

Avelyn se na ni podíval, potom na Elbryana. V tu chvíli zapomněl na jídlo, usadil se a uvažoval nad tím, jakou roli v tom hrál on a dary od Boha.

„Celé roky jsem pochyboval nad tím, jestli jsem udělá správně, když jsem vzal kameny," vysvětlil po chvíli. „Vždy jsem byl pronásledován pochybami a strachem, že mé činy nebyly v duchu Boha, ale v duchu mé popletené interpretace jeho ducha."

„Dnes se ti potvrdilo, jak to je," řekl tiše Elbryan.

Avelyn přikývl a cítil se ospravedlněn. Po chvíli zachytil pohled mezi Pony a Elbryanem a slušně se omluvil. V táboře bylo mnoho zraněných a některým by mohl hematitem pomoci.

„Nemohl jsem zachránit Plevelnou," řekl jí hraničář, když byli sami.

Pony se rozhlédla a zavedla jeho pohled k mužům, ženám a dětem, kteří by byli zemřeli, kdyby je dnes hraničář a jeho přátelé nebyli dostali z města.

„Jsem velmi spokojen," připustil Elbryan. „Město sice nemohlo být zachráněno, ale tento den se liší ode dne naší tragédie."

„Neměli jsme hraničáře, který by na nás dával pozor," odpověděla Pony s úsměvem.

A nezůstalo jenom u úsměvu. Ti dva se přiblížili, sedli si k sobě a už neutrousili ani slovo. Oba byli ztraceni ve vzpomínkách na svou vlastní ztrátu, ale s uspokojením, že dnes to dokázali ovlivnit.

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ

Noční pták – vůdce

„Nezapalují město,“ podotkl, když se s Pony, Strážcem a Avelynem dívali k Dundalis.

„Proč by ale měli?“ zeptal se kentaur. „Bylo prázdné ještě předtím, než se tam dostali.“

„To je pravda,“ odpověděl Elbryan, protože lid z Dundalis, když slyšel vyprávění přeživších ze dvou ostatních vesnic, se nerozhodoval dlouho. Nebylo příliš těžké je přesvědčit. Všichni následovali Elbryana do lesa a do táborů, které hraničář a jeho přátelé postavili a které se nacházely hluboko v lese a daleko od cest.

„Ale ani Plevelnou nezapálili,“ řekla Pony, „a ani Konec světa.“

Elbryan se zachmuřeně podíval na Strážce.

„Jsou to zásobovací města,“ řekl kentaur vážným tónem.

„To znamená, že pokračují na jih,“ řekl Avelyn. „Jak daleko?“

„Je tam jen pár vesnic,“ řekl Strážce. „Nic moc až k řece.“

„Palmaris,“ zamumlal Avelyn bezmocně. Následovala dlouhá chvíle ticha, jak se přes čtyři přátele převalila závažnost situace.

„Nemůžeme dělat nic, abychom zastavili takovou armádu,“ prohlásil Elbryan. „Ale naše povinnost je trojnásobná; zranit monstra tak, jak jenom můžeme, vyslat posly do vesnic a do města, aby nebyli zaskočeni, a starat se o ty, které máme chránit.“

„Sto šedesát,“ řekl Strážce. „A to jsem je ještě nespočítal všechny. Je hrozné, že nejméně třetina není vůbec schopna bojovat ani proti jednomu goblinovi.“

„Musíme s nimi pracovat,“ prohlásil Elbryan, „starat se o ty, kteří nemohou bojovat, a použít všechny ty, kteří mohou.“

„To je velký úkol, hraničáři,“ poznamenal kentaur. Elbryan se na něj dlouho díval.

„Jsem s tebou,“ zabručel o něco později kentaur, „i když ne kvůli ochutnávkám powriů, to ti povím. Ten byl ale tuhý!“

„Ho, ho, ho,“ zavýskal Avelyn.

A dali se do úkolu toho dne. Roztřídili uprchlíky na ty, kteří budou bojovat, a na ty, kteří budou posláni do jeskyní, jež zná Strážce více na jihu – jestliže tam najdou bezpečnou cestu. Když skončili, Elbryan shledal, že mu zbude dvacet bojovníků. Byla to vskutku ubohá banda; nejlepší z nich, kromě Pony, Strážce a Avelyna, byl asi nejistý Paulson nebo věčný provokatér Tol Yuganick.

Pony na to poukázala, když toho večera seděli u ohně. „Měl bys ho poslat na jih s uprchlíky,“ poznamenala a ukázala na Tola, který chodil po táboře a hádal se s každým, kdo mu přišel do cesty.

„Je silný a umí to s oštěpem,“ odporoval Elbryan.

„A bude s tebou bojovat celou dobu,“ pravila Pony. „Tol bude chtít kontrolu a jeho vztek ho dostane do pozice, ze které nebude úniku.“

Elbryan nemohl nesouhlasit. Paulson alespoň poslouchal jeho rozkazy. On a jeho společníci položili pasti tak, jak je Elbryan požádal.

„Pošli ho pryč,“ řekla Pony a tlačila na něho. „Nech Belstera, ať se s ním vypořádá. Bojím se, že budete bojovat a ty ho budeš muset zabít, a to nebude dobré.“

Elbryan si pomyslel, že to příliš dramatizuje, ale musel připustit, že už se k boji za několik posledních měsíců přiblížili. A ty situace nebyly tak vypjaté jako tato.

„Kdy je pošleš na jih?“ zeptala se Pony a nechala Elbryanovi prostor, který k takovému rozhodnutí potřeboval.

„Paulson, Cric a Chipmunk už zkoumají oblast,“ odpověděl hraničář, „jdou na západ, aby potvrdili okupaci Plevelné a Konce světa, a pak na jih, aby zjistili, jestli jsou cesty volné. Až se vrátí, rozhodneme se, co uděláme s uprchlíky.“

Pony přikývla a přemýšlela. „Jestli se brzo vrátí, tak to nepůjdou příliš daleko na jih, a dokonce ne ani k prvním vesnicím – Caer Tinelle a Padovu, a jistě ne do Palmarisu,“ uvažovala nahlas. „Pak musíš vyslat posla, aby byl jih varován.“

Elbryan si hluboce povzdechl. Souhlasil s ní. Znal vhodný postup, dokonalou volbu, osobu s taktem a schopnostmi, bojovníka a jezdce, ale bylo to nařízení, které nechtěl vypustit z úst.

Pony to udělala za něj. „Ponese mě Tanečník?“ zeptala se.

Elbryan se zarazil a dlouze se na ženu, na svou lásku, podíval. Byli spolu tak krátce, jak by se s ní mohl opět rozloučit? Přese vše zjistil, že přikyvuje. Tanečník ponese Pony, to mu hřebec naznačil.

„Pak tedy před úsvitem odjedu,“ řekla Pony pevně.

Elbryan si znovu povzdechl a Pony vzala jeho obličej do dlaní, otočila ho ke svému, přitáhla ho a políbila.

„Pojedu až do Palmarisu, když to bude nutné,“ slíbila, a potom se k tobě vrátím. „Tanečník na mne dá pozor. Nechytí mě žádný powrie, goblin ani obr.“

Elbryan o tom ani na minutu nepochyboval. „Ale musíš se vrátit,“ zašeptal, „abys mohla bojovat vedle mne a ležet vedle mě v tiché noci, kdy všechny problémy dne zmizí.“

Pony ho opět políbila, déle a tvrději. Okolo nich tábořiště začalo utichat, až na příležitostné reptání Tola, a dvojice se později odebrala na soukromé místo do lesa.

Pony dostála svému slovu a ještě před úsvitem jela na jih. Neodjela však bez dvou setkání – prvním byl soukromý rozhovor s Elbryanem a druhým bylo setkání s Avelynem, který na ni čekal, když vyšla z tábora.

„Tanečník odtud není moc daleko,“ vysvětlil mnich. „Viděl jsem ho na hřebeni jen několik minut odtud. Asi na tebe čeká.“

Pony se usmála. Byl ohromena inteligencí toho zvířete – jež bylo více než koněm – která se odrážela v jeho rysech.

„A já na tebe také čekám,“ řekl Avelyn.

„Tanečník nás oba neponese,“ řekla suše.

„Co?“ zeptal se mnich a smál se.

Jeho smích se však vytratil a zachmuření na jeho tváři jí prozradilo, že se o ni bojí.

„Vrátím se,“ slíbila.

„A s tímto ještě rychleji,“ a podal jí stříbrnou čelenku.

Pony ji vzala a věděla, že kámen zasazený v čelence je více než jen ornament. Ještě nikdy takový neviděla. Byl žlutozelený a vprostřed měl černou linku.

„Kočičí oko," vysvětlil Avelyn. Vzal jí čelenku z rukou a nasadil jí ji.

„Budeš s tím vidět jasně i v noci," řekl.

A opravdu, mdlé světlo přicházejícího úsvitu se najednou rozjasnilo. Tedy nerozjasnilo, jen tvary se staly zřetelnější. Pony se podívala na Avelyna a náhle byla ráda výcviku, který jí dal, a byla překvapena, že je schopná vyvolat kouzlo tak rychle.

„Jak to, že je to tak snadné?" zeptala se. „Už jsem připravena na ohnivé koule a blesky? Je potom magie jenom v kameni? A jestli ano, jak to, že je Avelyn tak požehnán?"

„Ale to bolí!" zvolal mnich. „Ho, ho, ho, jsem požehnán, ale také proklet takovým přítelem!"

„Ale to bolí!" zvolala Pony hlasem imitujícím jeho a oba se zasmáli.

„Síla vychází jak z kamene, tak z toho, kdo jej užívá," vysvětlil Avelyn vážně, tak vážně jako lekce, které jí dával na cestách. „Některé kameny, jako třeba tyrkys, který jsem dal Elbryanovi a Tanečníkovi, mohou provozovat magii pořád, ať už je držitelem kdokoliv. Kameny jsou sluhou pána."

„A ty jsi připravil tento," řekla Pony.

„Pro tebe," odvětil Avelyn, „nebo pro mě nebo pro Elbryana. Ho, ho, ho! Když to bude potřeba. Teď se bude hodit tobě. Vezmi si jej a použij ho k vedení Tanečníka v noci, když jsou naši nepřátelé nepozorní."

Jejich pozornost upoutalo zafrkání ze strany, a když se otočili a uviděli hřebce, jak stojí na hřebeni připraven k běhu, jako by naslouchal jejich konverzaci, věděli, že je čas.

„Pochybuji, že potřebuje vést, ve dne nebo v noci," řekla Pony.

„Potom to tedy použij, aby ses vyhnula nízkým větvím," smál se Avelyn a Pony se také krátce usmála.

Byl čas jít.

Avelyn ji otočil k sobě. Zvedl k ní ruku, a když ji přijala, dal jí další kámen, grafit, který používal na blesky.

„Možná že jsi připravená,“ řekl s respektem. Pony pevně uchopila grafit a odešla.

Den byl jasný, avšak studený. Ze severu vál vítr a Elbryan přemýšlel, jestli vůbec přijde jaro.

Později toho rána sezval muže a ženy, kteří s ním zůstanou a budou bojovat. „Nemůžeme porazit nepřítele, který přišel do našich domovů,“ řekl. „Je jich moc.“

To vyvolalo mumlání a zahrnovalo sarkastické „inspirativní“, od Tola.

„Ale můžeme jim ublížit,“ pokračoval Elbryan. „A možná že naše snaha učiní válku…“

„Válku?“ zeptal se Tol.

„Ty si pořád myslíš, že je to jenom obyčejný nájezd?“ nadával hraničář. „Deset tisíc goblinů prošlo Plevelnou od tohoto podzimu a pokračovalo na jih.“

Tol zafrkal a mávl rukou.

„Naše snaha bude zaměřena na to, abychom ulehčili válku těm na jihu,“ pravil hraničář hlasitě, aby utišil vzpouru, „abychom pomohli Caer Tinelle a Padovu a dokonce i Palmarisu, kam ta armáda nejspíš míří.“

„Ale!“ zafrkal Tol. „To jsou slova blázna! Goblini zabrali Dundalis, a tak musíme jít a vyhnat je!“

„A umřít,“ řekl Elbryan ještě předtím, než muž skončil.

„Jenom umřít.“ Elbryan se postavil před Tola a napětí se zvyšovalo. Byli asi stejně vysocí, ale Tol, s válcovitým tělem, byl o něco těžší.

Muž nafoukl hruď a díval se na hraničáře.

„Nebudu držet ty, kteří chtějí s Tolem jít do Dundalis,“ řekl hraničář po dlouhé napjaté chvíli, „nebo do Plevelné a Konce světa nebo na kterékoli jiné místo, které si vyberete na pohřeb. V těchto lesích je mnoho míst, kde budu tábořit, a tak mě nebudete moci zradit, až vám goblini vytrhají prsty na rukou nebo rozmačkají vaše choulostivá místa.“

I Tol při této myšlence zbledl.

„Ne, vy mě nezradíte, ale ani já nebudu plakat nad vaší bolestí a ani nebudu riskovat ty, kteří se vydají mou cestou aby vás zachránili před smrtí, kterou jste si vybrali.“

Už je toho na jeden den dost, rozhodl se Elbryan, a tak pomalu odešel od Tola, přes pole a do lesa, kde stál pobavený kentaur.

„Ta historka s rozmačkáním byla docela dobrá,“ pozdravil ho.

Elbryan se na něho trochu unaveně usmál. Přemýšlel nad slovy Pony o Tolovi a nad faktem, že je tak daleko.

„Budeme, tedy budeš mít plno práce, abys je srovnal do latě,“ poznamenal kentaur.

Elbryan si toho byl až příliš dobře vědom.

„Ale já jsem ti nevěřil, když jsi nezabil ty tři lovce,“ řekl kentaur.

„Povídal jsi, že jsem je měl zabít,“ upozornil ho hraničář a kentaur se zastyděl.

„Ano, to ano! A ti tři už nejmíň desetkrát dokázali, že jsou hodni slitování!“

„Jsou cennými spojenci,“ dodal Elbryan.

„Ale s tímhle to bude o dost těžší,“ poznamenal kentaur a ukázal bradou na Tola, který stál na palouku a nevypadal šťastně. „Nerespektuje tě. Možná že bys ho měl vzít do lesa a trochu ho zbít.“

Elbryan se jenom usmál. Nebyl to vůbec špatný nápad.

Nálada v táboře se hodně zvedla, když se dostavil tucet uprchlíků z Konce světa – většina neměla ani patnáct let – kteří vypadali hodně zmateně a hladově. Pár z nich mělo menší zranění, ale jinak byli v pořádku. Mluvili o své cestě a jejich dva vůdci – pár středního věku – ji dopodrobna rozebrali s Avelynem a Elbryanem.

Utekli z města s ostatními a běželi do lesa. Jenže byli přinuceni se od hlavní skupiny oddělit. Později shledali, že jsou obklopeni powrii, kteří je tlačí ke skále, a byli tam také dva obři. A potom vzduch ožil zvukem připomínajícím bzukot milionů vos, jak řekla žena. Když ten zmatek skončil, útočníci byli mrtví. Stali se obětí mnoha drobných bodných ran.

To se Elbryanovi zdálo povědomé.

„A pak jsme byli vedeni,“ dodal muž, „skrze lesy v noci a tábořili jsme ve dne.“

„Kým?“ zeptal se hraničář naléhavě. „Co vás sem přivedlo?“

Muž jen pokrčil rameny a ukázal na malého chlapce, který spal u ohně a nebylo mu víc než šest let. „Shawno s nimi mluvil,“ vysvětlil. „Říkal jim Tůls.“

„Tůls?“ opakoval Avelyn zmaten.

„Ne Tůls,“ vysvětlil Elbryan. „Touel.“ Hraničář pohlédl na chlapce. Musí si s ním ráno, až se vyspí a nají, promluvit.

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ PRVNÍ

Bouře

„Strýčku Mathere?“

Elbryan dlouho v chabě osvětlené jeskyni čekal. Venku byl šedivý den a opět padal sníh. Necítil se nepohodlně, protože toto místo, které používal jako Orákulum, díru pod širokou borovicí, zůstávalo překvapivě suché, a protože bylo chráněno před severním větrem, vzduch také nebyl studený.

Hraničář byl hodně netrpělivý a chtěl mluvit tohoto odpoledne s duchem, chtěl strýci říct o zodpovědnosti, která na něho padla, a o změně, která ho postihla, stejně jako životy všech lidí na hranicích Divočiny. Uvědomil si, že od té doby, co se k němu vrátila Pony, jež byla jeho posluchačem a důvěrníkem, nepoužíval Orákula tak často.

Nyní však byla Pony pryč, na cestě s Tanečníkem.

Hraničář se modlil, aby mu Mather tentokrát odpověděl otevřeně a aby mu dal nějaké odpovědi, tak jako to dělala Pony, ale tak to nikdy nebylo. Tentokrát se Elbryan bál, že v něm nejsou odpovědi a síla, která čeká na odhalení.

Znovu zavolal, měkce, a pak ještě o půl hodiny později, kdy se v jeskyni zešeřilo natolik, že sotva viděl okraje zrcadla, natož nějakého ducha v něm.

Elbryan zavřel oči a v duchu se probíral různými událostmi. Chlapec z Konce světa, Shawno, mu moc nepomohl, ale Elbryan byl přesvědčen, že to byli elfové, kdo zachránili utíkající skupinu před hordou monster.

Jenže kde tedy jsou? Juraviel, pokud je v oblasti, by se s ním určitě kontaktoval. A určitě by přišla Tuntun, jen aby mu řekla, jak selhal v obraně tří měst.

Hraničář se zarazil, když poté, co otevřel oči, uviděl v zrcadle odraz světla svíčky hořící v jeho hloubi a její plamen byl obklopen bělavou mlhou, jejíž zdroj nemohl Elbryan určit.

Ne, to není odraz, uvědomil si náhle hraničář, ale světlo ve skle!

O chvíli později Elbryan ztratil dech, protože v rohu zrcadla stál tichý obraz bratra jeho otce.

„Strýci Mathere," řekl měkce, „jsem rád, že jsi v tento den vyslyšel mé volání."

Obraz tiše stál a ani nemrkl.

Kde však začít? přemýšlel Elbryan. „Všechna tři města padla," vyhrkl, „ale mnoho lidí uniklo. Skoro všichni z Plevelné a všichni z Dundalis."

Obraz se skoro nepohnul, ale Elbryan ucítil, že je duch potěšen – když ne situací, tak Elbryanem.

„A tak se ukrýváme," pokračoval hraničář, „a je to obtížné, protože zima je pořád zde. Nyní musím dostat ty, kteří nemohou bojovat, do bezpečí na jih. A jih bude varován Pony, mou milovanou, která se mi vrátila a nyní letí přes míle na rychlém Tanečníkovi. Ale pro zbytek, který má zůstat semnou a bojovat, je můj cíl nejasný."

Hraničář se odmlčel a čekal. Doufal v nějakou odpověď.

„Chtěl bych je použít proti okupantům," pronesl Elbryan, když nepřicházela žádná odpověď. „Mohu z nich udělat něco pekelného, rychlou a tajnou skupinu, která na nepřítele udeří v noci, a bude pryč, než goblini a powriové stačí zareagovat."

A znovu měl hraničář pocit, že obraz je potěšen. „A měli bychom být silnější, jestliže se mé podezření potvrdí," pokračoval Elbryan. „Jestli jsou zde Touel'alfar, aby pozvedli své luky v naší záležitosti. Víš o tom něco? Jsou někde blízko…"

Elbryanův hlas se zcela vytratil, když se obraz v zrcadle pohnul, jako by zrcadlo bylo čočkou odtahovanou od svíce a rozšiřující záběr, aby odhalilo další svíce, které se zdály umístěné na známém poli.

„Strýci Mathere?" zeptal se Elbryan, jenže duchův obraz už tam nebyl. Bylo tam jen veliké pole svíček, planoucích v běli, které postupně skomíraly, až se jeskyně úplně ponořila do tmy.

Elbryan tam dost dlouho seděl a uvažoval nad svou cestou. Když se konečně vyškrábal z díry, už zapadl měsíc a čekal na něj

bratr Avelyn, hrající si s kameny. Mnich umístil louč do suku na větvi blízkého stromu. Její oranžové světlo vrhalo na zem stíny.

„Studená noc," poznamenal mnich suše. „Opravdový přítel by vylezl dřív."

„Nevěděl jsem, že na mě čekáš," odpověděl Elbryan a potom se odmlčel a tvrdě se na něj podíval. „Nevěděl jsem, že o tomto místě vůbec víš."

„Kameny mi je ukázaly," odvětil mnich a pozvedl jeden z nich, krystal o velikosti mince.

„Pak jsi mne tedy hledal."

„Máme před sebou mnoho práce, můj příteli," řekl Avelyn.

Elbryan souhlasil.

„Není to obyčejný nájezd a ani obyčejná invaze," pravil Avelyn.

„Obyčejná invaze?" opakoval Elbryan, neboť ta slova dohromady zněla divně. „Může být invaze obyčejná?"

„Jestliže je bez většího účelu," odpověděl mnich. „Powriové často přijíždějí na pobřeží Honckého království, udeří a jdou do vnitrozemí tak dlouho, dokud není jejich touha po krvi uspokojena. Potom se jejich řady rozpadnou kvůli neustálým bojům mezi sebou, jdou pryč a zem se zhojí. Bylo to tak dlouho, tomu věř."

„Ale tentokrát je to jinak."

„Toho se obávám," přitakal Avelyn.

„Zdálo by se, že tato monstrózní síla tvorů tak rozdílných by se měla obrátit sama proti sobě," řekl Elbryan.

„A tak by se také stalo," odvětil Avelyn. „Tak by se stalo, kdyby je nevedla ruka silnějšího."

Elbryan se zády opřel o široký strom a neměl ani co říct. Vzpomněl si na to, co si elfové těsně před jeho odjezdem šeptali – o probuzení démona daktyla. „A jestliže máš pravdu?" zeptal se nakonec.

Avelynův obličej se hodně zachmuřil. „Potom vidím svůj osud," poznamenal. „Potom chápu, jaká prozřetelná, boží síla mne vedla, když jsem naplnil váček kameny ze Sv. Mere-Abelle. Dokonce i výběr kamenů byl předem dán, něco mne vedlo…"

„Závidím ti tvou víru," řekl hraničář. „Já cítím, že osud je naší vlastní volbou, naše chyby jsou jenom našimi chybami a naše možnosti jsou darem svobody."

Avelyn chvíli přemýšlel a potom přikývl. „Je to jiný úhel Pohledu na stejnou věc," rozhodl. „Má volba toho dne byla založena na všem, co se přihodilo v mém předchozím životě, a byla vyvrcholením mé cesty, kterou jsem nastoupil dlouho předtím, než jsem vstoupil do církve. Cítím, že jsem s Bohem, a jestli je mé podezření ohledně přirozenosti té bestie správné, pak mám před sebou svůj osud. To je vše. Myslel jsem, že bych ti to měl říct."

„Protože odcházíš."

„Ještě ne," odvětil Avelyn rychle, „a věz, že jsem s tebou a pod tvým velením. Použiji své kameny, svoje schopnosti a své tělo ke všemu, co řekneš. Nyní."

Elbryan přikývl. Byl spokojen, poněvadž věděl, že mnich je velkou pomocí. Hraničář Avelyna nepodceňoval – bez tohoto muže a jeho magie by bylo padlo mnoho lidí z Plevelné. A podle hraničářových měřítek byla mnichova odvaha – od ukradení kamenů a útěku z kláštera, přes postavení se bratru Spravedlnost až k pomoci proti monstrům – nepochybná.

„Věříš ve vize?" zeptal se hraničář náhle. „V předpovědi?"

Avelyn se na něho dlouze podíval. „Neříkal jsem to snad právě?"

„A jak člověk pozná, jestli je vize pravá, anebo klam?" zeptal se hraničář.

„Ho, ho, ho!" vybuchl mnich. „Ty jsi dnes ve své díře něco viděl!"

Elbryan se usmál. „Jenže jak mám znát, odkud to pochází a co z toho vzejde?"

Avelyn se smál ještě víc. „Zodpovědnost na tebe těžce doléhá," odpověděl mnich. „Zvažuješ vize více, neboť na tobě závisí mnoho lidí a protože, ať už se vydáš jakoukoli cestou, bude tě následovat spousta lidí. Ulehči své mysli o tohoto břemene a pak se rozhodni. Jaká by byla tvá cesta, kdybys viděl tuto vizi a na tvých ramenech by nebylo břemeno zodpovědnosti?"

Elbryan se na dlouho odmlčel, díval se na Avelyna a myslel přitom na to, že je stejně moudrý jako elfové, kteří z něj udělali Nočního ptáka.

A pak věděl, co musí udělat. Měl před sebou jenom pár hodin tmy, a bez Tanečníka, který by tam letěl, si musí pospíšit.

„Omlouvám se, příteli," řekl.

„Volá tě vize?" Elbryan přikývl.

„Budeš chtít, abych tě doprovodil?"

Elbryan se na něj znovu podíval a byl rád, že mu to mnich nabídl. Cítil, že možná bude potřebovat pomoc, ale také chápal, že vize byla jenom pro něj. Šel k Avelynovi a poplácal ho po rameni. „Potřebuji, abys pomohl Strážci," vysvětlil, „udržet lidi na správné cestě."

Avelyn se neohlédl, když se hraničář vypařil do noci.

Hájek ve tvaru diamantu byl děsivě tichý. Nebyl slyšet vítr, zvuky zvířat ani nočních ptáků. Elbryan si přál, aby se sem byl dostal předtím, než zapadl měsíc, kdy by mohl vidět sněhová pole před hájkem. Přemýšlel nad váčkem svíček, které s sebou vzal, a jestli by měl nejdříve území osvítit.

Nezáleží na tom, rozhodl se a dal se do práce. Pohyboval se po poli pomalu a opatrně a vršil hromádky sněhu o velikosti svých spojených dlaní. Když úkol dokončil, když mu zbývala jenom jedna svíčka, pomocí kamínku a ocílky ji zapálil a od ní postupně všechny ostatní, až celé pole zářilo asi ctyřiceti světly, body v temnotě.

Elbryan nevěděl, jak dlouho svíce vydrží, jak dlouho jim bude trvat, než roztaví sníh pod sebou. Dlouho tam stál a konečky hořely – příliš dlouho. Měl podezření, že se zde děje něco zvláštního, že nějaká síla žene svíce, aby hořely.

Pak uslyšel měkce zavolat své jméno. Otočil se k tmavé linii borovic a poznal zdroj. Šel dovnitř hájku, přes sníh k ta jemné hrobce.

Něco je tady špatně, uvědomil si, jako by byla ukradena harmonie tohoto místa. Náhle už toto svaté místo, připravené elfy, nebylo takové.

Ztěžka se opřel o Jestřábí křídlo a zíral na hromadu kamení. Chvíli mu trvalo, než si uvědomil, že ji vidí příliš jasně, že je zde zkrátka moc světla.

Jeho zdroj se nacházel v hromadě kamení, která zeleně svítila!

Elbryan zadržel dech, když viděl, že se vrchní kámen posunul. Chtěl se otočit a utíkat. Pud sebezáchovy mu říkal, ať utíká.

Ale to nemohl udělat, drželo ho tam něco, čemu nerozuměl, něco silnějšího než jeho vůle.

Hromada se rozletěla, podivně pomalu a nenásilně, a kameny vytvořily stěnu po straně hrobu. Světlo zesílilo, a tak Elbryan uviděl ostatky muže.

Tyč měl připravenou před sebou v obranném postoji. Ale skoro omdlel, když tělo otevřelo oči – byla to dvě rudá světla. Potom se posadilo. Záda mělo vzpřímená, a to velmi nepřirozeně.

„Jdi pryč, démone," zašeptal hraničář marně.

Jako by měla v zádech drát, zombie se najednou postavila, aniž by si pomohla rukama a ohnula kolena.

Elbryan ustoupil o krok – a opět měl pocit, že musí utéct, a jeho mysl mu říkala, že toto monstrum je pro něj příliš velké – ale zabodl Jestřábí křídlo a opřel se o ně, aby měl před nemrtvým dobrou pozici.

„Kdo jsi?" zeptal se hraničář. „Jaký tvor? Jakého druhu, zlý, nebo dobrý?"

Poslední otázka zněla Elbryanovi směšně, poněvadž jaká božská síla by mohla mučit tělo uložené k odpočinku? Ale hraničář nezapomínal na to, že je to posvěcené místo a že toto tělo bývalo přítelem elfů.

Tvorovy ruce se natáhly po hraničáři v postoji, jenž mohl být výhružný, ale i prosebný.

A pak byl nemrtvý před ním, poháněn něčím jiným než nohama – byl tam, ani ne stopu daleko, a jeho kostnaté prsty se sevřely hraničářovi kolem krku!

Elbryan ho vzal za ruku a snažil se uvolnit ten neuvěřitelně silný stisk. Snažil se vykřiknout, ale neměl dech. Jak si přál, aby zde byl Avelyn! Mnich by předstoupil a odehnal by to stvoření magickými kameny.

Ale ne. Vize byla jen pro něj, tento boj byl jenom jeho. Když překonal svou paniku, dal tyč mezi paže tvora, uchopil ji oběma rukama a otočil jí, využívaje ji jako páku, aby zlomil sevření.

Na chvíli si myslel, že si spíš zlomí vlastní krk, ale nakonec se vyprostil, odskočil o krok a udeřil tvora po straně do hlavy.

Vrhl se do boku a chtěl tak mezi sebe a monstrum dostat nějakou vzdálenost. Myslel, že natáhne luk a vypustí nějaké šípy.

Ale když se z kotoulu zvedl, zombie tam zase byla, náhle a magicky. Hraničář zvedl ruku s tyčí k bloku, ale tvorův úder byl silný a poslal ho daleko dozadu.

Zvedl se v běhu a přikrčil se, aby se vyhnul další ráně – ale znovu ho zombie přibila k místu – pak utíkal skrze husté větve borovic, sem a tam, aby nebylo jasné, kam běží.

Dvakrát zabočil za strom, jen aby zjistil, že obluda tam na něj čeká. Jednou se vyhnul útoku, svezl se do kleku a potom dál. Podruhé ho tvor chytil bolestivě za rameno, ale hraničáři se podařilo vykroutit ještě předtím, než ho mohlo monstrum pevně obejmout a rozdrtit.

A nyní byl Elbryan na samém okraji hájku u osvětleného pole.

Monstrum bylo přes cestu.

Elbryanovi poklesla čelist, když uviděl známý obraz, obraz, který naposledy viděl v zrcadle, kromě toho, že na místě ducha strýce Mathera teď stála zombie. „Strýčku Mathere?“ zeptal se té věci. A pak byla před ním, náhle, a bouchala do něj pažemi, až odklopýtal mezi borovice.

Elbryan cítil, jak mu z ucha vytéká krev, a musel zatřást hlavou, aby odehnal mrákoty. Tenhle tvor, ať už je čím chce, má úder jako obr.

Otočil se u trojúhelníku borovic, protože správně očekával, že tam zombie bude. Zvedl Jestřábí křídlo v obranném oblouku, kryl se a uhnul rychlým úderům monstra a pak ho třikrát bodl do hlavy a jednou mezi oči. Ale ty údery nic neznamenaly.

Najednou přiletěla ruka a zmatený Elbryan se vrhl stranou, aby zmírnil úder. Spadl a provalil se několika větvemi, plavně se zvedl na nohy a přemýšlel, co by měl proti monstru dělat. Bál se, že přišel sám daktyl a nalákal ho na toto místo, aby ho zničil jednou provždy.

Prodral se změtí větví, aby tam našel stát zombii. Nebyl překvapen, a tak ji udeřil tyčí do obličeje.

Ani se nepohnula a jednou rukou ho udeřila do ramene, čímž ho odhodila do strany.

„Musím dostat meč," zaúpěl hraničář a byl rád, že větve zjemnily jeho pád. A pak byl opět na nohou a doufal, že se tvorovi ztratí a že vymyslí nějakou strategii. Přemýšlel, zda nemá utéct do lesa, kde to lépe zná.

Tuto myšlenku však okamžitě zavrhl. Jakkoliv byla jeho snaha neúčinná, přivedl tohoto tvora na svět a musí ho také zničit.

A tak rychle běžel po klikatých stezkách háje a snažil se být nepředvídatelný, aby se před ním monstrum již neobjevovalo. A celou dobu obkružoval hájek a dostával se ke středu, kde byla hrobka.

Z poslední řady stromů nyní vyběhl do zeleného světla. Otevřený hrob před ním svítil a monstrum se objevilo přímo za ním! Tvor mu tvrdě narazil mezi lopatky, takže hraničář udělal kotrmelec dopředu a zastavil se o kamení.

Elbryan, omráčený a krvácející, se zvedl na lokty a díval se přes okraj hrobu. Věděl, že musí vstát a utíkat, protože se k němu blíží příšera zezadu.

A pak ztuhl na místě a zíral do díry. Tam, v srdci hrobu, ležel meč – a ne ledajaký meč. Kdyby byl konec zabodnut do země, nepřevyšoval by meč jeho pás, a jeho šířka nebyla větší než vzdálenost mezi prvním a druhým kloubem Elbryanova malíčku, ale ve zbrani byla nezaměnitelná síla a pevnost, aura síly.

Hraničář se natáhl na délku paže a shledal, že na meč nemůže dosáhnout.

Za sebou slyšel zombii.

A potom byl meč v jeho ruce, a Elbryan se otočil a mávl zbraní ve vzteklém oblouku. Meč vydal bělomodré světlo, jež přebilo zelené, a zombie ustoupila a zavrčela.

Elbryan se postavil a snažil se podívat na ostří, aniž by však ztratil výhled na nebezpečného oponenta. Meč byl velice lehký a ostří bylo ze stříbřitu. Příčník byl ze stejného materiálu a na okraji bylo zlato, jílec byl zabalen do modré kůže, připevněné

nezaměnitelnými stříbrnými drátky. Avšak nejlepší byla koule zakotvující jílec, která vyvažovala čepel; byla také ze stříbřitu, ale měla dutinu, v níž byl zasazen drahokam, jaký Elbryan ještě neviděl – modrý se šedými skvrnami, jež vypadaly jako mraky na podzimní obloze. A v tom kamenu byla ohromná síla, magie jako v Avelynových kamenech.

Elbryan pustil Jestřábí křídlo na zem – přemýšlel, jestli je bude ještě někdy používat jako tyč – a zvedl meč, lehce jím máchl a cítil jeho vyváženost.

Přehodil si ho z ruky do ruky, pohyboval jím v mečovém tanci a poté jím vyrazil vpřed, aby udržel zombii v šachu, a široce jím máchal, aby ji vylákal.

Ale zombie mu ukázala nový respekt a držela se zpátky, vrčela a rudá světýlka namísto očí jí ohnivě žhnula.

„Tak pojď," řekl Elbryan tiše. „Chceš mne mrtvého, pojď si tedy hrát."

Zombie zapadla mezi větve a Elbryan ji následoval.

Ale tvor byl z dohledu, a Elbryan si v té chvíli uvědomil, že se musí pohnout, protože boj se stal něčím víc než hrou na kočku a myš, protože tentokrát jsou oba, on i zombie, kočkami.

Zůstal na úzkých stezkách a využíval svou rychlost, doufaje, že monstrum uvidí dřív, než se objeví přímo před ním.

Rozhodl se, že se vrátí na osvětlené pole, a nebyl překvapen, že tam na něj zombie čeká. Hraničář pochopil, že to tak ma být, že jeho výzva na tomto poli byla předurčená. Šel k monstru a to ho napadlo, mávajíc pažemi.

Elbryan se kryl, převalil se na bok a zaútočil. Meč ho vedl. Tentokrát zombii opravdu zranil – zasekl jí meč hluboko do zetlelého masa a narazil na žebro.

Zombie se k němu přiblížila a praštila uhýbajícího Elbryana do ramene. Hraničář však tvrdohlavě stál a bodal tvora znovu do žeber a pak meč poslal obloukem k jeho krku.

Zombie zvedla paži, aby úder blokovala; kámen na meči se najednou rozzářil a čepel zapraskala, jako by zachytila blesk a držela jej.

Meč odsekl čistě ruku přímo pod loktem a sekl shýbající se monstrum do obličeje.

Oslepená zombie ustoupila dozadu a skučela v agónii, ale Elbryan byl ihned u ní a rychle ji bodl do hrudníku, pak meč vytáhl a sekl ji šikmo seshora, přetnul klíční kost a rozpáral jí shnilou hruď.

Zombie tvrdě upadla a rozletěla se v záblesku zeleného světla. Elbryan klopýtl dozadu a potom se mu svět zatočil před očima.

Probudil se o něco později. Východní obloha se již rozjasňovala a on hlavou spočíval na svých pažích na kamenech neporušené hrobky.

„Zase je celá?“ zeptal se skepticky. Možná že byla celá pořád.

Hraničář chtěl vstát, jenže shledal, že ho bolí každá kost v těle a že je mu hrozná zima. Znovu složil hlavu na paže a přemýšlel, jestli tam umře, sám a v zimě, a přemýšlel, co mu přineslo takovou noční můru.

A pak ho zasáhla zvláštní myšlenka a vzhlédl. Zmateně se podíval na hrobku.

„Strýčku Mathere?“ zeptal se bez dechu a najednou s jistotou věděl, že je to pravda, že je to hrob jeho strýce Mathera hraničáře.

Ale byl to potom jenom sen? Monstrum? Meč?

Až příliš zmatený na to, aby si uvědomoval bolest, se vyškrábal na nohy, a když se dostal nad kameny, uviděl, že na Vrcholku hrobky je nádherný, známý meč. Elbryan natáhl ruku a snažil se na něj dosáhnout, meč mu však vletěl sám do sevření!

Zvedl jej před svůj obdivný zrak, studoval řemeslo, lesk stříbřitu a úžasný kámen.

„Bouře,“ zašeptal, když si náhle uvědomil význam unikátního kamene. Toto je Bouře, jeden z šesti mečů hraničářů, vykovaných dávno elfy.

„Ano,“ přišel shora a zezadu melodicky hlas. Elbryan se otočil a uviděl, jak Juraviel sedí na nízké větvi.

„Matherův meč,“ řekl Elbryan.

„Už ne,“ odpověděl Juraviel. „Elbryanův meč, zasloužený v temnotě noci.“

Hraničář se skoro ani nemohl nadechnout.

„Můj starý příteli,“ řekl, „bojím se, že cely svět zešílel.“

Juraviel přikývl. Nemohl nesouhlasit.

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ DRUHÁ

Reputace

Ledové sevření zimy se uvolnilo asi tři týdny po jarní rovnodennosti. Pořád padal sníh, ale často se změnil v chladný déšť, a půda, která byla zasněžená, se nyní stala bahnitou. Ta změna přišla pro skupinu uprchlíků jako požehnání. Usnadnilo jim to život, v noci se už nemuseli tlačit k ohni, který jim pálil obočí. Jenomže polevující zima také uvolnila cestu monstrům. Hlídky goblinů, powriů i obrů pronikaly hluboko do lesa, a i když byly často objeveny a zničeny Elbryanovými lidmi, nebezpečí se zvyšovalo každým dnem.

Pony se ještě nevrátila z jihu. Po třech týdnech se lovci vrátili s dobrým popisem pohybů armády monster. Bylo to tak, jak se obávali – monstra používala okupovaná města jako zásobovací tábory a vysunovala svá chapadla dál na jih.

„Za týden udeří na Padov, ovšem za předpokladu, že neudeří bouře," vysvětlil Paulson zachmuřeně.

„Zima skončila," poznamenal Avelyn. „Už nebudou bouře, které by nepřítele zpomalily."

Elbryan souhlasil. Juraviel a ostatní elfové, kteří zůstávali v dalekých stínech u lidského tábora, skryti přede všemi kromě hraničáře a kentaura řekli totéž.

„Pak Padov padne," řekl Paulson.

„Musíme je varovat," řekl Avelyn a obrátil zrak k hraničáři, který se díval na Paulsona.

„Už jsme to řekli nějakým farmářům, a tvá dívka také odjela s varováním," řekl lovec.

Elbryan nastražil uši.

„Ale budou poslouchat?" strachoval se Avelyn.

„A kdo je přinutí?" zeptal se Paulson.

Elbryan zavřel oči a uvažoval. Muži a ženy na hranici jsou hodně tvrdohlaví. Hraničář se rozhodl, že použije Juraviela a jeho

společníky. Pohybliví elfové se dostanou do vesnice ještě před monstry, a jestliže místními pohled na elfa neotřese, ať dostanou, co jim náleží.

„Postarám se o to," slíbil hraničář a ptal se dál. „Co naši lidé?"

„Máme jich asi sto, kterým se tento život nelíbí," pravil Strážce. „Jsou tvrdí, ale žádáme mnoho."

„Je nějaké místo, na které je můžeme odvést?"

Tři lovci o ničem nevěděli. Avelyn si nemohl vzpomenout na bližší klášter, než je Sv. Kámen v Palmarisu, ale jak by dostali sto lidí tak daleko na jih bez toho, aby upozornili monstra, to nevěděl. Kentaurův výraz mu napověděl, že myslí podobně jako on, že elfové a útočiště, jež skýtal jejich skrytý domov, jsou dobrá volba. Ale Elbryan, který žil v elfím údolí, si nemyslel, že tolik lidí, ať už jsou v jakkoli zoufalé situaci, by bylo přivítáno u nich doma. Juraviel, nejpřátelštější z elfů, dokonce odmítl ukázat se v táboře s odůvodněním, že by mohl vyděsit ty, kteří nerozeznají přítele od nepřítele.

„Potom pro ně musíme najít nějaké místo," rozhodl hraničář, „a ochránit je před nepřáteli, dokud je nebudeme moci dostat dál na jih, za vojáky Královых mužů." Podíval s na lovce. „Postarejte se o to," pobídl je a oni přikývli.

Dobří vojáci, pomyslel si Elbryan.

Další týden se nic nestalo. Elbryan, Strážce a Avelyn našli asi tucet goblinů sekajících dřevo a zničili je. Jakmile se k nim přidal fomorián, kentaur mu podrazil nohy, a když obr vzhlédl, první a také poslední věc, kterou uviděl, byl mocný meč Bouře.

Toho týdne se Elbryan s elfy ani moc nestýkal. Setkal se s Juravielem brzy po diskusi u ohně se svými konvenčnějšími kamarády a elf souhlasil, že pošle své společníky, aby varovali vesnici.

„Bojím se, že jsme zatahováni doprostřed bitvy lidí," zamručel Juraviel, na což Elbryan ihned odpověděl. „Na svou vlastní žádost."

Na konci týdne přišli Tuntun a Juraviel s dobrými zprávami. „Lidé z Padova jsou na cestě pryč. Do jednoho," pravil Juraviel.

„A čekají na ně muži vašeho krále," dodala Tuntun.

„Máte mé díky," řekl hraničář s nízkou úklonou.

„Nám neděkuj,“ zasmála se Tuntun, „protože byli na cestě ještě předtím, než jsme dorazili.“

Elbryanův výraz prozrazoval, že nechápe.

„Musíš poděkovat jí,“ vysvětlil mu Juraviel, a jako na povel vystoupila ze stínů Pony.

Elbryan k ní spěchal a objal ji. Chvíli mu trvalo, než si uvědomil, že elfové ji uvedli a že ji tudíž už museli potkat. Ohlédl se na Juraviela a Tuntun.

„Už jsi jí o nás řekl,“ řekl suše Juraviel.

„Myslím však, že náš vzhled ji stejně šokoval,“ dodala Tuntun, která byla v lepší náladě než obvykle.

„Byla jsem pořád v Padově, když přišli,“ vysvětlila Pony.

Elbryan si ji prohlédl, spokojený, že není zraněná, jenom slabá a unavená z dlouhé jízdy.

„Až do Palmarisu,“ odpověděla na nevyřčenou otázku. „Žádný kůň se nemůže měřit s Tanečníkem. Vzal mě tam a zpět bez stížnosti, a to stejnou rychlostí. Nyní je celé království ve střehu, vojáci na cestách a nepřítel už nevyhraje překvapením.“

Elbryan zvedl ruku, aby ji pohladil po zašpiněných vlasech. Jemně odstranil kus bláta z její brady. Jak moc ji miloval, obdivoval a respektoval! Chtěl ji k sobě přitisknout a do smrti ji milovat a ochraňovat – to bylo jeho dilema, protože kdyby chtěl tuto ženu – Jilseponie Aultovou – chránit, urážel by tím jejího ducha, vůli a sílu, které miloval.

„Celý svět ti musí poděkovat,“ zašeptal. Otočil se, aby něco poznamenal k elfům, jenže dvojice už byla dávno pryč a nechala jim soukromí.

„Oni věděli, že jsme tady, a nyní přemýšlejí, proč už po nás nejsou stopy,“ vysvětlil Elbryan na koni opěšalému Avelynovi. Stáli ve skrytu hustého lesa na okraji pole, jež bylo stále pokryté sněhem a v měsíčním světle jasně zářilo. Šikmo přes pole k severovýchodu se pohybovali mezi řídkými řadami holých stromů tři goblini.

„Možná že budou věřit, že jsme všichni odešli,“ řekl Avelyn nadějně. Dvě třetiny jejich skupiny odešly na východ a Elbryanovi

zbylo čtyřicet válečníků, když nepočítal utajené elfy, o kterých ani nevěděl, kolik jich je.

„To bude jejich chyba," odpověděl hraničář zachmuřeně.

Tón jeho hlasu přinutil Avelyna, aby se podíval jeho směrem, a mnich byl rád, že Bouře stále spočívá po straně sedla, které dal Belster Elbryanovi předtím, než přišla monstra, a že Jestřábí křídlo je také na svém místě.

Ale pak, k Avelynovu údivu, Elbryan postoupil s Tanečníkem ze stínu na jižní svah miskovitého údolí, ven z úkrytu.

Asi o sto yardů dál se goblini zastavili a zírali, pak zaběhli pod stromy a chystali si šípy.

„Elbryane," šeptal mnich drsně. „Pojď zpět!"

Hraničář tiše seděl a jeho luk i meč odpočívaly.

Do noční oblohy se vznesly tři šípy, toulavé střely, které dopadly daleko od hraničáře.

„Oni si myslí, že je nevidíme," řekl Elbryan šeptem a byl zjevně pobaven.

Avelyn šel k jeho boku a mezi sebe a gobliny tak umístil Tanečníka. „Ještě že jsme je uviděli," oddechoval hlasitě, „a oni nemuseli vidět nás."

„Uklidni se, příteli," řekl hraničář, když se jeden šíp zabodl asi dvacet stop daleko. Odvážný Tanečník stál nehnutě a Elbryan si přál, aby jeho lidský společník měl také takovou víru.

Avelyn se sehnul za hřebcovu hlavu, pak vykoukl zpoza ní a zjistil, že goblini jsou na úpatí svahu a ukrývají se pod stromy.

„Ještě tři výstřely a trefí se," řekl Avelyn. Mnich vzhlédl a uviděl hraničáře, jak zvedá luk a sotva znatelným pohybem vypouští šíp.

Avelyn se včas podíval zpátky a uviděl goblina, který to dostal do hrudníku. Neviděl šíp, ale náhlé škubnutí temné siluety následované pádem na zem. Ostatní dva se pohnuli k ústupu a klouzali po svahu zpět.

Elbryan zůstával nehybný a měl natáhnutou tětivu.

„Dostaň je rychle," prosil Avelyn.

„Musím si být jistý,“ odvětil Elbryan. „Nemohu minout.“ Čekal a pak našel díru a vystřelil; šíp se zabodl goblinovi do hlavy. Ten zbývající křičel a utíkal, padl na břicho a klouzal dolů.

„Dostaň ho,“ povzbuzoval Avelyn.

Ale Elbryan zvedl luk, seděl klidně na Tanečníkovi, měl zvrácenou hlavu, zavřené oči a vypadal, jako by si užíval větru v měsíčním světle.

„Co?“ zeptal se mnich, když viděl, že goblin se dostal na hřeben a pak zmizel z dohledu. „Ho, ho, co?“

Elbryan pomalu otevřel oči a podíval se dolů na muže. „Je to o reputaci,“ vysvětlil hraničář, pak otočil Tanečníka a vydal se ke stromům.

„Reputaci?“ opakoval Avelyn. „Nechal jsi toho posledního jít! Určitě nahlásí, že jsme neodešli, že my, nebo tedy ty, zůstáváš…“ Mnichův hlas se vytratil a na tváři se mu usadil úsměv. Samozřejmě že se vystrašený goblin vrátí a vyhrkne svou zprávu. Samozřejmě že řekne, že hraničář na krásném hřebci zůstal, řekne, že v lese čeká smrt.

„Ho, ho, ho!“ zvolal Avelyn v upřímném obdivu. „Nechme je poznat Nočního ptáka a pocítit strach!“

Avelyn přikývl, když se díval, jak se hraničář a jeho kůň ztrácejí v noci. Ano. Měli by mít strach.

Elbryan praktikoval svůj mečový tanec, tak jako tolikrát v Andur’Blough Inniness. Meč pomalu létal kolem něho – otáčel se a zvedal v dokonalé rovnováze. Jedna noha následovala druhou a pak převzala vedení; krok, krok, útok a stažení.

Vše plynulo pomalu a nádherně. Byl ztělesněním válečníka, tento svalnatý nahý muž, vrcholem harmonie, jedno se zbraní.

Zpoza stromů za ním ho pozorovali Avelyn a Pony, kteří byli ohromení. Náhodou se sem přichomýtli a mnich, který ho uviděl první, viděl, že je nahý, a snažil se, aby šli jiným směrem. Ale ona ho také uviděla, a nic by ji nezastavilo, aby se nedívala.

Když pozorovala jeho dokonalé pohyby jako v transu, zjišťovala toho o něm mnohem víc a viděla ho tak jasně, jako by mu ležela v objetí a dělili se spolu o vášeň a radost.

Tohle je jiné, ale o nic méně intenzivní, rozhodla se. Tak jako jejich vztah, toto bylo spojení těla s duchem, fyzická meditace nad normou lidské zkušenosti, něco posvátného.

Avelyn už takový trénink viděl – nebyl odlišný od fyzického tréninku mnichů v Sv. Mere-Abelle – ale nikdy neviděl někoho tak dokonalého jako Elbryana, někoho tak harmonizovaného.

A meč Bouře, jenž byl prodloužením hraničáře, k té kráse jen přidával, sekal okolo a zanechával za sebou stopu bělomodrého světla.

„Měli bychom jít," zašeptal mnich Pony, když se Elbryan zastavil.

Pony souhlasila. Možná že pozorují něco, co je jen Elbryanovo. Ale jak se hraničář začal znovu pohybovat a meč mával kolem, perfektně vyrovnaný a paralelní s jeho rameny, shledala, že nemůže odejít.

A ani Avelyn nemohl.

Elbryan brzy skončil a lehl si do trávy. Pony a Avelyn se odplížili pryč.

Když Pony potkala Elbryana o hodinu později, musela se snažit, aby zakryla svůj pocit viny, pocit, že mu nějak ublížila. Nakonec toho ale bylo příliš.

„Dnes ráno jsem tě viděla," přiznala.

Elbryan zvedl obočí.

„Když jsi cvičil. Nechtěla jsem…" zastavila se a sklonila pohled.

„A byla jsi sama?" řekl Elbryan.

Něco v jeho tónu ji přinutilo pozvednout k němu zrak. V jeho úsměvu našla svou odpověď.

„Ty jsi to věděl!" obvinila ho.

Elbryan si zvedl ruku na hrudník, jako by byl raněn.

„Tak ty jsi to věděl," řekla Pony znovu a plácla ho do ramene.

„Ale nevěděl jsem, jestli mi to řekneš," řekl hraničář klidně a Pony odstoupila.

„Dostali jsme se tam náhodou," vysvětlila.

„My?"

Pony se na něj podívala.

„Ano, ty a Avelyn," odhalil hraničář.

Po dlouhé chvíli ticha se Pony zeptala: „Jsi naštvaný?"

Elbryan se na ni vřele usmál. „Nemám před tebou žádná tajemství."

„Jenže já jsem zůstala a dívala se až do konce," pokračovala.

„Byl bych zklamán, kdyby tě pohled na mě neudržel na místě," řekl Elbryan hravě a všechno napětí bylo pryč.

Pony ho objala a políbila. „Naučíš mě to? Myslím ten tanec."

Elbryan se na ni podíval. „Je to dar od elfů," vysvětloval. „A je to dar, který ti nabídnu, ovšem jenom s jejich požehnáním."

Pony byla poctěna a znovu ho chtěla políbit, ale jejich pozornost zaujal zvuk ze strany.

Paulson vyšel z houští. „Ta karavana musela cestovat asi půl noci," řekl a mluvil o goblinské zásobovací skupině, která přicházela ze severu a kterou pozorovali. „Musíme na ně zaútočit dnes, nebo se dostanou do Plevelné."

„Jsou pořád u řeky?" zeptal se hraničář.

Velký muž přikývl.

Elbryan pokývl Pony a ta odběhla najít Avelyna a shromáždit vojáky, kteří podléhali jejímu velení.

„Pak tedy pojedeme a připravíme si bojiště, tak jak to bude pro nás nejlepší," řekl Paulsonovi.

Na cestě karavany nebyly žádné kopce, kromě těch obklopujících vesnici, a tato lokalita byla moc blízko u okupovaného území. Elbryan a jeho síly by museli jít dál na sever a zničit karavanu ještě předtím, než se jí dostane pomoci od okupantů.

Ale nebyly tam žádné kopce, jenom lesy, a řeku lemovaly velké hnědé a šedé kameny. Řeka alespoň vytvoří bariéru, takže nepříteli znesnadní útěk.

„Přicházejí dvě skupiny," vysvětlil Strážce, když zastihl Elbryana a ostatní při rozhodování o postupu útoku. „Malá vepředu, složená převážně z goblinů, ale s pomocí obra, jenž kácí stromy a dělá čistou cestu."

„Pro vozy?" zeptal se Elbryan a doufal, že má pravdu.

„Pro válečné stroje," pravil kentaur. „Dvě velké vymyšlenosti, katapulty, oba na kolečkách a každý táhnou tři obři."

„To je příliš mnoho,“ zamumlal Paulson.

Hraničář se na muže podíval. Nebyl to žádný zbabělec a Elbryan si nebyl jist, zda má nesouhlasit. Sedm obrů a skupina powriů a goblinů je možná víc, než dokážou zvládnout.

„No, můžeme na ně stejně zaútočit,“ řekl Paulson o chvíli později. „Ale měli bychom být připraveni utéct, když se karta obrátí v náš neprospěch.“

Elbryan se podíval na kentaura. „A co průzkumníci?“

„Ó, je tady plno goblinských krys pobíhajících v lese,“ odpověděl a široce se usmíval, když zvedl větvičku a začal se šťárat mezi zuby. „Nyní o dvě méně,“ řekl nezbedně.

Hraničář udělal pohyb, který zachytil jenom Strážce, a dal si prst na ucho, ukazuje tak špičaté uši, které značily elfa.

Kentaur přikývl. Elfové tam také jsou, a nyní si byl Elbryan jist, že se nemusí průzkumníků bát.

Přijela Pony na grošované klisně, jednom z divokých koní, kteří snesli jezdce. Bratr Avelyn se hekaje vynořil za ní. Mnich bez protestu běžel.

„Nejdůležitějším úkolem bude zničení válečných strojů,“ rozhodl hraničář. „Protože je určitě použijí na města na jihu a možná dokonce i na Palmaris.“

Hraničář se odmlčel a uvažoval nad vším, co slyšel. „Kolik má čelní skupina?“ zeptal se kentaura.

„Ale, je to taková nesourodá skupina,“ řekl kentaur kysele, jako by mluvil o tom, že mu ti tvorové zanechali v puse nepříjemnou chuť. „Asi tak tucet, co seká stromy, které potom odklízí ten obr. Hnusní darebáci. Zabiji jich hodně, jestli chceš.“

Elbryan věřil, že to kentaur udělá. „Poradíš si s obrem?“ zeptal se.

Strážce zafrkal, jako by ho ta otázka urazila.

Hraničář se otočil k Pony. „Vezmi si deset mužů a kentaura. Musíš zničit přední skupinu, a to co nejrychleji. Zbytek pak přijde se mnou a odřízne hlavní karavanu. Přijdeme přímo mezi ně.“

„A budete stát proti šesti obrům?“ zeptala se Pony skepticky.

„Odvedeme jejich pozornost,“ vysvětlil hraničář, „na dost dlouho, aby Avelyn mohl spálit katapulty powriů. Poté se rozptýlíme, ale já doufám, že většina monster umře předtím.“

„Ale oni mají průzkumníky,“ říkal Paulson. „Můžou vědět, že jdeme, ještě předtím, než se tam dostaneme.“

„Průzkumníci jsou mrtví,“ řekl Elbryan pevně.

Paulson a ostatní se na něj tvrdě podívali.

„Tví elfí přátelé?“ zeptal se velký muž. „Nevím, jestli se mi to líbí.“

„To mi řekni po bitvě,“ pravil hraničář zatrpkle a pak zakřičel na Pony: „Jeď!“

Paulson si jenom povzdychl a přijal hraničářovo slovo. Byl překvapen, když ho Pony poplácala po rameni a naznačila mu, že chce, aby on, Cric a Chipmunk byli v její skupině.

„Přijedeme podél řeky a zaútočíme,“ vysvětlila Pony Elbryanovi, když odjížděli.

„A my zaútočíme z druhé strany, skrze stromy,“ odpověděl hraničář. Pokývl své milované. Cítil to vzrušení před bitvou a věděl, že ona to cítí také. Bylo to nebezpečné, ale byl to jejich život, jejich osud, a přes všechen děs a strach to bylo vzrušující.

Elbryan skřípal zuby a ponechal přední skupinu monster přejít kolem jejich pozice, přestože kdykoliv goblin sekerou sekl do stromu, chtěl vyletět a zabít ho.

Goblini a obří eskorta se pohybovali dost pomalu a brzy poté už hraničář a jeho společníci uslyšeli rachot válečných strojů a mručení obrů, kteří je tahali.

„Počkejte, dokud nebudou přímo před námi,“ nařídil hraničář. „Potom vypusťte šípy a oštěpy. Mířte pouze na obry,“ dodal rychle. „Jsou nejvíce nebezpeční. Sundáme-li je jako první, naši nepřátelé budou mít nevýhodu.“

„A když je nesundáme?“ zeptal se Tol. „Máme běžet před šest obrů, aby nás rozmačkali?“

„Zaútočíme tak tvrdě, jak jenom můžeme,“ odvětil hraničář vyrovnaně a snažil se udržet frustraci z tohoto muže pryč ze svého hlasu. „A pak, když budeme muset, utečeme. Jediná karavana nestojí za velký risk.“

„Pro tebe je to snadné,“ řekl Tol, „na tom rychlém koni, kterého máš. My ostatní běžíme a nemyslím, že můžeme utéct obrovi.“

Elbryan se na muže díval a přál si, aby si ho Pony vzala s sebou nebo aby ho byl poslal na východ s ostatními. Tol byl lítý bojovník, ale kvůli své svárlivosti byl na obtíž, a ne přínosem.

„Počkejte, až budou dost blízko,“ řekl hraničář znovu celé skupině. „Myslí si, že mají průzkumníky venku, a budou překvapeni. Zaměřte své střely na obry tahající přední katapult. Uvidíme, kolik jich po našem prvním útoku zbude!“ Otočil se k Avelynovi. „Kolik budeš potřebovat mužů?“

Mnich zavrtěl hlavou. „Ani jednoho,“ odpověděl. „Jenom mějte jejich pozornost a já se tam dostanu zezadu. Nechoďte ke katapultům, varuji vás! Dnes se cítím silný!“

S tím se mnich odvalil do křoví a Elbryan se skoro zasmál nahlas, když ho viděl odcházet. Mnich našel mír, a ironie toho byla, že ho našel ve válce, v bitvě, kterou si Avelyn ospravedlnil činy, které na něm tak dlouho těžce ležely.

Elbryan obrátil pozornost zpět ke scéně před ním, deset yardů stromů, pak několik yardů keřů, dvanáct stop kamenů a pak řeka, kde byl silný proud, poněvadž začalo jarní tání. Slyšel rachot válečných strojů nad hlasem řeky a rozlišil, že karavana je přímo na břehu řeky a pohybuje se podél něj.

Hraničář pokynul svým společníkům, kteří se začali opatrně pohybovat od stromu ke stromu a začali mířit. Elbryan stál dále na místě, za větvemi tsugy. Podíval se po elfech, jestli tady někde nejsou. Nikdo na světě neuměl lépe mířit, to věděl z osobní zkušenosti.

Vepředu dala jedna žena signál, že je karavana již skoro u nich.

Elbryan okamžitě nasadil šíp a zamířil. Telepaticky zavolal Tanečníka a kůň měkce zaržál.

Objevil se první obr, funěl a tahal a přes hrudník měl popruhy. Za ním se ve stejné ohnuté pozici objevili další dva.

Elbryan cítil nedočkavé pohledy svých společníků, kteří čekali, až začne. Trochu ho zaráželo, že neslyší zvuky bitvy z jihu, od vedoucí skupiny, ale on a jeho společníci jsou odhodlaní a musí Pony

věřit, že nenechá gobliny a obry, aby jim vpadli do zad, a že odřízne jakýkoliv útěk.

Hraničář vypustil první šíp ve chvíli, kdy zabořil Tanečníkovi paty do slabin a kůň skočil dopředu.

Vedoucí obr zabručel, víc překvapením než bolestí, když ho šíp zasáhl do ramene, a vzápětí se vzduch naplnil šípy a oštěpy.

Elbryan znovu a znovu střílel a vždy trefil a Tanečník ho vedl na otevřené prostranství před karavanu. Když se tam dostal, vůdčí obr byl mrtvý a další dva se potáceli v popruzích, zatímco asi dvacet powriů a goblinů hýkalo a pobíhalo kolem, popadalo zbraně a snažilo se krýt.

Za ním vyšlo několik jeho společníků a všichni si úlevou vydechli, když za sebou uslyšeli zvuky bitvy.

Jeden z powriů stál na katapultu a štěkal rozkazy.

Hraničářova další střela ho poslala dolů.

Pony tvrdě zaútočila. Jela se svým koněm přes vedoucí řadu goblinů, jednoho sekla mečem do obličeje a druhého do krku. To bylo snadné, poněvadž ona a její vojáci monstra překvapili a malí goblini takové rány nepřežívali. Předtím než stačila máchnout mečem, polovina goblinů už ležela mrtvá na zemi.

Ale to nebyl případ fomoriánského obra.

Pony zatnula klisně paty do slabin a otočila ji, když ji obr začal následovat. Koutkem oka ještě uviděla Strážce ve cvalu, zpívajícího a mávajícího kyjem nad hlavou.

Obr se vzepřel, ale kentaur se zastavil, skočil a obrátil se ty k obrovi. Ten si myslel, že chce utéct, a chystal se ho chytit za ocas, ale kentaur vykopl zadníma nohama a zasáhl monstrum tvrdými kopyty do ohyzdného obličeje.

Obr odklopýtal pryč a nohy se mu podlamovaly.

Kentaur, divoce zpívaje, znovu zaútočil a plácl obra po hlavě kyjem.

Pak přispěchala Pony a sekla netvora do krku.

„Hej, ty mě obíráš o zábavu!“ protestoval kentaur, který opět poskočil a znovu kopl, tentokrát do hrudi, a odhodil obra na zem.

Strážce se usmál, když Pony zabila dalšího goblina, když viděl, jak monstra umírají pod rychlým útokem jejich skupiny. A když viděl, jak se zmatený a omráčený obr vzpírá na loktech a rozhlíží se.

Byl přesně ve správné výšce na úder do brady.

Druhý obr padl, ještě než se dostal z popruhů. Třetí se vyprostil, ale Elbryan ho zasáhl šípem do oka a další tucet šípů ho zasáhl do krku a obličeje.

Také upadl na zem.

Ale nyní Elbryana více zajímali powriové, kteří zvedali zbraně, a obři od druhého katapultu, kteří byli venku z popruhů a na sobě neměli ani škrábnutí.

„Pospěš si, Avelyne," mumlal hraničář. „Nezpozdi se."

„Jilly přijíždí! Už se žene!" zvolal jeden muž a Elbryan byl vděčný za to načasování a pozvednutí morálky jeho skupiny. Skupina monster na jihu byla mrtvá.

„Soustřeďte střely na obry!" zakřičel hraničář a pro sebe si řekl, ať si už Avelyn pospíší.

Strážce cválal, aby dohonil ženu a její klisnu, zastavil se však, když uviděl Chipmunka, jak vytahuje z goblina dva nože a po tvářích mu tečou slzy.

„Cric!" vyl muž. „Můj Cric!"

Strážce sledoval jeho pohled k dvojici padlých goblinů a k nezaměnitelnému plešatému muži, jenž mezi nimi ležel.

„Je mrtvý!" prohlásil malý nervózní muž.

„Kde je ten třetí? Ten velký?" zeptal se kentaur.

„Paulson je úplně vpředu," vysvětlil Chipmunk. „Říká, že zabije všechny."

„Sedni na můj hřbet a pospěš si!" nařídil kentaur a Chipmunk to udělal. A tak vyrazili vpřed a Strážce zpíval bojovou píseň, která muži vyhnala slzy z očí a zadržela je hrází čirého vzteku.

Avelyn se skrčil za stromem, deset stop od katapultu. Jeho frustrace vzrůstala, neboť dva obři běželi bojovat. Třetí zůstal na místě a na katapultu byla spousta powriů, z nichž někteří měli kuše.

Avelyn se musí dostat blíž, aby jeho ohnivá koule měla nějaký efekt, ale kdyby se odkryl, tak by ho sundal výstřel dřív, než by vůbec vypustil magický výbuch.

Mnich chápal situaci vpředu a chápal, že Elbryan už mu nekoupí příliš času, aniž by ohrozil mnoho životů. Vyvolal štít serpentinu a pak instinktivně vyběhl z keře, padl k zemi a převalil se pod katapult.

Slyšel powrie, jak křičí. Věděl, že nemá moc času, a snažil se soustředit na rubín a jeho rostoucí energii.

Potom si klekl vedle katapultu obr. Obličej měl na zemi a dlouhou paží se natahoval po Avelynovi. Ten se musel odvalit, ale náhle se zastavil, když se do země vedle něj zabodla střela z kuše. Ohlédl se a uviděl dvojici powriů, jak lezou pod válečný stroj a jdou na něho s kuší. Zavřel oči a modlil se. Ucítil sílu rubínu, která jako by prosila, aby mohla ven.

Otevřel oči a shledal, že se dívá do ošklivého obličeje obra.

„Ho, ho, ho!“ zvolal mnich nad tím pohledem, a v tom okamžiku zachvátil oheň katapult, spálil powrie lezoucí za ním a oslepil obra. Velká dřevěná konstrukce vzplála jak obrovská svíčka. Nic netušící powriové, kteří stáli na jejím vrcholku, křičeli a vrhali se na zem, aby uhasili plameny. Jeden nešťastný trpaslík se vrhl přímo před kvílícího obra. Jeho oheň byl uhašen, když ho rozmáčkla obrovská obrova noha. Hořící obr pokračoval a na trpaslíky ani nepomyslel. Jenom slepě běhal a mával rukama, aby uhasil plameny. Narazil do mladého stromku, lámal větve, ale udržoval rovnováhu – hloupě, poněvadž zem poskytovala jedinou záruku uhašení plamenů – a pokračoval v běhu.

Avelyn pevně sevřel serpentin, když kolem něj poletovalo hořící dřevo. Kámen ho před kouřem neuchrání, to věděl, a tak si uvědomil, že by se měl dostat zpod hořícího válečného stroje. Začal se posunovat do strany, ale pak jedno kolo podlehlo plamenům a gigantický katapult se svezl na stranu a přimáčkl mnicha pod sebe.

„Pomoc,“ vydechl Avelyn a snažil se dostat na druhou stranu.

Avelynův výbuch zvýšil ztráty monster a zanechal tak naživu jenom dva obry a asi dvacet powriů proti Elbryanovým třiceti.

Hraničář takovou bitvu nemohl akceptovat, protože kdyby ztratil pětinu své síly, bylo by zle. Začal volat, aby se stáhli, a zadržel Pony, když se na klisně tryskem přihnala k němu, ale pak přicválal Strážce, znovu zpívaje bojovou píseň, a na zádech mu seděl Chipmunk svírající své dýky.

„Stůj!“ zavolal na kentaura, ale když promluvil, uslyšel zvuk elfích šípů.

Několik powriů spadlo z vedoucího katapultu.

Strážce se rozběhl k nejbližšímu obrovi a Chipmunk na něho poslal čtyři dýky, zaměřené na jeho obličej; všechny přesně zasáhly a zajely hluboko, neboť byly vedeny mužovým bezbřehým vztekem.

Obr sténal v agónii a chytil se za obličej. Strážce ho zasáhl ve cvalu a svalil ho na zem.

Elbryan pak nemohl zadržet útok svých rozlícených sil. Určitě ne Paulsona se širokými otevřenými očima, jenž se vyhnul oštěpu powrie, kterého potom zdvihl do vzduchu a odhodil na dvanáct stop, aby si rozbil hlavu o kmen silného stromu.

Zbývající obr utekl do lesa a powriové se rovněž připravovali na útěk.

„Rozbijte druhý katapult!“ nařídil Elbryan. „Přichystejte ho na Avelynův oheň!“

„Kde je Avelyn?“ zeptala se Pony, která právě probíhala kolem Tanečníka.

„Asi v lese s elfy,“ řekl Elbryan. „Možná že pronásleduje obra.“

Jako by jim chtěl napovědět, hořící katapult opět zapraskal a Elbryan na něj zíral a cítil, že se plete.

„Ne,“ zamumlal hraničář a sklouzl z koně. Popošel k hořící věci, pak se rozběhl a vrhl se na zem, aby mohl vidět pod stroj. Viděl hustý kouř a skrze něj dvě těla. Oddechl si, když uviděl, že jsou to powriové.

„Ale proč jsou pod tím katapultem?“ zeptal se v náhlém děsu.

„Přineste mi tyč!“ zakřičel, zvedl se a poskakoval. „Páku!

Rychle!“

„Avelyne,“ vydechla Pony, která si všimla stresu svého milence.

Většina z goblinů byla vyřízena – několik mužů a kentaur začali rozebírat katapult. Strážce, jenž nyní pracoval na jeho dlouhém rameni, uslyšel hraničářův zoufalý výkřik.

Chipmunk vytrhl poslední kolík a kentaur se silou obra kládu uvolnil. Muži se mu hrnuli na pomoc, ale to nejlepší čeho byli schopni, bylo dotáhnout kládu k hraničáři a katapultu.

„Lana na druhou stranu!“ přikázal Elbryan, když začali podkládat kmen pod nejvyšší konec katapultu. „Musí to být vytaženo co nejrychleji!“

Tahali a všichni zvedali plnou silou. Pony přivedla rovněž Tanečníka a svou klisnu dozadu a přivázala lana k jejich sedlům. Nakonec, jedním mocným záběrem, katapult zvedli. Skřípaje na protest se převrátil, což doprovázela sprška žlutooranžových jisker.

A tam ležel Avelyn, bez hnutí a pokrytý sazemi. Elbryan k němu přispěchal a stejně tak ostatní, jenomže Pony je odstrčila a dostala se k muži, kterého milovala jako bratra.

„On nedýchá!“ volal Elbryan a tlačil mu na hrudník, aby se do něj dostal vzduch.

Pony vzala mnichův váček a našla hematit. Nevěděla, jak s tímto kamenem zacházet – Avelyn se nevěnoval výcviku s tímto nebezpečným kamenem – ale věděla, že to musí zkusit. Vyslala myšlenky ke kamenu a vzpomněla si, jak moc toho Avelyn udělal pro ni a také pro Elbryana.

Modlila se k Bohu, prosila o pomoc a pak, přestože nevěřila, že se dostala k síle kamene, cítila nad svou rukou konejšivou ruku jinou, a když se podívala dolů, uviděla, že se mnich usmívá.

„Bylo to moc horké,“ pravil mezi kašlem, při kterém vyplivl černé sliny. „Ho, ho, ho!“

„Bylo to působivé,“ připustil hraničář Juravielovi a Tuntun, když spolu mnohem později večer seděli vedle Avelynovy postele.

Avelyn otevřel ospalé oko, aby se podíval na své nejnovější společníky. Věděl, že jsou elfové poblíž, všichni v táboře to věděli, ale ještě nikdy žádného elfa neviděl. Zůstal potichu a opět zavřel oči, nechtěl postrašit duchy.

Příliš pozdě. Hraničář zachytil pohyb.

„Bojím se, že tvé předzvěsti o zkáze se ukazují být pravdou," řekl hraničář Avelynovi a zatřásl jím.

Avelyn jen pomalu otevřel jedno oko a upřel je na dvojici elfů.

„Tohle je Belli'mar Juraviel a Tuntun," řekl hraničář vychovaně, „mí přátelé a učitelé."

Avelyn široce otevřel oči. „Moc rád vás poznávám," řekl a znovu začal kašlat, poněvadž nebyl připraven na nějakou námahu.

„My tebe také, dobrý mnichu," pravil Juraviel. „Tvá síla s kameny je povzbudivá."

„A bude potřeba ještě větší síla," dodala Tuntun. „Protože na svět udeřila temnota."

Avelyn o tom věděl, věděl to ode dne svého odjezdu ze Sv. Mere-Abelle – věděl to, z dnešního pohledu, od své cesty na Pimaninicuit. Znovu zavřel oči a nehybně ležel. Byl příliš unavený, aby o tom mluvil.

„Bezpochyby víme, že tato monstra nejsou obyčejnými nájezdníky, ale že jsou spojenou a dobře organizovanou šitou," začal Elbryan.

„Jsou vedeni a drženi dohromady," souhlasila Tuntun.

„Promluvíme si o tom někdy jindy," řekl Juraviel, ukazuje na mnicha, jenž znovu upadl do spánku. „Nyní před sebou máme naléhavé bitvy."

Oba elfové přikývli a tiše vyklouzli ze stanu, okolo stráží bez zpozorování, protože se pohybovali jako lístky ve větru.

Elbryan seděl s Avelynem po zbytek noci, ale mnich se ani nepohnul, přemýšlel a vzpomínal na to, co slyšel o temnotě padající na zemi a o démonu daktylovi a černotě v lidských duších.

„Náš vládce nebude potěšen," zaskučel Gothra a jednoruký goblin přitom poskakoval po místnosti.

Ulg Tik'narn se na něj kysele podíval. Powrie neměl rád gobliny a Gothru považoval za ukňučeného ubožáka. Gothrovo prohlášení však nemohl popřít a věřil mu víc než Maiyeru Dekovi, protože obr si jejich zoufalé situace nevšímal. Vesnice byly obsazeny, to je pravda, ale umřelo málo lidí, a tento tajemný Noční pták a jeho přátelé útočili na každou karavanu, která přišla ze severu.

To už nelítostný daktyl určitě zpozoroval – příchod ducha, který se nazýval bratr Spravedlnost, to potvrdil.

A Ulg Tik’narn věděl, že on bude nejvíce viněn za narušení plánu lidmi. Ale powrie měl své spojence a měl také plán.

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ TŘETÍ

Místo zájmu

„Rozervat a poznamenat!“ kvílel kentaur, dupal okolo sebe a stříkal bahnem, jak mlátil kyjem do země. Padal déšť a sníh pod ním tál.

„Porážejí borovice v údolí na sever od Dundalis,“ vysvětlil Elbryan zachmuřeně Pony. „Všechny.“

„Pak je den ještě šedší,“ odvětila a dívala se směrem, kde býval její domov. Ze všech míst v oblasti bylo jenom jedno místo, které bylo hezčí než borovicové údolí, a tím byl hájek. A žádné místo nevzbuzovalo v mladé ženě větší emoce.

„Můžeme je zastavit,“ pronesl hraničář náhle, když uviděl hlubokou bolest v rysech své lásky. Když to dořekl, tak si povzdechl, protože zrovna o tomtéž domluvil se Strážcem, který chtěl zaútočit, a řekl mu, že porážení stromů může být pastí. Stali se nebezpečnými nepřáteli, a bezpochyby chtěli vůdci monster v Dundalis a dalších vesnicích, aby vylezli na otevřené prostranství a vypořádali se s nimi jednou provždy. Goblini byli hloupí, ale powriové určitě ne, a věděl, že generálové pochopí, co pro lidi znamená krása.

„Příliš blízko u Dundalis,“ řekla Pony. „Posily tam budou dřív, než jim stačíme pořádně ublížit.“

„Jenomže když je zraníme a oni začnou utíkat,“ hádal se Strážce, „pak si dvakrát rozmyslí, než se tam vrátí!“

Pony se podívala na Elbryana, na Nočního ptáka. Byla to jeho hra a jeho vojsko. „Chtěla bych zaútočit,“ pronesla tiše, „kdyby z žádného jiného důvodu, tak proto, že ničí zemi kterou miluji.“

Elbryan zachmuřeně přikývl. „A co Avelyn?“

„Není zrovna ve stavu, kdy by měl pomyšlení na bitvu,“ odpověděla Pony a potřásla hlavou, přičemž jí z vlasů létaly kapky. „A má plno práce s kameny. Říkal, že pohlédne do dáli.“

Elbryan se s tím musel spokojit. Avelynova práce byla výborná, protože byl přinejmenším stejně odhodlán jako on sám. „Tanečník nám může přivést koně," řekl hraničář. Improvizoval a přemýšlel nahlas. „Vezmeme jen ty, kteří dobře jezdí, a jenom dobrovolníky."

„Má klisna mě poveze," řekla Pony.

„A já jedu, když jdu," smál se kentaur.

Elbryan odpověděl úsměvem a potom se propadl do myšlenek, volaje skrze déšť a stromy Tanečníka. Černý hřebec nebyl daleko. Asi za hodinu bylo připraveno sedm jezdců – Paulson a Chipmunk mezi nimi (oba byli rozzlobení nad ztrátou Crica) – a vyrazili lesem, razíce si cestu k údolí. Elfové s nimi byli také, následovali každý jejich krok a sloužili jako tiché hlídky.

Přijeli na severní svah údolí bez jakékoliv srážky. Podívali se na dvacítku powriů, dvacítku goblinů a dvojici obru, porážejících stromy. Zem byla hnědá, protože nebyla sezóna bílého mechu a sníh už zmizel. Ale pořád byl pohled na nízké, hezké jehličnany působivý. Pro Elbryana a Pony to byla připomínka krásy tohoto místa, tohoto údolí, v kterém prožili mládí.

„Zůstaneme dost blízko, rychle udeříme a potom rychle pryč," vysvětlil Elbryan a říkal to všem, ale díval se přitom na Paulsona. Velký muž, zasažen ztrátou svého přítele, by asi nejradši přejel na druhý konec údolí, vpadl do Dundalis a zabil všechno, co by mu stálo v cestě. „Naše mise není v tom, abychom je zabili všechny – na to je nás málo – musíme je zranit a vyděsit, odehnat je v naději, že se budou bát opustit úkryt vesnice."

Pony, Paulson a Chipmunk šli s Elbryanem, pohybovali se doleva, zatímco tři další následovali Strážce doprava. Déšť ještě zesílil a stejně tak vítr, a učinily sestup hodně těžkým. Ale Elbryan tu povodeň vítal. Monstra na tom byla stejně špatně a hluk bouře zakryje jejich příchod a možná i první útoky. Jenom elfové, kteří právě zaujímali pozici níž na svahu, budou mít těžkou situaci se svými šípy.

Ale to nevadí, přemýšlel hraničář, když se prodíral nízkými borovicemi. Nyní je den pro meč, a cítil se dobře, když vytáhl meč a položil si jej na klín.

Juraviel vykoukl na planinu. Elbryan slyšel lovce, jak zadržují dech, když poprvé uviděli elfa.

„Jsou ve velkém počtu přímo za hřebenem," řekl Juraviel hraničáři. „Je mezi nimi mnoho obrů s balvany na házení. Běžte pryč, pryč!"

Ale než mohl Elbryan odpovědět, elf se vytratil ve větvích a zašelestění opodál mu prozradilo, že Juraviel na druhé straně slezl ze stromu a je dávno pryč.

„Past," zašeptal hraničář svým třem společníkům a pobídl Tanečníka k běhu. Ti čtyři rozšířili řadu a co nejrychleji vjeli mezi powrie a gobliny, kteří byli příliš překvapeni na to, aby reagovali.

Elbryan se nahnul ze sedla a jednoho sekl do obličeje, druhého do hrudi. Chipmunk vzal jednoho do oka dýkou a pak odsekl ucho dalšího, který se snažil utéci, zatímco Pony rozehnala trio goblinů, kteří s vytím ochotně utekli pryč.

Paulson byl přímý. Běžel na powrie, zadupal ho a dalšímu rozrazil lebku sekerou. Řval a útočil a hledal další cíl. Vedl koně v kruhu ke stromu a vběhl do obra.

Paulson padl do bláta a podíval se na obra, jenž byl omráčený, odehnal koně a zvedl svůj obrovský kyj s hřeby.

Věděl, že brzy bude s Cricem.

Byl slabý a rozbolavělý, ale nemohl už déle čekat. Avelyn chápal, že on a jeho přátelé, celý svět, musí znát odpovědi na příčinu invaze. A tak padl do kouzla hematitu a nechal svého ducha, ať jde, kam je potřeba.

Podíval se na jih, k Dundalis a k bitvě v údolí. Uviděl tam monstra připravená na kopci, začínající útok – organizovaně jako armáda, a ne jenom sbírka kmenů.

Avelyn nemohl udělat nic víc než se modlit, aby Elbryan a jeho jezdci byli rychlí a se štěstím se dostali pryč.

Mnichovy myšlenky se obrátily na sever a plnou rychlostí tam zamířil. Brzy za sebou zanechal zvuky bitvy a les pod ním ubíhal. Cítil se tak volně, jako asi před milionem roků a v jiném životě – když ho mistr Jojonah nechal vyjít z těla a když létal nad klášterem a viděl obraz na střeše.

Na jih mířila další karavana s katapulty, a to odehnalo z jeho mysli tyto vzpomínky.

Přeletěl přes bouři, ven z deště, ale přestože byla obloha čistší, scéna před mnichem, obrys Barbacanu, nebyla hezká. Avelyn cítil zlo, bál se zla a věděl, že když půjde na to temné místo, nedostane se ven.

Ale jeho duch se pořád pohyboval k Barbacanu. Byl přitahován nutností vědění. Letěl okolo přírodních věží z kamene, přes jižní konec hor a pohlédl do temnoty pod sebou.

Jestliže na jih odpochodovalo deset tisíc monster, zde jich bylo pětkrát víc a jejich temné tvary naplňovaly údolí od této jižní horské stěny až mezi černé paže, vedoucí z jediné kouřící hory o několik mil dál na severu.

Kouřící hora! Byla oživena magií taveného kamene, magií démonů daktylů!

Avelyn nepotřeboval jít blíž, ale udělal to. Byl zvědavý.

Ne, to není zvědavost, uvědomil si náhle, a ani to není falešná naděje, že by mohl s tím tvorem bojovat. Nemohl popřít, že ho kouřící hora přitahuje, volá…

Byl zpozorován. Na to nemohla být žádná jiná odpověď. Démon daktyl vycítil přítomnost jeho ducha a snažil se ho přitáhnout a zničit. Tato myšlenka podpořila jeho sílu, a tak se otočil. Před ním se rozkládaly jižní kraje.

„Přišel jsi, aby ses k nám připojil," přišlo měkké zavolání, které bylo více telepatickou výzvou než hlasem, i když Avelyn ten hlas poznal. Jeho duch se znovu otočil, přeletěl skalnatý útes a tam byl duch muže, s nímž trénoval v klášteře, muže, se kterým jel na Pimaninicuit a s kterým sdílel slávu Boha a který, jak se zdálo, tak hluboko upadl.

„Připojit se k nám," řekl Quintall. Připojit se k nám.

„Ucházíš se o přízeň démonů," zvolal Avelynův duch.

„Našel jsem pravdu," odrazil ho Quintall. „Světlo ve stínu, odhalující lži…"

„Jsi zatracen!"

Avelyn ucítil, že je duch pobaven. „Já jsem vítěz," ujistil ho Quintall.

„Budeme s vámi bojovat na každém kroku!“

A znovu pobavení. „To bude jenom taková malá nepříjemnost. To je vše,“ odpověděl Quintall. „A během naší rozmluvy tvůj šampión a jeho krásná společnice umírají. Nemůžete vyhrát a ani se schovat.“

Přízrak se náhle zastavil, to když ho rozzuřený Avelyn vztekle napadl, když jeho duch vletěl do zlého ducha a začal s ním bojovat svou vůlí.

Bojovali a jejich síla byla v jejich víře. Avelyn věřil v Boha a Quintall zas v démona daktyla. Létali nad Barbacanem. Quintallovo sevření bylo temnotou démona – studené a vysávající život z oponenta. Avelynovo sevření bylo ostrostí světla, jež jeho protivníka spalovalo.

Byli v agónii, žádný neměl výhodu, převalovali se a létali a nakonec se rozdělili, tváří v tvář se obcházeli.

Avelyn moc dobře věděl, že nemůže vyhrát, ne zde, kde je démon tak blízko, a myšlenka na to, že duch asi ví něco o Elbryanovi a Pony, ho znepokojovala. A co hůře, jejich bitva by mohla přivolat nechtěnou pozornost z kouřící hory, a kdyby přišel daktyl a on by s ním bojoval, jistě by byl zničen.

Avelyn se té možnosti bál, ale přidal by se k Bohu, kdyby jeho smrt přišla v boji s čistým zlem. Avšak mnich musel odložit svá přání, protože všichni v lese se musí dozvědět to, co on, musí vědět o kouřící hoře a Barbacanu a musí si potvrdit svá temná podezření.

Avelyn se rozhodl, že tuto bitvu vyhraje, ale ne, dokud nebude svět varován.

„Jsi zatracený, Quintalle,“ řekl, ale duch se jenom zasmál a zaútočil.

Avelyn odolal pokušení bránit se a jeho duch odletěl rychle k jihu. Slyšel škádlení Quintalla, který si myslel, že před ním utekl ve strachu, ale on to ignoroval.

Doufal, že se s Quintallem znovu setká.

Pony a Chipmunk pokračovali v divoké jízdě mezi borovicemi. Její meč se míhal a Chipmunk házel svou zdánlivě nekonečnou řadou dýk. A když byli moc blízko, jednoduše powrie či gobliny rozdupali.

Ani ta monstra, která nezpanikařila a snažila se na ně dostat, se nemohla ubránit síle a rychlosti koní.

„Ke mně! Ke mně!“ slyšela Pony kentaura, a tak se k němu připojila.

Elbryan je nenásledoval. Nebyl vůbec překvapen zmizením Paulsona. Muž se až příliš zmítal ve vzteku a zármutku, a on se obával, že ho sem neměl brát, ne tak brzy po Cricově smrti.

Hraničář byl ale překvapen, když spatřil, že jeho zpoždění není jeho volbou, protože ho uviděl, jak se válí v bahně a snaží se dostat z dosahu obrova kyje. Elbryan pobídl Tanečníka k útoku. Přál si, aby měl připravené Jestřábí křídlo, aby mohl vystřelit. Nechal koně, ať poslouží jako střela, a přijel k obrovi z boku, narazil do něj a zpomalil ho.

Obr sklouzl do bahna a Tanečník také uklouzl, ale udržel rovnováhu.

„Utíkej!“ zakřičel hraničář na muže, jenže vyděšený Paulson to už udělal sám. Ponořil se mezi husté borovice a byl oslepen hrůzou a deštěm. Spadl do bahna, ale i v pádu běžel a jeho nohy se jen míhaly.

Elbryan se ho snažil krýt a myslel na to, že pojede a zvedne ho do sedla, ale uvědomil si, že takový manévr by je stál mnoho času a dovolil by obrovi na ně padnout.

A Elbryan neměl čas bojovat s takovým nepřítelem, ne zde, ne nyní, když jižní svah byl plný zrůd, obrů, kteří mají vaky s kameny. Po zemi údolí se začaly převalovat kameny a zatlačovaly do země spíše gobliny a powrie než útočníky. To útočníkům ale nevadilo.

Elbryan s úlevou zaznamenal, že ostatní utíkají a běží rychle po severním svahu do úkrytu lesa. Hraničář také zpozoroval, že Paulsonova klisna je za nimi. Byl sice rád že klisna utekla, ale neměl radost z toho, co to znamenalo.

Paulson bude muset běžet až nahoru, a nikdy to nedokáže, když Elbryan a Tanečník nezpůsobí rozruch. A tak hraničář jel a vytáhl Jestřábí křídlo, přejížděl od stromu ke stromu a vystřelil, kdykoliv uviděl nějaký hnusný obličej.

Vyhýbal se po několik minut všem útokům, ale čas byl proti němu a v údolí bylo stále více monster a jeho možnosti úniku se

snižovaly. Pohled dozadu mu ukázal Paulsona na svahu, ale také mu ukázal obra, který ho pronásledoval.

Hra skončila, to věděl, a tak otočil Tanečníka v kruhu – bodl jednoho powrie do oka – a potom se rozjel za obrem a Paulsonem.

Okolo něho dopadaly do bláta kameny a usekávaly větve stromů a na cestě z údolí ho pronásledovaly výkřiky tisíců. Avšak výkřiky se brzy ztratily, protože Tanečník nechal pronásledovatele daleko za sebou, a kamenům se hraničář se štěstím vyhnul. Dostal se na okraj údolí, uviděl vzdáleného obra a rychle vyrazil podél stromů.

Paulson byl chycen. Zakopl o obnažený kořen a padl obličejem do bláta. Uslyšel vítězný smích obra a představoval si, jak se zvedá jeho kyj, a zakryl si hlavu rukama, přestože si uvědomil, že jako obrana je to nedostačující.

Obr se blížil a již zvedal svou zbraň, když vtom se mu do zad zabořil šíp. Jeho smích se změnil na překvapené zasupění.

Naštvaný obr se obrátil.

Elbryan stál na hřbetu Tanečníka, jenž cválal. Vytáhl meč a dal luk na sedlo. Obr byl v té chvíli u javoru s tlustými větvemi.

„Buď rychlý a jistý," řekl Tanečníkovi, který chápal, co chce udělat.

Kůň běžel k druhému javoru, jehož větve končily blízko u obra, a Elbryan odskočil a běžel po větvi.

Obr se otočil a zvědavě se díval, jak kůň bez jezdce pokračuje a jede na něj, ale monstrum jenom zvedlo kyj a chtělo na něj zaútočit.

V poslední chvíli se kůň stočil do strany a obr máchl do vzduchu, a až pak zpozoroval druhý tvar, běžící po větvích přímo za ním.

Meč udeřil jako bělomodrý blesk a sekl obrovi do krku. Obr se postavil, zavrčel a máchl kyjem, ale Elbryan už seskočil a kyj narazil do větve. Elbryan zaútočil zpod ní, bodaje Bouří, pak sekl po obrových slabinách, zatímco ten se marně snažil vytáhnout kyj s hřeby z větve.

Pro obra bylo horší než bodáni to, že z rány na krku mu vytékala krev a on se nemohl nadechnout. Rána mu vzala sílu a jeho vztek byl pryč. Obr pustil kyj, pak klopýtl dozadu a chytil se za krk.

Podíval se na muže, jenž byl opět na hřbetě hřebce, a toho druhého, který se usazoval za ním.

Obr se natáhl po nich obou, jenže jeho smysly už nefungovaly a muži byli asi dvacet stop daleko. Natahoval se, až padl na zem.

Slyšel zvuk kopyt koně mizícího v lese, slyšel vzdálený hlas lidské ženy a pak se nad ním zavřela temnota.

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ ČTVRTÁ

Odhalení duchů

„Byla to past nastražená na vás, kteří jste žili v Dundalis," řekl Juraviel. Elf seděl s Pony a Elbryanem u hrobu Mathera v diamantovém hájku. Tuntun byla blízko spolu s dalšími elfy, kteří se budou brzy vracet do Andur'Blough Inniness, jak jim řekl Juraviel.

„Ale jak by to věděli?" zeptal se Elbryan, který stále ještě nechtěl věřit, že porážení borovic v údolí bylo kvůli nim.

„Věděli, že mnoho lidí, kteří s nimi bojují, uteklo z Dundalis," odvětil Juraviel. „Vesnice byla opuštěná ještě předtím, než do ní dorazili. Možná že pochopili, že severní údolí je důležité nebo svaté místo."

„Ne," řekla Pony. „Nevěřili by, že je údolí důležitější než vesnice, a ta byla opuštěná."

„A pochybuji, že powriové, a určitě ne goblini a obři, mají rádi krásno," dodal Elbryan.

Juraviel byl potichu a trávil logické argumenty. Pořád mu vadilo, že monstra šla do tohoto specifického údolí.

Elbryanovi to vadilo také, protože kácení borovic nedávalo žádný smysl. Dřevo bylo nanic – borovice byly příliš krátké na katapulty, příliš vlhké na ohně a příliš pružné na jakoukoliv stavbu. Proč šli powriové do tohoto údolí, když kolem sebe mají lesy s vyššími stromy z tvrdšího dřeva? Jen aby nalákali své nepřátele, obzvláště Pony a jeho, poněvadž pro ně bylo údolí posvátné.

Ale to hraničáři nedávalo smysl. Jak monstra dostala tolik informací o vůdcích svých nepřátel?

„Věděli to," řekl Elbryan rozhodně. „Museli to vědět."

„Jak?" dožadoval se odpovědi Juraviel.

Zapískání ze stromů – od Tuntun – je upozornilo na návštěvníka a o chvíli později se k nim připojil bratr Avelyn.

Vypadal nyní mnohem lépe, bylo to jeho staré kulaté já, které jenom trochu kulhalo.

„Ho, ho, ho!“ zavolala na něj Pony hravě, snažíc se ho tak rozesmát.

„Věděli to,“ poznamenal Avelyn, když si sedal na zem. „Věděli to a vědí toho o nás hodně. Příliš mnoho.“

„Jak to víš?“ zeptal se Juraviel.

„Duch mi to řekl,“ odpověděl Avelyn.

Elbryan nastražil uši a přemýšlel, jestli je mnich v kontaktu se strýcem Matherem.

„Zatímco jste bojovali v údolí, šel jsem daleko na sever,“ vysvětlil mnich. „Chci vám říci, že armáda, která je zde, je jen předvojem, jen testovací sondou, a že náš nepřítel, démon daktyl, má ještě více bojovníků, které na nás pošle.“

„Pak jsme tedy ztraceni,“ řekla Pony tiše.

„Náš nepřítel má také dalšího spojence,“ pokračoval Avelyn dívaje se přímo na hraničáře. „Ducha muže, kterého jsi zabil, když jsi mě bránil.“

„Bratr Spravedlnost,“ řekl Elbryan.

Avelyn přikývl. „Jmenuje se Quintall,“ řekl, protože ten druhý titul byl nyní směšný. „Krátce jsem s ním mluvil, předtím než jsme bojovali, a on o tobě a Pony věděl.“

„On a já jsme jednou bojovali,“ připomněl hraničář.

Avelyn potřásl hlavou dříve, než mohl Elbryan dokončt předvídatelnou větu. „Věděl, že máte jisté problémy v údolí. Předpověděl, že budete zavražděni.“

„Pak to tedy byla past,“ řekl Juraviel.

„Ano,“ poznamenal Avelyn. „Věděli, čím nás – tedy alespoň vás dva – nejlépe přitáhnout,“ řekl Pony a Elbryanovi.

„Jak jen mohli?“ chtěla vědět Pony. „Bratr – Quintall nás neznal a určitě nevěděl, že máme pro to údolí slabost.“

„Možná že se tady duch prochází,“ přišel hlas z blízkého stromu. Skupina se otočila a uviděla Tuntun sedící na větvi.

To by byl dostačující důvod, ale Avelyn měl podezření, že by zachytil duchovu přítomnost, kdyby tu Quintall byl.

„Možná,“ připustil mnich, „nebo Quintall není jediným, kdo propadl temnotě daktyla?“

Malá skupina, jejíž životy závisely jenom na absolutním utajení, se zděsila nad možností zrádce ve vlastních řadách. Myslí všech probíhaly asi tisíce otázek, když uvažovali nad každou osobou ve skupině. Když si Elbryan položil otázku o loajalitě Strážce, uvědomil si hned, že tyto myšlenky jsou hloupé.

„To ovšem nevíme,“ promluvil Elbryan pevně po dlouhé pauze v rozhovoru. „Zřejmě to byl duch, zvěd našich nepřátel. Anebo jsou powriové mnohem vynalézavější, než jsme si mysleli. Možná že mají někde zajatce a mučí je kvůli informacím.“

„Avšak určitě nikoho z Dundalis,“ říkala Pony. „Nikoho, kdo by mohl vědět o naší oblibě údolí.“

„Všechno je jenom spekulace,“ trval na svém hraničář. „Nebezpečné myšlenky. Jak bychom mohli fungovat, když mezi námi nezbude vůbec žádná důvěra? Ne,“ rozhodl se a jeho přísný tón ukazoval, že v tomto bodě nepřistoupí na žádný kompromis, „nebudeme podezírat nikoho z naší skupiny. Nebudeme o tom mluvit, dokud se nenajde nějaký důkaz.“

„Pak musíme být opatrní,“ řekl Avelyn.

„Bude tento hájek dalším?“ zeptala se Pony. Tato otázka hraničáře opravdu trápila.

„Na řadě je celý svět,“ řekla Tuntun, čímž stočila hovor jiným směrem, „jestli má bratr Avelyn pravdu.“

„Mám,“ tvrdil mnich. „Viděl jsem shromáždění monster v takovém počtu, jaký bych si nikdy ani nepředstavil.“

„Ve větším počtu, než jim umožňuje jejich přirozenost,“ souhlasil Juraviel, „pokud nejsou vedeni.“

Pony, která se nezúčastnila předchozí diskuse u Avelynovy postele, tomu nerozuměla.

„Powriové a goblini se nespojují na dlouho, pokud je nedrží u sebe větší síla zla,“ vysvětlil Juraviel.

Pony se podívala na Avelyna a myslela na věštby o záhubě světa, jež říkal na jejich cestách, přemýšlela o slabosti světa, o které mnich neustále mluvil, a o jméně, které tomu dal. „Daktyl?“ zeptala se. „Jsi si jistý?“

„Daktyl je vzhůru,“ řekl Avelyn bez zaváhání.

„Toho jsme se v Caer’alfar báli,“ dodal Juraviel.

„Ale já jsem myslela, že daktyl je slabostí v srdci lidí,“ rekla Pony, „a ne fyzická bytost.“

„On je obojí,“ vysvětlil Avelyn a vzpomněl si na výcvik v Sv. Mere-Abelle a pomyslel si, že je ironické, že muži, kteří ho učili o démonu daktylovi, pomohli jeho návratu svou slabostí a bezbožností. „Je to slabost člověka, která je schopná démona vyvolat, a když se to stane, je fyzické monstrum schopno řídit vůle těch, kteří mají v srdcích zlo, dominovat hordě monster a pokoušet právě takové muže, jako je Quintall, muže, kteří sešli z cesty boží.“

„Existuje více druhů víry, než je ta vaší církve,“ pronesla Tuntun suše.

„A všichni naši bozi jsou jedním,“ odpověděl mnich rychle, protože nechtěl elfku urazit. „Bůh rozdílných jmen, ale stejných principů. A když jsou tyto principy porušeny,“ pokračoval mnich a jeho hlas se stával vážnějším, „když jsou použity pro osobní obohacení nebo jako prostředky trestu anebo donucení k poddanství, ať je Corona ve střehu, neboť daktyl se probudí ze spánku.“

„Je čas temnoty,“ souhlasil Juraviel. Elbryan sklonil hlavu a přemýšlel. Takovým filozofickým diskusím se vyhýbal, ale rozuměl, že jeho role zde je uvažovat nad jejich každodenním přežitím, nad vedením lidí, kteří se v počtu skoro dvou set dostali pod jeho vedení. V tu chvíli měl naléhavější starosti než ono mýtické monstrum o stovky mil daleko, protože jestli je v jejich řadách zrádce, hrozba je větší.

„Oni to dobře věděli, strýčku Mathere,“ zašeptal Elbryan, když k němu přišel obraz v zrcadle. „Věděli, že zničení údolí mě zasáhne a že mě vytáhne z úkrytu. A přece, jak o mne mohli vědět víc? Znají moje jméno – Noční pták – to jsem neukrýval, a vědí o mých útocích. Ale jak by mohli vědět o mých láskách, o místě, které pro mě tolik znamená?“

Hraničář se opřel o chladnou stěnu malé jeskyně. Dál se upřeně díval na obraz. Neočekával odpověď, doufal však, že ho provede jeho myšlenkami a rozřeší jeho dilema.

Uviděl v zrcadle další obraz – nebo to bylo jenom v jeho mysli? – jednoho muže, kterého si vybral na útok v údolí borovic, ale který odmítl a prohlásil, že je nemocný. Elbryan věděl, že není nemocný, a uvažoval nad jeho náhlým zbabělstvím, které do jeho charakteru nepatřilo. Ale protože neměl čas se zabývat takovými problémy, už se nad incidentem nezamýšlel.

Elbryan si náhle vzpomněl na návrat skupiny do hlavního tábora; Paulson padající ze hřbetu unaveného Tanečníka, Pony opírající se o Strážce, jako by měla padnout na zem, kdyby ji nepřidržoval. V zrcadle uviděl odraz těchto obrazů, které předtím ani nevnímal. A ještě jeden obraz; domněle nemocný muž na druhé straně tábora, výraz na jeho tváři, který předtím ani nezpozoroval, avšak nyní mu byl naprosto jasný.

Ten muž byl opravdu překvapený, že se vrátili.

Využívaje schopnost zůstat nezpozorován, které se naučil za roky u Touel'alfar, té noci sledoval Tola. Byla to noc několik dní po návratu z údolí borovic.

Velký muž, který řekl, že jde hledat dřevo na oheň, se často ohlížel a snažil se ujistit, že není sledován. Jeho opatrnost však na neviditelnost hraničáře nestačila, a tak si hraničářovy přítomnosti nebyl vědom. Setkal se s powriem asi dvě míle od současného tábora.

„Udělal jsem, co jsi požadoval," slyšel Elbryan, jak si velký muž stěžuje. „Dodal jsem je tam, kam jsem řekl."

„Jo, mluvil jsi o hraničářovi," zavrčel powrie v odpověď, „a o jeho přítelkyni. Ale nezmínil ses o dalších bojovnících a o tom děsném kentaurovi!"

„A ty sis myslel, že Noční pták bude takový blázen a pojede do blízkosti Dundalis sám?"

„Ticho!" poručil powrie. „Dávej si pozor na svůj přístup, Tole. Bestesbulzibar není daleko a touží po lidském mase."

Elbryan si tiše řekl neznámé jméno a zpozoroval, jak Tolův obličej nad tou myšlenkou zbledl. Hraničář nevěděl, kdo je ten tvor, ale jeho respekt k nepříteli byl už tak dost velký.

„Musíme porazit Nočního ptáka,“ řekl powrie, „a to brzy. Můj pán zpozoroval problémy, a i když jsou za frontou, není potěšen.“

„To je tvůj problém, Ulgu Tik’narne, ne můj!“ zavrčel Tol. „Využil jsi mě a nechal jsi mi v ústech pachuť, kterou by nemohla vymýt ani celá řeka, kdybych ji spolkl!“

Elbryan přikývl a byl rád, že muž cítí vinu. „A s tebou a s tím okřídleným ďáblem Bestesbulzibarem jsem skončil,“ otočil se a šel pryč.

„Jo a taky s duchem, který tě nachází ve snech,“ řekl powrie mazaně, „s duchem, který splní každý příkaz démona?“

Tol zaváhal a otočil se zpět.

„A co by asi udělal Noční pták, kdyby na tvou zradu přišel?“ zeptal se powrie.

„Měli jsme dohodu,“ protestoval Tol.

„Máme dohodu,“ opravil ho Ulg Tik’narn. „Uděláš to, co řeknu, bláznivý člověče, nebo tě můj pán zničí, a to tím nejhorším způsobem.“

Tol sklonil hlavu a zachmuřil se, když se v něm svářily pragmatismus a svědomí.

„Už jsi padlý,“ pokračoval powrie a chichotal se. „Tvá cesta nemůže být změněna a tvé chyby nemohou být napraveny. Jednou jsi nám dodal Nočního ptáka, a musíš to udělat znovu, protože dokud nebude pryč, nebudeš mít pokoj, nebudeš mít nerušený spánek, protože ti do něj bude vstupovat duch Quintall a žádná cesta tě nezavede daleko od všemocného Bestesbulzibara.“

Elbryan se skoro ani nemohl nadechnout, když si uvědomil, že on a jeho malé vojsko zasáhli srdce této ohromné armády. Znovu uslyšel jméno démona a uvažoval nad tím, že powrie nazval Quintalla jeho pěšákem. Uvědomil si, kdo je ten tvor.

„Existuje hájek,“ začal Tol, „ve tvaru diamantu.“

Ta slova Elbryanem otřásla. Nasadil šíp, a aniž by si to uvědomil, namířil Tolovi přímo mezi oči.

„Je to ještě něco víc. Toto místo bude bránit před znesvěcením, ať už budou šance jakékoliv.“

Elbryan nechtěl toho muže zabít. Ať už byly Tolovy slabosti jakékoliv, nechtěl ho zastřelit bez vysvětlení, bez toho, aby slyšel, jaké hrozby ho k tomu přiměly.

Ale Elbryan neměl rád powrie, a tak jenom změnil úhel luku, zaskřípal zuby, vypustil šíp – a to bezchybně, jak si myslel. V poslední chvíli se změnil jeho let a zabodl se do stromu. Powrie byl vmžiku pryč a běžel nočním lesem, ale předtím, než se mohl Tol pohnout, hraničář byl před ním a v ruce držel Bouři. Pohledem na utíkajícího powrie se ujistil, že tvor není hrozbou.

Tol měl ale v ruce mohutný meč a nervózně se díval na Elbryana.

„Slyšel jsem vše," řekl hraničář.

Tol neodpověděl a rozhlížel se, kudy by utekl.

„Mně v nočním lese neutečeš," řekl hraničář vyrovnaně.

„Pak budeš utíkat ty přede mnou," odpověděl Tol. „Chtěl jsem tvou hlavu od prvního dne, kdy jsme se potkali, smradlavý hraničáři, a rychle uteč, protože jinak ji dostanu!"

Elbryan za tímto chvástáním poznal pravdu. Tol s ním nechtěl bojovat, nechtěl stát tváří v tvář Bouři.

„Odhoď zbraň na zem," řekl hraničář klidně. „Nebudu tě soudit, Tole Yuganicku, ne zde. Půjdeš se mnou zpět do tábora, uvedeš své zločiny a uvidíme, jak se lidé rozhodnou."

Tol nad tou myšlenkou zafrkal. „Odhodit zbraň, abys mi mohl snadněji nasadit oprátku?" řekl.

„To asi ne," odpověděl hraničář. „Lid se slituje."

Tol na něj plivl. „Dávám ti poslední šanci na útěk."

„Nedělej to," varoval ho Elbryan, ale Tol na něj zaútočil divoce mávaje mečem.

Bouře blýskla doleva v krytu, pak znovu doleva a pak doprava. Elbryan se hravě bránil. Bodl ve směru Tolova jílce. Otočil zápěstím, bodl ho do ruky, otočil mečem a přetočil mu ruku do divného úhlu.

Nato mu do ruky vrazil a Tolova zbraň odletěla na stranu a při dopadu zpod ní vystříklo bláto.

Velký muž lapal zoufale po dechu, neozbrojený a zírající na smrtícího hraničáře.

„Nedělej to,“ začal Elbryan, když se muž otočil a klopýtal pryč.

Elbryan si vyhodil Bouři nad hlavu, narovnal ji a připravil na hod. Zadržel se však, když pár koňských nohou zasáhl Tola do hlavy u prvního stromu a odhodil ho proti širokému jasanu.

Na malý palouk vstoupil Strážce.

„Sledoval jsem ho sem,“ vysvětlil Elbryan.

„A já jsem sledoval tebe,“ odpověděl kentaur. „A na hřbetě jsem měl Avelyna. Měl by ses víc dívat za zadek.“

Elbryan se rozhlédl. „A kde je mnich?“

„Honí powrie,“ vysvětlil Strážce. „Povídal, že si nemáš dělat starosti.“

Elbryan se podíval na Tola. Seděl a hlava mu klimbala.

„Nechci ho soudit,“ řekl hraničář.

„Vždy máš slitování, stejně tak jako s lovci.“

„Ale to byla dobrá volba,“ připomněl hraničář.

„Jo, jenže tahle není,“ trval na svém kentaur. „Je to padlý muž a nedá se vykoupit. Jeho zločin nemůže být tolerován, protože nás vydal zlu, aby si zachránil svou vlastní kůži.“ Strážce se na muže díval. „On to také ví. Prokazuješ mu méně slitování, když ho necháš žít s tím, co udělal.“

„Nebudu jeho soudcem.“

„Ale já ano,“ řekl kentaur pevně. „Možná bys chtěl nyní jít, můj příteli. Avelyn tě možná potřebuje a možná že by ses na to nechtěl dívat.“

Elbryan se na kentaura podíval, ale věděl, že nemá dostatek moci, aby ho odradil od jeho rozhodnutí. A ať už měl jakékoli pocity ohledně slitování, nechtěl s ním bojovat kvůli Tolovi, který už padl. Ohlédl se na Tola, který už byl pravděpodobně smrtelně zraněn kopnutím.

„Buď milosrdný,“ řekl kentaurovi. „Lituje své volby.“

„Vybral si dobrovolně.“

„I kdyby tomu tak bylo, milosrdenství je přítelem spravedlnosti,“ trval na svém Elbryan.

Strážce přikývl a Elbryan sebral Jestřábí křídlo a odběhl do noci za prchajícím powriem, přestože věřil, že Avelyn si s ním

poradí. Asi po deseti krocích uslyšel zvuk kentaurova kopu a hlavy odražené od kmene a věděl, že je to hotovo.

Cítil se slabě, ale nemohl nesouhlasit; ne, když bylo tolik životů v sázce. Tol si vybral a Tol za svou volbu zaplatil.

Za zatáčkou temné cesty narazil hraničář na skupinu powriů ležících na zemi. Většina byla mrtvá, ale někteří se ještě hýbali. Uvědomil si, že do nich udeřil blesk. To už Avelyn není daleko.

Zastavil se, obrátil své smysly do noci a nedaleko uslyšel hlasy. Běžel rychle, ale tiše, a uviděl mnicha u dalšího powrie, kterého držel za ruku a mlátil mu hlavou do kmene stromu.

Elbryan se tam chtěl zastavit, jenomže dál na jih na cestě zachytil pohyb. Uviděl posledního powrie, Ulga Tik'narna, který mluvil s Tolem. Sklouzl na jedno koleno, zvedl luk a zamířil. Opět byla střela dobrá, avšak znovu se v poslední chvíli odchýlila a zmizela v noci.

Hraničář proto upustil svůj luk na zem a pokračoval v běhu s mečem v ruce.

Powrie, jenž si uvědomil, že nemůže utéct člověku s dlouhýma nohama, se zastavil, otočil se a v ruce držel vroubkovaný meč.

„Noční pták," vydechl trpaslík. „Umřeš!"

Elbryan nic neřekl, jenom rychle zaútočil. Dvakrát udeřil Bouří do meče protivníka, pak čepelí proklouzl skrze otvor v obraně a zamířil na nechráněný hrudník.

Ostří se ohnulo do strany, vedeno silou, které hraničář nerozuměl, a překvapený Elbryan náhle ztratil rovnováhu a padal dopředu. Zoufale máchl volnou rukou před sebe a zachytil úder powriova meče otevřenou dlaní.

„Co?" zeptal se hraničář, uskakuje na stranu a dívaje se do obličeje svého protivníka. Ulg se smál a přibližoval se.

Z krátké vzdálenosti to celé pozoroval Avelyn. Viděl, jak Elbryan provádí další úspěšný útok a jak pak Bouře znovu uhýbá. Hraničář nebyl tentokrát překvapen a udržel rovnováhu a změnil útok do obrany, dříve než mohl být bodnut.

Avelyn odložil kámen, který držel, grafit, poněvadž blesk na tohoto trpaslíka naposledy nefungoval. Na tomto powriovi bylo něco

zvláštního, uvědomil si mnich, nějaká obranná magie, které nerozuměl.

Vyndal tedy granát, který vzal Quintallovi, a úplně se ponořil do jeho magie, zrovna když hraničář sekal powrie po hlavě.

Pak Avelyn uviděl ten důvod, uviděl jeho brnění, které při útocích zářilo.

„Tak dobře," zavrčel mnich. Vytáhl druhý kámen, který vzal Quintallovi, silný sluneční kámen, a poslal jeho energii vpřed.

„Jo, nemůžeš mě zabít, bláznivý Noční ptáku," řekl Ulg, roztáhl ruce a přibližoval se k Elbryanovi. „Můj pán mne ochraňuje."

A najednou se přes daktylovo magické brnění převalila rušivá magie a Bouře mu probodla hrudník.

„To jméno neznám," připustil Juraviel a zadíval se přitom přes oheň na Elbryana.

„Ale já ano," pravil Avelyn, který odpočíval opřen o pařez. „Bestesbulzibar, Aztemephostophe, Pelucine, Decambrinezarre…"

„Jména démonů daktylů," řekl Juraviel, poněvadž poznal jména dvou z nich.

„Pak tedy víme, že existuje bestie, fyzická bestie, která vede naše nepřátele," řekla Pony.

„To víme," řekl Avelyn s jistotou a hodil na zem části začarovaného brnění, výrobky zla, které by nedovolil nikomu nosit. „Už nějakou dobu vím o netvorovi a jeho domově."

„Barbacan," řekl hraničář.

„Kouřící hora," dodal Avelyn.

Nastala dlouhá chvíle ticha a všech pět – tři lidé, Juraviel a Tuntun – cítili tíhu potvrzení a náhlou zranitelnost. Opravdu existuje daktyl a kontroluje Quintallova ducha a – skrze Quintalla nebo své hordy – ví o skupině útočníků a o Nočním ptákovi.

Avelyn se postavil a šel pryč. Pony se za ním rozběhla.

„Znám svůj osud," řekl jí tiše, přestože Elbryan, který je následoval, a elfové s dobrýma ušima je slyšeli. „Vím, proč jsem v duchu božím ukradl kameny a utekl z kláštera."

„Chceš jít do Barbacanu," řekla Pony.

„Viděl jsem tam shromážděnou armádu," odvětil. „Viděl jsem temnotu, která se přes nás brzy převalí. Převalí se přes Sv. Mere-Abelle a Palmaris, Ursal a Entel až k pobřeží. A možná ani Behren není bezpečný."

Upřeně se podíval na Pony a pak na Elbryana. „Nemůžeme porazit daktyla a jeho spojence," trval na svém. „Naši lidé jsou slabí a elfů je málo a jsou izolovaní. Jediným způsobem je useknout našemu nepříteli hlavu. Musíme zničit sílu, která drží pohromadě powrie, kteří nenávidí gobliny, a sílu, která tak žene obry."

„Chceš cestovat stovky mil, abys porazil tvora s takovou silou?" zeptal se Elbryan skepticky.

„Žádná lidská armáda se k němu nedostane," odpověděl Avelyn. „Ale já bych mohl."

„Malá skupina by mohla," řekla Pony a dívala se přitom na Elbryana.

Hraničář se nad tím zamyslel a zachmuřeně přikývl. Pony se podívala zpět na Avelyna a pohlédla hluboko do očí tohoto muže, který se stal jejím bratrem. Uviděla tam bolest, strach, který tam předtím nebyl. Bál se o ni.

„Říkáš, že je to tvůj osud," poznamenala Pony, „a tak když mě osud spojil s tebou, je také můj." Avelyn vrtěl hlavou, ale Pony pokračovala. „Ani nemysli na to, že bys mě zastavil," řekla. „Kde bych potom byla v bezpečí? Zde, kde powriové straží pasti? Na jihu, utíkajíc před blížícími se hordami?"

„Nebo v našem elfím domově?" dodal Juraviel trochu zachmuřeně a neočekávaně tak podpořil její argument.

„Kde tedy?" zeptala se žena. „Raději pohlédnu monstru do tváře, budu stát Avelynovi po boku, až potká svůj osud když celý svět zadrží dech."

Avelyn se podíval na Elbryana, jako by očekával, že hraničář bude protestovat. Jak by Elbryan, který ji miluje, mohl dovolit, aby šla?

Ale Avelyn plně nerozuměl lásce.

„A já budu stát po boku Pony," řekl pevně hraničář. „A po boku Avelyna."

Mnich měl na tváři nevěřícný výraz.

„Nebyl snad Terranen Dinoniel hraničářem trénovaným elfy?“ zeptal se Elbryan a podíval se na Juraviela a Tuntun.

„Byl napůl elfem,“ pravila Tuntun, jako by dávný hrdina převyšoval Elbryana.

„Pak tedy budu muset jít taky a doplnit chybějící polovinu,“ odpověděl Juraviel. Nedal se zaskočit, když se setkal s upřeným pohledem Tuntun. „Samozřejmě že požádám Lady Dasslerond o požehnání.“

„Ho, ho, ho!“ vyprskl Avelyn, překvapen náhlou podporou. Ale radost nemohla dlouho vydržet, když se dívali kupředu, na cestu k Barbacanu. Mnich se na každého podíval a přikývl. Pak odešel, aby byl sám se svou odvahou.

Když Elbryan a Pony opustili elfy, byli překvapeni, že našli poslouchajícího přítele, který stál jen dvanáct kroků dál v lese, neviděn a neslyšen.

„Já jsem věděl, že k tomu dojde,“ řekl kentaur. „Lidi,“ vyplivl naštvaně, „vždy myslí na to, jak by se stali nesmrtelnými.“ Zavrtěl hlavou. „Pak mi nachystejte sedlo a tašky, protože budete potřebovat vézt zásoby a také někoho, kdo ví, jak utéct.“

„Zamýšlíš nás doprovodit?“ zeptal se Elbryan.

„Dlouhá cesta,“ odvětil kentaur. „Budete potřebovat mé rady, aby uklidnily vaše nervy!“

Část pátá

BESTIE

A tak, strýčku Mathere, nastala nová fáze, nová úroveň hry. Naši nepřátelé o nás vědí a v jejich řadách vládne znepokojení, ale před sebou mají větší cíl, a to nám dává naději, dává nám to možnost s důvěrou prohlásit, že nás nechytí.

Avšak ani my jsme nějak významně neudeřili. Dvojice katapultů kvůli nám shořela, ale co to je v porovnání se stovkami válečných strojů, které se valí z Barbacanu. V posledních dvou týdnech jsme zabili nejméně tucet obrů, ale co to znamená, když se dalších tisíc valí do Honckého království? A nyní, když o nás vědí, přesouvají se ve větších a lépe připravených skupinách. Každé zabití je těžší.

A tak přežijeme, avšak zde mezi frontou a zdrojem invaze, přesně v půli, už nic neuděláme. A jestli má bratr Avelyn pravdu, jestli je jeho osud na severu a my ho tam dostaneme, jestli bude bojovat a porazí démona daktyla, pak budou naši nepřátelé bez spojovací síly. Kdo uklidní powrie a gobliny, kteří se nenávidí, až Bestesbulzibar bude pryč? Invaze se rozdělí do několika skupin, které budou mezi sebou bojovat, a to tak, jako bojují s lidmi. Většina obrů, kteří jsou samotáři, se vrátí do svého horského domova, daleko od vesnic lidí.

Směji se, když uvažuji nad tím, jak lehce to zní, protože vím, že cesta před námi je nejtemnější, jakou jsem kdy šel, a že její konec je ještě temnější.

Temná je také cesta mužů a žen, které zde zanechám kteří budou pokračovat v bitvě, zatímco povedou bezmocné na bezpečné místo – jestli takové existuje. Nemám žádné iluze. Ta skupina je ve stejném nebezpečí jako ta moje. Jestliže nenajdou útočiště, budou

zabiti jako ubohý Cric, jeden po druhém, anebo je překvapí v jejich táboře a zabijí je všechny naráz.

Co je to za mraky nad našimi hlavami, které jsou černější než ta nejčernější bouře?

Je to život, který nám vybral osud, strýci Mathere. Je to život, který na nás osud vložil, a jsem pyšný, že ne mnoho lidí se zaleklo svých náhlých nechtěných povinností. Za každého Tola je dalších sto, kteří se nevzdají žádné výhrůžce, žádnému mučení, kteří sdílejí loajalitu a kteří budou dobrovolně bojovat, i kdyby to znamenalo jejich smrt.

Jsem hraničář, cvičen pro přijmutí povinnosti, jakkoliv nepříjemné, a abych přijal osud. Budu bojovat všemi schopnostmi, které mi elfové dali, všemi svými zbraněmi, pro všechny mně drahé principy – za ochranu nevinných a za vyšší principy spravedlnosti. Za těchto okolností jsem se stal vůdcem lidí ze třech vesnic. Ale oni, nevinní a postaveni do cesty válce, ne já, jsou opravdovými hrdiny, každý z nich – lovci už mohli být dávno pryč, Belster a Shawno rovněž – jenže oni dobrovolně bojují a nejsou zde vázáni žádným dluhem. Všichni pozvedají zbraně, neboť chápou hodnotu jednotnosti, protože se starají o osudy těch, kteří žijí na jihu.

Nyní chápu, co znamená být hraničářem, strýci Mathere. Být hraničářem znamená akceptovat slabost lidství a vědět, že dobro převáží nad zlem a že když se snese temnota, všichni – i ti, kteří tě ponižovali a nenáviděli – poznají tvou hodnotu a budou následovat tvoje vedení. Být hraničářem znamená na příkladu ukázat, že zde budeš, až tě budou potřebovat, zcela otevřeně odrážet lepší aspekty lidského charakteru.

Muži a ženy, které zde zanechám, budou sloužit, jako jsem sloužil já, budou pozvedat ducha a vůli, odvahu a přesvědčení těch, které potkají.

A já dostanu bratra Avelyna do Barbacanu, k hlavě našeho nepřítele. A kdybych měl na cestě zemřít, ať se tak stane. Jestliže my všichni zemřeme, a tedy selžeme, potom dovol jinému převzít můj meč.

Temnota nepadne úplně, dokud se nepoddá poslední lidská duše.

ELBRYAN NOČNÍ PTÁK

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ PÁTÁ

Rozloučení

Trvalo jim to několik dní, než zorganizovali dvacet pět válečníků a asi sto šedesát utečenců, které opustí. Zbývající skupina bude pokračovat v tom, co dělali až dosud; útok a úkryt. Bude se soustřeďovat na to, aby dostala lidi z vesnic do bezpečných míst na jihu, a bude se snažit postupovat zároveň s armádou, ale tak, aby na ni nenarazila.

Pro ty, kteří odcházeli na sever, a obzvláště pro Elbryana, to bylo těžké loučení, protože on se stal těmto lidem otcem a jejich věrným ochráncem. Kdyby je našli a zničili, hraničář by si to nikdy neodpustil.

Ale druhý argument měl převahu; když daktyl nebude poražen, nebude žádného bezpečného místa, a pak bude celý lidský svět zničen. Pony mu často připomínala, že vycvičil bojovníky, kteří povedou utečence, že mají jeho požehnání a jeho lesácké schopnosti. A jako otec, jehož děti jednou odejdou, je musel nechat jít.

Jeho vlastní, temnější cesta vedla na druhou stranu.

A tak vyrazili. Elbryan jel na Tanečníkovi – avšak jenom kratičkou vzdálenost – aby mohl jezdit v kruzích a hlídat.

Avelyn a Pony šli vedle Strážce, který měl v rukou dudy, ale nezačal hrát, dokud se nedostali dál od Dundalis, Plevelné a Konce světa.

Když vyšli z tábora, narazili po několika stech yardech na skupinu elfů, jak tančí mezi větvemi.

„Co říká Lady Dasslerond?“ zeptal se Elbryan Belli’mara Juraviela.

„Říká na shledanou,“ odpověděl elf. „Na shledanou Nočnímu ptáku, Jilseponie, bratru Avelynovi, Strážci a,“ zakončil rozrušeně a zuřivě mával křídly, aby se dostal na zem, „Belli’maru Juravielovi, který v téhle misi bude reprezentovat Caer’alfar!“ Elf se uklonil.

Elbryan se podíval na Tuntun, která seděla nad nimi na větvi a usmívala se – její úsměv však nebyl tak upřímný. „Dávej na něj pozor, Noční ptáku," řekla výhružně. „Budeš osobně zodpovědný za bezpečnost mého bratra."

„To tedy bude velká zodpovědnost, když budeme tváří v tvář démonu daktylovi," zahýkal Strážce.

„Kdybych mohl k tomu něco říct, tak Juraviel zůstane se svým lidem," odpověděl pevně Elbryan. „A kdyby bylo po mém, tak rovněž Pony zůstane s lidem třech vesnic, a stejně tak Avelyn a Strážcovy dudy by hrály každé ráno v jeho lese."

„Ho, ho, ho!" zakřičel silným hlasem Avelyn. „A Noční pták by sám bojoval s bestií!"

„A prosekal by se sám přes armádu mezi pažemi hory," dodal Strážce.

Elbryan se jenom smál. Pobídl Tanečníka do cvalu a vydal se po cestě.

„Na shledanou, Noční ptáku!" slyšel, jak volá Tuntun, a pak byl sám, objížděl v kruhu a byl rád, že se k nim Juraviel připojí, i když říkal něco jiného a měl proti tomu námitky.

Nedaleko vycítil pohyb, a proto požádal Tanečníka, aby šel pomalu. Uvolnil se, když uviděl před sebou Paulsona a Chipmunka.

„Jestli jsme je zmeškali, zbiju tě, až zmodráš," řekl velký muž Chipmunkovi, který se moudře odsunul z dosahu jeho paže. Elbryan si všiml, že jsou oblečeni na cestu, přestože se mají k uprchlíkům připojit až zítra. Hraničář se přesunul pod dvě borovice a nechal je přiblížit se. Doufal, že se dozví jejich záměr. Myslel si, že už toho třeba mají dost a chtějí jít sami.

Ale kromě Paulsonova klení nic nezjistil. „Pozdravení," řekl náhle, když se k němu dvojice přiblížila.

„Tobě také," odvětil Paulson. „To jsem rád, že jsme nezmeškali váš odchod."

„Máte své vlastní plány?"

Paulson se na něho zpříma podíval. „Co je zde pro nás, když Elbryan odejde?"

Hraničář se na něj tvrdě podíval a potom pokrčil rameny. „Potřebujeme dostat lidi na jih. Nemůžeme už déle otálet."

„Na to máš víc než dvacet bojovníků,“ odpověděl Paulson.

„Dvacet, kteří potřebují vést.“

„Budou víc poslouchat Belstera,“ řekl Paulson. „A on už se ujal vedení. Naše práce je skončena.“

„Pak vaše zodpovědnost skončila. Jděte, kam si přejete. A – máte mé díky a vděčnost těch, kteří přežili invazi.“

Paulson se podíval na Chipmunka a ten nervózně přikývl. „S tebou,“ řekl Paulson náhle. „My to vidíme tak, že goblin, který zabil Crica, byl poslán tím Bestesbulzi-čímsi, a ten je za to zodpovědný.“

Elbryanův výraz byl skeptický.

„Znáš do lesa někoho lepšího?“ zeptal se Paulson.

„Právě jsi řekl, že si můžeme sami vybrat,“ dodal Chipmunk jako ovce a schovával se za Paulsona.

Potom se k nim připojili ostatní a Strážce – s Juravielem na zádech, sedícím mezi těžkými balíky – šel rovnou k hraničáři.

„Naši přátelé Paulson a Chipmunk by se k nám rádi připojili,“ vysvětlil hraničář.

„Rozhodli jsme se, že malá skupina bude mít větší šanci,“ stěžoval si kentaur.

„My dva zabereme méně místa než ty sám, kentaure,“ hádal se Paulson.

Elbryan se usmál na Strážce, ještě než ten se stihl urazit. „To je pravda,“ řekl.

„A známe les,“ pokračoval Paulson, „a způsoby našich nepřátel. Až se dostaneš do boje, budeš rád, že budeme s tebou.“

Elbryan se na Strážce podíval, protože on a kentaur byli přijati jako vůdci této mise. Kentaurova tvrdá vizáž pod prosebným pohledem změkla. „Pak se tedy připojte. Ale jestli řeknete něco proti mému hraní, potom budu jíst něco docela jiného než maso na svém hřbetě!“

A tak sedm statečných vyrazilo. Sedm proti mnoha tisícům, sedm smrtelných proti jednomu démonu daktylovi.

Na okraji lesa, který obklopoval Dundalis, sklouzl Elbryan pomalu z hřebce.

„Běž, příteli,“ řekl koni. „Možná se k tobě vrátím.“ Kůň neodběhl ihned, sekal kopyty do země a protestoval.

Hraničář vycítil, že nechce zůstat mimo, a na chvíli chtěl na něm jet celou cestu. Ale jak by to mohl dopustit, když ví, že Tanečník nebude schopen přejít Barbacan a určitě s nim nepůjde do tunelů Aidy.

„Běž!“ nařídil.

Tanečník poodběhl, ale zůstal ve stínu nedalekých stromů.

A tak to byl Elbryan, a ne kůň, kdo odešel. Nebylo to pro něj vůbec snadné.

Jeli více na západ než na sever, neboť chtěli zeširoka obejít dlouhou karavanu, kterou Avelyn uviděl s pomocí magie. Dokonce i několik mil na severozápad od Plevelné, z vršku kopce, mohli vidět dlouhou řadu zvedajícího se prachu, která se pohybovala na jih k Dundalis a dalším městům.

„Celou cestu k Pásu se sponou,“ poznamenal mnich zachmuřeně, a z toho místa se zdálo téměř nemožné, že by se mnich mýlil.

Když se dostali za Konec světa, už nešli po cestách, protože tam žádné nebyly. Les byl starý, s vysokými tmavými stromy. Šli podél řek, které tekly až z Barbacanu. Příležitostně skupina narazila na osamělý dům anebo několik, na opravdové pohraniční rodiny, které žily až za pomyslnou hranicí třech vesnic. Nebylo povzbudivé, že všechny domy, na které narazily, i ten Paulsonových přátel, byly opuštěné.

Důvod našli o deset dní později, když Elbryan našel stopy, které vedly k bahnitému břehu řeky.

„Goblini,“ informoval hraničář své společníky, „a několik lidí.“

„Mohla by to být i oddělená skupina,“ nabídl vysvětlení Strážce, „která nemá nic společného s těmi na severu.“

„Goblini jsou v tomto regionu už tisíce let,“ dodal Paulson. „Mí přátelé s nimi často bojovali.“

„Berou však goblini běžně zajatce?“ chtěl vědět hraničář, a tato okolnost, která byla zjevná, jim napověděla, že to není separovaná banda.

Démon vytáhne všechny gobliny z děr, varoval je Avelyn.

Jak jen si Elbryan přál, aby s ním byl Tanečník! Aby mohl jet tak rychle, že by je dohonil.

„Vklouzneme zpět do lesa, abychom se jim vyhnuli," řekl Strážce. „To není problém."

„Kromě toho, že mají zajatce," zasáhla rychle Pony.

„To nevíme," odpověděl kentaur.

„Lidské stopy s goblinskými," řekl Avelyn.

„Možná že tedy měli lidské zajatce," odpověděl Strážce stroze.

Elbryan se skoro chtěl s kentaurem pohádat a ukázat na to, že i když je jejich mise důležitá, nejdříve musí zjistit, jestli nějací lidé nepotřebují ochránit, když v tu chvíli mu na pomoc přišel Paulson.

„Vedou armádu, a tak potřebují otroky. Jestliže je tahle skupina goblinů spojená s daktylem, pak není důvod, proč by zabíjeli lidi, které mohou upracovat k smrti," řekl Paulson.

Strážce rozhodil rukama na znamení porážky a naznačil Elbryanovi, aby šel a zjistil, co se děje. Hraničář to udělal. Šel podél řeky a za poslední její zatáčkou na západ uviděl gobliny, kteří se zastavili, aby se napili, a kteří drželi snad dvacet lidí, včetně žen a dětí, dál od vody, aby ti se napít nemohli.

Hraničář sklonil hlavu a přemýšlel nad svými možnostmi. Alespoň tam nebyli obři a powriové, bylo tam však asi padesát goblinů, z nichž někteří měli na sobě kazajky s černošedým znakem daktylovy armády. I kdyby je mohli porazit, jak by je zastavili před tím, aby zabili zajatce?

Elbryan to šel říct svým společníkům a očekával, že nastane zuřivá hádka. Bude jejich mise faktorem, který se postaví proti tomu? Co by se stalo, kdyby byli poraženi, zabiti, či zajati? Kdo by se potom šel postavit démonu daktylovi.

„Jenom padesát?" zafuněl Strážce. „A jenom goblini? Na prvních dvaceti si zahřeji luk, podupu dalších dvacet a dalších deset ucítí můj kyj!"

„Jak na ně ale udeříme, abychom neohrozili zajatce?" zeptal se vždy pragmatický Paulson. Ta otázka nebyla položena jako protiváha k útoku, to Elbryan poznal, když se díval na svého odhodlaného společníka, ale aby dovedla skupinu k nejlogičtějšímu řešení.

„Rozdělíme je," řekl Elbryan. „Jestli se jeden nebo několik dostane před skupinu, dál do lesa…"

Přišlo šest zachmuřených přikývnutí. Za hodinu sledovali karavanu, učili se o pohybech nepřítele a rozeznali jejich hodnostní řád. Na jednom místě, kde se břeh řeky zužoval, goblini vyslali dopředu skupinu šesti, aby našli novou cestu.

Umřeli rychle a tiše. Byli sejmuti luky a dýkami, blýskajícím se mečem a kyjem. Masakr byl tak rychlý, že Avelyn ani nepoužil magii. Mnich se dostal blízko k jednomu goblinovi a dobil ho sérií zuřivých úderů, ale svou magickou energii si schovával.

Když se stalo zjevným, že skupina se nevrátí, goblini vyslali několik dalších, aby je našli. Elbryan, Juraviel a Strážce je zastřelili ve chvíli, kdy se ztratili z dohledu karavany.

„Už o nás určitě vědí," poznamenal Paulson, když se vrátili k hlavní skupině a uviděli gobliny, jak nervózně pobíhají, utahují pouta zajatcům a svazují je dohromady. Nejhorší pro ně bylo, když viděli goblina, jak bije člověka, obzvláště když jeden udeřil dítě tak, že spadlo na zem. Elbryan své společníky, kteří skřípali zuby, zadržel. Goblini jsou v pozoru a toto není chvíle vhodná pro útok.

„Ukryjeme tedy těla," navrhl Elbryan. „A necháme je, aby poslali ven ještě další průzkumníky. Necháme je, aby našli cestu; a až budou v lese, tak na ně udeříme."

„Jo," řekl kentaur. „Dejme jim několik hodin, aby si pomysleli, že jejich mizerní příbuzní vzali do zaječích. Nechme je, aby ztratili ostražitost, a pak je donutíme zaplatit za každý jejich úder."

Elbryan se podíval na Avelyna. „Hraješ důležitou úlohu," řekl. „My gobliny rozsekáme na kusy, ale jenom tvá magie ochrání zajatce na dost dlouho."

Mnich zachmuřeně přikývl a pak se podíval na Pony. Elbryan také, protože cítil, že dvojice má nějaké tajemství. Hraničářův výraz byl ještě nedůvěřivější, když spatřil, že mnich dává Pony malachit a pak grafit.

Goblini opravdu vyslali průzkumníky. Ti vlezli do lesa a potom se vrátili ke skupině, aby nahlásili, že nenašli žádné stopy po svých scházejících společnících. Poněvadž dezerce zřejmě nebyla

neobvyklá, vůdci se skoro okamžitě uvolnili, a když měli nalezeny nové cesty, vyrazili s karavanou ihned dál.

A znovu byli krok za krokem sledováni a dokonce i vedeni, aniž by si to uvědomovali, protože hraničář vybral dokonalé místo pro přepadení. Našel přesně to, co hledal, úzký průsmyk mezi příkrými svahy a rybníkem. Vracel se, aby vyložil své plány, ale ucítil, že někdo ho chytil za ruku.

Ponyin výraz mu napověděl, že je něco špatně, a když se podíval na monstra, tak mu to došlo. Mezi gobliny a zajatci vznikla hádka a lidé byli znovu trestáni. Elbryan mrkal při každém úderu a vnímal bolest, jako by goblinské kyje dopadaly na jeho vlastní hřbet. Ale znovu se snažil držet se zpět, snažil se udržet si nadhled a udržet vyšší cíl nad emocemi.

Ale když jeden zajatec, mladík stejně starý, jako byl Elbryan, když opustil Dundalis, byl vytažen z řady – úmysl goblinů se stal zcela zjevným, chtěli z něj udělat příklad – a byl přinucen si kleknout, sklonit hlavu a odhalit tak své temeno.

Elbryan zašeptal: „Ne, ne!“ a byl poražen. Celý plán a léčka by měly lepší šanci, kdyby byly připraveny, ale hraničář nemohl jen stát a dívat se, jak je tento mladý muž obětován.

Elbryan už pohled nevydržel, a tak zvedl Jestřábí křídlo, a ostatní si uvědomili, že nastal čas.

Goblinův meč se zvedl do výše, avšak spadl neškodně na zem, když se hraničářův šíp zabořil do tvorovy hrudi. Elbryan se rozběhl mezi stromy, divoce křičel a nasazoval další šíp.

Goblini pobíhali a jeden křičel rozkazy – dokud se mu ústa nenaplnila krví, když se druhý Elbryanův šíp zabodl do jeho hrdla.

„Pospěš si!“ volal Avelyn na Pony, poněvadž oni dva měli plán, jak se dostat k zajatcům.

Pony se snažila spěchat a soustředila svou vůli na malachit. Už to dělala předtím při výcviku, ale nyní, pod tlakem, věděla, že kdyby selhala, cena by byla příliš vysoká.

„Ho, ho, ho!“ zahoukal na ni Avelyn. „Víš, že to můžeš udělat, a udělej to dobře!“

To povzbuzení ji postrčilo do hloubky magie kamene. Cítila, jak se její váha zmenšuje, cítila se lehce jako pírko.

Avelyn ji snadno zvedl ze země a hodil ji směrem ke karavaně. Pony vzlétla, chytala se po cestě za větve a přitahovala se. Přeletěla nad hraničářem, který bojoval mečem a zaháněl gobliny.

Přeletěla gobliny, vysoko a tiše, dokud nebyla nad skupinou zajatců. Pony zadržela dech, pozorovala gobliny a přemýšlela nad jejich rozkazy, které se týkaly plánů, jak ublížit lidským zajatcům.

Žena se ustaraně podívala na kámen, který jí Avelyn dal, Pak na svůj meč a přemýšlela, kterému by měla více věřit. Ať tak nebo tak, její situace se stávala zoufalou.

Elbryanův vztek nepolevoval. Dva goblini spěchali, aby se mu postavili, ale on obouruč máchl Jestřábím křídlem a odrazil jejich zbraně. Když luk minul tvory, pustil jej a jedním rychlým pohybem vytáhl Bouři a zabořil ji do břicha nejbližšího tvora. Volnou rukou vrazil druhému goblinovi do brady a vytrhl meč.

Omámený goblin si třel bradu a snažil se vstát, ale kentaur ho zadupal do země.

Poté byl kentaur po boku hraničáře, zpíval z plna hrdla dupal po goblinech nebo je mlátil kyjem. Vrazili do jejich řad, ale jejich postup se začal zpomalovat, když goblini zorganizovali obranu.

Goblini nastoupili v půlkruhu, ale jejich řada rychle prořídla, protože Juraviel, usazený na větvi, ji narušoval svým malým, ale smrtonosným lukem.

Ve stejné chvíli dorazili Paulson a Chipmunk. Malý muž si prosekával cestu dýkami.

„Na můj hřbet!“ zakřičel kentaur na Elbryana. „Dostaneme se k zajatcům!“

Jenomže ne včas, pomyslel si Elbryan, když se podíval k zubožené skupině. Modlil se, aby Avelyn a Pony udělali dobře svou práci, a přemýšlel, jestli je svým vlastním vztekem všechny nezradil.

Avelyn téměř gobliny neviděl a rovněž nevěděl, kdo velí. Jakmile byla Pony pryč, mnich si hledal skryté místo, ale uvědomil si, že nemá času nazbyt. Usadil se pod větvemi břízy, vrhl své tělo pod ně a svou mysl do hematitu, který pevně držel. Byl ihned venku z těla, ještě předtím, než se jeho tělo zabořilo pod větve.

Mnichův duch proletěl kolem Juraviela, který ho zpozoroval, i když jeho forma byla skoro neviditelná. Proletěl kolem všech, přes

řady goblinů, dokud nedorazil ke skupině zajatců a jejich stráží. Jeden z nich volal rozkazy a Avelynův duch šel rovnou do jeho těla, vytlačoval jeho ducha a bojoval o kontrolu.

Ovládnutí vždy bylo nebezpečné a obtížné, avšak nikdo na světě neuměl vládnout kameny tak jako Avelyn Desbris, a nyní byl zoufalý. Bál se o ostatní.

Vyhodil goblinova ducha a pokračoval ve štěkání rozkazů, ale tyto už se netýkaly zajatců. „Utíkejte!“ křičel na své vojáky. „Utíkejte do lesa, ke stromům. Utečte!“

Mnoho goblinů to udělalo. Byli více než ochotní to udělat, když viděli, jak se k nim blíží kentaur s Elbryanem na hřbetě.

Avšak jiní chtěli ještě před odchodem ochutnat lidskou krev.

Pony uviděla dva z nich, jak utíkají z místa boje a míří k zajatcům s přichystanými zbraněmi. Její soustředění bylo na hranici jejích možností, jak se snažila vyvolat magii dalšího kamene, zatímco udržovala magii malachitu a celou dobu měla oči na monstrech a měřila jejich kroky.

Už neměla čas. Její mysl nechala malachit jít a ona padla přímo mezi dva překvapené gobliny.

Oni křičeli, ona křičela a otočili se, když je chytla za ramena.

A pak přišel náhlý záblesk a goblini padli na zem, silně sebou zmítali a poté zemřeli.

„Zapomeňte na tu ženu!“ zakřičel Avelyn, když se další monstrum dostalo k Pony. Mnich k ní spěchal. Pak zkusil ještě něco jiného. Vrátil se myslí do svého těla a vyvolal magii druhého kamene, který tělo drželo.

„Zabít lidi!“ zahýkal goblin do gobliního obličeje Avelyna, ale mnich se natáhl paží, která spíše připomínala tygra a vzal goblinovi z úst protest zároveň s jeho tváří.

„Ho, ho, ho!“ zaryčel mnich-goblin a díval se na svou přetvořenou ruku. „Funguje to!“

A také že ano. Mnich se předtím natáhl daleko ke svému tělu, zatímco držel kontrolu nad goblinem. Bylo to však příliš namáhavé a nyní mnich cítil, jak kontrolu ztrácí a jeho duch pluje zpět ke větvím břízy. Posledním vypětím vůle těsně předtím, než ztratil vědomí, se natáhl zpět ke goblinímu tělu, a když se tvor znovu shledal se svým

tělem, uviděl svou paži s drápy, jak se mu zahořuje do vlastního obličeje. Goblin klopýtal dozadu a druhou rukou se chytil za rozervanou tvář. Překvapení se změnilo v děs a potom v agónii, přiblížil se k Pony a ta mu vrazila meč do zad a probodla ho.

Pony nyní obrátila svou pozornost na zajatce a pobídla je k útěku. Mnoho z nich se však ani nepohnulo. Měli na sobě masky zármutku; za svoje milované, které monstra zabila, se rozběhli do bitvy a bojovali zbraněmi mrtvých goblinů, klacky nebo kameny a někteří holýma rukama.

Skončilo to za několik minut. Asi tak dvacet goblinů bylo mrtvých a zbytek utíkal. Několik lidí bylo zraněno, Strážce taky. Avelyn se k nim brzy připojil, klopýtal a měl tu nejstrašnější bolest hlavy, jakou kdy zažil. Bez stížnosti použil znovu hematit, aby snížil bolest zraněných. Elbryan sebral Paulsona a Chipmunka, zavolal na Juraviela a vydali se do lesa ujistit se, že goblini nechystají nějaký protiútok.

Po hodině hledání našli jen jednu dvojici goblinů, která se ukrývala, a druhou, která běhala v kruzích.

A tak se přepadení povedlo, zajatci byli volní, ale hraničář pocítil nové dilema a novou nechtěnou zodpovědnost.

„Belster už je určitě mnoho mil na jih," pronesl Avelyn „a z dosahu. I kdybych ho s pomocí kamenů našel, nebude snadné mu přivést naše nové přátele."

„Jsou silní," dodala Pony nadějně, „ale nemají zkušenosti s gobliny a jimi podobnými."

Paulson se na ni úkosem nevěřícně podíval.

„Ne s takovými, jako jsou tihle," opravila se žena. „Nikdy nebojovali s armádou daktyla."

S tím už Paulson souhlasil.

„Zabralo by nám týdny, než bychom je připravili tak, aby měli šanci na samostatný únik."

Elbryan přemýšlel o jejich slovech. Za okamžik se jeho pohled usadil na Paulsonovi a Chipmunkovi.

Velký muž tomu pohledu okamžitě porozuměl. Elbryan je nikdy nepožádal, aby s ním šli, a zbavil je veškeré zodpovědnosti.

Avšak hraničář jim chtěl přidělit novou zodpovědnost. Chtěl, aby lovci vzali tyhle uprchlíky na jih. Paulson, plný vzteku kvůli smrti svého přítele, a ani Chipmunk nechtěli opustit výpravu, avšak udělají to pro dobro uprchlíků. To vědomí velkého muže hluboce zasáhlo. Poprvé za mnoho roků se cítil součástí něčeho většího – než on sám, součástí pevného kruhu přátel.

„Je však ještě jedna možnost," řekl Juraviel z nízké větve blízkého stromu. Elf se moc neukazoval, poněvadž nechtěl uprchlíky poděsit. Pohled na Strážce je vynervoval skoro stejně jako předtím pohled na gobliny a elf si říkal, že je raději překvapí někdy jindy.

Skupina vzhlédla k elfovi, který odpočíval se zkříženýma nohama, jimiž mával pár yardů nad jejich hlavami.

„Existuje místo, kde by se mohli schovat, a není to daleko," poznamenal elf.

Všichni nadějně přikývli – kromě Elbryana. Juravielův tón mu napověděl, že to není jenom tak ledajaké místo, ale velmi výjimečné místo. Elbryan si vzpomněl na běh, který ho přivedl do Dundalis a jenž byl první cestou Nočního ptáka. Přišel přes Slatiny, ze západu. Nyní byli na západ od Slatin, i když také několik mil na sever.

„Můžeme je tam zavést a pak pokračovat v cestě," řekla Pony.

„My ne," odpověděl Juraviel, „ale já sám. To místo není daleko, ale ani blízko. Je to asi týden chůze."

„Za týden bychom je dovedli do Dundalis," řekl kentaur.

„A co tam?" zeptal se elf. „Není tam nikdo, kdo by jim pomohl, a oblast je plná netvorů. Místo, o kterém mluvím, je plné spojenců a nejsou tam zcela určitě žádná monstra."

„Mluvíš o Andur'Blough Inniness," pravil Elbryan. Když to elf nepopřel, hraničář věděl, že hádal správně. „Přijme Lady lidi v elfím domově? To místo je tajné a jeho hranice jsou uzavřené a ukryté."

„Doba není normální," odpověděl Juraviel. „Lady Dasslerond poslala dvacet z nás, abychom vám pomohli, abychom šli a zapojili se do záležitostí světa. Neodmítne lidi, o kterých ví, že je kolem nich temnota." Elf se usmál. „A nepochybuj, že je začarujeme, aby nevěděli, kde byli, až se vrátí zpět do světa."

„Měli bychom jít všichni," řekla Pony, která chtěla vidět elfí domov, která mohla hodiny sedět a poslouchat Elbryanovo vyprávění o tom magickém místě.

Elbryan byl také v pokušení, protože by velmi rád znovu viděl údolí, obzvláště nyní, když se připravoval na nejdůležitější cestu. Věděl však své. „Každý den, který strávíme na cestě, a každý den, který strávíme na cestě zpět, každý ten den udeří nepřátelé hlouběji a zemře více lidí," řekl zcela klidně.

„Vezmu je sám," prohlásil Juraviel. „Tak jako jsi ty poznal svůj osud, bratře Avelyne, tak já jsem poznal svůj. Zítra mě představíš lidem a já je odvedu do bezpečí."

Elbryan se dlouze zadíval na svého okřídleného přítele. Chtěl, aby s ním Juraviel šel, potřeboval jeho moudrost a odvahu. Ale Juraviel měl pravdu. On sám může dovést uprchlíky do bezpečí, a přestože je cesta na Barbacan důležitá, potřeby nevinných nelze ignorovat.

Další ráno nastalo další bolestivé loučení.

„Tak tady jsi!" zavolala Tuntun na Tanečníka, když uviděla hřebce, jak běží přes pole blízko u Plevelné. Mnoho elfů už bylo pryč. Někteří sledovali skupinu, která se vydala na jih, ale většina odešla do údolí, a Tuntun spolu s několika dalšími zůstala na místě a pozorovala invazní armádu.

Ale toto nebylo místo, kde chtěla Tuntun být.

Hledala Tanečníka a její touhy se měnily v plán.

Přibližovala se ke koni opatrně, ale záhy shledala, že se s ním může spojit. Tyrkys byl zaměřen na Elbryana, avšak Tuntun se svou elfí krví ho cítila a znala touhy koně, když už ne jeho myšlenky.

Tanečník s ní souhlasil.

Tuntun neměla problémy s tím, aby ji přijal, a Tanečník rychle vyrazil, jakmile na něj vyskočila.

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ ŠESTÁ

Posedlý ďáblem

Necítil kámen pod nohama, a to nenáviděl ze všeho nejvíc na své existenci. Nenáviděl to dokonce mnohem víc než démona, to monstrum, svého zachránce. Přes všechny výhody své duchovní existence Quintall postrádal pocity svého těla, pocit trávy a kamene pod bosýma nohama, vůni večeře, soli nad zálivem Všech svatých, chuť mušlí či exotických koření, které Vánek nabral v Jacintě.

Nyní stál, tedy spíše plul, v daktylově sloupové místnosti v Aidě, před obsidiánovým trůnem a velikostí svého boha.

„V Palmarisu budeme v polovině léta," vysvětlil Bestesbulzibar, zvedaje se z trůnu; záhyby jeho kůže zářily červeně v odlesku lávy, která se valila ze stěn a po stranách stupínku. „A Ursal bude dobyt na konci podzimu. V zimě nás nebude zdržovat sníh, až budeme na jihu, za Entelem, a za hřebenem, který odděluje království."

„A tam se zastavíme?" zeptal se duch.

„Zastavíme?" odsekl daktyl. „Spojíme se s mnoha vůdci Behrenu a poštveme je proti sobě, a nakonec, když nebudou čekat válku, vytáhneme na jih. A celý svět bude můj. Ať lidstvo pozná čas temnoty."

Quintall nemohl s daktylem nesouhlasit. Nezmínil se jen o několika maličkostech. Alpinador i přes nájezdy na hranici a následný pochod k pobřeží zůstával celý, jenže severní království nebylo organizované a ani tak moc obydlené, aby bylo hrozbou.

„Je to zasloužený čas," pronesl Bestesbulzibar. „Tvůj rod může vinit jen sám sebe. Jejich vlastní slabost mi otevřela cestu." Démon zamával křídly a skrze Quintalla proběhl závan horkého vzduchu. A s tím si Quintall vzpomněl.

Vzpomněl si neuvěřitelně detailně – na vše, co byl, a na všechny sliby svého smrtelného života. Vzpomněl si na Sv. Mere-

Abelle a na cestu na Pimaninicuit. Vzpomněl si na Avelyna a jejich rivalitu. Znovu uslyšel jeho hlas protestu, když se Vánek potopil, hlas Boha. To nyní věděl. Vzpomněl si na to, jak uprchlíka honil, na městské historky o šíleném mnichovi, na jeho varovná slova, slova, která byla pravdivá.

Quintall se podíval na svého pána démona. Věděl, že mu ukázal vzpomínky jen proto, aby ho mučil. Od chvíle, kdy přišel do Aidy, kdy jehlice transportovala jeho ducha k démonovi, si Quintall pamatoval jen na poslední setkání s mnichem a jeho přáteli.

Ale nyní si vzpomněl na vše. A nyní poznal, že je zatracený, věděl, že co říká daktyl, je pravda, že Avelynova varování jsou pravdivá. Slabost lidstva, bezbožnost církve Abellikánů, vražda posádky Vánku, jeho vlastní žárlivost na bratra Avelyna – to všechno sytilo démona daktyla, probudilo temnotu, která se snášela na svět.

Quintall neměl démona rád, uvědomil si však, že je proti němu bezmocný, že propadl jeho moci a nemůže uniknout.

Bestesbulzibar natáhl dlaň a telepaticky mu nařídil, aby mu prokázal poctu.

Zatracený duch vzal ruku a políbil ji. Nebylo vykoupení ani úniku.

A Quintall věděl, že démon čte všechny jeho myšlenky a že jeho beznaděj ho jenom posílí.

„Jsi užitečný," řekl démon náhle, „když ve snech navštěvuješ hlupáky, jako je Tol, když se plížíš mezi našimi nepřáteli. Ale to mohu dělat také."

Daktyl se odmlčel a Quintall očekával, že to bude jeho konec, že bude vržen do bezedné jámy věčných muk.

„Potřebuji od tebe víc," rozhodl se daktyl. Bestesbulzibar se podíval k jedné z lávových řek. „Ano," zamumlal si tvor spíše sám pro sebe. Přešel přes stupínek, zabořil jednu ruku do lávy a pak se podíval na Quintalla.

„Ano," řekl daktyl znovu. „Copak nechceš znovu vnímat pocity smrtelného těla?"

To Quintall chtěl.

„To mohu udělat. Mohu ti znovu dát opravdový život."

Quintall cítil, jak jeho duch pluje k tvorovi, přestože to byl nevědomý pohyb.

„Mohu z tebe udělat něco většího," šeptal démon a znovu měkce zamával temnými křídly a skrze ducha prošel horký vzduch. Po zamávání teplo zůstalo.

Teplo zůstalo a Quintall pochopil, že cítí lávu!

Bestesbulzibar začal zaříkávání v jazyce, kterému duch nerozuměl. Potom na Quintalla plivl a jeho plivanec jím neprošel, ale zůstal v něm. Znovu a znovu to démon opakoval, až byl Quintall pokryt slizem, pak ducha vzal, a jak Quintall zakřičel v instinktivním protestu, hodil ho do lávy.

Celý svět byl černý, byl horký a Quintall v nesnesitelné agónii už nic nevěděl.

Probudil se později, přestože si nebyl vědom, kolik času uběhlo. Byl pořád v trůnní místnosti a stál, neplul, na podlaze.

Byl stvořením lávy, vytvarovaným jako muž, vytvarovaným tak, jako býval, s hrudí tvrdou jako kámen, ale s nějak tekutými klouby, které oranžově zářily.

Cítil se velice podivně, ale cítil! Podíval se ohromeně na svou černou ruku s oranžovými pruhy, kterou sevřel, a poznal neuvěřitelnou sílu stisku a věděl, že by mohl rozdrtit kámen – nebo hlavu nepřítele.

Hlavu Avelyna.

Bestesbulzibarův zlý smích ho vyrušil z úvah.

„Jsi potěšen?" zeptal se démon.

Quintall nevěděl, jak má na to odpovědět. Začal mluvit, ale zvuk jeho hlasu, který zněl jako skřípající kámen, ho vylekal.

„Na své nové tělo si zvykneš, můj sluho, můj generále, můj vrahu. Ani obr se ti nepostaví, a tím méně člověk. Až Palmaris padne, povedeš armádu do města a pak se usadíš na trůn krále Honckého království, až bude Ursal můj."

Quintallova síla byla ohromující. Obrazy dobytí zaplavovaly jeho mysl. Cítil se, jako by sám mohl zničit Palmaris a že by před ním neobstál žádný člověk ani zbraň.

„Cvič svoje nové tělo," nařídil démon. „Pociťuj jeho sílu bez omezení a aplikuj bojová umění, která ses naučil v Sv. Mere-Abelle,

na tuto novou formu. Nyní jsi můj generál, můj vrah. Ať se před tebou všichni v Coroně třesou.“

Nato se opět zle zasmál, a tentokrát se k němu Quintall připojil.

„Válka pokračuje docela dobře, můj psíku,“ pokračoval daktyl. „Zatímco jsi spal a tvůj duch se pojil s tímto darem, byl jsem na jihu a viděl nezadržitelný proces. Palmaris padne před polovinou léta, a když se k nám přidají další powriové, tak budeme u pobřeží rychleji. Jedna armáda půjde na jih a druhá pak na západ, do vnitrozemí, dokud se nespojí před branami Ursalu! Kdo se jim potom postaví? Král Honckého království?“

„O králích nic nevím,“ odpověděl Quintall.

„Ale víš,“ škádlil ho daktyl. „Znáš opata Markwarta, toho starého blázna, a dokonce i on je lepší než ten šašek, který sedí na trůnu. Kdo pak bude stát proti bestii?“

Odpověď se zatracenému Quintallovi zdála jednoznačná. Nikdo nebude stát před bestií, před jeho pánem, jeho bohem. Náhle chtělo lávové monstrum prorazit branami Ursalu a vzít si trůn.

A co víc, Quintall chtěl navštívit klášter a stát tváří v tvář otci opatu Markwartovi a mistru Jojonahovi, přimět je, aby se před ním plazili, a potom je rozmačkat svýma kamennýma nohama. Použili ho, to nyní jasně chápal. Použili ho na cestě na Pimaninicuit a potom ho přeměnili v něco méně než člověka, když ho změnili na bratra Spravedlnost, na nástroj svého hněvu. A nyní mu Bestesbulzibar udělal něco podobného, podle jeho odhadu, jenomže to bylo mnohem příjemnější.

„Budeš dávat pozor na Aidu v mé nepřítomnosti,“ prohlásil Bestesbulzibar.

Quintall se radši na nic neptal.

Ještě tu noc opustil démon svůj domov v hoře a zamířil přímo na jih ke své armádě. Za pár hodin se dostal k Dundalis, kde našel Gothru, jak se hádá s fomoriánským obrem Maiyerem Dekem.

Jejich slova se vytratila a celý tábor ztichl, když mezi ně přistál, když z nebe přišla absolutní temnota.

„Co je?!“ požadoval daktyl a oba začali mluvit a oba byli umlčeni jeho výhružným pohledem. Bestesbulzibar se podíval na Maiyera Deka.

„Všechny naše tábory praskají ve švech,“ pronesl náčelník obrů. „Měli bychom poslat více sil, aby se postavily nepříteli!“

Démonovi zaplály oči. Na třesoucího se goblina padl obviňující pohled.

„Nemůžeme najít Ulga Tik’narna,“ začal Gothra. „Pravděpodobně je mrtev.“

„A?“ zafrkal démon, protože tady nebyla o náhradu žádná nouze.

„Region není zajištěn,“ pokračoval goblin. „Noční pták má les.“

„On je jenom trn!“ zaryčel Dek. „A útočící obr se nezastaví, aby si vytrhl trn!“

„Trn, který přerušuje dodávky…“ začal Gothra, byl však přerušen výkřikem daktyla, při kterém mrzla krev v žilách.

„Dost!“ řádila bestie. „Ty chceš ustájit tisíce našich kvůli jednomu člověku, tomu Nočnímu ptákovi?“

„Každá oblast musí být zajištěná,“ pravil goblin, který si uvědomoval, že diskuse nepokračuje dobře. Goblini byli od přírody konzervativní v taktice boje, zajišťovali teritoria jedno po druhém a pak se metodicky posunovali a zřídka útočili, když nebylo vítězství jisté.

Bestesbulzibar na to neměl trpělivost.

„Chci Palmaris a ty zadržuješ tisíce, jen abys zajistil jednu ubohou vesnici?“ řval.

„Ne,“ protestoval Gothra. Generál goblinů chtěl vysvětlit svůj postoj a chtěl svému pánu ukázat, že dodávky mohou být přerušeny, tím vybavení a posily zničeny, a že výsledek u bran Palmarisu by tudíž mohl být katastrofální.

Gothra, který nebyl žádný hlupák – alespoň na goblina – chtěl o tom mluvit logicky a racionálně, ale jediné, co vyšlo z jeho pusy, byl zoufalý výkřik, když démon natáhl ruku, vzal ho za hlavu a přitáhl ho k sobě. Zvedl druhou ruku, aby ji všichni viděli, vztyčil prst a myšlenkou protáhl nehet v pařát. Goblin zavřeštěl, když ho démon náhle sekl a odhodil dozadu.

Gothra se podíval na krev prýštící mu z rány, která se táhla od čela až po slabiny, a pak zpět na démona.

Démon znovu natáhl ruku, sevřel vzduch a jeho magie dosáhla na goblinovu kůži a stahovala ho z ní tak lehce, jako by mu pomáhal z oblečení. Tvor bez kůže padl na zem a umřel.

Když daktyl zhltal goblinovu kůži, neozvalo se ani pípnutí.

„Kdo je po Ulgu Tik'narnovi?“ zeptal se Bestesbulzibar.

Neozvala se okamžitá odpověď, ale z řady byl vystrčen jeden třesoucí se powrie a zůstal stát před pánem.

„Jak se jmenuješ?“

„Kos…“ trpaslíkův hlas se vytratil ve vyděšených nádeších.

„Je to Kos-kosio Begulne,“ řekl Dek.

„A jak se Kos-kosio Begulne staví k tomuto problému?“ zeptal se daktyl.

Maiyer Dek se sebevědomě usmál. „Chce se přesunout na jih,“ lhal obr, protože se mu líbila myšlenka, že Kos-kosio, který nebyl silný, bude stát v čele powriů. „Nebo alespoň zaútočit na lidi, takže se problém vyřeší a bude otevřená větší cesta.“

Démon přikývl potěšen a powrie se trochu narovnal.

„Nyní jsi vůdcem powriů, Kos-kosio Begulne,“ prohlásil daktyl. „A ty a Maiyer Dek si rozdělíte velení nad gobliny, dokud se nenajde náhrada za Gothru. Vás dva pověřuji tím, že dobudete Palmaris do poloviny léta. Uvidím se s vámi před branami Palmarisu, mí generálové, ale jestliže vás budu potřebovat vidět dříve, než budou ty brány naše, váš osud bude jako ten Gothry!“

S bouřlivým bitím křídel a magií, kterou použil na zvýšení plamenů hlavního ohně v táboře, démon odletěl na západ, k dalším okupovaným vesnicím. Když přeletěl přes Konec světa, spokojen se obrátil na sever a přemýšlel, že prolétne nízko nad karavanou, aby dodal svým bojovníkům odvahu a trochu je postrašil.

Ale jeho pozornost upoutalo něco docela jiného, pocit přítomnosti někoho, koho daktyl po mnoho století necítil. A tak se pomalu snášel k zemi, otáčel se v kruzích, ostrým zrakem zkoumal terén a uši měl nastražené.

Někde je tady elf. Jeden z Touel'alfar, jeden z daktylových nejstarších a nejnenáviděnějších nepřátel.

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ SEDMÁ

Jediný soulad

Noc byla naprosto tichá a nepopiratelně krásná. Každou chvíli jim nad hlavou přeplul mrak, hnaný jihozápadními větry, ale většinou hvězdy svítily jasně, a všude byla vůně jara, vůně nového života.

Je to lež, to Elbryan věděl. Vůně nového života bude brzy překryta zápachem goblinů, powriů a obrů a pachem smrti. Všechen klid naruší pochod černé hordy, práskání bičů trpaslíků a hluk válečných strojů.

Byla to krutá lež; ticho, čistota a jarní větřík. Hraničářovu pozornost upoutal pohyb na boku, ale nešel si pro zbraň, neboť poznal známý lehký krok a vůni – která připomínala vzdálené květiny, jemnou vůni přenášenou větrem – ženy, která je mu drahá. Pony přišla přes keř a měla na sobě jen hedvábnou noční košili, která jí sahala jenom ke kolenům. Vlasy měla volně a divoce jí poletovaly. Rámovaly její obličej a smyslně se jí ovíjely okolo tváří a jeden pramen měla pod bradou. Elbryanovo srdce se rozbušilo.

Podívala se na muže a usmívala se, pak zkřížila ruce na prsou, aby se ochránila před větrem, otočila se a dívala se na baldachýn hvězd.

„Jak jsem tě sem jen mohl přivést?“ řekl jí hraničář a došel k ní. Dotkl se jemně jejího ramene.

Pony zvrátila hlavu, položila ji na Elbryanovu ruku a potom se o něho opřela. „Jak bys mne mohl zastavit?“ zeptala se.

Hraničář se měkce zasmál, políbil ji do vlasů a objal ji svými silnými pažemi. Jak? přemýšlel, a jako vždycky obdivoval jejího svobodného ducha. Nemohl by opravdu milovat Pony, nemohl by ji milovat pro ni samou, kdyby ji chtěl kontrolovat, protože jakýkoliv pokus o to by zničil svobodného ducha, kterého tak obdivoval. Její

srdce patřilo jemu, ale měla svou vůli, a hraničář by ji nezastavil, pokud by ji neposlal do bezvědomí a nepřivázal ji v jeskyni.

Žena se v jeho objetí otočila, její obličej pod jeho, a dívala se na něj.

Elbryan se na ni dlouho díval. Představil si její obraz, jak leží mrtvá a čouhá z ní goblinský oštěp, a najednou se odvrátil, vzhlédl ke hvězdám a přemýšlel, jak by žil, jaký směr by nabral jeho život, kdyby se jí něco stalo.

Na tváři cítil její ruku a potom ho Pony obrátila k sobě. „Všichni jsme v nebezpečí," připomněla mu. „A já mohu umřít a ty také."

„Ani nic takového neříkej."

„Je to jenom možnost," opravila se Pony, „volba, kterou jsme učinili ze své vlastní vůle a která vyplývá z našich povinností. Nechtěla bych žít ve světě daktyla, kdyby nebyl zničen, a radši bych umřela v boji s ďáblem na dalekém Barbacanu…" Její hlas se vytratil, stoupla si na špičky a jemně Elbryana políbila. „Radši bych umřela v boji vedle svého přítele, vedle své lásky."

Znovu se začal dívat jinam. Nebyl schopen se s takovou možností vyrovnat, avšak Pony ho chytila pevně za bradu a znovu ho otočila k sobě a z jejích rysů se najednou vytratila jemnost.

„Jsem bojovník," prohlásila. „Celý život jsem bojovala, od toho dne, kdy jsem odešla ze zničeného Dundalis. Má povinnost není o nic menší než ta tvoje."

„Samozřejmě že ne," souhlasil rychle Elbryan.

„A jestli mám zemřít, ať je to v bitvě," řekla a zaskřípala přitom zuby. „Ať je to proti démonu daktylovi, nebo při ochraně Avelyna, aby mohl být démon zničen. Jsem válečník, má lásko. Dopřej mi správný konec!"

„Radši bych, aby náš konec byl společný a za sto let," odpověděl Elbryan a v jeho tváři se objevil bezmocný úsměv. Pony se natáhla, aby se dotkla toho úsměvu, a ucítila jeho neholenou bradu.

„Ale, má lásko," řekla šeptem, „přilož si to krásné elfí ostří na tu bradu, nebo můj obličej bude svítit poškrábáním."

„Víc než jenom tvůj obličej, má lásko,“ škádlil ji Elbryan a zvedl ji před sebe, jemně ji kousl pod bradu a pak ji škrábal bradou po krku.

Pevně se ho držela a náhle byla hra pryč, škádlení se ztratilo v poznání, že se jejich životy asi blíží k brutálnímu konci. Pony ho políbila, tvrdě a vášnivě, popadla ho za vlasy a přitahovala ho blíž, i když už mezi nimi nebyl žádný prostor.

Elbryan ji objal ještě těsněji. Jednou rukou sklouzl po její nahé noze, pak pod košili, přes jemnou kůži jejích hýždí, po zádech nahoru a objímal ji, když ji jemně pokládal na zem.

„Dávka,“ hádal se Avelyn.

Strážce si odfrkl. „Dávka omámenosti, tedy. Jaký blázen vyrobil takovou magii? Drink, který tě složí na zem, když kyj to může udělat lépe!“

„Dávka kuráže!“ protestoval Avelyn a zhluboka se napil. Pak si otřel rukávem ústa.

„Dávka schovávání,“ řekl Strážce vážně a změnil tak tón. Avelyn se tvrdě díval na kentaura. „Já jsem si taky dával,“ řekl kentaur. „Mám rád bažiňák, a žádná dávka tě nenakopne jako dávka tohoto. Ale piji, jen když chci oslavovat, můj příteli, při rovnodennosti a slunovratu, ale ne, abych se schoval.“

To obvinění mnicha zasáhlo, obzvláště od kentaura. Avelyn se se Strážcem sblížil a respektoval ho. Jeho zdravý obviňující tón se nedal zaměnit. Obvykle byl kentaur žoviální. Ale Strážce s mnichovou lahví nesouhlasil.

„Možná že ty se nemáš před čím schovávat,“ řekl mnich tiše a zvedl láhev ke rtům. Ale nenapil se, zadržen nelítostným pohledem.

„Čím víc se schováváš, tím víc se potřebuješ schovávat,“ odpověděl kentaur. „Podívej se na mě, bratře Avelyne. Podívej se mi do očí, abys viděl, že z mých úst nevychází žádná lež.“

Avelyn oddálil láhev od úst a díval se na Strážce. „Neudělal jsi nic špatného, když jsi vzal kameny,“ pravil kentaur.

„Co je to zas za bláznivost?“

„Ale, no tak, přede mnou se neschováš,“ řekl Strážce bez zaváhání a jeho sebevědomí bylo posíleno okamžitou mnichovou až

příliš hlasitou obranou. „Nebojíš se lidí, mnichů a ani dalšího bratra Spravedlnost. Ne, ty se bojíš Avelyna a toho, co jsi udělal své nesmrtelné duši. Poskvrnil jsi ji tedy?“

„Nic nevíš.“

„Ho, ho, ho!“ vybuchl kentaur v dobré imitaci Avelyna. „Znám chování lidí a znám chování Avelyna. Vím, že tvá dávka na kuráž není ničím víc než schováváním se před svou vlastní minulostí, před rozhodnutími, která jsi udělal – a vy lidi jste v tom dobří! Poslouchej mě, poněvadž já ti nelžu, nemám totiž důvod. Udělal jsi dobře, že jsi utekl, že jsi vzal kameny, a dokonce i když jsi zabil muže, který tě chtěl zabít. Udělal jsi, co jsi musel, a tak už se neciť vinen a měl bys před sebou vidět novou cestu. Říkal jsi, že jsi poznal svůj osud, a já v něj věřím, poněvadž jinak bych se k vám nepřipojil. Je nám určeno, abychom se postavili daktylovi, abychom zničili bestii, a to také uděláme, ale jen když tvá mysl bude čistá a tvé srdce také.“

Tato slova od starého, moudrého a tajemného kentaura Avelyna hluboce zasáhla. Podíval se na láhev a poprvé ji uviděl jako nepřítele, jako známku slabosti.

„Nepotřebuješ svou dávku,“ promluvil Strážce. „Ale až daktyla porazíš, tak tě vezmu na bažiňák, a to teprve uvidíš, jaké to je, když se svět točí!“ Natáhl ruku, chytil Avelyna za zápěstí a odtáhl mu láhev dál, dívaje se mu do očí. „Avelyn se před Avelynem nemusí schovávat,“ řekl se vší vážností a mnich po chvíli pomalu přikývl.

„Před daktylem tedy!“ řekl náhle kentaur, spokojen, že je jasné, co chce. „Nyní se chceš schovat před daktylem, ale na to je tahle láhev malá!“

Avelyn nic neřekl a jenom znovu přikývl. Byl ohromen, jak do něj Strážce vidí, jak se podíval do jeho srdce a mysli a zpozoroval skvrnu viny. Pití, které měl vždy u sebe jako dávku kuráže, bylo jenom důkazem zbabělosti, prostředek, jak se schovat před minulostí.

Avelyn se díval na kentaura, smáli se na sebe a mnich hodil láhev do keře.

Kentaur pozvedl dudy a měkce hrál. Magie jeho hudby byla taková, že nikdo, ani člověk, goblin nebo obr v lese nemohl najít zdroj. Jeho smutná a zároveň nadějeplná melodie Avelyna uklidnila a podpořila jeho rozhodnutí.

Plula mezi stromy, aby pohladila milence, a dál k Paulsonovi a Chipunkovi na hlídce. A tak byla skupina svázána a připoutána k sobě Strážcovou písní. Byli jedním jediným účelem a jediným souladem.

Tichá a klidná noc nepřinesla Tuntun a Tanečníkovi odpočinek. Elfka pozorně pozorovala hřebce, jestli není unavený, ale kůň běžel a běžel, protahoval se stíny jako měsíc, běžel k obzoru a dál.

Měli před sebou úkol stejně tak důležitý jako lov na daktyla. Tuntun se cítila uražena, že se neúčastní tohoto úkolu, a žádné logické argumenty nemohly změnit elfčiny pocity. Tuntun měla právo být u zničení daktyla stejně tak jako Juraviel, jako kterýkoliv elf nebo člověk. Ale bylo v tom také něco víc, to elfka věděla, a musela si to připustit, neboť důvod ležel v jejím srdci a ne v její mysli. Tuntun musela spěchat, připojit se ke skupině, zčásti proto, že mezi nimi byl její nejlepší přítel Juraviel – i když se stále hádali – ale i proto, že skupinu vede Noční pták. Už nemohla déle popírat své city k hraničáři. V dovedení Elbryana do tohoto bodu hrála důležitou roli, a stejně tak jako matka je vázána ke svému dítěti, Tuntun nemohla dopustit, aby odešel bez ní.

Ano, Noční pták byl důvodem, proč jela nocí. Byl to muž, kterého vycvičila, muž, kterého si zamilovala. Věřila mu – někdy neviděla jeho lepší stránky – avšak chtěla mu v tomto nejtemnějším okamžiku stát po boku a vidět jeho vítězství.

Elfí žena jen sklonila hlavu nad vlající hřívou Tanečníka a pobídla ho k běhu, ale Tanečník, spojený s hraničářem tak jako ona, nepotřeboval pobízení a ani vedení.

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ OSMÁ

Pradávní nepřátelé

„Ty a tvoji přátelé jste nás všechny zachránili, to nepopírám," řekl Jingo Gregor a jeho hlas byl nakřáplý z překvapení a hrůz minulých dní a týdnů. „A přece, chceme dobrovolně jít do začarovaného místa?" Podíval se na větev, kde seděl jejich zřídka viděný vůdce, který je vedl regionem bez cest a mířil na jih. Nyní už byly vidět hory.

„Je to lepší než stát tváří v tvář goblinům," odvětil Belli'mar Juraviel. „Nabízím vám bezpečný přístav. A tato nabídka nepřichází lehce, o tom vás mohu ujistit, pane Jingo Gregore. Jste pro nás cizinci stejně tak, jako jsou Touel'alfar cizinci pro vás, a údolí, které je naším domovem, je pro lidi zavřené. Ale stejně vás tam vezmu, protože když to neudělám, pak určitě zemřete."

„Nejsem nevděčný, Juravieli," odpověděl Jingo Gregor.

„Jen obezřelý," dokončil Juraviel za něj a slezl ze stromu, aby ho muž mohl jasně vidět; byla to jedna z mála příležitostí, kdy elf na sebe nechal padnout pohled někoho ze skupiny lidí. „A také bys měl být, po všech tragédiích, které vás postihly. Ale já nejsem nepřítel."

„To už bylo dokázáno," souhlasil Jingo.

„Pak tedy odpočívej, protože Andur'Blough Inniness není daleko," řekl mu Juraviel. „Považuj za požehnání, že se budeš moci podívat na elfí údolí mlh."

V Juravielově hlase zazněla pochybnost, jestli se rozhodl dobře, když chce vzít lidi do údolí. Ano, je pravda, že tam Elbryana vzali a vycvičili, také je pravda, že Lady Dasslerond dovolila Juravielovi a Tuntun, aby našli hraničáře a pomohli mu. Jenže vzít lidi do údolí bez jejího přímého dovolení bylo pokoušením jejího soucitu, a Juraviel si nebyl jistý, jestli nebudou odmítnuti. A možná že cesta do údolí bude změněna a ukryta i před Juravielem. Elf věděl, že Lady Dasslerond je milosrdná, ale také byla pragmatická a

ochraňovala svůj rod. Dobro Touel'alfar bylo jí nade vše, možná i nad přežití asi dvaceti lidských uprchlíků.

I přes pochyby v Juravielově hlase se Jingo zdál spokojen – bylo to prohlášení, které mu elf několikrát zopakoval. Juraviel cítil sympatie s touto skupinou, která ztratila své milované při goblinských nájezdech, která byla mučena hnusnými tvory. Tato slova jim bude říkat kdykoli, kdy to bude potřeba, a bude je ujišťovat, i když on sám si není jistý.

Jingo Gregor potom odešel zpět k teplu ohně a svým osmnácti společníkům. Juraviel se také přiblížil k ohni a zúžil kruh své hlídky. Lidé neměli ani potuchy o jeho počínání, protože se pohyboval po větvích pučících stromů velmi tiše. Oheň moc nehořel – nikdy moc nehořel, protože Juraviel počítal s tím, že v oblasti by mohla být monstra, i když si byl skoro jist, že tam žádná nejsou. Nyní už zbyly z ohně jenom uhlíky, které oranžově osvětlovaly ležící lidi.

Juraviel byl také blízko spánku, a tak se pohodlně usadil Ve větvi ve tvaru V. Měl by se dívat na zem, ale v souladu se svou přirozeností pozoroval oblohu, hvězdy a jejich tajemství.

A potom ucítil ještě něco dalšího; něco velice temného ukrutně zlého, jak se řítí k táboru a k Juravielovi. Elf ucítil přítomnost démona daktyla stejně tak, jako on ucítil jeho cítil ošklivost a čisté zlo, nejchladnější ze všech smrtících větrů.

S velkým úsilím odvrátil Juraviel myšlenky od noční oblohy a příchodu zkázy a sklouzl dolů, větev po větvi, až stál uprostřed tábora. Běhal kolem, kopal je do nohou, dokud se všichni lidé neprobudili.

„Běžte!“ nařizoval elf. „Utíkejte rychle do lesa ve skupinách po pěti směrem, který si vyberete!“

Padaly na něj otázky od vůdců skupiny, ale Juraviel neměl času nazbyt. „Nevyptávejte se!“ varoval je elf. „Smrt přichází na křídlech! Ať už jste v lese!“

Daktyl byl tak blízko! Lidé se potáceli, snažíce se pobrat nějaké věci a obout boty, a klopýtali do noci.

Juraviel zůstal u ohně, dokud všichni neodešli, díval se na oblohu a hledal černotu.

Cítil ji, viděl ji, daktyl se řítil dolů, lámaje přitom větve, v posledním momentě se otočil, zastavil sestup a lehce přistál před maličkým elfem.

Juraviel vytáhl svůj malý meč a přemýšlel, na co by mu asi proti strašlivému démonovi byl. Modlil se za to, aby přišli všichni lidé a připojili se k němu v bitvě, ale to bylo přání, které musel zavrhnout, protože věděl, že kdyby mu přišli na pomoc, zemřeli by spolu s ním.

„Touel'alfar," poznamenal démon. „Už vás není moc, už nejste tak silní."

„Běž odtud pryč, démone," pronesl Juraviel svým nejpevnějším možným hlasem. „Nemáš nade mnou vůbec žádnou moc, žádné právo na mou duši nebo srdce. Já jsem zde pánem a odmítám tvé lži!"

Daktyl se mu smál, smál se jeho slovům a odvaze a dělal z něj nevýznamnou věc. „Proč si myslíš, že bych chtěl něco tak bezvýznamného, jako je tvé srdce či duše, elfe?" zavrčel daktyl. „Snad tvé srdce," škádlil ho Bestesbulzibar, „na tom bych si třeba mohl pochutnat, na té slaďounké krvi elfů."

Při řeči se začal pohybovat v kruhu kolem ohně a Juraviel také, udržuje uhlíky mezi nimi. Když se nad tím však elf zamyslel, uvědomil si, že i kdyby plameny sahaly vysoko, nepředstavovaly by pro stvoření z horoucích pekel žádnou překážku.

„Proč jsi venku, Touel'alfar?" zeptal se Bestesbulzibar. „Proč jsi pryč ze svého údolí – ano, já o něm vím. Od té doby, co jsem se probudil, jsem viděl mnoho věcí, hloupý elfe, a vím, že vás není moc a váš svět je menší, je jenom údolím ve světě, který se stal příliš širým a příliš lidským. Tak proč jsi tady, elfe? Co tě přivádí tak daleko od domova?"

„Temnota démona daktyla," odvětil Juraviel pevně. „Tvůj stín nás probudil, bestie, protože my o tobě víme."

„Ale co s Bestesbulzibarem uděláte?" zařval daktyl náhle, vrhl se vpřed, přímo přes oheň, a rozházel tak uhlíky v oslňující sprše. Juraviel tvrdě zaútočil svým malým mečem, ale bestii, dobře opancéřovanou, to skoro nezpomalilo, a démon mu vyrazil meč z ruky, zatímco druhou ho chytil za krk a zvedl ho do vzduchu.

„Ó,“ zahýkal démon v extázi. „Mohl bych ti je vytrhnout, elfe,“ škádlil ho a paťáty mu přejížděl po hrudníku, „a držet je před tvýma očima a zakousnout se do jeho bijícího masa, zatímco by ses díval na jeho poslední úder.“

„Nebojím se tě,“ řekl Juraviel svým zbývajícím dechem.

„Pak jsi blázen,“ odpověděl Bestesbulzibar. „Víš, co je po smrti? Víš, co na tebe vůbec čeká?“ Démon se zle zasmál a jeho smích se nesl nocí.

„Žádné mučení…“ vydechl Juraviel.

„Ty máš opravdu srdce na pravém místě,“ zašklebil se démon a pak se znovu začal smát. „Žádné mučení,“ souhlasil. „Nic! Slyšíš? Nic! Po životě už není žádný další život! Jenom neznámá temnota. Měl bys mě prosit o to, abys viděl další úsvit!“

Juraviel nic neřekl. Snažil se držet si víru, jejíž principy byly založeny na tom, že dobrý život bude odměněn v životě po životě. Uvažoval nad Garshanem Inodielem, který byl elfím bohem, bohem spravedlnosti a slibu, ne tak nepodobným lidskému Bohu. Ale tváří v tvář temnotě Juraviel poznal beznaděj.

„Ale proč jsi tady?“ zeptal se démon znovu a zvědavě se na něj podíval. „A co víš?“

Juraviel zavřel oči a nic neříkal. Očekával mučení, že mu budou odtrženy údy od těla, až dokud nepřizná vše, co ví, dokud nezradí své přátele, kteří odešli na Barbacan. Ne, na to nesmí myslet. Znovu obrátil své myšlenky ke svému bohu a snažil se své další myšlenky přikrýt jím.

Jenomže potom přišlo to nejhorší mučení. Cítil, jak se Bestesbulzibar chladně vkrádá do jeho mysli a prohlíží si ji. Zděšením otevřel oči a uviděl démonovy rysy. Měl zavřené oči, jak se soustředil a používal magii k prohlížení elfovy mysli.

Juraviel tvrdě bojoval, jenže byl poražen. Čím víc se snažil nemyslet na Elbryana a ostatní, tím více démonovi odhaloval. Démon dostane to, co chce, a pak ho zničí a jeho přátele také!

„Avelyn,“ zašeptal Bestesbulzibar.

„Ne!“ vykřikl Juraviel a kopl démona veškerou silou do oka. Elf se vysvobodil a spadl na zem. Snažil se utéct, avšak démon se nad ním tyčil a smál se mu.

„Sem nepatříš,“ přišel náhlý melodický hlas, který démona zaujal. Jak Bestesbulzibar, tak Juraviel se otočili a uviděli z keře vycházet Lady Dasslerond, obklopenou tuctem elfů s připravenými luky a meči.

„Ty pořád žiješ!“ zahoukal démon, když ji uviděl, když uviděl elfku, kterou poznal o několik století dříve.

„A ty se opět procházíš po Coroně,“ odvětila Lady, „a celý svět se před tebou třese.“

„Celý svět by měl! Kde je nyní tvůj Terranen Dinoniel, Dasslerond? Kdo se přede mě tentokrát postaví?“ Když to dokončil, podíval se na Juraviela a ubohý elf se otřásl strachem, že snad prozradil své přátele.

„Kdo, Dasslerond?“ chtěl vědět démon. „Snad ty, nebo ten zbabělý elf?“ Démon se rozhlédl a podíval se na tvory kolem a hlasitě se zasmál. „Vy všichni? Dobře tedy. Alespoň už nebudu cítit vaši přítomnost!“

„Nebudu s tebou bojovat,“ odpověděla Lady Dasslerond klidně. „Ne zde.“ A pak zvedla velký zelený drahokam zářící silou, jehož světlo osvítilo vše v oblasti zeleně – všechno kromě démona, protože jeho stín nemohl být překonán žádným světlem.

„Co je to za trik?“ protestoval daktyl. „Jaký bláznivý…“ Slova mu uvázla v hrdle, když se svět začal měnit, rysy se mísily v zelené mlze a znovu se zjasnily pod jasnými hvězdami.

Všichni byli v Andur’Blough Inniness. Lady Dasslerond, Juraviel, všichni elfové, uprchlíci a Bestesbulzibar.

„Co je to za trik?“ řval démon a náhle si uvědomil, že by se neměl nacházet na tomto místě, v srdci elfí síly.

„Pozvala jsem tě do svého domova, tvore stínů,“ odvětila Lady a hlas se jí třásl vyčerpáním po obrovském úsilí, které ji stál transport celé skupiny. „Zde mne nemůžeš porazit.“

Démon zavrčel a uvažoval nad jejími slovy, cítil její sílu v této oblasti. „Ale brzy,“ slíbil.

Lady pozvedla zelený drahokam, srdce údolí, který nyní bojovně zářil.

Bestesbulzibar zařičel vztekem a bolestí. „Tak jsi zachránila elfa a dvacet ubožáků," syčel. „Co to bude platné, až celý svět bude můj?" Zvedl křídla a odletěl za zvuku elfich luků, za jejich urážek.

Ale radost z jeho odchodu nevydržela dlouho. Lady mu povolila vstup jenom z nutnosti. Nemohl je porazit, protože neudělali nic, čím by ho vyvolali, ale také ho nezničili.

Juraviel se připojil k Lady Dasslerond, která stála nad místem, odkud démon odletěl. Zem byla zčernalá a zuhelnatělá.

„Rána, která se nezhojí," řekla Lady malomyslně.

Juraviel si klekl a lépe si zemi prohlédl. Cítil tam hnilobu; země sama byla poskvrněna ďáblem.

„Hnisající rána, která se pomalu rozšíří," připustila Lady. „Musíme se dobře starat o zem okolo tohoto místa naší magií a písní, nebo se hniloba rozšíří po celém údolí."

Juraviel si povzdechl a vypadal beznadějně. Na tváři měl vinu.

„Daktyl sílí," řekla a neobviňovala ho.

„Selhal jsem."

Lady Dasslerond se na něj nevěřícně podívala.

„Démon ví," připustil Juraviel. „Ví o Elbryanovi, o Avelynovi a o plánu."

„Pak tedy Elbryana lituj," řekla Lady, „nebo měj důvěru v Nočního ptáka a Avelyna, který má srdce na pravém místě. Šli na sever, aby s démonem bojovali, a to také udělají."

Juraviel se díval na černou jizvu, kterou démon zanechal na půdě jejich nádherného domova. Netvor zesílil tak, že poskvrnil údolí. Lady Juraviela pobídla, aby si držel svou víru, ale na jeho tváři byl jasný strach.

„A nyní máme povinnosti," pokračovala Lady, mluvíc hlasitěji k ostatním elfům. „Všichni. Máme nečekané hosty, o které se musíme postarat, než je dostaneme k jejich rodu na bezpečné místo – jestli nějaké takové je." Podívala se na černou jizvu krásného údolí. „Máme mnoho práce," pronesla tiše.

KAPITOLA ČTYŘICÁTÁ DEVÁTÁ

Lovná zvěř

„Terén se stává divočejší, strýčku Mathere, vhodnějším pro naše nepřátele. Lesy jsou starší, nekácené lidmi, a jsou také tmavší. Zvířata se nás nebojí, nemají respekt k našim zbraním a naší obratnosti.“

Elbryan se pohodlně opřel o kořen stromu v jeskyni, která mu sloužila jako improvizované Orákulum, a trávil tam svá vlastní slova. Byla to pravda. V tomto vzdáleném severním regionu bez lidských sídlišť se celý svět zdál větší. Nebetyčné hory, které tvořily Barbacan, se rýsovaly jen jeden den cesty odsud a dominovaly severnímu horizontu, takže cestovatelé se cítili ještě menší.

„Mám z toho dost smíšené pocity,“ pokračoval hraničář. „Mám obavy o naše bezpečí – budu schopen ochránit svoje přátele, ne nezbytně od hrozeb našeho nepřítele, ale od pravd přežití v této oblasti? A přece jsem nějak volnější než kdy dříve a více využívám výcvik elfů. Zde není místo pro chyby, žádné hranice bezpečí, a kvůli tomu jsem ostražitý a třesu se pozorností. Mám strach, a proto jsem naživu.“

Elbryan se opět odmlčel a usmíval se nad ironií toho všeho. Mám strach, a proto jsem naživu.

„Kdyby většina lidí dostala šanci vybrat si, zvolila by si život v tichém luxusu,“ řekl měkce, „obklopila by se sluhy a konkubínami. To je jejich chyba, neboť zde jsem naživu desetkrát více, než by kdy mohli být oni. A s výzvou, jako je Pony – a s výzvou, kterou pro ni představuji já – jsem mnohokrát spokojenější. Věřím tomu, že to je rozdíl mezi fyzickým uspokojením a milováním se, rozdíl mezi uvolněním se a vášní. I kdybych zde měl umřít, na okraji katastrofy, žil jsem plněji, než většina lidí kdy pozná.

A tak nelituji této cesty, kterou mi osud přidělil, strýci Mathere, nelituji ani ostatních – Strážce a Avelyna, Paulsona a

Chipmunka a vůbec ne Pony. Nelituji, že se vydali touto cestou. Lituji jenom Juraviela, že povinnost obrátila jeho kroky.“

Elbryan si dal bradu do dlaní, odpočíval, přemýšlel a díval se na obraz v okraji zrcadla. Všechno to byla neodvolatelná pravda. Nenáviděl smrt a utrpení, avšak nemohl popřít vzrušení, pocit správné věci; víru, že změní svět.

Zblízka se podíval na obraz Mathera a hledal úsměv souhlasu anebo zamračení, které by ukazovalo, že jeho pocity nejsou správné a že jsou jen obranou proti beznaději. Podíval se a uviděl, jak se do zrcadla vkrádá stín. Hraničář si povzdechl. Myslel, že je to znak nesouhlasu, že padl do pasti mystifikace, ale postupně pochopil, že ten mrak nevydává Mather a nevyjadřuje jeho pocity. Elbryan poznal, že je to něco jiného, něco temnějšího.

Elbryan se zpříma posadil a ani nemrkl. „Strýčku Mathere?“ zeptal se bez dechu a do těla se mu vkradl chlad. Chlad, temnota a živá smrt.

Hraničářova mysl se zmítala a snažila se pochopit tento nepopiratelný jev. Jenom jeden tvor přinášel takovouto temnotu, a potom to pochopil. Jestli to bylo varování ze života po životě od Mathera anebo spojení přes magii Orákula, to nevěděl a ani se o to nestaral. Co však věděl, bylo to, že démon ho na dálku hledá svým duchovním zrakem.

Padl na něho strach, když si uvědomil, že používání Orákula by mohlo pomoci je lokalizovat. Vyskočil, praštil se přitom do hlavy a běžel k zrcadlu, otočil ho dolů a přerušil tak spojení. Potom běžel k východu, odtrhl závěs, obtočil ho kolem zrcadla a pak vylezl ven do ubývajícího světla, volaje Avelyna.

Daktyl vytáhl z proudu lávy svůj nejnovější výrobek – zářící oštěp – a zvedl ho.

„Jsou to všichni blázni.“ Bestie se zasmála a dívala se na svoje mistrovské dílo, na zbraň, která najde a zničí ubohé lidi, kteří hledají Aidu. Do špičky poslal svůj zrak k vysledovaní lidské magie. Poslal do ní svou sílu, moc podsvětí, sílu ohně.

Pak si netvor zavolal své elitní stráže, obrněné obry a jejich vůdce Togula Deka.

Když se obr postavil před svého temného pána, ten mu podal oštěp.

Togul Dek váhal, bál se horka a magické síly.

Bestesbulzibar se k němu s oštěpem natáhl blíž a zavrčel konečné varování a Togul Dek, který se bál více démona než ohnivé zbraně, ji bez dalšího otálení vzal, přestože se otřásl, jakmile se kov dotkl jeho ruky.

Jeho výraz byl plný překvapení, protože oštěp byl v ruce příjemný.

„Vezmi si s sebou deset bojovníků," nařídil Bestesbulzibar. „Lidé se blíží k mému trůnu. Oštěp tě povede."

„Chce Bestesbulzibar, který je králem, nějaké živé?" zeptal se obr.

Daktyl zavrčel, jako by ta myšlenka byla absurdní, a odhalil tak, že nemá čas na nějaké ubohé lidi. „Přineste mi jejich hlavy," nařídil jim. „Zbytek můžete sníst."

Obr se otočil na jedné noze a šel. Po cestě pobral deset svých nejbližších spojenců z elitní stráže a vyhrnuli se ven z trůnního sálu.

Daktyl propustil ty, kteří zbyli, a potom se přesunul zpátky k lávové řece, zabořil paňáty do ohnivého kamene, cítil sílu magie, které velel, a přemítal o své temné, absolutní vládě.

„Jak jsem jen mohl být tak hloupý?" lamentoval Avelyn a spustil hlavu do svých buclatých dlaní.

„Cože?" dožadovala se vysvětlení Pony, která si uvědomila, že není čas na pochyby a obviňování. Každé výzvě se museli postavit bez lítosti nad minulými skutky.

„Měl jsem vědět, že nás daktyl najde, měl jsem předvídat jeho magické vize," odpověděl Avelyn.

„Nevíme, jestli nás našel," přerušil ho Elbryan. „Možná že stín v Orákulu byl jenom varováním. Od našeho odjezdu jsme potkali málo nepřátel. Jen jednu organizovanou skupinu. Proč by Bestesbulzibar…"

„Nepronášej jeho jméno tak blízko jeho domova!" varoval ho Avelyn. „Ani na něj nemysli, jestli dokážeš kontrolovat své myšlenky!"

Elbryan omluvně přikývl. „Nevíme však, jestli už je příliš pozdě," řekl hraničář tiše.

„Postavíš tedy štít?" zeptal se Strážce.

Avelyn přikývl. Použil sluneční kámen, který vzal Quintallovi, a zaktivoval štít proti magii. Nebylo to těžké, a někdo tak silný jako Avelyn mohl udržovat sluneční kámen funkční bez toho, aby plýtval energií.

Teprve nyní si Avelyn uvědomil, že jej měl použít, už když vyrazili z Dundalis.

„Stupidní!" zavrčel Paulson a odběhl pryč.

Elbryan ho rychle následoval, chytil ho za loket a vedl ho dál od tábora k řadě borovic, kde si mohli promluvit soukromě.

„Nezmínil ses, že bychom měli vztyčit ochranný štít," poznamenal.

„Ale já nejsem žádný kouzelník," hádal se Paulson. „Ani jsem o takové věci nevěděl."

„Pak je tedy dobře, že je Avelyn s námi a může zabránit démonovu pohledu."

„Jestli už nás neviděl," řekl Paulson a rozhlédl se nervózně kolem.

„Já nebudu tolerovat žádné obviňování," pronesl Elbryan přísně.

Paulson se na něj dlouho díval a nakonec se hraničářovu neúnavnému pohledu poddal. Místo toho, aby se postavil do obrany, což by pro něj bylo přirozené, snažil se vidět věci z Elbryanovy perspektivy. „Je dobře, že je Avelyn s námi," řekl upřímně.

„Dostaneme se tam," slíbil hraničář a šel pryč.

„Hej, hraničáři," zavolal za ním Paulson poté, co Elbryan ušel několik kroků. Elbryan se otočil, aby se na něj podíval.

„Dostaneme se tam, jo? A jsi si jist, že je to dobrá věc?"

„Jsem si jistý, že ne," odpověděl Elbryan a oba muži si vyměnili úsměv.

Společníci se krčili za hřebenem vysokého skalnatého srázu, odkud pozorovali nejnovější karavanu na cestě z Barbacanu. Vpředu byli goblini a vypadali zuboženě – obzvláště ti, kteří táhli válečné

stroje – katapulty, balisty a beranidla. Karavana pokračovala – vycházela z průsmyku v tmavé hoře a formovala řadu na východ od spojenců.

„Alpinador je také pod náporem," prohlásil Elbryan. „Daktyl využije letních měsíců, aby se dostal na pobřeží, kde ho čekají powriové na lodích," dodal Avelyn a potom, když zauvažoval nad svými slovy, zafrkal. „Tedy jestli už se tam armáda nedostala nyní!"

„Pak nemáme času nazbyt," poznamenal Strážce o několik stop níže. Kentaur se zjevně nemohl vyškrábat na skálu a skrčit se, a tak strávil poslední půl hodiny netrpělivým čekáním, posloucháním popisů exotických strojů powriů a nekonečného počítání obrů, které prováděl Paulson.

„Musíme teď počkat na Pony," připomněl Elbryan netrpělivému kentaurovi.

„Pak už tedy nečekejte," ozval se hlas a skupina se otočila a uviděla ženu, jak přichází po cestě. „Je tam několik průsmyků, jimiž se tam dostaneme," vysvětlila. „Tato cesta se rozvětvuje asi po čtvrtině míle. Jedna cesta vede zpět, ale druhá vede do hor."

„Je tam krytí?" zeptal se Elbryan. Pony pokrčila rameny. „Tolik, v kolik můžeme doufat," odpověděla. „Po obou stranách cesty jsou kameny, ale jestli bude mít nepřítel stráže na správných místech, pravděpodobně nás brzy uvidí."

„Potom je musíme spatřit první," řekl Elbryan odhodlaně a vzal si Jestřábí křídlo. Poslal Chipmunka doleva, Pony doprava a sám přešel před ostatní a vedl je.

Za hodinu vylezli po jižní straně temné hory, k řadě stromů, kde foukal studený vítr. Elbryan daleko vpředu a z dohledu dělal značky, avšak i tak se bál, že budou rozděleni a ztratí se. Barbacan byl divoký; všude byly obrovské kamenné výčnělky, rozeklaná skaliska a husté shluky temných stromů. Bylo to místo, kde cesty náhle končily nad propastí nebo kde se kameny mohou svalit na hlavu nepozorného cestovatele. Místo primárního nebezpečí, místo, kde se cítil nejvíce naživu.

Elbryan se skrčil, když uslyšel slabý zvuk, a přesunul ruku z luku k meči. Ukryl se za větší kámen, pak padl na břicho a vyhlížel přes jeho okraj na průrvu v hoře, plnou stromů a křovin.

Znovu přišel ten zvuk, zvuk měkkých kroků, a Elbryan podle něj vysledoval jeho zdroj, pouhý stín, ladně se pohybující tou změtí. Znovu zvedl luk a nespouštěl oči z cíle.

Uvolnil se, když stín vystoupil na otevřené prostranství.

„Pony," zavolal tlumeně a upozornil ji tak na sebe. Také si ale všiml jejího pohybu, a to ho drželo v pozornosti.

„Goblin," zašeptala až z krátké vzdálenosti a neodvažovala se přejít přes otevřené prostranství k hraničáři, „vysoko a nalevo za tou dvojitou borovicí a tím kamenem."

Elbryan se podíval určeným směrem, jenomže musel vyjít z úkrytu, aby vůbec na kámen viděl. Přikývl, když to místo uviděl.

„Kolik?"

„Viděla jsem jen jednoho," odpověděla Pony. „Může jich tam být víc, dole a nalevo."

Elbryan se ohlédl po cestě. Přesunoval se od stínu ke stínu a bylo nepravděpodobné, že by ho goblin uviděl, avšak Avelyn a zvláště Strážce budou mít problémy. Trio vzadu už brzy bude goblinovi v dohledu.

Nahoře zaznamenal pohyb – temný tvar se vyhoupl na kámen. Nejistý hraničář zvedl Jestřábí křídlo a nasadil šíp. „Jestli jich tam je víc, brzy o nás budou vědět," zašeptal.

„Možná že bych se mohla dostat za ně," odvětila Pony.

Elbryan začal nad tou možností uvažovat a pak uviděl, že goblinova pozornost je jinde – zaměřená na něco za Elbryanem.

„Už o nás ví," řekl hraničář a zvedl luk. Střela byla na sto yardů a jako cíl neměl více než goblinovu hlavu a ramena. Od hory také vanul vítr. Šíp zasáhl goblina a ten se svalil.

Potom uslyšeli výkřik druhého, který vyběhl zpoza skály a utíkal.

„Ví o nás!" zavolal hraničář na Pony a dvojice vyskočila a pustila se do pronásledování, přestože měla malou naději, že tvora chytí. Jenom o několik kroků později se zastavili, viděli, jak se goblin vrací a klopýtá směrem k propasti.

Zvědavě ho pozorovali, jak zakopl a padl na zem. Za chvíli se z keřů vynořil Chipmunk a šel si vytáhnout své nože.

„Velmi dobře,“ řekl Elbryan, i když muž byl moc daleko na to, aby ho slyšel.

„Ještěže tak,“ dodala Pony.

„Běž pro Paulsona,“ vyzval ji hraničář. „Musíme prohledat tuto oblast, jestli tu vraždu nezpozorovaly jiné hlídky.“

A to přesně udělali, obešli oblast a dívali se po stopách goblinů. Když se přesvědčili, že to nikdo neviděl, Elbryan je shromáždil. Přišli do miskovitého údolí, kde zůstali, když se snesla noc. Hraničář by chtěl jít dál, ale nemohl jít po tomto nebezpečném a těžkém terénu v noci, protože by zcela určitě nemohli zapálit louče.

Utábořili se se sebevědomým pocitem, že jejich postup nebyl zpozorován. Nemohli vědět, že obr má zbraň, která ucítila vraždy a vede ho k zabitým goblinům, kteří zůstali nedaleko tábora.

Noc byla tichá a chladná. Mezi kameny skučel vítr. Elbryan a Pony seděli tiše pod dekou. Po straně byl Strážce, který chránil Avelyna před větrem. Lovci byli venku a hlídali.

„Zítra polezeme na ještě příkřejší hory,“ řekl Elbryan starostlivě.

„Jen neměj starosti,“ ujistil ho kentaur. „Najdu si cestu.“

„Ale mám starosti o Avelyna,“ poznamenal hraničář. Jako kdyby to mnich slyšel, obrátil se a zachrápal. „Na tohle není ve formě.“

„On to dokáže,“ pravila Pony. „Cestovala jsem s ním po mnoho měsíců a on si nikdy nestěžoval. Vidí to jako svůj osud, jeho nezastaví překážky v podobě hor.“

Elbryan se dlouho na Avelyna díval a uvažoval nad svými vlastními zkušenostmi s ním.

„A kromě toho,“ upozornil kentaur, „on se výborně vyspí.“

A znovu se mnich jako na povel otočil a zachrápal.

„Chipmunku?“ zašeptal Paulson a jeho hlas byl okamžitě překryt skučícím větrem. „Jsi to ty?“ Velký muž se přikrčil a díval se na skupinu stromů, zdroj nezaměnitelného zvuku kroků.

Až pak si uvědomil, že mezi stromy je jeden, který není stromem. „Zatraceně,“ zamumlal a otočil se k útěku.

Přes jeho hlavu přeletělo točící se stříbrné světlo, které ho donutilo vykřiknout a upadnout. Složil se na zem, ohlédl se na obra a uviděl jeho překvapený výraz, když mu Chipmunk hodil do hrudi nůž.

„Tak tedy pojď!“ zařval Paulson. Pak se vyškrábal na nohy s vědomím, že jeho věrný přítel je nablízku. V mysli mu však zůstal zvonivý zvuk, který slyšel po hozené dýce – pomyslel si, že obři jsou dost tvrdí protivníci i bez brnění.

A tento opravdu měl brnění. To Paulson uviděl, když se k němu netvor přiblížil. Opět přiletěly dýky, tentokrát namířené na obrovu hlavu. Obě byly odraženy kovovou přílbou.

„Nezůstávej tu!“ zavolal Paulson a otočil se na útěk, přičemž zpozoroval oranžovou zář, vycházející po obrově boku. Uchvácen, velký muž zaváhal a poté vykřikl, když zjistil, že zář vydává ohnivá tyč nesená druhým obrem. Vykřikl opět a zvedl zbraň, aby se kryl, ale démonem stvořený ohnivý oštěp ji prorazil a zabořil se mu přímo do břicha.

Paulsona trhaly vlny agónie. Nikdy si nedovedl představit, že by mohl cítit takovou bolest. Byl skoro v bezvědomí, když ucítil, že je zvedán a pak, švihnutím obrových rukou, vhozen do noci, vstříc smrti.

Chipmunk běžel a křičel a po tváři mu tekly slzy strachu a hrůzy. Plakal kvůli ztrátě dalšího kamaráda. Všude okolo byli obři. Cítil za sebou teplo ohnivého oštěpu. Musí se dostat zpátky do tábora! Ale zároveň si uvědomil, že je tím dostane do nebezpečí, že jim přinese konec!

Místo toho tedy našel díru, zahrabal se do ní a přikryl se listy. Jeho důvěra se neustále zvyšovala, když uslyšel, jak dva obři proběhli kolem a nenašli ho. Proběhl třetí, a poté přišel ten, který nesl ohnivý oštěp.

Ten ho také začal přecházet, ale pak se za dírou zastavil, protože byl naveden démonickou zbraní.

Chipmunk se snažil vykřiknout, když byly listy odhrnuty a když se podíval na obludu s oštěpem, ale nevyšla z něj ani hláska, jenom výdech, když na něj padla zbraň.

Výkřiky dvojice upozornily Elbryana a ostatní na nebezpečí, a tak nebyli nepřipraveni, když se šest obrů prodralo keři a vevalilo se do tábora. Vůdce, který si myslel, že Strážce je jen kůň, vskočil přímo k němu. Strážce měl skloněnou hlavu a tělo.

Jak ho obr přecházel, kentaur se otočil, zvedl luk a vystřelil. Šíp prorazil brnění, ale nezpůsobil žádnou vážnou ránu. Tři rychlé kroky, a kentaur byl u obra a bouchl ho do zad. Jeho těžký luk se odrazil od brnění, rozbitý na třísky. Obr klopýtl a spadl a kentaur si nadával za to, že použil luk, a sahal po kyji. Jenže blízko byli další dva obři, kteří se k němu nyní blížili.

„Co to děláš?“ zeptala se Pony Avelyna, když vytáhl kámen, který dosud neviděla, kouli černých osmistěnných krystalů.

„Je to magnetit,“ vysvětlil Avelyn. Pak ztichl, vyslal své myšlenky ke kameni a použil své magické energie, aby vyvolal jeho sílu. Obři se blížili ke kentaurovi a Elbryan, jenž předtím odběhl stranou, nyní hlásil příchod dalších.

Pony opustila Avelyna a spěchala k Elbryanovi.

Padla na ně oranžová záře, jak se přibližovali další tři obři. Ihned zapracovalo Jestřábí křídlo, šíp za šípem se odrážel od brnění, od hrudního plátu, pak od hledí a několik šípů se zabodlo do obrova obličeje a přinutilo ho zahýkat bolestí.

Jenom jeden ze tří se vzdal útoku a držel se za obličej. Byl oslepen.

Elbryan pustil luk a vytáhl Bouři. Nařídil Pony jít doleva, k obrovi bez ohnivého oštěpu, protože cítil, že ta zbraň má nějakou ďábelskou sílu.

Pony souhlasila, protože si myslela, že tento obr, který byl menší, bude lehčím úlovkem – ne že by byli obři snadnými úlovky! Běžela rovnou na něj a předstírala úskok do strany, když zvedl meč. Ale rychlá Pony udělal krok doleva, pak zpět doprava, pak dopředu pod máchnutím obrova meče a udělala kotrmelec přímo mezi jeho nohy.

Obr rychle zareagoval a srazil nohy k sobě, aby ji uvěznil.

Ponyin grafit zabránil tomuto manévru; vyslal blesk podél obrových stehen a zanechal ho s klepoucíma se nohama. Nyní se

Pony pustila do konvenčního boje. Tasila meč, obrátila se k monstru a praštila je zbraní do zad, hledajíc mezeru v brnění.

Neviděla žádnou, ale zůstala za obrem a uhýbala, když se obr snažil otočit a chytit ji.

Elbryan nevěděl, co si má o svém obrněném nepříteli myslet, a obzvláště o tom ohnivém oštěpu. Jak to, že jeho ruce nehoří? přemýšlel hraničář, protože oštěp je určitě horký.

Obr bodl dopředu a hraničář už na to v žádném případě nemyslel, protože chtěl uchránit své tělo od obrovských děr. Hodil sebou do strany, bránil se Bouří a každá jeho rána vyvolala na oštěpu záplavu jisker.

Elbryan věděl, že se musí dostat výš, na vzdálenost seku do hlavy. Znal terén, ten měl poznamenán v mysli. Běžel do strany, potom vyskočil na kulatý kámen, získal rovnováhu a rychle se v útoku otočil proti spěchajícímu monstru.

Bouře udeřila v rovině s obrovýma očima. Oštěp vylétl v bloku, ale bylo již příliš pozdě a čepel sekla přes průhled a otočila obrovi hlavu.

A znovu vylétl oštěp. Elbryan se otočil a potom skočil dopředu a máchl mečem do boku, než si obr stačil přitáhnout podivný oštěp zpět k sobě. Udeřil obra do hlavy, srazil mu helmu a obr klopýtal na stranu.

„Ten další už nebude tak dobře blokován!“ slíbil hraničář.

Ale obr měl rovněž v zásobě jeden trik. Zaútočil na Elbryana, jenomže změnil svůj pohyb, když hraničář zvedl meč v krytu a vytočil chodidla ven, aby mohl ustoupit dozadu nebo do jedné ze stran. Obr místo toho bodl oštěpem dolů, přímo do kamene, a Elbryan byl příliš překvapen, aby využil chvilkovou mezeru v obrově obraně a zaútočil.

Místo toho musel uskočit daleko do strany, poněvadž kámen se rozpálil, zčervenal a pak se pod ním roztavil!

Hraničář byl ochromený, ale věděl, že se musí pohybovat, protože roztavený kámen zapaloval malé ohýnky v křoví.

V té náhlé záři uviděl víc obrů v kruhu kolem a mezi posilami a tím strašným ohnivým oštěpem poznal, že on a jeho společníci jsou v menšině.

Avelyn se ponořil hlouběji do kamene a cítil, jak se jeho energie shromažďuje až na kritickou hranici. Magnetit byl silně magnetický, jeho kouzlo ho pošle neuvěřitelnou rychlostí do kovu, mnohem rychleji než střelu z kuše.

Mnich klopýtl vzad a málem upadl, jak kámen náhle neomylně vystřelil k brnění obra, který stál za Strážcem. Narazil tvrdě a poslal obra na zem, a potom, k Avelynovu překvapení, protože on nikdy ještě magnetit nepoužil, se složil další obr.

Strážce právě srazil helmu padlému obrovi a rozdrtil mu kyjem hlavu dřív, než mohl vstát. Vtom za sebou uslyšel rámus, otočil se a uviděl, že oba obři padají k zemi a ten bližší má v hrudním brnění a v hrudníku samotném díru.

„To byl dobrý zásah!“ pogratuloval kentaur Avelynovi.

Mnich chtěl běžet ke Strážci, k obrům a chtěl si vzít kámen. Ale pak se objevili další obři.

„Na můj hřbet!“ zvolal kentaur.

„Můj kámen!“

„Není čas!“

„Všichni pryč!“ ozval se Elbryanův výkřik. „Avelyn se Strážcem! Já s Pony! Paulson s Chipmunkem!“ Jestli ti dva jsou ještě s námi, dodal v duchu. „Pryč směrem, který si vyberete.“

Pony nemohla uvěřit tomu, co slyší, co vidí. Došli tak daleko spolu a nyní jsou nuceni k improvizovanému, neorganizovanému útěku. Počkala, až se její obr narovná, a pak mu znovu proběhla mezi nohama. A znovu přišel zvuk blesku, a tentokrát svaly obra zradily a on padl na zem.

Pony neměla čas zastavit se a využít toho, běžela ke středu tábora, viděla Avelyna a Strážce a doufala, že se všichni spojí dohromady.

Viděla, jak mnich leží na hřbetě kentaurovi, jehož silné nohy se zarývají do severního svahu misky, směrem, odkud přišli obři. Dostali se na okraj svahu, přejeli přes něj a obloha se skoro okamžitě rozzářila velkou ohnivou koulí.

Pony upadla, celá bitva se na okamžik zastavila, a když popadla dech, byla ráda, že uslyšela zvuk vzdalujících se kopyt. Avelyn a Strážce se dostali pryč.

Ale jak to bude s ní a s Elbryanem? Pony probíhala mezi kameny a v patách měla dva obry. Instinktivně rychle sebou hodila dopředu, přes obra, kterého Strážce zabil. Ucítila vítr a uslyšela úder, jak se kyj obra zabořil do brnění.

A potom znovu utíkala, očekávala, že bude každou chvíli pohřbena, že její život skončí v náhlé explozi bolesti.

Přelezla dalšího obra a snažila se najít pevnou půdu pod nohama. Jenže zakopla, padla na třetího mrtvého obra a ruka jí sklouzla do jeho rozervaných vnitřností, přičemž si ji odřela o zubatou hranu prsního krunýře.

Přímo za ní se bojovalo! Otočila se a uviděla Elbryana, jak se míhá mezi dvěma obry a Bouře zuřivě pracuje. Jenže nemohl vyhrát! I kdyby porazil tyto dva, další se rychle blížili, včetně toho s ohnivým oštěpem.

Pony se rukou zapřela o něco tvrdého a zjistila, že je to Avelynův kámen. Chvíli se na něj zvědavě dívala a snažila se zjistit jeho energii.

„Utíkej!“ slyšela Elbryanův výkřik.

Pony se podívala na bitvu a uviděla Elbryana s Jestřábím křídlem v jedné ruce a Bouří v druhé, jak odskakuje z dráhy kyje a pak skáče zpět, aby unikl máchnutí meče. Pony vykřikla, poněvadž si myslela, že její láska bude rozseknuta vedví, ale Elbryan uskočil dost rychle.

Když přistál na zemi, rozběhl se dopředu, divoce křičel a sekal bělomodře sálajícím mečem sem a tam, až to na brnění jiskřilo.

Ale jeho taktika velice dobře fungovala, protože přinutila obry k chvilkovému ústupu a vyvedla je z rovnováhy. Jeden upadl přes mrtvolu a při pádu se natáhl, aby se chytil svého společníka. Dalším skokem Elbryan poslal na zem i druhého.

Hraničář na ně nechtěl útočit, ne, když se přibližovali další. Otočil se a utíkal, stejně jako Pony. Na severním svahuji dohnal a společně následovali stopy svých přátel. Za hřebenem uviděli důsledek Avelynovy ohnivé koule – malé ohně všude kolem, z nichž

ten největší hořel na zkroucené a zčernalé mrtvole dalšího obra. Dvojice probíhala žárem a kouřem, klopýtala a podpírala se. Za sebou slyšeli řev a v tom okamžiku věděli, že zastavit se by znamenalo smrt.

Čtyři přeživší slepě odklopýtali do noci, rozdělení na dva a dva, a třetina skupiny byla mrtvá.

KAPITOLA PADESÁTÁ

Útěk

Avelyn ležel kentaurovi na hřbetě a díval se víc dozadu než dopředu. Modlil se za své přátele.

Strážce se však ani neotáčel, ani nezpomaloval. Rozhodně běžel po horských cestičkách, jeho kopyta se pevně zasekávala do země a poháněla ho a jeho důležitého jezdce kupředu. Brzy poté, co opustili tábor, Avelyn dal kentaurovi před oči kočičí oko. Strážce tak viděl ve tmě a nebyl zpomalen tak jako pronásledující obři – tak jako jejich přátelé.

„Musíme se ukrýt!“ křičel mnich.

„Nebudeme teď zastavovat!“ odpověděl konečně kentaur, a aby dodal svým slovům váhu, ještě více se sehnul a nabral větší rychlost.

„Úkryt!“ trval na svém Avelyn. „Musíme počkat na Pony a Elbryana a společně zmást obry!“

„Nás žádný obr nechytí!“ ujistil ho kentaur. „Ani Elbryana a Pony, i když je mi jich líto.“

„Oni nejsou mrtví!“ řekl mnich.

„Ne, to ne,“ souhlasil Strážce. „Oba jsou vynalézaví. Nejsou mrví, ale nedohoní nás. Až zabiješ daktyla, vrátíme se a najdeme je, o tom nepochybuj!“

Na to už Avelyn neměl žádnou odpověď. Skoro nemohl uvěřit tomu, že by Strážce opustil své přátele v takové nebezpečné situaci. Až pak začal Avelyn chápat, jak je kentaur odhodlaný, jak jsou všichni odhodlaní, protože je naděje, že bude bojovat s daktylem a vyhraje. Avelyn věřil, a tak o tom i mluvil, že je jeho osudem utkat se s příšerou z pekla a jeho přátelé se rozhodli ho tam dostat, a kdyby umřeli všichni – ať se tak stane.

Na mnicha padla veliká tíha, když si uvědomil zodpovědnost, která byla větší, než kterou až dosud poznal, větší než jeho osmileté

odhodlání, díky kterému se dostal do Sv. Mere-Abelle, o mnoho větší než odpovědnost k životnímu přání své matky, větší než ta, kterou na něj vložila církev a Bůh, když dostal za úkol jet na Pimaninicuit, kde měl sebrat a připravit kameny. Avelyn byl napřed připraven se s kentaurem hádat, i kdyby měl spadnout z jeho hřbetu nebo použít nějakou magii, aby zastavili a počkali na své přátele. Ale nyní zůstal zticha a nestěžující si Strážce ho chtěl doručit na místo, a to také dělal.

Nebo budou všechna ta úmrtí na nic.

Ještě za tmy, po mnoha mílích divokého úprku, překonali průsmyk. Vyčerpaný Strážce nechtěl zastavovat, ale byl rád, když Avelyn prohlásil, že chvíli půjde pěšky.

Když se dvojice dívala do údolí uvnitř prstence hor, byla ohromena – obzvláště Strážce, který takové velké tábořiště ještě neviděl. Pod nimi ve tmě svítily tisíce ohňů.

A za těmi masami se rýsovala jediná tmavá silueta – kuželová hora, z jejíhož vršku vycházel tmavý kouř.

Aida.

„Daktylův domov," zašeptal Avelyn ke kentaurovi.

„Můžeme se dostat dolů a okolo tábora," pronesl Strážce o chvíli později, poté, co prozkoumal rozložení tábora. Kentaur ukázal nalevo, k jedné z černých paží vedoucích z hory, blízko u základny kopce, na kterém stáli. „Vypadá to na jeden den cesty," dokončil kentaur.

„V denním světle okolo té hordy?" zeptal se Avelyn pochybovačně.

„Nemáme jinou možnost. Dostaneme se za paži a budeme doufat, že nepřítel na druhé straně nemá také armádu."

Avelyn přikývl a následoval nezdolného kentaura, který popíral své vyčerpání.

Běželi správným směrem, to Elbryan věděl, a následovali své přátele, přestože se k nim nepřibližovali. Každou chvíli běželi přes blátivé místo, v němž byly stopy Strážce. Zpozoroval, že jsou daleko od sebe. Kentaur byl v plném cvalu. A to bylo to, co chtěli.

Povinnost jim říkala, že musí jít za nimi, ale vyšší účel říkal, že jediné, na čem záleží, je doručit Avelyna na místo.

„Běž, Strážce," zamumlal Elbryan několikrát a Pony vždy souhlasně přikývla.

Elbryan byl překvapen, jak snadno se vyzná na horské cestičce, a to i v noci. Barbacan byl impozantním seskupením vysokých skalnatých hor, celoročně pokrytých sněhem, s mnoha příkrými srázy, z nichž některé měly dva až tři tisíce stop. Ale v této oblasti, kde cesta byla mezi dvěmi horami a nešplhala vzhůru, se postup zdál lehký. Hraničář věřil, že se dostanou na druhou stranu a uvidí údolí už před úsvitem. Avelyn jim zhruba popsal, jak to tam vypadá. Jediná hora v údolí pojmenovaná na mapách Aida. Často optimisticky poznamenával, že barbacanské horské pásmo je sice vysoké a zlověstné, ale ne široké.

A tak Pony s Elbryanem běželi s nadějí dál, a i když nebyli tak rychlí jako cválající kentaur, našli mnoho míst, kde mohli spadené kameny přejít a okolo nichž musel Strážce oběhnout. Možná že za úsvitu už uvidí své přátele a budou se s nimi moci spojit.

Jejich pronásledovatelé s nimi nedrželi krok. Elbryan se ale bál, že obři znají oblast lépe než oni a že tudíž znají rychlejší cestu.

Ta obava se potvrdila, když vešli do úzkého průsmyku, kde sice byly kameny a pokroucené stromy chráněné před větrem, ale ze kterého nebylo úniku. Před nimi se objevilo oranžové světlo.

Vyšel obr Togul Dek, stále bez helmy, a obrovské rysy měl zkřivené vztekem. Řval na lidi a řval ještě víc, když ho Elbryan sekl do brnění, a ohnivým oštěpem bodl do stromu napravo a potom do stromu nalevo a oba se ihned vzňaly jako velké svíce. Mezi ně se postavil, orámovaný ohněm, který mu nijak nevadil, a Elbryan a Pony si všimli dvojice obrů za ním.

„Vezmi ho zepředu," nařídil hraničář a pak padl na blátivou zemi a obalil kolem sebe plášť. Vyskočil a běžel na stranu a Pony, jež mu věřila, zaútočila. Mávala mečem a upoutala netvorovu pozornost.

Obr se rozkročil a plácl se svou démonickou zbraní do dlaně. O hraničáře se nestaral, protože věděl, že nemá kam utéci, a místo toho se zaměřil na ženu, odvážnou a bláznivou, která šla vstříc záhubě.

Každý krok byl pro Pony stále těžší. V dálce uslyšela pohyb a pochopila, že další obři – tři či čtyři, jestli dobře počítala – uzavřeli konec průsmyku. Kam šel Elbryan a proč? Proč nepoužil Jestřábí křídlo a nestřílel šíp po šípu do obrovy nechráněné hlavy, dokud by nepadl mrtev k zemi? Potom by mohli bojovat dva proti dvěma a snažit se dostat pryč.

Pony odehnala znepokojivé myšlenky. Musela si připomenout, že je to Elbryan, hraničář, Noční pták, vycvičený elfy.

A najednou ho uviděla, jak běží skrze ohně po nízké větvi napravo od obra. Olizovaly ho plameny, ale on se přes ně v mokrém, zabláceném plášti dostal a přibližoval se k nic netušícímu nepříteli.

Pony zakřičela a zaútočila, čímž na sebe upoutala netvorovu plnou pozornost. Zastavila se a vypustila blesk, který tvrdě udeřil jak vůdce, tak jeho společníky.

Poté, než se Togul Dek mohl vzpamatovat z blesku, byl Elbryan nad ním, běžel ke konci větve, s taseným mečem vyskočil do výšky a rozpřáhl ruce, aby odhodil doutnající plášť dozadu. Zabořil Bouři do obrova obličeje a nohama mu narazil do silné hrudi.

Měl jen jeden úder a ten musel být dokonalý. A také byl. Meč se prosekl skrze kost a maso přímo do mozku.

Togul Dek se snažil reagovat, snažil se zvednout oštěp, jenže zbraň mu vyletěla z rukou a nechala za sebou zářivou čáru. Přistála na kameni, který se okamžitě změnil v lávu, která se spolu se zbraní začala valit po hoře dolů, a jak tavila další a další kameny, stala se z ní ohnivá lávová lavina.

Elbryan prudce vyškubl meč, ale když obr padal na záda, neseskočil z něj; svezl se na něm jako na nějakém podťatém stromu. Dva obři za vůdcem nevěděli, co si mají myslet, a Elbryana ani neviděli, dokud Togul Dek nezačal padat. A pak bylo už příliš pozdě.

Elbryan padl na zem v kotrmelci, vyskočil a tvrdě bodl jednoho obra mezerou mezi náprsním krunýřem a pánevním brněním. Vložil do útoku sílu setrvačnosti, zabořil meč až po jílec a pak jej vytrhl. Na druhého zaútočil ze strany, právě když zvedal kyj. Kyj neškodně prolétl okolo Elbryana, ale zraněný obr, držící se za břicho, se sklonil do cesty zbraně a dostal ránu do hlavy. Padl, vrčel a snažil se setřást omámení a vyrovnat se s bolestí.

Elbryan zaútočil na stále stojící monstrum, a pak odběhl do noci. Myslel si, že nebude dost rychlý, a očekával, že ho obr jednou udeří, ale monstrum nevysvětlitelně upustilo kyj a chytilo se za hledí.

Pony přiběhla, bodla ho zezadu do lýtka a připojila se k Elbryanovi.

„Co jsi mu udělala s očima?“ zeptal se hraničář, ale Pony neměla odpověď, a tak pokrčila rameny a běžela dál.

Pronásledovaní bylo rychlé a nutilo dvojici utíkat co možná nejrychleji. Dorazili ke skalní stěně, na kterou se dalo vylézt, ale Elbryan se bál, že by to pro obry bylo lehčí než pro ně, že by se obři jenom natáhli a stáhli je dolů.

Jenže nebyla žádná jiná možnost, a hraničář se rozhodl. Šplhal a snažil se najít pevný záchyt, aby mohl Pony postrčit nahoru, přes skálu do svobody noci. Přiblížil se k vrcholu, když uslyšel, jak Pony, jenom několik stop pod ním, překvapeně vykřikla.

Elbryan se otočil a vykřikl též, když uviděl, jak se obr natahuje po jeho lásce. Pony neměla v ruce žádnou zbraň – on alespoň žádnou neviděl – avšak ruku měla nataženou k obrovi.

Znovu vykřikla a z jejího sevření něco vyletělo a zabořilo se do obra s kovovým zvukem, a přestože se střela nedostala skrze helmu, ale spíš odskočila, udeřila velkou silou, ohnula kov na obrově obličeji a obr odpadl. Pony rychle sebrala kámen, protože nechtěla opustit tak mocnou zbraň.

Elbryan ji chytil za rameno, vytáhl ji vzhůru a pak ji postrkoval až nahoru. Hraničář chtěl přežít, byl rychlý a dostal se na vršek těsně předtím, než ho chytily prsty druhého obra, který se za ním natahoval.

Pony po nich sekla mečem a pak se dvojice dala znovu na útěk. Tentokrát už za nimi nebyli žádní pronásledovatelé.

„Co jsi udělala tomu prvnímu u skály?“ zeptal se jí hraničář.

„Magnetit,“ odpověděla Pony. „Kámen se spojuje s kovem. Přeji si, abych jich měla o sto více!“

Elbryan se podíval zpět a nad silou kamene jenom pokrčil rameny. Myslel si, že je jeho meč dost dobrý, myslel si, že je výtečný bojovník, a to jistě také byl, ale jak by se mohl měřit se silou kamenů?

Elbryan byl moc rád, že má Pony vedle sebe a že Avelyn, mnohem silnější než žena, je také s ním. Ta myšlenka mu dávala naději, že mnich opravdu porazí démona, který přišel do Corony.

Přestože nerozuměla zdroji toho všeho, Tuntun pozorovala ohnivou lavinu s uspokojením. Elfka hrála v této bitvě jen malou roli a vystřelila jediný šíp. Ale něco takového! Tuntun zabořila šíp přímo do hledí obra. Opět si v myslí přehrávala jeho hýkání a znovu viděla Elbryana a Pony, jak utíkají do bezpečí noci.

Přesvědčena, že prozatím jsou v bezpečí, se elfka vrátila zpátky pod místo boje a připojila se ke svému společníkovi.

„Nebudu tě brát dál," řekla Tanečníkovi a pohladila zvíře, které jí tak dobře sloužilo. I když se cesty zdály dobré, rozhodla se, že se bude radši krýt. A samotný elf mohl běžet beze strachu, že by byl zpozorován.

„Já vím, že jsi dost chytrý na to, aby ses dostal pryč," zašeptala Tuntun a velký kůň zafrkal, jako by jí porozuměl. Elfka si vzala batoh a svoje zbraně – luk a dlouhou dýku – a s posledním pohledem na Tanečníka, s posledním přikývnutím se vydala do noci.

KAPITOLA PADESÁTÁ PRVNÍ

Aida

Elbryan a Pony scházeli po severozápadním úbočí bariéry hor, když se nad Barbacanem rozlil úsvit. Teprve tehdy byla odhalena velikost daktylovy armády; hemžící se černá masa, která vyplňovala údolí mezi dvěma dlouhými pažemi osamělé, kouřící hory, asi deset mil na sever.

„Kolik?“ vydechla Pony.

„Příliš mnoho,“ pravil hraničář bezmocně, protože neměl žádnou lepší odpověď.

„A jak se dostaneme na horu?“ zeptala se Pony. „Kolik tisíc budeme muset porazit, jenom abychom se dostali k jejímu černému úpatí?“

Elbryan rozhodně zavrtěl hlavou a byl si jist, že odhad jeho společnice není správný. „Možná jenom několik hlídek,“ odpověděl. „Nic víc.“

Pony se na něj skepticky podívala. „Démon je sebevědomý,“ vysvětlil Elbryan, „a zve nás dál. Daktyl se nebojí žádného smrtelného tvora nebo monstra a nemá žádný důvod věřit, že bychom se odvážili sem přijít v tak malém počtu. Je nás málo na to, aby si nás všimli.“

„V to jsme doufali od začátku,“ souhlasila Pony.

„A je to i nyní naše jediná naděje,“ řekl Elbryan, „naděje, které se musíme držet. Jestliže démon pošle armádu, aby nás zastavila, potom budeme zastaveni a ani můj meč, ani Avelynova magie, ani Strážcova síla, ani tvé zbraně nás přes ta monstra nedostanou.“

„Ale to se nestane,“ pokračoval hraničář. „I kdyby si démon daktyl pomyslel, že do jeho domova přicházejí nepřátelé, jako to napovídá obrněný obr s tím příšerným oštěpem, zůstává si úplně jist, že se mu nikdo na světě nemůže postavit.“

„Jak to víš?“

Tato jednoduchá otázka vyvedla hraničáře z míry. Opravdu, kolik toho ví o nepříteli, kterého nikdy neviděl a se kterým nebojoval? Uvědomil si, že neví, že hádá a doufá. Odpověděl Pony jenom pokrčením ramen a to stačilo. Už byli příliš daleko na to, aby si mohli dělat starosti o věcech, které nemohou kontrolovat, a tak znovu vyrazili po cestičce dolů z hory. Po noci běhu byli oba unavení, ale ani nepomýšleli na odpočinek, ne s tolika monstry před sebou – a možná několika, která je honí.

O hodinu později, když šli přes otevřené prostranství – jak se jen cítili nazí – Elbryan se najednou zastavil a přikrčil. Pony, která si myslela, že ucítil nějaké nebezpečí, se také přikrčila, dala ruku do kapsy a pohrávala si s kameny.

„Tam!“ řekl hraničář hodně vzrušeně a ukázal přes údolí doleva, k západní paži Aidy. Za černou linií kamene se pohybovala po zeleném koberci černá tečka, jediná postava, a rychle běžela ke stromům.

Ne, uvědomila si Pony, ne jeden, dva, muž na koni… ne byl to muž na kentaurovi!

„Avelyn a Strážce!“ zašeptala.

„Běží na Aidu,“ souhlasil Elbryan. Podíval se na Pony a široce se usmál. „A nikdo je nehoní a nikdo nestojí před nimi!“

Pony zachmuřeně přikývla. Možná má její láska pravdu v tom, že je démon zve dovnitř. Ale musela přemýšlet, přestože nic nahlas neřekla, jestli je to dobře.

Dvojice byla dole z hory do hodiny a šla podél jejího úpatí schovávajíc se za stromy a kameny. Snadno se vyhnuli několika hlídkám otrávených goblinů a každou chvíli narazili na stopy Strážce a Avelyna, které jim napověděly, že sledují jejich cestu.

Nakonec přelezli přes paži hory a byli překvapeni, že je zem pod jejich nohama horká. Pak si teprve uvědomili, že to není pevný kámen, ale něco živého, co se mění a roste. Většina hřebenu byla tvrdá, avšak občas zachytili náhlý záblesk oranžové barvy, kde láva bublala k povrchu a tekla po ztvrdlém černém kameni jako oranžová housenka. Až několik minut poté, co vytekla na povrch, se ochladila a zčernala.

„Jako živá věc,“ podotkla Pony a hlídala si, kam šlápne.

„Jako daktyl,“ odpověděl Elbryan. „Teče z Aidy a obklopuje svět černotou.“

Nebyla to hezká představa.

Byli několik hodin pozadu za svými přáteli. To si uvědomili, teprve když došli na otevřené prostranství, které jejich přátelé přecházeli, když je viděli. Nebyl znát žádný zjevný odpor. Za touto paží Aidy, tímto hřebenem černého kamene o výšce dvaceti až třiceti stop, nebyla žádná monstra a žádné hlídky.

Vešli do háje stromů, který byl kontrastem k černé zdi kamene, a znovu našli kentaurovy stopy. A brzy další – stopy těžkého člověka – a nebylo těžké poznat, že se kentaur unavuje.

Ale Strážce pokračoval dál a Avelyn také. Pony a Elbryan taktéž, a zvyšovali tempo v naději, že se s přáteli setkají ještě předtím, než se vnoří do jeskyní hory. Možná kdyby Avelyn a Strážce hledali nějaký vchod…

Jenomže tak se nestalo. Hraničář a Pony vyšli z háje, přešli k druhému a třetímu a šplhali na Aidu. Jakmile se dostali z posledního háje, uviděli vchod, velkou díru, jež pohlcovala paprsky slunce. Jestliže nešlo o klamné zdání a byla to cesta do srdce hory, pak Avelyn a Strážce už dávno vešli a nyní už možná stojí před daktylem, zatímco oni stojí venku. Netrpělivá dvojice se rychle vrátila zpět do hájku a nasekala dřeva, která obalila látkou, aby jim posloužila jako louče.

Pak, plna strachu, že bude možná pozdě, se dvojice rozdělila napravo a nalevo a pohybovala se k otvoru. Elbryan vyhlédl zpoza kamene a podíval se dovnitř, Pony z druhé strany také, a oddechli si, že je to zjevně hluboká jeskyně a že je prázdná.

Elbryan uvnitř zpozoroval kentaurovy stopy. Drželi se neustále u zdi a neodvažovali se rozsvítit louč. Nechali oči, aby si zvykly na ubývající světlo. Brzy byli postaveni před rozhodnutí; buď rozsvítí louče, nebo půjdou tmou.

Elbryan zamrkal, když se objevil oheň, jako kdyby očekával, že se na něj sesype celá daktylova armáda. Poté pokynul Pony, a dvojice se plížila podél stěn, až došla na místo, kde se tunel rozdvojoval – jedna cesta pokračovala ve stejné úrovni a doprava, druhá doleva a dolů. Když se Pony podívala napravo, zjistila, že se

tunel znovu brzy rozděluje a že v tunelu, který po druhém rozdvojení vede napravo, je vidět další postranní chodba.

„Opravdové bludiště," zasténal Elbryan. Padl na kolena a držel louč nízko, hledaje nějaké stopy svých přátel. Podlahu však tvořil holý, tvrdý kámen.

„Přímo vpřed," prohlásila Pony po chvíli, když uviděla frustraci svého společníka. „Hlouběji do hory a potom dolů a nalevo na příštím rozdělení."

Mluvila s odhodláním, přestože to byl jen odhad – odhad, který byl stejně tak dobrý jako kterýkoliv Elbryanův. Kráčeli hlouběji a pak začali sestupovat hladkým a zatočeným tunelem. Elbryan se vzdal myšlenky na hledání stop, protože věděl, že to jenom zpomalí jejich postup. Avelyn a Strážce zde také chodí a jsou pravděpodobně ztraceni tak jako on a Pony. Dříve nebo později jedna dvojice nebo obě narazí na daktyla nebo na nějakého jeho smrtícího spojence.

Byla to zoufalá situace, a oba si museli připomínat, že to věděli, ještě než vyrazili z Dundalis.

Bestesbulzibar byl rozzuřen a zároveň pobaven, když stál s Quintallem a dvojicí nervózních obrů a díval se na znetvořený svah hory. Jak mocná byla jeho zbraň. Způsobila takovou devastaci, a to jen tím, že vypadla nosiči z ruky a padla na kámen.

Jeden z obrů neustále něco mumlal o neštěstí a další nesmysly a snažil se vymyslet nějakou omluvu, aby mu kůže zůstala na těle. Bestesbulzibar neposlouchal.

„Dostali se k hoře?" zeptal se Quintalla a ukázal na horu.

Kamenný muž prozkoumal terén a chvíli zvažoval vzdálenost. Dal si ruku pod bradu, což bylo jaksi lidské gesto. A Quintall nyní vypadal jako člověk. Hrany jeho kamenného těla se vyhladily a zaoblily a tvarovaly se do lidské podoby, již opustil. Opět byl kamenný muž snadno poznatelný jako Quintall – rysy, velikost, jako by mužův duch rozhodoval o tvaru svého nového kamenného těla. Samozřejmě, že kůži měl z obsidiánu a v jeho kloubech byla pořád láva. Oči byly také jezírky rudé lávy. Ale vypadal jako Quintall a nemohl se dočkat, až bratr Avelyn uvidí jeho nové perfektní tělo.

„Dostali se tam?" naléhal démon.

Quintall přikývl. „Jestli běželi celou noc," odvětil, „a jestli se jim už nikdo další nepostavil."

„Možná že budou usazeni na mém trůnu, až se vrátím," zasyčel démon a zuřivě zíral na dva obry.

„Neměli jsme štěstí," vykoktal jeden z nich.

„Můžeme…" začal slibovat druhý, ale daktyl ho zastavil.

„Půjdete a připojíte se k armádě," rozkázal Bestesbulzibar. Démon daktyl jim strašně moc chtěl strhnout kůži z těla, oběma a celému zbytku lovců, kteří přežili setkání s narušiteli a schovávali se nyní opodál, poněvadž se báli jeho hněvu. Anebo by je mohl vzít zpět do Aidy a hodit je do cesty Nočnímu ptáku. Nebo by mohl dát jejich potrestání na starost Quintallovi, aby vyzkoušel svou nejnovější zbraň. Jenže daktyl nebyl hloupý a dovedl ovládat své vrtochy, i ty, které vedly jenom k destrukci, již nade vše miloval. Přišel už o mnoho svých elitních stráží, když zvážil úsilí, které vynaložil, aby je vybavil brněním, ale ve skutečnosti jejich selháním nic neztratil. Bratr Avelyn a ten, který se nazývá Nočním ptákem, možná vstoupili do Aidy. Znamená to jenom to, že si s nimi rád pohraje, než je zabije.

„Pojď," nařídil Quintallovi. Kamenný muž se přiblížil, démon vzlétl, a zvedl ho ze země svými drápy na nohou a pak ho přenesl přes údolí, nad hlavami armády, zpět k Aidě.

Quintall, obdařený mnohem lepšími smysly, s planoucíma očima, jež mu osvítí cestu temnými tunely, se vydal hledat.

„Jsme příliš nízko," stěžoval si Avelyn a opíral se o stěnu malé jeskyně. Držel světlo diamantu dole, aby nebylo tak vidět a nepřilákalo více stráží než dva powrie, jež právě přemohli. Avelyn odkopl krvavou nohu jednoho z nich a přesunul se tak, aby dobře viděl směrem, kterým přišli.

„Ale copak démon nebude v srdci hory?" zeptal se Strážce a při řeči trhal nohu druhého powrie. „A nebude srdce nízko?"

Avelyn okamžitě zavrtěl hlavou. Ta cesta se mu prostě nelíbila. Na prvním rozdvojení šli dolů a doleva. Bylo to až příliš brzo, a tak se nyní dostávali do nižších komnat hory protkané tunely. „Náš

nepřítel může být naopak výš, blízko kouřícího kuželu, kde okřídlený démon může rychle vyletět a zkontrolovat své podřízené," řekl.

Podíval se zpátky na Strážce a okamžitě toho zalitoval.

„Jo, jenže to je jen dohad a nic víc," odpověděl kentaur a ukousl si obrovské sousto z nohy powrie. Avelyn zavřel oči.

„Půjdeme dál," pokračoval kentaur s plnými ústy, „a vybereme si cesty tak, jak je budeme nacházet. Všechno je to jenom dohad, a ty to víš stejně jako já."

Mnich si povzdechl a nemohl nesouhlasit. Ať už si vyberou jakýkoliv směr, bude to jen odhad. Bylo toho příliš mnoho v sázce a mnich měl nervy našponované jako špagáty.

„Proč jsi tady?" zeptal se Strážce jednoduše. „Přišel jsi, abys naplnil svůj osud. Dostaneme se tam, můj příteli, a jestli z toho máš strach, já se ti nedivím. Ale když se obrátíme, nedostaneme se blíž a každý krok zpět dá našim nepřátelům šanci nás napadnout." Nad tou poslední myšlenkou si odplivl a potom odhodil nohu na zem. „A tyhle zatracené věci se ani nedají jíst!"

Avelyn se dokázal usmát a šel vedle kentaura. Dával si pozor, aby nešlápl na jeho odvržené jídlo. Znovu vyrazili, bok po boku, a jejich kulaté tvary vyplňovaly úzký tunel.

„Tohle se mi vůbec nelíbí," zašeptal Elbryan, dívaje se do dlouhého, úzkého sestupu – na římsu, jež byla na levé straně ohraničená hrbolatou stěnou a na pravé propastí o dvou stech stopách, jejíž hloubka se jenom pozvolna zmenšovala, jak se římsa svažovala. Hloubka však nebyla to hlavní. Nebezpečí spočívalo v tom, že propast končila v bazénku červeného ohně, jezeře lávy. I z této ohromné výšky mohli cítit horko a sirnatý zápach byl skoro k nevydržení.

„A mně se nelíbí, že bychom měli hledat cestu zpět," odpověděla Pony. „Rozhodli jsme se jít dolů a tohle vede dolů."

„Plameny…" protestoval hraničář a jeho strach byl zjevný. Pony hledala ve svém batohu, až našla látku, která měla posloužit jako rouška. Roztrhla ji napůl, pak ji polila vodou z vaku a uvázala si ji přes obličej. Druhou část podala hraničáři.

Hraničář však měl lepší nápad. Vytáhl zelenou pásku na paži, o které elfové řekli, že porazí jakýkoliv jed, roztrhl ji a podal půlku Pony. Pony si s přikývnutím nasadila masku a stejně tak Elbryan. Chvíli se na ni díval a obdivoval ji. Nedala se jen tak porazit.

V tomto místě nepotřebovali louče, protože jim svítila na cestu láva, a tak měli volné ruce. Nejprve se drželi stěny – římsa nebyla úzká, ale nelíbila se jim představa, že by mohli spadnout. Postupně se však jejich krok zrychlil a brzy měli skoro polovinu cesty za sebou.

V Pony, která šla první, se probudila naděje, když uviděla daleko pod sebou na stěně tmavý stín, tunel vedoucí do hory, pryč z tohoto místa. Byla tak zaujatá, že nepostřehla prasklinu, která běžela přes římsu, a to přímo před ní.

Překročila ji, a když došlápla plnou vahou, kámen se odlomil.

Vykřikla, Elbryan ji zachytil a vytáhl do bezpečí, a dvojice padla na chodník. Hraničář přešel k okraji a zahlédl, jak kámen padá. Odrážel se od stěny, otáčel se a poté padl do magmatu, které ho skoro bez šplouchnutí pohltilo.

Pony, zděšená a hluboce dýchajíc, musela vědomě zpomalit. Dokázala to, avšak hluboké nádechy si vybraly svou daň, protože sirnatý vzduch ji skoro přemohl, když jí při pádu sklouzla elfí část masky. Převalila se k okraji, stáhla si masku ještě níž a zvracela.

„Musíme jít zpátky," řekl Elbryan a dal jí ruku na rameno ve snaze ji uklidnit.

„Je to kratší dolů než nahoru," pravila žena tvrdohlavě a znovu zvracela. Pak se rychle a odhodlaně posadila, vytáhla vak s vodou, omyla si obličej, nasadila masku a postavila se.

„Dlouhý skok," poznamenal Elbryan, když se zadíval na mezeru v cestě.

„Snadný skok," opravila ho Pony, a aby to dokázala, rozběhla se a skočila přes mezeru, lehce dopadla a přikrčila se.

Elbryan se na ni dlouho a tvrdě díval, obdivoval její tvrdohlavou rozhodnost, jenže také pochyboval, jestli dokazovat svou pravdu nebylo riskantní. Nevěděli, jestli cesta dolů někam vede, a skok o osmi stopách bude mnohem těžší překonat na cestě zpět.

„Snadný skok,“ řekla znovu Pony. Hraničář se usmál. Šli se postavit démonovi, jak by jí tedy mohl něco vyčítat proto, že mu to připadá riskantní?

Její oči se rozšířily a Elbryan si okamžitě uvědomil, že se chystá křičet.

Otočil se a v pohybu tasil Bouři, ale nebezpečí nebylo za ním, nýbrž na straně a vycházelo ze stěny. Kámen se provalil, Elbryan vyskočil zpět po svažující se římse a vrhl se na zem. Otočil se zmatený, a když uviděl původce toho všeho, byl ještě zmatenější.

Quintall vyšel na římsu.

Elbryan se nacházel v obranném postoji, Bouři před sebou, i když nevěděl, co si o tomto kamenném muži myslet, o této obsidiánové podobě bratra Spravedlnost.

Quintallův záměr nebylo těžké určit. Podíval se na Pony, potom se obrátil k Elbryanovi a prsty s červenými pruhy výhružně zaťal do vzduchu. „Myslíš, že tentokrát můžeš vyhrát, Noční ptáku?“ zeptal se démonův lokaj a jeho hlas zněl jako kámen skřípající o kámen.

„Co jsi?“ zeptal se hraničář bez dechu. „Co jsi za tvora, či mučenou duši?“

„Mučenou?“ odfrkl Quintall. „Jsem volný, ty blázne, a budu žít navěky, zatímco ty zemřeš!“ A zaútočil.

Elbryan máchl mečem a sekl Quintalla, ale ten si toho ani nevšiml. Hraničář o krok uskočil a pak vyrazil dopředu. Čepel se se skřípavým zvukem svezla po Quintallově obličeji. Tento úder byl lepší, poněvadž Elbryan uviděl, že elfí meč prorazil jeho kůží a na tváři mu vyskočila oranžová linka.

Ta se však vzápětí zavřela, a jestli to Quintalla bolelo, neukázal to. Zuřivě zaútočil a použil levý hák se širokým rozmachem.

Elbryan se úderu vyhnul a Quintallova ruka narazila do stěny. Hraničář se podíval na místo dopadu ruky a jeho respekt k nepříteli vzrostl, protože na tom místě kámen praskl a kouřilo se z něj.

„Utečeš a necháš mi tu ženu?“ škádlil ho kamenný muž. „Dostanu se k ní, o tom nepochybuj.“

Ta slova přinutila Elbryana, aby se podíval na Pony, a ke svému zděšení zjistil, že se chystá skočit zpět. „Zůstaň tam!“ zařval. „Já se k tobě dostanu!“

„Kolem mě nikdy neprojdeš,“ poznamenal Quintall, a aby to dokázal, znovu udeřil do stěny.

Ten pohyb ho však odkryl a hraničář nezaváhal. Zaútočil a bodl Bouří dopředu. Meč tvrdě narazil, zabořil se do černé slupky a dostal se až k vnitřnímu magmatu.

Quintall zakřičel a několikrát udeřil, ale Elbryan byl rychlejší a už vytahoval svůj svítící meč – byl rád, že zbraň přežila setkám se zjevně horkými vnitřnostmi jeho nepřítele – a máchl mečem doleva, doprava, doleva ve třech rychlých krytích a pak opět bodl Quintalla do obličeje.

Ale i ta největší rána se rychle zacelila a Quintallovy pohyby se stávaly rychlejšími a nebezpečnějšími.

Zdola na něj volala Pony, ale Elbryan neměl čas ani uvažovat nad jejími slovy. Musel najít nějaký způsob, jak této věci ublížit, jak ji bodnout tak, aby jí to způsobilo zranění.

Odpověď byla nasnadě a hraničář se ani nezatěžoval uvažováním nad detaily a zahájil útok. Vystřelil bleskurychle dopředu, znovu bodl a otočil se, jako by chtěl běžet po levé straně monstra, někam k okraji římsy.

Instinktivně padl na jedno koleno a vyhnul se tak Quintallově ráně, která by ho určitě byla poslala do propasti. Pak vyskočil v obrácené otočce před kamenného muže a snažil se rychle dostat mezi Quintalla a skálu.

Druhá ruka monstra vystřelila a narazila do tvrdé stěny před Elbryanem a zabránila mu tak proběhnout. To ale vůbec neměl v úmyslu, zastavil se, zapřel se o stěnu a odstrčil se. Skoro se ani nepohnul. Quintall, tak silný a pevný, se mu smál.

Pak Elbryan ucítil tlak a horko z míst na těle kamenného muže, která nebyla tvrdým kamenem. Elbryan udeřil a kroutil se, ale tlak byl ještě větší. Slyšel, jak Pony křičí, ale její hlas přicházel jakoby z velké dálky.

A potom nad hraničářem přešel závan horkého vzduchu a kamenný muž vykřikl a uvolnil sevření.

Elbryan klopýtal do svahu a otočil se, aby uviděl Quintalla, jak se drží za oči a kapky magmatu mu tečou po tvářích. Další hádanka ho čekala, když uviděl provaz, úzký, ale silný, napnutý nalevo podél stěny, který se táhl kolem něho a Quintalla. Když za něj spěšně škubl, zjistil, že je uvázán o kousek výš na římse.

Hraničář neměl ani čas se zastavit a rozluštit to, protože Quintallovy oči se rychle zahojily. Noční pták, který neměl žádné odpovědi, divoce zaútočil a doufal, že jeho meč najde nějakou slabinu. Sekl doleva, doprava, dopředu, znovu doprava a meč hlasitě řinčel a s každým nárazem sršely od kamenného muže jiskry.

I přes fakt, že Bouře nebyla žádným nebezpečím, Quintall se instinktivně stáhl a používal své paže, aby se kryl. Bojové umění v něm zůstalo.

Elbryan na něj tlačil a mlátil mečem do kamene tak často, že zvonivý zvuk nikdy nepřestal. Útok po útoku se v kamenném muži objevovaly další praskliny a hraničář si pohrával s myšlenkou, že by se Quintall mohl prostě rozpadnout.

„Podvaž to tam, rychle!“ nařídila Tuntun, hodila silný elfí provaz k ohromené Pony a ukázala na velký kámen, asi dvanáct stop dál po svahu. „Spěchej!“ nařídila elfka.

Pony už běžela. Nevěděla, co má Tuntun v plánu, ale nechtěla ztratit ani chvíli tím, že by se vyptávala. Když začala omotávat provaz, ucítila z druhého konce pnutí a zjistila, že je natažený mezi stěnou a kamenným mužem.

Tuntun odletěla pryč, zpět k bojovníkům, a v rukou pevně držela tenké dýky, ze kterých kapalo magma z Quintallových očí.

Elbryan byl stále v útoku, když elfka přiletěla, hraničářovy těžké údery létaly do Quintallových paží, ale často také do jeho těla nebo hlavy. Nevěděl však, jak dlouho to ještě vydrží, a uvědomoval si, že pokud ho brzy opravdu nezraní ztratí sílu, a pak bude na řadě Quintall.

Ale pak Quintall znovu zakřičel, když ho Tuntun objala kolem hlavy a dýky si našly cestu do jeho očí. Quintall vyhodil rukama a udeřil Tuntun, jež vylétla do vzduchu a přitom upustila jeden nůž, který se řítil do lávy.

Elbryan sevřel Bouři oběma rukama a veškerou silou sekl přes rameno. Quintall spustil ruku, aby úder vykryl, ale meč ji prorazil a odsekl úd mezi zápěstím a loktem.

Kamenný muž znovu zasténal a z rány mu prýštilo horké magma, ale to se za chvíli zchladilo a ránu zacelilo.

Quintall vrčel a byl rozzuřený. Nahoře zakřičela Tuntun svým melodickým hlasem: „Teď!“

Elbryan neměl ani ponětí, o čem elfka mluví, avšak Pony ano. Žena se opřela o kámen obmotaný provazem, namáčkla se mezi něj a zeď a pak veškerou silou zatlačila. Kámen se pohnul asi o palec.

Pony uslyšela obnovenou bitvu, řinčící ostří a řvoucí obludu. Síla sama o sobě nemohla kamenem pohnout. Musela být chytrá. Otočila ramena, trochu změnila úhel a znovu zatlačila. Cítila, jak se nejbližší okraj kamene zvedá z římsy, a věděla, že jím musí pohnout už jenom kousek.

Tuntun se vrhla k bojovníkům, ale v poslední chvíli změnila směr, neboť Quintall tentokrát nebyl překvapený a otočil se. To ho však stálo další ránu od Elbryana.

„Přes provaz!“ křičela Tuntun na hraničáře. „Přes provaz!“

Elbryan to pochopil, až když Pony překotila kámen a ten se začal valit k okraji. Hraničář začal skákat přes náhle napnutý, pohybující se provaz, jenže to nestihl. Upustil Bouři na římsu a veškerou silou se provazu chytil, když kámen spadl a odtáhl jej od stěny, čímž strhl Quintalla s Elbryanem přes okraj.

A tak padali dolů a křičeli. Náhle se zastavili, jak se lano natáhlo do plné délky, a kámen se uvolnil z Ponyina uzlu a padl do magmatu.

Elbryan se držel a asi pět stop pod ním také Quintall, jehož jedna silná ruka se hravě vyrovnala dvěma rukám protivníka.

„Lez!“ křičela Pony, což také Elbryan udělal, a to plnou rychlostí a silou.

Ale Quintall byl o něco rychlejší. Vytahoval se asi po jedné stopě. Rychle se k Elbryanovi přibližoval a hraničář měl před sebou ještě dvacet stop.

Pony se mu snažila dodat odvahu. Vyběhla a vyskočila nahoru přes mezeru. Narazila si o vyšší hranu holeň, ale běžela dál, za svou láskou.

Hraničář se pohyboval ruku za rukou a Pony si pomyslela, že to dokáže. Přehodil jednu ruku a rameno přes okraj a žena se k němu vrhla a pevně ho chytila. Ale pak se Quintall vymrštil a chytil provaz pouhých pár palců pod Elbryanovýma nohama. Ještě jeden skok a hraničář bude chycen.

A už se mezi ně vrhla Tuntun. Elbryan ten zoufalý pohyb uviděl a křičel na elfku, aby se vrátila. Pustil se jednou rukou a snažil se elfku chytit.

Elfí provaz byl pevný, ale Tuntunina dýka rovněž, a ona rychlým pohybem zápěstí přesekla provaz pod Elbryanovýma nohama.

Elbryan zachytil její předloktí a Quintall její chodidlo.

A tak viseli, otáčeli se a Pony se chytila provazu, aby měla silnější oporu, a táhla Elbryana za tuniku nahoru. Hráničář sevřel ruku ještě pevněji okolo elfčiny paže, ale jeho svaly se napínaly, neboť držel ještě těžkého Quintalla.

„Tahej!“ prosil Elbryan Pony, přestože pracovala, jak jen mohla, a hraničář se vytahoval přes okraj.

Tuntun, která byla natažená a bála se, že bude roztržena vedví, zpozorovala dilema a pochopila, že její přátelé nemohou vytáhnout ji a ještě těžkého kamenného muže. Zvedla volnou ruku držící dýku a podívala se do Elbryanových zářících očí.

„Ne,“ prosil muž a jeho hlas se skoro ztratil v krku. Zavrtěl hlavou.

Tuntun ho bodla do zápěstí a pak ona a Quintall rychle padali. Tvrdohlavý kamenný muž ji nechtěl pustit, nechtěl ji nechat, aby použila svá křídla. Tuntun se snažila otočit a použít svou dýku.

Elbryan a Pony se odvrátili – nemohli se dívat na konečný pád do lávy, na Tuntunin konec.

Dlouho leželi na okraji římsy, dokud je výpary nezačaly přemáhat.

„Musíme pokračovat,“ řekl hraničář.

„Pro Tuntun,“ souhlasila Pony.

Přeskočili mezeru a spěchali dál. Ulevilo se jim, jakmile zjistili, že postranní tunel dole nemá slepý konec, ale že je dlouhý a skoro rovný.

Znovu zapálili louč a pak spěchali dopředu, moc rádi, že utekli výparům a příšernému pohledu. Brzy se však zastavili, když spatřili vzdálené světlo kdesi daleko před sebou. Elbryan se bezmocně podíval na louč ve své ruce. Když on vidí světlo…

Najednou se světlo před nimi rozjasnilo, zúžilo, vystřelilo chodbou a padlo na Elbryana a Pony, kteří si museli zakrýt oči rukama.

Jejich myšlenky naplnily obrazy démonických monster, obrazy, jež byly odehnány známým výkřikem. „Ho, ho, ho!“ ozvalo se z druhého konce paprsku světla.

KAPITOLA PADESÁTÁ DRUHÁ

Cesta bludištěm

Avelyn a Strážce byli nadšeni, že znovu vidí své společníky, ale jejich úsměvy se ztratily, když uviděli slzy na tvářích Pony a nezaměnitelnou mlhu v Elbryanových očích.

„Tuntun," vysvětlil Elbryan a třel si oko. „Přišla nám na pomoc a zachránila mi život. Svůj však ztratila."

„Možná že není tak úplně mrtvá," odvětil Avelyn a hrál si s váčkem s kameny. „Možná že hematit…"

„Do magmatu," vysvětlil hraničář zachmuřeně, dal ruku mnichovi na rameno a zavrtěl hlavou.

„Odvážná žena až do konce," poznamenal Strážce. „Tohle jsou způsoby Touel'alfar – nejlepšího druhu, který jsem poznal." Kentaur se odmlčel a nechal chválu viset ve vzduchu. „A co Paulson a ten druhý?"

„Nevím, jestli unikli z boje s obry," řekl hraničář.

„A proč ses nevrátil a nehledal je?" pokračoval kentaur a všichni tři se na něj překvapeně obrátili. Jak se jenom odvažuje obvinit Elbryana a Pony, pokud to opravdu je to, oč mu jde?

„Naším cílem byla Aida, naší misí je doručit Avelyna a zničit daktyla," řekl Elbryan pevně, a když mluvil, pochopil kentaurův mazaný slovní manévr. Když tak vypíchl jejich úkol, pomohl jim přenést se přes skon Tuntun. Byla pryč, ale díky ní se mohli pohnout dál a mohlo být dosaženo vyššího cíle.

Ta myšlenka je popoháněla, a tak se čtyři přátelé prodírali chodbami a dívali se, jestli nenarazí na nějaký náznak toho, kterým směrem se dostanou k démonovi. Cesty se mnohokrát rozdvojovaly a museli si vybírat. Řídili se jen svou představou o tom, kde asi jsou a kde se nejspíš nachází démonovo doupě.

Jenomže potom, na jednom rozcestí, se Avelyn náhle zastavil, zvedl paži a zabránil tak Elbryanovi, aby šel dolů doleva.

„Doprava,“ trval na svém mnich.

Elbryan se na něho pozorně podíval. „Co víš?“ zeptal se hraničář, který z mnichova pevného tónu pochopil, že to není jen odhad.

Avelyn neměl žádnou rozumnou odpověď. Byl to jenom pocit, ale úplně jasný pocit, jako kdyby cítil magickou radiaci monstra. Ať už bylo jejím zdrojem cokoliv, Avelyn v srdci cítil, že je to správný směr, a tak se vydal pravou chodbou.

Ostatní ho bez meškání následovali a jejich naděje vzrostly, když se dostali k těžké mříži, která blokovala cestu.

Na jihu jde všechno dobře, to daktyl věděl. Jeho armády, vedené Maiyerem Dekem a Kos-kosio Begulnem, se neustále přibližovaly k Palmarisu, zatímco severní síla Ubby Banrocka přešla Alpinador přímo na pobřeží a rozdělila tak království na dvě poloviny. Jeho powriové se včas spojili s velkou flotilou dalších powriů z Juliantů a nyní flotila plula na jih do Coronského zálivu.

I přes tyto slibné události démon hodně netrpělivě chodil po svém trůnním sálu. Cítil narušení a silnou magii. Věděl že Quintall byl zničen.

Daktyl už nemohl déle podceňovat svoje nepřátele, kteří přišli do Aidy. Jestli se někdo z nich dostane přes konečnou obranu…

Démon zúžil oči. Té myšlence se zle usmál a představoval si, jak by s potěšením zabil narušitele. Bestesbulzibar se neúčastnil přímo na agónii, kterou způsobovala jeho armáda, a zabil jenom pár vlastních vojáků.

Daktyl, netrpělivý, doufal, že někdo z narušitelů přežije a dostane se do trůnního sálu.

„Postavte se daleko od toho,“ nařídil Avelyn a hledal ve svém váčku, ale Elbryan měl jiný nápad.

„Bojím se, že tvá kouzla budou příliš hlasitá. Je ještě jiný způsob.“ Elbryan si sundal batoh a prohledal ho. Nakonec vytáhl červený gel, který mu elfové dali, úplně stejnou substanci, jakou použil Juraviel, když Elbryan sekal temné kapradí. Elbryan věděl, jak

pevný je jeho luk, a tak si spočítal, že změkčující gel, který fungoval na temném kapradí, bude fungovat i na kovu.

Udělal na hlavní, centrální tyči pruh, blízko u stropu. Pak tasil Bouři, zavolal Strážce a vyškrábal se na něj, aby mohl seknout přímo přes gel. Doufal, že to nepoškodí jeho nádherný meč. Nyní se Elbryan odtáhl od označeného místa a oběma rukama chytil jílec.

Bouře přeťala železnou tyč a pak se odrazila od další. Elbryan seskočil z kentaura, zblízka si meč prohlédl a oddechl si úlevou, že na něm není žádná známka poškození.

Strážce se natáhl k tyči a odtáhl ji do strany natolik, aby ostatní mohli proklouznout dovnitř.

„Velmi dobře," pogratulovala Pony.

„Jo," souhlasil Strážce, „ale já se tou malou dírkou nedostanu skrz."

Elbryan na něj mrkl. „Mám toho gelu víc," ujistil ho a brzy byla pryč další tyč.

A tak pokračovali. Mříž přijali jako znak, že jsou v důležité oblasti, pravděpodobně u daktyla doma.

Cesta pokračovala a někdy byla tak široká, že všichni čtyři mohli jít vedle sebe, a potom se zase zužovala tak, že vepředu bylo místo pro Pony a Elbryana, za nimi šel Avelyn a kentaur až na konci. Prošli kolem několika postranních tunelů, avšak ten, kterým šli, vypadal jako nejlepší, nejhladší a nejširší – a tak pokračovali zvoleným směrem. Avelyn se staral o diamantové světlo. Vzal kámen do ruky tak, aby svítil více dopředu, zatímco se on s kočičím okem chrysoberylem díval za ně.

A tak to byl Avelyn, který první zpozoroval temné stíny, které vklouzly do chodby za nimi.

„Máme společnost," zašeptal, a když promluvil, před Elbryanem už také bylo vidět světlo louče.

Hraničář rychle prozkoumal oblast a potom vedl skupinu do zúžení – kdyby měli být napadnuti zepředu i zezadu, bude lepší, když budou bojovat v tak úzkém prostoru, kde se k nim dostane z každého konce jen jeden nepřítel.

Světlo vyšlo ze zatáčky a další svítilo za nimi a ukazovalo fomoriánské obry, čtyři vpředu a čtyři vzadu, a všichni měli pancíře jako ti, kteří je honili předtím.

Elbryan byl velice rád, že nejsou na otevřeném prostranství, protože to by potom museli bojovat jeden proti dvěma – a měli by malou šanci. Zde museli obři jít po dvojicích za sebou.

„Pony a já máme předek," zvolal hraničář.

„A já mám zadek!" odpověděl Strážce a otočil se v úzkém tunelu.

„Ne sám," ujistil ho Avelyn a postavil se mu po boku, nakolik mu to jeho kulatý tvar dovoloval. Avelyn sáhl do váčku a vytáhl mnoho prizmatických krystalů celestinu, bledě modrých, a vyvolával jejich kouzlo.

„Nemůžeme je nechat zaútočit," řekl hraničář Pony. Pak náhle dvojice zaútočila a dočasně obry, kteří nebyli zvyklí, že na ně lidé útočí, zmátla.

Elbryan zuřivě vyrazil a několikrát silně udeřil do obrova meče a nakonec ho odstrčil natolik, aby mu tvrdým sekem promáčkl náprsní krunýř.

Pony zaútočila se stejným hněvem, přestože její útoky nebyly tak efektivní.

Ale byl to Elbryan, a ne Pony, kdo první ztratil rychlost, neboť pořád bezděky pokukoval po své lásce. Brzy uhýbal a skoro se ani nestihl krýt před máchnutím obrova meče, které by mu bylo snadno useklo hlavu.

„Přeji si, abyste se sem mohli dostat," vrčel kentaur a díval se na vedoucího obra. Mohutní obři nemohli stát bok po boku v úzké chodbě, jenomže oni ani nemuseli, neboť jeden z nich měl dlouhý oštěp. „Och, budou na mě dva," zamručel kentaur, mávaje kyjem, aby si uvolnil klouby.

„Uvidíme," pronesl Avelyn tajemně a pokračoval ve své magii.

Obři zaútočili. Strážce se připravil a zapřel se o zadní. A potom Avelyn hodil a chodba před kentaurem vybuchla sprškou praskajících explozí, ohňů, jež zastavily útok. Obři sebou mleli a křičeli bolestí.

Strážce se vzpamatoval a využil té chvíle. Vyřítil se dopředu a složil vůdce na zem, potom vykroutil volnou rukou druhému oštěp a bouchl ho kyjem za strany do helmy, čímž mu ji srazil z hlavy a odhodil ho na stěnu.

Jeho další úder byl ještě tvrdší a kyj se spojil s obrovou hlavou, která byla stále ještě opřena o kámen. Masivní lebka praskla s děsivým zvukem a obr se svalil na podlahu.

Ale už byli připraveni další, přestože jeden se zdál být explozí oslepen. Strážcův pohyb se zastavil.

Pony viděla, co se děje, a vůbec ji to nepotěšilo. Věděla, že jí Elbryan věří – jak by nemohl po všech jejich společných bitvách? – jenže když bojoval v její blízkosti, bránil ji.

To nemohla mladá žena tolerovat, více z praktických důvodů – protože takto nevyhrají – než z pýchy. Pony musela udeřit tvrdě a rychle, aby své lásce připomněla své schopnosti. Dala si do ruky třímající meč grafit, držela ho pevně u jílce a přemýšlela, jestli to bude fungovat.

Elbryan se vyhnul dalšímu úderu a měl před sebou volný prostor na další sek. On však místo toho šel do strany a kryl i Pony – a to před úderem, kterému se mohla sama snadno vyhnout.

Hraničář se tím pohybem odkryl, ale rovněž překvapil obra, který se na něj zvědavě podíval, a Pony vyrazila dopředu a bodla ho do břicha. Její meč si našel mezeru v brnění, ale nemohla ho dostat dost hluboko.

To však nebylo zapotřebí. Jak obr, tak Elbryan to zjistili, když uvolnila magii kamene. Po čepeli přeběhl praskající černý oblouk a přeskočil z jejího konce do fomoriánova břicha. Obr skákal a trhal sebou a potom, když to skončilo, sklouzl z meče na zem omráčený, pokud ne mrtvý.

Elbryan dostal svou lekci. Žasl nad účinností kombinace meče a kamene a nadával si za to, že si myslel, že Pony potřebuje jeho pomoc. Ale přibližoval se další obr a hraničář vyskočil dopředu a rychle zaútočil. Bouře se míhala tak rychle, že fomorián ani nestačil zareagovat. Pozoruhodná elfí zbraň zasahovala a z kovového brnění

odletovaly jiskry Nakonec našel Elbryan mezeru mezi hradní částí a opaskem a zapamatoval si ji.

Hraničář toho na okamžik nechal, a tak jak předpokládal obr zařval a mocně sekl. Elbryan se přikrčil ještě předtím než ho meč mohl zasáhnout. Pak vyskočil a zamířil přesně na mezeru.

Bouře vklouzla dovnitř a trhala obrovy vnitřnosti. Elbryan se pohnul dopředu, aby zabořil meč až po jílec. Obr se natáhl svou volnou rukou a chytil ho, avšak jeho sevření bylo hodně slabé. Elbryan zuřivě škubal a trhal a fomorián se v agónii narovnal. Potom, když hraničář uviděl, že jeho práce skončila, vytrhl meč a nechal obra padnout.

Poslední v řadě se připojil a mával loučí jako zbraní. Pony, bojující s třetím obrem, vytáhla kámen a chystala se na další útok, jenže pak uslyšela, jak Strážce vzadu bojuje a dopadají na něj rány.

„Avelyne!“ zavolala a hodila kámen, ten, o kterém s jistotou věděla, že ho mnich může použít mnohem smrtelněji než ona, přes rameno.

Odrazil se od jeho zad, čímž ho na sebe upozornil, neboť Avelyn právě pracoval s jiným kamenem. Zpozoroval dar od Pony, zastavil kouzlo a sebral spadený kámen – magnetit. „Ho, ho, ho!“ zavýskal šťastně. „Tohle bude bolet!“

„Jo, jen to udělej rychle!“ prosil Strážce a zavrčel, když dostal ránu kyjem na levý bok, protože měl plno práce, aby blokoval meč dalšího nepřítele. Kentaur už byl bodnut a na boku lidského trupu měl ránu.

Avelyn vyvolal energii kamene a pak ho nechal letět. Byl rychlejší než šipka z kuše a silnější než oštěp z balisty. Zasáhl obra s mečem, který se tyčil nad Strážcem, přímo do hrudníku, vyrazil v něm velkou díru, zvedl ho ze země a hodil ho dozadu, kde vrazil do obra s kyjem a pak do posledního v řadě, s kterým se svalil na hromadu.

Strážce využil onoho momentu, aby se otočil, a když ten s kyjem opět získal rovnováhu, dvakrát ho kopl do hrudníku a odhodil ho také na hromadu.

„Vřed!“ zakřičel Avelyn na skupinu. Elbryan s ním plně souhlasil. Uskočil před loučí, pak se vrhl přímo mezi dva zbylé obry

vpředu a sekl po protivníkovi Pony. Ten se musel otočit, aby se bránil, a žena ho zasáhla, když se kryl před hraničářovou čepelí. A potom dostal hořící loučí přes obličej, když se jeho společník snažil hraničáře chytit.

Pony spěchala dopředu a velice tvrdě udeřila, zabořila meč a opět vyvolala sílu grafitu. Přestože byl blesk slabší, neboť její magická energie byla vyčerpána, obr ohromeně padl na záda.

A potom se ve vzduchu před Pony rozlily exploze, další sprška celestinů hozených Avelynem, která popálila a zmátla dvojici obrů.

Pony se zvědavě podívala na obra, jenž bojoval s Elbryanem, a na jeho náhle strnulý postoj. Uviděla, jak pouští louč a sklouzává z Bouře, ze které kapala krve.

Avelyn se přitiskl ke stěně a nařídil Strážci proběhnout kolem něj, neboť jen jeden ze čtveřice obrů, kteří je napadli zezadu, mohl ještě bojovat. Strážce, který byl zraněn vážněji, než předpokládal, se nehádal, proklouzl kolem mnicha a přesunul se k Pony, která právě skočila na posledního obra vpředu.

Poslední obr na hromadě vzadu se konečně zvedl, a když uviděl Avelyna beze zbraně, divoce zaútočil.

Avelyn čekal až do poslední vteřiny, pak uvolnil magii posledního kamene, malachitu, do chodby.

Náhle obr ztratil rovnováhu a jeho nohy škrábaly kámen. Každý pohyb způsoboval protipohyb vznášejícího se obra, a když ten hlupák zvedl kyj, aby udeřil, energie ho zvedla ze země a otočila ho ve vzduchu. Obr se zoufale točil, aby se dostal k mnichovi, ale každá otočka všechno ještě zhoršovala, a brzy se zmateně vznášel v chodbě. Když odletěl od svých padlých společníků, Avelyn sáhl do hrudi jednoho z nich a našel svůj smrtící magnetit. Podíval se a uviděl, že obr pluje vzhůru nohama a pomalu se ztrácí z dohledu.

Avelyn nad tím pohledem zafrkal a otočil se, aby se podíval, jak jeho přátelé dobíjejí posledního z přední skupiny. Potom, skoro s omluvným pokrčením ramen, když zpozoroval, že obr je dost daleko, běžel k němu, zaktivoval štít serpentinu a vytáhl rubín.

Elbryan se otřásl, když zpozoroval kentaurovu ránu, krvácející díru, která z něj vysávala život.

„Potřebujeme hematit,“ poznamenala Pony a dívala se za Avelynem.

„Zkus třeba tohle,“ nabídl Elbryan a sundal si druhou pásku z paže, červenou, kterou elfové namočili v hojivých prostředcích.

Pony ji vzala a dala se do práce, zatímco Elbryan běžel rychle napřed, a oba se na chvíli zarazili, když uslyšeli výbuch Avelynovy ohnivé koule.

Avelyn běžel zpět chodbou a zuhelnatělý obr, stále plující ve vzduchu, byl daleko za ním.

Tunel pokračoval rovně ještě několik kroků a pak se stáčel ostře doprava. Elbryan už byl pryč.

„Běžte,“ nařídil Avelyn svým již unaveným společníkům a oni přikývli, protože pochopili, že jejich úkol není zdaleka u konce. Pony se podívala na Strážce, ale kentaur se široce usmíval, protože hojivé roztoky pásky už pracovaly.

A tak pokračovali, s Avelynem ve vedení. Všichni se náhle zastavili, když se objevil Elbryan v protisměru. Hraničář narazil do stěny, otočil se tak, aby mohl pokračovat v cestě, a když vstal z kotrmelce, ostatní se podívali za něj. Viděli, že na zemi tvrdnou hořící kameny.

„Velký červený muž!“ vysvětloval hraničář, „s černými křídly jako netopýr…“

„Žádný muž,“ přerušil ho Avelyn, protože poznal svého nejnovějšího nepřítele, protože věděl, že se konečně potkali s démonem daktylem.

KAPITOLA PADESÁTÁ TŘETÍ

Osud

Okolo rohu se vyhrnula vlna roztaveného kamene a donutila je ustoupit. Horko je skoro přemohlo. Přišla druha vlna a pak další – řeka magmatu se vyvalila do zatáčky a tři členové skupiny se obrátili na útěk. Avelyn však zůstal na místě a dal se rychle do práce, volal k magii kamene, aby aktivoval štít a vytvořil magickou stěnu od stropu k podlaze.

Ohně démona se neustále přibližovaly k Avelynovi. Pony se náhle zastavila, protože si uvědomila, že Avelyn s nimi není. Otočila se a křičela na něho, dokonce se o krok vrátila, ale Elbryan ji pevně držel.

Avelynova víra byla zkoušena, když se magma stále přibližovalo a horko se zvyšovalo. Použil tento kámen serpentin aby přežil ohnivou kouli, ale nevěděl, jak bude fungovat proti démonově lávě. Možná že porazí teplo, ale co váha tekutého kamene?

Avelyn ale neměl čas na pochyby. Ponořil se hlouběji do modliteb, do hloubky magie kamene. Magma bylo jen několik stop daleko.

Pak už necítil horko a necítil ani roztaveny kámen. Jak se vlna přehnala přes bariéru, náhle se zchladila, stala se černou a pevnou a magma za ní se přes ni převalilo a rovněž zchladlo a ztvrdlo.

Nyní ale Avelyn uviděl nový problém; jestliže bude proud lávy pokračovat, zahradí cestu k démonovi. Mnich odvážně stoupl dopředu na obsidiánovou vlnu a spolu s ním šel také jeho magický štít, který kradl démonovo teplo.

Jeho tři společníci, když viděli, že Avelyn odrazil daktylův útok, se k němu připojili. Mnich se stále modlil. On a Elbryan, jenž mu šel po boku s Jestřábím křídlem v ruce, zabočili za roh. Avelyn zcela zastavil příval magmatu a oni uviděli daktyla.

Elbryan zvedl luk a vystřelil a daktyl, překvapený, že vidí nepřátele, dostal zásah do hrudníku mezi lidské ruce.

Bestesbulzibarovy oči plály, démon otevřel pusu a vyvrhl ze sebe proud žhavé lávy přímo na skupinu. Zatímco serpentinový štít je ochránil před teplem, síla proudu hodila Elbryana a Avelyna na stěnu. Hraničář se rychle vzpamatoval, zavrčel a vyslal další přesně mířený šíp.

Daktyl zaskučel, víc vztekem než bolestí, protože Elbryanovy šípy byly jen malou nepříjemností. Ale Avelyn, to byl opravdový problém. Démon natáhl ruce dopředu, natáhl prsty a z nich vystřelil elektrický výboj, ten se odrazil od stěny a zakousl se jak do Avelyna a Elbryana, tak do Pony a Strážce, kteří právě vcházeli do zatáčky. Avelyn neměl připravenou obranu a démonova magie je s Elbryanem chytila a vrazila je do stěny. Z jejich oblečení se valil kouř, a rychle zaběhli za zatáčku a tlačili Pony a Strážce zpět.

Avelyn hledal magickou odpověď, ale byla to Pony, kdo udeřil první. Pozvedla grafit a uvolnila blesk, který se odrazil od stěny v perfektním úhlu, aby se tak dostal za zatáčku a udeřil démona. Mířila dobře, alespoň se tak zdálo ze zaskučení, které přišlo, až na to, že se jim blesk vrátil a odhodil Pony a Avelyna – a byl by odhodil i Elbryana, kdyby se nedržel neochvějného Strážce – na zem. „Čas utíkat!“ zvolal Strážce.

„Vezmi si to!“ křikla Pony na mnicha a hodila mu grafit, protože věděla, že ho použije lépe.

„Vpřed!“ opravil Avelyn kentaura, chytil kámen a vytáhl Pony na nohy. Jenom na chviličku se zastavil a uvažoval nad tím, že má ruce plné kamenů a žádný z nich není ten, který potřebuje. Dal Pony zpět malachit a diamant, potom se rozběhl a znovu je vedl. „Nyní je před námi temnota a já říkám, vpřed!“ Avelyn sáhl do váčku a vytáhl další kámen, kámen, který už dříve použil k boji s daktylovou magií, v boji s generálem powriů.

Avelyn zaměřil energii slunečního kamene, postavil před sebou zeď, vytvaroval ji a vrhl dopředu, uklidněn tím, že Pony, která byla za ním, svítí diamantem.

Daktyl vystřelil další blesk, když Avelyn procházel zatáčku, avšak magie se rozplynula, když narazila do odkouzlené zóny.

„Ho, ho, ho!“ zařval Avelyn a všichni jeho přátelé bez váháni zaútočili.

Bestesbulzibar byl zmatený, protože takovou ukázku antimagie neviděl za celá tisíceletí svého života. Zúžil pohled na Avelyna, na kámen, jejž držel v natažené ruce, a ignoruje útok, další letící šíp, sebral veškerou svou magickou energii.

Byli jen třicet stop daleko.

Dvacet – přiletěl další šíp, který se zabodl daktylovi do čela.

Deset stop, Avelyn divoce řval, hraničář si dal luk na rameno a vytáhl meč – elfí meč!

Daktylův výkřik se rozléhal úplně všemi tunely Aidy, téměř ohlušil čtyři přátele a donutil je přikrýt si uši. Démon, který poznal Elbryanovu zbraň, nechtěl s ní nic mít – Dinoniel měl takovou zbraň! – uvolnil svou nejčistší magickou energii, zelenou linku namířenou přímo na Avelyna a na jeho nataženou ruku.

Paprsek se před mnichem zastavil, držel Avelyna na místě a donutil svými jiskrami Elbryana, aby zpomalil a zakryl si oči.

Avelyn křičel a daktyl znovu také vykřikl a poslal veškerou svou magickou moc do paprsku.

Zelený paprsek vyšlehl a obtočil Avelynovu ruku, v níž ohnivě plál sluneční kámen.

Sluneční kámen absorboval daktylovu energii a vytrhl mu paprsek z ruky. Ale Avelynův výraz radosti a vítězství neměl dlouhého trvání, poněvadž kámen nemohl pohltit tolik energie, a tak ji vyvrhl ven v podobě zeleného kouře. Náraz exploze hodil Avelyna a Elbryana zpátky k Pony a Strážci a kouř naplnil celou chodbu.

Nikdo nebyl zraněn, ale momentální zmatení a rozrušení umožnilo daktylovi útěk.

„Ho, ho!“ houkl Avelyn, když uviděl, jak tvor napůl běží a napůl letí chodbou. Začal ho pronásledovat jako první.

Elbryan se snažil vymotat se z klubka a vyrazil za mnichem, pak následovala žena a vzadu kentaur.

Proběhli okolo několika bočních tunelů a mnoha zatáčkami, a Avelyn je odhodlaně vedl, snaže se mít démona v dohledu. Byl připravený, ale nebál se, že tvor může čekat za další zatáčkou.

Běželi po schodech, pak dlouho dolů a nakonec do dlouhé, rovné chodby. Démona viděli před sebou. Elbryan se snažil mnicha předběhnout a pak se k monstru přiblížit. Ale Avelyn byl příliš soustředěn, aby si hraničáře všiml, natož aby ho okolo sebe nechal protáhnout.

Mnich se snažil vyvolat kouzlo slunečního kamene, jenže nemohl. A jestli se mu to nepovede, bude s daktylem bojovat a porazí ho holýma rukama, bude-li muset!

Nahoře před nimi se chodba rozšiřovala a končila mohutnou zdí, v níž byl klenutý průchod, kterým daktyl proběhl. Za tímhle průchodem uviděl Avelyn obrovskou místnost plnou sloupů a osvětlenou oranžovým tokem roztaveného kamene.

Věděl, že toto je trůnní sál, srdce démonovy síly. Ta myšlenka ho jenom popohnala. Sklonil hlavu a s výkřikem „Ho, ho, ho!“ proběhl obloukem a ani nezauvažoval nad tím, že by mohl být v pasti. Elbryan, přestože zpomalil, aby se rozhlédl, byl jenom dva kroky za ním.

Daktyl, usazený na svém obsidiánovém trůnu, byl připravený. Jakmile Avelyn prošel do komnaty, byl plně zasažen silou démonovy magie – obrovským náporem větru, který ho zastavil a který se mocně opřel do bronzových dveří po Avelynově boku.

Elbryan též ucítil vítr a uviděl dveře. Vykřikl a snažil se té síle vzepřít. Vrhl se dopředu a v natažené ruce měl Bouři.

Dveře letěly, otřely se o Avelyna, otočily ho a potom přibouchly Elbryanovi předloktí a drtily mu kosti. Bouře odpadla na podlahu, dveře se dál zavíraly a hrozily, že hraničáři utrhnou ruku.

Strážce odhodil Pony do strany a narazil plnou silou do dveří, ale dokonce i jeho váha a síla jimi pohnuly jenom lehce, právě natolik, aby Elbryan vytáhl paži a v polobezvědomí se svalil do chodby. Strážce ho chytil a utíkal. Bronzové dveře se s prásknutím zavřely a Avelyn se ocitl sám s Bestesbulzibarem v trůnním sále.

To si tedy mnich myslel. Bestesbulzibar se soustředil na dveře a používal magii, aby je udržela zavřené pod nárazy tvrdohlavého Strážce. Když však místnost naplnil skřípavý zvuk, vyšel najevo další démonův trik. Masivní sloupy se začaly točit a hýbat.

Avelyn rychle zvedl Bouři, jenže on nebyl žádný šermíř. Cítil sílu kamene meče, byla to však magie, která měla posílit a zlepšit ostří a nic víc.

Nejbližší dva sloupy natáhly ruce, vyrvaly nohy z neživého kamene a šly po mnichovi. Avelyn uskočil na stranu a v obraně zvedl meč. Ti dva obři však nešli po něm, ale ke dveřím.

Avelyn zadržel dech a pomyslel si, že dvojice rozrazí dveře a vrhne se na jeho přátele. K jeho úlevě to neudělali, opřeli se však o kov, aby zabránili jakékoliv možnosti vstupu. Tenhle manévr sice vyřadil dva obsidiánové obry z boje, ale to Avelyna moc nepovzbudilo, protože jich zůstávalo osmnáct. Všichni k němu hned vykročili a daktyl se s uzavřenými dveřmi mohl vypořádat s narušitelem.

Démon zíral na mnicha z obsidiánového trůnu. „Zničte ho," nařídil Bestesbulzibar a všechna kamenná monstra se pohnula mnichovým směrem, kromě těch dvou, která držela dveře.

Avelyn si je pozorně měřil, jak se přibližovala. Nepohybovala se rychle, a mnich věřil, že alespoň na chvíli si od nich udrží odstup. Měl v úmyslu udělat přesně to a použít na démona jakékoliv magie, ale k jeho překvapení zde démon nezůstal, seskočil z trůnu, šel ke straně stupínku a ponořil se do lávy. Zmizel podlahou.

Avelyn zavrčel a chtěl použít serpentin a Bestesbulzibara sledovat. Shledal, že má okamžité problémy, protože se k němu přibližují dva sloupy. Pomyslel na sluneční kámen, aby porazil magii začarovaného obsidiánu, ale obával se, že se kámen ještě nevzpamatoval z vypětí v chodbě. Vytáhl tedy grafit a vypustil blesk, který se překřížil, narazil do dvou sloupů, odhodil je o krok zpět a popraskal je.

Avelyn běžel mezi dvojici a snadno se vyhnul jejich pomalým pokusům chytit ho. Sekl Bouří a meč si vzal kus kamene z obrovy nohy. Tento úspěch Avelyna moc nepovzbudil, neboť když se podíval na škodu, již způsobil, uvědomil si, že by ty věci musel zasáhnout stokrát, aby je zničil!

A tak se z toho stala hra na kočku a na myš, a Avelyn byl ta myš. Běhal po sálu, vyvolal ohnivou kouli a pak, když zjistil, že je to neúčinné, znovu použil grafit a kámen praskal.

Po několika minutách tři obři leželi, nebyli víc než rozbitou hromadou kamení, ale Avelyn nemohl udržet krok, protože už funěl a jeho magické energie se ztrácely.

Potom se vrhl k podstavci a vyběhl po schodech. To bylo jednoduché a účinné. Kamenní obři ho nemohli následovat!

Nyní se Avelyn zaměřil na dvojici držící dveře a chtěl uvolnit svým přátelům cestu.

Nevěděl to, ale všichni jeho přátelé byli v tom okamžiku dávno pryč.

Elbryan byl skoro v bezvědomí a Pony ho podpírala a držela mu poraněnou ruku daleko od těla, aby byla ve stejné poloze. Při každém pohybu se na něj valily vlny bolesti, dělalo se mu zle od žaludku a zamlžoval se mu zrak. Matně viděl, jak Strážce opakovaně naráží do dveří, které se však ani nehnuly.

Jak bezmocně se cítil! Přišel až sem a nyní nemohl nic dělat. Byl odmítnut!

Sebral všechnu svou sílu, odtáhl se od Pony a udělal dva kroky ke kentaurovi, aby mu pomohl s dveřmi.

„Udeř na to bleskem!“ pobídl Pony. „Dala jsem kámen Avelynovi,“ odpověděla a natáhla ruce, aby ukázala, že má jenom diamant a malachit.

Tato novinka vzala Strážci sílu. „Pak je to tedy jen Avelyn a démon,“ řekl kentaur, „tak jak to mnich viděl.“

Elbryan se zakymácel a padl na zem. Jeho přátelé byli okamžitě u něj a Pony mu podepřela hlavu.

„Měla bys mu dát tohle,“ pravil kentaur a ukázal na červenou pásku.

Pony to zvážila, ale když odtáhla pásku, uviděla, že kentaurova rána není zhojená a že kdyby dala pásku pryč, jen by se znovu otevřela. Zranění Elbryanovy paže bylo nesmírně bolestivé, ale nebylo nebezpečné životu, a Pony znala svého milého dobře na to, aby věděla, jak by se rozčílil, kdyby riskovala kentaurův život jen proto, aby mu ulevila od bolesti. Žena zavrtěla hlavou a podívala se na Elbryana.

„Postranní tunely,“, zamumlal hraničář.

Pony se otočila ke Strážci, který se nyní úplně bezmocně díval na bronzové dveře. „Nemám nic lepšího," souhlasil kentaur, a tak se ti tři vydali na cestu, Pony podpírala Elbryana a Strážce je vedl zpátky do tunelů, do vrchu a dolů po schodech, a snažil se najít tunel, který by je dovedl do trůnního sálu.

Jejich naděje byly podpořeny, když uslyšeli hlas – byl to Avelynův hlas – proklínající démona a poté bolestně vykřikující. A tak běželi plnou rychlostí. Elbryan, který byl posílen náznakem, že jeho přítel možná potřebuje pomoc, se teď odtáhl od Pony a šel sám, často klopýtal, ale používal Jestřábího křídla jako opory a byl rychlejší, než když ho vedla žena.

Šli dolů další úzkou, klikatou chodbou a mluvení pokračovalo a poháněl je kupředu.

Za zatáčkou uviděli svou hloupost, neboť to nebyla trůnní místnost, ne Avelyn, ale démon daktyl, který stál v chodbě a zíral na ně.

„Vítejte," řekl hlasem, který zněl jako Avelynův.

Pony se jen bezmocně podívala na diamant a zauvažovala nad tím, jestli by ho mohla rozsvítit tak silně, že by to tento tvor temnot nemohl vydržet. Strážcova metoda však byla více přímočará. Zaútočil a zpíval přitom z plných plic. Elbryan se pohnul, aby ho následoval, ale nestačil mu.

Daktylův smích je zastrašoval. Bestie zvedla ruce a shromažďovala svou pekelnou magii. Pony vykřikla, protože si myslela, že je zničí.

Bestesbulzibar však nezaměřil úder na ně, ale na podlahu, na níž stáli. Ta se pod přívalem silné energie propadla.

Démon se pousmál a otočil se. Dokončil svou práci.

Tak se to také zdálo, když tři přátelé a kamení padali do náruče špičatých stalagmitů o dvě stě stop níže.

Démon vyletěl dírou v podlaze u boku podstavce, přeběhl rychle přes lávu a stříkal kolem sebe. Vyskočil a potom dopadl na své svalnaté nohy.

Mnich se nechtěl nechat vyrušit, přestože démon daktyl, temnota celého světa, byl jen několik kroků daleko. Avelyn zavrčel a

padl hlouběji do kamene – vzal všechnu sílu, jíž mu grafit mohl dát, a vrhl trojici blesků na stráže u dveří.

Rozpadli se. Cesta byla volná, ale Avelynovi přátelé tam už nebyli.

„Dobrá práce!“ pogratuloval mu Bestesbulzibar a tleskal rukama. „Ale na co?“

„Noční ptáku!“ zvolal Avelyn. Mnich myslel na to, že by běžel ke dveřím, avšak stále bylo kolem podstavce mnoho sloupů, které čekaly, až půjde dolů.

Avelyn znovu zavolal, jenže daktylův smích ho zarazil. „Nemohou tě slyšet, hlupáku,“ vysvětlil Bestesbulzibar. „Už jsou mrtví!“

Ta slova Avelyna skoro porazila, zničila jeho mysl a roztrhla jeho srdce. Jeho rty se pohnuly, aby to popřel, ale měl podezření, že démon by mu nelhal. Když vzal v úvahu jeho sílu, démon by mu vůbec nemusel lhát!

A tak byl Avelyn zanechán sám proti ďáblu a stál od něj na pět kroků daleko. Rychle se přenesl přes zármutek. Nebál se. Přišel sem do Aidy, do téhle místnosti, aby bojoval s Bestesbulzibarem, aby postavil svého Boha proti pekelné moci démona. A nyní je zde. Nic lepšího už si nemohl přát. Kdyby vyhrál, potom tedy jeho přátelé, žádný z nich, nezemřeli zbytečně.

Ta myšlenka mu alespoň trochu uklidnila nervy. Přemýšlel nad svým repertoárem a nad tím, jaké kouzlo by bylo proti démonovi nejlepší, které by se hodilo ke grafitu, který měl v ruce.

„Hnusná bestie!“ vybuchl Avelyn a jeho hlas se rozléhal sálem. „Odmítám tě!“

Natáhl paži a z ní vyšlehl blesk, který narazil démonovi do hrudníku a donutil ho o několik kroků ustoupit.

„Jsi dost silný, Avelyne Desbrisi,“ zavrčel zuřivě démon a jeho tělo se třáslo pokračujícím výbojem elektřiny. Démon roztáhl křídla, natáhl se jednou lidskou rukou s pařáty k tekoucí lávě a nabral novou sílu.

Potom si přitiskl paže k hrudníku, kde se držel Avelynův blesk, a z jeho pařátů vyrazil červený blesk, který se spojil s modrým Avelynovým.

Avelyn zavrčel a volal Boha, prosil ho o energii a pocítil její příval, příval všeho božského – byl jejím kanálem. A ta síla démona skoro hodila na podlahu.

Skoro – neboť Bestesbulzibar nebyl kanálem, ale zdrojem, a červený blesk se chytal modrého a tlačil se k Avelynovi. Červený byl na půl cesty k němu a přibližoval se. Avelyn zavřel oči a hlasitě zavrčel, vrhl všechnu svou energii a modrý blesk se pohnul směrem k démonovi.

Ale pak červený blesk zesílil a neúprosně zatlačil modrý zpět k Avelynovi.

Mnich zeširoka otevřel oči a napnul se. Ale to nebude stačit, to už věděl.

Démonický červený blesk se palec po palci přibližoval.

Neměla by být schopná to udělat – žádný Avelynův výcvik ani její zkušenosti s kameny by jí neměly povolit, aby vyvolala takovou energii. Ale čirá hrůza, instinkt a obětavost, která hraničila až s nerozvážností, jí nepovolily méně. Pony vyndala malachit, natáhla se s ním a nějak propůjčila magii jak Elbryanovi, který byl z jejího dosahu, tak Strážci, který byl daleko vpředu, a všichni tři náhle lehce pluli jako pírka a nedalo jim moc práce, aby se vyhnuli stalagmitovým zubům na zemi pod nimi.

„Nevím, jak jsi to udělala," pogratuloval jí dost otřesený Strážce, „ale docela určitě jsem rád, že jsi to udělala!"

Ale přes všechnu radost a kentaurovu vděčnost se ti tři ocitli v ošidné situaci. Pony věděla, že by znovu mohla použít malachit a stát se skoro nehmotnou, ale možnost, že by dostala ještě někoho na vysoký chodník, se zdála vzdálená, protože neměli ani lano.

„Každá cesta je stejně tak dobrá jako jiná," rychle řekl kentaur a ukázal na tunel, který vedl z pole stalagmitů do hlubších tunelů Aidy.

A tak vyrazili. Pony udržovala světlo diamantu a podpírala Elbryana. Strážce měl v ruce kyj a vedl je. K jejich zklamání se ukázalo, že tunely dole vytvářejí stejné bludiště jako tunely nahoře a většina chodeb vedla spíše dolů než nahoru.

„Každá cesta je stejně dobrá jako jiná," říkal stále Strážce, ale ostatním se zdálo, jako by se snažil přesvědčit víc sám sebe než je.

Avelyn už se nemohl bránit. Démonův červený blesk ho udeřil jako rána obra a odhodil ho přes okraj podstavce. Jeden z kamenných sloupů to zpozoroval, naklonil se nad něj a zvedl ruku, aby Avelyna rozmačkal.

Avelyn vykřikl a pomyslel si, že je mrtev, že selhal a že jeho bitva skončila.

Avšak kamenný sloup zaskřípal, jeho ruce se přitáhly zpět k mohutnému hrudníku a nohy se srazily k sobě. Za několik vteřin už opět nebyl více než neživým kamenným sloupem. Naklonil se a padal k zemi.

Avelyn se mu odkulil z cesty. Neživý kámen dopadl a odvalil se od podstavce.

„Je můj!" zařval démon daktyl na obra, který ho urazil, na kamenný sloup, který málem zabil daktylovu nejlepší oběť. Pak se všechny sloupy stáhly. Šly zpět ke dveřím a zničily tak všechny Avelynovy naděje na únik.

Mnich se tvrdohlavě zvedl na kolena, pak se vyškrábal na nohy a postavil se před monstrum. Daktyl, s přimhouřenýma očima, v nichž se zračil respekt, ne však strach, přistoupil.

Možná že to nebude bitva magie, pomyslel si mnich náhle. Měl Elbryanův meč, který byl tou nejmocnější zbraní vůbec. Možná že to bude test jeho těla proti daktylovu, soutěž fyzické síly.

Jedním plynulým pohybem zvedl Bouři do výše a zaútočil na nepřítele. Divoce mečem sekl.

Netrefil se a lstivý daktyl ustoupil do strany a potom provedl protiútok mávnutím svého kožnatého křídla. Plácl jím Avelyna po rameni a poslal ho hlavou vpřed na hranu podstavce.

„Ty opravdu neumíš nijak moc zacházet s mečem," poznamenal ďábel a Avelyn s ním nemohl nesouhlasit. Avšak znovu se vyškrábal na nohy a ještě více opatrněji se k daktylovi přibližoval a sekal Bouří v kratších, uměřených úderech.

Bestesbulzibar ho začal obcházet zprava.

Avelyn zvedl volnou ruku a hodil démonovi do obličeje celestinové krystaly, které tam vybuchly. Myslel si, že má před sebou otevřený prostor, a tak zaútočil.

Bestesbulzibar zmizel v oblaku kouře a mnich ani nestačil mrknout. Překvapený Avelyn se zastavil, potom pochopil svou prekérní situaci a máchl mečem dokola.

Démon, stojící přímo za ním, ho znovu plácl silným křídlem a poslal ho na podlahu ještě předtím, než se k němu meč dostal.

Avelyn se však opět vyškrábal na nohy a klopýtal k podstavci.

Bestesbulzibar, otřásaje se smíchem, ho obešel a dostal Avelyna mezi sebe a pevnou stěnu, čímž mu odřízl únikovou cestu.

Avelyn v tom okamžiku neměl žádný nápad. Vůbec žádný plán. Postoupil o krok dopředu a začal mávat Bouří, znovu ve zkrácených úderech, aby získal čas navíc a zadržel nepřítele, než proto, že by doufal ve vítězství.

Ale démonova trpělivost byla u konce a Bestesbulzibar najednou zaútočil.

Bouře vylétla v rychlejším výpadu, namířeném na daktylovo srdce, avšak Avelyn, i přes všechen výcvik v Sv. Mere-Abelle, nebyl žádný Terranen Dinoniel. Daktyl přijal malou ránu do ruky, jíž odrazil těžkopádný útok, a vstoupil do odkrytého prostoru.

Avelyn, vždy připraven improvizovat, zaútočil svou volnou rukou a zasáhl daktyla do hrudníku.

Předtím než si stačil pogratulovat, shledal, že má Bestesbulzibarovu ruku kolem krku a že ho bestie zvedá ze země. Avelyn se snažil seknout Bouří, ale démon znal moc hraničářova meče a nedovolil mu s ním nic dělat.

„Blázne," řval Bestesbulzibar a mačkal ho – Avelyn se bál, že mu prostě odskočí hlava. „Ty si myslíš, že mi můžeš ublížit? Ublížit mně, Bestesbulzibarovi, který žil po staletí, po milénia? Každý den ničím tvory, kteří mají desetkrát větší cenu než ty!"

„Odmítám tě!" vydechl Avelyn.

„Odmítáš?" opakoval Bestesbulzibar. „Řekni mi, že jsem překrásný!"

Avelyn se nevěřícně díval do démonova hranatého obličeje, do ohnivých očí a na bílé špičáky. Něco na Bestesbulzibarovi, možná

lesk jeho kůže nebo jeho ostré rysy, náhle Avelynovi připadalo nádherné. Mnich cítil přemáhající potřebu mu říct, co požadoval, připustit jeho krásu.

Ale Avelyn uviděl lež, pokušení, protože to tak bylo. Díval se Bestesbulzibarovi přímo do očí. „Odmítám tě," řekl vyrovnaně.

Daktyl hodil Avelynem přes podstavec, aby jím narazil do černé stěny.

Avelyn se zhroutil a zamlžil se mu zrak, protože se zezadu praštil do hlavy. Pokusil se postavit, jenže znovu spadl a místnost se začala nořit do temnoty.

Mnich se snažil vytáhnout sluneční kámen – chtěl zabít magii v této místnosti, tak jako to udělal v chodbě. Ale k čemu?! zařvaly na něj jeho myšlenky, protože Bestesbulzibar nepotřeboval magii na to, aby ho zničil. Daktyl k němu přišel a tyčil se nad ním. Avelyn v té chvíli málem omdlel; jeho myšlenky letěly zpět k slávě jeho života, k Pimaninicuitu, k době, kdy se cítil nejblíže Bohu. Znovu viděl ostrov při začátku požehnaných dešťů, viděl bratra Thagraina, toho ubohého Thagraina, zoufale běžícího, natahujícího se k jeskyni, natahujícího se k Avelynovi.

Pak padl mrtev, a Avelyn si vzpomněl, jak k němu spěchal, vzpomněl si na hrůzu, kterou cítil, která se brzy změnila ve zvědavost.

Avelyn sáhl do svého druhého váčku a vytáhl obrovský ametyst, tajemný kámen, který přímo hučel magickou energií.

Daktyl při tom pohledu zaváhal. Kámen skoro svítil energií.

„Co to máš?" dožadoval se vysvětlení. Pravdou bylo, že Avelyn na tuto otázku rovněž neznal odpověď. Bolest se vytratila a on se postavil na nohy a odskočil zpět ke stěně, o kterou se opřel. Daktyl zavrčel a přiblížil se.

Následuje instinkty, o kterých doufal, že jsou od Boha, Avelyn vyhodil kámen do vzduchu a pak oba spolu s daktylem zaváhali, překvapeni, poněvadž kámen nespadl na zem, ale zůstal ve vzduchu.

A znovu, i když neměl žádné logické základy pro své chování, začal konat. Chytil Bouři pevně oběma rukama a mocně jí máchl, právě když se Bestesbulzibar natahoval pro kámen.

Mocný meč narazil do krystalu a ten se rozprskl na tisíce částeček prachu.

Démon se zmateně díval na oblak prachu, na Avelyna, jako by se chtěl zeptat, co že to udělal, ale Avelyn neměl žádnou odpověď.

Z oblaku prachu vyšlo hučení, skoro jako vrčení, a jako vlnka na rybníce nafialovělý kruh, jenž se převalil přes Avelyna a daktyla, valil se k okrajům místnosti, odrážel se od kamene a vracel se zpět ke svému zdroji.

A přibývaly další kruhy a bylo slyšet více narážení, odvalování a hučení.

„Co jsi udělal?“ chtěl vědět Bestesbulzibar.

Avelyn znovu potřásl hlavou a zoufale sevřel sluneční kámen, přestože si pomyslel, že je to jen ubohá obrana proti takové sbírající se síle.

Vrčení a hučení zesílilo, ohlušilo Avelyna a překrylo daktylovy výkřiky. Tvor v úžasu sledoval, jak se kamenné sloupy mění v prach, jako by každá vibrace ničila obsidián.

Bestesbulzibar se otočil k Avelynovi a v očích měl vraždu.

Podstavec se pohnul. V podlaze se náhle objevila velká prasklina a skrze ni prošla pára.

„Blázne!“ zařval daktyl divoce. „Blázne! Co jsi to udělal?“

„Já ne,“ odpověděl Avelyn bez dechu, přestože věděl, že ho démon nemůže slyšet. „Já ne.“ Mnich pak pochopil, poznal svůj osud a dobrovolně ho přijal.

Zavěsil váček s kameny, všemi kromě slunečního kamene, který stále pevně držel, na ostří Bouře. Všiml si kamene v hrušce zbraně a poprvé v něm poznal jistý druh slunečního kamene. Nyní bylo pozdě, a tak chytil meč vprostřed a zvedl jej nad hlavu.

Stěna po levé straně trůnu se začala drolit. Dvojitý tok lávy zesílil a roztavený kámen se začal rozlévat po místnosti.

Daktyl hlasitě zařval a vypustil na Avelyna černý blesk, ale mnich se bránil slunečním kamenem a kouzlo se vytratilo, ještě než k němu dorazilo.

Bestesbulzibar odskočil, létal po sále a hledal, kudy uniknout. Pak, když žádnou cestu nenašel, zamířil k Avelynovi, aby ho potrestal, zabil a roztrhal.

Jenomže potom démon padal, protože hučení ho zasáhlo v letu, zcela nabouralo jeho soustředění a vzalo mu veškerou sílu. Bestesbulzibar přelezl přes podstavec pryč od Avelyna – který stál zpříma, zářil a modlil se – směrem k toku lávy.

Ve středu místnosti se shromáždily snad stovky nafialovělých kruhů.

Aida, samotná hora, explodovala.

Daleko pod sálem poslal náraz tři přátele, ano, dokonce i mohutného Stráže, do vzduchu. Elbryan tvrdě narazil do stěny úzké chodby svou už tak zlomenou rukou. Přepadly ho vlny agónie a přes všechnu odvahu a odhodlání, které mohl sebrat, shledal, že upadá do temnoty.

Pony byla rovněž omráčená, ale ne natolik, aby nedržela pevně diamant a jeho světlo, přestože přes náhlý oblak prachu se to zdálo zbytečné. Vyškrábala se na nohy, ale třesení podlahy a stěn pokračovalo. Nějak se dostala k Elbryanovi a zvedla ho, pevně ho objala, protože si myslela, že umřou jeden druhému v náručí.

Ale potom, po chvíli, která se zdála dlouhá jako hodina, třesení ustalo a strop na ně nespadl.

Ponyina úleva vydržela jen do té doby, kdy skrze prach uviděla kentaura – ten byl na tom nejhůře. Stál opřen o pravou stěnu chodby, jeho lidské torzo bylo ohnuté dozadu, jeho paže byly široce roztažené, svaly se mu napínaly a držely ten největší kus skály, jaký si lze představit, držely celou horu!

Pony jemně položila Elbryana na zem, pak běžela ke kentaurovi a volala ho jménem. Vytáhla malachit a pomyslela na to, že by mohla blok zvednout, aby kentaur mohl uniknout.

Nemohla tím pohnout. Ani Avelyn s malachitem desetkrát větším by to nezvedl. K Ponyině překvapení se Elbryan, sotva při vědomí, postavil. Se značným úsilím dal luk proti zdi a pod kámen a snažil se ho použít jako páku, aby Strážci odlehčil.

„Ó můj chlapče, tohle nezvedneš," zavrčel kentaur. „Ona mě tu chytila a ona mě taky zabije, o tom nepochybuj!"

Elbryan se opřel o stěnu. Na to neměl žádnou odpověď.

„Strážce,“ řekla Pony bezmocně. „Ó můj příteli, celá hora by byla spadla, nebýt tvé síly.“

„A celá hora také brzy spadne,“ odvětil kentaur. „Utíkejte ven na svobodu.“

Ponyin zděšený výraz byla celá odpověď, jakou kentaur dostal.

„Běžte!“ zařval, a to úsilí způsobilo, že se masa kamene pohnula o palec níže a ohnula ho dozadu. „Nemůžu tou zatracenou horou pohnout! Běžte, přátelé, ať má moje smrt smysl, mí přátelé, prosím vás, běžte!“

Pony se podívala na Elbryana, aby jí něco řekl, ale muž nebyl schopen ničeho, protože se nad ním znovu uzavřela temnota. Dívala se na kentaura a pomyslela si, že je to krutější než vše předtím. Jak by mohla opustit galantního přítele? Jak to od ní mohl očekávat?

A pak si uvědomila jeho upřímnost. Uviděla ji v jeho klidných rysech. Představila si sama sebe v takové situaci a věděla, co by od svých přátel očekávala.

Pony přišla k němu, natáhla se a políbila ho na tvář. „Můj příteli,“ řekla.

„Vždy,“ odvětil kentaur a potom jeho hlas a obličej ztvrdly. „Teď utíkejte! Dlužíte mi to!“

Pony přikývla. Byla to ta nejtěžší věc, kterou kdy udělala, a přesto nezaváhala. Vytáhla Elbryana na nohy, dala mu paži pod rameno a vyrazila bez ohlédnutí vpřed. Dvojice skoro ani neopustila chodbu, když uslyšela, jak se skála pohnula, a uslyšela spolu s ní také rezignované zasténání kentaura.

Pony prochodila hodiny ve tmě křivolakých chodeb, a měla na pomoc jenom světlo diamantu, které bylo stále slabší, protože byla stále vyčerpanější. Našla tunely zablokované tekoucí lávou, další s vysokou koncentrací sirnatých plynů a další, které končily ve stěnách nebo v propastech, přes které se nemohla dostat.

Elbryan se snažil, aby jí stačil, aby nebyl přítěží, ale jeho nohy byly slabé a bolest příliš silná. Několikrát zašeptal Pony, aby ho opustila, ale to nemohla udělat. Pak na něco přišla. Vyndala malachit a propůjčila něco z jeho levitační magie tělu Elbryana, což značně snížilo její náklad.

A pak, když se naděje začala rozplývat v beznaděj, když její magické energie se začaly vytrácet v nic, ucítila žena vánek, chladný a jemný, ne jako horký závan od lávy.

Pony se soustředila. Diamant už skoro nesvítil. Bylo to jenom malé světýlko, které jí v těžkém vzduchu nic neukazovalo. Malachit už také neměl sílu a Elbryan se o ni těžce opíral. Klopýtala vpřed, sledovala proud chladného vánku. Zakopla a spadla, vyškrábala se na kolena a táhla Elbryana za sebou a pak znovu spadla. Až byla úplně vyčerpaná, lehla si na záda, a teprve pak si uvědomila, že je venku z hory, pod oblohou ztmavlou kouřem.

Předtím než usnula, jedna část oblohy se vyčistila a ukázala jednu, pak dvě a pak tři hvězdy.

„Avelyn, Strážce a Tuntun,“ zašeptala žena a vzal si ji milosrdný spánek.

Epilog

Byl to Elbryan a ne Pony, kdo se první probudil. Obloha před úsvitem byla pořád zahalená kouřem. Hraničář se snažil vzpomenout, co se stalo, a když si vzpomněl, sklonil hlavu a seděl, utápěje se v zoufalství.

Nejhorší bylo, že nezná Avelynův osud, přestože měl podezření, že mnich je mrtev. A co daktyl? Byla nestvůra přemožena explozí, anebo stačila uletět?

Elbryan zvedl hlavu a podíval se na oblohu, jako by se z ní měl vrhnout dolů démon daktyl.

Uviděl jenom záři, která vycházela z vyšší části hory, bílé světlo nad rozbitou horou.

Pony se probudila za chvíli, když začal pošmourný úsvit, ale světlo z hory bylo stále viditelné. Beze slova si dvojice vzala své věci a vyrazila nahoru po stezce. Podepírali se navzájem. Když se úplně rozednilo, mohli vidět naprostou devastaci hory a údolí pod ní.

Nic tam dole už nežilo. Nic nemohlo přežít. Všechny stromy, jež byly na svazích Aidy, byly na zemi, bez listů, a neměly ani větve. Šerem se do dáli táhly holé kmeny, šedé popelem. V tom šedém moři se nic nehýbalo, jenom vítr občas zvířil popel. Nelétali tady žádní ptáci, žádné zvuky nerušily strašidelné ticho toho chmurného rána. Ani jeden z nich nepromluvil. Byli přespříliš ohromeni tím, co viděli. Pokračovali v cestě, klopýtali kolem spousty kamenů a popelem v úrovni boků a doufali v nějakou odpověď.

Přelezli přes hranu nyní ploché hory a na obrovské plošině byla jen šeď – kromě jednoho světla. Šli k němu, prodírajíce se popelem.

Nemohli rozeznat jeho zdroj, dokud nebyli vzdáleni na dvanáct kroků, a potom zaváhali. Z popela vyčnívala paže, Avelynova paže, držící Bouři vprostřed a pod mečem visel váček.

Elbryan běžel rychle dopředu a chtěl vykopat svého přítele ven, myslel si, že třeba mohl přežít, že zaktivoval magický štít a že se ochránil.

Když došel k tomu místu, poznal své bláznovství, protože zem okolo Avelynovy paže byla velice pevná a jenom lehce pokrytá popelem a mnich byl mrtvý a jeho paže byla vysušená, jako by velká exploze vzala všechny tekutiny z jeho těla.

„Daktyl je zničen," řekla Pony pevně, když došla k Elbryanovi. „Avelyn ho zabil."

Elbryan se na ni podíval.

„Jinak by jeho dar byl ukraden démonem," pravila žena, natáhla se a vytáhla meč a váček ze sevření ruky. Světlo se ztratilo, ale ruka zůstala natažená.

Pony podala Bouři hraničáři a nebyla překvapená, když otevřela váček a našla v něm všechny Avelynovy kameny, kromě ametystu a slunečního kamene.

„Je to zpráva," pravila sebevědomě. „Tohle nám dal jako zprávu, že daktyl je zničen."

„Zprávu a zodpovědnost," odvětil Elbryan, když se podíval na váček s kameny. „Avelyn nás zachránil, všechny, ale mnich vyžaduje oplacení."

Žena přikývla a rovněž se podívala na váček, na Avelynovu volbu a na její zodpovědnost. „Možná že už je nám na stopě další bratr Spravedlnost," poznamenala.

Elbryan zvedl Bouři svou zdravou paží. „Pak si musím zahojit paži," odpověděl. „Nebo se naučit bojovat levou."

A tak Elbryan a Pony odešli od Avelynova hrobu, Tuntunina posledního výdechu a Strážcovy hrobky. Přešli popelnaté údolí, a to s velkým úsilím, protože se museli často zastavovat, jak byli unaveni. Neměli žádné jídlo ani vodu.

Nakonec se dostali k horám oddělujícím Barbacan, přešli hřebeny a znovu našli život a vodu. Skoro den odpočívali, a když se Pony cítila znovu silná, použila hematit, aby ulevila Elbryanovi od bolesti, a srovnala mu kosti tak, aby se dobře hojily.

A tak dvojice již mnohem jistějšími kroky pokračovala po jižních svazích Barbacanu. Blízko u konce, kde už by mohli být goblini a jiná monstra, našli dalšího přítele.

Elbryan ucítil příchod Tanečníka dlouho předtím, než ho uviděl. Nevěděl, jak se sem hřebec dostal, ale pak pomyslel na jednu tvrdohlavou a lstivou elfí ženu, která se nikdy nenaučila přijmout řád.

„Tuntun," poznamenala Pony, která hádanku také rozluštila.

Elbryan se dokázal usmát. Zasunul Bouři, přehodil si Jestřábí křídlo přes rameno, vylezl na Tanečníka a podal ruku Pony.

Ten den jeli snadno. Vybírali se dobře cestu, protože zde mohl být nepřítel. Té noci se utábořili na planině, která byla nejlepším místem na obranu v celé oblasti. Neobjevila se žádná monstra, žádná hrozba, ale výběr plošiny byl dobrý, neboť na jižní obloze, natahujíc se nad horizont jako paže Boha, zářilo požehnané Halo.

Za úsvitu Pony a Elbryan rychle ujížděli na jih, po divokých stezkách; unavení a zarmoucení vítězové, noví ochránci svatých kamenů.

R. A. Salvatore

Démon se probouzí

Z amerického originálu
THE DÉMON AWAKENS
vydaného firmou Ballantine Books, a division
of Random House, Inc., New York v roce 1997
přeložili Kateřina Němcová, Tomáš Suchánek
Vydáno v nakladatelství NÁVRAT
Vydal Radomír Suchánek,
ul. Kosmonautů 2, Brno,
jako svou 830. publikaci v roce 2004
První vydání
Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a. s.